સ ર સ્વ તી ચં દ્ર

ભાગ ૧લો : બુદ્ધિધનનો કારભાર

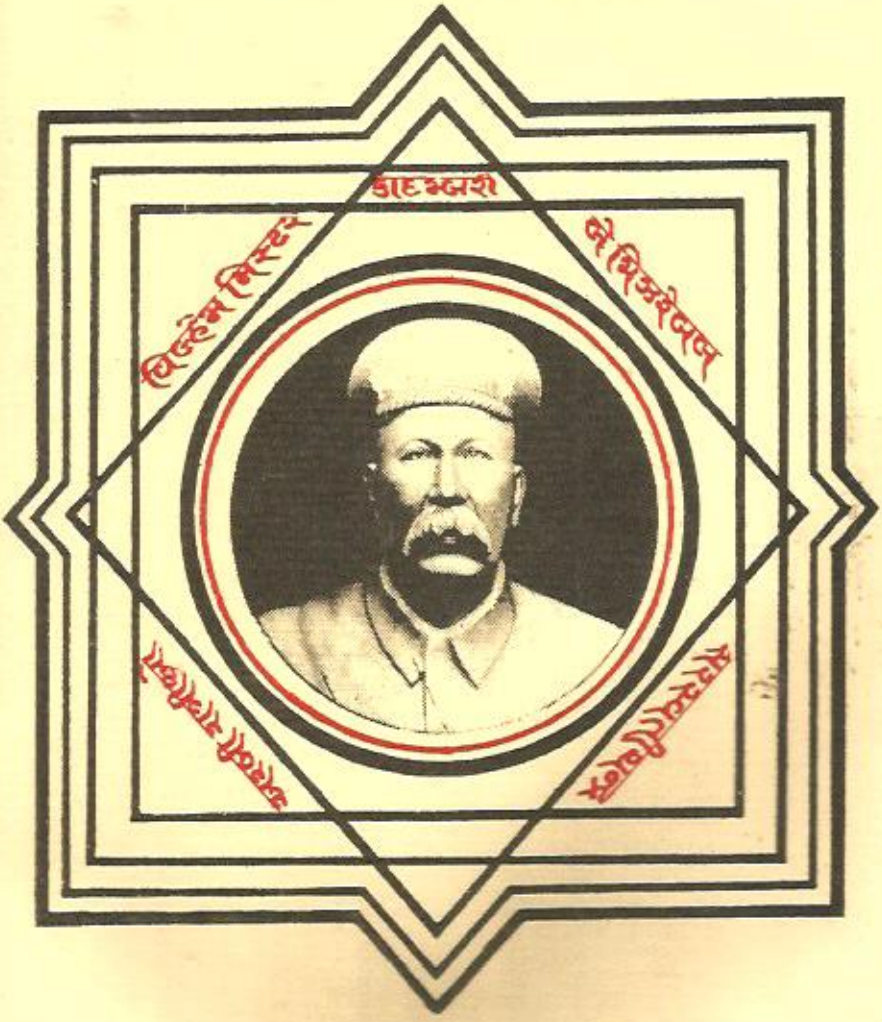

ગોવર્ધનરામ માધવરામ ત્રિપાઠી

એન. એમ. ત્રિપાઠી પ્રાઈવેટ લિમિટેડ
૧૬૪, શામળદાસ ગાંધી માર્ગ, મુંબઈ-૨

'.....ગોવર્ધનરામભાઈનો - અને સરસ્વતીચન્દ્રમાંનો પ્રતિભાપ્રવાહ આપણી પરિસીમાળી બુદ્ધિએ અમાપ છે એટલું જ નહિ, એમનો જ્ઞાનભંડારે કુબેર ભંડારીના જેવો અગાધ છે. ત્હેમની કવિતજ્યોત તેજસ્વિની છે એટલું જ નહિ, એમનો અનુભવસંચય રત્નાકરવિશાળ છે ત્હેમનું ધર્મચિન્તન ઊંડું ગહન આભાસમું અગોચર છે એટલું જ નહિ, એમનું સંસારચિન્તનને માનવઉદાર છે. ત્હેમની રાજનીતિ રાજ્યપ્રજાની હિતકારિણી છે એટલું જ નહિ, એમની લોકસંસ્થાઓની ફિલસૂફી ને રહસ્યવાદ લોકકલ્યાણક છે. Nationના નહિ Societyના; રાજ્યબંધારણના નહિ, સંસારબંધારણના ગોવર્ધનભાઈ મ્હોટેરા મન્ત્રવિચારક ને મન્ત્રોવિચારક છે. કોમ્ટના જેવી સંસારમીમાંસા, વર્ટરની રસકથા સમી ન્હાનકડી પણ પ્રબળ વેગવન્તી કુમુદચન્દ્રની સ્નેહકથા, ન્યૂમેનના જેવી પ્રાચીન પૂજા, ડાન્ટે કે સ્વીડનબોર્ગની કલ્પનાભૂમિમાંનાં વિશુદ્ધચરિત દેવદેવીઓ જેવાં સુન્દરગિરિવાસી સાધુસાધ્વીઓ, દુઃખી કુમુદમાં સીતાજીની આછીપાતળી છાયા. બાણભટ્ટના જેવી, શબ્દગાજન્તી સમર્થ વર્ણનવાળા અને એ સમર્થ સામર્થ્યમાંએ નિગૂઢ સંતાતી, તોફાનની મેઘમાળા માંહેલી ચન્દ્રલેખા સમી, મૃદુ મૃણાલિકાના જેવી; ચિરંજીવ લેખિનીમાં ભવભૂતિની ભાવમયતા ને સુકુમારતા અને એ સકલ વૈભવોપનો ઉપર ઝરમરતી વીજળીઓના ચમકારવન્તી કવિતાની રસવૃષ્ટિ; આવા આવા વિભૂતિયોગવન્તો સરસ્વતીચન્દ્રનો રસગ્રન્થ છે. મહાભારત કે રામાયણ સમો, સરસ્વતીચન્દ્ર એટલે મહાકાવ્યનો ગદ્યાવતાર.

* * *

ગોઈથેનું વિલ્હેમ મિસ્ટર, અરબની રાત્રીઓ, હ્યુગોનું લેમિઝરેબલ ને ગોવર્ધનભાઈનો સરસ્વતીચંદ્રઃ ચાર દિશાઓની દેવીઓ જેવી દિશાઓ સિંહાસને એ ચાર કાદંબરીઓ વિરાજે છે. એ સહુ ઉપર આકાશકેન્દ્રે, દેવલોકના ઝુમ્મર જેવી અનેકજ્યોત, પાંચમી બાણભટ્ટની કાદમ્બરી લળેઢળે ને લૂમેઝૂમે છે. છઠ્ઠી એવી મહાકાદમ્બરી લખાશે ત્યારે પૃથ્વી ત્હેને તેટતેટલા ભાવે પૂજશે. દિશામંડળનો ખૂટતો ચોક આજે તો ગુજરાતે પૂર્યો છે.

ઇતિહાસ કહે છે કે સરસ્વતીચન્દ્ર છપાયો એ મહાતિથિએ આપણા અર્વાચીન ગુજરાતી સાહિત્યે જગતસાહિત્યમાં પગ મૂક્યો.'

- ન્હાનાલાલ દલપતરામ કવિ

સરસ્વતીચંદ્ર

નવલકથા

ભાગ ૧ લો

બુદ્ધિધનનો કારભાર

ગોવર્ધનરામ માધવરામ ત્રિપાઠી

મુખ્ય વિક્રેતા

નવભારત સાહિત્ય મંદિર

૧૩૪, પ્રિન્સેસ સ્ટ્રીટ, મુંબઈ-૪૦૦ ૦૦૨
પતાસા પોળ સામે, ગાંધી રોડ, અમદાવાદ - ૩૮૦ ૦૦૧
૨૦૨, પેલિકન હાઉસ, નટરાજ ટોકિઝની પાસે,
આશ્રમ રોડ, અમદાવાદ-૩૮૦ ૦૦૬

બુકશેલ્ફ

૧૬, સીટી સેન્ટર, સી. જી. રોડ, અમદાવાદ-૩૮૦ ૦૦૯

અશોક પ્રકાશન મંદિર

રતનપોળ નાકા સામે, ગાંધી રોડ, અમદાવાદ - ૩૮૦ ૦૦૧

પ્રકાશક :
કાર્તિક ર. ત્રિપાઠી
એન. એમ. ત્રિપાઠી પ્રા. લિ.
જલ વિહાર
જુહુ તારા રોડ
કુપર હાઈસ્કૂલની સામે
સાન્તાક્રુઝ, મુંબઈ - ૪૦૦ ૦૪૯

સર્વ અધિકાર પ્રકાશકને સ્વાધીન

ચોવીસમી આવૃત્તિ સંવત : ૨૦૫૮ ઈ.સ. ૨૦૦૨
પચીસમી આવૃત્તિ સંવત : ૨૦૬૧ ઈ.સ. ૨૦૦૫
છવીસમી આવૃત્તિ સંવત : ૨૦૬૨ ઈ.સ. ૨૦૦૬
સત્તાવીસમી આવૃત્તિ સંવત : ૨૦૬૩ ઈ.સ. ૨૦૦૭
અઠ્ઠાવીસમી આવૃત્તિ સંવત : ૨૦૬૬ ઈ.સ. ૨૦૧૦
ઓગણત્રીસમી આવૃત્તિ સંવત : ૨૦૬૮ ઈ.સ. ૨૦૧૨

કિંમત : રૂ. ૧૫૦-૦૦

મુદ્રક :
રાકેશ કે. દેસાઈ
ચંદ્રિકા પ્રિન્ટરી
મિરઝાપુર રોડ,
અમદાવાદ ૩૮૦ ૦૦૧
ફોન : ૨૫૬૨૦૫૭૮

PREFACE

Novels have in these days become an universal luxury and in competing for public interest have succeded to an extent almost unrivalled. The very natural result has been that the bulk of fiction in the West has ceased to aspire beyond an artistic disply of such of the sentimental and emotional idiosyncrasies of mankin as happen to tickle the fancy of the ordinary reader. It is however certain - and the higher class of novelists never fail to recognise and claim–that the functions of the novel are more numerous, higher and more sacred than the mere pandering to the taste of the novel - reading public.

The writer of these pages admits that the origin of his undertaking was in the first instance neither so ordinary nor so ambitions. Like all who live and look around, he had his memoranda of what may be called the substrata of this our world of human affairs. When he first desired to give an objective existence to all that was so sketched out in his mind's book, he intended to give it the form of essays. Second thoughts discovered that the reading class in Gujarat were, for various reasons, difficult to reach through abstruse or discursive matter, and that illustrations of real or ideal life would be the best medium, best in the sense of being attractive and impressive, for communications like those which the writer has to make. Hence the present contribution.

The conviction has also grown upon him that reality in flesh and blood under the guise of fiction can supply the ordinary reader with subtler moulds and finer casts for the formation of his inner self than abstract discussions and that this is especially so with a people who must be made, and not simply left, to read.

It remains to note that by inducing reality under fiction it is not meant to convey any personal allusion whatever in any part or even a line of the book. The actualities of life of locality are referred to only and strictly so far as they belong to any of the varied conditions of life amongst our people. And even these are on occasions ideal. The ideal and the actual are in some places inseparable.

Bombay,

April, 1887 **G.M.T.**

પ્રથમ આવૃત્તિની પ્રસ્તાવના

આજકાલ પૃથ્વી ઉપર એવો સમય આવ્યો છે કે કીર્તિ અમર કરવાનાં સાધન દિવસે દિવસે શક્તિહીન થતાં જાય છે. માનવીની રુચિ કાલ ન હતી એવી આજ થાય છે, અને આજ નથી તેવી કાલ થશે. ભવિષ્યમાં એ રુચિને કયો પદાર્થ પ્રિય લાગશે એ વર્તમાનમાં કલ્પવું પણ કઠિન છે. પ્રતિદિવસે વધતી શોધોના આ સમયમાં શાસ્ત્રીય ગ્રંથો પણ આજના કાલ નિરુપયોગી થાય છે, તેમ અપૂર્વ ત્વરાથી નિત્ય નવી થતી રુચિના આ સમયમાં સ્વભાવે ક્ષણજીવી નવલકથાઓ દીર્ઘાયુ થાય અને લખનારને ભવિષ્યકાલ સાથે કીર્તિની સાંકળથી સાંધે એ ધારણાથી અનુભવનો બોધ વિરુદ્ધ છે. નાટકોને દૃષ્ટિમર્યાદામાંથી ખસેડી પાડી તેને સ્થળે માનવીના હાથમાં નવલકથાઓ ઊભરાવા લાગી છે, એ જ આનું દૃષ્ટાંત છે. ગ્રંથકારના હૃદયમાં કીર્તિનો લોભ આમ નિષ્ફળ અને નિર્જીવ લાગે એ પણ વર્તમાનકાળની એક ઉત્સાહક દશા છે. માનનું મૂલ્ય તેના ઉપયોગીપણા ઉપર આધાર રાખે તો તે ઇષ્ટાપત્તિ છે, અને કીર્તિએ છોડી દીધેલા આસન ઉપર તે ઇષ્ટાપત્તિની સ્થાપના થાય તો સાહિત્યનો ફલવિસ્તાર સ્થિર મહત્તા ભોગવે એ ઘણે અંશે સંભવિત છે. પરંતુ પાશ્ચાત્ય દેશની અવસ્થા અને આપણા દેશ પર પડતી તેની છાયા પ્રધાનભાગે એવી છે કે સંગીન ઉપયોગ ભૂલી બાહ્ય સુંદરતાની પ્રત્યક્ષ માયાથી માનવી મોહ પામે છે, અને આથી પ્રધાન વસ્તુને ઠેકાણે ગૌણ વસ્તુનું આવાહન થાય છે. ખરી વાત છે કે, રસના પ્રત્યક્ષ માયાથી અંતર તત્ત્વ સ્વાદિષ્ટ બની માનવીના અંતરમાં વધારે પચે છે; માયાની સુંદરતા ચિત્તની રસજ્ઞતાને અતિસૂક્ષ્મ, ઉચ્ચાભિલાષી અને વેગવાળી કરી મૂકે છે; અને તેથી નવો અવતાર ધરતા મનુષ્યના જીવનનો અને અન્ય પ્રાણીઓનો ભેદ વધારે વધારે સ્પષ્ટ થતો જાય છે. પરંતુ માયાનો લય તત્ત્વમાં થઈ જાય છે – માયા એ માત્ર તત્ત્વની સાધક છે - માયાનો લક્ષ્ય અંત તે જ તત્ત્વનો આરંભ હોવો જોઈએ – માયાનું અંતર્ધાન થતાં તત્ત્વનો આવિર્ભાવ થવો જોઈએ – માયાઅંડ ફૂટતાં તત્ત્વ-જીવ સ્ફુરવો જોઈએ : એ વાત ભૂલવી જોઈતી નથી. સુંદર થવું એ સ્ત્રીનું તેમ જ નવલકથાનું લક્ષ્ય છે, પરંતુ એ લક્ષ્યની સંપત્તિ તે માત્ર કોઈ બીજા ગુરુતર લક્ષ્ય પામવાનું પગથિયું છે – એ પગથિયે ચડીને પછી ત્યાં અટકવાથી તે ચડવું નકામું થાય છે – હાનિકારક પણ થાય છે.

ત્યારે નવલકથાનું હાર્દ શું જોઈએ ? નવલકથા કોના હાથમાં જશે તેનો ઉપયોગ કોણ કેવી દૃષ્ટિથી કરશે – તે જાણ્યાથી તેનું હાર્દ કેવું રાખીએ તો સફળબોધક થાય તે સમજાશે.

૧. સત્યશોધક વર્ગ માનસશાસ્ત્રના અભ્યાસને અર્થે જ નવલકથાઓ વાંચે છે.

૨. સારશોધક વર્ગ નવલકથામાંથી સુંદરતાઆદિ પોતાને રુચતાં તત્ત્વ શોધે છે અને શેષભાગ પડતો મૂકે છે.

આ ઉભય વર્ગની સાથે વ્યવહાર રાખવામાં ગ્રંથકારોને નવલકથા એ જ એક સાધન છે એમ નથી. અનેક આકારમાં તેમની સાથે સંબંધ કરાય છે; પરંતુ નવલકથાના લહાણામાં એ વર્ગ પણ ભાગ માગશે તે ભૂલવા જેવું નથી, કારણ વાંચનાર વર્ગમાં એ મુકુટમણિને સ્થાને છે. તેમની સંખ્યા ઘણી ઓછી હોય છે, પરંતુ તેમની પૂજનીયતા – તેમનું બ્રહ્મવર્ચસ્ – સર્વમાન્ય છે.

૩. ત્રીજા વર્ગની સંખ્યા અગણ્ય છે. નવલકથા વાંચવાની વૃત્તિમાં નીચલાં કારણોમાંથી એક અથવા અનેક તેમને પ્રેરનાર હોય છે.

(ક) વાર્તાની રચનાનો જિજ્ઞાસારસ. આ રસ સર્વ બાળકોમાં હોય છે. સ્ત્રીઓનું તે લક્ષ્ય ગણાય છે, અને ચડતી અવસ્થામાં ઘણાંકમાંથી તે જતો નથી.

(ખ) મદન અને સ્ત્રીની વાર્તાઓને વશ થયેલાં ચિત્ત. આવાં ચિત્ત નવલકથાઓ જોઈ વિહ્વલ બની જાય છે, અને એવી કથાઓના અતિસંભોગથી અંતે નિર્વીર્ય થાય છે.

(ગ) કથાઓ વાંચવાનું વ્યસન – અફીણ, દારૂ વગેરેના વ્યસન જેવું જ; તે છોડ્યું છૂટતું નથી.

(ઘ) શાસ્ત્રીય અને કઠિન ગ્રંથો વાંચતાં પડતો શ્રમ. ઘણાંક ભણેલાંઓ આળસુ હોય છે અને શ્રમ લેવાની તેમની અનિચ્છાને, વિદ્યાર્થી અવસ્થા છૂટતાં, વારનાર કોઈ હોતું નથી.

(ઙ) શાસ્ત્રીય વિષયનું અસંસ્કારી રસેન્દ્રિય.

(ચ) નિરક્ષરતા અને નવરાશ.

ભણેલા તેમજ અભણ વર્ગનો મોટો ભાગ આ છેલ્લા વર્ગમાં આવી જાય છે અને તેથી જ નવલકથાઓ આજકાલ દિગ્વિજય પામી દેખાય છે. આ સર્વ વિચારી ભિન્ન ભિન્ન સર્વ આવા વાંચનારને જમે ઉધાર કરતાં સરવાળે હાનિ ન થાય અને લાભ થાય એવી રચના કરવી એ એકેએક કથાકારનો ઉદ્દેશ હોવો જોઈએ. ને વાંચનારની રુચિ શોધી તેને અનુકૂળ પોતે થવું તેના કરતાં સદ્રુચીને જ અનુકૂળ થવાનું રાખી, બીજી રીતે પોતાની અભીષ્ટ સદ્રુચિ વાંચનારમાં ઉત્પન્ન કરવામાં વીર્યવાન ગ્રંથકારનું પુરુષત્વ સફળ થાય છે.

જિજ્ઞાસારસને દ્રવતો કરી મિષ્ટ વાર્તા ભેગો ઉપદેશ પાઈ દેવો; પરવશ થતાં જ સુમાર્ગે ચાલે એવા પુરુષત્વહીન ચિત્તોને સન્મૂર્તિઓની ઉચ્ચ સુન્દરતાના મોહપાશમાં નાંખી સદ્વૃત્તના ઘેનમાં ગતિમાન થવાનો અવકાશ આપવો; કથાના વ્યસનીને સુકથાની મદિરા પાઈ સત્કર્મના વ્યસનમાં પડવાનો માર્ગ દેખાડવો; આળસ વિદ્વાનોમાં સત્પ્રતિભા જગાડવી; સુચિત્રોના મિષ્ટ પરિપાકમાં શાસ્ત્રના સંસ્કારોનો મધુર મધુર સંભાર ભરવો; અવકાશવાળાના અવકાશરૂપ ભૂંગળામાં સન્મોહની ફૂંક મારવી; અને નિરક્ષરજનને તેના ગજા પ્રમાણે અક્ષરલભ્ય જીવનના રસિક કરવા : આ અને એવા ઘણાક કાવ્યકથાના ઉદ્દેશ આર્ય કથાકારોથી અજાણ્યા નથી અને યુરોપમાં પણ પ્રશસ્ત

વર્ગમાં પ્રશસ્ત ગણાય છે. આપણા શાસ્ત્રકારો તો કહે છે જ કે આવી કથાઓ મિત્રની પેઠે - સ્ત્રીની પેઠે – ઉપદેશ કરે છે.

સાધારણ વર્ગની આ સેવા દુસ્તર નથી એટલી સત્ય અને સારના શોધકોની સેવા ગહન છે; કારણ મનહર થવા કરતાં મનભર થવું એ વધારે સાધન અને શક્તિની અપેક્ષા રાખે છે. પંડિતવર્ગ દેખીતી કલ્પનામાંથી સત્ય ચાળી કાઢે છે અને તેમના હાથ તેમને યોગ્ય સદ્વસ્તુથી ભરવા એ જ્ઞાન શ્રીમંતની જ શક્તિથી બને એવું છે. જડ વ્યવહારમાં જ પલોટાયેલાં દેખાતાં કેટલાંક ચિત્ત અન્ય ચેતનને અગોચર રહેતાં સ્થાનોમાં પળવાર સંચાર પામી ઊંડી કવિતા અનુભવે છે; તેવાં ચિત્ત દેખીતા વ્યવહારગદ્યની વચ્ચોવચ હૃદયનાં ગાન સાંભળવા ઉત્સુક થાય છે. તેમને તૃપ્ત કરવાં એ પણ કોઈ શુદ્ધ કવિના પ્રાસાદિક મહિમાથી જ સાધ્ય છે. સંસારપંડિત મનુષ્યો નવલ કલ્પનાના મંડપ વચ્ચે કયો ઇતિહાસ, વરરાજા પેઠે, ઊભો છે તે સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિથી જુએ છે, અને કઈ નીતિ, કન્યા પેઠે, વરાવાની છે તે શોધે છે : ટૂંકમાં, માનવીના બ્રહ્માંડ જેવા ચિત્તની હજારો હજારો વિગતો પંડિતવર્ગ નવલકથાઓમાં શોધે છે તે વીગતનું આ માત્ર દિગ્દર્શન જ છે. એ વર્ગને ક્વચિત્ પણ તૃપ્તિ અપાય તો તે મહાસંતોષની વાત છે.

નવલકથાનું શુદ્ધ હાર્દ આવું છે. કથાનું સ્વરૂપ માયિક હોવું જોઈએ તે ખરું, પરંતુ ગૌણ પક્ષે જ. હૃદય વિના સ્વરૂપ નિર્જીવ છે – તેના ઉપભોગથી હાનિ જ છે.

આ નવલકથામાં હાર્દ અને સ્વરૂપ કેટલાં સચવાય છે તેની તુલના પરીક્ષકને જ હાથ થવી યોગ્ય છે. તથાપિ ગ્રંથકર્તાના કેટલાક વિશેષ ઉદ્દેશ સૂચકરૂપે અત્રે પ્રગટ કરવા તે પણ કથાની સંપૂર્તિ કરવા જેવું છે.

આ ગ્રંથમાં એકથી વધારે કથાઓની ફૂલગૂંથણી છે. ગ્રંથના નાયકનો સ્ફુટ આવિર્ભાવ થતાં પહેલાં ઉપનાયક પ્રથમ ધ્યાન રોકે છે. આથી વાર્તાની સંકલનાનું એક્ય રાખવું એવો યુરોપ દેશમાં ચાલતો નિયમ તૂટે છે, પરંતુ એક વાર્તાની વચ્ચે અનેક વાર્તા દર્શાવતા ઈશ્વરે રચેલા ઇતિહાસોનો નિયમ જળવાય છે. કૃત્રિમ નિયમો સાચવવા એ આ ગ્રંથનો પ્રધાન ઉદ્દેશ નથી. ઈશ્વરલીલાનું સદર્થે ચિત્ર આપવું એ જ પ્રયાસ છે.

માનવીના મલિન વિકારોથી આખું ધ્યાન રોકવું એ કેટલાક ગ્રંથનું કર્મ હોય છે. ઈશ્વરસૃષ્ટિમાં એ વિકારો પણ આવી જાય છે એ વાત ખરી છે; તદપિ તે વિકારોમાં આપણા જીવનની સમાપ્તિ થતી નથી, તે વિકારોનાં ચિત્ર જાણવાનાં સાધન વિદ્વાન વર્ગને અન્યત્ર એટલે શાસ્ત્રીય ગ્રંથોમાં મળી આવે એમ છે, અને એમ છે એટલે મલિન ચિત્ર કાઢવાનું કંટાળા ભરેલું કામ આ કથામાં બનતા સુધી ઘણે અંશે દૂર રાખ્યું છે.

પૃથ્વી ઉપરનાં માનવીને ઊંચે ચડાવવું હોય તો નિસરણીનું છેક ઉપલું પગથિયું બતાવવું એ તેની હિંમત હરાવવા જેવું છે. પૃથ્વી જ બતાવવી એમાં ઉત્કર્ષ બતાવાતો

નથી. આ કારણને લીધે ગ્રંથનાં પાત્ર ઉત્કૃષ્ટતમ કર્યાં નથી કે વાંચનાર તેમને કેવળ કાલ્પનિક ગણે અને અનુકરણનો વિચાર જ ન આવે. તેમ જ લોકવર્ગનાં કેવળ સાધારણ મનુષ્યો જ ચીતર્યા નથી કે ઉત્કર્ષને ઉત્સાહક પગથિયું જ જોવામાં ન આવે. આપણા સાધારણ વિકારો ક્ષમા કરવા યોગ્ય નિર્બળતા – તેથી ડગમગતાં, પરંતુ સ્થિર થવા, ઉત્કર્ષ પામવા, યત્ન કરતાં માનવીઓનાં ચિત્ર આપ્યાં છે. નિર્બળ માનવીમાં નિર્બળ માનવી પર સમભાવ ઉત્પન્ન થાય, અને તેમ કરતાં, સંસાર સાગરમાં બાથોડિયાં મારવાના ઉપાય સૂઝે : એ માર્ગનું દિગ્દર્શન અત્રે ઇચ્છ્યું છે. તેમ કરવામાં મલિન માણસોનાં ચિત્ર શુદ્ધ ચિત્રોમાં કાળા લસરકા પેઠે ક્વચિત્ આણવાં પડ્યાં છે. કારણ અશુદ્ધિના અવલોકનથી શુદ્ધિના ગૌરવનું માપ સ્પષ્ટ થાય છે.

વિદ્યા, દ્રવ્ય, અધિકાર, સ્વતંત્રતા અને વિશુદ્ધિ : એ સર્વના પ્રકાશમાં, છાયામાં, અંધકારમાં, તથા અધવચ રહેતાં મનુષ્યોની સ્થિતિઓ અને સંક્રાન્તિઓ દર્શાવવા યત્ન કર્યો છે કે સર્વ વાંચનારને કોઈ કોઈ પાત્ર ઉપર સમભાવ થાય અને અનુકરણ સારુ ઉપમાન મળે.

માનવી માત્ર સારાસારની મેળવણી જેવું છે. આ જગતમાં સર્વ રીતે સારું જ અથવા સર્વ રીતે નરસું જ એવું કાંઈ નથી. એ મેળવણી અત્રે દર્શાવવામાં આવી છે અને તેમ કરવામાં અનુભાવક ઉપદેશ કરવો ઇચ્છ્યો છે.

વાર્તાનો સમય છેક સમીપનો અને પ્રદેશ આપણી ગુર્જર વસ્તીનો રાખેલો છે. એટલે હજી સુધી આપણા કાનમાં વાગતા ભૂતદશાના ભણકારા, વર્તમાન દશાનો પ્રત્યક્ષ પડદો, અને ભવિષ્યકાળમાં વિદ્યાર્થી થનાર અવસ્થાની, આજથી આપણી કલ્પના પર પડતી પ્રતિચ્છાયા એ સર્વનું મિશ્રણ કરવાથી શાસ્ત્રીય દેશોદ્ધારકોને કાંઈ સૂચના મળશે એવી કલ્પના છે.

આ વિનાના બીજા ઉદ્દેશ પરીક્ષકને જાતે પ્રકટ થશે તો જ તે સફળ છે એમ માની અત્રે કથવામાં નથી આવતા.

વસંતમાસ,
વિક્રમાર્ક ૧૯૪૩ ગો.મા.ત્રિ.
મુંબઈનગરી.

અનુક્રમણિકા

પ્રકરણ	પૃષ્ઠ
૧. સુવર્ણપુરનો અતિથિ	૧
૨. બુદ્ધિધનનું કુટુંબ	૪
૩. બુદ્ધિધન	૧૫
૪. બુદ્ધિધન (અનુસંધાન)	૨૩
૫. બુદ્ધિધન (અનુસંધાન, સંપૂર્તિ)	૩૩
૬. રાજેશ્વરમાં રાજખટપટ	૫૨
૭. વાડામાં લીલા	૫૮
૮. અમાત્યને ઘેર	૬૬
૯. ઉન્મત્તપણાનું પરિણામ	૭૨
૧૦. ખટપટનાં શસ્ત્ર અને કારભારીઓની યુદ્ધકળા	૮૬
૧૧. દરબારમાં જવાની તૈયારીઓ	૯૬
૧૨. રાજા, રાજદરબાર અને રાજકારભાર	૧૦૭
૧૩. રસ્તામાં	૧૪૦
૧૪. સૌભાગ્યનો સંપૂર્ણ ચંદ્ર	૧૬૨
૧૫. સરસ્વતીચંદ્ર -	૧૭૩
૧૬. બુદ્ધિધન અને સૌભાગ્યદેવી	૨૧૫
૧૭. પ્રમાદધન અને કુમુદસુંદરી	૨૧૮
૧૮. કારભારી અને કારભાર : દિગ્દર્શન	૨૨૬
૧૯. રાત્રિ સંસાર : જવનિકાનું છેદન અને વિશુદ્ધિનું શોધન	૨૪૮
૨૦. રજા લીધી	૨૮૨
૨૧. ચાલ્યો	૨૮૫

સરસ્વતીચંદ્ર

ભાગ ૧

પ્રકરણ ૧
સુવર્ણપુરનો અતિથિ

'ઘર તજી ભમું હું દૂર સ્વજનહીન ઉર ભરાઈ આવે,
નહીં ચરણ ઊપડે હુંથી શોકને માર્યે.

* * *

સુખ વસો ત્યાં જ જ્યાં ભૂલે રંક નિજ દુઃખો,
જ્યાં પામે આદરમાત્ર પ્રવાસી ભૂખ્યો.' - ઑલિવર ગોલ્ડસ્મિથ

સુવર્ણપુર પશ્ચિમસાગરની સાથે ભદ્રાનદી સંગમ પામે છે ત્યાં આગળ આવેલું છે. સાગરે નદીરૂપ હાથ વડે કેડ ઉપર બાળક તેડ્યું હોય તેમ એક ટેકરીના ઢોળાવ ઉપર પથરાયેલો એનો વિસ્તાર લાગે છે. એ નગરના બંદરમાં માઘ માસમાં એક દિવસ એક વહાણ આવી નાંગર્યું, અને જુદા જુદા નાનામોટા મછવાઓ તે ઉપરનો માલ ઉતારવા ગયા તેમાં માલની ગાંસડીઓ ઊતરતી હતી તેમ કોઈ કોઈ ઉતારુઓ પણ ઊતરતાં હતાં. એક મછવામાં કેટલાક વ્યાપારીઓ ઊતર્યા તેની સાથે એક તરુણ પુરુષ પણ આવી ઊતર્યો અને મછવાની એક બાજુએ લપાઈ રહેતો હોય તેમ બેઠો. તેની દૃષ્ટિ સમુદ્ર અને સુવર્ણપુર વચ્ચે હીંચકા ખાધાં કરતી હતી – જાણે કે સમુદ્રના તરંગથી મછવો આમતેમ ખેંચાતો હતો તેનો પ્રત્યાઘાત થતો હોય અથવા તો એક બાળકની પેઠે તેની આંખને મછવાના ચાળા પાડવાનું મન થતું હોય. તે પુરુષનું વય ત્રેવીસ-ચોવીસ વર્ષનું દેખાતું હતું. તેનાં વસ્ત્ર પર ઉજાસ ન હતો અને મોં કરમાયેલું હતું. તે નિઃશ્વાસ નાખતો ન હતો પણ તેના અંતઃકરણમાં ઘણા નિઃશ્વાસ ભરાઈ રહેલા હોય એવું એની મુખમુદ્રા સૂચવતી હતી. પરંતુ તેની કાન્તિમાં કાંઈક લાવણ્ય હતું અને તેના મુખ ઉપર કોમળતા હતી. આ સર્વથી આસપાસના આનંદમાં ગરકાવ થઈ ગયેલા પણ ગ્રામ્ય અને કઠોર કાન્તિવાળા વ્યાપારીઓમાં આ તરુણ સર્વ રીતે ભાત પાડતો હતો.

હોડી કિનારે આવી અને સૌ લોકો ઝપોઝપ ગાંસડાંપોટલાં લઈ ઊતર્યા. તેમની સાથે એ પણ ઉદાસ અને મન્દવૃત્તિથી ઊતર્યો. થોડી વાર તે કિનારા ઉપર દાઢીએ હાથ

દઈ ઊભો રહ્યો અને આખરે એક દિશામાં ચાલ્યો. લોકો નગર ભણી વળતા હતા, પણ એ એક બીજી દિશાએ ચાલ્યો અને થોડીક વારમાં એક ઝાડપાનવાળા મેદાન વચ્ચે એક મોટા બાંધેલા રસ્તા ઉપર સૌ લોકથી જુદો તથા એકલો પડી, એક મોટા પુલ પર એક એકલ એંજિન સંભાળથી ધીમે શ્વાસે ચાલતું હોય તેમ જવા લાગ્યો. સામાનમાં તેની સાથે એક નાનીસરખી પોટલી હતી. આકાશ, પૃથ્વી, આગળ તથા પાછળ, વારાફરતી જોતો જોતો તે સ્થિર પગલે ચાલતો હતો. પ્રાતઃકાળનો બાળક સૂર્ય તેનાં આછાં કપડાંવાળા શરીરને ઠીક લાગતો હતો, તથાપિ કોઈ કોઈ વખત પવનને લીધે તેને હાથનો સ્વસ્તિક* રચવો પડતો હતો. તોપણ ચાલવાના પરિશ્રમને લીધે તેમ જ તડકાને લીધે તેના વિશાળ કપાળ ઉપર પરસેવાનાં ટીપાંનું જાળ બાઝ્યું હતું. તાપથી તેનું કમળપત્ર જેવું મુખ તથા ગાલ રાતાચોળ થઈ ગયા હતા. આખરે એક મહાદેવનું દેવાલય આવ્યું તેના દ્વારમાં ચારે પાસ જોતો જોતો તે પેઠો.

આ દેવાલય રાજેશ્વર મહાદેવનું હતું. તે સુવર્ણપુરના અમાત્ય (કાઉન્સિલર) બુદ્ધિધનના પૂર્વજોનું બંધાવેલું હતું. દેવાલયની આસપાસ ફરતો ફરસબંધી ચોક હતો અને તેની આસપાસ છાપરીવાળી ઓસરી હતી. ઓસરીની આસપાસ કાચા પથ્થરની પણ ઘણી જૂની છપાયેલી ભીંત હતી. આ ઓસરીમાંથી પછીતમાં એક બારી પડતી હતી, અને તે બારી પાછળ એક વાડો હતો જેમાં મહાદેવને ઉપયોગમાં આવે એવા ફળફૂલના છોડ તથા એક બીલીનું વૃક્ષ હતું. વાડાની આસપાસ કાંકળો તથા થોરની વાડ કરી લીધેલી હતી અને તેમાં એકબે છીંડાં રાખેલાં હતાં. ઓસરીની બહાર બે બાજુએ મોટા ઓટલા બાંધી લીધેલા હતા, અને જમણી બાજુએ એક નાનું સરખું આરાવાળું તળાવ હતું જેનું નામ રાજસરોવર રાખેલું હતું. દેવાલયની સામી બાજુએ એક કૂવો પણ હતો. ઉત્સવને દિવસે ભીડવેળા ઉપર ઊભા રહી મહાદેવનું દર્શન થાય એટલું ઊંચું તેનું થાળું હતું. શિવાલયનું દ્વાર પણ પ્રમાણમાં જમીનથી ઊંચું હતું. પણ ઊમરા ઉપરથી તેનું ઊંચાણ જાણી જોઈને ઓછું રાખવામાં આવેલું હતું તે એવા વિચારથી કે જાણ્યે અજાણ્યે પણ મંદિરમાં જનારને નીચા નમી દેવને નમસ્કાર કરવા જ પડે. ઓસરી બધેથી લીંપેલી હતી પણ વટેમાર્ગુઓને ધર્મશાળાના ઉપયોગમાં આવતી તેથી ઘણે ઠેકાણેથી લીંપણ ઊખડી ગયેલું. તેના ઉપર થીગડાં દીધાં હતાં. ઓસરીની ભીંતો ઉપર વટેમાર્ગુએ, પોતાનાં નામ અમર રાખવા અગર પ્રસિદ્ધ કરવાના હેતુથી, અથવા માત્ર અટકચાળાપણાથી, ખડી, ઈંટાળા, કોયલા વગેરેથી લખેલાં હતાં અને કોઈ કોઈ ઠેકાણે તો ખીલા વગેરેથી કોતરેલાં હતાં. આ આલેખોમાં ગામડિયા કવિતા, શુદ્ધઅશુદ્ધ શ્લોક, કહેવતો, અશ્લીલ ગાળો, ધર્મશાળાના ધણીને આશીર્વાદો, સૂચનાઓ, ધમકીઓ, કંઈ કંઈ બનાવોની તિથિ, દેવ વગેરેનાં સારાંનરસાં ચિત્રો, ઇત્યાદિ ડગલે ડગલે જોવામાં આવતાં. ચોકની વચ્ચે શિવાલય, સાધારણ ઘાટનું અને દશબાર પગથિયાં, ઓટલા, પોઠિયો વગેરે સામગ્રીસમેત હતું.

દ્વારમાં પેસતાંમાં જ નવો આવેલો તરુણ ચારે પાસ તેમ જ દેવાલયના

* સ્વસ્થિક-સાથિયો, હાથનો સ્વસ્તિક રચવો = અદબ વાળવી.

ગર્ભદ્વારમાં દૃષ્ટિ ફેરવી, પગથિયાં પર ચડી, બહારના ઘુમ્મટમાં લટકાવેલો ઘંટ વગાડી, દેવને નમસ્કાર કર્યા જેવું કરી, ગર્ભદ્વારમાં ઊમરા ઉપર બેઠો અને પોટલી મોં આગળ મૂકી; પણ અંદર પૂજારીને મહિમન્નો પાઠ ભણી રુદ્રી કરતો હતો તેણે તેના સામું જોઈ સાન કરી તે તરત ઊમરા બહાર હેઠળ બેઠો.

પૂજારી ત્રીસપાંત્રીસની વયનો એક તપોધન હતો. તેની હજામત વધી ગયેલી હતી અને બેભાન તથા જડ માણસ જેવો દેખાતો હતો પણ અમાત્યના ઘરનો સહવાસી હોવાથી તથા તેના ચાકરોના અનુકરણની લઢણ પડવાથી તે જરીજરી સભ્યતા શીખ્યો હતો; ગ્રામ્ય ભાષા તેને સહજ હતી તોપણ તેમાં વાક્ચાતુર્યનાં ચોરેલાં થીગડાં મારતો. લાંબું લાંબું બોલવાની ટેવ રાખતો, સવાસલાં તથા ખુશામત કરવા જતો, નાના વિષયોમાં મોટાનું ધ્યાન ચુકાવી કપટ કરી ફાવી જતો, મોટા વિષયોમાં કપટ કરવા જતાં પકડાઈ જતો, નાનાં તથા અજાણ્યાં માણસોને મોટાંને નામે ધમકાવી શિરજોરી કરી અભિમાન પામતો, અમાત્યનાં માણસો સાથે ઘડીમાં લડતો અને ઘડીમાં નીચ મસલતોમાં ભળતો, અને અમાત્યના કુટુંબવર્ગમાં ગરીબ પૂજારીનો દાવો કરી લાચારી બતાવી ધાર્યું કરવા પામતો હતો. આવું છતાં તેને ભોળો અને બેવકૂફ ગણી અમાત્ય તેનો નિભાવ કરતો.

નવા તરુણને જોઈ પૂજારી મૂર્ખદત્તે રુદ્રીનો ઢોંગ વધાર્યો, જળાધારીમાં અભિષેકથી રેલ આણી, બાણ ઉપર ફૂલબીલીનો ઢગ રચ્યો અને સ્તવન કરતાં અશુદ્ધ ગર્જના કરવા લાગ્યો. આ મંદિર નગરથી દૂર હોવાને લીધે તેમાં કોઈ આવતું નહીં; પણ શિવરાત્રિ પાસે આવવાથી રાજમંડળ, અમાત્યકુટુંબ તથા નગરલોક આવવાના – એ વિચારનો નવો કેફ મૂર્ખદત્તને ચડ્યો હતો તેમાં 'શ્રી ગણેશાય નમઃ'માં તરુણને જોઈ ભાંગ પીધેલાને દીવો જોતાં અસર થાય તેમ મૂર્ખદત્તને પણ થયું.

થોડીવાર તો તરુણ પુરુષ એ સર્વ એકીટશે જોઈ રહ્યો પણ પૂજારીની પૂજાના માહાત્મ્યને વિકાસ પામતું જોઈ તેને કાંઈક હસવું આવ્યું, અને મૂર્ખદત્તે એમ ધાર્યું કે મારી મહાપૂજાના આડંબરની યોગ્ય અસર થઈ. આમ ધારી તે મનમાં પ્રસન્ન થઈ પૂજા થઈ રહેવા આવી એટલે મોટા ડોળ તથા આડંબરથી ખોંખારી વચ્ચે વચ્ચે પ્રશ્નપરંપરા કરવા લાગ્યો :

'તમે બહુ શ્રદ્ધાળુ દેખાઓ છો ! તમારું નામ શું ? તમે કેણી પાસેથી આવ્યા ? કાંઈ ધંધાનોકરીનો વિચાર છે ? અત્યારે ક્યાંથી ? તમે આ ગામમાં નવા આવ્યા જણાઓ છો. હું આ મહાદેવનો વંશપરંપરાનો પૂજારી છું. મારું નામ મૂર્ખદત્ત.' અંતે ઊઠી મહાદેવનું નમણ તથા બીલીપત્ર તરુણ આગળ ધર્યાં.

મહાદેવના પ્રસાદથી આંખનાં પોપચાં પવિત્ર કરી તરુણ બોલ્યો : 'મારું નામ નવીનચંદ્ર છે. હું બ્રાહ્મણ છું. અત્યારે જ બંદર ઉપરથી ઊતરી ચાલ્યો આવું છું. આ ધર્મશાળામાં થોડા દિવસ ઉતારો રાખવો છે તેમાં તમારી મદદની જરૂર પડશે. મારી રસોઈ તમારા ભેગી કરી નાખશો તો મને બાધ નથી.' 'બાધ નથી' સાંભળી તપોધન

આશ્ચર્યમાં પડ્યો; એટલામાં નવીનચંદ્રે ઊમરામાં એક રૂપિયો નાખ્યો. પથ્થર ઉપર રૂપિયાના શબ્દે તપોધનનું મન વશ કર્યું અને આશ્ચર્યને અપૃચ્છામાં લીન કર્યું.

આનંદસ્વપ્નમાં મગ્ન થતો થતો પૂજારી લક્ષ્મીદેવીનો સત્કાર કરી ઊઠ્યો અને આગળ એ અને પાછળ નવીનચંદ્ર એમ બે જણ ચાલ્યા. જતાં જતાં મૂર્ખદત્તે વાગ્ધારા છોડી.

'ભાઈ નવીનચંદર ! તમારું નામ અટપટું છે તેથી હું તમને ચંદરભાઈ કહી બોલાવીશ અને તમે પણ બધાંની પેઠે મને દત્ત કહી બોલાવજો. ચંદરભાઈ ! ચાલો. આ ઓસરીમાં મારી ઓરડી છે ત્યાં રસોઈ થશે. તમારી પાસે જોખમ હોય તે મારા પટારામાં મુકજો અને કૂંચી ગમે તો તમારી પાસે રાખજો. આ પાછળ વાડો છે અને જોડે તળાવ છે. તળાવમાં નાહી વાડીમાં બેસી બે છાંટા નાખવા હોય તો નાખી દેજો. જમવાનો વખત થયે હું તમને બોલાવીશ; ધુમાડામાં બેસવાનું તમને નહીં ગમે અને ઓસરી કરતાં વાડામાં ગમશે. વળી કાલે શિવરાત્રિ છે એટલે મહાપૂજાની ગોઠવણ કરવા અમાત્યના ઘરનાં બધાં આવવાનાં છે તે વખત પણ તમે વાડામાં હો તો તેમની મરજાદ સચવાય. ચાલો. આ મારી ઓરડી.'

પ્રકરણ ૨*

બુદ્ધિધનનું કુટુંબ

નવીનચંદ્ર વાડામાં ગયો. મૂર્ખદત્તની ઓરડીમાંથી ધુમાડાના ગોટેગોટ નીકળવા લાગ્યા અને માત્ર થોડી જ વાર થઈ એટલામાં ગાડીઓનો ગડગડાટ અને ઘોડાઓની ખરીના પડઘા સંભળાયા. કણકણવાળા બે હાથ અગાડી ધરી ઉતાવળો ઉતાવળો મૂર્ખદત્ત ઓરડીના બારણા આગળ આવ્યો અને ડોકું ઊંચું કરી કાંડા વતે ચોટલી ઠીક કરી આંખો લોહતો લોહતો દરવાજા ભણી જોવા લાગ્યો. એટલામાં તેમાં થઈ ચારપાંચ સુંદરીઓ પગના ઘૂઘરાના ઘમકાર કરતી અંદર આવી પહોંચી અને શિવાલયનાં પગથિયાં પર પ્રયત્નથી ચડતી હોય એમ દેખાઈ.

આ ટોળીમાં બે જણ અગ્રેસર હતી. છેક અગાડી વીશબાવીશ વર્ષની છકેલ જોબનના પૂરમાં તણાતી બુદ્ધિધનની દીકરી અલકકિશોરી હતી. તેની સાથે – પણ જરા પાછળ – ચૌદપંદર વર્ષની સંપૂર્ણ મુગ્ધાવસ્થામાં પણ જુવાનીના મળસકાના ઉજાસમાં તથા તે સમયને યોગ્ય મદનની વિરલ પણ શીતળ લહેરોમાં મોજ માણતી, બુદ્ધિધનના પુત્ર પ્રમાદધનની નવોઢા પત્ની કુમુદસુંદરી હંસગતિથી ચાલતી હતી. તડાકાભડાકા કરતી અને આખા અંધકારને સળગાવી મૂકતી ચમકતી વીજળીની પાછળ મેઘ વેરાઈ જતાં કોમળ અને મનોહર મંદ ચંદ્રિકા પ્રકાશે તેમ ભભકભરી

* પ્રકરણ-૨, ૩, ૪ અને ૫ એમાં વાર્તાના પ્રસંગ કરતાં ઇતિહાસ જ પ્રધાનભૂત છે.

અલકકિશોરી પાછળ સૌમ્ય કાન્તિવાળી અર્ધવિકસેલા સ્મિતભરી કુમુદસુંદરી શરમાતી શરમાતી પોતાના પ્રફુલ્લ વદનનો સ્થિર આભાર આખા મંદિરમાં પ્રકટાવતી હતી.

નણંદ-ભોજાઈ વચ્ચે દેખાવમાં, સ્વભાવમાં અને આચારવિચારમાં દેખાઈ આવે એટલો ફરક હતો; અને તેનું કારણ ઘણે અંશે તેમના કુટુંબ, ઇતિહાસ અને શિક્ષણમાં હતું. તે ફરકનાં બીજ ઈશ્વરે તો જન્મથી જ મૂકેલાં હતાં પણ તે બીજનો વિકાસ આ બાહ્ય કારણોથી પ્રફુલ્લ થયેલો હતો.

અલકકિશોરી સ્ત્રીવર્ગ જેને 'જાજરમાન'* કહે છે તે પ્રકારની હતી. તેનો રંગ સોનેરી ગોરો તથા મધ્યાહ્નના તાપની પેઠે ચળકાટ મારતો હોય તેવો હતો, એટલે પાસે આવનારની નજર તેના ભણી સહસા ખેંચાતી અને અંજાતી. તેના સર્વ અવયવોનો ઘાટ પ્રમાણસર પણ મોટો હતો એટલે જોનારની આંખ એકદમ ભરાઈ જતી. તેના હાવભાવ ચંચળ, પ્રબળ અને પ્રતાપી હતા તેથી તેની સામે ઊભા રહેનારનું હૃદય સભાક્ષોભના જેવો ક્ષોભ પામતું અને ગરીબ બની જતું. અમલ ચલાવતી હોય તેવી રીતે તેને બોલવાની ટેવ હતી; તેની સાથે વાત કરનાર માણસ, વાત કરતાં સુધી અને એની પાસેથી છૂટતાં સુધી, સ્વાભાવિક પરાધીનતા ભોગવતાં અને જેમ બુદ્ધિધનનો દોર તેના અમલથી ચાલતો તેમ અલકબહેનનો દોર તેના દૃષ્ટિપાતથી ચાલતો. સાધારણ બુદ્ધિના લોકનું એમ માનવું હતું કે આ સર્વનું કારણ તેના શરીરની સુંદરતા છે. આમ માનવામાં તેનો દોષ ન હતો, કારણ ભભકધમકથી અંજાયેલી તેમની દૃષ્ટિઓની વિવેકશક્તિને પક્ષાઘાત થતો. ખરું અને ઝીણવટથી તપાસી જોનારને અથવા તેની ગેરહાજરીમાં સ્મરણ આણી વિચારનારને અલકકિશોરીમાં વધારે વધારે ખોડો માલૂમ પડતી; પરંતુ તેવાને પણ તેના રુઆબ આગળ લાચાર દિલના બની જવું પડતું. આવું છતાં કોઈ પણ માણસનું મન બંડ કરવા ચાહતું તો આ પ્રતાપી હરિણાક્ષીના જોબનનો ઉકળાટ તેનું ગુમાન ઉતારી દેતો અને એનો નિરંતર મચી રહેતો તનમનાટ તેને દિગ્મૂઢ બનાવી દેતો. આ આકર્ષણશક્તિને લીધે આ ઉન્મત્ત યૌવનવાળીની આસપાસ કચેરી ભરાઈ રહેતી જેમાં તે પોતે શક્તિ જેવી શક્તિ ધરાવતી હતી.

અલકકિશોરીની મા સૌભાગ્યદેવી માત્ર એક સાધારણ રૂપગુણની સ્ત્રી હતી અને તેના ઠરેલપણાને લીધે બુદ્ધિધન તેને ચાહતો. તોપણ અલકકિશોરી નાની હતી ત્યારથી જ બાપને હાથે ઘણું લાડ પામી હતી. અને ઉમ્મરમાં આવવા પછી પોતાના જલદ મિજાજને લીધે, નાનપણમાં ન દેખાડેલો અંકુશ હવે દેખાડવાની કોઈની શક્તિ ન હોવાને લીધે વ્યવહારમાં ગૂંચવાઈ રહેતા બુદ્ધિધનને ઘરખટલા ઉપર ધ્યાન આપવા અવકાશ ન હોવાથી તથા કોઈ પણ માથે લઈ લે એવા માણસને એ કામ કરવા દેવાની જરૂર હોવાથી, સૌભાગ્યદેવીને દીકરીનું કરેલું બધું કામ પસંદ જ આવતું એવું ન હતું તોપણ ભાર તાણવામાં તેની વૃત્તિ શિથિલ હોવાથી, તથા મૂળ સ્વભાવે જ શાંત હતી અને તેમાં વળી આવી સૌ માનીતી દીકરી ઉપર મત્સરી જાણી

* जाज्वल्यमान

જોઈને ન હોવાથી, અને ઉપર કહેલા અલકકિશોરીના પોતાના જ ગુણોને લીધે સૌ પર સવાર થવાની પોતાની તાકાત હોવાને લીધે, એ ઉન્મત્ત કિશોરી બુદ્ધિધનના ઘરમાં, કુટુંબમાં, પરિવારમાં, બહારના માણસો સાથે જરૂર પડતા વ્યવહારમાં, અને માથું મારી શકે ત્યાં રાજકાર્યમાં પણ નિષ્કંટક રાજ્ય ચલાવતી હતી. તેને પૂછ્યા વિના ઘરમાંનું કાંઈ કામ થતું નહીં. તેનો દોષ કોઈ કાઢી શકતું નહીં. તેની ગતિ કોઈ રોકી શકતું નહીં. બહારનાં માણસો આખા અમાત્યકુટુંબનો જીવ તેમાં જ દેખતાં, અમાત્ય ઉપર સત્તા તેની મારફત જ ચલાવવા જતાં, મા અને ખુશામત તેના ઉપર જ ઢોળી દેતાં, અને કેટલાકનું ધારવું એમ પણ હતું કે એ સાસરે જાય તો અમાત્યના ઘરમાં અંધારું જ વળી જાય. અમાત્ય આ સર્વ જાણતો, એ સૌનો ગેરલાભ કોઈ લઈ જાય નહીં તે વિષે સાવધ રહેતો અને પુત્રીનું માન રાખી પોતાનું જ ધાર્યું કરતો. તોપણ જગતનો અભિપ્રાય ફેરવવા તેની પૂરી શક્તિ ન હતી, શક્તિ હતી તેટલી વાપરતાં પુત્રીની અવગણના થાય માટે તે વાપરવા ઇચ્છા ન હતી, જગત કેવું આંધળું બની કેવા અભિપ્રાય બાંધે છે તે જોવામાં તેનું કુતૂહલ જાગતું, અને કેટલીક વખત તો એ ન જાણતો એમ – પણ સ્વાભાવિક રીતે – જગતનું ધાર્યું ખરૂંયે પડતું. આવી રીતે સુવર્ણપુરના અમાત્યના ઘરસંસારની ઘટમાળ ફર્યા કરતી હતી.

અલકકિશોરી ગમે તેવી પણ બાળક હતી; રંક અવસ્થા તેણે દીઠી ન હતી; પોતાનું ધાર્યું કર્યું જ સમજતી; પોતાને હમેશ ફાવેલી જ જોતી; હુકમ કર્યો સમજતી; મનમાન્યું અમલમાં આવ્યું જ જોતી; ચારે પાસથી વખાણ જ સાંભળતી. અમાત્યના ઉદય કરતાં તેનું વય મોટું ન હતું; વયમાં, જ્ઞાનમાં, અનુભવમાં, જાતિમાં અને સુંદરતામાં પોતાનાથી ચડિયાતાં માણસોને પોતાથી દબાયેલાં રહેતાં અનુભવતી; ખરું શું છે તે તેને કોઈ સંભળાવતું ન હતું; ખોટું શું છે તે તેની આગળ કહેવા કોઈની હિંમત ચાલતી ન હતી; હિતઅહિત શામાં છે તે તેને કહેવાની કોઈને ગરજ ન હતી; ભૂતકાળની વાત સંભળાવી તેને કંટાળો આપવો એ સૌના સ્વાર્થવિરુદ્ધ હતું; ભવિષ્યકાળની સાચી વાતો ઉપર તેની આંખ દોડાવવી એ તેની કલ્પનાને શ્રમ આપવા જેવું અને તેના મનને ખેદ આપવા જેવું મનાતું; આથી વર્તમાન રંગભૂમિ ઉપરનાં નાટકો ઉપર તેનું લક્ષ રહેતું અને પ્રત્યક્ષ પડદા આગળ તેની દૃષ્ટિસીમા આવી રહેતી. આ સૌનું ફળ એ હતું કે ભયંકર ગુમાનરૂપી સર્પ તેના કુમળા મગજમાં પેસી રહી, ઘૂંઘવાઈ રહી, તેની ભમરો ઉપર ફણા માંડતો, આંખમાં ઘૂર્ણાયમાન થતો, જીભમાંથી ફૂંફાડા મારતો અને આખા શરીરમાં વિષમય ચંચળતા પ્રેરતો. આ સર્પનો પ્રતિકાર કરવા તેનામાં વિદ્યામૃત હતું નહીં અને સત્સંગતિના કલ્પવૃક્ષનો વાસ તેણે અનુભવ્યો પણ ન હતો. માત્ર અમાત્યકુટુંબના સહજ વિનયરૂપ પોલા રાફડાથી વિષમય ચેતન ઢંકાઈ રહ્યું હતું.

આ લડાક કિશોરીનો ઉદયભાનુ મધ્યાકાશમાં હતો. તેનાં સાસરિયાં તેની મરજી પ્રમાણે ચાલતાં. તેના પતિને તેનું ગુમાન ખૂંચતું તથાપિ તેનું દિલ દુખવવું એ કૃતઘ્નતા ભરેલું વસતું. સૌના મનમાં એમ હતું કે પ્રમાદધનભાઈ ઉમ્મરમાં આવશે અને

ગૃહસ્થાશ્રમ માંડશે એટલે અલકબહેનનો મત્સર નરમ પડશે અને અમાત્યના ઘરમાં નવો કારભાર ચાલશે. પણ આવું ધારનારાઓને તરત તો વિચાર ફેરવવાનો અવસર આવ્યો.

પ્રમાદધનને ઘણી કન્યા વાસ્તે કહેણ આવ્યાં હતાં. પણ તેમનાં રૂપ, ગુણ અને કુળની તુલનામાં માબાપ અને દીકરીના મતનો ફેર પડતો એટલે ચોકઠું બેસતું નહીં. આખરે રત્નનગરીના પ્રધાન વિદ્યાચતુરની દીકરી કુમુદસુંદરી ખાલી પડી. તેનો વિવાહ પ્રથમ તો મુંબઈનગરીના એક ધનાઢ્ય અને પ્રખ્યાત વેપારી લક્ષ્મીનંદનના વિદ્વાન પુત્ર સરસ્વતીચંદ્રની સાથે થયો હતો. પણ લગ્નનું મુહૂર્ત પાસે આવ્યું તેવામાં ઈશ્વર જાણે શાથી સરસ્વતીચંદ્ર એકાએક અલોપ થયો, તેની ભાળ ખોળતાં પણ લાગી નહીં, અને આખરે મુંબઈથી લખેલો તેનો એક કાગળ વિદ્યાચતુર ઉપર આવ્યો. તેમાં તેણે લખ્યું હતું કે 'કાંઈ કારણથી મેં મારું ઘર ને નામ છોડી દીધું છે, મારે પરણવાની ઇચ્છા નથી, હું ભવસાગરનું એક અગોચર મોજું થઈ મનસ્વીપણે સંસારમાં એકલો અને અપ્રખ્યાત અથડાઈશ, મારી કોઈએ ચિંતા કરવી નહીં, મારી ભાળ હવે લાગવાની નથી. ગુણવતી કુમુદસુંદરીને પરણી હું ભાગ્યશાળી થાત, પરંતુ મારાથી તે સુખી થઈ શકત એવું એકદમ મારાથી મનાતું નથી; તેનું સૌભાગ્ય અમર રહો, તેને હવે મરજી પડે ત્યાં પરણાવજો.' આ કાગળ વાંચી, તેની ખાતરી કરી, નિરાશ થઈ, વિદ્યાચતુર કુમુદસુંદરીનું શું કરવું તે વિષે ગભરાટમાં પડ્યો; કારણ કુમુદસુંદરીનો કન્યાકાળ વીતી ગયો હતો અને સરસ્વતીચંદ્રની સાથે તુલના કરી શકાય એવો એક પણ વર તેની નજરે આવતો ન હતો. તેને કુમુદસુંદરી સિવાય બીજી પણ એક એનાથી ચડે એવી નાની દીકરી હતી, અને પોતાને પુત્ર ન હતો તોપણ બે કન્યારત્ન જોઈ એને સંતોષ થતો અને સરસ્વતીચંદ્ર તથા કુમુદસુંદરીની જોડ જોઈ એને પરમાનંદ વ્યાપતો; તેમાં આ આપત્તિ આવ્યાથી તેને પુત્રનાશનાથી અધિક શોખ થયો. આવા ચતુર અને સમજુ જમાઈને એકદમ આ શું સૂઝ્યું તે એ વિચારી ન શક્યો. માત્ર 'ઈશ્વરની ઇચ્છા' કહી નિઃશ્વાસ સાથે गतं न शोचामि કરી ભવિષ્યના વિચારમાં પડ્યો.

આ વાતો દેશવિદેશ પ્રસરી ગઈ. વર્તમાનપત્રોમાં છપાઈ. નાતજાતમાં ચાલી રહી. જાણ્યાઅજાણ્યામાં ચર્ચાઈ રહી. વિદ્યાને માથે કલંક દેવાયાં. છોકરવાદી સર્વની બત્રીશીમાં ચડી. પ્રમાદધને એ વાત વાંચી, સાંભળી અને જમતી વખત કહી બતાવી. કુમુદસુંદરીના દુર્ભાગ્યની વાત પણ સાથે નીકળી, સૌને બિચારીની દયા આવી, એમાંથી એનાં રૂપગુણની વાત ચાલી અને આખરે અલકબહેન બોલી ઊઠ્યાં : 'ત્યારે મારા ભાઈને એ કન્યા ન ખપે ?' સૌભાગ્યદેવીએ કહ્યું કે ખપે. બુદ્ધિધને કહ્યું કે વિદ્યાચતુર સાથે મારે જૂની મિત્રતા છે, તે ઊંચા કુળમાં જન્મેલો છે, અને તેની સ્ત્રી ચતુર, સુશીલ અને ભણેલી છે. સૌભાગ્યદેવી કહે : 'કન્યા મેં દીઠી છે, રાજચંદ્રના લગ્નમાં અમે જોડકણાં ગાતી વેળા એકઠાં થયાં હતાં. એ ફૂટડી ને ચતુર છે.' અલકબહેને કહ્યું કે પ્રાતઃકાળમાં કન્યાનું માગું કરવા માણસ મોકલવું. એ દરખાસ્ત પસાર થઈ. કુળજોશી બ્રાહ્મણ જમવામાં સાથે હતો. તેણે કહ્યું : 'પ્રાતઃકાળમાં ઉત્તમ

મુહૂર્ત છે અને કામ સિદ્ધ થશે.' પ્રમાદધને શાંત રહી સૌ વાત સાંભળી, દિવસશેષ ઉત્સવમાં ગાળ્યો અને રાત્રિ આનંદ સ્વપ્નમાં એક ઊંઘે કાઢી. સવારે માણસ સંદેશો લઈ રત્નનગરી ભણી ગયું. વિદ્યાચતુર ચિંતાગ્રસ્ત હતો તેથી સૌ કામ તેની સ્ત્રી ચલાવતી. તેને વર અને ઘર બંને સારાં લાગ્યાં. વરની બહુ ખબર ન હતી પણ ઘર સારું એટલે વર પણ સારો હશે જ એમ કલ્પના કરી. સ્વામીનાથને વાત કહી ક્ષોભ પામેલ હોવાથી પ્રધાનના મુખમાંથી હા નીકળી ગઈ. બુદ્ધિધનને માણસ વધામણી લઈ પાછો સુવર્ણપુર દોડ્યો. પ્રધાનને ભાન આવ્યે વિચાર થયો પણ હા કહેલી તેની ના કહેવાઈ નહીં. ઈશ્વરે સારા સારું જ કર્યું હશે ધારી ચિંતામુક્ત થયો. લગ્ન થયાં અને કુમુદસુંદરી પિયર છોડી સાસરે આવી. કથાનો પ્રસંગ ચાલે છે તે સમયે તેને સાસરે આવ્યે માત્ર દશપંદર દિવસ થયા હતા. ભાઈને આવી સારી કન્યા પરણાવવાનું માન અલકબહેનને જ આપવામાં આવ્યું. માએ ભાઈને જન્મ આપ્યો અને બહેને કન્યા આપી; બહેનનું ઘરમાં માન વધ્યું અને ભાઈની તેના પરની પ્રીતિ વજ્રલેપ જેવી દૃઢ થયેલી ભાસી.

કુમુદસુંદરીનો સ્વભાવ પણ આ સ્થિતિને અનુકૂળ જણાયો. તેની મા વિદ્યાચતુરની બાલ્યાવસ્થામાં પરણી હતી અને નિશાળે તો નહોતી ગઈ પણ પતિને અવકાશ, આગ્રહ તથા ઉત્સાહ હોવાથી પોતાના સીમંત પહેલાં તેની પાસેથી કાંઈક ભણી હતી. તે જાતે ચકોર તથા ચપળ લાગણીવાળી હતી. પતિ ભણેલો અને પોતે અભણ, તેથી કેટલીક વખત પતિ ખરેખરા દુઃખમાં ગરકાવ હોય તોપણ તેનું દુઃખ સમજી ન શકતી. ઘણુંય પૂછે : 'વહાલા ! તમને શું દુઃખ છે ?' પણ તેના જવાબમાં વિદ્યાચતુર નિઃશ્વાસ નાખી તથા તેને ખભે હાથ નાખી માત્ર એટલું જ મનમાં બોલતો કે : 'અરેરે ! પ્રિય મેના ! તું બોલે છે મધુર, પણ મેના જ્યારે મનુષ્યનાં દુઃખ સમજી શકશે ત્યારે તું મારું દુઃખ સમજી શકીશ; તને કહેવામાં ફળ શું ? મધુર મેના, મારાં આંસુ જોઈ બાળકની પેઠે માત્ર રોયાં કર અને તે દેખાડી મને વધારે રોવરાવ.' આવું કહી તે પોતાના પુસ્તકમાં કે વ્યવહારકાર્યમાં જીવ પરોવતો. સારાં પુસ્તકો વાંચતાં, નવીન વિચારો સૂઝી આવતાં, દેશોન્નતિના સમાચાર સાંભળતાં અને ઈશ્વરલીલા મનમાં રમી રહેતાં તેનું મુખારવિંદ આનંદથી ઊભરાઈ જતું. આ વખત તેની સ્ત્રી માત્ર પતિનો મુખચંદ્ર જોઈ રહેતી અને તેને આનંદમાં જોઈ નિર્દોષ પણ અણસમજ્યા આનંદમાં મગ્ન થતી. પરંતુ કેટલીક વખત તેના મનમાં ખેદ થતો. પતિના સુખદુઃખમાં ભાગ લેવાય નહીં, વહાલામાં વહાલાનું અંતઃકરણ ભેદાઈ જતું હોય અને પોતે લાચાર બની જોયાં કરે છે એ ગુણસુંદરીને સારું ન લાગતું. કેટલીક વખત તેને મન તો સહજ હોય એવા બોલમાંથી – નિર્માલ્ય હોય એવા કાર્યમાંથી – પતિને સાગરમાં વહાણ બૂડ્યા જેટલી દિલગીરી થતી. કેટલીક વખત તે મહાભારત પ્રયાસ કરે અને પતિને મન અલ્પ વસે. તેના ખરેખરા ઉત્સાહમાં જાણે માત્ર છોકરવાદી જ હોય તેમ પતિના લેખામાંયે ન આવે. આ સૌ વિચારથી તેના મનમાં મહા ગૂંચવાડો થતો અને અમૂંઝણમાં શું કરવું – શો ઉપાય ખોળવો – એ ન સૂઝતાં કેટલીકવાર પથારીમાં સૂતી

સૂતી, કેટલીક વાર પોતાના શૃંગારગૃહના મેજ ઉપર ઊંધું માથું ઘાલી, કેટલીક વાર બારીમાંથી નદી, મેદાન અને આકાશ ભણી જોતી જોતી, અને કેટલીક વાર પતિને ખોળે માથું હોય તેવે વખતે, આંખમાંથી આંસુ સારતી અને છાનું છાનું – ઝીણું ઝીણું રોતી.

એક દિવસ દંપતી ઘરની અગાસીમાં બેઠેલાં હતાં. મધ્યરાત્રિ થઈ હતી અને ચંદ્રમા પણ મધ્યઆકાશમાં હતો. શરદઋતુએ તારારત્નોથી અને શ્વેત મેઘાંબરથી આકાશસખીને શણગારી હતી અને ચંદ્રમા આ સજ્જિત નાયિકા સાથે નિરંકુશ વિહાર કરતો હતો. તે સમયે અગાસીમાં એક ગાલીચા ઉપર તકિયો નાખી વિદ્યાચતુર તે પર પડ્યો પડ્યો ચંદ્ર ભણી જોયાં કરતો હતો અને કાંઈ ઊંડા વિચારમાં પડ્યો દેખાતો હતો. ગુણસુંદરી તેના ખોળામાં માથું મૂકી, તેનો હાથ પોતાના હાથમાં રાખી, ચતી સૂતી સૂતી આકાશમાં ચંદ્ર છતાં પતિમુખચંદ્ર ઊંચી દૃષ્ટિએ નિહાળ્યાં કરતી હતી. આ મૌન વિહાર કેટલીક વાર ચાલ્યો એટલામાં રસજ્ઞ પતિના મુખમાંથી – હૃદયમાંથી – અચિંત્યું મધુર ગાયન નીકળવા માંડ્યું :

'અડોઅડ કપોલ લાગી રહેલ;
મન્દ અતિમન્દ શી ગોષ્ઠિ[1] મચેલ !
નહીં પૂર્વાપર કાંઈ ગણેલ,
મુખે કાંઈ એમ લવંતાં ગેલ :
આલિંગન-અશિથિલ-થી રહી ચાંપી કર અક્કેક
ગમતસ્વપ્નમાં એમ નિશાના પ્રહર ન જાણ્યા છેક ! ૧ *

હસતું ત્યાં શિશુ સમું મુગ્ધ પ્રભાત
આવી ઊભું રહેતું શયનની પાસ
અચિન્ત્યુ ! લજવાતો શૃંગાર
છુપાતો લપ્પાઈ તુજ ગાલ !
ગોષ્ઠિસુખ સૂતું નયનની જ માંહ્ય ! –પ્રિયે તે !'૨

આના પ્રત્યેક પદના છેલ્લા સ્વરોના લુપ્ત ઉચ્ચાર આકાશમાં અને મુગ્ધાના કાનમાં અને હૃદયમાં ઊંચા ચડી, મોહનમંત્ર પેઠે સર્વ આત્મવશ કરી, ધીમે ધીમે કૃતકૃત્ય બનતા હોય તેમ આનંદભર મંદ પડતા પડતા, નીચા બેસતા બેસતા, છેલ્લામાં છેલ્લા પદના અંત્યસ્વરમાં લીન થતા થતા વિરામ પામ્યા.

'વહાલા ! મને એ સમજાવો. એ શું ગાયું ?'

જરાક અચકી રસજ્ઞ બોલ્યો : 'તારાથી સમજાશે ? સમજાશે, સમજાશે.' એમ કહી કથાનો પ્રસંગ તથા ગાયનનો અર્થ સમજાવ્યો.

'આ સાંભળતા મારાં રૂંવાં ઊભાં થાય છે. મને કંપારી વછૂટે છે. હું શું કરું કે

૧. ગોઠ, ગોઠડી, છાનીછાની વાતચીત.

* રા. મણિલાલ નભુભાઈ દ્વિવેદીના ઉત્તરરામચરિતના ભાષાંતર ઉપરથી.

એવું એવું મારી મેળે સમજાય ? તમે મારા મનોરથ બધી રીતે પૂરા પાડો છો પણ એક વિષયમાં હું મરતાં સુધી તમારી લેણદાર રહીશ. મરીશ તોયે ભૂત થઈશ. તમારા મનની વાતો સમજાય, તમારું મન સમજાય, અને આમ તમારા સુખદુઃખમાં અને તમારા આવા આવા વખતમાં મારે તમારા સામું જ જોઈ રહેવું ન પડે, એવું શું કરું જે થાય ?'

વિદ્યાચતુર હસ્યો. 'ચાલ, ચાલ. એ બધુંયે થશે. હું ભણાવું તે ભણ. છે મરજી ?'

આને બીજે દિવસેથી ગુણસુંદરીએ અભ્યાસ કરવા માંડ્યો અને સીમંત આવતાં સુધીમાં પતિ પાસે ભણી તે ભણી. પછી જંજાળમાં પડી. વધારે ભણાયું નહીં, પણ તેનો અસંતોષ મટી ગયો. પતિને કામ લાગે એવી શક્તિ તો ન આવી પણ તેના હૃદયમંદિરમાં પેસવા લાયક, તેમાંની રસશય્યા પર સૂવા લાયક અને તે ઉપરના મર્મ સાથે યથેચ્છ વિલાસ કરવા લાયક તે ગણાવા લાગી; અને પતિ પાસેથી વિદ્યાગ્રહણ કરવું બંધ પડ્યું તે છતાં પોતે વયે વધતી ગઈ તેમ તેમ ઘરની જંજાળમાંથી અવકાશ શોધી કાઢતાં શીખી, એ અવકાશપ્રસંગે આત્મપ્રયત્નથી યથાશક્તિ અભ્યાસ વધારી શકી, અને કાળક્રમે આ મહાપ્રયાસ અને ઉત્સાહનું એ પરિણામ આવ્યું કે વિદ્યાચતુરની વિદ્યા, રસજ્ઞતા વગેરેનું પ્રબળ વીર્ય વાતચીત અને વિનોદના વિહાર સમયે તેના મનહૃદયમાં ઠેઠ પહોંચવા લાગ્યું અને તે તેજગર્ભ દિવસે દિવસે પ્રફુલ્લ થયો. આનો લાભ કુમુદસુંદરીને મળ્યો.

એક પ્રખ્યાત વિદ્વાને માણસને દરજીની ઉપમા આપી છે. સૌ સૌને પોતાનાં જેવાં અને બને તો પોતે સીવેલાં કપડાં પહેરાવવા ઇચ્છે છે. વિદ્યાનો પણ એક સાધારણ નિયમ એવો છે કે ભણેલા સૌને ભણાવવા મથે છે. દીકરી નાની હતી અને તેના ઉપરનો મોહ તાજો હતો તેવામાંથી જ ગુણસુંદરીએ ઠરાવ કર્યો કે આને ભણાવવી. આપણા દેશમાં સ્ત્રીઓની વિદ્યાવૃદ્ધિમાં ઘણી અડચણો પડે છે. નાનપણમાં છોકરી નિશાળે જાય ત્યાં ધૂળધમાટ ભણે. પરણ્યા પછી સંસારમાં પડતાં અભ્યાસ પ્રતિકૂલ થાય છે. ઘરના વ્યવહારમાં, અભણ સ્ત્રીવર્ગમાં – સાસરિયામાં અને સાહેલીઓમાં – રહી, વિદ્યાનાં દર્શન પાવક ગણાતાં છતાં, પતિની તથા પોતાની પશુસામાન્ય વૃત્તિઓ સાચવવામાં, છોકરાં-છૈયાંની લબ્ધાને લીધે, સ્ત્રી વર્ગના ઘડીઘડીના નાના મોટા રોગથી પગલે પગલે અડચણો લાગવાને લીધે, અને ઘણી અનુકૂલ હોય તોપણ સ્ત્રીશિક્ષણમાં તેની શક્તિ અથવા વૃત્તિ અથવા અવકાશની ખામીને લીધે હિંદુ સ્ત્રીઓ ભણી શકતી નથી. પોતાના ચકોરપણાને લીધે તથા સદાગ્રહથી ગુણસુંદરી આ હરકતો દૂર કરી થોડુંઘણું શીખી તો તેના મનમાં એમ જ રહેતું કે આ અડચણો પડે ત્યાર પહેલાંથી મારી પુત્રીને વિદ્યાનું ભાથું બંધાવી પછી જગતમાં મોકલું. વિદ્યાચતુર પોતે વ્યવહારજાલમાં દિવસે દિવસે વધારે લપટાતો હતો અને તેનો અવકાશ સંસારના વાદળાંથી ઘણુંખરું ઘેરાયેલો રહેતો. તોપણ પ્રસંગે પ્રસંગે ગુણસુંદરીના સ્તુતિપાત્ર ઉત્સાહ, આગ્રહ અને પ્રયાસને આશ્રય આપવામાં, સુગમતા કરી આપવામાં, સુધારવામાં, માર્ગ દર્શાવવામાં અને વધારવામાં તે જાતે પ્રયત્ન

કરતો; અને તેમાં રહેતી ખામીઓ વાતચીતમાં, વિનોદમાં અને વ્યવહારમાં પડતા પ્રસંગો સમયે પૂરી દેતો. થોડાં વર્ષમાં કુમુદસુંદરીનો અભ્યાસ ઘણો વધી ગયો અને આખરે તેની પોતાની બુદ્ધિ જાતે ચાલવા માંડી અને માબાપને પ્રમાણમાં પ્રયાસ ઓછો કરવાની, અને થયેલો પ્રયાસ સફળ થયો જોઈ આનંદ ભોગવવાની તક મળી. પરણવા પહેલાં અંગ્રેજી અને સંસ્કૃતમાં પ્રવેશ થયેલો હોવાથી સંસારધર્મ, રસજ્ઞતા અને રસિકતા, વ્યવહારકુશળતા, નીતિમાર્ગ આદિ ગૃહસ્થાશ્રમના દ્વારપાળો અણબોલાવ્યા પોતાનો સમય સમજી, મંદિરમાં આવતી રાણીને વણમાગ્યા સત્કાર દેવા તત્પર થઈ રહ્યા અને સંસારસિંહાસન પર આ રાણી સાથે સ્વાભાવિક રીતે સરસ્વતીચંદ્રને શોધી નિરાશ થઈ મન પાછું ફરતું, એ સિવાય બીજી બધી બાબતમાં કુમુદસુંદરીનાં માબાપ દીકરીને જોઈ જગતને સ્વર્ગ સમું ગણી લેતાં.

આવા સંસ્કારવાળી કુમુદસુંદરી બુદ્ધિધનના ઘરમાં આવી એટલે તરત એને એક નવી દુનિયામાં પેઠા જેવું લાગ્યું. દેખાવમાં તે અલકકિશોરીનાથી બહુ જુદી હતી. તેના શરીરનો વર્ણ રૂપેરી ગોરો હતો. તેનું કાઠું નાજુક હતું. 'નાનીશી નાર ને નાકે રે મોતી' એ વર્ણનના સહાધ્યાસી સંસ્કારો તેનામાં મૂર્તિમાન થતા હતા. ભભકની આકર્ષણશક્તિ તેનામાં રજ પણ ન હતી. રુઆબનો દોર તેનાથી જુદો પડતો હતો. કેટલાકને તે ગરીબ ગાય જેવી દેખાતી. કેટલાકને તે નિર્માલ્ય – માલ વગરની – લાગતી. તેના મુખ સામું સૌ કોઈ જોઈ શકતા. તે માત્ર મંગળઆભૂષણ અને આછાં પણ સુંદર ચિત્રવાળાં સાદાં જેવાં – વસ્ત્ર પહેરતી. નાજુક – બાળકના જેવા – હાથ અને તેવા જ કુમળા મેંદી મૂકેલા નાના પગ વગર તેના અંગનો સર્વ ભાગ વસ્ત્રમાં ઢંકાઈ રહેતો. તેના હાવભાવ પ્રસંગે જ જોવામાં આવતા અને પ્રસંગોપાત્ત હોવાથી કોઈનું ધ્યાન ખેંચતા ન હતા. શરદઋતુનાં નાંનાં વાદળાં ઉપર ચંદ્રલેખા જણાય તેમ એનાં વસ્ત્ર ઉપર તેનું ઘણુંખરું આછા સ્મિતવાળું મુખ દેખાતું. તે બોલતી થોડું, પણ બોલે તે વખત રૂપાની નાની ઘંટડીના જેવો સ્વર નીકળતો અને સૌ કોઈને એનાં વચન મધુર લાગતાં. સાત્ત્વિક વૃત્તિવાળાં મનુષ્યો તેના ઉપર દૃષ્ટિ ઠારતાં અને જેઓને એનું મોં નિહાળવાની ટેવ પડતી તેમને એના ઉપર સહજ, નિર્દોષ અને શાંત પ્રીતિ ઊપજતી. રસજ્ઞ પુરુષોને વધારે વધારે જોતાં એના મુખ ઉપર વધારે વધારે શુદ્ધ સુંદરતા સ્પષ્ટ માલૂમ પડતી. ચતુર સ્ત્રીઓને તેની આંખ ચકોર લાગતી. આધેડ સ્ત્રીઓ એમ કહેતી કે એનામાં સોજ બહુ છે. જુવાન લલનાઓને એની વાતોમાં રસ પડતો. રસિયણ બાઈડીઓ એની પાસે બેસતી, એના સામું જોઈ રહેતી, એની બોલવાની રીત સરતમાં રાખતી, એના હાવભાવનું અનુકરણ કરતી અને કરવાની બીજાને શિખામણ આપતી, અને એની નાજુકતા, સુંદરતા, ચતુરાઈ ને લજ્જા, એનું લાવણ્ય અને કોમળપણું : આ સૌ કયા કયા પ્રસંગમાં કેવી કેવી રીતે દેખાયું તેનું પૃથક્કરણ કરતી અને તે પર એ આધે હોય ત્યારે રસભેર ચર્ચા ચલાવતી. નાનાં

બાળકો રમવાનું મૂકી દઈ એની પાસે આવી એને વીંટાઈ બેસી રહેતાં. કોઈ પણ માણસ એની સુંદરતા શોધી કાઢતું તો સૌ સાંભળનાર તે શોધનારની ચતુરતા વખાણતાં અને તેના મતમાં ભળતાં. કેટલાંક અંતઃકરણોમાં એને જોતાં આશીર્વાદની ઊર્મિ ઊછળતી. એના ઉપર જોનાર, એને સાંભળનાર, એની સાથે બોલનાર : સૌ એકસરખાં શાંત ચંદ્રિકામાં નહાતાં હોય, અમૃતસરોવરમાં ડૂબકી મારતાં હોય, શીતળ આનંદની વૃષ્ટિમાં ફરતાં હોય – એવી નિર્દોષ રસિક વૃત્તિનો અનુભવ કરતાં.

સાસરિયામાં પણ અત્યાર સુધીમાં એણે સારો સમાસ કરી લીધો હતો. અલકકિશોરીને અમલ ચલાવવાની ટેવ પડી હતી, તો કુમુદસુંદરીને નાનપણમાંથી આજ્ઞા માનવાની ટેવ પડી હતી. અમાત્યના ઘરમાં સ્ત્રીવર્ગને કાંઈ કામ કરવાનું હતું નહીં કે વાદ થાય, પૈસાનો તોટો હતો નહીં કે સૌની ઇચ્છાઓ પૂરી પાડતાં ભેદ રાખવો પડે. તેમાં વળી નવી વહુને લાવ્યાનું માન અલકબહેનને હતું એટલે એ વહુને શણગારવી, અગાડી પાડવી, એની શોભા વધારવી, એને નાતમાં જાતમાં સગાંવહાલાંમાં ને કુટુંબરૂઢિમાં દાખલ કરવી, સારી શિખામણ આપવી, ઇત્યાદિ કામ ઉત્સાહથી કરવાનો ઓરિયો પણ બહેનને લેવાનો હતો. સૌ બાબતમાં સૌભાગ્યદેવીની તો અનુમતિ જ લેવામાં આવતી, બુદ્ધિધન પાસે તો વાતો જ કરવામાં આવતી, અને પ્રમાદધનની પસંદગી પૂછવામાં આવતી. ભાભીસાહેબ બાબત ભાઈ પાસે ચાકરો વાતો કરી, બંનેની મહેરબાની મેળવવા યત્ન કરતા અને બહેન નર્મ[1] વાક્યો બોલી ટોળ કરતાં. અત્યાર સુધી ઘરમાં સર્વનો વખત આ નિર્દોષ અને નવીન આનંદમાં ગયો હતો. કુમુદસુંદરી સાસરે આવી ત્યાર પછી પણ તરતમાં તો સરસ્વતીચંદ્રને સંભારી સંભારી છાની છાની રોતી, લાગ મળ્યે નિઃશ્વાસ મૂકતી, પણ બધાં બેઠાં હોય ત્યારે તેમની રમતગમતોમાં તથા ઉત્સાહમાં શૂન્યહૃદયથી ભાગ લેતી, ફીકા હાસ્ય વડે મર્મશોક પર ઢાંકપિછોડો કરતી, લજ્જાળુપણાને નામે સૌ ચાલ્યું જતું, અને હૃદયશંકુનાં ઉપજાવેલાં આંસુ આનંદનાં આંસુમાં ગણાતાં. પ્રમાદધન સાથે મન મેળવવા ઇચ્છતી અને પ્રયત્ન કરતી, પરંતુ તેનું હૃદય માત્ર ઘસડાતું આવતું અને ઘસડાતાં ઘણાક ઘા ખમતું. આમ છતાં કાળના પ્રવાહનું બળ, નવી સૃષ્ટિનો અનુભવ, બીજાં સૌના આનંદની ભરતીનો વેગ, પોતાના બાળક મનની સ્થિતિસ્થાપકતા, ઈશ્વરઇચ્છાને શરણ થવાની આવશ્યકતાબુદ્ધિ, નિરુપાય વાતને નિભાવી લેવાનો શાણો વિચાર, અને નવા પતિના સંબંધને લીધે હવે પરપુરુષ બની ગયેલાની કલ્પના પણ કરવી એ પતિવ્રતાધર્મથી વિરુદ્ધ છે એવું જ્ઞાન : આ સૌને લીધે બલવતી બાળકીએ પોતાના મનને તંગ ખેંચી હળવે હળવે સ્વાધીન કરી લીધું હતું અને સમયધર્મને અનુસરવા લાગી હતી. પાછલી વાત વિસારે પડવા માંડી હતી અને પ્રસન્નતા તેના મુખ ઉપર ભાસતી હતી; માત્ર એટલું હતું કે આ પ્રસન્નતા પ્રાતઃકાળની ચંદ્રલેખા જેવી હતી. ગુણસુંદરી વિના તેને કળી શકે એવું કોઈ હતું નહીં. તે પાસે હોત તો આ જોઈ તેનું

---

૧. મધુર મશ્કરી.

વત્સલ હૃદય ફાટી જાત. પ્રમાદધન માત્ર આનંદની સપાટી ઉપર જ રહેતો હતો. એને તથા સૌ જોનાર મંડળને કુમુદસુંદરી સુખની સીમા ભોગવતી પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી લાગતી હતી અને પરોક્ષ પ્રમાણ સૌને પરોક્ષ હતાં.

પિતાના ઘરમાં મળેલા તેના સંસ્કારને ઉછેરનારા સાસરે કોઈ ન હતું. પ્રમાદધને શાળામાં વેઠિયાવાડથી અભ્યાસ કરેલો હતો. અને ઉમ્મરમાં આવ્યે વિદ્યાવસ્થામાં પરતંત્રતા લાગવાથી, શાળામાં નાનમ લાગવાથી, અભ્યાસ કંટાળા ભરેલા વૈતરા જેવો થવાથી, વિદ્યામાં નિર્ધન પુરુષોની ઉપજીવિકાના સાધનપણા વગર બીજું ફલ ન દેખાવાથી, વિદ્યામાં બીજું કાંઈ પણ ફલ હોય તો તે ફલ ભણેલાઓને નોકર રાખી તેમની પાસેથી લઈ શકાશે એવી સમજ હોવાથી, વિદ્યાના ભંડારના નમૂનામાં શાળાના માસ્તર નજર આગળ હતા તેને સૌ ખાલી માન આપતા પરંતુ રાજ્યકાર્યમાં તેમની સલાહ લેવાની પણ કદી કોઈને જરૂર લાગતી ન હતી તે જોવાની ટેવ હોવાથી, અંગ્રેજી વિદ્યામાં માત્ર પરભાષા અને રાજભાષાનું જ મહત્ત્વ લાગવાથી, સંસ્કૃત ભાષા માત્ર શાસ્ત્રીપુરાણી જેવા પૂજનીય પણ ભિક્ષુકવર્ગને જ ઉપયોગી તથા શોભાવાળી દેખાવાથી, ગણિતવિદ્યા, તત્ત્વવિદ્યા, વેદાંત વગેરે તો નવરા માણસો, ઘરડાઓ, સંન્યાસીઓ, સાધનરહિત માણસો અને એવા બીજા માન આપવા યોગ્ય પણ ખરું જોતાં નકામા માણસોને જ ઉપયોગી છે એવું લાગવાથી, પિતાના તરફથી પણ આવા સર્વ વિચારોનું બીજ મળેલું અને તે પોતાના આળસુ વિચારરૂપ જળથી વૃદ્ધિ પામેલું હોવાથી, પિતાનો અને પોતાનો મતભેદ પડે તે પણ પુત્રધર્મથી વિરુદ્ધ છે એ રીતની આવા વિષયોમાં બુદ્ધિ રહેવાથી, આસપાસના મંડળની ખુશામત – અપ્રિય પણ સત્ય બોલનારની ખામી અને અનિષ્ટ પરિણામોના અનુભવનો પ્રસંગ ના આવેલો – એ સૌ કારણથી, પોતાની બુદ્ધિને સારું સામાન્ય રીતે સર્વને હોય છે. તેમ પોતાનો ઊંચો અભિપ્રાય હોવાથી : પ્રમાદધન પ્રમાદમાં જ રહેતો, સંપત્તિને અચળ ગણતો, કાળના પ્રવાહમાં આંખો મીંચી તણાયે જતો, અને ધારતો કે હું પોતાના બળથી તરું છું. દરબારી કામમાંથી નવરો પડતાં, નવલકથાઓ વાંચવામાં તથા મિત્રમંડળ વચ્ચે બેસી આત્મસ્તુતિ, પરનિન્દા, સ્ત્રીઓના પ્રસંગ, મનને વિહ્વળ કરી નાખે એવી કલ્પનાઓ, મરજી પડે ત્યાં ફરવું, હરવું, ફાવે તે બોલવું, મનમાં ઊર્મિ ઊઠે તે પ્રમાણે વર્તવું, અને એવા એવા વ્યાપારોમાં અમાત્યપુત્રનો કાળ જતો અને એવી રીતે વખત ગુમાવવાની જોગવાઈ તથા શક્તિ મળતી તેમાં પોતાનો ભાગ્યોદય અને સંપત્તિનો સદુપયોગ માનતો. બીજી રીતે તેનો સ્વભાવ સુશીલ, આનંદી અને સંતોષકારક હતો. કુમુદસુંદરીના સર્વ અભિલાષ તૃપ્ત કરું એવી તેની વૃત્તિ હતી અને તેને સુખ આપવા શુદ્ધ અંતઃકરણથી મથતો, તેની સુંદરતાનું અભિમાન રાખતો, તેની વિદ્યાની સ્તુતિ કરતો, એને તેની સાથે પોતાનો યોગ થયો તે નંગકુન્દન જેવો યોગ માનતો.

પ્રમાદધન, અલકકિશોરી અને ટૂંકામાં અમાત્યકુટુંબનો બધો વ્યવહાર : તેમાં વિદ્યાચતુરના ઘરમાં જે સંસ્કાર થયા હતા તેનાથી જુદી જ જાતના સંસ્કાર

કુમુદસુંદરીના અનુભવમાં આવ્યાં, પિયરમાં અને સાસરામાં વ્યવહાર, વિનોદ અને સર્વ રીતના આચાર-વિચારમાં ફેર હતો. નવે ઘેર પુસ્તકો હશે જાણી તેણે જૂને ઘેરથી પુસ્તક એક પણ નહોતું આણ્યું. આ નવી સૃષ્ટિમાં જૂની સૃષ્ટિને સંભારનાર તેની પાસે એક જ વસ્તુ રહી હતી. સરસ્વતીચંદ્રે વિદ્યાચતુર પર કાગળ લખ્યો હતો તે જ ટપાલમાં એક બીજો કાગળ કુમુદસુંદરી પર પણ લખ્યો હતો. પરંતુ તેમાં માત્ર એક શ્લોક જ સોનેરી શાહી વડે લખ્યો હતો અને માત્ર તે લખનાર અક્ષરનો પરિચય હોવાથી તથા શ્લોક ઉપરથી જ કાગળ મોકલનારનું નામ કુમુદસુંદરી જાણતી હતી.

'શશી જતાં, પ્રિય રમ્ય વિભાવરી,[1]
થઈ રખે જતી અંધ[2] *વિયોગથી;*
દિનરૂપે સુભગા[3] *બની રહે, ગ્રહી*
કર[4] *પ્રભાકરના મનમાનીતા !'*

આ શ્લોક તેણે કોઈને બતાવ્યો ન હતો અને બતાવતી ન હતી; માત્ર કંચુકીમાં છાતી સરસો સાચવી રાખતી, એકાંત વખતે લાગ મળ્યે કાઢી જોતી, શ્લોક મોઢે થયો હતો તોપણ કાગળ વાંચી જ ગાતી, કાગળ જોઈ શ્લોક ગાઈ રોતી અને આંસુ સારતી, અને કોઈને દેખે એટલે કાગળ સંતાડી સજ્જ તથા સાવધાન થતી. કાગળના સામું કોઈને ઠપકો દેતી હોય તેમ જોતી, ભમર ચડાવતી, અને વદનકમળ સાથે લાગું દુખિયારું, દયામણું અને કોપાયમાન કરી, આકાશ સામું જોઈ, નિઃશ્વાસ નાખી, આંખમાંનાં આંસુ પોતાને જ હાથે લોહતી. અસંસ્કારી સાસરિયામાં સર્વ છાનું રાખી શકતી હતી અને સંસારની દૃષ્ટિને તેની સ્થિતિમાં કાંઈ અસાધારણ જણાતું ન હતું. ટૂંકામાં, ચર્મચક્ષુથી જોનારને તો અમાત્યકુટુંબમાં સર્વ રીતે સૌનામાં ઉત્સવ, ઉત્સાહ અને આનંદ દેખાતો હતો. એવા કુટુંબની કામિનીઓ રાજેશ્વર મહાદેવનાં પગથિયાં ઉપર ઠમક ઠમક કરતી હાંફતી દેખાતી ચડી તે સમયે મૂર્ખદત્ત તપોધન સિવાય તેમને કોઈ જોનારું ન હતું, તેથી આ એકાંત શિવાલયમાં ક્ષુદ્ર માનવજાતની દૃષ્ટિથી અગોચર રહેનારી દેવાંગનાઓ, મૃત્યુલોકમાં આનંદામૃત છાનુંમાનું ઢોળવા, દેવોના દેવનાં દર્શન કરવાને મિષે સ્વર્ગમાં ઊતરી આવી હોય એવી કલ્પના જાણ્યેઅજાણ્યે ત્યાં સંતાઈ રહી જોનાર કોઈ યક્ષાદિક કરે તો અયોગ્ય ન કહેવાય.

તપોધન ઉતાવળો ઉતાવળો હાથ ધોઈ અબોટિયાની કાછડી ખેંચી પાટલી જેમતેમ પગે આંટી ન આવે તેમ ઘાલી, છેટીના અંગૂછા વડે હાથ લોહતો લોહતો આવ્યો અને 'પધારો, પધારો' કહેતો મંદિરના ગર્ભદ્વારમાં પેઠો અને રીત પ્રમાણે જરાધારીમાંથી નમણ બીલીપત્ર વગેરે તરુણ સુંદરીઓને પાવન કરવા આપતાં આપતાં બોલ્યો :

'બહેન ! તમારા કહાવ્યા પ્રમાણે સૌ વિચાર રાખ્યો છે. શિવપૂજનની સૌ સામગ્રીની ટીપ આપી દીધી છે અને બીજો હુકમ ફરમાવશો તે પ્રમાણે કરી દઈશું.'

---

૧. રાત ૨. નિસ્તેજ, અંધારી ૩. શોભાગ્યવતી ૪. કિરણ, હાથ

પાર્વતી પાસે મહાદેવના ગળોમાંથી ભૂત ઊભું હોય તેમ આ લલનાઓ પાસે ઊભો ઊભો મૂર્ખદત્ત વાતો કરે છે અને આવતી કાલે શું કરવું તેની આજ્ઞા સાંભળી લે છે એટલામાં બહારથી એક સિપાઈ દોડતો દોડતો આવ્યો.

'બહેન ! બહેન ! ભાઈસાહેબ'[૧] આવે છે અને ઘણું કરી રાણાજી પણ આવે છે.'

'અમારાથી પાછાં જવાય એમ છે કની ?'

'ના જી, રસ્તાના ફાંટા પડે છે તેની આણીપાસ ડંકો, નિશાન અને સવાર આવી પહોંચ્યા છે.'

'ત્યારે ?' – ઉતાવળી ઉતાવળી અલકકિશોરી પૂછવા લાગી : 'હવે ?'

આવા પ્રસંગોના અભ્યાસીઓને પોતાના કાર્યમાં સમયસૂચકતાની ટેવ પડેલી હોય છે. સમો જોઈ એકદમ પગથિયાં ઉપરથી ઝટઝટ મૂર્ખદત્ત બોલતો બોલતો નીચે ઊતરવા લાગ્યો :

'ચાલો, ચાલો, વાડામાં આવો. રાણાજી માત્ર દર્શન કરવા આવે છે એટલે બહુ વાર નહીં બેસે અને હું બારીએ તાળું દઈ સૌ ગયા પછી ઉઘાડીશ.' વાડામાં નવીનચંદ્ર હતો તેની મૂર્ખદત્તને ફામ ન રહી.

સ્વાભાવિક રીતે સ્ત્રીમંડળ વશ થઈ ગયું હોય એમ તેની પાછળ ચાલ્યું. જતાં જતાં અલકકિશોરી વિચારમાં કુમુદસુંદરીના સામું જોઈ બોલી : 'કલાક બે કલાકની કેદ હવે સમજવી. રાણાજી કાંઈ અમસ્તા દર્શન કરવા જ નથી આવતા. એમને અહીંયાં વાર થશે. આપણે અત્યારે આવ્યાં તે જ ભૂલ થઈ હશે. સરત ન રહી.'

ચાલતાં ચાલતાં કુમુદસંદરીએ નણંદના સામું વળીને જોયું અને થયું તે ખરું એવું સમજાવવા, વદનકમળ ઊંચું કર્યું હતું તે મન્દ લીલાથી નમાવ્યું અને પાછું જમીન સામું જોઈ ચાલી.

સૌ બારણામાં પેઠાં એટલે પાછું જોતાં જોતાં ભડોભડ બાર વાસી તપોધને સાંકળ મારી દીધી અને તાળું પણ દીધું.

પ્રકરણ ૩

બુદ્ધિધન

રાજેશ્વર મહાદેવનું દેવાલય સુવર્ણપુરથી ત્રણેક ગાઉને છેટે હતું, એટલે લોકોનો અવરજવર થોડો રહેતો. કોઈ કોઈ વેળા આ કારણથી શ્રીમંત વંઠેલાનું અને કોઈ કોઈ વખત રાજ્યપ્રપંચના ખટપટી વર્ગનું તે સંકેતસ્થાન થઈ પડતું. તપોધનને આ માર્ગે ઊપજમાં વધારો થતો હતો અને સર્વ જાતના યજમાનવર્ગને પ્રસન્ન

૧. બુદ્ધિધન

રાખવાની, અનુકૂળતા કરી આપવાની, અને અનુકૂળ થઈ જવાની તેનામાં કળા આવી હતી. ઘણુંખરું યજમાનવર્ગ તેની સાથે પ્રથમથી બંદોબસ્ત કરી મૂકતા એટલે એક સંકેત સમયે બીજાઓ સંકેત કરવા આવી ગૂંચવાડામાં પડતા ન હતા. પરંતુ કથાનો પ્રસંગ ચાલે છે તે વખતના સાંકેતિક સાધારણ વર્ગના ન હતા અને પૂજારી અથવા બીજા સર્વ સાંકેતિકોની ફરજ હતી કે નગર અને દેવાલય બેના સ્વામીઓ સ્વતંત્ર રીતે વર્તે તેમાં ખલેલ ન પહોંચે એ જાતે પોતાની બુદ્ધિથી જ જોઈ લેવું.

'નિઘા રાખો મહેરબાન !' એમ પોકાર થતાં જ સુવર્ણપુરનો સ્વામી બુદ્ધિધન સાથે દેવાલયમાં આવ્યો અને પોઠિયા આગળ રાજસેવકો સોનેરી ભરતનો ગાલીચો બિછાવી ચાલ્યા ગયા તેના ઉપર બંને જણ બેઠા. મૂર્ખદત્ત જમીન સુધી નીચો પડી ત્રણ સલામ કરી પોતાની ઓરડીમાં રસોઈ કરવા ચાલ્યો ગયો. ચોમાસામાં રાત્રે વાદળાં આવે અને એક બાકામાંથી માત્ર ચંદ્ર અને કોઈ પાસેનો તારો જણાય તેમ રાણો અને અમાત્ય આખા શિવાલયની એકલી વસ્તીરૂપ રહ્યા.*

રાણો સાડત્રીશ-આડત્રીશ વર્ષની ઉમ્મરનો હતો. પાછલા રાણાને ઔરસપુત્ર ન હોવાથી, જૂના કારભારીઓ અને જૂની રાણીઓને ખોટો પુત્ર મેળવવામાં કાંઈ જોગવાઈની ખામીને લીધે અને જોગવાઈ મળી તેટલી નિષ્ફળ જવાને લીધે, તે મેળવનારાઓમાં ફાટ પડી એટલે ખરા વારસને જાતે – સરકારી રેસિડેંટ મારફતે – અને પોતાના ધનપરિજનના બળ અને યુક્તિ વડે પોતાનો હક સંભાળવામાં અનુકૂળ પડવાતી, મૈયત રાણાના પિત્રાઈ ભૂપસિંહને ત્રણચાર વર્ષ થયાં ગાદી મળી હતી. તે સાધારણ વર્ગમાં ઊછર્યો હતો અને રાજમહેલની ઝેરી હવા તેની કોમળ વયે જરી પણ અનુભવી ન હતી, તેથી તેની સાધારણ બુદ્ધિ નષ્ટ થવા પામી ન હતી. ગરીબ અવસ્થા થોડાંક વર્ષ દીઠી હતી એટલે ઝાઝી ઉદારતા ન હતી પરંતુ એ અવસ્થા યાદ રહેવાથી ગરીબ લોકો ઉપર અમીદૃષ્ટિ રહેતી. બાપનો ગરાસ ખવાઈ જતો અટકાવવા કારભારીઓ, અમલદારો અને તેમના સિપાઈઓનો પણ પ્રસંગ પડેલો હતો. કોઈની પાસે આજીજીઓ કરી અપમાન અને લુચ્ચાઈને તાબે થવું પડ્યું હતું, લાંચ આપવી પડી હતી, ધક્કા તેમ જ ધપ્પા ખાવા પડ્યા હતા, પ્રપંચો જોવા તથા કરવા પડ્યા હતા, રાજાના સંબંધમાં બહારથી દેખાડવામાં અને મનમાં રાખવામાં માન તથા પ્રીતિમાં જે અંતર તેનાં પોતાનાં કહેવાતાં માણસો પણ રાખતાં તેની કાંઈક વાસના આવી હતી. રાજમહેલમાં રાજ્યકાર્યને પ્રસંગે અને બહાને અધિકારીવર્ગની સ્વચ્છંદ વર્તણૂક તેના કાનમાં આવી હતી, અને આ સર્વ અનુભવનું ફળ ગાદીએ બેઠા પછી લેવા તેનો ઠરાવ હતો. રાજ્યતંત્રનાં ઘણાં માણસને ઓળખતા અને ઘણાંને ઓળખું છું એમ ધારતો. જૂની અવસ્થામાં પહોંચેલા અપમાનનું વેર વાળવું એ પોતાનો ધર્મ સમજતો હતો અને તે સમયે પોતાનો પક્ષ ખેંચનારાઓને હવે ઊંચા ચડાવવા એમાં વટ માનતો હતો. ખરેખરા રાજધર્મનો આભાસ પણ મગજમાં ન

---

* આટલા ભાગની સાથે પ્રકરણ છઠ્ઠાનું અનુસંધાન છે. વચલા ભાગમાં બુદ્ધિધનની પૂર્વવાર્તા છે.

હતો તેથી આ ધર્મ અને વટ રાખવામાં જ ખરેખરો રંગ રહેશે એમ તેની દૃઢ શ્રદ્ધા હતી. આ શ્રદ્ધાનો તણખો જૂની અવસ્થામાં પ્રકટાયો હતો અને તેની નવી અવસ્થામાં સ્વાભાવિક રીતે પુષ્ટિ મળી હતી એટલે બને તો પ્રદીપ્ત બની ભડકો થવા તત્પર રહેતો. પરંતુ ગાદી પર બેસવા પછી જૂના કારભારીના લચી પડવાથી, વેશ બદલવાથી, ઉદારપણાથી, અને ઉચ્ચનીચ યુક્તિઓથી ભૂપસિંહનો સ્વભાવ બદલાયો દેખાતો હતો અને રાજવૈભવના શિયાળામાં તેનો અનુભવઅગ્નિ ધીમે ધીમે કજળાતો અને તેના ઉપર મોજશોખની રાખનાં પડ બંધાતાં જોઈ સર્વ જૂનું મંડળ નિશ્ચિત થઈ જતું હતું.

અમલના ઘેનમાં, સ્વાર્થના જડપણામાં, ઉન્માદ વિષયના આવેગમાં, બાહ્યસૃષ્ટિની ભભકમાં અને રોજના લાગ્યા વ્યવહારના જાળમાં ઘેરાઈ જતું, ઊંઘતું, મૂર્છા પામતું, અંજાઈ જતું અને લપટાઈ જતું – સર્વમંડળ આ પ્રમાણે શૂન્યવત્ થતું હતું અને રાજફેરની વાત જૂની થઈ જતી હતી તે સમયે માત્ર બુદ્ધિધન એકલો જાગતો હતો, જોતો હતો, સાંભળતો હતો, વિચારતો હતો અને નવા ખેલ રચતો હતો. સર્વભૂતની આ નિશામાં સુવર્ણપુરના રાજ્યતંત્રનો આ યંત્રી, માંદા માણસની પથારી પાસે જાગનાર વૈદ્યની પેઠે, અને શિકારટોળું નજરબહાર – કમ[1] બહાર – ન થઈ જાય એ સરત રાખતા સિંહની પેઠે જાગતો હતો; અને સુવર્ણપુરનું રાજ્ય શ્રેષ્ઠ કહેવાય, પોતાનો અમલ સ્થિર ઉચ્ચ થાય, રાજ્યતંત્ર પોતાના હાથનું રમકડું બની જાય, અને ભૂપસિંહ અને તેની પ્રજા પોતાની અને પોતાના સ્વજનની કામધેનુ થઈ રહે; આવા વિચાર બુદ્ધિધનની આંખ આગળ ભૂત પેઠે નાચ્યાં કરતા, અહોનિશ તેને ઉજાગરો કરાવતા, બીજા કોઈ પણ વિષય પર તેનું નેત્ર પડતાં તેમાં અંધારાં આણતા, તથા નિરંતર ચિંતામાં આનંદમાત્રને લીન કરતા, અને આ તેના મહાયોગને જોઈ શકવા – પરખી શકવા – જડ જગતનાં ચર્મચક્ષુમાં તાકાત ન હતી.

બુદ્ધિધનના ચોથીપાંચમી પેઢીના પૂર્વજો સુવર્ણપુરના કારભારીઓ હતા; અને કારભાર ગયા પછી પણ નાનામાં નાની નોકરીને પણ હાથમાં રાખી દરબારમાં પગ રાખવો એ નીતિ તેના કુટુંબે રાખી હતી. પેઢીએ પેઢીએ તો શું પણ એક જ પેઢીમાં કાળચક્રના વારાફેરા બદલાયા હતા અને શ્રીમંતપણા અને નિર્ધનતા વચ્ચે આ ગર્ભશ્રીમંતપણાની ખુમારીવાળા કુટુંબે હિંદોળા ખાધા હતા. બુદ્ધિધનને પિતાના તરફથી વારસામાં પોતાના આભિજાત્યનું અભિમાન – ખાનદાનની ખુમારી – અને તે ગુણની પાછળ ખેંચાતા ગુણો વિના બીજું કાંઈ મળ્યું ન હતું. પરંતુ તેની મા ઘણી બુદ્ધિવાળી, ડાહી તથા ગરીબ અવસ્થામાં ઘરખણી અને સારી અવસ્થામાં ઉદાર રહી શકે એવી હતી; અને એવું કહેવાતું કે તે પુરુષ હોત તો આ 'કારભારી' કુટુંબનો કારભાર પાછો મેળવત. આ બાઈના આ ઊજળા ગુણો તેના પુત્રમાં વિકાસ પામ્યા હતા અને તેમની દિન પર દિન વૃદ્ધિ થતી જોઈ નિર્ધન માતાપિતા આશા અને આનંદમાં સારા દિવસની વાટ જોતાં હતાં. મહારાજ શિવાજીને જીજીએ ઉશ્કેર્યા હતા

૧. ફૂદકો

તેમ બુદ્ધિધનની પાસે તેની મા નાનપણામાંથી રસભેર વાતો કહી બતાવતી હતી કે એક દિવસ રામરાય આવી રીતે કારભારી થયા, લક્ષ્મણચંદ્રે નાની ઉમ્મરમાં રાણાની પ્રીતિ મેળવી હતી, અને કૃષ્ણદાસે સુંદરસિંહ રાણાના વખતમાં ઢગલા ધન મેળવ્યું હતું, કુટુંબને તારી દીધું હતું, અધિકારીઓમાં આણ વર્તાવી હતી અને વસ્તીમાં તેની હાક વાગતી હતી. આ સર્વ વાતો બાળક બુદ્ધિધન એકાગ્ર ચિત્તથી બોલ્યાચાલ્યા વિના સાંભળતો. માની વર્ણનશક્તિ વિદ્યાના સંસ્કાર વગરની હતી પરંતુ તેમાં સ્વભાવોક્તિ, સુંદરતા, રસિકતા અને સૂચકતા ઊભરાઈ જતાં. સ્ત્રીભાષાનું કોમળપણું તથા સંસ્કારીપણું તેમાં બહેકી રહેતું. સુંદર અને લલિત સ્ત્રીએ સંસારના પ્રેરેલા સાધારણ અલંકારો ધ્યાન ખેંચ્યા વિના હૃદયમાં પરોવાઈ જતા. માના મસ્તિકની (મગજની) કલ્પનાશક્તિ અને હૃદયની ઇચ્છાઓ બાળકના મસ્તિક તથા અંતઃકરણમાં નદીની પેઠે વહ્યાં જતી. બાપ પોતાના કુટુંબના જૂના વખતની મોટી મોટી વાતો સંભારતો, બડાશો હાંકતો, અને રંક જન્મેલા આજકાલના મોટા થયેલા જુવાનિયાઓ અને અમલદારો તુચ્છ હોય તેમ તેમને ધિક્કારી હસી કાઢતો, ગણતરીમાં જ ન ગણતો, અને અખ્તરંગી[૧] મૂર્ખ વિધાતા – નસીબ – ને માથે આ ક્ષુલ્લક લોકને થનથન નચાવી સાતમે આકાશ ચડાવી દેવાનો દોષ તિરસ્કાર ભરેલી દૃષ્ટિથી મૂકતો. કુમળા મસ્તિકમાં આ સર્વ સંસ્કારો ભરાયા હતા અને બુદ્ધિધને ઠરાવ કર્યો હતો કે બ્રહ્માની આવી ભૂલ સુધારી દેવી અને પોતાની યોગ્યતા પ્રમાણે મોટા પદ પર ચડવું.

જન્મનો કારભારી નિશાળે ગયો હતો પણ ત્યાં ભણવાનું પ્રયોજન ન જડવાથી ઘણા દિવસ ગૂંચવાડામાં કાઢ્યા. આખરે એવી શોધ કરી કે ભણવું એ એક હુન્નર છે, પૈસા કમાવાનું સાધન છે, એ હુન્નર પાસે હોય તો એકની એક વાત લોક અંજાઈ જાય એમ લખતાં આવડે છે, અને મુસદ્દાઓ લખવાસમજવામાં ઝીણવટ આવે છે. માનું કહેવું એવું હતું કે ભણવાથી બુદ્ધિ વધે છે અને આ મત સામે દીકરાએ કદી તકરાર ન કરી પણ તેના મનમાં એમ જ છેક છેલ્લે સુધી હતું કે આ બાબતમાં મા ભૂલ કરે છે. આવી વૃત્તિથી નિશાળે કંઈક ભણ્યો અને વર્ગમાં અવકાશ મળતો ત્યારે મહેતાજી વર્ગ કેમ ચલાવે છે, છોકરાઓની સંખ્યા કેમ વધારે છે, છોકરાનાં માબાપને કેમ ખુશી કરે છે, ઠોઠ છોકરાઓ સાથે કેમ માથું ફૂટે છે, અને છોકરાઓ મહેતાજીની પૂંઠે કેવું ટોળટીખળ કરે છે તે સૌ જોતો, સરત રાખતો અને ગમત તથા બોધ પામતો. પ્રથમ તો આખા જગતમાં બુદ્ધિવાળાં માણસોની સંખ્યામાં માનાથી બીજે નંબરે મહેતાજી મુકાતા, પણ આખરે મહેતાજીનો નંબર ઊતરતો ગયો. એમ કરતાં કરતાં મહેતાજી મૂર્ખાઈ અને કમબુદ્ધિના નમૂના જેવા લાગવા માંડ્યા એટલે તેમને પોતાની વિદ્યાથી, બુદ્ધિથી અને દ્રવ્યથી સંતોષ આપી અક્કલવાળા વિદ્યાર્થીએ નિશાળ છોડી, અને ભણેલા માણસો ઘણુંખરું મહેતાજી જેવા જ હશે એવો વિચાર જગતમાં પ્રવાસ સમયે ભાથા સારુ લીધો. આવી રીતે તેણે નિયમ બાંધ્યો હતો તેમાંથી બહુ બળવાન સાબિતીવાળા અનુભવ પછી જ એ મોટી વયે પણ થોડાક પ્રસંગ પડેલા માણસોની

૧. 'અફતરંગી' – અખ્તરંગી – પાણીના તરંગ જેવા તરંગી ચિત્તવાળા.

બાબતોમાં અપવાદ સ્વીકારતો.

નિશાળ છોડ્યા પછી સંસારશાળામાં પાસ થવાની મહેનતમાં ઘણાક અનુભવ થયા અને ઘણાક વિચાર બદલવા પડ્યા. નાનપણાનાં સ્વપ્નોમાં એકદમ મોટા થઈ જવાનો વિચાર રાખ્યો હતો તેનો આવેગ કપરા અનુભવે મંદ પાડી નાંખ્યો; અને ધીમે ધીમે, પગલે પગલે, અડચણો વેઠી, ઘણીક મહેનત કરી, ઘણીક ચિન્તા સહી, ઘણીક વખત નિરાશ થઈ, પોતાની બાજીનું પરિણામ લાચાર બની અદૃષ્ટના હાથમાં રહેવા દઈ, ઘણાં વર્ષ પછી, મૂળ ધારેલા પદે તો નહીં જ પણ એનાથી અર્ધે રસ્તે પણ પહોંચાય તો સંતોષ રાખવા વિના છૂટકો નથી એવો સિદ્ધાંત કરી, બુદ્ધિધને સંસારસાગરમાં વગર તૂમડે તરવા વામો ભરવા માંડી. બાપની બુદ્ધિ વિષે બહુ ઊંચો અભિપ્રાય ન હતો તે છતાં તેનો અનુભવ ઘણી વખત કામ લાગતો અને કેટલીક વખત તેની શિખામણ અને સૂચનાઓની અવગણના કરવા પછી 'મા, તું કહેતી હતી તે કહે' કરવું પડતું. માની સૂચનાઓ કેટલીક વખત રુચિને અનુકૂળ લાગતી હતી, તથાપિ પ્રથમ જે માન તેની બુદ્ધિ વાસ્તે હતું તેમાંથી દિવસે દિવસે ઘણું કમી થતું ગયું. પુત્રને બહારના અનુભવે વધારે વધારે ઘડ્યો અને તેની બુદ્ધિને વધતી વયે પકવી તેમ તેમ ઘરના જ અનુભવવાળી જનનીની બુદ્ધિમાં કચાશ માલૂમ પડવા માંડી, અને ચડતી અવસ્થાના બાળકને ઊતરતી અવસ્થાની માંમાં સ્ત્રીબુદ્ધિ ભાસવા માંડી તથા અંગવિકલ થતો પિતા બુદ્ધિવિકલ થતો લાગ્યો. બાળક પક્ષી માબાપના આશ્રય વિના ઊડવાની હિંમત કરવા લાગ્યું. માબાપના ધર્મની સીમા અનુમોદન અને અનુશોચનમાં આવી રહી. વ્યવહારશક્તિ જવાથી, બીજા સ્વાર્થ પરથી, દૃષ્ટિ વિરામ પામવાથી, અને કઠણ વૃત્તિઓ વિકલ થઈ જવાથી વૃદ્ધ માબાપની વત્સલતા ઘાડી થઈ, ઉઘાડી ઊભરાવા લાગી, અને તે જમીન પર નિષ્ફળ ઢોળાઈ ન જાય એવી રીતે પોતાના ઉમળકાથી તેનો યોગ્ય સત્કાર કરી વૃદ્ધોના અપંગ આનંદને ટેકો આપવો એ મારો ધર્મ છે એવી બુદ્ધિ બુદ્ધિધનમાં સ્પષ્ટ સ્ફુરવા લાગી. સંસારપંડિતનો સ્વાભાવિક પ્રેમ સ્વાભાવિક રીતે નિર્ગન્ધ અદૃષ્ટ રહેતો તેના પર બુદ્ધિના રેડ્યા કૃત્રિમ પ્રેમનું પડ બંધાયું – જેણે રમણીયતા તથા સુગંધ ધરવા માંડી.

સંસારમાં કયા પ્રવાહમાં દોરાવું અને કયા બંદર ભણી જવું એ વિચાર કરવાની બુદ્ધિધનને હવે જરૂર પડી અને તેના વિચારને પોતાના અભિલાષ પ્રમાણે વાળવા વૃદ્ધ માબાપ મથતાં. બાપના મનમાં જીવવાની મર્યાદા આ સંકલ્પ સિદ્ધ થયો જોવા સુધીની હતી. તેના મનમાં એમ હતું કે મારા કુટુંબના ઓળખાણથી રાણાનો અને બુદ્ધિધનનો પ્રસંગ કરી આપવામાં હું સાધનભૂત થાઉં અને પોતાની ગરીબ અવસ્થા છતાં પણ બાપના તરફથી આટલી મદદ વારસામાં આપ્યાનો સંતોષ પામું. માની ઇચ્છા એવી હતી કે રાણાનો કારભારી મારા પિયરનો સગો થાય છે તેના ઉપર મારા મસિયાઈ ભાઈ પાસે ભલામણ કરાવી પુત્રને તેની વયના બીજા છોકરાઓ કરતાં ઊંચી પાયરીની જગા અપાવું. ડોસોડોસી પરસ્પર એકબીજાની દરખાસ્તના સરસપણા વિશે ચર્ચા ચલાવતાં. બુદ્ધિધન સર્વ ચર્ચાનો ઉદ્દેશ સમજતો અને ઇચ્છતો કે વિચાર

પોતાના પાર પડે અને માર્ગ માબાપનો ઇચ્છ્યો લેવાય. સર્વસાધનભૂત લક્ષ્મીને ખેંચી કાઢવી એ તો સૌને સિદ્ધ હતું પણ કયા કૂવામાંથી તે બાબત મતભેદ હતો. राजद्वारे महालक्ष्मीर्व्यापारे वसति तथा व्यापार કરવો, કે રાજલક્ષ્મી શોધવી ? વ્યાપારમાં ખોટની બીક; મૂડીની જરૂર, ચિંતાની જરૂર, અધિકારીની ગરજ પડે ઇત્યાદિ કારણોથી રાજલક્ષ્મી શોધવી એવો ઠરાવ સંસારના ઉમેદવારે કર્યો. પણ આ કામ શી રીતે પાર પાડવું તેની ચિંતા રાતદિવસ રહ્યાં કરતી. રાણાને ત્યાં પ્રથમ તો નાની સરખી નોકરી મળે, તેમાં પેટ ભરાય નહીં, પ્રતિષ્ઠાનું દ્વાર રહે નહીં, રાજસત્તા તો દૂર જ રહે, અને વળી મૂર્ખ અને પારકી માના જાયા અમલદારો પાસે વગર રાખવા કરગરવું પડે. બળી આ નોકરી. ધૂળ નાખી, દુઃખી તો દુઃખી પણ વ્યાપારમાં આમ અરુચિકર ન થાય. આવી રીતે સંશયહિંદોળે બુદ્ધિધન ચડ્યો અને રાત્રે અને દિવસે, ઘરમાં અને બહાર એકાંત શોધતો, વિચારમાં ગરક થઈ જતો, અને ઘણી વાર માબાપની પાસે પણ શૂન્યહૃદય, શૂન્યનેત્ર, શૂન્યકર્ણ બનતો. એકલો બેઠો બેઠો હજારો તર્ક કર્યા કરતો, હજારો લોકો પોતાનો નિર્વાહ કેમ ચલાવે છે તેનું સંશોધન કરતો, તેમને ઉપજીવિકાનું સાધન પ્રથમ કેમ મળ્યું એ વિષે ખંતથી પૂછતો અને એ સૌ રસ્તા પોતાને વાસ્તે ઉઘાડા છે કે નહીં તે વિચારતો. વળી એક રસ્તો અરુચિકર લાગતો. બીજો નિર્ભય નથી. ત્રીજામાંથી લક્ષાધિપતિ થવાય એમ નથી. ચોથામાં તો ઘણીક ખરાબ અડચણો પડે. એવી રીતે ગણતો ગણતો આંગળી વડે ભોંય ઉપર, હવામાં અને કપાળે, મોટાં મોટાં મીંડાં વાળતો અને ગણગણતો કે :

શું થાશે તેની નહીં સમજણ પડતી કાંઈ;
વિફળ વિમાસી ભાવિને અમુઝાવું મનમાંહ્ય.

વળી આ રસ્તામાં બેવકૂફી લાગતી અને અચિંત્યો એકાંતે ખડખડ હસી પડતો. આખરે પાછો ફરી ઠરાવ કર્યો કે નોકરી ખોળવી, પણ થોડા દિવસ વાટ જોઈ, ધીરજ ખમી, સારી નોકરી કઈ છે તે ખોળવું અને ખોળી તેને જ મેળવવા યત્ન કરવો, આ સર્વ વિચાર પુત્રના મગજમાં ચાલતા અને તોફાન મચાવતા તે વખતે માબાપ તેથી અજાણ્યાં રહેતાં. તેઓ તો ઘણી વખત પૂછતાં કે 'ભાઈ, શું કરવું છે ?' પણ જવાબમાં કંઈ સંતોષકારક મળતું નહીં.

આ બધા સમયમાં બુદ્ધિધનનો બાહ્ય વ્યાપાર દેખીતો આનંદમય હતો. તેમાંથી તે કાંઈ કાંઈ ઉપયોગ શોધી લેતો અને તેમાં તેની મા રસ પૂરતી. વિદ્યાભ્યાસનો ખાસ પ્રસંગ ન હતો તોપણ કાજીસાહેબ સાથે ઘરનું જૂનું ઓળખાણ હતું તેમની પાસે જઈ ફારસી બેતો મોઢે કરતો અને સમજતો અને આખરે તેમાંથી તેનો સ્વભાવ ગંભીર અને શાણા બગલા જેવો થયો. શાસ્ત્રીપુરાણીની કથાઓમાંના સંસ્કાર વડે તેનું અંતઃકરણ ઊંચી વૃત્તિઓથી ભરાયું અને સંન્યાસીઓને પ્રસંગે તેમાં શાંતિનો પટ બેસાર્યો. બ્રહ્મજ્ઞાનના શબ્દ કાનમાં પડવાથી તથા તેના સંસ્કાર સ્ફુરવાથી સંસારી વિષયોમાં પણ ઊંડી વિવેકબુદ્ધિ (ફિલસૂફી) ઉત્પન્ન થતી. અવકાશને વખતે વૃદ્ધ

પુરુષો સાથે ગપાટા મારવામાં પણ આવતા. તેઓએ પોતાની જુવાનીના જોરમાં અને મદમાં પરાક્રમ કરેલાં અથવા ખત્તા ખાધેલા તથા યુક્તિઓ રચેલી; તેઓ ફાવેલા, હારેલા, ફસાયેલા, લલચાયેલા અને બચેલા. કોઈએ કારભાર કરેલો, કોઈએ વ્યાપાર કરેલો, કોઈએ રંડીબાજીમાં જુવાની ગુમાવેલી, કોઈથી બેવકૂફીમાં કંઈ જોવાયેલું નહીં, કોઈએ પ્રમાદમાં થતું થવા દીધેલું, કોઈ ખટપટનો ભોગ થઈ પડેલો; ઇત્યાદિ વાતો અનુભવનારને જ ઘરડે મોંએ કોઈ વાર વગર પસ્તાવે, કોઈ વાર બડાશના સંતોષ સાથે, અને કોઈ વાર કથાઓ અને ઘરડાઓના ગપાટા, સર્વ વાતો પ્રસંગે તથા અપ્રસંગે પુત્રના મોંથી નીકળતી તેમાં હોંકારો ભણી, ઉમેરો કરી, તેના જેવી જ બીજી વાતો પોતે કહી, ટોળ કરી, તાળી આપી, 'જોયું ? આમ થયું તેનું આ પરિણામ' કહી સાર કાઢી આપી, મા દીકરાને રીઝવતી, કેળવતી અને રાચતી. આ વાર્તાઓ રસભરી થઈ બુદ્ધિધનના મનમાં ઠરતી અને વજલેપ થતી. બ્રહ્મની પેઠે આ સર્વ માયામયી સૃષ્ટિનો નિર્ગુણ અને નિષ્કર્મ સાક્ષી – કુટુંબનો વડીલ–બુદ્ધિધનનો બાપ સાંભળતો અને સૌના આનંદમાં ગુપ્ત ભાગ લેતો. દાતણને વખતે, નહાતાં નહાતાં, જમવાની ઘડીએ, વાળુ કરતાં, પથારીમાં સૂતાં સૂતાં, શિયાળામાં તાપણાં તાપતાં, ઉનાળામાં ચાંદની રાતના ગપાટા વખતે, અને ચોમાસામાં અંધારી રાતે કાળા વાદળમાંથી વરસાદ ટપક ટપક થયાં કરતો સાંભળતાં સાંભળતાં – સુવર્ણપુરના 'કારભારી કુટુંબ'માં આવી રીતે સંસારશાળા વગર મહેતાજીએ વગર પુસ્તકે વણજાણી ચાલતી. સ્ત્રીજાતની કોમળતા, કલ્પના, પ્રતિભાન, સ્નેહીપણું, રસિકતા અને માર્મિકતાની લહેરો સ્ત્રીબુદ્ધિની અવગણના કરનારના અંતઃકરણમાં સતતગતિ[1] બની પેસી જતી, અને નદી ઉપર પ્રભાતનો કમલસ્પર્શી પવન શરીરના ઉપર જેવી રમણીય, પાચક અને બળવાન ગુપ્ત અસર કરે છે તેવી જ અસર આ અંતઃકરણ ઉપર થતી. બેતો, કથાઓ, શ્લોકો અને ગપાટા પ્રાસાદિક[2] બુદ્ધિશાળી બાઈએ ભેળવેલા સ્વાદિષ્ટ સંભારથી પચવામાં સુલભ થઈ જતાં.

બુદ્ધિધનના બાપને પરાપૂર્વથી ચાલતું આવેલું વર્ષાસન મળતું. તે વર્ષાસન માત્ર બસેં રૂપિયાનું હતું પરંતુ હાલ તેની કનિષ્ઠ અવસ્થામાં કોઈક વખતે મદદ કરનારું થઈ પડતું અને લોકમાં પ્રતિષ્ઠા આપનારું ગણાતું. કારભારી મંડળમાં એ વર્ષાસનથી 'કારભારી કુટુંબ'નું નામ વર્ષે દિવસે એકેકી વાર સ્મરણમાં આવતું. એ સિવાય મૂળ કારભારીઓએ પૈસો એકઠો કરી મૂકેલો તથા જમીન હાથમાં રાખેલી તેમાંથી આવદાન ભરવા જોગ ઉત્પન્ન થાય એટલું બાકી રહ્યું હતું. રાજસત્તા હોય તો ઘણી મિલકત ખરી થાય એવી હતી. પણ તેવી સત્તા તો ભૂતકાળની વાત થઈ હતી અને હાલ તેનું સ્વપ્ન પણ કોઈને આવતું ન હતું. પૈસો પૈસાને પેદા કરે છે. પણ આ કુટુંબમાં તો પૈસો ન હતો એટલે સરકાર દરબારને રસ્તે ચડવું અને લાંચ આપી જીતવું મુશ્કેલ થયું હતું. વગવાળા અને પૈસાવાળાઓ પાસે હાથ નીચે પડી જતા અને પોતાના જેવા જ માણસો પ્રતિસ્પર્ધી હોય ત્યારે ન્યાય મળવાનો સંભવ રહેતો અને એ

---

૧. પવન : હંમેશાં ચાલનાર ૨. ઈશ્વરની કૃપાથી જ મળેલ

સંભવનો આધાર પણ અમલદારના ઉદ્યોગ, ઉત્સાહ અને સાવધાનપણા ઉપર રહેતો. આવું છતાં કુટુંબનો વ્યવહાર ચાલતો અને ઘર ચલાવનારીની બુદ્ધિ, વેતરણ અને કરકસરથી નામ પ્રમાણે ખરચ રાખ્યું દેખાતું છતાં ઝાઝું ખરચ થતું ન હતું અને કોઈ રીતે લાગે એવી અડચણ પડતી ન હતી અને કેટલીક અડચણો વેઠવાની તો સૌને ટેવ પડી ગઈ હતી. મોજશોખ અપથ્ય ગણાતા; અને કુટુંબનો આનંદ, વૈભવ અને ભોગ માટીકરાના ટાઢા પહોરના ગપાટાની બાંધી હદમાં રહેતા.

બુદ્ધિધનનો વિવાહ એના જેવા જ કુટુંબની કન્યા સાથે થયો હતો અને તે નમાઈ હોવાથી સાસુના હાથ નીચે ઊછરી હતી એટલે ગજા પ્રમાણે કુશળ થઈ હતી. તેનું નામ સસરાએ પાડ્યું હતું અને નિર્ધનના ધન – વરકન્યા – ઉપર રંક 'કારભારી કુટુંબ' સૂતું ઊઠતું હતું.

એમ દિવસ ચાલ્યા જતા હતા અને રંક કુટુંબ ઉપર ઉન્મત્ત પ્રમત્ત જગતમાંથી કોઈ પણ આંખ ફરકતીયે ન હતી. સૂર્ય કિરણનાં દર્શન કરવા વગર જમીનની અંદર કોઈ બળવાન ઝાડનું બીજ વધતું જાય તેવી અવસ્થા બુદ્ધિધન ભોગવતો હતો, તેમ વિપત્તિનો તાપ તેના ઉપર પડ્યો ન હતો. મોટા થવાની ઇચ્છા સિવાય તેના મનમાં પણ બીજું કાંઈ ચિંતાનું કારણ ન રહેતું, અને આ ઇચ્છા એક જીર્ણજ્વર જેવી તેના મનમાં રહ્યાં કરતી. એ વ્યાધિની હયાતી ઘરમાં કોઈ જાણતું ન હતું. માત્ર જાતે જ એકાંત સમયે તેની સહજ પીડા અનુભવતો.

આવી અવસ્થા પણ ઘણા દિવસ ન ટકી. વિપત્તિનું વાદળ ઊછરતા છોડ ઉપર તૂટી પડવા લાગ્યું. બાપનું મરણ અણચિંતવ્યું વિષૂચિકાથી[૩] થયું. આ બનાવ સારુ બુદ્ધિધન જરા પણ તૈયાર થયો ન હતો. અજાણ્યા અચિંત્યાં થતા ઘાની પેઠે તે તેને લાગ્યો. તેનું બળવાન મન ઘડીક ચૂરા થતું જણાયું. તેના સ્વભાવને લીધે ગમત કરનાર જુવાન જગતમાં તેના સમાનશીલ વ્યસનવાળું કોઈ ભાગ્યે મળી શકે એમ હતું. ગરીબ અવસ્થાને લીધે પૈસાવાળા ખુશામત સિવાય મિત્રતાનાં બીજાં દ્વાર બંધ રાખતા. ગરીબ લોકોમાં કુલીન સંસ્કાર ન મળતો. અને કોઈ એમ છતાં મિત્ર થવા જેવો મળે તો બુદ્ધિમાં અંતર રહેતું. આથી થયું એ કે બુદ્ધિધન મિત્ર વગરનો રહ્યો અને ખરી વિપત્તિ સમયે તેના મનનું ઔષધ કરવા તેની મા વગર બીજું કોઈ હતું નહીં અને તે માને પણ વૈધવ્ય દુઃખ પડવાથી તેની મનની સંભાળ લેવી એ પણ હવે ખરેખરા એકલા પડેલા બુદ્ધિધનને માથે ફરજ થઈ પડી.

આટલાથી જ વિપત્તિનું ઝાપટું પૂરું થયું નહીં.

'जीवतो वाक्यकरणात् मृताहे भूरिभोजनात् ।
गयायां पिण्डदानेन त्रिभिः पुत्रस्य पुत्रता ।।'

બ્રાહ્મણસંસ્કારવાળા પુત્રને આ શ્લોક ઘણો વહાલો હતો અને રમણીય લાગતો. સુધારાવાળાઓની પુત્રના પોતાની રુચિને અનુસરતી રીતે પિતાનું નામ લોકપ્રસિદ્ધ

૩. કૉલેરા, કોગળિયું

કરવામાં વિકાસ પામે છે. બુદ્ધિધનની પુત્રતા પિતાની રુચિને અનુસરતી રીતે વર્તવામાં સ્ફુરવા ઇચ્છતી હતી. ઘણી ચિંતા કરી, આમતેમથી પૈસા એકઠા કરી, શ્રમ વેઠી, અને એવી એવી અનેક વર્તમાન તથા ભવિષ્ય વિપત્તિઓ માથે વહોરી, તેમ કરવામાં પિતાના મરણનો શોક વ્યવહારવિપત્તિઓમાં લીન કરી, બુદ્ધિધને શાસ્ત્રોક્ત પુત્રતા અનુભવવા માંડી. આ વિપત્તિઓના કુહાડા ખમી ખમી ચંદનવૃક્ષ જેવો બાળક શરીરે ક્ષીણ થતો ગયો અને તેના અંતરમાંથી બુદ્ધિગંધ બહેકવા લાગ્યો. ચારે પાસ વિપત્તિઓની ભીડ થઈ રહી હતી. તેને બળવાન બાહુ વડે હડસેલી હડસેલી ધક્કાધક્કી વચ્ચેથી અગાડી ધપી સંસારસુખની ઝાંખી ખોળવામાં પાછળ રહી ગયેલા ભૂતકાળ ઉપર નજર નાખવાનો અવકાશ ન રહ્યો; અને તે નિમિત્તે વિપત્તિઓની વધતી ભીડમાં ચગદાતો બાળક એકલો બળ અજમાવવા લાગ્યો.

પ્રકરણ ૪

બુદ્ધિધન (અનુસંધાન)

નમાઈ સૌભાગ્યદેવી બાળક અવસ્થામાં આજ સુધી સાસરે જ રહેતી. તેનું કન્યાવય હવે બદલાવા લાગ્યું અને શરીર તથા સમજમાં દેખીતો ફેર પડવા લાગ્યો. સસરા ગુજરી જવાથી સાસુ ઓરડે બેઠાં અને આખા ઘરનું કામ ઉપાડી લેવાનો ભાર ઊછરતી વહુને માથે પડ્યો. ઓરડામાં બેઠાં બેઠાં સાસુ કામ બતાવે અને તેમની સગવડ વણમાગી સાચવવી તથા તેમના વચન ઉપાડી લેવા એ સૌ ચિંતા વહુને માથે પડી અને વણપરણ્યે ગૃહિણી ધર્મનો તેને અનુભવ થવા લાગ્યો. બુદ્ધિધન સાથે આજ સુધી બોલવાનો પ્રસંગ પડ્યો ન હતો, પરંતુ ઘરખટલાના સમયમાં ન ચાલ્યે હળવે હળવે છાનાં છાનાં તથા બીતે બીતે વાતચીતનો પ્રસંગ પડવા લાગ્યો. આઘાં ઊભા ઊભા પણ વણપરણ્યાં દંપતી ઊગનાર મદનના આભાસથી નવીનતા ભોગવતાં અને બીડેલાં હૃદયકમલની પાંખડીઓ જોબનના જોસને વાસ્તે તૈયાર થતા ઉમળકાઓના જોરથી 'ઓ ઊઘડી,' 'ઓ ઊઘડી' થતી. ચારે પાસ ખરેખરી વિપત્તિ છતાં પણ બાલકસ્નેહ એકાંત અવકાશ મળશે એવી રીતે મુગ્ધવિનોદનાં નિર્દોષ સ્વપ્ન ભોગવતો અને વરવહુ બેમાંથી એકને પણ આનું ભાન ન રહેતું. કારણ આવી ક્રીડાસમયે સંસાર પર નજર ન રહેતી અને સંસારકાર્ય સમયે મુગ્ધપણું ભૂલી જવાતું, એટલે બંને અવસ્થાનો એકમેકથી વિરોધ વિચારી જોવાનો પ્રસંગ જ મળતો નહીં તે એટલે સુધી કે ચંચળ થવા સર્જેલી મનોવૃત્તિઓનો તનમનાટ કોઈ વખત તો આજથી જ સાકાર થવા યત્ન કરતો અને વધતા પરિચયની વેદી ઉપર સહજ અટકચાળાપણાના સાથિયા પૂરતો. આવી રીતે બે બાળકોને એકબીજા સાથે 'માયા' થઈ અને ભરચક દુઃખની અંધારી અમાસ જેવી સાડી ઉપર નિર્દોષ મુગ્ધવિલાસની આકાશગંગા જેવી તારાટપકી, એકાંતમાં અને જાણે આખું જગત ઊંઘી ગયું હોય એવા વિશ્વાસથી ચમકારા કરતી.

સુખદુઃખના પટ કેવળ એકરંગી ક્વચિત જ હોય છે. વિપત્તિના પથરા પર અથડાતાં એક રીતે કઠણ બનતું બુદ્ધિધનનું શૂરવીર મન આવી રીતે બીજી પાસથી કોમળ બનવાની કેળવણી પામતું હતું. ગંભીરતામાં દૃઢ થતા સ્વભાવના ઊંડા અંતર્ભાગમાં આવી વિલાસશીલતાના ફણગા ફૂટતા હતા અને તે આખા જગતમાં કોઈને માલૂમ પડતું ન હતું.

એક દિવસ ઓરડામાં બેઠાં બેઠાં સાસુવહુ વાતો કરતાં હતાં અને ગઈગુજરી સંભારી નિઃશ્વાસ મૂકતાં હતાં. સાસુનું હૈયું ભરાઈ આવ્યું અને બાળકના દેખતાં રોઈ ન પડાય તો સારું એવો વિચાર કરી તેને કાંઈ કામને મિષે આઘી મોકલવાની યુક્તિ કરી. 'વહુ ! જરા પાણી લઈ આવશો ?' સાંભળતાં જ કુટુંબદીપિકા પાણી લેવા ચાલી. ઘરના બીજા ભાગમાં જાય છે અને ગોળીમાંથી પાણી ભરે છે. બુદ્ધિધન કાંઈક વિચારમાં પડ્યો પડ્યો હીંચકા ખાતો હતો તેને નજર ચમકાવનાર મળતાં હીંચકા બંધ કર્યા; સૌભાગ્યદેવી પાણી ભરતી હતી તેણી પાસે એકીટશે જોવા લાગ્યો અને ઉઘાડાં મુખ નેત્ર આદિ જોઈ દૃષ્ટિ ઠારવાની, અને ઢંકાયેલા પરંતુ છાના ન રહેતા મુગ્ધ અને લલિત અવયવો જોઈ કૌતુકમાં મગ્ન થવાની અવસ્થાઓ વચ્ચે આમથી તેમ હિંદોળા ખાવા લાગ્યો. પાણી ભરતાં ભરતાં સૌભાગ્યદેવીની પણ સ્વાભાવિક રીતે વર ભણી નજર ગઈ અને બે જણ એકબીજાને કેટલીક વાર સુધી જોઈ રહ્યાં અને બીજા સર્વ અંતર્બાહ્ય વ્યાપાર સ્તબ્ધ થઈ ગયા. સાસુને પાણી જોઈએ છે એ વાત વહુ ભૂલી ગઈ. વહુ ગઈ એટલામાં અશ્રુપાત કરી ઊભરો કાઢી સાસુ સાવધાન થયાં અને વહુને આવતાં વાર કેમ થઈ તે વિચાર થયો તથા રખેને મારા મોં ઉપરથી ચેતી એ પોતે રોતી હોય એવો વિચાર કરી, વિધવાનો રૂઢિધર્મ ભૂલી ઓરડામાંથી બહાર નીકળી વહુની પાછળ ચાલી. 'મારા ઘરનું સૌભાગ્ય – મારા રંક ઘરની આશા – મારા વધનાર કુળની દેવી ! મારા આવા દુઃખમાં તારું સુખ છાજશે ખરું ? હે પ્રભુ !' એમ કહેતી કહેતી નિઃશ્વાસ નાખી આવે છે ત્યાં દીકરાવહુની મુગ્ધ ચેષ્ટા નજરે પડી અને એકદમ પગ પાછો ખેંચ્યો. પરંતુ આપત્તિકાળથી ઘેરાયેલીથી આ સુભગ દેખાવનું ખરાપણું માની ન શકાયું અને તે ખરાપણું અજમાવવા સારુ – કૌતુકથી – રંગમાં ભંગ ન પડે એવી રીતે છુપાઈ રહી જોવા લાગી અને તે સૌભાગ્યવૃત્તિમાં એના રંક તરંગો લય પામ્યા. અત્યાર સુધી જેને ઓછું આવતું હતું તે માતા છાતીએ હાથ દઈ, ઈશ્વરનો આભાર માનતી સ્નિગ્ધ ભીની આંખ વડે જ જીવતી હોય એમ વડીલનો રૂઢિધર્મ ભૂલી પોતાને ન જોવાનું જોઈ રહી.

બુદ્ધિધન અને સૌભાગ્યદેવીનું તારામૈત્રક રચાયું હતું તેની સીમા આવી રહેતાં હમણાં એ મને પાણી છાંટશે એવી બીક લાગવાથી બુદ્ધિધન તે રમણીય બીક ખરી પડવાની વાટ જોઈ સજ્જ થયો હતો. પરંતુ તે બીક ખરી ન પડી અને વધારે જોતાં સૌભાગ્યદેવીની આંખ આંસુ ભરી ભાસી. તે એકદમ ઊઠ્યો. પાણી ભર્યો કળશ દૂર મુકાવી મુગ્ધ કન્યાનો હાથ ઝાલી 'શું થયું ? આ શું ?' એમ પૂછવા લાગ્યો અને ઉત્તરમાં નીચી દૃષ્ટિ તથા વધતાં ડૂસકાં સિવાય બીજું કાંઈ ન મળ્યું એટલે તેને

છાતીસરસી ચાંપી વાંસે હાથ ફેરવવા લાગ્યો.

તેની માને રૂઢિધર્મ ઓળંગાયાનું અચિંત્યું ભાન આવ્યું અને એકદમ પાછી હઠી, વિચારમાં પડી, ઝડપથી પોતાના ઓરડામાં જઈ બેઠી. ન જોવાનું જોયું એમ તેને સ્પષ્ટ લાગ્યું.

'કંઈ નહીં' – 'કંઈ નહીં' – કહી બાથ છોડવી ભાન આવ્યું હોય તેમ સૌભાગ્યદેવી પાણીનું પાત્ર લઈ એકદમ ઝડપથી સાસુ પાસે ચાલી. બુદ્ધિધન સાશ્ચર્ય અને દિગ્મૂઢ બની ઊભો જ રહ્યો.

આટલા ભેદભંગનો પ્રસંગ આજ સુધીમાં આ પ્રથમ જ થયો હતો. બન્નેને તેનાથી તનમનમાં નવા વિકારના ચમકાર થતા જણાયા. વિચારમાં પડી ધીમે ધીમે પોતાને ઠેકાણે જઈ બુદ્ધિધને હીંચકા ખાવા પાછા આરંભ્યા.

તેની માના મનમાં થયું કે ડહાપણનો રસ્તો એ છે કે વરકન્યાને એકદમ પરણાવી દેવાં અને પોતાના વૈધવ્યનું વર્ષ પૂરું નથી થયું તેનો બાધ ન ગણવો. મનમાં માત્ર જરાક ઓછું આવ્યું, પણ પોતાની નાની વયના દિવસ સંભારી ઉદાર ચિત્તમાં ક્ષમાદૃષ્ટિ ભરી. 'નાચી ખૂંદીને પગ સામું જોવું' અને 'છોકરાંને ઢાંકવાં' એ આર્ય માતાઓની સહજ બુદ્ધિ છે. દેવી કન્યાવસ્થાની બહાર નીકળવા યોગ્ય થવા છતાં શોકના બાયસથી તેનું લગ્ન કરવું અટકી પડ્યું હતું, પરંતુ આ કૃત્રિમ બાધ ઈશ્વરલીલા આગળ ટકી રહેવાનો નથી અને કૃત્રિમ લગ્નની વાટ અંતઃકરણોનું લગ્ન જોશે નહીં એ વાતનું તાત્પર્ય ચકોર માતા તરત સમજી ગઈ.

લગ્ન તરત બંધ રાખવાનું બીજું કારણ પણ હતું. પિતાના ક્રિયાખરચમાં બુદ્ધિધન આવ્યો હતો અને લગ્નના ખરચમાં તેવે વખતે પડવું તે માથે આપત્તિ આણવા જેવું હતું. પરંતુ માતાની પાસે શરમ છોડાઈ નહીં. લગ્ન થયું અને વરકન્યા સાકાર ગાંઠથી જગતની આંખ આગળ જોડાયાં. ઉત્સવ પૂરો થયો. ચોરી છૂટી. સંસારનું મંડાણ થયું અને લેણદારોનાં મોં જોવાનાં આવ્યાં. આજ સુધી વર્ષાસનમાંથી ઘરખરચ નભતું પરંતુ લેણદારોને સંતોષવા ક્યાંથી ? ઘરમાં હજાર હજાર નવી વસ્તુઓનો ખપ પડવા લાગ્યો. જમીનની ઊપજ પણ તણાઈ જવા લાગી અને ઉઘરાણી ઘસાતી હતી. ઘરમાં મા કે સ્ત્રી આગળ આ ફિકર દર્શાવવી એ તેમને નિરર્થક ચિંતામાં નાખવા જેવું હતું. ખોટી પણ ધીરજ બતાવી ઘરમાં પુરુષપણું જાળવવાની જરૂર હતી. સ્ત્રીઓમાં બીક ઉપજાવવી તે પોતાના પગ કાપવા જેવું અને નવું દુઃખ ઉત્પન્ન કરવા જેવું હતું. સર્વ ચિંતાથી બુદ્ધિધનનું શરીર ઘસાતું ગયું, તેના મુખ ઉપર કાંતિ રહી નહીં, શરીર પર લોહી રહ્યું નહીં અને જુવાનીમાં ઘડપણ આવ્યું. ઘોર અંધારી રાતમાં એક જ દીવો બળતો હતો. આખા દિવસથી કંટાળી પરવારતાં સાયંકાળે વિધવા માની સાથે વાતોમાં પડતાં, તે વાતોમાં સૌભાગ્યદેવીની કોમળ ટાપશીઓ સાંભળતાં, અને આખર એકાંતમાં સૌભાગ્યદેવીની મીઠી વાણી, મધુર ગાયન અને મુગ્ધ વિલાસામૃત અનુભવતાં, દુઃખી પુરુષ ઘડીભર સુખી અવસ્થા ભોગવતો હતો અને સંસારના વ્યાપારમાંથી થાકેલું મન જાગતી ઊંઘમાં આનંદસ્વપ્ન

જોતું હતું. કુટુંબસુખની પરિસીમા રંક અવસ્થામાં જ ભોગવાય છે.

આ સ્વપ્ન પણ ટૂંકા જીવતરવાળું હતું. ચિંતાનું ઔષધ કરવા ઘરનું સુખ અસમર્થ નીવડ્યું. બુદ્ધિધનને કોઈ કોઈ વખત તાવ આવવા લાગ્યો. તેને તરત ન ગાંઠ્યો. તેમાંથી જીર્ણજ્વર પેદા થયો અને આખરે એ હડહડતા તાવના ઝપાટામાં પછડાયો અને પથારીવશ થયો. ચિંતાના દુઃખ આગળ ઔષધ ઉપચારનું ચાલે એમ ન લાગ્યું. ગામમાં વૈદ્યો ઘણા હતા, પણ તેમાંનો મોટો ભાગ ઊંટવૈદ્યોનો હતો. સૌ પોતપોતાનું ઔષધ બતાવતા. બુદ્ધિધનનું ઘર ગરીબ હતું પણ 'કારભારી કુટુંબ'નું પ્રસંગે માન રહેતું. એટલે ઘણા લોકો જોવા આવતા અને ભીડ કરી, માંદા માણસને કંટાળો આપી, ઘરમાં પુરુષ ન હોવાને લીધે આદરસત્કારમાં ખામીઓ કાઢી, ઘરની સ્થિતિ ઉપર અને માણસો ઉપર ટીકા કરી, મોંએ અને કદીક મનમાં લૂખી દયા આણી, કોઈક વાર ઘરમાંની સ્ત્રીઓ માંદા માણસની પથારી પાસે બેસતી તેના ઉપર કુદૃષ્ટિભરી નજર નાખી અને કંઈ કંઈ તર્કવિતર્ક કરી, કોઈ વાર હાથ આવ્યું ચોરી લઈ, શોરબકોર કરી, આખર સૌ પોતપોતાને ઘેર રજા માગી અથવા માગ્યા વગર ખરુંખોટું બહાનું કાઢી જતાં રહેતાં. સૌભાગ્યદેવી અને તેની સાસુ મૂળ તો દુખિયારાં થઈ ગયાં હતાં તેમાં આ ગરબડાટથી કાયર થઈ ગયાં. ઔષધમાં કોઈ કામે ન લાગે અને ઘણા લોકો ઔષધ કંઈ કંઈ બતાવે તેમાં ખરું શું કરવું તે ન સૂઝે. આખરે શોક ન ગણી બધાં આવ્યાં હોય તે વખત પણ મા દીકરા પાસે બેસી રહે અને વહુ હેરોફેરો કરે અને હરતાંફરતાં ડસડસી રહે. રંક કુટુંબના આધારભૂત બુદ્ધિધનને હજુ કરાર ન થયો.

દુઃખ ઉપર દુઃખ આવી પડે. બુદ્ધિધનના બાપને ગુજર્યે વર્ષ થવા આવ્યું. નવો પટ્ટો કરી આપવાની કારભારીઓએ ના પાડી. ખાનગી રીતે સૂચના મળી કે કારભારી અને વચલા માણસોના હાથ ભરાય તો વર્ષાસન ચાલુ રહે. આપત્તિમાં પડેલા નિર્ધન કુટુંબને આ અશક્ય થઈ પડ્યું હતું અને વર્ષાસન બંધ પડ્યું ! લાચાર અબળાઓ – સાસુવહુ – રોઈ રહ્યાં અને બુદ્ધિધનને સમાચાર ન કહ્યા. મંદવાડ લાંબો પહોંચ્યો, ઘરમાંથી ખરચી ખૂટી, આવક બંધ થઈ, જમીન અને ઉઘરાણી પુરુષ વગર નકામાં પડ્યાં. બજારકામ કરનાર કોઈ રહ્યું નહીં. વૈદ્યને દવા કરવાના ઉત્સાહનું કારણ રહ્યું નહીં અને એના ફેરા ઓછા થવા લાગ્યા. લોકો જોવા આવતા હળવે હળવે થાકી ગયા અને બંધ પડ્યા. ઘરમાં શૂન્યકાર લાગવા માંડ્યો, અને માંદા માણસ ભણીથી બીજી પાસ ધ્યાન ખેંચનાર વસ્તુ રહી નહીં. માંદા માણસ પાછળ સાજા માણસ પણ માંદાં જેવાં – હવેરાં જેવાં – બની ગયાં. બિચારી સાસુવહુના દુઃખની – વિડંબનાની – મર્યાદા રહી નહીં. ઉપર આભ અને નીચે પાણી એ બે વિના ત્રીજું, રંક અબળાઓને જોવાનું રહ્યું નહીં.

બુદ્ધિધનનું દરદ વધતું ગયું. મૂળ વ્યાધિમાંથી કંઈ કંઈ વધ્યું. પથારીમાં સૂતો સૂતો બુદ્ધિધન, વૃદ્ધ માતા અને બાળક પત્ની આમતેમ ફરતાં તેમ તેમ તેમના ભણી ડૂબી ગયેલા ડોળા ફેરવતો. વહુ આખો દિવસ વર ભણી જોઈ એકાંતે રોયાં કરતી અને

આંખો સુજાવી નિઃશ્વાસ મૂકતી. માને પણ દુઃખની સીમા ન રહી. પરંતુ દીકરા વહુ ભણી વારંવાર વારાફરતી જોયાં કરતી, એકાંતે કપાળ કૂટતી, અને દેખીતી હિંમત રાખી દીકરાની બરદાસ કરતી અને વહુ એકાંતે પડી સોરે નહીં તેની ચિંતા રાખી તેને ચાલતા સુધી નજર આગળથી ખસવા ન દેતી.

આખરે ઘરમાં સૌનો અવરજવર બંધ થઈ ગયો. માત્ર એક વૈદ્ય પરમાર્થ બુદ્ધિથી જ નિર્ધન થઈ ગયેલાનું ઔષધ કરવા આવતો; અને એક વૃદ્ધ પડોશીની વાતો બુદ્ધિધન સારો હતો ત્યારે સાંભળતો એટલે બેની વચ્ચે પ્રીતિ થયેલી હતી તેથી તે પડોશી ઘડીવાર આવી પથારી પાસે બેસી વાતો કરી તેના મનમાં શાંતિ ઉત્પન્ન કરતો, અને વિધવાની દયા જાણી બજારકામ તથા વૈદ્યને ઘેર ફેરાફાંટાનું કામ કરતો. વર્ષાસન બંધ પડવાની વાત અત્યાર સુધી બુદ્ધિધનને કોઈએ જણાવી ન હતી તે એના જ કહ્યાથી. એક દિવસ તે પણ બિચારો માંદો પડ્યો એટલે એક આખો દિવસ તેનાથી અવાયું નહીં અને વૈદ્યથી પણ અવાયું નહીં. વિધવા બારણે નીકળતી નહોતી તેને બહુ અકળામણ થઈ. વહુને મોકલવી એ વાજબી લાગ્યું નહીં અને આખરે દીકરા સારુ લોકમર્યાદા અને રૂઢિ તરછોડી બીજે દિવસે મળસકામાં વત્સલ માતા વૈદ્યને ઘેર લજવાતી છુપાતી ચોરની પેઠે ચાલી અને લાજ છોડી છોડવી વહુને દીકરાની પથારી પાસે પોતાની ગેરહાજરીમાં બેસવાનું અને ખબર રાખવાનું સૂચવતી ગઈ.

સાસુ ગયાં એટલે કમાડ વાસી વહુ વરની પથારી આગળ આવી બેઠી. બુદ્ધિધનની આંખ જરા મીંચાઈ હતી; તેનું ફીકું અને માંદલું મોં નિંદ્રાને લીધે શબ જેવું લાગતું હતું, અને દુર્બળ થઈ ગયેલા બાકીના આખા શરીર ઉપર ધોતિયું ઓઢી લીધું હતું. હાથ ઉઘાડો હતો અને તેના નળા તથા હાડકાં સ્પષ્ટ દીસતાં હતાં. સાસુ બારણે ગયાથી ઊભરો કાઢવાને વહુના ડસડસી રહેલા અંતઃકરણને કાંઈક અવકાશ મળ્યો હતો, અને તેની આંખમાં ઝળઝળિયાં ભરાઈ આવ્યાં હતાં. તેમાં પથારી પાસે બેઠી અને પોતાના 'નોધારાં આધાર' સ્નેહી પતિનું આવું શરીર અને મુખ જોતાં તેનું કોમળ બાળક હૈયું ભરાઈ આવ્યું. થોડીક વાર તો પતિમુખ સામું માત્ર જોઈ રહી અને વિચારમાં ને વિચારમાં ઝીણે રાગે ગાવા – ગણગણવા – લાગી :

'દુઃખી દારા દુનિયામાંહ્ય કંથ વિદેશ ગયે,
સુખી સમજે સ્ત્રી સંસાર સ્વામી સંગ રહે,
આ અવસરમાં, પ્રીતમ પ્યારા, ન્યારા ! તજી, પરદેશ રે
જાવા આવા સિદ્ધ થયા પણ મનમાં ઊપજે ક્લેશ,
કંથ વિદેશ ગયે !
*કંથ વિદેશ ગયે – કંથ વિદેશ –'**

આ ગાતાં ગાતાં અને પતિના મડદા જેવા મોં સામું જોતાં જોતાં તેની કલ્પાશક્તિ સળગી ઊઠી. દુઃખના અંધારામાં નબળા મનની આંખ આગળ કંઈ કંઈ

* એક વર્તમાન સ્ત્રીગીતમાંથી

અમંગલ તર્કવિતર્ક ભૂત પેઠે ખડા થયા અને અંતઃકરણ પર મહાજોરથી મારી રાખેલો આગળો કલ્પનાને ધક્કે એકદમ ઊઘડી ગયો. પતિ જાગશે એ ભાન રહ્યું નહીં અથવા રહેવા છતાં તેને વશ રહી શકી નહીં. 'હાય, હાય, હાય, હાય, હાય !' કરી બુદ્ધિધનના પગ આગળ એકદમ માથું પછાડી, તેના પગ બે હાથ વચ્ચે માથા સરસા ચાંપી, મોકળું મૂકી મોટે સાદે છાતીફાટ અનાથ બાળક અબળા રોવા લાગી અને ઊનાં આંસુના ખળી ન રહેતા પ્રવાહથી પથારી ભીની થઈ ગઈ. બુદ્ધિધન અચિંત્યો જાગી ઊઠ્યો. નબળાઈને લીધે ઊઠવાની તેની શક્તિ ઘણા દિવસથી ગઈ હતી તે કોણ જાણે ક્યાંથી આવી કે ઝડપ લઈ પથારીમાં બેઠો થયો અને લાંબા નાખેલા પગના છેડા આગળથી દૂબળા સોટા જેવા હાથ વડે દુઃખી પતિવ્રતાનું માથું ખોળામાં ખેંચી લીધું અને તે હાડપિંજર જેવી પોતાની છાતી સાથે દાબવા – જોર ન હોવાથી વ્યર્થ શ્રમ કરવા – લાગ્યા. તેનું બેબાકળું – ભયવ્યાકુલ – મોં જોઈ દીન બની ગયેલો, પરંતુ ધીર, પુરુષ તેના શોકનું કારણ સમજી ગયો, અને સજલનયન બની અમી વગરને મોંએ ત્રુટ્યે ગદ્‌ગદ સ્વરે બોલ્યો :

'દેવી ! આમ શું કરે છે ? ધીરજ રાખ, ઈશ્વર અનાથનો બેલી છે.'

ઈશ્વરને ઠપકો દેતી હોય – ઈશ્વરની ઇચ્છા પોતાને પ્રતિકૂળ થઈ માનતી હોય – એમ કાંઈપણ બોલવા વગર દીન બનેલી માત્ર પતિના સામું ઘેલી જેવી જોઈ રહી. તેને ખભે હાથ નાખી, થોડીવારે નીચું જોઈ, રોતી રોતી બોલી ઊઠી : 'હું શું કરું ? મારાથી નથી ખમાતું ! માતુશ્રી(સાસુ)એ તો કરવાનું કર્યું : પલ્લું વેચી આપણા લગ્નમાં થયેલું દેવું તેમણે વાળ્યું. થોડું વધ્યું તેનાથી ઘરખરચ નભાવે છે. હું ઘણુંયે કરું છું પણ મારું પલ્લું વેચવા ના પાડે છે ! શોક ન ગણી અત્યારે વૈદ્યને ઘેર ગયાં છે. હાય ! હાય ! મને તે દૈવે શાને ઘડી ? મને પરણવા તમારે દેવું થયું. મારી જાત એવી નકામી છે કે માતુશ્રીને આટલી અડચણ છતાં બારણે જઈ મારાથી કામમાં ન અવાયું ને એ ગયાં. એમનું કર્યું કોણ કરશે ? એમનો અવતાર સફળ થયો. હું મોઈ નકામી. મારું પલ્લુંયે નકામું ! તમને ન ખપે ! હાય, હાય ! વર્ષાસન ગયું, તો ગયું પણ – બળ્યું એ પલ્લું ! તમારે કામ ન આવે તો મારે પણ ન આવે ! મારે શું કામ હતું એનું ?' એમ કહી ઝપોઝપ શરીર પરનાં ઘરેણાં કાઢી સામી ભીંત ભણી રીસ કરી જોરથી ફેંકી દીધાં. 'હું તો માત્ર તમારું આવું શરીર અને આવું મોં જોવાને જ સરજી છું ! આ નથી જોવાતું રે મારા નાથ !' એમ કહી વળી ઠૂઠવો મૂક્યો.

નરમ બની વધારે ખેદ પામી બુદ્ધિધન પત્નીના મુખ સામું લાચાર આંખે જોતો બોલ્યો : 'દેવી ! આમ શું કરે છે ? વર્ષાસન ગયું તેની મને ખબર કેમ કરી નથી ? હશે. તું નકામી નથી. તું નકામી કેમ ? તું તો ઘણેય કામ આવીશ. મારા આધાર – મારી વહાલી ! મારી દેવી ! ધીરજ રાખ. ઈશ્વર અનાથનો બેલી છે. આ ઘરેણાં તારા સૌભાગ્યનાં છે. તેને ફેંક નહીં.'

'મારું સૌભાગ્ય તમારા વિના બીજે ક્યાં છે ? મારે ઘરેણાં સાથે કાંઈ સગપણ

નથી. તમારા મોંની તેજી ક્યાં ? ઈશ્વર હસે તેનો હસે. હું શું કરું રે ઈશ્વર ! તમે સૂઈ જાઓ, તમારી નબળાઈ વધશે. અરે, આ વખતે પણ હું તમને દુઃખ દેવાને સરજી છું.' એમ કહી બે હાથે મોં અને આંખો ઢાંકી રોઈ લઈ પતિને ઝાલી પાછો સુવાડ્યો.

આમ કેટલોક વખત ગયો એટલામાં બારણું ખખડ્યું. ઉતાવળમાં ઘરેણાં એમ ને એમ રહેવા દઈ સૌભાગ્યદેવીએ બારણું ઉઘાડ્યું.

વત્સલ માતા ઘરમાં આવી. તે નિરાશ દેખાતી હતી. તેના મોં પર ઉગ્ર કોપ અને આંખોમાં રતાશ અને પાણી ઢાંક્યાં રહેવા અશક્તિમાન લાગતાં હતાં. તેના ઓઠ ફફડતા હતા અને વૃદ્ધ હૈયું ધબકતું હતું. તેમાં વળી દીકરો, વહુ, અને ઘરેણું એ સૌનો નવો તાલ જણાયો અને એક પળવારમાં કંઈ કંઈ ચિંતાઓ અને શંકાઓ તેના અંતઃકરણમાં નવીજૂની થઈ ગઈ.

સૂતો સૂતો હળવે હળવે પુત્ર બોલ્યો : 'માતુશ્રી ! ક્યાં ગયાં હતાં ? આજ સુધી વર્ષાસનના સમાચાર મને ન કહ્યાં તે ઠીક કર્યું ? તમારું મોં આમ કેમ ?'

વર્ષાસનની વાત ઉઘાડી પડી જાણી ઠપકા ભરેલી આંખે વહુના સામું જોઈ ઘરેણાં ભણી નજર કરી સાસુ ઊભી જ રહી.

સૌભાગ્યદેવી ઊઠી, સાસુને બાઝી પડી અને તેની છાતીમાં માથું સમાવી દઈ રોતી રોતી બોલી : 'માતુશ્રી ! વાંક માફ કરો. આટલું મારું ઘરેણું તો કામમાં આણો !'

બારણું વાસી બે જણ પથારી પાસે બેઠાં. બેસતાં સાસુ બોલી : 'દેવી ! બેટા ! તું બાળક છે. તારાં ઘરેણાંને કેમ કામ નહીં લગાડીએ ? જરૂર પડશે ત્યારે એમ પણ કરવું પડશે. તારી સમજ કાચી છે. તારી ફિકર મારે છે. ઈશ્વર એ ઘરેણાં સદૈવ તારા શરીર ઉપર જ રાખો ! બેટા, તું આમ રો નહીં, પહેર ઘરેણાં.' એમ કહી નિઃશ્વાસ મૂક્યો.

'દીકરા ! હું શું કહું ? કેટલું કહું ?' એમ કહી લૂગડા વતે આંખો લોહી. વૈદ્ય પરગામ ગયો હતો અને તેની બાઈડી મળી તે હલકા સ્વભાવની હતી. વૈદ્ય મફત ઔષધ આપતો તે વાત વૈદાણીથી છાની રાખી હતી, કારણ એવાં એવાં મફતિયાં તો ઘણાંયે આવે અને તેનું કામ વૈદ્ય કરે તો વૈદાણીનો જીવ જતો અને ઘણી પર રમસ્તાન મચાવી મૂકતી. બુદ્ધિધનની માને આવતી જોઈ મફતિયું ઘરાક જાણી તેને ગાળો દઈ ધમકાવી અને વૈદ્યનો પત્તો પણ ન બતાવ્યો, તે કોઈ દયાળુ પડોશીએ કહ્યું ત્યારે જાણ્યું કે અચિંત્યું વૈદ્યને જવું પડ્યું. નિરાશ બની બાઈ પાછી ફરી. પાછાં ફરતાં વિચાર થયો કે કારભારી મારો પિયરનો સગો છે, તેને માંહ્યમાંહ્યથી જઈ વર્ષાસનની વાત કરું. કારભારીના ઘરમાં પેસતાં તેની દીકરી ઓટલે ઊભી હતી. તેણે ગરીબ બાઈ ઉપર મોં મરડ્યું ને ચાળા પાડ્યા. ગરજ ગધેડીને મા કહે. ચાળાબાળા જાણે કોઈએ પાડ્યા નથી એવું ગણી બાઈ ઘરમાં પેઠી. કારભારી ચોકમાં ચાકરો વચ્ચે બેઠો બેઠો દાતણ કરતો હતો. બાઈને જોઈને જ તેને આવવાનું કારણ તે કળી ગયો. આવા ભૂખધરાક પાસેથી કાંઈ પાકવાનું નથી અને નકામી માથાકૂટ સવારના પહોરમાં પડશે જાણી

કારભારીએ કસમોડું મોં કર્યું અને ચાકર મારફત કહેવડાવ્યું : 'હાલ કામદાર કામમાં બેઠા છે. જાઓ, કામ હોય તો દરબારમાં અરજી લખી આપજો.' બીતી બીતી : ઉમર ઓળંગતી હતી તે આ સાંભળી બાઈ પાછી વળી. થોડેક ચાલી એટલે એક રાંડેલી પણ શણગારાયેલી બાઈ કારભારીના ઘરમાંથી નીકળી અને થોડેક છેટે ગયા પછી દુઃખી વિધવાને પકડી પાડી તેની સાથે વાતોમાં પડી.

'તમે વર્ષાસન સારુ કારભારીને ઘેર ગયાં હશો.'

'હા.'

'મારું એક કહ્યું કરો તો તમારું વળે.'

'મારી પાસે લાંચ આપવાને પૈસા નથી. હું તો ગરીબ છું.'

'પૈસાના કરતાં વધારે તમારી પાસે છે.'

અચિંતી ચમકીને બુદ્ધિધનની મા પેલી બાઈ સામું શંકા અને ભય ભરેલી આંખે જોઈ રહી અને બોલી : 'શું ?'

બેશરમી કુલટા હિંમત રાખી બોલી : 'કંઈ નહીં. મારી જોડે તમારી વહુને જરી મોકલો. હું કામ કરી આપીશ. કારભારીના દીકરાને ને મારે સારાસારી છે. તમારા સારા સારુ કહું છું.' ગરીબની વહુ સૌની ભાભી.

પવિત્ર વિધવાએ દાંત કચડ્યા અને ઓઠ પીસ્યા. આંખો રાતી થઈ ગઈ. પણ દુષ્ટ રાક્ષસી આગળ મોંનું બળ બતાવવાથી પણ ભયનું કારણ હતું. પવિત્ર કોપ દેખીતો ઢાંકી દીધો અને 'બાઈ, મારે વર્ષાસન નથી જોઈતું' કહી તેના દુષ્ટ પડછાયાની હદ તજી ચાલવા માંડ્યું. દેશી રજવાડામાં દીકરો ફોજદાર, ભાઈ ન્યાયાધીશ અને બાપ કારભારી : કોની ફરિયાદ કોની પાસે કરવી ? અનાથ અબળા છાનીમાની ઘેર ચાલી.

આ સર્વ સમાચારથી બુદ્ધિધનને મંદવાડમાં દુઃખ થશે જાણી તેને ન કહેવા ઠરાવ કર્યો હતો. પરંતુ તે માના મોં ઉપરથી કળી ગયો કે કાંઈ નવાજૂની થઈ છે. તેને સંતોષવાને માત્ર એટલું જ કહ્યું કે 'જોને, દુઃખીનું નસીબે દુઃખી. વૈદ્ય ગામ ગયા છે.' બાકીની વાત, આડીઅવળી વાત કરી, ભુલાવી અને નબળા મગજ પર તેમ કરવું કઠણ ન પડ્યું. બુદ્ધિધન પાછો ઊંઘી ગયો. સાસુવહુ હળવે રહીને જોડેના ભાગમાં જઈને બેઠાં. વહુનું રોવું રહ્યું નહીં. સાસુ વહુનું માથું ખોળામાં મૂકી બેઠી અને તેવી રીતે સૂતી સૂતી બાળક વહુ રોતી રોતી ઊંઘી ગઈ અને સ્વપ્નવશ થઈ. વડીલ વિધવા આમ એકલી જેવી પડી એટલે વિચારમાં ગરક થઈ ગઈ. બેઠી બેઠી એક હાથે વહુને થાબડતી હતી અને આંખમાંથી ચોધાર આંસુ છાનાંમાનાં વણઅટકાવ પડતાં હતાં તેને બીજે હાથે વ્યર્થ લોહ્યાં કરતી હતી. એટલામાં વૃદ્ધ પડોશી દયાશંકરે બારણું ઉઘાડ્યું. તેને છાનાંમાનાં આવવા વિધવાએ નિશાની કરી. તે પ્રમાણે તે બારણાં પાછાં વાસી આવ્યો અને તેની પાસે બેઠો. એક દિવસ ન અવાયું તેનું કારણ બતાવી ખબર પૂછવા લાગ્યો.

અનાથ બાઈ ગળગળી થઈ ગઈ અને સાદ સંભળાય નહીં એમ રોઈ પડી.

'स्वजनस्य हि दुःखमग्रतो ।
विवृतद्वारमिवोपजायते ।।'

પોતાનું માણસ મળ્યું એટલે દુઃખીનાં દુઃખનાં બારણાં ઊઘડી જાય છે. દયાળુ પડોશી પાસે દુખિયારી બાઈએ વૈદ્યના અને કારભારીના ઘરના સર્વ સમાચાર અથઇતિ સવિસ્તાર કહી બતાવ્યા. દીકરાની અને વહુની પણ વાત કરી. 'હાય હાય, આ અનાથ ફૂલની શી અવસ્થા થશે ? દયાશંકર ! હું તો ઘડપણમાં બેઠી. પણ આ બાળકે મારા જેવી થઈને બેસશે તો એનું મોં મારાથી કેમ જોવાશે ? એની શી વલે થશે ? હુંયે હવે મરવાની એટલે આ મારી દેવીનું કોણ ?' વૃદ્ધ દયાશંકરે બાઈને હિંમત આપી.

'બહેન ! તમે હિંમત રાખો. તમારા ભાગ્યમાં હજી ઘણાં સારાં વાનાં છે. બુદ્ધિધનને પાછો આરામ થવાનો એમાં સંદેહ નથી. અને એને આરામ થયો એટલે એ સિંહનું જોર કરવાનો. એ બાબતમાં મારું અંતઃકરણ સાક્ષી પૂરે છે માટે સત્ય માનજો. તમારી વહુનું સૌભાગ્ય અમર છે એવું મેં એની જન્મોત્રીમાં જોયું છે. બુદ્ધિધનને પણ હમણાં તો વર્ષ નડે છે પણ આખરે સારું છે.'

દયાશંકરને જ્યોતિષ ઉપર કાંઈ વિશેષ શ્રદ્ધા હતી એવું ન હતું પરંતુ દુઃખી વિધવાના અંતઃકરણમાં એ નિમિત્તે આશાનું અમૃત રેડ્યું વાતો કરી દુઃખી માતાનું અર્ધું દુઃખ શાંત કરી દીધું અને તેનાં આંસુ સૂકવ્યાં. એટલામાં સૌભાગ્યદેવી પણ ઊઠી અને વિનયસર બેઠી. આખરે સૌ બુદ્ધિધન પાસે ગયાં.

દયાશંકરના પગના ઘસારાથી જ બુદ્ધિધન જાગ્યો હતો. મંદવાડમાં તેના કાન સરવા થયા હતા. સર્વ વાતો તેણે જિજ્ઞાસાથી તથા તૃષ્ણાથી સાંભળી લીધી. સાંભળતાં સાંભળતાં ક્રોધ, દયા, દીનતા, આશા અને ઉત્સાહ એવી કંઈ કંઈ વૃત્તિઓ કંઈ કંઈ વિચારોની પાંખો ઉપર ચડી તેના મનોનિધિમાં પ્રતિબિંબ પાડતી પાડતી ઊડી ગઈ. આખરે તે શાંત થયો, અને એટલામાં તો બધાં અંદર આવ્યાં.

દયાશંકર પથારી આગળ બેઠા અને બુદ્ધિધનના માથા ઉપર હાથ મૂકી નાડી જોઈ બોલ્યા : 'કેમ, ભાઈ, પ્રકૃતિ તો ઠીક છે કની ? મને તો કાંઈ સારો ફેર લાગે છે. માત્ર તારા મોં ઉપર જરા ગભરાટ છે.'

'હા, કાકા, મને આજ જરી ઠીક છે. પણ માતુશ્રીએ તમને કહ્યા તે સમાચાર સાંભળી જીવ જરી ઊકળી આવ્યો. તમે જુઓ છો કારભારી કેવો લુચ્ચો છે તે ! આખું વાજું જ નફટ અને દુષ્ટ છે. હસે; ઘણું કરે તે થોડાને માટે.' એમ કહી બુદ્ધિધન કાંઈક ગુપ્ત ક્રોધ અને વિચારમાં પડ્યો દેખાયો.

'ભાઈ ! એ તો એમ જ હોય. આપણે કારભાર કરો ત્યારે સરત રાખજો.' એમ કહી દયાશંકર જરા હસ્યા. 'બે'ન, એમાં કંઈ ન થવા જેવું ન જાણશો, હોં ! આ જ કારભારીને ઘેર ધાન ખાવા ન હતું તે તમને ખબર છે. શા વારાફેરા થવાના છે તે

કોઈને ખબર છે ? તમારું અસલનું કારભારી કુટુંબનું ખાનદાન, તે હતું એવું આજ પચાસ વર્ષે પાછું થાય તો એમાં ઈશ્વરને ઘેર શું અશક્ય છે ?'

બુદ્ધિધન ડોસી ભણી જોઈ રહ્યો.

રંક વિધવા નિ:શ્વાસ નાંખી કપાળે હાથ દઈને બોલી : 'ભાઈ ! અમારે તો કારભારે નથી જોઈતો ને બારભારે નથી જોઈતો. લાખ મળવાના નથી ને લખેશરી થવાનાં નથી. મારે તો આ એક આંખ ઠારવા જેટલું ઈશ્વર રાખે તો ઇન્દ્રપુરી છે. દીકરો સારો થાય અને કંઈ રસ્તે પડે, અને આ જોડ સુખી થાય એટલે ગંગા નાહ્યાં. આ અવસ્થામાં વીતેલું હું એટલેથી જ વિસારે નાંખીશ. પછી તો પરમેશ્વર મને તેડું મોકલે એટલું જ માગવાનું બાકી રહે.' માને ઓછું આવ્યું તે તેના મુખ ઉપર દીકરાએ સ્પષ્ટ દીઠું.

'નિશ્ચિંત રહો. રૂડાં વાનાં થશે. કેમ ભાઈ બુદ્ધિધન ?'

માનો નિ:શ્વાસ જોઈ, વહુની આંખોમાં લાચારીનાં આંસુ જોઈ બુદ્ધિધન ધ્રૂણી ઊઠ્યો :

'કાકા ! તમારા મોંમાં સાકર. અત્યારે તો મશ્કરી જેવું દેખાય છે. પણ સરત રાખજો કે આ લુચ્ચા કારભારીએ આ અનાથ અને કુલીન મારાં માતુશ્રીને જે તરછોડ્યાં છે અને એના દુષ્ટ દીકરાએ મારા કુટુંબને આવી રંક અવસ્થામાં જે અપમાન પહોંચાડ્યું છે તેનું વેર બુદ્ધિધન લેશે. ઈશ્વર ખોટામાંથી સારું કરે છે. વર્ષાસન ગયું તે સારું જ થયું છે. હું હવે કારભારીનો દબેલો નથી અને આવા દબેલા રહી શું કરવું તે ઘાટ મને સૂઝતો નહોતો. પણ હવે મારી ચિંતા દૂર થઈ છે અને હું સ્વતંત્ર મારો મુખત્યાર થયો છું. આહા ! ઈશ્વર ! કારભારીએ મારો રસ્તો મોકળો કરી દીધો. હવે હું સાજો જ થવાનો. મને જીવવાની ઇચ્છા પાછી થઈ છે. મારાં વહાલાંમાં વહાલાં આ બે રત્ન – તેની ખાતર હું શું નહીં કરું ? હા. છું તો ગરીબ. મારી પાસે નથી પૈસો અને નથી એવા મિત્ર. કારભારે પહોંચવું ન પહોંચવું એ તો ભાગ્યની વાત છે. પરંતુ આ કારભારીને તો પાયમાલ કરું જ – અને વળી તેને જ મોંએ મને પોતાને સારો કહેવરાવું – એવી મારામાં તાકાત છે તે જગત જોશે. વેર – હવે – રાતદિવસ મારા કાળજામાં બળ્યા કરવાનું અને એ આગ કારભારીના આખા ઘરને સળગાવી મૂકી પછી હોલાશે ! હું પણ પુરુષ છું – કારભારી કુટુંબમાં જન્મ્યો છું. આજકાલના આ ફાટી ગયેલા કારભારી જેવો નીચ કુટુંબનો નથી. માતુશ્રી, હું તમારી કૂખમાં ઊછર્યો છું. મેં ચૂડીઓ નથી પહેરી !' દાંત પીસતો, ઓઠ કરડતો, લાંબા હાડકા જેવા એક હાથે છાતી ઠોકતો અને બીજે હાથે મૂછ ખેંચતો, ધ્રૂજતો ધ્રૂજતો અને પથારીમાં ઘડીએ ઘડીએ ઊંચોનીચો થતો હતો, ઘણું બોલવાથી અને ક્રોધ ચડવાથી માંદો માણસ થાકી ગયો; તેના હાથ પહોળા થઈ પથારીમાં બે પાસ પાછા પડ્યા, અને તેની રાતી થયેલી આંખોમાં ડોળા થોડી વાર આમ તેમ ફર્યા અને આખરે આવેશમાં ને આવેશમાં તેની આંખ મીંચાઈ. થોડી વારમાં ઘારણ બોલવા માંડ્યાં અને આ જાગ્રત અવસ્થાનું સ્વપ્ન બિલકુલ શાંત થઈ ગયું. માત્ર નિદ્રામાં પણ તેની ભમર ચડેલી રહી હતી અને

ઘડીએ ઘડી વાંકીચૂકી થઈ જતી હતી તે પરથી સ્પષ્ટ દીસતું હતું કે નિદ્રામાં પણ કાંઈક બળવાન સ્વપ્નમાં તે ઘૂંઘવાય છે.

દિઙ્મૂઢ સૌ જણ તેના ભણી જોઈ રહ્યાં અને તેને ઊંઘેલો જોઈ આશ્ચર્ય અને વિચારમાં પડી સૌ ઊઠ્યાં. 'ઊંઘવા દો, ઊંઘવા દો એને' એમ કહી દયાશંકર કેટલીક સૂચનાઓ કરી ઘેર ગયા. બુદ્ધિધનના શબ્દ ક્રોધ અને મંદવાડના લવારામાં ગણાયા. પરંતુ બીજે દિવસેથી વૈદ્ય પાછો આવતો થયો. તેના ઔષધનો ગુણ હવે વહેલો લાગવા માંડ્યો અને થોડા દિવસમાં બુદ્ધિધન ઘરમાં હરતોફરતો થયો. મંદવાડ સમૂળગો ગયો અને નિશાનીમાં માત્ર વૈર અને ક્રોધના ઘૂંઘવાટને પાછળ મૂકતો ગયો. મધ્યરાત્રિએ ઉત્પાતસૂચક ધૂમકેતુ આકાશમાં ઘણા દિવસ સુધી દેખાયાં કરે તેમ એકાંતમાં પણ આ ક્રોધથી ચડેલી ભ્રૂકુટિ હંમેશાં બુદ્ધિધનને કપાળે ચડી આવતી, અને તે કારભારીનો નિઃસંશય વિનાશ સૂચવતી હતી.[૧]

પ્રકરણ ૫

બુદ્ધિધન (અનુસંધાન, સંપૂર્તિ)

મોટા માણસોનો ખોટો ડોળ ખરામાં ચાલ્યો જાયો છે, અને નાનાંની ખરી વાત ખોટામાં ચાલી જાય છે. રંક બુદ્ધિધનનો ક્રોધ જોઈ દયાશંકરને હસવું આવ્યું અને ઘરમાં સૌ તેની વાત જ ભૂલી ગયાં. જે કારભારીને ત્યાં માનું અપમાન થયું હતું ત્યાં બુદ્ધિધન પ્રસંગે અપ્રસંગે પ્રથમથી જ જતો હતો અને સાજો થયા પછી પાછો જવા લાગ્યો. પણ ઈશ્વરે સૌનાં મગજ અને કાળજાં અપારદર્શક કર્યાં છે. એમ કરતાં મોટાનાં મન સમજવા નાનાંને અવકાશ મળે છે, પરંતુ ગરીબ બિચારાં નાનાં માણસોનાં મન તો મોટાં માણસોની પ્રમત્ત – અંધ આંખોને અદૃશ્ય જ રહે છે અને એ આંધળાંઓને મન રંક પુરુષોનાં કાર્યો સ્વાભાવિક રીતે અર્થ વિનાનાં, અક્કલ વિનાનાં, મૂર્ખતા ભરેલાં, માલ વિનાનાં અથવા તો અપ્તરંગી વસે છે. કોઈ વખત આંધળામાં કાણો રાજિયો મળી આવે તો રંક માણસોની બુદ્ધિની પરીક્ષા કરવા યોગ્ય – મૂલ્ય જાણવા લાયક – વધારે બુદ્ધિવાળા તો આપણે જ છીએ એમ માને છે અને આ બિચારામાં આટલી બુદ્ધિ છે એવું કહી કદર બૂજવાની હિંમત કરે છે. કારભારીમંડળ ભરાયું હોય, ગપાટા મારતું હોય, બડાશો હાંકતું હોય, નિન્દા કરતું હોય, કોઈને નુકસાન કરવામાં જય પામી અભિમાન અને આનંદ પામતું હોય, નીચ ઉત્સવ કરતું હોય, ખોટા ઢોંગ રચતું હોય, નીતિના નિયમને ઊલટપાલટ કરી દેતું હોય, અને મૂર્ખતાથી રંગેલાં – દુષ્ટતાનાં ભરેલાં – બુદ્ધિના દુરુપયોગે ધક્કેલેલાં અને ખુશામતે સળગાવેલાં સ્વપ્નજાળ જોતું હોય તેવે વખતે બુદ્ધિધન એકલો સેવકવર્ગ સાથે

૧. 'शत्रूणामनिशं विनाशपिशुनः क्रुद्धस्य वैद्यं प्रति ।
व्योम्नीव भ्रूकुटिच्छलेन वदने केतुश्चकारास्पदम् ।।' માઘ, સર્ગ ૧ એ ઉપરથી સૂચિત.

ભળનાર મુત્સદ્દીવર્ગની છેલ્લી પાયરીના માણસોમાં સૌની પાછળ બેસતો અને આંખ, કાન અને મનને જુદા જુદા વ્યાપારોમાં રોકી અને સંસારનો અભ્યાસ કરતો અને કારભારી અને તેના દીકરાને જોઈ, અંતઃકરણમાં પોતાની મેળે હોલાતા ભડકાને ઘડી ઘડી વધારે વધારે પ્રદીપ્ત કરતો. પરંતુ તેના ઉપર કોઈની નજરે પડતી ન હતી. માત્ર કારભારીનો દીકરો દુષ્ટરાય, તિરસ્કારને અહંકારભરી બાડી આંખે કોઈ વાર તેના ભણી આવેથી જોઈ રહેતો, છાતી કાઢતો, અને એના જેવા કંઈ કંઈ રંક માણસોને તેમની અવસ્થાનું ભાન આવે એવાં અટકચાળાં કરી તથા તાબેદાર માણસો પાસે વણકહ્યે કરાવી, એમ કરવામાં પોતાની પદવી સાર્થક થતી હોય – પોતાનો હક જળવાતો હોય એવો ડોળ કરી દમભેર ચાલ્યો જતો અને તેની પાછળ તેનાં પૂછડાં ચાલ્યાં જતાં. તેનો બાપ શઠરાય તેના કરતાં કંઈ વધારે સારો અને અક્કલવાળો હતો. દીકરાના જેવા કામ તે ન કરે એમ ન હતું પરંતુ પ્રયોજન હોય ત્યારે જ કરતો અને ચાલતાં સુધી સ્વાર્થ સિવાય બીજું પ્રયોજન રાખતો ન હતો. આથી બુદ્ધિધનનો અને તેનો પ્રસંગ જવલ્લે જ પડતો, પરંતુ પડેલા પ્રસંગ સમયે તેણે પરીક્ષા કરી હતી કે આ છોકરો ચંચળ અને બુદ્ધિવાળો છે – અલબત્ત 'ચંચળ' અને 'બુદ્ધિવાળો' એટલે શઠરાયના પોતાના જેવો તો નહીં જ. પરંતુ આ પરીક્ષાથી બુદ્ધિધનને કાંઈ લાભહાનિનો સંભવ ન હતો. કારણ 'બુદ્ધિ' અને 'ચંચળતા' એ બે ગુણને લીધે કારભારી કંઈ લાભ કરે એમ ન હતું, તેમ બુદ્ધિધનની અવસ્થામાં કાંઈ એવું પણ ન હતું કે શઠરાયને કાંઈ બીકનું કારણ રહે. તે તેનો સગો અથવા વેરી બેમાંથી એક પણ ન હતો. જે વેર હતું તે માત્ર રંક અવસ્થાવાળા બુદ્ધિધનના અંતઃકરણમાં ગુપ્ત રીતે બળ્યાં કરતું હતું અને તેને બાપદીકરે અજાણતાં સળગાવેલું હતું. સ્વાભાવિક સદ્‌ગુણ વિનાના માણસો બધે ઠેકાણે વિવેક રાખી શકતા નથી અથવા રાખવાનું કારણ જોઈ શકતા નથી. પરંતુ ઈશ્વર તો અજાણ્યે ઠોકર ખાનારના પગમાંથી પણ લોહી કાઢે છે અને અવિવેકનાં ફળ જાણ્યેઅજાણ્યે દેખીતાં કે અણદેખીતાં પણ સર્વ જમીનમાં પોતાનાં મૂળ નાંખે છે. ફળ દેખાયે અજ્ઞાની માનવ કારણ ન સમજાવાથી ઈશ્વરને માથે આરોપ મૂકે છે અને પોતાનો પાછલો અવિવેક ભૂલી જાય છે અથવા તો તે આ વિવેક અને તેનાં ફળનો સંબંધ જોઈ નથી શકતાં.

विवेकप्रध्वसादलवति सुखदुःखव्यतिकरः ।।[1]

ધન્ય છે તેમને કે જેમનાં અંતઃકરણ સ્વાભાવિક રીતે જ સદ્‌ગુણ અને વિવેકનાં કવચ ધારણ કરનાર હોય છે અને જેમની વિવેકબુદ્ધિ દુઃખના અંધકારમાં પણ અંતર્દીપ સળગાવી એકાંત આનંદનો પ્રકાશ ભોગવે છે ! શઠરાય અને દુષ્ટરાયને જોઈ, તેમના અપરાધનો અવસર વિચારી, તેનાં ભાવિ ફળ અને પોતાનો કોપ વિચારી, કોપની શાન્તિના વખતમાં શાસ્ત્રસંસ્કારી બુદ્ધિધન વિસ્મય પામી આવા આવા વિચાર કરતો હતો.

---

૧. ચંડકૌશિક

એક સમયે કારભારીના ઘરમાં તેના મંડળની પાછળ બેઠાં બેઠાં બુદ્ધિધન આ જ વિચારમાં ગરક થઈ ગયો હતો. એટલામાં સૌ મંડળ ઊઠી ચાલ્યું ગયું અને વિચારમાં ને વિચારમાં, નજર આગળથી સ્વપ્ન ચાલ્યું જતું હોય તેમ આ સૌ મંડળના પ્રવાહને વહી જતો શૂન્ય નયનથી જોતો જોતો, બુદ્ધિધન એક બારીના પગથિયા પર બેસી રહ્યો, ઊઠવું ભૂલી ગયો અને એકલો પડ્યો. એટલામાં વાસીદું કાઢનાર એક ચાકર સાવરણી વીંઝતો વીંઝતો આવ્યો અને તેણે હવામાં સાવરણી ઝાપટી માંઘનો કસ્તર ઉડાડ્યો કે બુદ્ધિધન ચમકીને જાગ્રત-નિદ્રામાંથી જાગ્યો. સર્વને ગયેલ જોઈ, આળસ મરડી, હળવે હળવે દરવાજા બહાર નીકળ્યો.

દરવાજામાંથી નીકળતાં એક રજપૂત ગરાસિયો સામો મળ્યો. તેને માથે મોટું કસબી લપેટાવાળું પાઘડું, હાથમાં રૂપેરી હુક્કો, કસકસી પહેરેલું ઝીણું બુટ્ટાબુટ્ટાવાળું એક અંગરખું, કેડે બાંધી લીધેલા વસ્ત્રમાં જમૈયો, છરો, તરવાર અને એમ કેટલાંક હથિયાર બાંધેલાં, પગે કસકેસલો પાયજામો જેને એડી ઉપર બોરિયાં ઘાલી દીધેલાં હતાં, અને રાતી ભરેલી મોજડીઓ : આ સર્વ પહેરી ગરાસિયો બુદ્ધિધનના સામો આવતો હતો તે ગરાસિયા પાછળ બીજો એક સાધારણ ડોળનો ગરાસિયો અને એકબે માણસ હતાં. સૌ મંડળ હળવે હળવે ચાલતું હતું. બુદ્ધિધનને જોઈ અગ્રેસર ગરાસિયો બોલ્યો :

'કેમ બુદ્ધિધનભાઈ, ક્યાં ચાલ્યા ? કામદાર છે કે ?'

'પધારો, પધારો, ભૂપસિંહજી ! કામદાર હમણાં જ ગયા.'

મોં કસમોડું કરી ભૂપસિંહ બોલ્યો : 'ઠીક ! ત્યારે અમને ફેરો શા માટે ખવરાવ્યો ? ઠીક ભાઈ, ઠીક. આજ એનો પણ દી છે. બુદ્ધિધન ! તમે કેમ હાલ દેખાતા નથી ? હવે અમારે ઘેર કો દિવસ આવતા રહો. કારભારીના ઘરમાં સોનું લાખ મણ હશે, પણ તમારે એમાંથી કાંઈ કામ આવવાનું નથી. આ કામદારને ઊમરે જોડા ઘસવી નાંખશો તેના કરતાં અમારા જેવાને ઘેર કોઈ વખત આવતા રહો તો તમારા જેવાને અમે તો કાંઈ કામ લાગીએ હોં ! પછી તો ભાઈ, તમારી મરજી !'

'એમ શા વાસ્તે ? ઘણા દિવસથી હું પણ તમારે ત્યાં આવવાનો વિચાર રાખું છું.'

હવેથી બુદ્ધિધનને ભૂપસિંહ સાથે પોતાનો પ્રસંગ વધારવા માંડ્યો. ભૂપસિંહ રાણા જડસિંહનો પાસેમાં પાસેનો પિત્રાઈ હતો. સગીર વયને લીધે આજ સુધી તેના વંશનો ગરાસ રાણાના કારભારીઓના વહીવટ તળે હતો અને ગરાસનો વહીવટદાર તથા કારભારી મળી તેની ઊપજમાંથી ખવાય એટલું ખાઈ ગયા હતા. રાણાને પણ પિત્રાઈપણું સાચવવા ભણાવી મૂક્યો હતો. અત્યાર સુધી ભૂપસિંહને ગરાસમાંથી જિવાય જોગ મળતું હતું. અને સગીર ઉમ્મરમાં જીવ જોખમમાં ન રહે માટે તે મોસાળ જઈ રહ્યો હતો. હાલ તે ઉમ્મરમાં આવવાથી ગરાસનો સ્વતંત્ર વહીવટ પાછો મેળવવા તજવીજ કરતો હતો, અને જીવ જોખમમાં નાંખી સુવર્ણપુર આવ્યો હતો.

પરંતુ તેને કોઈ દાદ આપતું ન હતું અને સૌ ધક્કેલે ચડાવતા હતા. આથી રાણા અને કારભારીઓ ઉપર તે મનમાં પુષ્કળ વેર રાખતો હતો. પણ તે વેર નપુંસક હતું, કારણ તે કાંઈ કરી શકે એમ ન હતું. હલકા મુત્સદ્દીઓ પાસે બેસી કામ કાઢવાના રસ્તા ખોળતો અને કારભારીને લાંચ આપવા વિના બીજો માર્ગ તેને કોઈ બતાવતું ન હતું. કારભારી અને તેના જુદા જુદા પાસવાનો મળી સૌને ઓછામાં ઓછા પચાસ હજાર લાંચના જોઈતા હતા અને એટલો જ દરબારને નજરાણો જોઈતો હતો.

આવા વખતમાં શત્રુના શત્રુ તે મિત્ર એમ થયું. બુદ્ધિધન ભૂપસિંહને અર્થે કારભારીઓ સાથે બાથ ભીડવા હિંમત કરી. ભૂપસિંહને પૈસે ટકે મોસાળમાંથી આશ્રય હતો અને તેમાંથી બુદ્ધિધનને પણ ઘરના નિર્વાહની ચિંતા દૂર થઈ અને કારભારીઓ સાથે લડતાં 'હળવટ કે જળવટ' કરવા તત્પર થયો. ભૂપસિંહને પણ બીજું કોઈ કારભારીની બીકે મળતું ન હતું. એટલે આ ઠીક પડી ગયું. ગરાસિયો અને મુત્સદ્દી રાત્રે મળતા, વર્તમાન તથા ભવિષ્યનો વિચાર કરતા, અને હજી સુધી કોઈની નજરે ચડે એટલું તેમનું વજન થયું નહોતું.

એમ કરતાં કરતાં બુદ્ધિધન અને ભૂપસિંહનો પ્રસંગ પ્રસિદ્ધ થયો, અને એક સાથે બીજો પણ કારભારીઓના શત્રુમાં લેખાવા લાગ્યો. પોતે કાંઈ પણ દેખીતું કામ કરી શક્યો ન હતો એટલામાં આ પરિણામ થયું જોઈ બુદ્ધિધનને સારું ન લાગ્યું. આખરે સામાં શસ્ત્ર વાપરવા સજ્જ રહેવાની તેને જરૂર લાગી. સુવર્ણપુરમાંથી ઘર તથા જમીન વેચી અંગ્રેજી હદમાં જમીન લીધી અને લીલાપુર નામના અંગ્રેજી થાણામાં બે જણ જઈ રહ્યા. બુદ્ધિધને કુટુંબ પણ સાથે લીધું. કુટુંબ નીકળ્યું તે દિવસે દુષ્ટરાય તરફથી સૌભાગ્યદેવીને પકડવા નીચ હુમલો કરવા ધારેલો પાછળથી માલૂમ પડ્યો તે ઉપરથી કુટુંબ સાથે લઈ લીધું તે સાર્થક થયું લાગ્યું.

લીલાપુરમાં બન્ને જણાએ જુદાં જુદાં ઘર ભાડે રાખ્યાં. ગામથી એકબે ગાઉના છેટે સરકારી એજંટ કર્નલ બરકિન સાહેબ રહેતા. તેમના તાબામાં સુવર્ણપુર, રત્નપુરી તથા બીજાં બેચાર સંસ્થાનો અને સાતઆઠ તાલુકા હતા. તે સંસ્થાનો દસથી પચાસ લાખ સુધીની જુદી જુદી ઊપજનાં હતાં. સાહેબ જાતે લશ્કરી માણસ હોવાથી આનંદી મિજાજના હતા, શીઘ્ર વિચાર પસંદ કરતા, અને હુકમનો અમલ થતાં ક્ષણ પણ ઢીલ થતી અથવા સામું કારણ કોઈ બતાવે તો અધીરા થઈ જતા અને તપી જતા. સીધો રસ્તો લેવાની જાતે ટેવ રાખતા, સામું માણસ આડે રસ્તે જાય છે એમ હમેશ વહેમાતા, અને તેવા માણસ સામે સર્વ જાતના ઉપાય લેવામાં ન્યાયબુદ્ધિને નિરુપયોગી ગણતા. જાતે કામ કરવું હોય ત્યારે સ્વાભાવિક ડહાપણ ભરેલા અને દૂરદર્શી વિચાર કરી શકતા પરંતુ ઘણુંખરું કામ શિરસ્તેદાર મારફત લેતા. શિરસ્તેદારને ઘણી બાબતમાં સામા માણસના સારાનરસાપણા વિશે પૂછતા અને તેનો તથા પોતાનો મત મળ્યે ખુશી થતા અને શિરસ્તેદારને હોશિયાર તથા સારા માણસમાં ગણવા લાગ્યા હતા. શિરસ્તેદારની જગા ઉપર હાલમાં એક દક્ષિણી ગૃહસ્થ સદાશિવપંત નામનો હતો. તે અંગ્રેજી સારું જાણતો, ચાલાક હતો, અને સાહેબનો મિજાજ જાળવી સ્વતંત્ર

દેખાવ કરવામાં પ્રવીણ હતો. સાહેબની મહેરબાનીથી એક વખત તેણે શાન્તિગઢની દીવાનગીરી મેળવી હતી. પરંતુ સાહેબની મહેરબાનીથી આ પદ મળ્યું એટલે એ સંસ્થાનના ઠાકોર પ્રતિ પોતાનો કાંઈ પણ ધર્મ હોય એમ માનતો ન હતો. કેટલાંક કામમાં દરબારી માણસોની ગરજ પડતી તે વખતે તેમને ખુશી કરતો હતો પણ ગરજ સર્યે તેમની પરવા પણ ન રાખતો. આથી એક પણ મંડળ તેને પોતાના વર્ગનો ન ગણતું. ન્યૂસપેપરોવાળામાં આ રીતિથી તેણે નિષ્પક્ષપાત અને ન્યાયીપણાની કીર્તિ મેળવી હતી અને સાહેબ પાસે પ્રતિષ્ઠા વધારી હતી. આથી એના સામી ફરિયાદ કરવાનાં દ્વાર સર્વત્ર બંધ થઈ ગયાં હતાં અને પોતાની ગુપ્ત ઇચ્છાઓ પૂરી પાડવામાં અને લોભ તથા ઉદ્ધતપણાનો પૂરો અમલ કરવામાં નિરંકુશ બની 'નામીચો શાહુકાર રળી ખાતો હતો.' દેશી માણસો લાયક નથી અથવા તો સ્વતંત્રતા જાળવી શકતા નથી અથવા તો તેમનું વજન પડતું નથી એવે એવે બહાને ઘણીક જગાઓ પરદેશી માણસોથી ભરી દીધી હતી અને તે પરદેશીઓમાં દક્ષિણીવર્ગ કરતાં બીજી જાતનાં માણસો જડી આવ્યાં ન હતાં. આખરે ઠાકોર, દેશી મુત્સદ્દીવર્ગ, ગરાસિયાઓ અને રૈયત – સર્વના તરફથી જુલમની બૂમ ઊઠી. પરંતુ રાજ્યના અને ઠાકોરના શત્રુઓ સાહેબ પાસે જતા અને પોતે દેશી છતાં દીવાનસાહેબના ન્યાયથી સંતોષી છીએ એમ બતાવતા એટલે બીજા લોકોની બૂમને સાહેબ ગણકારતા નહીં. પણ એક વખત તો ઠાકોરને પોતાને અપમાન મળવાથી સાહેબને જાતે મળી ફરિયાદ કરી અને કેટલીક ખટપટ જાગી. તેમાંથી સાહેબનો અભિપ્રાય એવો બંધાયો કે દીવાન પ્રમાણિકાપણાને લીધે આ સર્વને 'મેનેજ' કરી શકતો નથી એટલે તેને પાછો અસલ જગા ઉપર બોલાવી લીધો. તેનો 'જાતદરમાયો' વધારી આપ્યો, અને પ્રસંગ મળ્યે મોટી જગા અપાવવા કહ્યું.

સાહેબની પાસે ન્યાયનું પણ કામ હતું. તે તથા રજવાડી કામ સંબંધમાં વકીલ મુખત્યારો રાખવામાં આવતા. બુદ્ધિધને સાહેબને મળી પોતાની બુદ્ધિથી ખુશ કરી સનદ મેળવી અને સ્વતંત્ર ગુજરાન જોગ પૈસો તથા એજંસીના અમલદારોમાં જવાઆવવા જોગ મોભો મેળવ્યો. સદાશિવપંત સાથે મિત્રતા કરી અને ભૂપસિંહનું તથા તેનું ઓળખાણ કરી આપ્યું. પંતને સમજાવી દીધું કે ભૂપસિંહને જતે દિવસે ગાદી મળવાનો સંભવ છે અને તરતમાં ગરાસ વાસ્તે કાંઈ ખરચી શકે એમ છે. પોતે પણ ધંધા પ્રસંગે સાહેબ પાસે જવરઅવર વધાર્યો અને ધંધામાં પોતાની પ્રમાણિકતા, ચાલાકી અને વિવેકબુદ્ધિથી સાહેબની પ્રીતિ મેળવી. એટલે સુધી કે સૌની બાબતમાં સાહેબ પંતને પૂછી ન્યાય કરતો, અને બુદ્ધિધનની હકીકત સાંભળે ત્યારે કોઈને પૂછવાપણું રહેતું નહીં. શિરસ્તેદાર અદેખાઈ કરી પોતાના કામમાં વચ્ચે ન પડે માટે બુદ્ધિધન તેને પણ પ્રથમથી મળતો અને તેનું મન રીઝવતો, અને એટલું કરવામાં પોતે કાંઈ દોષ કરે છે એમ તેના મનમાં ન આવતું. સદાશિવનો ભૂપસિંહ સાથે સંબંધ વધતો ગયો તેમ તેમ એને બુદ્ધિધનની આડખીલ લાગવા માંડી અને એને ખસેડી જાતે પરભાર્યો સંબંધ કરવા લાગ્યો. ઉદારતાની રીત બુદ્ધિધને ભૂપસિંહને શીખવી હતી

અને એ શિખામણનો અમલ કરવાને પ્રત્યેક પ્રસંગે બુદ્ધિધનને પૂછવામાં આવતું હતું તે બંધ થયું. બુદ્ધિધને આ સંબંધ બાંધી આપવામાં જુદો જ વિચાર કર્યો હતો. ભૂપસિંહને તરત ગરાસ મળશે તો તે મોજશોખમાં પડશે, તેના મનના ઊભરા નરમ પડશે, અને સાહેબલોકોમાં તેનો પરિચય વધવાનો પ્રસંગ નહીં રહે, માટે ગરાસને બહાને તેને લીલાપુરમાં વધારે વાર રાખવો, સાહેબલોકમાં તેને જતોઆવતો કરવો, પોતે ત્રાહિત દેખાઈ સાહેબની પાસે તેનાં વખાણ કરવાં, અને શિરસ્તેદારો લાંબા તથા ઉદાર પરિચયની શરમે તથા અગાડીની આશાએ પ્રસંગ પડ્યે કામ લાગે, એવા વિચારથી ગરાસ મેળવવાના ખરા ઉપાય બુદ્ધિધન મુલતવી રાખતો અને આ સર્વ પ્રસંગનો લાભ લઈ ભૂપસિંહની સાધારણ સમજણ સુધારવાની મહેનત કરતો. તેવામાં સદાશિવ તરફથી આ અનર્થ થયો અને જે બુદ્ધિધને તેને લાભ કરી આપેલો તે જ બુદ્ધિધન અને ભૂપસિંહની વચ્ચે ભેદ પડ્યો. આ બાબત જાણે પોતાના કળ્યામાં પણ આવી નથી એવો વેશ તેણે ધારણ કર્યો.

આ સર્વનો પ્રતિકાર કરવા અને ખોટામાંથી સારું કાઢવા હવે તેણે યુક્તિઓ રચવા માંડી. 'સારો અર્થ અને સારાં સાધન' એ નિયમ તેણે સાંભળ્યો પણ ન હતો. સ્વાભાવિક રીતે અંતઃકરણ શુદ્ધ હોવાથી હંમેશાં સારાં સાધન ખોળતો. પરંતુ સારા અર્થને વળગી રહેવાથી જ તેનું અંતઃકરણ તૃપ્ત થતું અને 'સારે અર્થે ગમે તે સાધન' લેવું તેમાં તેને કાંઈ દોષ સમજાય એવો ઉપદેશ મળ્યો ન હતો અને એમ સુઝાડે એવું કાંઈ પણ તેના સંસારમાં ન હતું. સારાં સાધન ન મળ્યે ખોટાં સાધન લેવાની તેને જરૂર લાગી. ભૂપસિંહના ઉપર પોતાની સારી અસર કરવી તરત તો છોડી દીધી અને વાતચીતને માત્ર મોજશોખના વિષયનું સંગ્રહસ્થાન થવા દીધી. સદાશિવ દારૂનો વ્યસની હતો. તે વ્યસનમાં ભૂપસિંહને પડવા દીધો. સદાશિવ સ્ત્રીલંપટ હતો અને નિશાચરવૃત્તિ રાખતો. આ નિશાચરવૃત્તિનો લાભ લેવા ભૂપસિંહને પોતાની મેળ સૂઝે એવા પ્રસંગ બુદ્ધિધને જાતે તટસ્થ રહી ઉત્પન્ન કર્યા. ગરાસિયો દક્ષિણીને ત્યાં રાતદિવસ પડી રહેવા લાગ્યો, અને સદાશિવ દિવસે કચેરીમાં જાય અને રાત્રે બહાર જાય તે વખતે તેની સ્ત્રી રમાબાઈ સાથે ભૂપસિંહે ગાળવા માંડ્યો. બુદ્ધિધન ભૂપસિંહને ઘેર તો જાય તો મેળાપ થવો મુશ્કેલ થવા લાગ્યો અને ત્યાં ઘડી બે ઘડી એકલો બેસી વાટ જોઈ પાછો જતો અને માત્ર શું થાય છે તે નજરમાં રાખતો. ભૂપસિંહની સ્ત્રી રાજબા આજ સુધી તો સુપાત્ર રહી હતી. બુદ્ધિધન બાબત તેના મનમાં ઊંચો વિચાર હતો. અને તેમાંથી એકેના મનમાં કુબુદ્ધિ હતી નહીં. પરંતુ ભૂપસિંહ બહાર રહેતો એટલે હવે આ બેની એકાંત વધારે થવા લાગી. પતિની કુચાલ સાંભળી રાજબાને અસંતોષ અને ઈર્ષ્યા ઉત્પન્ન થયાં, અને મનના વલણે તેને એવી બુદ્ધિ સુઝાડી કે હવે પત્નીધર્મ પાળવા હું બંધાઈ નથી. આથી તેને મોહ થયો અને એક દિવસ બુદ્ધિધન એકલો બેઠો છે અને રાજબા બેઠી છે, વાતો કરતાં કરતાં થોડીક વાર તે છાની રહી, અને કાંઈક મનમાં આવ્યું એટલે થોડી વાર બુદ્ધિધન સામું જોઈ રહી અને બુદ્ધિધન તેના સામું જોતાં તેનો વિકાર કળી ગયો – અને તેની પવિત્રતા

ડગમગવા લાગી. તે ઊઠ્યો – તે ઊઠી. પોતાની ઇચ્છાવિરુદ્ધ – કોઈકના ધક્કેલ્યાં લાચાર બન્યાં હોય તેમ બન્ને જણે એકમેકની હાથેલીમાં હાથેલી મૂકી. બન્નેની નાડીઓ વેગવાળી થવા લાગી અને છાતીઓ ધબકવા લાગી, બન્નેનાં શરીર કંપવા લાગ્યાં, વિચારવિવેક હોલાઈ ગયા, મોં બાવરાં બની ગયાં. શરીર તાવવાળાં થઈ ગયાં, અને સમયનો પ્રેર્યો રાજબાની છાતી પરનો છેડો સરી ગયો. એટલામાં કાંઈક આકસ્મિક ધબકારાનો અવાજ થયો – પરવશ થયેલાં બન્ને જણ ચમક્યાં, હાથમાંથી હાથ પડી ગયો, 'કાલ આવીશ' કહી બુદ્ધિધન વિચારમાં પડી ઘર ભણી ચાલ્યો અને તેને પાછો ખેંચવા – બોલાવવા–દિઢ્મૂઢ અને પરવશ રાજબાએ હાથ લાંબો કર્યો, મોં પહોળું કર્યું અને વળી તુરત જ બંધ થઈ ગઈ અને પોતાને ઠેકાણે જઈ બેઠી તથા થોડી વાર વિચારશૂન્ય બની – વિચારમાં પડી આખરે છાનીમાની રોઈ પડી, અને અંતે નવો અવતાર લીધો હોય એવી મનમાં બની વિહ્વળ મનથી પોતાને કામે પડવા યત્ન કરવા લાગી.

બુદ્ધિધન આ બનાવને આપત્તિરૂપ ગણી શોકમાં ડૂબી ફિક્કે મોંએ ઘેર ગયો. તેના અંત:કરણમાં પશ્ચાત્તાપ અગ્નિ પેઠે સળગ્યો. બાઈ માણસ સાથે એકાંતમાં હવે ન રહેવું એવી મનમાં ગાંઠ વાળી. વળી કલ્પનાશક્તિ જાગી અને બનેલા બનાવનો ચિતાર પ્રત્યક્ષની પેઠે મન આગળ ખડો થયો અને સરી ગયેલા ચેડાવાળી – ટકટક જોઈ રહેતી – ઊઠતી – હાથમાં હાથ મૂકતી – આતુર મુખવાળી રાજબા તેના મન આગળ આવી ઊભી રહેતી અને તેના સુવિચારને હાંકી મૂકતી. આમ કરતાં કરતાં ઘરમાં આવ્યો. માતુશ્રી બેઠાં હતાં તેમનું મુખ એવું ને એવું છતાં બુદ્ધિધનને જુદું લાગ્યું. પોતે ભ્રષ્ટ અને અપરાધી હોય તેમ છેટે ઊભો રહ્યો અને માતુશ્રીના પવિત્ર પ્રતાપી મુખ સામું જોઈ ન શક્યો. શયનગૃહમાં ગયો ત્યાં નિર્દોષ સૌભાગ્યદેવી હસતી હસતી સામી આવી અને કણ્ઠે હસ્તદાન કરી પતિવ્રતા પતિને સ્નેહસત્કાર દેવા લાગી. પોતાનો સ્પર્શ તેને દૂષિત કરતો હોય તેમ આ સત્કારનો પ્રત્યાઘાત ન વાળતાં પોતે સ્તબ્ધ ઊભો રહ્યો અને મનમાંથી સ્પર્શ ન કરતો હોય એવી વૃત્તિ અનુભવવા લાગ્યો. આ મારી દેવી – મારી ધર્મપત્ની – એની મેં અવગણના કરી એમ ગણી પશ્ચાત્તાપના અગ્નિમાં બળવા લાગ્યો. વળી એના પવિત્ર નિર્દોષ મુગ્ધ મુખ સામું જોઈ રહ્યો. તેને પોતે છેતરી એ વિચાર તેને સાલવા લાગ્યો. હજુ સુધી આ મારી પાસે ઊભેલો પતિ આવો દુષ્ટ છે એ જાણતી નથી એવી પ્રતિભા જાગી. વળી એના મુખ ભણી જોઈ રહ્યો – તેમાં કાંઈક નવીન સુંદર લાગવા માંડી. તેની સાથે રાજબાનું મુખ સરખાવવા લાગ્યો – આખરે નક્કી થયું કે સૌભાગ્યદેવીની કાન્તિ આગળ રાજબા કાંઈ લેખામાં નથી. આવી હલકી સ્ત્રી પર પોતે ઘડીક પણ મોહિત થયો તે સારુ પોતાની કમઅક્કલ પર તિરસ્કાર કરવા લાગ્યો. બુદ્ધિ શાથી ગુમ થઈ ગઈ અને આ હંસીને મૂકી કાગડી પર મન કેમ ગયું એ બાબત બહુ આશ્ચર્ય લાગવા માંડ્યું. અંતે આ પવિત્ર પતિવ્રતા – મારી દેવી – તે જ મારા સ્નેહને યોગ્ય છે એમ ગણી તેના સ્નેહને ઉત્તર દેવા બુદ્ધિધનનું અંત:કરણ તત્પર થયું. હવેથી ભૂપસિંહને ઘેર જવું નહીં

અને જવું તો રાજબા પાસે અથવા એકલા બેસવું નહીં એવો પાકો ઠરાવ કર્યો અને ઈશ્વરે આવી રીતે ગમે તેમ પણ મહાપાપમાંથી ઉગાર્યો માટે તેનો આભારી બની ગયો, અને મર્દન કરાવી સ્નેહ – તેલ – ચોળાવી નાહ્યું હોય તેમ નિદ્રાવશ જેવું લાગતાં – મનનો ધણી – મનસ્વી પતિવ્રતાની પવિત્ર પાવક અને શાંત સોડમાં ઘસઘસાટ ઊંઘી ગયો. ઊંઘમાં માત્ર તેને જ જોઈ રહ્યો. એના એક સ્વપ્નમાં તો 'હૃદયમન્દિર' નામના વિશાળ મન્દિરના સિંહાસન પર સૌભાગ્યદેવી બેઠેલી, તેના મુખ આગળથી ચંદ્રમાના જેવાં કોમળ કિરણ ફૂટતાં હતાં, બુદ્ધિધન પોતે પોતાને કૃતાર્થ અને ભાગ્યશાળી માનતો દેવીને ઘડી વાર ચામર ઢોળતો હતો, ઘડીક તેનો છડીદાર થતો હતો, અને ઘડીકમાં મન્દિરના દ્વાર આગળ કલબલાટ મચાવી મૂકી પચાસેક રાજબાઓ આવી ઊભી રહેતી તેને આઘેથી કાઢી મૂકતો હતો. 'ઊભો રહેજે, શઠ !' કરી તેને હસવામાં મન્દ પ્રહારે ધોલ મારતી હોય તેમ દેવીનો કોમળ હાથ ઊંઘમાં બુદ્ધિધનના લમણા ઉપર રહ્યો હતો અને તેના રમણીય બિંબાધર નિદ્રામાં મલકતા હતા.

બીજે દિવસ બુદ્ધિધન રીતસર કામકાજમાં ગૂંથાયો. પણ સંધ્યાકાળ પડી અને ભૂપસિંહને ઘેર જવાનો સમય થયો એટલે રાજબા સાંભરી, મન ઉત્સુક થયું, પ્રથમ દિવસનો ઠરાવ ભૂલી ગયો અને કપડાં પહેરી બહાર જવાનો વિચાર કરે છે એટલામાં સૌભાગ્યદેવી કાંઈક પૂછવા આવી. તેને જોતાં જ પવિત્ર વિચાર પાછા ઉત્પન્ન થયા અને આટલા સરખા બનાવથી એનું પત્નીવ્રત સદાકાળ અમર રહેવા બચ્યું ! 'હટ ! હું કાંઈ નથી જતો રાજબાને ઘેર !' કહી તે બીજે રસ્તે બીજે કામે ગયો અને તે સમયથી એ વિચારરાહુ એના મન આગળ કદી પોતાની મેળે પાછો આવ્યો નહીં. પરંતુ રાજબા સ્ત્રીબુદ્ધિવાળી હતી. તેનું મન આગ્રહી હતું અને તેમાં પકડાયેલી વાત ત્યાંથી ખસતી ન હતી. રજપૂતાણીમાં હિંમત પણ જબરી હતી. વચન આપવા છતાં બુદ્ધિધન આવ્યો નહીં. આજ રોકાઈ ગયો હશે – કાલે આવશે. કાલ થઈ, ન આવ્યો. પરમ દિવસ થયો. અને ન આવ્યો : એમ સાતઆઠ દિવસ થયા. અંતે એક દિવસે ભૂપસિંહ ઘરમાંથી રમાબાઈને ઘેર ચાલ્યો એટલે રાજબા પણ તેની પાછળ જોતી જોતી ઈર્ષ્યાભરી જવા વિચાર કરી વિલ્વળ બની ઊઠી અને પુરુષનો વેશ લીધો. કેડે હથિયાર બાંધી લીધાં અને બુદ્ધિધનના ઘર આગળ રાતના આઠ વાગ્યે આવી ઊભી અને સંદેશો કહાવ્યો કે 'ભૂપસિંહના દોસ્ત રાજસિંહ તમને મળવા આવ્યા છે – કાંઈ એકાંત કરવાની છે.' બુદ્ધિધન આ નવીન નામ સાંભળી ચમક્યો – ઊભો થયો અને એકલો આગળ આવી 'આવો, આવો, રાજસિંહ' કરી તેને પોતાના દીવાનખાનામાં લઈ ગયો. તેનું મોઢું અને પોશાક ન્યાળતાં ન્યાળતાં ઘણાક તર્કવિતર્ક કરવા લાગ્યો અને અદ્‌ભુત આશ્ચર્યમાં મગ્ન થતો બોલ્યો :

'આ શું ? તમે – અત્યારે – આમ ક્યાં ?'

'બુદ્ધિધન ! તમે સારું ન કર્યું. ભૂપસિંહને તો સદાશિવપંતને ઘેર મદદ મળવા માંડી અને મને વચન આપ્યા છતાં તમે મદદ ન આપી એ શું મારા તમારા સ્નેહ–'

એમ કહેતાં કહેતાં રાજબા અટકી પડી – પુરુષનો ચાળો કરી અક્કડ અને ટટાર થઈ હાથ જમૈયા પર મૂકવા ગઈ, પણ તે સ્ત્રીની પેઠ કેડે અર્ધચંદ્ર કરી મૂક્યો. છાતી કાઢવા ગઈ, પણ અણધાર્યો દેખાવ દીધો અને છેતરાઈ. વળી આંખ ઢાંકી ન રહી.

'રાજસિંહ ! હું તમારે વાસ્તે દિલગીર છું. ભૂપસિંહને લીધે મારો તમારો સંબંધ છે અને ભૂપસિંહને અળગા રાખી તમારી સાથે સ્વતંત્ર સંબંધ બાંધવાથી તમારા કે મારા હકમાં સારું નથી. તમે ભૂપસિંહને પાછો હાથમાં લો અને હું તમો બન્ને દોસ્તોને આધીન છું. ભૂપસિંહ તમને જાતે જ મદદ આપે તે વધારે સારું છે.' ઘણીક હિંમત આણી બેશરમ જેવો દેખાઈ બુદ્ધિધન બોલ્યો.

'અને તમારો કોલ ! તમારો બોલ ! તમારું વચન !'

'હું બહુ દિલગીર છું. ભૂલમાં બોલેલું પળતું નથી. વધારે મોટા કોલને લીધે આ બોલ તોડવો પડે છે.'

'પણ કાંઈ મારો વિચાર કર્યો ?'

'તમારો પણ સારો જ વિચાર કર્યો છે.'

'તમે નક્કી કહો છો ? સરત રાખજો.'

'હા, નક્કી.'

'ફરી વિચાર કરો.'

'પૂરો વિચાર કર્યો છે. રામ રામ' – કરી ગભરાયેલો બુદ્ધિધન ઊઠવા લાગ્યો.

'હવે જાણ્યો જાણ્યો તમારો વિચાર' – કરી રાજબાએ બુદ્ધિધનનો હાથ ઝાલી એક ઊંચો તકિયો પડ્યો હતો તે પર બેસાડ્યો અને તેના શરીર સરસી જઈને શરીર ચાંપતી ઊભી. કોણ જાણે ક્યાંથી તેનામાં આ હિંમત આવી. રજપૂતાણી ! ગજબ કર્યો ! બેસતો બેસતો, હાથ લઈ લેતો, શરીર સંકોચતો બુદ્ધિધન બોલ્યો : 'રાજ – હવે બસ થયું. મને ભૂપસિંહ મારફત બોલાવજો. હું આવીશ.'

'એની બીક લાગે છે ?' કહી રજપૂતાણીએ ભ્રૂકુટી ચડાવી અને તિરસ્કારભર્યું હાસ્ય કરવા લાગી અને નીચી નમી બેઠેલા ઊઠતા બુદ્ધિધનના ખભા ઉપર હાથ અને હડપચી મૂકતી અડોઅડ ઊભી.

'બીક ઈશ્વરની ! બીજા કોઈની મને બીક નથી.'

નહીં ચાલે જાણી રજપૂતાણી ડોળા ફેરવતી ઊઠી.

'ઠીક છે. ઈશ્વરની બીક રાખો. ભૂપસિંહના બોલાવ્યા આવજો. પણ કોલ પળાવું ત્યારે હું રજપૂતા – ખરો. વારુ, જાઉ છું.' એમ કહી હાથ તરછોડી, પોતાને શરીરે બુદ્ધિધનના શરીરને ધક્કો મારી રુઆબબંધ રજપૂતાણી ચાલી ગઈ.

સહજ વિચાર અને આશ્ચર્યમાં પડી બુદ્ધિધને આ સ્મરણમાંથી હાંકી મૂક્યું અને કામે લાગ્યો – જાણે કે કાંઈ બન્યું જ ન હોય ! ભૂપસિંહને ઘેર જવું તરત તો એકદમ બંધ કરી દીધું. છેક સુવર્ણપુર સુધી કર્ણોપકર્ણ આ નાની સરખી વાત ઊડી. જગત

માનવા લાગ્યું કે કાંઈક કારણથી ભૂપસિંહ અને બુદ્ધિધનની મિત્રતા તૂટી, અને કારણ વિષે ગપદેવીએ શેષનાગ જેવા લોકની જીભો ઉપર હજારો ખુલાસા મૂક્યા. બન્ને મિત્રો રસ્તામાં મળતા તો માત્ર લટકસલામ થતી.

ભૂપસિંહ અને સદાશિવ બેને જુદા શી રીતે પાડવા અને ગરાસિયાને ગરજીલો શી રીતે કરવો તે હવે બુદ્ધિધનનું ગુરુકાર્ય થઈ પડ્યું. એ બેનો સંબંધ કરવામાં પોતે ભૂલ કરી એવું સ્પષ્ટ દીસવા લાગ્યું. અને હવેથી કોઈનો પણ વિશ્વાસ ન રાખવો, કોઈને પણ સારો ન ગણવો, અને પોતાનું તંત્ર કોઈના હાથમાં જવા ન દેવું એવો મોટો ઉપદેશ આટલી નાની બાબતમાંથી લીધો. ગરાસિયાને પોતાના કાર્યનું સાધન બનાવવા હાથમાં લેવાની જરૂર લાગી, પરંતુ તેને પણ પોતાનો ન ગણવો એવો નિર્ણય કર્યો. તેમજ એ પણ શિખામણ મળી કે ભૂપસિંહને ખોટે રસ્તે ન પાડવો, કારણ ખોટે રસ્તે પડનાર માણસ પાડનારની પણ લગામમાં આગળ જતાં રહી શકતું નથી એ અનુભવસિદ્ધ થયું. કદાચિત્ લગામમાં રહે પણ તેમ કરવાને પોતાને નીચે રસ્તે જવું પડે એ પણ ખરાબ વાત. જો બુદ્ધિધન રાજબાની વૃત્તિમાં સામેલ થયો હોત તો ભૂપસિંહને આંગળીના ટેરવા પર રમાડી શકત, પરંતુ તે વિચાર શુદ્ધ અંતઃકરણમાંથી પારાની પેઠે સરી જતો.

એક દિવસ બુદ્ધિધન સાહેબની કચેરીમાં ચાલ્યો જાય છે ત્યાં પોતાનાથી આગળ ભૂપસિંહને જતો દીઠો. રસ્તામાં સદાશિવનું ઘર આવ્યું. મેડીએ બારી પર રમાબાઈ ઊભી હતી. નીચે આવી તેણે બારણું ઉઘાડ્યું, ભૂપસિંહ અંદર ગયો, બારણું બંધ થયું અને બુદ્ધિધન તેની આ દશા જોઈ નિઃશ્વાસ નાખી ચાલતો થયો. કચેરીમાં જઈ પોતે બેઠો તો ખરો પણ મન ચંચળ થયું હતું. એટલામાં સાહેબે બૂમ પાડી – 'બુદ્ધિધન !' એકદમ ઊઠી બુદ્ધિધન ત્યાં ગયો.

સાહેબ એક ટેબલ પાસે ખુરશી પર પીઠું મોંમાં ઘાલી બેઠા હતા.

મોંમાંથી પીઠું કાઢી સાહેબ બોલ્યા : 'બુદ્ધિધન ! તમને ખબર છે કે સુવર્ણપુરના ગરાસિયાનો જવાબ રાણાએ કયા વરસમાં આપ્યો ?'

બુદ્ધિધન વિચારમાં પડી બોલ્યો : 'પંત ! બેચાર દિવસ ઉપર જે દફ્તર તપાસ સારુ આપ ઘેર લઈ ગયા છો તેમાં એ જવાબ હશે ને તેમાં તારીખ હશે.'

સાહેબ : 'જાઓ, માણસ મોકલી મંગાવો.'

પંત તાબેદારીથી – નરમાશથી બોલ્યો : 'સાહેબ ! આજ હું ઑફિસમાં જોઉ છું, ત્યાં નહીં હોય તો કાલ ઘેર જોતો આવીશ.'

સાહેબ : 'નહીં નહીં, અત્યારે જ માણસ મોકલો કે તમે જાઓ.'

પંત : 'બુદ્ધિધન ! મહેરબાની કરી કોઈને મારે ત્યાં મોકલશો ?'

બુદ્ધિધનને લાગ મળ્યો. નરભેરામ કરીને એક ખંધો, મશ્કરો, અટકચાળો, અદેખો, બહુબોલો, કોઈની શરમ ન રાખે એવો કારકુન હતો. રમાબાઈને સ્વતંત્રતા આપવા સારુ પંતની પૂઠ પાછળ તે ટોળ કરતો. દક્ષિણીઓને ધિક્કારતો અને પંતની

કડવી મશ્કરીઓ કરતો. તે પોતાના બીજા કામમાં બહુ લાગતો એટલે પંત આ સઘળું માફ કરતો અને તેને પોતાનો ગણતો. બુદ્ધિધને દસ્તાવેજ ખોળવા તથા લાવવા નરભેરામને શોધી કાઢી મોકલ્યો. નરભેરામ જઈ જુએ છે તો પંતનાં બારણાં બંધ. કોઈને બોલાવવાને બદલે ઉલાળાકૂંચીના કાણામાંથી નીચો પડી જોવા લાગ્યો તો ભૂપસિંહને અંદર દીઠો. કોઈને ખબર કર્યા કે બોલાવ્યા વિના એકદમ પાછો ફર્યો. બુદ્ધિધનના કાનમાં ગમત પામી સમાચાર કહ્યા. એણે પંતને કહેવા કહ્યું, અને પંત સાહેબનાથી જુદી ઓરડીમાં ગયો હતો ત્યાં જઈ નરભેરામ ઊભો રહ્યો અને મોં પર શોક આણી, ગુસ્સો આણી, મનમાં આનંદ પામી, જાણે કે જીભ ઊપડતી ન હોય તેમ ડોળ કર્યો. આખરે સૌ સમાચાર કહ્યા. સદાશિવનો ચહેરો બદલાઈ ગયો, માથું ફરી ગયું અને નરભેરામની સલાહ માગી. નરભેરામ કહે, 'બુદ્ધિધનને પૂછો તો સારું. એ ઉપાય સુઝાડશે. મને તો લાગે છે કે આ લુચ્ચા ભૂપસિંહની ફજેતી કરવી ને મારવો.' મનમાં જાણ્યું કે 'ઠીક લાગમાં આવ્યો છે – ભૂપસિંહ તો મરદ છે. બચ્ચા, ફજેતી તો તારી બાયડીની થશે ને સાથે તારી !' ગભરાયેલા સદાશિવને બુદ્ધિધને ગંભીર, ચિંતાવાળું અને અજાણ્યું મોં રાખી શિખામણ આપી કે 'દસ્તાવેજ જડતો નથી માટે જાતે શોધવાની પરવાનગી લઈ ઘેર ચાલો.' ત્રણે જણ ચાલ્યા. ગરાસિયાનું કામ અને મારામારી થાય કરી એકબે સિપાઈઓને પણ સાથે લીધા. બારણાના કાણામાંથી જુએ છે તો ભૂપસિંહ દાદરે ચડતો જણાયો. કાણામાં જુએ છે એટલામાં વાંકા વળેલા નરભેરામે હાથ પાછળ રાખી નિશાની કરી રસ્તે જનાર-આવનારને પણ ઊભા રાખ્યા. નરભેરામની સૂચનાથી પાડોશીનું ઘર ઉઘડાવી વંડેથી સૌ ચડી ઊતર્યા અને ભૂપસિંહ તથા રમાબાઈને બેઠાં હતાં તે મેડીની જોડેની મેડીમાં સૌ ભરાયા અને પાટિયાં ભરી દીધેલાં હતાં તેના વચાળાંમાંથી ત્રણે જણ જાતે અને સિપાઈઓ નજર કરવા લાગ્યા. સદાશિવની આંખ ફરી ગઈ – લાલચોળ થઈ, તેના ઓઠ ધ્રૂજવા તથા ફડફડવા લાગ્યા અને ગાંડા જેવો દેખાયો. 'મારું કે મરું' એ એનો નિશ્ચય થયો તે એણે જણાવ્યો. નરભેરામ પાછળ ઊભો ઊભો કાખલીઓ ફૂટવા મંડી ગયો અને બુદ્ધિધનના કાનમાં કહે : 'હાશ ! ઠીક સ્વતંત્રતા લેવાય છે. મડમસાહેબ સાહેબને લાયક છે.'

બારી બહાર લોકો વધારે ભરાયા અને શોરબકોર થયો. રમાબાઈનું ધ્યાન ખેંચાયું અને તેણે ભૂપસિંહને ખબર કરી. ગરાસિયો ચમક્યો, રાતોપીળો થઈ ગયો, મૂછ પર હાથ નાખ્યો અને લોક ઉપર આવે છે એમ સમજી એક હાથે રૂમાબાઈને બગલમાં ઘાલી બીજે હાથે તરવાર મ્યાનમાંથી અર્ધી બહાર કાઢી અને બોલી ઊઠ્યો : 'લુંડિયાં ક્યા કરનેવાલી હૈ – આ સદાશિવ જાતે આવે કની તો એને તો ખીસામાં ઘાલું અને તને મારા ઘરમાં રાજબાની સાથે રાખું. મારી તરવાર અચળ છે !' સદાશિવ ભયભીત થઈ ગયો. ક્રોધ ઊતરી ગયો, બુદ્ધિધનના હાથ વચ્ચે દયામણે મોંએ પડી ગયો, અને બુદ્ધિધનને તેની ખરેખરી દયા આવી.

'સદાશિવ ! તમે આને નહીં પહોંચો. અત્યારે દીઠું ન દીઠું કરો. ગમે તે

ગરાસિયો મારશે કે ગમે તો બાયડી ઝેર દેશે. ચાલો, લોકોને કહીએ કે કંઈ નથી એટલે વેરાઈ જાય અને ફજેતી બંધ થાય. સાહેબની પાસેથી બેચાર માસની રજા લઈ દેશ જાઓ. દસ્તાવેજમાં કંઈ ન જડ્યું – કહીશું. દેશ જઈ રમાબાઈને ગમે તે કરજો. જીવ જોખમમાં ન નાંખો.' સૌ ગયા. લોકો 'હો ! હો !' કરતા વેરાયા. કેમ વેરાય છે તે અધઉઘાડી બારી કરી રમાબાઈએ જોયું, અને સૌની વચ્ચે પાઘડી ઉપરથી સદાશિવને ઓળખ્યો. સૌ ગયા પછી ભૂપસિંહ છાનોમાનો ઘેર ગયો અને રાજબા તો જાણે પોતાની જ હોય તેમ તેના ઉપર રોજની પેઠે અમલ ચલાવવા લાગ્યો. પણ રાજબાએ તો રૂસણું લીધું. રમાબાઈની ફજેતી કોઈ માણસે રાજબાને કરી હતી. અને તેણે ઠરાવ કર્યો કે હવે ઝઘડો મચાવી બુદ્ધિધનને ઘેર બોલાવવો.

'ઠકરાળાં ! હુક્કો ભરો.'

'અમારું કામ તો એ જ છેસ્તો. બીજાં કામમાં બીજાં' – કરી રાજબા રોઈ પડી અને બોરબોર જેવાં આંસુ આણ્યાં.

'આ શું ?'

'નહીં જાણતા હો ! બુદ્ધિધન જેવા સારા દોસ્તની સોબત છોડી; ગરાસ પાછો મેળવવાનું તો મનમાં જ શાનું હોય ! સદાશિવ જેવા લુચ્ચાની સોબત શોધી અને–'

'અને શું ?'

'શું તે એ કે હવે તમારે મારું કામ રહ્યું નથી. હાસ્તો, દક્ષિણી જેવાં રૂપાળાં અમે તે ક્યાંથી હોઈએ ?'

એક પાસ આ સંવાદ શરૂ થયો. બીજી પાસ સદાશિવે રજા માગી, તરત તેનું કામ ઉપાડી લે એવું કોઈ ઑફિસમાં ન હોવાથી સાહેબે રજા આપવા આનાકાની કરી. સદાશિવને મન હવે બુદ્ધિધન તેનો પોતાનો થયો હતો એટલે તેને વિનંતી કરી અને બુદ્ધિધને ઉપકાર કરતો હોય તેમ તે કબૂલ કરી તેની અવેજીમાં કામ કરવા સ્વીકાર્યું. સાહેબે પણ તે ગોઠવણ પસંદ કરી બુદ્ધિધનને ધાર્યો અર્થ સાધવામાં એક પગથિયું ચડવા મળ્યું.

ભૂપસિંહ હવે એકલો પડ્યો. રમાબાઈ ગઈ. રાજબા બમણું જોર કરી ચાલવા લાગી. રમાબાઈમાં અને સદાશિવમાં ભૂપસિંહનો પૈસો તણાઈ ગયો હતો અને ગરાસ સાંભરવા લાગ્યો. ગરાસ સાંભર્યો એટલે બુદ્ધિધન પણ પાછો સાંભર્યો અને તેની ગરજ પાછી પડી; પણ ટેક છોડી તેને ગરજ બતાવવી તે મરવા જેવું હતું. પણ રાજબાને રઢ લાગી. તેણે ધણીને મોસાળ સમાચાર મોકલ્યા. મામાએ કહાવ્યું કે 'બુદ્ધિધનને શોધો; એ હવે શિરસ્તેદાર થયો છે. આમ બાયલા થઈ બેસી રહો છો અને કુછંદે પડો છો તે ઠીક નહીં.' ઘરમાં વધારે વખત રહેવાનું થયું ને રાજબાએ પણ પોતાની વાત છોડી નહીં અને કહ્યું કે 'બુદ્ધિધન સાથે ટેક હોય નહીં; તે આપણા હિતેચ્છુ છે. તમારી કચાલને લીધે તેણે તમને છોડ્યા છે. તમે સુધર્યા જાણી તે રાજી થશે. હવે તે પદવી ઉપર છે અને તમને કામ પણ લાગશે.' આખરે ગરાસિયણે જય

મેળવ્યો અને એનાથી કાયર થઈ ગરાસિયો ઉદાસ બની બુદ્ધિધન પાસે પાછો જવા આવવા લાગ્યો. એવામાં કંઈક રોગથી રાજબા અચિંતી એકાએક ગુજરી ગઈ, એટલે બુદ્ધિધન પણ ભૂપસિંહને ઘેર નિર્ભય બની જવા લાગ્યો. તેને પૈસેટકે મદદ કરવા માંડી, બંનેનો સંબંધ પાછો થયો, અને બુદ્ધિધનમાં આવેલી સાવચેતીથી એ વાત ઉઘાડી પડવા ન પામી.

આ સમયે લીલાપુર આવ્યે બુદ્ધિધનને પાંચેક વરસ થઈ ગયાં હતાં. સૌભાગ્યદેવીને વર્ષ દિવસની એક દીકરી થઈ હતી. પડોશમાં એક બંગાળીબાબુ મુસાફરીએ આવેલો રહેતો હતો. તેની વહુનું નામ સૌને નવું નવું લાગતું હતું અને ગમી ગયું હતું એટલે તે ઉપરથી ડોસીએ દીકરીનું નામ અલકકિશોરી રાખ્યું. વળી થોડાક દિવસ થયાં એક પુત્ર પ્રસવ્યો હતો. તેની રાશિ પપ્પા ઉપર હતી. એટલે બાપના નામ સાથે મળતું આણવાને પ્રમાદધન નામ રાખ્યું. છોકરો નાનપણમાં માતુશ્રીના ખોળામાં હાલવાચાલવા વગર ઘેનમાં પડી રહેતો એટલે પ્રમાદધન નામ બાપને પણ ગમી ગયું. આ સર્વ વર્તમાન પછી બુદ્ધિધનને શિરસ્તેદારની જગા મળી જોઈ માને સંતોષ થયો અને પોતાને ભાગ્યશાળી ગણતી ડોસી પુત્ર પૌત્ર અને વહુની નજર આગળ ગુજરી ગઈ અને ગુજરતાં પહેલાં દીકરાએ, હવે કારભારની બાબતમાં જીવ ઊંચો ન રાખવા માને કહ્યું અને તેનો જીવ ગતે જાય.

દીકરાવહુને માતુશ્રી ગયા પછી ઘર સૂનું લાગવા માંડ્યું અને બન્નેને ઘણું દુઃખ થયું. પણ દીકરાને કચેરીના કામમાં અને વહુને છોકરાંછૈયાંની જંજાળમાં સૌ ભૂલી જવું પડ્યું. ચકોર, બુદ્ધિશાળી, અને ડાહ્યાં માતુશ્રી વગર છોકરાં બરોબર ઊછરવાનાં નથી એ વિચાર બુદ્ધિધનના મનમાં ઘણી વાર ઊઠતો. પોતાને એ બાબતમાં કાંઈ કરવા નવરાશ ન હતી, અને સૌભાગ્યદેવી પતિવ્રતા અને હેતાળ હતી પરંતુ સંસારવ્યવહારમાં તેની બુદ્ધિ ઝાઝી ચાલતી નહીં અને ડોસી હતાં ત્યાં સુધી કાંઈ ચિંતા માથે પડી ન હતી. ડોસી પાસે ઘરકામમાં માહેર થઈ હતી પરંતુ છોકરાં કેમ ઉછેરવાં તે શીખવાનો પ્રસંગ આવ્યો ન હતો અને પોતાને ઉછેરી તે સરત રાખવા જેટલી બુદ્ધિ ન હતી તો પોતાની મેળે ચલવવા જેવી બુદ્ધિ તો ક્યાંથી હોય ? તે બિચારી, સાદી, ભોળી, સારા વિચારની, સાધારણ સમજવાળી, અને જગતને સાસુ ને વરના જેવાં સારાં માણસોથી ભરેલું માનનારી હતી. પતિવ્રતાપણું તેને સ્વાભાવિક થઈ ગયું હતું અને જગતની ગાડી પોતાની મેળે જ ચાલી જાય છે તેને ધક્કેલવાની જરૂર કદાપિ પણ પડતી હશે એનું તેને ભાન પણ ન હતું. આવી સ્ત્રીથી બુદ્ધિધન પોતાને સુખી માનતો. શિરસ્તેદારની જગા અને આવો નિષ્કંટક સંસાર એ બે જેટલા દિવસ નભ્યાં ત્યાં સુધીના જેવા દિવસ બુદ્ધિધનના આખા જીવતરમાં પહેલાં કદી જોવામાં આવ્યા ન હતા. કચેરીમાં આવ્યા પછી વહુની પાસે બેસી છોકરાંને રમાડતાં રમાડતાં, રાત્રે ઊંઘેલાં છોકરાંનાં મોં ન્યાળી ન્યાળી દેવી સાથે આનંદ ભોગવતાં, સવારે પવનની મીઠી લહેર બારીમાંથી આવતી હોય તે વખતે તેના ગાલ ઉપર કોમળ હાથ મૂકી દેવી જગાડે અને છોકરાંને હળવે રહી જાગે નહીં એમ આઘાં ખસેડી ઊઠતાં

ઊઠતાં – આવા રમણીય દિવસો ફરી આવવાના નથી એ વિચાર ઘણી વાર બુદ્ધિધનને થતો અને તે વિચારના આનંદનો ઊભરો સૌભાગ્યદેવીને અથવા છોકરાંને આલિંગન દઈ કાઢતો.

સદાશિવ પંત રાજા ઉપર ગયો અને પોતાના દેશમાં એક સારી નોકરી શોધી કાઢી. બસ્કિન્ સાહેબે સારું સર્ટિફિકેટ મોકલ્યું અને બુદ્ધિધનને કાયમ કર્યો. રજવાડાંઓમાં એનું માન વધ્યું. ભૂપસિંહનો અને એનો સંબંધ તૂટ્યો હતો એટલે સુવર્ણપુરમાં પણ આ નિમણૂક પસંદ કરવામાં આવી અને ત્યાંના મંડળ સાથે બુદ્ધિધને સંબંધ વધારવા માંડ્યો. પ્રસંગે પ્રસંગે નવા શિરસ્તેદારે સુવર્ણપુર જવા માંડ્યું અને કારભારી મંડળ તરફથી માન અને પૈસા મળવા માંડ્યા. દુષ્ટરાય તેની ખુશામતમાં અગ્રેસર થયો અને જડસિંહના દરબારમાં શઠરાયની જોડની જગા ઉપર તેને બેસાડવામાં આવતો. પ્રસંગે પ્રસંગે સૌની પાસે બુદ્ધિધન પૈસા કઢાવતો અને આ દુષ્ટ લોકો સાથે આવો વ્યવહાર રાખવામાં તેને કાંઈ અણઘટતું ન લાગતું. વળી આ સૌનો લાભ લઈ સુવર્ણપુરના રાજમહેલની ખટપટો જાણી લેવાય એવા સંબંધ બાંધવા માંડ્યા અને તે કાર્યમાં શઠરાય પાસેથી મળતા દ્રવ્યનો ઉદાર હાથે ઉપયોગ કરતો. હજુ સુધી શઠરાયનો સંપૂર્ણ વિશ્વાસ તેના ઉપર થયો ન હતો.

જડસિંહને એક ખોટો દીકરો પર્વતસિંહ નામનો હતો. શઠરાય તેને તેનાં ખરાં માબાપ બતાવી કાઢી મુકાવવાની ધમકી આપી કબજામાં રાખવાનું કરતો તેથી તે કંટાળેલો હતો. શઠરાયના પહેલાંના કારભારીનો દીકરો ગરબડદાસ નામનો આજ વહીવટદાર હતો અને તેણે પર્વતસિંહને સાધ્યો હતો. ગરબડાસ ઘડીએ ઘડીએ લોકો પાસે શઠરાય સામે સરકારમાં અરજીઓ કરાવતો અને રાજમહેલમાં રાણીઓ અને ગોલાઓ પાસે કંઈ કંઈ ખટપટ ઊભી કરાવતો. આ લોકોએ પણ બુદ્ધિધનને સાધવા માંડ્યો. ભૂપસિંહને ગાદીએ બેસવામાં આ ખોટા પર્વતસિંહની આડખીલી હતી. બુદ્ધિધને પોતાની પાસે આવતી ખટપટનો ભેદ શઠરાયને તેનો પોતાનો થઈ જણાવ્યો અને ત્યાર પછી શઠરાયને બુદ્ધિધન ઉપર વિશ્વાસ ચોંટ્યો; પોતાની ખાનગી બાબતોમાં તેની કંઈક સલાહ લેવા લાગ્યો, અને કામનો માણસ ગણી દરબારમાંથી પૈસા ખવડાવવા લાગ્યો. શઠરાયે આખરે પર્વતસિંહનું કાટલું કરાવ્યું અને ગરબડદાસને બરતરફ કર્યો. ગરબડદાસ બુદ્ધિધન ઉપર વિશ્વાસ રાખતો, કારણ પોતાનો ભેદ એનાથી ફૂટ્યો હશે તેની એને ખબર ન હતી. હવેથી ગરબડદાસ પોતાની વાતો તથા શઠરાયની વાતોની બાતમી બુદ્ધિધન પાસે મૂકતો. શઠરાય એમ સમજતો કે બુદ્ધિધન મારું માણસ છે અને ગરબડદાસ સાથે માત્ર ઠગાઈનો સંબંધ રાખે છે. બુદ્ધિધન આ બન્ને લુચ્ચાને ઠગવામાં પાપ ન ગણતો અને પોતાનું છેવટ કાર્ય વાજબી હતું એટલે શઠં પ્રતિ શાઠ્યં કુર્યાત્ એ ધોરણને અનુસરતો.

હવે પર્વતસિંહ ગયો એટલે જડસિંહને બીજો કુંવર ઊભો કરી આપવાની જરૂર કારભારીમંડળને લાગી. માત્રાઓ, ધાતુઓ અને રસાયણો ખાઈ ખાઈ અતિભોગ કરી જડસિંહે પુરુષત્વ હીન કરી દીધું હતું અને રાણીઓ યથેચ્છ વર્તતી હતી. કોઈ પણ

રાણીને ખરો પુત્ર થાય તો તે રાણીનું તેમ જ તેના યારનું જોર વધે અને પોતાનું જોર કમી થાય એ શઠરાયને અનિષ્ટ હતું, અને પોતાના કબજામાં રહે એવો ખોટો પુત્ર ઊભો કરવા તેણે યુક્તિઓ કરવા માંડી. આ વાત બુદ્ધિધનને કાને આવી હતી પરંતુ કારભારીઓની મારફત આવી ન હતી. ભૂપસિંહ સાથે ઉઘાડો સંબંધ પોતે રાખી શકે એમ ન હતું તેમ એ માણસ બીજાના હાથમાં જાય એ સારું નહીં એ અનુભવે સિદ્ધ કરી આપ્યું હતું. કારભારીમંડળથી વિરુદ્ધ ન દેખાવું, પણ વિરોધ કરવાના સાધનની આવશ્યકતા હતી. ગરબડદાસ કાંઈ કામ પ્રસંગે લીલાપુર આવ્યો ત્યારે બુદ્ધિધનને મળ્યો અને બે જણ ભૂપસિંહને મળ્યા. રાણીની ઇચ્છા સિવાય ખોટો પુત્ર થાય નહીં માટે તે કાર્યમાં પટરાણીને સામેલ કરવા યુક્તિઓ ચાલતી હતી તે ગરબડદાસે કહ્યું. પર્વતસિંહ ગયો એટલે ભવિષ્યનો લોભ કરી સુવર્ણપુર ખાતે ભૂપસિંહના ગુપ્ત દૂતનું કામ કરવા ગરબડદાસે માથે લીધું અને ભૂપસિંહને હાથમાં લઈ શકે નહીં એમ છેટે રહી તેનું કામ કરનાર માણસ મળ્યું જોઈ બુદ્ધિધનની ઇચ્છા સફળ થઈ. ગરબડદાસને સલાહ પૂછવાનું ઠેકાણું બુદ્ધિધન થયું.

જડસિંહની પટરાણી ઊંચા કુળની હતી અને કારભારીની ખટપટ પસંદ કરતી ન હતી. પરંતુ આખરે તે લોભમાં લેવાઈ અને જગતમાં પ્રસિદ્ધ થયું કે તેને દિવસ છે. ભૂપસિંહ અને ગરબડદાસ ઉપરાઉપરી સાહેબ પાસે અરજીઓ કરવા લાગ્યા કે સીમંત ખોટું છે, પણ કારભારીઓ મૂછે તાલ દઈ ફરતા પરંતુ મનમાં ડરતા. એક પ્રસંગે શઠરાય લીલાપુર આવ્યો અને બુદ્ધિધનની પરીક્ષા કરવા વાત કાઢી અને ગરબડદાસની અરજીઓ બાબત ફરિયાદ કરી. બુદ્ધિધન કહે : 'જખ મારે છે : એમ તો હાથી પછવાડે કૂતરાં ઘણાં ભસે. આ તો ઠીક છે કે આપણી વાત સાચી છે, પણ કોઈ વખત એવોયે હોય કે આપણે એમ કરવુંયે પડે. આપણે પણ આપણો સ્વાર્થ છે.' આટલી વાતથી કાંઈ શઠરાયે ભેદ આપ્યો નહીં અને બુદ્ધિધનના બોલ્યામાં તેને કાંઈક વહેમ પડ્યો પણ તે જતો રહ્યો.

ભૂપસિંહનો ગરાસ હજી સુધી દરબાર પાસે હતો. ભૂપસિંહ અને એનાં ભાઈબહેનનાં લગ્ન, તેમનાં માબાપનાં ક્રિયાખરચ, ઇત્યાદિમાં ઘણું ખરચ કરવું પડ્યું છે, દુકાળ ગયા, અને એવાં એવાં નિમિત્તે કાઢી તો જડસિંહનો કારભારી ભૂપસિંહ પાસે દરબારનું લેણું કાઢતો હતો અને તે વસૂલ કરવાને નિમિત્તે પોતાનો વહીવટ લંબાવતો હતો. બુદ્ધિધને ચાલતા અરસામાં ભૂપસિંહ પાસે આ વહીવટ પાછો લેવા બસ્કિન્ સાહેબને અરજી કરાવી. બુદ્ધિધને તે અરજી શઠરાયને દેખાડી. હા ના કરતાં સુવર્ણપુરના દરબારમાંથી બુદ્ધિધનને પચાસ હજાર રૂપિયા મળ્યા અને ભૂપસિંહને ગરાસ ન મળવા દેવાનું તેણે માથે લીધું. વાતમાં વાત કરતાં અને પોતાનો ભરોસો ઊપજ્યો હતો તેથી કારભારીઓએ કયા કયા ચોપડા કેવી કેવી રીતે જૂઠા રાખ્યા હતા અને હિસાબ કેવી રીતે રાખ્યો હતો તે સમજવાની તક મળી અને તે તકનો ઉપયોગ કર્યો. સાહેબને અસ્પષ્ટ સમજાવ્યો, હિસાબમાં કૂંડાળાં વાળ્યાં, અને બીજાં પાંચ વરસ સુધી ગરાસ દરબારના હાથમાં રહે એવો ફેંસલો થયો. પચાસે હજાર

ભૂપસિંહને ગાદી મેળવવામાં વાપરવાના હતા તે એને ખબર હતી એટલે એ લોકમાં બડબડ્યો પણ મનમાં સંતોષ પામ્યો.

ભૂપસિંહ અને બુદ્ધિધનને કાંઈ સગપણ નથી અને બુદ્ધિધન પૈસાથી જિતાય એવો છે એવું હવે શઠરાયને સ્પષ્ટ લાગ્યું અને તેને હૈયે નિરાંત વળી. હવે તો સુવર્ણપુર આવે ત્યારે શિરસ્તેદારને આગ્રહ કરી કારભારી એકબે વાર પોતાને ઘેર જમાડે અને તેની સાથે ગપાટા હાંકે અને બીજાં માણસો પણ શિરસ્તેદાર સાથે હળી ગયાં. હળવે હળવે કારભારીનાં ઘરનાં સૌ માણસોને અને તેમની ઘણીક વાતોને બુદ્ધિધન જાણી ગયો. નરભેરામ પણ તેની સાથે આવતો અને એ ઘરનાં છિદ્ર શોધી કાઢી, જાણી, આનંદ પામતો.

દુષ્ટરાયની બહેન ખલકનંદા હતી અને વહુ રૂપાળી હતી. ખલકનંદા સાસરે જાય ત્યારે એક જમાલખાન નામનો સિપાઈ ફાનસ લઈ તેને મૂકવા જતો. જમાલખાન ગાતો તથા ચિત્ર કાઢતો અને વાળબાળની ટાપટીપ કરતો. સાસરે જતાં જતાં ખલકનંદા કોઈક વખત જમાલખાનને ઘેર પણ જાય અને ઘડી બે ઘડી કાઢે. કોઈ વખત મરદનો લેબાસ પહેરી જમાલખાનને હાથે વળગી ગેલ કરતી કરતી રાત્રે ફરવા પણ જાય. રૂપાળી વહુને જુદો રસ્તો સૂઝ્યો હતો. દુષ્ટરાય ફોજદાર હતો એટલે ગામ પરગામ ફરવા જતો અને ઘરમાં રૂપાળી વહુ સાથે મેરુલો નામનો રજપૂત સિપાઈ રહેતો. ઘરમાં એકાંત પડે એટલે મેરુલો દુષ્ટરાયના શૃંગારગૃહમાં બિરાજતો. ચિકિત્સાખોર નરભેરામને આ બન્ને નાટક કંઈક જોયામાં અને બાકી સાંભળ્યામાં આવ્યાં હતાં અને બુદ્ધિધનને તેણે કહ્યાં હતાં. બૈરાંના વિશ્વાસુ, પુરુષોના વિશ્વાસુ થઈ ગયા હતા. જમાલખાન પર શઠરાયનો અને મેરુલા ઉપર દુષ્ટરાયનો વિશ્વાસ હતો અને પટરાણીને છૂટાછેડાના દિવસ પાસે આવ્યા એટલે કુંવર શોધવાનું કામ આ બન્ને વિશ્વાસુ ગૃહસ્થો ઉપર પડ્યું. જમાલખાન અને મેરુલો સ્વાભાવિક રીતે એકબીજાના પ્રતિસ્પર્ધી હતા અને આ કામમાં વધારે થયા. જમાલખાને એક તરકડીનો છોકરો શોધી કાઢ્યો અને મેરુલાએ એક કોળી શોધી કાઢ્યો. તરકડો રૂપાળો હતો અને શઠરાય પાસે જમાલખાનનું ચાલતું હતું માટે તરકડો પસંદ પડ્યો અને મેરુલો નિરાશ થયો.

બુદ્ધિધનની સૂચનાથી ગરબડદાસે આ બે જણા સાથે પરિચય કર્યો હતો અને એક દિવસ મેરુલો ખીજવાયેલો નિરાશ બનેલા ગરબડદાસ સાથે ગપ્પાં મારવા બેઠો અને વાએ ચડ્યો તેમાં કાંઈક લવી ગયો. લાલચ આપી વધારે ભેદ લીધો. એકદમ ગરબડદાસ લીલાપુર આવ્યો અને બુદ્ધિધનની સલાહ અને સૂચનાઓ વધતી ગઈ. આ તક ન જવા દેવી – વખત ખોવો નહીં એમ ઠરાવ થયો. સાહેબની પાસે અરજી થઈ અને તેમાં ભૂપસિંહે બંદોબસ્ત માગ્યો. એકદમ સવારો મળતાં તેને લઈ ભૂપસિંહ અને ગરબડદાસ જડસિંહને મહેલ ગયા, સાહેબનો કાગળ દેખાડી અંદર ઘસ્યા, અને જડસિંહ સાથે એકાંત માગી જડસિંહને સમજાવ્યો : 'સાહેબને બધી ખબર પડી છે. તમે આ કામમાં સામેલ રહેશો તો જીવતાં ગાદી જશે. મરતાં ગાદી કોને જાય તેની

તમારે શી ચિંતા છે ? પિતરાઈને મૂકી તરકડાને ગાદી જાય તેમાં તમારી આબરૂ નથી – અને પરલોકમાં તમને લાભ નથી. કાલ સવારે તમારે ખરો છોકરો થશે તો તેને મૂકી ખોટાને સોંપવું પડશે. અમને સાહેબે મોકલ્યા છે. દેવો હોય તે જવાબ દેજો. તમે જાણો. તમારે માથે જુમ્મો છે.' જડસિંહ સાહેબનું નામ સાંભળી ગભરાઈ ગયો. કાગળમાં સાહેબના નામનો શેરો હતો અને ભૂપસિંહની વાત સાંભળી તેને યોગ્ય ખુલાસો કરવામાં આવશે એવી આશા બતાવી હતી. જડસિંહ કહે : 'આ બાબતમાં હું કાંઈ જાણતો નથી. કારભારીને પૂછી જોઈશ અને ખુલાસો લખી મોકલાવીશ. ભૂપસિંહના કરતાં કોળી તરકડાંનાં છોકરાં મને વધારે વહાલાં નથી. હું મારાથી ચાલતો બંદોબસ્ત કરીશ.'

ગરબડદાસ : 'પણ આજ રાત્રે જ સૌ નક્કી થઈ જાય તો ?'

જડસિંહ : 'ભાઈ, કોણ જાણે. હું તો કારભારીને કહીશ એ જાણું. હું બીજું શું કરું ?'

ગરબડદાસ : 'ત્યારે તમારાથી જાતે મદદ નહીં થાય ?'

જડસિંહ : 'જાતે તે હું કાંઈ પોલીસનું કામ કરું ? મળો કારભારીને.'

આવ્યા હતા તેવી જ ઝડપથી સૌ જણ ઘોડા દોડાવતા પાછા દોડ્યા. સુવર્ણપુરમાં ગભરાટ થઈ રહ્યો અને કારભારી રાજમહેલે આવ્યા. રાણાએ વાત કહી તેથી સંતોષ ન વળ્યો અને આમ આવ્યા અને આમ ગયા તે કંઈ આટલાથી સંતોષ પામી ન જાય એમ ધાર્યું. લીલાપુર અને સુવર્ણપુર વચ્ચે ઝાઝું છેટું ન હતું. ગરબડ તરત પહોંચ્યો અને બુદ્ધિધનને સમાચાર કહી બોલ્યો : 'રાણો જાતે કાંઈ કરી શકે તેમ નથી તે તમને ખબર છે. કોળી ને તરકડાં એટલું તો એના મોંમાંથી નીકળી ગયું. વાત મુદ્દે ખરી છે. ત્યાં વધારે રહેવાથી લાભ નથી જાણી અમે પાછા આવ્યા.'

થોડી વારમાં શઠરાયનું માણસ દોડતે ઘોડે આવ્યું અને તેની સલામ કહી બુદ્ધિધન પાસે બાતમી માગી. બુદ્ધિધન કહે : 'મારાથી આ બાબતમાં ઝાઝો ભેદ ખોલાય નહીં. કંઈક ગોલાંતરકડાંના છોકરાંની વાત અને કારભારી જાણે છે એવી વાત રાણાજીએ કરી છે. બીજું સૌ સાહેબ જાણે. શઠરાય તરત સૌ માંડેલી વાત બંધ કરશે તો ઠીક છે.' માણસ ગયું. બુદ્ધિધન પાસેથી બે હજાર રૂપિયા લઈ ગરબડદાસે મેરુલાને આપ્યા અને તેની મદદથી તરકડીનું ઘર શોધી કાઢ્યું ને એકબે સવાર ત્યાં રાખ્યા અને પોતે, ભૂપસિંહ અને એકબે સવાર રાણીના મહેલની પડોશમાં સંતાઈ રહ્યા. કારભારી ગભરાઈ ગયો. વધારે વાર લગાડવાથી વધારે તપાસ થશે અને માણસ ફૂટ્યાં એટલે ભોપાળું બહાર પડશે અને સાહેબ અગાડી તપાસ કરાવશે તો રાણાનું ઠેકાણું નહીં એટલે કોણ જાણે શું પરિણામ થાય. રાણીને દિવસ છે એવું જાહેર કર્યું હતું માટે પોતાનું મંડળ એકઠું કર્યું. રાત્રે ને રાત્રે વિચાર કર્યો અને એકબે દિવસમાં રાણીને મૂએલી દીકરી આણી દટાવી દીધી તથા જીવતો કુંવર આણવાનો વિચાર સૌ વાત ટાઢી પડ્યા પછી કરવાનો રાખ્યો.

એવામાં બસ્કિન્ સાહેબ તરફથી પત્ર આવ્યો તેમાં જડસિંહને ખોટા પુત્રની બાબતમાં લખ્યું હતું કે :

'આ બાબત સાંભળી હું ઘણો દિલગીર થયો છું. મારે તમને કહેવું જોઈએ કે આ ખટપટમાં તમારા કારભારીઓ સાથે તમે પણ સામેલ હશો એવો વહેમ આણવાનું અમને તમારા તરફથી મજબૂત કારણ મળ્યું છે. આ વખત તો આ બાબત સરકારમાં લખવામાં નથી આવતું પણ બીજી વખત આવો પ્રસંગ આવશે તો તમારા હકમાં સારું નહીં થાય એ યાદ રાખવું. વળી તમને સૂચના કરવામાં આવે છે કે હવેથી તમારા અંત:પુરમાં કોઈ પણ રાણીને દિવસ હોય તો પ્રથમથી આ એજંસીમાં સમાચાર આપવામાં આવે. આ સૂચનાનો અમલ કરવામાં કાંઈ પણ શિથિલતા દેખાડવામાં આવશે તો તમારા વિરુદ્ધ શંકા સબળ થશે અને સરકારને ખબર કરવામાં આવશે. માટે આશા રાખવામાં આવે છે કે આ વિષે તમારા કારભારીઓ તરફથી સતત બંદોબસ્ત થશે. આ તુમારની નકલ એજંટના ખાસ દફતરમાં રાખવામાં આવશે.'

આ પત્રથી સર્વ મંડળ નરમ બની ગયું અને તેના ઉત્તરપ્રત્યુત્તર થોડાક થયા. પરંતુ મૂળ પત્રની અસરનો પટ સૌના મનમાં કાયમ બેસી ગયો.

કારભારીની આ સૌ વાત થયા પછી થતી સૌ બાતમી મેળવવાનાં સાધન હવે બુદ્ધિધને ગરબડદાસ મારફત કરી આપ્યાં અને શઠરાયે આપેલા રૂપિયા તેનું જ ઘર ફોડવાના કામમાં લાગવા માંડ્યા. નવો કુંવર કરવાનો વખત આવતાં પહેલાં કોણ જાણે કાંઈ ખટપટથી કે કોણ જાણે કાંઈ રોગથી જડસિંહ અચિંત્યો ગુજરી ગયો. તેની બાતમી એકદમ લીલાપુર પહોંચી અને સુવર્ણપુર ઉપર જપ્તી બેઠી. રાણીઓના મહેલ, તિજોરી, દફતરખાનું, સૌ ઠેકાણે ચામડાનાં જીવતાં તાળાં દેવાયાં. ભૂપસિંહને રાજ્ય મળવાની સામગ્રી ચાલવા માંડી. તેના ઝૂંપડા જેવા ઘર આગળ ચોબદારો અને અમલદારો જઈ ઊભા રહેવા લાગ્યા. પોતે કરેલા અપરાધ માફ કરાવવા શઠરાય જાતે બુદ્ધિધનને ત્યાં ફેરા ખાવા લાગ્યો. ગરબડદાસનો દોર વધ્યો. મહાસંપત્તિનો સૂર્ય ઊગતો જોઈ બુદ્ધિધનની ગંભીરતા ખસી નહીં અને તેના મનમાં ઉદ્યોગને ઉત્સાહને ઊભરે ઢાંકી દેવાયો નહીં. તે મોહમાં પડ્યો નહીં, ઉતાવળો થયો નહીં અને આંધળો બન્યો નહીં. સંપત્તિના સૂર્યને વગર ઝાંઝવે, વણઅંજાયે, સ્થિર વૃત્તિથી જોવા લાગ્યો. ભૂપસિંહની સંપત્તિ સાથે એને સંબંધ છે તે એના અને ભૂપસિંહના વિના બીજું કોઈ જાણતું નહીં. સર્વની આંખે એ ત્રિકાળમાં શિરસ્તેદાર જ ભાસતો.

સાહેબના તરફથી અભિનંદનપત્ર લઈ બુદ્ધિધન ભૂપસિંહને મળ્યો. ભૂપસિંહનું અંત:કરણ ઉપકારથી ભરાઈ આવ્યું. 'મારા રાણા ! સુવર્ણપુરના સ્વામી !' એટલા શબ્દ ગદ્‌ગદ કંઠે બોલી બુદ્ધિધન હર્ષનાં આંસુ સારતો ભૂપસિંહના સામું જોઈ ઊભો રહ્યો. ભૂપસિંહ એકદમ તેને ભેટી પડ્યો અને જોરથી બાઝ્યો. 'બુદ્ધિધન ! તમારે લીધે આ દિવસ આવ્યા ! તમારો આભાર મારાથી નહીં ભુલાય ! હા ! હવે હું રાજા અને તમે પ્રધાન, અને પાછલા દિવસ ભૂલી નવા દિવસ બંને જણ જોઈશું.' નવા

રાણાના મનના આવેગને, તેમ જ પ્રસંગે સ્મરણમાં આણેલા પોતાના વૈરભાવને, મનસ્વી પુરુષે રોકી રાખવાનું યોગ્ય ધાર્યું. અભિષેકકાળનું મંગળાચરણ કોઈનું નુકસાન કરી કરવું, નવો રાણો પોતાની ખાનગી સ્થિતિનાં જૂનાં વેર તાજાં કરશે એ આશા સાહેબના મનમાં ઉત્પન્ન કરવી, અને સત્તાથી હજી ન ખસેલા જૂના અમલદારોની મનમાંની બીક ખરી પાડી તેમને બુમાટો કરવાનું દેખીતું કારણ આપી તેમની પ્રપંચબુદ્ધિના વીર્યને ઉત્તેજિત કરવું : આ અને બીજાં પરિણામોના વિચાર બુદ્ધિધનના મગજ આગળ તરી આવ્યા અને તે પરિણામો ન થાય એવો તેણે માર્ગ પકડ્યો. 'કાલે તમે સાહબને મળવા આવો, લીલાપુરમાં રહ્યા તેના સ્મરણ વાસ્તે અહીંયા અંગ્રેજ શાળા કાઢી અને સુવર્ણપુરમાં 'બસ્કિન્ બાગ' કરાવી તમારા અભિષેકનું મંગળાચરણ કરવાની વાત કાઢો, જૂના અમલદારોને કાયમ રાખવાનો વિચાર જણાવો, અને તમારે વિશ્વાસ રાખી શકવા લાયક પ્રમાણિક અને સારું બહારનું માણસ તમારા અંગનું કરી રાખવા સાહેબ પાસે માગો. અને 'બુદ્ધિધન ઉપર આપનો વિશ્વાસ અનુભવથી થયો હોય તો તેને આપો નીકર બીજા કોઈને' એમ સૂચના કરો. આ રીતે બુદ્ધિધને કહ્યું. તે પ્રમાણે થયું. ભૂપસિંહ વાસ્તે બસ્કિન્ સાહેબનો અભિપ્રાય ગરાસના પ્રસંગમાં કાંઈક ઠીક બંધાયો હતો અને તેની અવસ્થા જોઈ દયા ઊપજી હતી. તેમાં આ પ્રસંગે તેના મુખમાંથી આવા સારા વિચાર નીકળતા જોઈ સાહેબ ઘણા જ પ્રસન્ન થઈ ગયા, તેને વાસ્તે સરકારમાં બહુ સારો રિપોર્ટ કર્યો, જોઈએ તેટલી મદદ આપવા સ્વીકાર્યું, પોતાની ઑફિસનો બંદોબસ્ત કરી બુદ્ધિધનની મરજી હોય તો રાણાની નોકરીમાં તેને જ જવા દેવાની હા કહી, અને સરકારનો હુકમ આવતાં સુવર્ણપુર જઈ ઠાઠમાઠથી અભિષેક કર્યો. આ પ્રસંગે મુંબઈના વર્તમાનપત્રોવાળાઓને બુદ્ધિધનની સૂચનાથી બોલાવવામાં આવ્યા હતા. તેમની ખાતરબરદાસ અચ્છી રીતેથી કરી. પરાયા માણસ તરીકે બુદ્ધિધન તેમને મળતો અને રાણાનાં વખાણ કરતો. મુંબઈનાં અંગ્રેજી અને દેશી સૌ પત્રોમાં રાણા ભૂપસિંહના રાજ્યાભિષેકની લાંબી લાંબી અને છટાદાર હકીકત આવી, તેની બુદ્ધિ વગેરેનાં વખાણનાં બણગાં ફૂંકાયાં, અને જગતના ઘણા ભાગે સૌ ખરું જ માન્યું.

બુદ્ધિધનને ઠેકાણે બીજો માણસ આવ્યો એટલે જ સુવર્ણપુર આવ્યો અને 'હજૂર સેક્રેટરી'ની નોકરી લીધી. ગરબડદાસ રાણાની પ્રીતિનું બીજું પાત્ર હતું તેને હિસાબી ખાતું સોંપાવ્યું. બીજા અમલદારો કાયમ રહ્યા. જતે દિવસે બુદ્ધિધનની પદવીનું નામ ફેરવી તેની ઇચ્છાથી એના એ કામ ઉપર રાખી તેને 'અમાત્ય' બનાવ્યો અને પગાર વધાર્યો. સર્વ મામલો હળવે હળવે શાંત થઈ ગયો હતો. કોઈ કોઈ વાર ખટપટ-વાયુથી મોજાં ઊછળતાં તો અમાત્યની બુદ્ધિ તેલ પેઠે તે ઉપર રેડાઈ તોફાન શાંત કરી દેતી. કેટલાક નાનામોટા બનાવો બનતા, અંદર અંદર ઈર્ષ્યા, વૈર, આદિ રહેતાં પરંતુ પરદેશી જોનારને મન કાંઈ દેખાય એમ ન હતું.

અમાત્ય પોતાનું કામ શાન્તિથી કરતો, સૌને સારે રસ્તે પાડી કોઈના કામમાં બહુ વચ્ચે ન આવી કારભારી વગેરેને સમજાવી કામ લેવા યત્ન કરતો અને બધા

એકઠા મળતા ત્યારે કોઈના મોં ઉપર અસંતોષનો લેશ દેખાતો ન હતો.

અમાત્યનું માન દિવસે દિવસે વધતું હતું. પોતાના પૂર્વજોના બંધાવેલા રાજેશ્વર મહાદેવનો તેણે જીર્ણોદ્ધાર કર્યો. લોકો તેના ઉપર આશાથી જોવા લાગ્યા. મુંબઈ જવાના પ્રસંગ મળતા ત્યારે ત્યાંના સાહેબ લોકોમાં જતો અને પ્રતિષ્ઠા પામી કાર્ય સાધી ઘેર આવતો. શાસ્ત્રીઓનો પરિચય રાખતો અને કર્મકાંડ પર શ્રદ્ધા બતાવતો. આ સર્વ તેનાં ભૂષણ થઈ પડ્યાં, અને રાણા પાસે એનું વધારે વધારે ચાલતું દેખાયું તેમ તેમ આ સૌ ભૂષણનાં વધારે વધારે વખાણ થવા લાગ્યાં.

રાજેશ્વર મહાદેવમાં રાણો અને અમાત્ય આવ્યા તે પ્રસંગે રાજ્યકાર્યની આ વ્યવસ્થા હતી અને અભિષેક થયે ત્રણચાર વર્ષ વીતી ગયાં હતાં.

રાજેશ્વરમાં આ બંને જણને બેસારી, અને નવીનચંદ્ર વાડામાં હતો તે સમયે અલકકિશોરી અને કુમુદસુંદરીને એ જ વાડામાં કેદ કરી, અત્યાર સુધી આપણું ધ્યાન આડી વાતોમાં ગૂંચાયું અને બુદ્ધિધનનો ઇતિહાસ જાણવામાં વાર્તાનો પ્રસંગ આપણી આંખ આગળથી આટલી વાર દૂર રહ્યો તે બનાવ, વાંચનાર, જો તને સકારણ અને સફળ ન લાગે તો હવે એ ન જ બન્યો હોય એમ તારી નજર આગળથી કાઢી નાંખી, ગઈગુજરી વિસારી દે અને ભૂતકાળને ભૂલી વર્તમાનકાળની વાર્તામાં ડૂબવા નીચલા પ્રકરણના પ્રવાહમાં વહ્યો જા.

પ્રકરણ ૬*

રાજેશ્વરમાં રાજખટપટ

'તટસ્થ સ્વાનર્થાન્ ઘટયતિ ચ મૌનં ચ ભજતે ।।'

– ભવભૂતિ

સુવર્ણપુરનું રાજતંત્ર ઘેનમાં પડ્યું હોય તેમ પોતાની મેળે ચાલ્યું જતું દેખાતું હતું અને રાણો તથા અમાત્ય બે સિવાય સર્વ મંડળ ખરેખર ઘેનમાં જ હતું. જોનારને મન એમ જ વિચાર થતો કે આ ઘેન સ્વાભાવિક રીતે આવ્યું હશે અને તેના ઉપર તે અસર થાય એ પણ જાગનારને ઇષ્ટાપત્તિ જ હતી.

આ સર્વ નાટકનો સૂત્રધાર બુદ્ધિધન હજી પડદામાં જ હતો અને વેશધારીઓ પણ તેને પોતાના જેવો જ સમજતા હતા. અમાત્યનું રાણા પાસે ચાલે છે એ સિવાય બુદ્ધિધનને વાસ્તે બીજો અભિપ્રાય કોઈને હતો નહીં, પરંતુ આ કૂંચીને બળે રાણો જરા પણ ચાલે ચલવે છે – કાંઈ પણ કરે છે એમ કોઈના મનમાં પણ આભાસ થવા પામ્યો ન હતો. સર્વ એમ કલ્પતાં હતાં કે આપે આપણી મેળે જ ચાલીએ છીએ. પરંતુ આ સર્વ શાંતિનો પણ સૂત્રધાર હતો. પોતાની રંક અવસ્થામાં સળગેલા વૈરનો તણખો

* પૃષ્ઠ ૧૫ સાથે અનુસંધાન.

તેના મનમાંથી કજળી ગયો ન હતો. પરંતુ તેની હયાતીની ભૂપસિંહને પણ ખબર ન હતી. રાણો એમ જ સમજતો કે બુદ્ધિધન મારી ઇચ્છાઓનો સેવક જ છે અને તેમ ગણી તેના ઉપર નિર્મળ પ્રીતિ રાખતો. પરંતુ બુદ્ધિધને તો ભૂપસિંહને અને તેના સર્વ રાજ્યતંત્રને પોતાના ઊંડા વૈરને સફળ કરવાનું સાધન કરી દીધું હતું. હળવે હળવે એ વૈરભાવની વચ્ચોવચ્ચ નિઃસ્વાર્થ રાજભક્તિ અને મિત્રતા, મહત્તાનો અભિલાષ, અને એવાં એવાં બીજાં રમણીય વૃક્ષ ઉત્પન્ન થતાં હતાં એ ખરું. તોપણ વૈરભાવ શાંત થયો ન હતો અને વૈરીઓનાં નિત્યદર્શનથી તે દૃઢ થતો હતો. ભૂપસિંહનો વૈરભાવ એ પોતાના વૈરભાવનું માત્ર સાધન હતું. જાતે કાંઈ પણ કરવું નહીં, કશામાં દેખાવું નહીં, પરંતુ સર્વ ફળ સાધન દ્વારા લેવાં; પોતાનો હાથ કોઈ ઠેકાણે દેખાય નહીં પરંતુ સર્વના હાથ પોતાના જ ચલાવ્યા ચાલે – ટૂંકામાં સૂર્યચંદ્રની પેઠે પોતે આઘા ઊભા રહી અદૃષ્ટ રીતે આખા સમુદ્રની પાસે પછાડા મરાવવા અને પોતે તો માત્ર સર્વ જોયાં કરવું – અને ધાર્યું થયું જોવું – એ ભૂપસિંહના અમાત્યની પ્રકૃતિ – નીતિ હતી. આમ સ્વાભાવિક રીતે અદૃષ્ટ સાધનો ન જોઈ શકનાર સાધનભૂત ભૂપસિંહ અધીરો બની નિષ્કર્મ જેવા દેખાતા અમાત્યની નીતિનો વેગ અને તેનાં નિર્માણ પામેલાં ફળ ચચ્ચાર વર્ષ સુધી ન દેખાતાં જોઈ ધૂંધવાતો હતો અને તે જોઈ અમાત્ય પોતાનું એક સાધન દૃઢ થયું માનતો હતો.

સોનેરી ગાલીચા ઉપર મહાદેવનું બાળ દેખાય એમ ભૂપસિંહ એક તકિયાનું અઠીંગણ દઈ બેઠો હતો. જૂની અવસ્થાના કરતાં આજ સ્વાભાવિક રીતે તેનાં વસ્ત્રમાં, શરીરમાં, મોંમાં અને સ્વભાવમાં ફેર પડી ગયો હતો. જડસિંહના કારભારીથી કંટાળેલા ગરાસિયાને ક્ષુદ્ર મુત્સદ્દીની ગરજ પડી હતી તેમ જ પોતાના કારભારીથી કંટાળેલા રાણાને અમાત્યની ગરજ હતી. પણ એ ગરજનો દેખાવ પહેલાં જુદો હતો અને આજ જુદો હતો. ભાઈબાપા, સમાનભાવ, દેખીતી એક પાસની ગરજ, અને સ્વાર્થ દેખાડી જોરથી કરવામાં આવતી મિત્રતા : તેને ઠેકાણે આજ અધીરાપણું, હુકમ, અને રાજાપ્રધાનનો અરસપરસ સ્નેહ અને ધર્મભાવ, એ સર્વ સ્પષ્ટ દેખાતાં હતાં અને વચ્ચે વચ્ચે જૂના સંબંધના ફુવારા ફૂટતા હતા.

'બુદ્ધિધન, તમે આજ સુધી કાંઈ ન કર્યું. આ ત્રણ ટકાનો શઠરાય જેણે મને આટલું આટલું દુઃખ દીધેલું તેને આમ મારી પાસે આવી બેસતો જોઉં, મારો કારભારી કહું, મારું રાજ્ય સોંપું – એવું એવું હું કેટલા દિવસ ખમી શકું ? મારા ગરાસમાંથી ખાઈ જનારને ગરદન ન મારવાં જોઈએ ? તમે જ્યાં સુધી એની બાબત કાંઈ કરશો નહીં ત્યાં સુધી મને સંતોષ નથી.' એમ કહી બોલતાં બોલતાં ઊંચો થયેલો રાણો પાછો તકિયા પર પડ્યો અને અમાત્ય સામી આંખો કાઢી જોઈ રહ્યો.

બુદ્ધિધન રાણા સામે ઊંધે પગે બેઠો હતો તે જરીક હસ્યો અને બોલ્યો : 'રાણાજી, જરા ક્ષમા રાખો. આપને ગાદી મળે તેમાં આપના શત્રુને એટલો લાભ ન મળે ? અપકારનો બદલો ઉપકાર ઘટે' કહી પાઘડી હેઠે મૂકી નિરાંતે બેઠો.

રાણા મોટે સાદે હસી પડ્યો : 'વાહ વાહ ! વાહ વાહ ! એ તો આજ જ જાણ્યું.

પણ અપકારનો બદલો ઉપકાર અને ઉપકારનો બદલો અપકાર એક ઊલટસૂલટ કરવાનું તો તમને મુત્સદ્દીઓને જ સોંપ્યું, હોં ! અમે તો એક વટવાળા. જિવાડતાને જીવ આપીએ ને મારતાને તો મારીએ જ. તમે મિત્ર અને એ શત્રુ – બેને એક અસ્ત્રે ન – ખાજું ને ભાજી બે ટકે શેર થાય તે તો અંધેરી નગરીમાં જ. નિશાળિયાયે એ તો જાણે !!'

'બહુ સારું, ત્યારે હવે હુકમ ! કારભારીને કાલે બરતરફ કરવો હોય તો તે આપના જ હાથમાં છે.

'હવે એ મશ્કરી જવા દો. શું ધાર્યું તે તો કહો.' બંને જણ શાંત અને ગંભીર બની ગયાં અને બુદ્ધિધને ભાષણ આરંભ્યું.

'રાણાજી ! ઇચ્છાઓ ઉતાવળથી અને ધીરે ધીરે બે રીતે પાર પડે છે. પરંતુ ઉતાવળથી ફાલેલી વનસ્પતિ તરત સુકાઈ જાય છે અને ધીરે ધીરે ઊગતા વૃક્ષનાં મૂળ જમીનમાં ઊંડા ઊંડા પેસે છે. દાખલો જુઓ : શઠરાયના મૂળ કેટલાં ઊંડાં છે ? આપ ગાદીએ બેઠા ત્યારે સર્વ અધિકારીમંડળ એનું હતું. રાજમહેલનાં માણસો એનાં જ હતાં. એજંસીમાં અને મુંબઈ સરકારમાં તે પંકાયેલો છે. છાપાંઓમાં તેની કીર્તિ ઘણી છે. બસ્કિન્ સાહેબને ઠેકાણે રસલ સાહેબ આવ્યા તેમને એના ઉપર વિશ્વાસ જણાય છે. મને પણ પોતાનો કરવા એણે કેટલી યુક્તિઓ કરી છે ? જો એને આપણે એકદમ કાઢ્યો હોત તો એ કોચલું ગૂમડું ભરનીંગળ થઈ જાત. હજારો તરકટો રચત, ખટપટો ઊભી કરત, રાજ્યમાં અને સરકારમાં શક્તિ અજમાવી વિઘ્નો નાખત ! તમારી પ્રતિષ્ઠાનો ઊગતી અવસ્થામાં નાશ કરત. એમ શું શું ન થાત ! એ સૌ ઉતાવળથી થાત.'

'હાસ્તો ! ખરી વાત.' નરમ બની ભૂપસિંહ બોલ્યો, અને ફૂંફાડા મારતો રજપૂતનો મિજાજ સાંડસામાં આવ્યા જોઈ તેને યોગ્ય ઠેકાણે આણવા ચતુર પકડનાર ધીરજથી યત્ન કરવા લાગ્યા.

'ત્યારે તેનાં ઊંડાં ગયેલાં મૂળ પૂરેપૂરાં ઉખાડી નાંખી આપણાં મૂળ ઊંડાં નાંખવાં એમાં બહુ વખત જોઈએ. અને બહુ ધીરજ જોઈએ.'

રાણો જિરાક નિરાશ દેખાયો અને નરમ બની તકિયા પર પડ્યો.

'પણ હવે અડચણ નથી. આપણું કર્તવ્ય કામ ઘણુંખરું થઈ ગયું છે. ઇમારતનું ખોખું તૈયાર થઈ ગયું છે અને ઈંટો ચણાઈ ગઈ છે. હવે તો ઉપર ઉપરનું કામ બાકી છે – માત્ર પ્લાસ્ટર કરવું અને એવું એવું કરવાનું રહ્યું છે.'

ભૂપસિંહ પાછો ટટ્ટાર બેઠો અને બરોબર ધ્યાન આપવા તત્પર થયો અને બોલ્યો : 'ઠીક, ચાલો.'

બુદ્ધિધને અલંકારશાસ્ત્ર પડતું મૂક્યું અને સ્વાર્થવાર્તાના રસમાં ડૂબતા રાણાની આંખ આગળ હકીકતની કાયા ઉઘાડી કરવા માંડી.

'મારો અને આપનો સંબંધ એ હવે ઢાંકી શકાય એમ નથી. હું આપની સાથે

આવ્યો ત્યારથી એ વાત સૌ જાણે છે. શઠરાયને સ્વાભાવિક રીતે મારા પર વિશ્વાસ નથી પરંતુ તે મીઠાબોલો છે અને આપણા તરફથી એના ઉપર દેખીતો ઘા થયો નથી ત્યાં સુધી એનો અવિશ્વાસ સંપૂર્ણ નથી. અને એ વાત સારી છે. હું એના કારભારમાં વચ્ચે પડતો નથી દેખાતો એથી એની સર્વ ખટપટ આજ સુધી શાંત રહી છે પણ સદાકાળ એમ નહીં રહે. અને એ ખટપટ કરવા પ્રયત્ન કરે ત્યારે તે લૂલી થાય એના ઉપાય આપણે કરેલા જ છે. નરભેરામને એના સેક્રેટરીની જગા આપેલી છે. એ એના સ્વભાવ પ્રમાણે મારી પણ ચેષ્ટા કરે છે અને મારી નિંદા થતી હોય છે ત્યારે સામેલ રહે છે. આથી કારભારીનો વિશ્વાસ એના ઉપર સજડ ચોંટી ગયો છે. પરંતુ આપને ખબર છે કે એ આપણો જ માણસ છે. એણે મેરુલા સાથે દોસ્તી કરી છે અને દુષ્ટરાય પોતાની અને પોતાના બાપની જે જે બડાશો અને છાની વાતો રૂપાળી પાસે કરે છે તે આપણી પાસે ચાલી આવે છે. ન્યાયાધીશ કરવતરાય અને કારભારી, બે ભાઈઓ અને ત્રીજો ફોજદાર દુષ્ટરાય મળી ગરીબ પ્રજા ઉપર જે જે જુલમ કરે છે તેના પ્રત્યે આપણે આજ આંખ આડા કાન કરીએ છીએ એટલે એ લોક વધારે વધારે નિરંકુશ થાય છે એટલે એ સૌના પાપનો ઘડો એની મેળે નહીં ફૂટે તો જ્યારે ઇચ્છા થશે ત્યારે એક ટકોરો માર્યે ફૂટશે. ટકોરો ક્યારે મારવો એ આપણી ઇચ્છાની વાત છે. એના નિરંકુશ બનવાથી પ્રજા બળી રહી છે. રાજા સારા પણ પ્રધાન ખોટો – એ સૌનો વિચાર થઈ ગયો છે, અને તેમના પોકારનો ભડકો ફૂંક મારતાં સળગી ઊઠશે. કારભારીને કાઢવાનું જગતની અને સાહેબની આંખે આ એક સબળ કારણ થશે. આપનો કોઈ દોષ નહીં કાઢે અને પડેલા ઉપર પ્રજા પાટુ મારવાની.

'હાથી પાછળ કૂતરાં ઘણાં ભસે એ આપણી શિખામણ કારભારીને ગમી જવાથી તે દિવસે મુંબઈના છાપાંવાળાઓ રૂપિયા માગતા હતા ત્યારે તેણે આપ્યા નહીં. કારભારી મુંબઈ ગયો હતો ત્યારે એકબે છાપાંવાળાઓ આવ્યા હતા તેને નરભેરામની ઉશ્કેરણીમાંથી મેરુલાએ કારભારીને નામે અપમાન આપ્યું. પ્રજામાંથી કેટલાંક માણસો મુંબઈ રહે છે તેને આપણા તરફથી આવકાર મળે છે. પણ શઠરાયને રાવણના જેટલું અભિમાન છે અને આવાં માણસો સાથે ભારેખમ રહે છે એટલે તેને મળી પાછા જતાં તેઓ તેને ધિક્કારે છે અને કેટલીક વાર તો નરભેરામ તેમનો અને કારભારીનો મેળાપ પણ થવા નથી દેતો. બીજા સિપાઈઓ તેનું અનુકરણ કરે છે. આ સૌની અસર જોવી હોય તો આ છાપું વાંચજો. એમાં છપાયું એટલે જૂઠામાંથી સાચું ચાળી કાઢવા કોઈ બેસતું નથી. પરંતુ તેના લખાણનું વજન સરકાર ને લોકોમાં કેવું રહે છે તે પ્રસંગ પડ્યે બતાવીશ.

'રસલ સાહેબ લશ્કરી માણસ નથી. બસ્કિન્ સાહેબની પેઠે તેમનું અંતઃકરણ સમજાય એમ નથી. કોઈને નકામું અપમાન આપવું અથવા નઠારાને નઠારો કહેવો એ એમની પ્રકૃતિ નથી. શઠરાયના ઉપર એમનો વિશ્વાસ છે એમ આપની અને જગતની જાણમાં છે. પણ સાહેબ ઊંડા છે. તરકડીના છોકરા બાબતનો ઠરાવ ખાસ દફતરમાં છે. તે સાહેબના જાણવામાં છે એ બાબત આ લીલાપુરથી કાગળ આવ્યો છે તે નિરાંતે વાંચજો.

'પ્રજાનો પોકાર સાહેબ પાસે કાંઈક ગયો છે. આપ જશો ત્યારે સાહેબ એ વાત કાઢશે. કારભારીની નિંદા કર્યા સિવાય ખરી વાત કેમ કરવી તે હું કાલ વિચારી કાઢીશ. હાલના સર્વ કારભાર બાબત જુમ્મો કારભારીને શિર છે.

'પેલા વાણિયાના કામમાં કરવતરાયે જુલમ કર્યો તે બાબત વાણિયાને સાહેબ પાસે મોકલવા યુક્તિ કરી છે. વાણિયાને લાભ કાંઈ નહીં થાય પરંતુ એ કામ સરકાર મારફતે આપની પાસે આવશે એ ઠીક પડશે.

'હળવે હળવે દરબાર અને મહેલમાંથી સૌ જૂના માણસોને વધારે પગારે દૂર કાઢ્યાં છે અને નવાં માણસ આપણાં છે એ આપને ખબર છે. શઠરાય તેમને પોતાનાં કરવા મથે છે અને એ સૌ વાત એમની જ મારફત આપણી પાસે આવે છે.

'ગરબડદાસનો કેવો ઉપયોગ થવાનો છે તે આપને ખબર છે. એ ઉપયોગ કરવાનો વખત હવે આપની ઇચ્છા છે તો આવે છે. તમે સાહેબને મળી આવો એટલે સૌ વાત ઉપાડીએ.'

'રિપોર્ટ' પૂરો થઈ રહ્યો એટલે રાણાએ આળસ મરડ્યું અને મોં મલકાવી ઊભો થયો. બુદ્ધિધન પણ ઊભો થયો અને ઊઠતાં ઊઠતાં બોલ્યો : 'આપણી પાસે ખેલનાં બધાં સાધન છે. ખામીમાં એક અંગ્રેજી ભણેલો અને ગણેલો માણસ જોઈએ.

'ઠીક, ઠીક, એ તો હવે જોજો. સરત રાખજો કે શઠરાયને બીજાં બેચાર વરસ ન મળે.'

'રાણાજી, ધીરજ રાખો. વખત આવ્યે પ્રસવ એકદમ થાય છે અને જગત જાણે છે, પણ માના પેટમાં ગર્ભ પાકતાં નવ માસ લાગે છે અને તે ક્રિયા શી રીતે થાય છે તે કોઈથી સમજાતું નથી. લીલાપુરમાં કેટલાં વર્ષ થયાં ત્યારે ગાદી મળી ?'

'હા, એ તો ઈશ્વરઅધીન વાત હતી.'

'શઠરાયે પર્વતસિંહનું કરાવ્યું એમ તમે જડસિંહનું કરાવ્યું હોત તો તમારા હાથમાં હતું.'

રાણો માત થયો.

'ઠીક, ભાઈ, પ્રસવકાળ આણો. પણ એય પહેલેથી જણાય છે હોં ! છોકરાવાળું પેટ ઢાંક્યું નથી રહેતું.'

'પણ આ તો વગર પેટે છોકરું આવવાનું છે.'

રાણો ફરી માત થયો.

'બહુ સારું. તમે કહો – કરો – તે ખરું.'

આગળ રાણો અને પાછળ અમાત્ય એમ બે જણ ચાલ્યા. પાછળ ચાલતાં ચાલતાં બુદ્ધિધન બોલ્યો : 'રાણાજી ! હવે થોડા દિવસમાં સૌ જણાશે.' ફરી પાસે જઈ કાનમાં કેટલીક વાત કરી.

ભૂપતસિંહ ખુશ થયો, પાછો ફર્યો, પ્રધાનનો વાંસો થાબડ્યો અને મંદિર બહાર નીકળ્યો.

'નિઘારખો મહેરબાન' – બૂમ પડી. ગાડીમાં બેસી, ગાડીનાં ચક્ર, ઘોડાઓની ખરીઓ અને સવારોની તરવારોના ખડખડાટ ભડભડાટ સાથે સવારી ચાલી. ગાડી નજર બહાર થઈ જોઈ બુદ્ધિધન પાછો અંદર ચાલ્યો. મંદિરનાં પગથિયાં પર ઊભો રહી, દાઢીએ હાથ મૂકી, વિચારમાં પડી બોલ્યો : 'ઈશ્વર ! હું કાંઈ કરતો નથી. આ સૌ તું જ કરે છે.'

છાતી પર હાથ મૂકી બોલ્યો : 'ઈશ્વર ! મેં કોઈનું નુકસાન – વગર કારણ નુકસાન કર્યું નથી – કરનાર નથી. યોગ્ય કારણસર નુકસાન કરવું – તે તો તુંયે ક્યાં નથી કરતો ?' અંતઃકરણને દિલાસો મળ્યો. તેમાંથી ખૂંચ નીકળી ગઈ. તે સાફ થતાં જાગ્યો હોય તેવો બની, ચારે પાસ નજર કરી બૂમ પાડી, 'દત્ત ! દત્ત !'

મૂર્ખદત્ત ઉતાવળો ઉતાવળો આવ્યો. તે રસોઈ કરી રહ્યો હતો અને રાણો કલાક બેઠો હતો એટલે મૂર્ખદત્તને પણ અંદર ભરાઈ રહેવું પડ્યું હતું. અંદર ગયા પછી સાંભર્યું કે નવીનચંદ્ર પણ વાડામાં છે અને અમાત્ય કુટુંબ પણ ત્યાં ગયું. ગભરાયેલો ઊઠ્યો અને રસોઈની ઓરડીમાં એક જાળિયું બહાર તળાવમાં પડતું હતું ત્યાંથી અંગૂઠા પર ઊભો રહી બે હાથે જાળીના સળિયા ઝાલી જોવા લાગ્યો. સારે ભાગ્યે નવીનચંદ્ર વાડામાં ઝાઝી વાર ન રહેતાં તળાવમાં નાહવા પડ્યો હતો અને નાહી રહી ઓટલા પર ઊભો રહી ડિલ લોહતો હતો. બૂમ ન પાડવી ઠીક કરી દત્ત ઝપ લઈ ભોંય ઉપરથી લીંપણના પોપડા ઉખાડી નવીનચંદ્ર પર ફેંક્યા. જાળી બહાર હાથ નીકળતો ન હતો એટલે પોપડા બરોબર વાગ્યા નહીં. આખરે એક પોપડો બરાબર નાહેલ નવીનચંદ્રના વાંસા પર પડી, વાગી, ભાંગી ગયો. નવીનચંદ્ર ચમક્યો અને પાછળ ફરી ઊંચે આંખો ચડાવી જુએ છે તો દત્તને દીઠો અને જાળિયા પાસે ગયો. દત્તે રાણો તથા અમાત્ય અને એનું કુટુંબ આવ્યાના સમાચાર ધીમે સાદે કહ્યા અને સૂચના આપી કે સૌ જાય ત્યાં સુધી વાડામાંયે ન જશો અને મંદિરમાંયે ન આવશો. 'રાણાને જોવા હોય તો પેલી પાસ થઈ દરવાજા આગળ ઊભા રહેજો' એમ કહ્યું. નવીનચંદ્રે વખત ગાળવા ગાંસડી છોડાવી એક ચોપડી માગી. દત્ત ચમક્યો અને આ વળી પંડિતની પેઠે ચોપડી માગે છે તે શું એમ વિચાર કરતાં કરતાં આપી. ઝાડની ડાળીમાં પોતાનું ભીનું પોતિયું ધોઈ નિચોવી મોં પર છાંયડો આવે એમ નવીનચંદ્રે સૂકવ્યું, અને શિયાળાની સવારનો તડકો સારો લાગવાથી ધડ તડકામાં રાખી ચોપડી વાંચતો બેઠો અને વચમાં વચમાં આસપાસનો દેખાવ જોવા લાગ્યો. મૂર્ખદત્ત રસોઈમાં પડ્યો, પરવાર્યો અને અમાત્યે બોલાવ્યો તે સાંભળી બહાર આવ્યો. ડોકું ઊંચું કરી બોલ્યો : 'જી !' ઘુંમટમાં જીકારનો પડઘો થયો.

બુદ્ધિધન : 'કેમ આજ કોઈ આવ્યું નથી કે ?'

મૂર્ખદત્ત : 'અલકબહેન અને ભાભીસાહેબ આવ્યાં છે ને !'

'ક્યાં છે ?'

'વાડામાં. પધારો. રાણાજી આવ્યા હતા એટલે તાળું વાસ્યું હતું.' આગળ તપોધન દોડ્યો અને પાછળ અમાત્યે ચાલવા માંડ્યું.

'હાલ કોઈ ઉતારુ નથી કે ધર્મશાળામાં ?'

'હા જી, એક જણ છે : તલાવ પર કે ઓટલે બેઠા હશે.'

તાળું ઉઘાડ્યું અને બારણું ઉઘાડ્યું.

પ્રકરણ ૭

વાડામાં લીલા

મહાદેવની પાછળના વાડામાં થોડા દિવસ થયાં મોગરો, ગુલાબ, ચંપો અને એવાં એવાં ફૂલની વાડી જેવું બનાવવા યત્ન કરવામાં આવ્યો હતો. મૂર્ખદત્તનો એક સૂતળીનો ભરેલો ઊંચાનીચા પાયાવાળો ખાટલો વચ્ચોવચ પડ્યો રહેતો. તેમાં એકલો હોય ત્યારે તે ચતો સૂતો સૂતો કઠોર ગાયન કરતો અથવા અશુદ્ધ શ્લોક ગાતો. અલકકિશોરી અને કુમુદસુંદરીએ વાડામાં આ ખાટલાની બેઠક શોધી કાઢી અને એક બાજુ ઉપર બેઠાં. સાહેલીઓ માથા અને પાંગથ આગળ બેઠી. અલકકિશોરીએ ઊઠી ફૂલ તોડી સૌને વહેંચી આપ્યાં.

'કહો, ભાભીસાહેબ, કયું ફૂલ લેશો ?'

'તમો આપો તે.'

'ના, પણ તમે પસંદ કરો.'

'તમે આપશો તે હું પસંદ જ કરીશ.'

'બધી બાબતમાં એમ કરશો તો તમને ભારે પડશે.'

'આખા સારા તમારા આપેલા ભાઈને લીધા તો હવે એમ શા મેળે કહો છો ?'

'લો ત્યારે આ શાહાળી લો. તમારા જેવાં નાજુક ને તમારા જેવાં રંગવાળાં.' હસતાં હસતાં કુમુદસુંદરીએ નાજુક હથેલીમાં ફૂલ લીધાં. લાંબા કરેલા, રૂપેરી પાણીવાળી નદી જેવા હાથમાં ફૂલ શ્વેત કમળ જેવાં લાગવા માંડ્યાં.

અલકકિશોરી : 'જો વનલીલા, મારી ભાભીનો હાથ અત્યારે દેખાય છે એવો કોઈનો દેખાય છે ?'

રાધા : 'બહેન ! તમારી ભાભી, એમાં તે કંઈ મણા હોય ?'

વનલીલા : 'તમે આ ફૂલ આપ્યાં પણ એવાં ફૂલની વેણી ગૂંથાવી આપો અને અંબોડે ઘલાવો. આ વસંતના દિવસ છે.'

રાધા : 'વસંતે નવો અને એ પણ નવાં.'

અલકકિશોરી : 'જો, આ ફૂલના હાર કરાવી એમના પલંગની ચારે પાસ બાંધીશું ને ગુલાબનું ફૂલ ઘાલી વેણી કરીશું.'

વનલીલા : 'તે ચંપા અને મોગરાના ગજરા કરજો.'

અલકકિશોરી : 'ને ભાભી, મારા ભાઈ પાસે મુજરા કરજો.'

કૃષ્ણકલિકા : (હસી પડી) 'મરો, મુજરા તો ગુણકા કરે.'

અલકકિશોરી : 'મેર, મેર, બોલનારી ન જોઈ હોય તો. લાજ.'

કાળી અને શીળીના ડાઘાવાળા મોંવાળી પણ શક્કાદાર કૃષ્ણકલિકા ઓછી બુદ્ધિની હતી અને વર્તણૂકમાં શિથિલ હતી એટલે આ ઠપકો નકામો ગણ્યો અને મનમાં અલકકિશોરીને ડહાપણડાહ્યલી અને ચોળી ગણવા લાગી. એમાં તે શું કહ્યું એમ જ મનમાં આવ્યું. એનું વચન સાંભળી કુમુદસુંદરીનું મોં ઊતરી ગયું. પોતાની અવગણના થઈ લાગી. પોતે નીચ સોબતનું ફળ ભોગવે છે એમ વિચાર થયો. શરીરનો ભોગ અને વૈભવ પૂરા પાડનાર પ્રમાદધન સાથેના સંબંધ ઉપર તર્ક કરવા લાગી અને તે જોતાં, 'ખરે, આ શું ખોટું કહે છે ?' એમ મનમાં આવ્યું. પોતાનાં પ્રિય પુસ્તકો સાંભર્યાં. સરસ્વતીચંદ્ર સાથેનો સંબંધ સર્વ ઇચ્છાઓ તૃપ્ત કરત – સર્વ મનોરથ પૂરા કરતા એવો અસંતોષ થયો, સરસ્વતીચંદ્રના ગુણ સાંભરી આવ્યા, હૈયું ભરાઈ આવ્યું અને રોવા જેવી થઈ ગઈ. સર્વેએ જાણ્યું કે કૃષ્ણકલિકા પર ખોટું લાગ્યું અને એને ઠપકો દેવા તથા કુમુદસુંદરીને સમજાવવા મંડી ગયાં. કુમુદસુંદરીએ આંખો લોહી નાંખી, કૃષ્ણકલિકા પર ખોટું લાગ્યું નથી એવું કહ્યું, પણ તેની સાથે પોતાના મનોવિકારનું કારણ આપી શકી નહીં એટલે સૌને પોતાનો તર્ક ખરો જ લાગ્યો. સરસ્વતીચંદ્ર અને કુમુદસુંદરી એકબીજાને ઘણાક દિવસ ઉપર માત્ર એક જ વખત મળ્યાં હતાં અને પ્રમાદધન સાથે તો આટલો સંબંધ થયો હતો – પ્રમાદધનનો 'સવારથ' (સ્વાર્થ) દીઠો હતો તે છતાં બિચારીના મનમાં એ ચંદ્ર જેવાના સ્મરણનો સ્પર્શ થતાં ચંદ્રકાન્તમાંથી રસ ઝરે તેમ શોકમય રસ ઝરતો. સરસ્વતીચંદ્ર રૂપવાન છે કે નહીં તેનો તેને વિચાર પણ નહોતો થયો. માત્ર તેના પત્રવ્યવહાર અને વચનામૃત ઉપરથી મોહ પામી હતી. અને પ્રમાદધન કાન્તિવાળો, ફક્કડ અને ભોગી હતો તે છતાં આ મોહ ખસતો ન હતો. વયમાં અને શરીરમાં તેમ જ વિદ્યા, બુદ્ધિ, ડહાપણ, ચતુરાઈ અને રસિકતા તેમાં પણ ઘણી કરતાં સ્ત્રી ચડતી ન જોઈએ. એવી સ્ત્રી કજોડાનું દુઃખ ભોગવે છે, પતિથી તૃપ્ત થઈ શકતી નથી. પતિ મોટો છે એવું સમજી શકતી નથી, તેને મનમાં માન આપતી નથી, તેના પર સ્નેહ થતો નથી, તેની સાથે અંતરમાંથી એક થઈ શકતી નથી. જો કુલીનવૃત્તિવાળી ન હોય તો મનમાં તિરસ્કાર પણ કરે છે. કુમુદસુંદરીમાં ઈશ્વરે કુલીનતા વાવી હતી, માબાપે ઉછેરી હતી અને વિદ્યાએ ફળફૂલવાળી કરી હતી. પણ બુદ્ધિધનનાથી વિદ્યાચતુરના ઘરની હવા જ જુદી હતી અને તેમાં એ ઊછરી હતી. વર અને સાસરિયાં સર્વને ચાહતી હતી, સર્વનું સારું વાંછતી હતી, અને તેમનાથી મનમાં પણ જુદાઈ ન આણવા મથતી હતી. પરંતુ

તેની શક્તિની હદ હતી અને પાણી વગર હવામાં માછલી તરફડે તેમ વિદ્યા વગરના ઘરમાં વિદ્યાચતુરની બાળકી વલોપાત કરતી હતી, મહામહેનતે એ વલોપાત ઓછા થવા આવ્યા હતા, એટલામાં આ કૃષ્ણકલિકાના વચનથી સરસ્વતીચંદ્ર પાછો સાંભર્યો. તેણે મોકલેલા શ્લોકવાળો કાગળ અત્યારે પણ કમખામાં હતો. સૌના દેખતાં કાગળ કાઢ્યો તો નહીં, પણ એમાં મન ભરાયું. મગજમાંથી છાતીમાં તાર ગયો હોય તેમ કાગળના સ્પર્શનું ભાન આણી હૈયું ધબકવા માંડ્યું. ટાઢની કંપારી આવી હોય તેમ શરીરમાં ચમકારા થયા અને રૂંવેરૂંવા ઊભાં થયાં. કાંઈક પરસેવો પણ થયો. પરંતુ આ સર્વ તેણે એકલીએ જ જાણ્યું. મોં ઉપર આનંદ ઉત્પન્ન કર્યો. અને રંગમાં ભંગ પડ્યો હતો તે જંતો રહ્યો. સૌ પાછાં વિનોદમાં પડ્યાં. ખાટલો ખૂંચવા લાગ્યો અને સૌ ઊઠ્યાં. વનલીલા અને કુમુદસુંદરી આંગળીએ વળગી તળાવ ભણીની બાજુએ ચાલ્યાં. અલકકિશોરીએ કૃષ્ણકલિકાને ગળે હાથ નાંખી વાડા વચ્ચોવચ ફરવા માંડ્યું. રાધા મોગરાના છોડની ડાળ હલાવતી ઊભી.

અલકકિશોરી કૃષ્ણકલિકા સાથે વાતોમાં પડી : 'અલી, ખરેખરું બોલજે. કાલ પેલાં નણંદભોજાઈ જતાં હતાં અને અગાડી જમાલ ને મેરુલો હતો તેમાં મેં મોં મરડ્યું તેથી એ કાંઈ બોલ્યાં ?'

'ના ના.'

'રાંડ કાળકા માતા, ખરું બોલ !' કહી ગળા પરના હાથ વડે ઉન્મત્ત કિશોરીએ કૃષ્ણકલિકાને ગાલે ચૂંટી ભરી.

'બળ્યું, આમ ચૂંટી શું ખણો છો જે ? તમારા ઘરમાં જ સુવર્ણપુરનું રાજ્ય હશે !' કહી કૃષ્ણકલિકાએ ડોકું ધુણાવ્યું. અલકકિશોરીએ એને બે હાથ વડે બાથ ભરી જોરથી દાબી.

'બોલ, બોલ, હવે ડાહીલી.'

'જેવું તમે કર્યું તેવું તેણે કહ્યું.'

'શું કહ્યું ?'

'આ ખલકનંદાએ કહ્યું જે આ જોને આજકાલની ટીચકુડી સતી થઈ બેઠી છે ! હું ખરી જે એનો મદ ઉતારું.'

'મેર, રાંડ, તું તે શું ઉતારનારી હતી ? – પછી ?'

'રૂપાળી બોલી કે ચાળણી કરબડાને હસે છે. આ જોને.'

'જોયું, જોયું. મારી વાત કોણ કરનારું હતું જે ? કૂવામાં હોય ત્યારે હવાડામાં આવે કની ? મારામાં કવાણો નહીં હોય તો એ વાત શી કરશે ?'

'કોઈ બોલે સાચું તો કોઈ બોલે જૂઠું. કોણ સાચું જૂઠું જોવા જનાર છે ?'

'જીભ ખેંચી નાંખું, મારી વાત કરે તો.'

'કારભારીની દીકરી છે.'

અલકકિશોરીએ ઓઠ વડે પુકાર કર્યો :

'બહુ સારું કારભાર કેવો રહે છે તે જોશે.'

'પણ બહેન, આપણે અભિમાન ન રાખીએ. ગમે તેટલું પણ એ મોટા ઘરની.'

'વારુ વારુ. આ એની સાથે કની તો હું બોલુંયે નહીં.'

એક પાસ આ સંવાદ ચાલે છે. બીજી પાસ કુમુદસુંદરી અને વનલીલા છાનાંમાનાં ફરતાં હતાં અને વનલીલા ઝીણે રાગે ગાતી હતી :

'આશાભંગ થઈ ભામિની,
*રુએ, સ્તુતિ કરે સ્વામીની.'**

પોતે પણ 'આશાભંગ' થઈ હતી તે કુમુદસુંદરીને સાંભર્યું. હળવે રહી વનલીલાથી છૂટી પડી અને ઓટલાના મૂળ આગળ મહાદેવની પછીતની ભીંતને અઠીંગી તલાવ ભણી જોતી જોતી એકલી ઊભી રહી. વનલીલાવાળી કડી ફરી ફરી ગાતાં અણધારી એક નવી કડી એનાથી એને મેળે જ જોડાઈ ગઈ – ગવાઈ ગઈ.

'ગયાં ચંદ્ર ક્ષિતિજ તજી ક્યાંય ?
પડ્યું તિમિરે કુમુદ મીંચાય !'

વળી થોડી વાર અટકી એ બોલી ઊઠી :

'સૂઝ્યું ભ્રમર તને શાથી આવું રે ?
કેમ કમળ તજી દઈ જવાયું રે ?'

ચિત્તવૃત્તિ આમ સળગ્યે જતી હતી અને તેનો ભડકો કલ્પનાના રાતાપીળા રંગ ફેરબદલ ધારી વધ્યે જતો હતો. વિચાર અંજાઈ ગયા અને કોમળ અંતઃકરણ તપી જતાં આંખે અને કાને પોતાનું કામ કરવું છોડી દીધું. જાગ્રત અવસ્થાનાં સ્વપ્નની પેઠે કુમુદસુંદરીના મગજમાં સરસ્વતીચંદ્ર આબેહૂબ ખડો થયો. પળવાર એક મોટા અરણ્યમાં એક ઝાડની છાયા તળે ઊભેલો દેખાયો. બીજી પળે એક ગામડાની ભાગોળે કોઈ કણબીના ખાટલા ઉપર થાક્યો પાક્યો બેઠેલો લાગ્યો. વળી એક મહાનગરના ઘોરી રસ્તા પર ભીડમાં એકલો અજાણ્યો અપ્રસિદ્ધ આથડતો લાગ્યો. થોડીવારમાં એક ધર્મશાળામાં માંદો પડેલો અને કોઈ સંભાળનાર ન મળે એવું સ્વપ્ન થયું. પોતાની પાસે વેશ બદલી ઊભો રહ્યો હોય અને પોતે ઠપકાભરી આંખે જોતો હોય એમ લાગ્યું. આ જાગતી નિદ્રા – આ અવસ્થા – તેને ઘણીવાર અનુભવવી પડતી હતી, પરંતુ તે તેને પતિવ્રતાધર્મથી વિરુદ્ધ લાગતી હતી અને કાંઈક ઉપાય કરવા ઇચ્છતી હતી. સાસરે આવ્યા પછી આ આધિથી તે દૂબળી થઈ ગઈ હતી અને મન પણ નબળું પડ્યું હતું. સુવર્ણપુરનું પાણી નવા આવનારને માફક થઈ જતાં વાર લાગે છે એવું કેટલાકનું માનવું હતું. ઔષધ ઉપચાર અને વસાણાં ચાલવા માંડ્યાં હતાં પણ ગુણ લાગતો ન

---

* ઓખાહરણમાંથી

હતો. બુદ્ધિધનનો ખ્યાલ એવો હતો કે વહુ પિયર સંભારી સોરે છે. તેથી તેણે હુકમ કર્યો હતો કે એને સોબતમાં રાખવી, રમતગમતમાં એનો દિવસ કઢાવવો, અને ગામ બહાર હરવાફરવા લઈ જવી, કારણ વિદ્યાચતુરના ઘરમાં સુધારો હતો. અને સ્ત્રીવર્ગને ફરવાહરવાની ટેવ હતી તે બુદ્ધિધનને માલૂમ હતું. આ હુકમનો અમલ અલકકિશોરી પૂરા ભાવથી કરતી. પણ કુમુદસુંદરી પોતાનો રોગ જાણતી હતી અને એમાંથી મુક્ત થવા પ્રમાદધનને મુંબઈથી કેટલાંક પુસ્તક મંગાવવા કહ્યું હતું, તે એવું ધારીને કે પુસ્તકમાં લક્ષ જવાથી પરપુરુષ થયેલા સરસ્વતીચંદ્રનું ભૂત મગજમાંથી જતું રહેશે. પુસ્તક હજુ આવ્યાં ન હતાં એટલે આ અવસ્થા ઘણીવાર થઈ આવતી અને અનુભવહીન બાળકી પુસ્તકની વાટ જોતી હતી. પરંતુ આજ તો સ્વપ્ન જોસભર આવ્યું હતું અને નિ:શ્વસ્ત બની ભીંત સાથે લપાઈ રહેલી આ પૂતળીના અંતરમાં કેવી જાતનો સંચો ચાલતો હશે તેની કોઈને ખબર ન હતી. એટલામાં વનલીલા છૂટી પડી હતી તે ગાતી ગાતી પાસે આવી :

'સહિયર વેરણ ક્યાં થઈ લાગી,
મને નિદ્રામાંથી જગાડી રે
*પિયુથી વિખૂટી મને પાડી રે - સહિયર.'**

પાસે આવી ગાતી બંધ પડી. 'ભાભીસાહેબ ! આ તો જુઓ.' એમ એણે બૂમ પાડી કુમુદસુંદરીના રોકાયેલા મગજમાં બૂમના પહેલાં ગાયન ગયું અને તેના સંસ્કાર બૂમ કરતાં લાંબા પહોંચ્યા.

'ભાભીસાહેબ ! આ તો જુઓ.' વનલીલાએ ફરી કહ્યું. 'વેરણ' થયેલી 'સહિયર'ના સામું ટકટક જોઈ રહી કુમુદસુંદરી જાગી હોય તેમ બોલી : 'હા, શું કહો છો ?'

'એ તો આ એક કૌતુક જોવું હોય તો. આ ઓટલા પર કોક સૂતું છે ને વળી ચોપડી વાંચતાં વાંચતાં સૂતું હશે ને ઊંઘ આવી હશે તે ચોપડી છાતી પર પડી ગઈ છે. લોકો શું કરે છે ? તળાવ પરે ચોપડી ?'

'હશે, આપણે શું ? પારકા પુરુષની આપણે શી ચિંતા ?'

'પણ કલાંઠી બદલતાં કે ઊઠતાં તળાવમાં પડશે તે ?'

'જગાડો ત્યારે.'

'અરે ઓ ભાઈ, ઓ ભાઈ !'

કાનમાં સ્વર જતાં નવીનચંદ્ર જાગ્યો અને પાછું જોયું. 'જરા સંભાળીને ઊઠજો. ઊંઘમાં પાસું બદલતાં તળાવમાં પડાય માટે જગાડ્યા છે.'

'બહુ સારું કર્યું, બહેન.'

નવીનચંદ્ર બેઠો થયો. એની અને કુમુદસુંદરીની પળવાર

* ઓખાહરણમાંથી

નવીનચંદ્રની આંખ તો આ સહજ હોય એમ પાછી ફરી અને તે પાછો ચોપડી ઉઘાડવા જાય છે એટલામાં મંદિરના દ્વાર ભણી 'નિઘા રખો મહેરબાન'નો પોકાર સાંભળ્યો એટલે રાણો જતો હશે જાણી જોવા ઊઠ્યો અને ચોપડી ત્યાં જ મૂકી ઓટલાની પેલી પાસ ગયો.

ગરીબ બિચારી કુમુદસુંદરી ! નવીનચંદ્ર પાછળ એની આંખ ગઈ, પોતે અને વનલીલા પાછાં ફર્યાં તોપણ આંખ પાછી ફરી નહીં, અને એક પાસ આંખ અને બીજી પાસ શરીર એમ ચાલ્યાં. થોડીક વાર પહેલાં જેનો ચિતાર મન આગળ હતો તેના જેવો જ નવીનચંદ્ર લાગ્યો. 'શું એ જ સરસ્વતીચંદ્ર ? ભમતા ભમતા અહીંયા આવ્યા હશે ? ના, ના, એમ તો ન હોય. મારી કેવી દશા થઈ તે જોવા અહીંયા આવ્યા હશે ? ના, ના, એમ એ મારા દુઃખની મશ્કરી કરે એવા નથી. પણ છે તો એ જ – હા કહો કે ના. હશે.' – નિઃશ્વાસ નાંખી – 'મારે હવે એની સાથે શો સંબંધ છે ? એનો તો વિચાર જ કાઢી નાંખવો. એ હોય તોયે શું ને બીજો કોઈ હોય તોયે શું ? ઈશ્વરે જેની સાથે પાનું પાડ્યું તે ખરો, બીજા સૌ ખોટા.' નરમ બની જઈ મરજી ઉપરાંત વનલીલા સાથે ચાલી. વળી વિચાર થયો : 'પણ એ જ એ હોય તો સારું હશે. મારે એનો બીજો કાંઈ તો સ્વાર્થ નથી, મારી પ્રીતિનો કળશ તો લગ્નથી રેડાયો તે રેડાયો. પણ આ અહીંયા રહેશે તો કોઈ વખત કોઈની સાથે પણ વાત કરશે તે એકલી બેઠી બેઠી સાંભળીશ. જો એ જ હશે તો એની વિદ્યા ઢાંકી નહીં રહે, કોઈક વખતે પણ તેનાં ઝરણ ઝરશે અને આ વિદ્યાના દેશમાં – અરણ્યમાં – એનાં સંસ્કારી વચનામૃત આઘેથી પણ મારે કાને આવશે.'

'ના, ના, પણ એટલોયે સંબંધ ખોટો.'

'પણ એવા અશરીર સંબંધમાં શો દોષ ?'

'પણ શાથી જાણ્યું કે આ તે એ જ ?'

'એ જ મુખારવિંદ. વળી પુસ્તક પાસે હતું – એ તો અમથું હોય. કોણ જાણે શુંયે હશે.'

'પણ એ તો અહીંયાં રહે તો સારું એની ક્ષેમકુશળતા જાણીને જ મગ્ન રહીશ. મારો રોગ જશે. મારે બીજું વધારે શું જોઈએ ? આટલો જ સંબંધ રહે તેમાં શો દોષ ? એની સાથે બોલીશચાલીશ નહીં. એના સામું જોઈશ નહીં. માત્ર એ કોઈની સાથે વાત કરશે તે સાંભળીશ. એને ક્ષેમકુશળ જાણી મને ચિંતા નહીં રહે.

વિચારમાળાનો મેર આવ્યો. બે જણાં ચાલતાં ચાલતાં અલકકિશોરી ભણી ગયાં. અલકકિશોરી પાસે આવી, ભાભીને ખભે હાથ મૂક્યા. સામું જોઈ રહી અને બોલી :

---

* નળાખ્યાનમાંથી

'કેમ ભાભીસાહેબ ! આજ આમ કેમ છો ? કાંઈક ઊંડા વિચારમાં પડ્યાં છો ? તમારે શોક તો હોય નહીં. મનસૂબા તો કારભારીઓ કરે. કહો, પિયર સાંભર્યું છે કે મારો ભાઈ સાંભર્યો છે ?'

'ઈશ્વર જાણે શાથી, આજ હું થાકી ગઈ હોઉં તેવી થઈ છું.'

એટલામાં વાડનાં બારણાં ઊઘડ્યાં, આગળ બુદ્ધિધન અને પાછળ મૂર્ખદત્ત – તાળું કૂંચી હાથમાં લીધેલાં એવો – એમ બે જણ અંદર આવ્યા.

અલકકિશોરી, કુમુદસુંદરી, વનલીલા અને કૃષ્ણકલિકા સૌ એકઠાં થઈ ગયાં અને અમાત્યની સામે ટોળું બની વીંટળાઈ વળ્યાં. રાધા એકલી ફરતી હતી તેણે ઓટલા ઉપર એકલી ચોપડી પડેલી દીઠી. 'કોની હશે ?' 'કોણે અહીંયાં મૂકી હશે ?' કહી ઓટલે જઈ નીચે વળી લીધી અને પાનાં ફેરવી જોવા લાગી. સૌને બતાવવા પાછી આવે છે તો ટોળું થતાં દીઠાં. તેમાં પોતે પણ ભળી અને કુમુદસુંદરીને ખભે એક હાથ મૂકી ઊભી રહી.

'રાધા ક્યાં ?' કહી પાછું જુએ છે તો એને અલકકિશોરીએ દીઠી. કુમુદસુંદરીએ એના હાથમાંથી ચોપડી લઈ જોઈ.

'શાની ચોપડી છે ?' બુદ્ધિધને પૂછ્યું. ચોપડીમાં પાનું જોતી જોતી શરમાતી કુમુદસુંદરી બોલી : 'આ તો રાધાના હાથમાં હતી. એનું નામ '- ધી પંડિત-કાશીવિદ્યાસુધાનિધિ' એવું છે. એમાં સંસ્કૃત તથા અંગ્રેજી 'આર્ટિકલો' તથા જૂનાં પુસ્તકોના ઉતારા આવે છે. મારા પિતાજીને ત્યાં પ્રતિમાસે આવે છે.' સૌ સ્ત્રીવર્ગ જોઈ રહ્યો. કાંઈ સમજાયું નહીં.

રાધા : 'એ તો પેલે ઓટલે પડી હતી કોકની તે મેં આણી.'

મૂર્ખદત્ત : 'આપણી ધર્મશાળામાં ઊતરેલા છે તેમની ચોપડી છે એ. એ ખોળતા હશે.'

બુદ્ધિધને ચોપડી હાથમાં લીધી અને નવીનચંદ્રને વાડામાં બોલાવવા કહ્યું. તપોધન દોડ્યો. નવીનચંદ્ર પાછો ફરી ચોપડી શોધતો હતો તેને કહ્યું કે 'અમાત્ય બોલાવે છે. આ ઓળખાણનો પ્રસંગ ઠીક છે, તમારી ચોપડી એમની પાસે છે, ચાલો.' બંને જણ આવ્યા. નવીનચંદ્રે નમસ્કાર કર્યા, બુદ્ધિધને ગંભીરતાથી સ્વીકાર્યા, સ્ત્રીવર્ગ છેટે સંકોચ પામી ઊભો રહ્યો અને કુમુદસુંદરી ધ્રૂજવા લાગી – પુસ્તક ઉપરથી તેની શંકા વધારે બળવાન બની હતી અને સૌની પાછળ ઊભા રહી બધાં પોતાને દેખે નહીં એમ સૌનાં માથાંની વચ્ચે રહેતા અંતરમાંથી નવીનચંદ્રનું મુખ નિરાંતે અને નિ:શંક ન્યાળી શકતી હતી. તેના મનમાં એમ હતું કે જો મારી શંકા ખરી હશે તો એ મારો દૃષ્ટિપાત ખમતાં ક્ષોભ પામશે.

બુદ્ધિધન : 'તમે ક્યાંના વતની છો ? અહીંયાં કાંઈ પ્રયોજને આવવું થયું હશે.'

નવીનચંદ્ર : 'હું મુંબઈ ભણીથી આવું છું. રજવાડો નજરે ન્યાળવાના હેતુથી આણી પાસ આવ્યો છું.'

'તમે મુંબઈમાં કાંઈ ધંધો કરો છો ?'

'આપણા દેશમાં કહેવાય છે કે અન્નપૂર્ણા કોઈને ભૂખ્યું મૂકી સૂતી નથી તે હું અનુભવવા ઇચ્છું છું. મુંબઈમાં હું વિદ્યાર્થી હતો, હવે અનુભવાર્થી છું.'

'તો કાંઈ ધંધો કરો.'

'એક ધંધામાં એક જ જાતનો અનુભવ આવે છે. મારે સૌ જાતનો અનુભવ જોઈએ છે.'

બુદ્ધિધનને આ માણસ વિચિત્ર લાગ્યો અને કાંઈક હસવું આવ્યું.

'તમે એ કાર્ય સી રીતે પૂરું પાડશો ?'

'હું બોલ્યા વગર જોઈ શકું છું, કાને સાંભળેલું મનમાં રાખી શકું છું. જાતે રંગાયા વિના સૌ રંગ જોઈ શકું છું.'

બુદ્ધિધને મહામહેનતથી હસવું ખાળી રાખ્યું.

'આ પુસ્તક તમારું છે ?'

'હા જી.'

'તમે શું ભણ્યા છો ?'

'કાંઈક અંગ્રેજી અને કાંઈક સંસ્કૃત.'

'ક્યાં શીખ્યા છો ?' કુમુદસુંદરી ઉત્તર સાંભળવા આતુર થઈ.

'મુંબઈમાં.' કુમુદસુંદરી પૂરી તૃપ્ત થઈ નહીં.

'લો આ પુસ્તક; તમે જ્ઞાતે કેવા છો ?'

'જી, આપની જ જ્ઞાતિનો છું.'

'અત્રે રહો ત્યાં સુધી આપણે ઘેર જમજો.'

'જેવી ઇચ્છા.'

કુમુદસુંદરીની ચિત્તવૃત્તિને ગમ્યું, તેની પતિવ્રતાવૃત્તિને ન ગમ્યું.

બુદ્ધિધન પોતાને ઘેર વિચિત્ર મનુષ્યોનું પ્રદર્શન જમાવતો તેમાં ઉમેરો થયો જાણી રાજી થયો. નવા અતિથિને યોગ્ય સત્કાર કરવાનું અલકકિશોરીને માથે પડ્યું – તેણે માથે લીધું. તપોધનને હુકમ થયો કે વાળુ વખત નવીનચંદ્રને ઘેર આણવો.

કુમુદસુંદરી જાણી જોઈ આના સામું જોઈ રહી હતી. કદી કદી તેના દૃષ્ટિપાત ન ખમાતા હોય એમ આંખો મળતાં તે આંખ ખેંચી લેતો હતો. ઘડીક બેધડક જોઈ રહેતો. ઘડીક દરકાર ન હોય તેમ જોઈ બીજે ઠેકાણે નજર નાંખતો. પરીક્ષાના કાર્યમાં સુંદરીના મનની અમૂંઝણ ધોવાઈ ગઈ. 'ચંદ્ર' અને 'ભ્રમર' વાળી કડીઓ જોઈ હતી તે ફરીફરી મનમાં ગાતી સૌની જોડે ગાડીમાં બેઠી. બુદ્ધિધન પોતાની ગાડીમાં બેસી ગયો.

પ્રકરણ ૮
અમાત્યને ઘેર

નવીનચંદ્ર અમાત્યને ઘેર સવારસાંજ જમવા જવા લાગ્યો. શઠરાયને ઘેર કોઈનો અતિથિનો પણ – ભાવે પુછાતો ન હતો અને શેઠ આવ્યા તો નાંખો વખારે એમ સૌ કોઈને થતું. ઘરમાં આવનાર, પાસે બેસનાર, સાથે જમનાર, સૌ કોઈ શઠરાયને ઘેર જાય ત્યારે તેમનાં તેમ પાછાં આવતાં. કૂતરાની પેઠે કોળિયો ધાન ખાય, પણ શઠરાય પોતાની સાથે બોલે કે ચાલે નહીં એટલે આવનારને મન એમ જ થતું કે અહીંયાં ક્યાં ભરાઈ પડ્યા ? બુદ્ધિધનને નાનપણમાં કોઈ વાર નોતરું તો તેડું નહીં ને તેડું તો નોતરું નહીં એમ થતું. ન જાય ને પાછળથી શઠરાયને સાંભરે કે એ આવ્યો નથી તો એને માથાના ફરેલમાં ગણે. કોઈ વાર તો કોઈ એવી મશ્કરી કરે અથવા એવું તો અભિમાન ભરેલું વાક્ય બોલે કે ઘરમાં આવેલો માણસ બેઠો ને બેઠો બળી જાય. બુદ્ધિધન તો કોઈ વાર શઠરાયને ઘેર ભરાઈ પડે ને લાગ મળે તો છાનોમાનો અથવા કંઈ બહાનું કાઢી ઘેર નાસી આવતો. આ સૌ જૂના જમાનાની વાત હતી પણ બુદ્ધિધનને હજી સુધી સાંભરતી હતી અને પોતાના ઘરમાં કોઈને એવું ન થાય માટે જાતે બહુ સાવચેત રહેતો અને છોકરાં તથા ચાકરોને પણ સભ્યતા અને વિવેકની રીતમાં તેણે કેળવી મૂક્યાં હતાં. બુદ્ધિધનની જોડે નવીનચંદ્રનો પાટલો નંખાતો. પંક્તિભેદ રજ પણ થતો નહીં, અને અથડાતા ભમતા વટેમાર્ગુ જેવા અતિથિ જોડે શુદ્ધ મનથી, વાણીથી અને કર્મથી સમાનભાવ રાખી સુવર્ણપુરના મહારાજનો પ્રિય બુદ્ધિશાળી અમાત્ય રસભેર વાતો કરતો અને ન બોલતાને બોલાવી ચર્ચા ચલાવતો, અને તે ચર્ચામાં બુદ્ધિનું અભિમાન લેશ પણ દેખાતું ન હતું. જમવાને પ્રસંગે સાથે જમવા બેઠેલો પ્રમાદધન અતિથિને હઠહઠ કરતો, અને તેની સગવડની સંભાળ રાખતો. સૌભાગ્યદેવી, અલકકિશોરી, કુમુદસુંદરી ગૂંચળું વળી જમનારની આગળ બેસતાં અને છાનાંમાનાં પાનની બીડીઓ કરતાં.

શઠરાયને ઘેર બુદ્ધિધને જુદી જ જાતનો દેખાવ જોયેલો હતો. ખલકનંદા અને રૂપાળી ઘરમાં ધબધબ ચાલે, દોડાદોડ કરે, હોંકારા પાડે, અને ચાકરોની સાથે ઘડીકમાં હસે અને ઘડીકમાં તેમને છણકા કરે. પૈસો ઘણો હોવાથી શરીર પર ઘરેણાં ઘણાં રાખે અને તેથી વધારે છાક રાખે. પણ એટલામાં જ તેમના મોટાપણાની સીમા આવી રહેતી. ઘરની સંભાળ રાખવી કે ત્રેવડ કરવી તેનું કોઈને ભાન નહીં. માથે લૂગડું ઓઢવાની તો બાધા. એકબે લટિયાં ઊડતાં ન હોય તો ભાગ્યશાળી. ભલું હોય તો વાંસો ઉઘાડો હોય કે ભલું હોય તો કમખો પહેર્યો ન હોય. ચણિયા પહેરવાથી શ્રમ લાગતો અને ઊઠતાં બેસતાં પહેરેલું લૂગડું કેમ રહે છે તેની જાતે સરત રાખવાની ટેવ ન હતી અને પરભાર્યાને યાદ આપવાની જરૂર ન રહેતી અથવા જરૂર લાગે તો આવી બાબતમાં બૈરાંમાણસને મોંએ કહેતાં શરમ આવતી. ઘરના પુરુષો પારકાં બૈરાંની

ચેષ્ટા કરતા પણ પોતાના ઘરમાં જોતા ન હતા. એમાંથી પરિણામ એ થયું હતું કે ઘરમાં આવનાર જનાર લાગ મળ્યે બૈરાં સાથે અણઘટતો પરિચય લેતા. બુદ્ધિધને આ સૌ જોયું હતું, કંટાળો આવ્યો હતો. અને પોતાના ઘરમાં એવું ન થાય તે સારુ ખાસ ચટ અને ચીવટ રાખતો હતો. એની નાતમાં દેખીતો ઘૂંઘટો તાણવાનો ચાલતો ન હતો. પરંતુ પરભાર્યાં મોટાં માણસો આવે ત્યારે સ્ત્રીઓ સંતાઈ રહેવા જેવું કરતી. નવીનચંદ્ર મોટા માણસમાં ગણાતો ન હતો અને પોતાની નાતનો એટલે એ જમતો હોય તે વખત કોઈ એની શરમ ન પાળતાં પણ ચાલતા સુધી તેના દેખતાં વાતોમાં ભાગ નહોતાં લેતાં.

નવીનચંદ્ર પણ કાંઈક શરમાળ હતો, સ્ત્રીવર્ગ સાથે જાતે પરિચય લેતો ન હતો, અને ચાલતા સુધી ઘરમાં કોઈને ભારે ન થઈ પડે એવી રીતે રાખતો. બેચાર દિવસમાં તો તેની સુશીલતાને લીધે તે સૌને ઘરના માણસ જેવો લાગવા માંડ્યો. પ્રથમ મેળાપને સમયે બુદ્ધિધનને વિચિત્ર લાગ્યો હતો તે અભિપ્રાયમાં કાંઈક ફેર પડ્યો. જમ્યા પહેલાં અને પછી પ્રમાદધન જોડે તે ગપ્પાં મારવા બેસતો. પ્રમાદધનને એનું 'ઇંગ્લિશ નૉલેજ' સારું લાગ્યું અને તેની તેણે પિતાને વાત કહી. એમ પણ માલૂમ પડ્યું કે એ મુંબઈનાં મોટાં અંગ્રેજી વર્તમાનપત્રોમાં લખવાનો પ્રસંગ રાખે છે. આવા આથડતા માણસની બાબતમાં બુદ્ધિધને આ તરત માન્યું નહીં.

એવામાં એક દિવસ નવીનચંદ્રવાળુ સારુ આવેલો હતો. તે દિવસ દરબારના કામમાં બુદ્ધિધન રોકાયેલો હોવાથી વાળુનો વખત વીતી જવા છતાં કાંઈ ઠેકાણું ન હતું. નવીનચંદ્ર પ્રમાદધન સાથે એક દીવાનખાનામાં બેઠો હતો. બીજા છસાતેક જણા પ્રમાદધનને મળવા આવેલા હતા તે પણ બેઠા હતા. પ્રમાદધન સૌની વચમાં એક આરામખુરસી પર પડ્યો હતો. બધા બેઠા હતા તેમાંથી એક જણે એની પાઘડી લઈ ખૂંટીએ મૂકી અને બીજાએ અંગરખું મૂક્યું. ત્રીજાએ એને બંડી કાઢતાં મદદ કરી. ચોથો એનાં વખાણ કરવામાં રોકાયો હતો. પાંચમો તેમાં હાજિયા ભણતો હતો અને છઠ્ઠો એના શત્રુઓ અથવા પ્રતિસ્પર્ધીઓ શોધી કાઢી તેમની નિંદા કરતો હતો.

એવામાં ટપાલ આવી. કાગળો એકદમ સર્વ મંડળના અધ્યક્ષ પ્રમાદધનના હાથમાં મુકાયા. પહેલવહેલું અંગ્રેજી 'ન્યૂસપેપર' ફોડ્યું. ચારેબાજુઓ ઝપઝપ અધીરાઈથી ઉથલાવી આંખો તળે કાઢી હર્ષ અને ઉત્સાહથી પ્રમાદધન બોલ્યા :

'નવીનચંદ્ર ! પેલો 'આર્ટિકલ' આવ્યો છે.' પિતાની ખાતરી કરી આપવા નવીનચંદ્ર પાસે લખાવી એક વાનું મોકલ્યું હતું તે આજના છાપામાં હતું.

'હે ! આવ્યું ? વાંચો, વાંચો.' એક મિત્ર બોલ્યો.

તે વંચાવા માંડ્યું. એટલામાં બુદ્ધિધન આવ્યાની ખબર પડી. સર્વ મંડળ વેરાયું. પ્રમાદધન અને નવીનચંદ્ર ભોજનગૃહમાં ગયા ત્યાં એક પાટ ઉપર વચ્ચોવચ ભીંતનો તકિયો કરી અલકકિશોરી બેઠી હતી. પાટ પાસે એક બારી પર હાથ મૂકી કુમુદસુંદરી ઊભી હતી. જમીન પર એક પાટલા પર બેસી પાસેની સગડીમાં સૌભાગ્યદેવી તાપતી

હતી. પાંચછ યુવતીઓ પાટ પર બેઠી હતી અને ગામગપાટા હાંકતી હતી. વૃદ્ધ થયેલા દયાશંકરની સ્ત્રી – ડોશી થયેલાં 'જમનાકાકી' સૌભાગ્યદેવીની પાસે બેસી તાપતાં તાપતાં ધીમા સાદે વાતો કરતાં હતાં. અમાત્ય આવ્યાની પ્રમાદધને ખબર કરી એટલે સૌ મંડળ વેરાઈ ગયું અને માત્ર ઘરનાં જ માણસ રહ્યાં. અલકકિશોરી પાટ ઉપરથી ઊઠી અને ત્યાં પ્રમાદધન બેઠો તથા બાજુએ નવીનચંદ્ર બેઠો.

કુમુદસુંદરી ભણી પુરુષોની પીઠ હતી. અલકકિશોરી ભાભી પાસે જઈ સોડમાં ઊભી, હળવે રહી તેને બે ભુજ ભરી દાબી અને કાનમાં કહ્યું : 'હાશ, હવે હૂંફ વળી. ભાભી ! તમારા શરીરમાં ગરમાવો તો ઠીક રહે છે – શિયાળાની રાતમાં.' કુમુદસુંદરીએ મોં મલકાવ્યું અને અલકકિશોરી બાથ છોડી છૂટી ઊભી રહી. કુમુદસુંદરીને નવીનચંદ્રને જોતાં ઊપજતો ક્ષોભ દિવસે દિવસે ઓછો થતો હતો.

બુદ્ધિધન આવ્યો અને પાટલા નંખાયા. સૌ જમ્યાં. જમતી વખતે પ્રમાદધને નવીનચંદ્રના 'આર્ટિકલ'ની વાત કરી. બુદ્ધિધન કહે, 'હા, એ મેં જાણ્યું. સાહેબના શિરસ્તેદાર આવ્યા છે તેમણે એ વાંચ્યું અને વખાણ્યું. ઠીક લખ્યું છે. નવીનચંદ્ર ! તમારે બધી જાતનો અનુભવ જોઈતો હોય તો અત્રે રહો. અમારે એક અંગ્રેજી લખનાર જોઈએ છે. એ અનુકૂળ પડશે તો રાણાજીને કહીશું પ્રસંગ આવ્યે.'

સૌ જમી રહ્યાં. રાત ઘણી ગઈ હતી. નવીનચંદ્રને અમાત્યને ઘેર સૂવાનું ઠર્યું અને પ્રમાદધનને બેસવાના દીવાનખાનામાં પથારી થઈ. તે સૂતો જોડેના દીવાનખાનામાં. બુદ્ધિધન અને પ્રમાદધન ગયા. અલકકિશોરી રાત વીતી હતી એટલે સાસરે ન ગઈ અને માએ તથા ભાભીએ શિખામણ દીધી કે 'સાસરે ના કહાવ.' પણ 'ના શું કહાવવી છે ? જાણશેસ્તો.' કરી ના કહાવ્યું. પ્રમાદધનને સૂવાને વાર હતી એટલે નણંદભોજાઈ સગડી કરાવી ગપાટા મારવા બેઠાં.

બુદ્ધિધનને આજ કાંઈ અસાધારણ બનાવો સાંભળવાનો દિવસ હતો. બાપદીકરો દીવાનખાનામાં જઈને બેઠા.

- 'પિતાજી ! શઠરાયના તરફના સમાચાર સાંભળ્યા ?'

'મને લાગે છે કે આપણી વાત કાંઈક ફૂટી છે. કોના તરફથી ફૂટી છે અને કઈ રીતે તે જોવાનું છે.'

એવામાં વરધી મંગાવી અંદર એક સિપાઈના વેશવાળો આવ્યો. તે નરભેરામ હતો. એ શઠરાયનું માણસ થઈ રહ્યો હતો પરંતુ અંદરથી બુદ્ધિધનના પક્ષમાં હતો. બાપદીકરા સામો તે બેઠો.

'બુદ્ધિધનભાઈ ! કામ વસમું થયું છે.'

'શું ?'

'આજ સુધી તો આપનો અને રાણાનો સંબંધ શઠરાયને અંધારામાં રહ્યો. હાલમાં આપ બે જણ વારંવાર મળો છો અને શિકારે ગયા હતા ત્યારે રાજેશ્વર મહાદેવમાં મળ્યા હતા તે કારભારીને ખબર થઈ છે.'

'બસ ? એટલું જ કે ?'

'વહેમવાળા માણસને દૂર કરવો એ એનો નિશ્ચય છે – એવી એને ટેવ છે.'

'તે ?'

'રાજબા અને આપની વચ્ચેના જૂઠા કાગળ ઊભા કર્યા છે. તે રાણાને બતાવવાના છે.'

બુદ્ધિધન રાતપીળો થયો. 'એ બતાવવાનું કોણે માથે લીધું છે ?'

'રાણાના જૂના ખવાસ મ્હાવાએ.'

'ઠી-ક.'

'કાગળ લખ્યા છે મેં.' એમ કહી પંદરવીસ કાગળ અમાત્યના ખોળામાં નાંખ્યા.

'ક્યારે બતાવવાના છે ?'

'આપ દરબારમાંથી પાછા ફરો તે પછી.'

'મારા હાથમાં રહેવા દો. કાલ બાર વાગતે પાછા મોકલીશ.'

નરભેરામના ઉપર બુદ્ધિધનનો વિશ્વાસ હતો તે હવે સજડ થયો. ઘણાંક માણસો એણે દરબારમાં અને બીજે ઠેકાણે ઉઘાડાં અથવા છાનાં પોતાનાં કરી રાખ્યાં હતાં. પરંતુ થોડાકને જ કસી જોવાનો પ્રસંગ આવ્યો હતો. નરભેરામ કસોટીમાં શુદ્ધ નીકળ્યો અને અમાત્યનું અંત:કરણ તેના ઉપર નવીન સ્નેહ અને ઉપકારથી સ્ફુરવા લાગ્યું. પરંતુ કાકા પરણ્યા અને ફોઈ રાંડ્યાં થયું. રાણાનો વિશ્વાસ રાખતાં સાવધાન રહેવાની જરૂર લાગી. આજ સુધી તે પોતાનો છે એવું માનનાર અમાત્યને નક્કી લાગ્યું કે રાજબાની બાબત રાણાના મનમાં ભરાશે તો નીકળવી કઠણ થશે અને પોતાની સૌ યુક્તિઓ, 'કાંતી પીંજી કપાસ' થશે. આજ સુધી દરબારના ભેદ રાણો પોતે જ ઉઘાડતો, હવે રાણા પાસે પોતાનો માણસ રાખવાની જરૂર લાગી. પોતાનું માણસ કોણ ? ગરબડદાસ ? ના. નરભેરામ ? હા. વળી રાણા પાસે રાખતાં નરભેરામે કરેલા ઉપકારનો બદલો પણ વળવાનો. આખા આકાશમાં વીજળી પુષ્કળ ચમકારા કરતી ચાલી જાય તેમ એ પળમાં અમાત્યના મનમાં આ સર્વ વિચારનો ચમકાર થઈ રહ્યો. બીજી પણ ઘણીક ખટપટ સમજાતી ન હતી તેનો મનમાં ખુલાસો થયો. યુદ્ધસામગ્રી તૈયાર કરી રાખી હતી. પણ સામાએ હુમલો કર્યા સિવાય પહેલો ઘા પોતે કરતાં શુદ્ધ અંત:કરણ આંચકો ખાતું હતું તે ટટાર થયું. સંશયકાળ જતો રહેતો લાગ્યો અને નિર્ણયકાળ દોડતો દોડતો સમીપ આવ્યો લાગ્યો.

'નરભેરામ ! હવે અણીનો સમય આવશે. આ કાગળ જોયા પછી રાણા શઠરાય પર વિશ્વાસ બતાવશે, મારા પર કોપાયમાન દેખાશે, અને શઠરાય પર વિશ્વાસુ માણસ પોતાની પાસે રાખવા માગશે તે વખત એ તારું નામ આપે એમ કરવું. એ થાય એવું છે કની !'

'હંમ્, થઈ શકશે. મારા જેવું વિશ્વાસનું પાત્ર આજે એને કોણ છે ?'

'વારુ, ગરબડ હાલ એની પાસે વધારે આવે છે ?'

'હા, એ તો કહેવાનું જ ભૂલી ગયો. એને રૂપાળીબાઈએ આંજ્યો છે.'

'બરોબર. પણ એના ચાળા સરત રાખજે. એની સાથે એનું અને આપણી સાથે આપણું માણસ થાય – બે ધારની તરવારે રમે – એવો હાલ એનો ઘાટ છે.'

'એમાં એને લાભ શો ?'

'કારભારી અને અમાત્ય બે લડીલડી નકામા થાય તો એ કારભારી થાય – પોતાને રાણાનો વિશ્વાસુ સમજે છે.'

'એનું શું કરશો ?'

'એ તો થઈ રહેશે. કહેવાનું એટલું કે એ ત્યાં આવે જાય ત્યારે શા પ્રપંચ ઘડે છે તે સરત રાખજે.'

'બહુ સારું. ત્યારે હાલ તો રજા લઉં છું.'

'વારુ, પણ મને મળવાનું વધારે રાખવું.' નરભેરામ ગયો. એની પાછળ આઘે સુધી નજર નાંખી સિપાઈનો વેશ સાંગોપાંગ ઊતર્યો જોઈ અમાત્ય હસ્યો.

'પ્રમાદ ! કારભારીને ત્યાંથી કાંઈ પણ ખાવાનું આવે તો હાલ સંભાળ રાખવી હોં ! લેવું, પણ જમીનમાં દાટી દેવું.'

'શું કાંઈ ઝેર દેવાનું છે ?'

'રાણો જડસિંહ માર્યો કહેવાયો અને પર્વતને તો માર્યો જ, તેનો આપણે વિશ્વાસ શો ? વારુ. જાઓ, ઊંઘી જાઓ.'

પ્રમાદધન આભો બન્યો અને વિસ્મય પામતો પામતો ગયો.

બુદ્ધિધન ઊઠ્યો અને લાંબા દીવાનખાનામાં એકલો હેરાફેરા કરવા લાગ્યો અને ઓઠ પર આંગળી મૂકી પોતાના મન સાથે બોલવા લાગ્યો :

'તારું કાળું થાય કારભારી ! છેવટે જાત ઉપર જ આવ્યો. આજ સુધી ગમે તેટલું પણ મારો જાતભાઈ – મારો સગો – કરી મેં તારા પર ઘા ન કર્યો.'

'બહુ સારું ત્યારે – હવે પડો મેદાનમાં. આજ સુધી છાના વેરી હતા. હવે ઉઘાડા થાઓ.'

'ગરબડ, તેં પણ ઠીક ધંધો માંડ્યો છે – મેં પણ એક વખત એમ જ કર્યું હતું. પણ આપણા બેમાં ફેર છે. મેં કોઈનું ખૂન કરાવ્યું નથી – મને ઈશ્વરની કાંઈક બીક છે – મારા કહેવા વિના કોઈએ કોઈનું ખૂન કર્યું હોય તેમાં હું શું કરું ? પર્વત મૂઓ તેમાં મને દોષ નથી.'

'તું પણ મારો ગુરુ મળ્યો. અલ્યા, મારું જ ખૂન ?'

'પણ જો આ રજપૂત હાથમાંથી ગયો તો ઉપાય નથી. એક વાર રમાબાઈના હાથમાં ગયેલો પાછો કબજે થતાં સાતપાંચ વીતી છે અને આ કલાવતીમાં લપટાયો

તો એને સટકવાનું નથી. પછી તો ભૂપસિંહ તારો નહીં જ, બુદ્ધિધન !' મોટા અરણ્ય વચ્ચોવચ રાત્રે બ્રહ્મરાક્ષસ એકલો ઊભો રહે તેમ અદબ વાળી દીવાનખાના વેચ્ચોવચ બુદ્ધિધન ઘડીક વાર ઊભો રહ્યો. તેનું મગજ ઉશ્કેરાઈ ગયું અને કાળજું ધબકવા લાગ્યું. '—અલ્યા ખૂની ! મારું જ ખૂન ?'

'તારું સત્યાનાશ જાય, શઠરાય ! કલાવતી ક્યાંથી સૂઝી ? રાજબાની વાત જાણી ત્યારે કલાવતીનો ભેદ સમજાયો. એ તો તેં જ ભૂત ભરવેલું ! મને અને રાણાને જુદા પાડવાનો રસ્તો !'

'રાજબા !' — આંખ આગળ બનેલો બનાવ ખડો થયો. મરેલી રાજબા હાથમાં હાથ મૂકવા તત્પર થતી પાસે આવતી લાગી.

'ભૂત !' બુદ્ધિધન ગભરાયો. પગ ધ્રૂજવા લાગ્યા. પરસેવાના ઝોબેઝોબ વળ્યા. જીભ ઊપડતી બંધ થઈ. અચિંતી દોટ મૂકી ગાદી પર બેઠો — તકિયે બેઠો. રાજસિંહનો વેશ ધરનારી પાસે આવી દેખાઈ અને ખભા ઉપર તેના હાથ અને હડપચીનો ભાર લાગ્યો. સુવર્ણપુરનો અમાત્ય બાવરો — દીન જેવો — ક્ષુદ્ર બની ગયો અને ફાટી આંખે દૃષ્ટિકલ્પના ભણી જોવા લાગ્યો — બેશુદ્ધ બનવા જેવો થયો.

એટલામાં દીવાનખાનાનું એક પાસનું બારણું ભચકાયું — ઊઘડ્યું. સૌભાગ્યદેવી અંદર આવી. ગાયત્રી જેવી પવિત્ર દેવી પર દૃષ્ટિ પડતાં મલિન સત્ત્વ અદૃશ્ય થયું. સ્નેહભક્ત દેવી ભણી જોઈ રહ્યો.

'મારા વહાલા ! હવે તમે કારભારી થવાના — એટલે અમારા મટવાના. આમ ને આમ રાતરેડા જવાના અને અમારી સાથે વાતચીતોનું તો બાઢમ્, નાનાં હતાં ત્યારે તો બારબાર વાગતા સુધી વાતો કરતાં અને હવે તો તમે અને તમારો કારભાર. મારે વગર શોક્યે શોક્ય.'

હસતી હસતી દેવી આવી. પતિની પાસે શરીર સ્પર્શી બેઠી, ગળે હાથ નાખ્યો અને ઉઠાડી શયનગૃહમાં લઈ ગઈ. બન્ને મોટી વયના બાળકવાળા માબાપનાં વય અને મન હજી તરુણ જ હતાં અને વૃદ્ધ વિચારો જય પામી શક્યા ન હતા.

દેવીની શોડમાં સૂતેલો પુરુષ નિદ્રામાં લવતો હતો — નિદ્રામાંથી જાગી ઊઠી, સાંભળી રહી, દેવી પાછી આંખ મીંચતી હતી અને પતિને કોમળ હૂંફાળી છાતી સરસો વધારે વધારે જોરથી ચાંપતી હતી.

'અલ્યા શઠરાય ! મારું જ ખૂન કરવાના વિચારથી તને સંતોષ રહ્યો હોત તો હું બરાબર ફાવત નહીં..સાથે રાણાને પણ મારવાનો તારો મનસૂબો છે એટલી મારે અનુકૂળતા થશે. રાણો મારો રહેવાનો એટલો રસ્તો છે.'

'તારા મનમાં એમ હશે કે બુદ્ધિધન જાય તો રાણો રહેશે, ને રાણો પણ હાથમાં ન રહે તો એ પણ સ્વાહા ! વાહ ! વાહ !'

'પણ એ પણ ઠીક છે. દુષ્ટરાય કલાવતીને ઘેર જાય છે.'

સ્વપ્નસૃષ્ટિના ધૂમકેતુ આમ મુખાકાશમાં ચડી આવતા. તેને જોનાર જડ દીવા

વગર કોઈ ન હતું. એ સ્વપ્નને બળે પુરુષ પાસું બદલવા જતો અને તેથી નિદ્રામાં પણ ચમકતી સ્ત્રી તેમ થવા ન દેતાં તેને હાથના જોરથી પોતાની સન્મુખ જ ખેંચતી – રાખતી – વિમુખ થવા ન દેતી. આ બનાવનો ઇતિહાસ ચારણ જેવો પલંગ 'કચડ કચડ' બોલી – ગાન કરી – કાન વિનાના બહેરા શૂન્ય શયનગૃહને સંભળાવવા યત્ન કરતો હતો. શિયાળાની લાંબી રાત આમ ટૂંકી થઈ જતી હતી.

પ્રકરણ ૯

ઉન્મત્તપણાનું પરિણામ

લીલાપુરથી પાછા આવ્યા પછી રાણાની ઉદારતાને લીધે બુદ્ધિધને સારું અને વિશાળ ઘર બંધાવ્યું હતું. દરવાજા અંદર મોટી ખડકી હતી અને ખડકી પાછળ મોટો ચોક હતો. ચોકની બે પાસ મોટા ખંડ હતા તેમાં ખંડના ભાગ કરી રસોડું, પાણિયારું, જમવાનો ખંડ વગેરે કરાવ્યું હતું. બીજી પાસના ખંડમાં જુવાન સ્ત્રીવર્ગની કચેરી ભરાતી. ચોક પાછળ પરસાળ, ઓરડો, ગજાર વગેરે હતું. પરસાળમાં સૌભાગ્યદેવી બેઠક રાખતી. ચોક અને ખડકી વચ્ચે પાટિયાં ભરી દીધાં હતાં. ખડકીમાં અંગ્રેજોની 'વેઇટિંગ રૂમ' જેવી ગોઠવણ હતી અને બહારના ઓટલા ઉપર અમાત્યના સિપાઈઓ તથા ચાકરો બેસતા અને રાત્રે ખડકીમાં સૂતા. સ્ત્રીવર્ગના ખંડમાંથી જોડેની ગલીમાં બારી પડતી. એ ખંડ ઉપરની મેડીમાં પ્રમાદધનનું શયનગૃહ હતું. ખડકીની મેડી વિશાળ હતી. તેમાં બુદ્ધિધને પોતાનું દીવાનખાનું રાખ્યું હતું. પ્રમાદધનના શયનગૃહ ભણીથી દીવાનખાનાનો થોડો ભાગ નિરાળો રાખ્યો હતો અને તેમાં મિત્રમંડળ સાથે એ બેસતો. બીજી પાસના ખંડ ઉપર બુદ્ધિધનનું શયનગૃહ હતું. તેમાંથી પણ દીવાનખાનામાં બારી પડતી હતી.

ચારે પાસેની મેડીઓ ઉપર બીજો માળ હતો અને ચોક ઉપર રવેશોવાળી ફરતી અગાશી હતી. તેમાં ચારેપાસની બધી મેડીઓમાંથી જુદી જુદી બારીઓ પડતી હતી. નવીનચંદ્રને પ્રમાદધનવાળા દીવાનખાનામાં સૂવાનું રાખ્યું હતું. એની પથારી કરાવી પ્રમાદધન અમાત્યના દીવાનખાનામાં બારણું અટકાવી ગયો. નવીનચંદ્ર દીવો હોલવી સૂવાની તૈયારી કરે છે એટલામાં બે પાસથી સ્વર સંભળાયા. એક પાસ દીવાનખાનામાં અમાત્ય, નરભેરામ અને પ્રમાદધન વાતો કરતા હતા. બીજી પાસ પ્રમાદધનનું શયનગૃહ હતું અને પ્રમાદધન પિતા પાસે બેઠો હતો એટલી વાર નણંદ ભોજાઈ પાસે બેઠી બેઠી ગપાટા મારતી હતી. મુંબઈથી મંગાવેલાં પુસ્તકો એકબે દિવસ થયાં આવ્યાં હતાં અને તે વાંચ્યાથી એકલપેટો આનંદ ભોગવતાં સંતોષ ન વળતા નણંદ પાસે ભાભી વાંચી બતાવતી હતી અને અંગ્રેજી તથા સંસ્કૃત પુસ્તકોના રમણીય ભાગોનું ભાષાંતર કરતી હતી તે અલકકિશોરી એકાગ્ર ચિત્તે સાંભળતી લીન અને દીન બનતી હતી.

'અલકાબહેન ! સાંભળો. આ એક રસિક વાત છે. એક બાયડીને મૂકીને એનો ધણી જતો રહ્યો તે ઉપરથી એ બિચારી એકાંતમાં મનમાં ને મનમાં રુએ છે ને કહે છે તે બોલ રોજ યાદ આવે એવા છે. સાંભળો :

'બધાંને તો દુ:ખ ખમતાં ખમતાં નિરાંતની ઘડી આખરે મળે છે. કારણ કોઈક વખત પણ ખોળ્યું હાથ આવે છે અને ખરેખરાં તોફાન મચી રહે છે તે પણ કાંઈ જન્મારો રહેતાં નથી. ગમે તેવું પાપ કર્યું હોય તેવાંને પણ ઈશ્વર ગઈ ગુજરી વિસરાવે છે–'

'એનો અર્થ શો ?'

'એટલે એમ કે આપણે ગમે તેવું પાપ કર્યું હોય ને તેથી જીવ તો બળ્યાં કરે પણ એયે રોજ નથી રહેતું. આખરે ભૂલી જવાય અને ભૂલી ગયાં તે તો ઈશ્વરે જ પશ્ચાત્તાપ બંધ કર્યા જેવું કની ?'

'હાસ્તો.'

'ત્યારે કહે છે કે પાપી માણસોનેયે આવું થાય છે તો આ મારે જે દુ:ખ ભોગવવું પડે છે તેનો છેડો ઈશ્વર ક્યારે આણશે ? હું તો નિર્દોષ છું. તો મારી શિક્ષા કદીયે કાઢી નાંખશે કે નહીં ? મારે તો કાંઈ વધારે નથી જોઈતું. માત્ર એટલું માગું છું કે અનિષ્ટમાં અનિષ્ટ મારું થવાનું હોય તે મને માલૂમ પડે – કે, બહેન, પછી આટલેથી તો હદ. પછી તો કાળજું ફાટી જાય એટલું જ બાકી રહે તે ઈશ્વર આપે.'

'એ શું કહ્યું ?'

'એટલે એવું કહે છે કે હવે મારો ને એનો એટલે મારા વરનો મેળાપ ન થવાનો હોય તો તે પણ કશુંયે મને માલૂમ પડે એટલે બસ. આ ફરી મળવાની આશા રહે છે તે છોડાતી નથી ને આશા પ્રમાણે થવાનું નથી એટલે મન ચણચણ્યાં કરે છે. તેને ઠેકાણે એક વખત સાથે લાગી જ આશા જતી રહે તો નિરાંત કે કાળજું ફાટી જાય એટલે થયું !'[૧] કુમુદસુંદરીને કાંઈક વિચાર થયા ને મનમાં નિ:શ્વાસ મૂક્યો. અલકકિશોરી બોલી :

'ઠીક, આવું આવું સમજીએ છીએ તે કેવું લાગે છે ? પણ તમે કાલે ગાતાં'તાં તે આનાથી સારું હતું. અર્થ તો હું સમજું છું. તમે કહ્યો'તો. પણ જરા ગાઓ.' ભાભીએ ગાવા માંડ્યું :

> रुरुदिषा वदनाम्बुरुहश्रियः सुतनु सत्यमलंकरणाय ते ।
> तदपि संप्रति संनिहिते मधावधिगमं धिगमं गलमश्रुणः ।।*

---

૧. વર્ડ્ઝવર્થ કૃત 'ધી ફર્સેકન'

* માઘ, સર્ગ ૬ 'હે શોભનઅંગવાળી ! પતિવિયોગને લીધે તારું મુખકમળ રોવા જેવું થયું છે એ જ તેની લક્ષ્મીને અલંકાર આપવા બસ છે. પણ આ વસંત માસ પાસે આવ્યો છે તેવે સમયે આંસુ પાડી અમંગલ ન કરીશ !

'કહેવાત જ જો હત કહ્યું, ભલે સાંભળે ખસી ઊભી પાસે :
કહ્યું તોય કાનમાં આવી લલિત તુજ મુખસ્પર્શની આશે;
થયું સુણવું અશક્ય જ એવું – પ્રિય એ કાજ આંખ શીદ તલ્યે ?
મુજ મુખ એ કહાવે આમ, વળી આતુર, જોડી પદ, જલ્યે.'[૧]

આ છેલ્લું તો કાલે મેં ન્હોય મેઘદૂતની વાત કરી હતી તેમાંથી મેં આજ ભાષાંતર કરી કાઢ્યું. એમ કહી તેનો અર્થ સમજાવ્યો.

'ઓત્ તમારું ભલું થાય. તમે તો રંગીલા દેખાઓ છો.' એમ કહી અલકકિશોરી કુમુદસુંદરીને બાઝી પડી અને તેને જોરથી દાબી.

ભાભીના મોં સામું જોઈ – ગાલ ભણી ઓઠ ધરી – બોલી : 'કરું અટકચાળું – તમે ગાયું એવું જ ? જો તમે ભાયડો હોત કની તો નક્કી તમને જ પરણત ને એક દિવસે પિયર રહેત નહીં.'

'ભાભી ! આવું આવું વાંચો ને સમજો તે પછી રંગીલાં કેમ ન હો ? અમારા જેવું મોંએ બોલો તો નહીં, પણ સમજો વધારે. બા, શાણી બગલી જેવાં છો. વારુ, તમે ગાજો ને અમે સાંભળીશું.'

નવીનચંદ્રને પ્રમાદધનના દીવાનખાનામાં સૂવાનું રાખ્યું હતું અને દીવો ઘેર કરી સૂતો. પણ એક પાસના દીવાનખાનામાં બુદ્ધિધન અને નરભેરામની વાતો ઉઘાડા અંતઃકરણથી ચાલતી હતી, અને બીજી પાસની મેડીમાં નણંદભોજાઈ ધીમે ધીમે પણ તેમની જોડેની મેડીમાં સંભળાય એમ વાતો કરતાં હતાં; અને બેમાંથી એકે પાસનાં માણસોને નવીનચંદ્ર ધ્યાનમાં ન રહ્યાથી એ ધ્યાન રાખીને સાંભળે તોપણ ન સંભળાય એટલું ધીમે બોલવું એવું કોઈને સૂઝયું ન હતું. બારણામાંથી કાંઈ નજરે પડે એમ ન હતું પણ કાનનો પૂરો ઉપયોગ થાય એવું હતું, અને નરભેરામ સિવાય સર્વના સ્વર નવીનચંદ્રના કાનને પરિચિત હતા. બે પાસના આકર્ષણથી તેના કાન ઘડી ઘડી ચમકતા હતા. પથારીમાંથી ઊઠી ઘડીકમાં આ બારી આગળ જાય અને ઘડીકમાં આ બારી આગળ જાય અને બારણાં સરસા કાન માંડે. સાંભળેલી વાતો કોઈને કહી દેવાનો અથવા તેનો ખોટો ઉપયોગ કરવાનો હેતુ ન હતો પરંતુ માત્ર કુતૂહલને લીધે આ છાની વાતો સાંભળવી એ ક્રિયા એને નિર્દોષ લાગી.

નણંદભોજાઈની વાતો સાંભળી તે ખુશ થતો હતો અને વિનોદ પામતો હતો. અમાત્યની વાતો સાંભળી તે અદ્‌ભુત આશ્ચર્યમાં પડતો અને ચમકતો હતો. કુમુદસુંદરીની કવિતાથી – રાગથી – અને તેના બોલેબોલમાં સ્ફુરી આવતી મનોવૃત્તિથી – અને બીજા પણ કાંઈક અકથ્ય હેતુથી નવીનચંદ્રનું અંતઃકરણ દ્રવતું હતું અને જો દીવો તથા દીવા વડે એની મુખાકૃતિની કલ્પના કરનાર હોત તો તેને તર્ક કરવાનો હેતુ મળે એવું તેનું મુખ થતું હતું. પરંતુ એ સ્થિતિ થોડી જ વાર ટકતી અને

૧. યક્ષવિરહથી અમૂંઝાતી સ્ત્રીને પતિનો સંદેશો તેના જ શબ્દોમાં પહોંચાડતાં પહેલાં મેઘ આટલું પોતે જ કહે છે.

કારભારની ખટપટ જાણવાની વૃત્તિ તેને બીજી પાસ દોરતી હતી.

સુખી અને નિશ્ચિંત દેખાતા બુદ્ધિધનને આટલી ચિંતાના ઊંડાં પાણીમાં ગળા સુધી ડૂબેલો જોઈ તેને નવાઈ લાગી તેના કરતાં વાંચેલું વધારે સાંભરી આવ્યું. નરભેરામના કહેલા સમાચાર અને બાપદીકરાની વાતો સાંભળતાં જ – તેણે શબ્દપ્રમાણથી જ જાણ્યું હતું કે રાજાઓના મુગટ ચિંતાની ગાદીથી ભરેલા હોય છે, કારભારીનાં દુઃખ કારભારી જ જાણે, સોનામાં કલિયુગ છે, ઇત્યાદિ એને પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી સિદ્ધ થયું. બુદ્ધિધનને અમાત્યપદવીમાં સંતોષ ન મળતાં કારભાર શોધવો પડે છે, લોભ વિના તેનું બીજું કારણ નથી દેખાતું, કારભારને સારુ આટલા શત્રુ, આટલી યુક્તિઓ અને આટલી ચિંતા કરવી પડે છે, આવાં માણસોમાં ભળવું પડે છે એવા એવા વિચારમાં નવીનચંદ્ર ડૂબી ગયો અને,

अतिलोभाभिभूतस्य चक्र भ्रमति मस्तके ।

એનું હાર્દ બુદ્ધિધન એકલો પડ્યા પછી બોલતો હતો તે ઉપરથી પ્રત્યક્ષ સમજાયું. રાજબાની વાત સમજાઈ નહીં. સૌભાગ્યદેવીનું બોલવું સાંભળી નવાઈ લાગી, વિષયવાસના આટલી વય સુધી જતી નથી અને આવી અવસ્થામાં પણ રહે છે એવો વિચાર સૂઝ્યો, અને મોટાઈ અને વ્યવહારની જંજાળમાં પલોટાતો પુરુષ ઘરસંસારનાં સુખ ભોગવી શકતો નથી તથા પૈસાને પરણતો પુરુષ ઘરની સ્ત્રીનો ત્યાગ કરે છે એવા એવા તર્ક મનમાં ઊભરાવા લાગ્યા.

'અરરર ! આ કારભાર ! આ ખૂન શાં ? આ ખટપટ ! આ સૌ શાને માટે ? આ ભાર માણસનું મગજ કેમ ખમતું હશે ? આ તો બહાર વ્હાઈટવોશ અને અંદર કચરો ! ઈશ્વર સર્વ રચનાઓ એવી જ કરે છે. સુંદર શરીરમાં માંસ જેવું જ ભરે છે. ઉદયકાળની સૃષ્ટિ અંધારી રાત્રિમાં ડૂબી પૃથ્વીમાંથી જ સ્ફુરે છે. મોટાઈનો પાછલો ઇતિહાસ જ ન પૂછવો – કંઈ કંઈ ભોપાળાં નીકળે. ભણેલાઓને અસંતોષ રહે છે એ આટલી આટલી મહેનત કરતાં કાંઈ પ્રમાણમાં દ્રવ્ય મળતું નથી અને કારભારીઓ અને બીજાઓ અમસ્તા દ્રવ્યમાં લોટે છે. પણ એ વિચાર ખોટો છે. આ ચિંતા, આ ખટપટ, આવા નીચ રસ્તા, આવાં અઘોર કર્મ અને આ 'વ્હાઈટવોશ' એ બધાની કિંમતમાં આટલી નામની – ન ખવાય ન પિવાય એવી મોટાઈ – આવું દ્રવ્ય – મળે છે તો મળો ! કારભારીઓ, તમારું સુખ તમને જ હજો !'

'પણ વિદ્વાન કારભારીઓને આવું નહીં હોય.'

'અરે જવા દેને ! જાત એક – ભાત જુદી, તેને તેના જેવું. સુધરેલા કારભારીનાં સુધરેલાં દુઃખ !'

'અને આ સૌભાગ્યદેવી જેવી ફરિયાદ તો બધી કારભારણોની. મજૂર બિચારા કારભારીઓ – અને મુંબઈના શેઠિયાઓ – એ પણ એવા ને એવા જ !

'કારભારીઓ ! તમે રાજ્ય ચલાવો તો તેમાં શાં શાં પરાક્રમો કરો છો ?

મૂર્ખવર્ગને નચાવવાની કળા વાપરો છો અને લુચ્ચાઓમાં લુચ્ચા થઈ ફાવતાં શીખો છો. તમે બુદ્ધિવાળા અથવા સારા અંતઃકરણવાળા નથી જ એવું કહેનારાઓ બેવકૂફ છે. પણ તમારા સંસારનાં હવાપાણી મલિન છે અને તેનો મેલ તમારાં અંતઃકરણને અને બુદ્ધિને કેમ નહીં લાગતો હોય ? ઈશ્વર જાણે. એ મેલનો પટ ભણેલાઓને કેટલો ચોંટતો હશે ? ઈશ્વર જાણે. હું એવા અનુભવમાં બાળક છું – અને આજ જોયેલું તે પણ અનુભવ માળાનો પ્રથમ પાઠ છે. ઈશ્વર જાણે, પાછળથી શાં નાટક જોવાનાં હશે ?

'પણ કુમુદસુંદરી ! ગમે તે હો પણ આ તો ખરું કે તારું દર્શન આ દેશમાં ન જોઈએ. કમળ ! તું તો સરોવરમાં જ જોઈએ. વિદ્યાચતુરની બાળકી – તું કોણ ? આ માણસો કોણ ? કારભારે ચડેલાં આ ક્ષુદ્રમાનવો તારી આગળ શું મોટાં થઈ ગયાં ?

गिरिशिखरगतापि काकपंक्तिर्न हि तुलनामुपयाति राजहंसैः ।।

'રાજહંસિની ! તું બાળક છે સ્ત્રી જાત છે – પણ

गुणाः पूजास्थानं गुणिषु न च लिङ्गं न च वयः ।।

'રાજહંસિની ! તારા દિવસ અહીં કેમ જાય છે ? વિશુદ્ધ પવિત્ર સુંદરી ! મલિન અપવિત્ર દેશમાં તું ! અરેરે ! દિવ્ય ઉત્કર્ષભરી રાજહંસિની !

માનસ-સરમાં ઊછરેલી તું દિવસ કેમ અહીં કાઢે ? (ધ્રુવ)
સારસ[1] શુદ્ધ તારે વિકસેલાં, અલિકુલ ગુંજા માંડે; માનસ૦
માંડી ગુંજા એ સરી જાતાં સુરભિ પરાગની માંહે,
સુરભિ પરાગ કરે સુરભિ ખરી, પ્રસરે સલિલપ્રવાહે ! માનસ૦
એ માનસ-સરમાં ઊછરેલી ! પડી અહીં તું આજ !
મલિન દેડકાંભર્યા જ ખાડામાં પડી હંસિની : હાય !
માનસસરમાં ઊછરેલી ! તુજ દિવસ કેમ અહીં જાય ?[2]

'અરેરે ! સ્વાર્થમાં પરમાર્થ ડૂબ્યો. નહોતી ખબર કે આમ થશે – સરસ્વતીચંદ્ર ! બહુ ખોટું કર્યું ! ધૂળ પડી તારી સરસ્વતી પર !'

ઊછળતા અંતઃકરણે મગજને વીજળીના સંચાનો સ્પર્શ કરાવ્યો હોય તેમ આવેશવાળું મગજ થઈ ગયું અને આવેશમાં ને આવેશમાં રઝળતો રખડતો પરદેશી વટેમાર્ગુ નવીનચંદ્ર સુવર્ણપુરમાં – સુવર્ણપુરના અમાત્યના દીવાનખાનામાં, અંધારામાં મોટી પથારીમાં, – ટાઢે થરથરતો, ગોદડું ઓઢી ટૂંટિયાં વાળી નિદ્રાવશ થઈ ગયો. અમાત્યના ઘરમાં સર્વ સૂઈ ગયાં અને સુવર્ણપુર શાંત થઈ ગયું હોય એમ એ ઘરમાં

---

૧. કમળ

૨. જગન્નાથના ભામિનીવિલાસ ઉપરથી

લાગવા માંડ્યું. કુમુદસુંદરીનું શરીર શરીરના પતિ સાથે સૂતું અને શરીર જોડે ઘસડાતું મન ક્લિષ્ટ નિદ્રા પામ્યું. અલકકિશોરી પરસાળીની મેડીનાં બારણાં વાસી પથારીમાં ચતીપાટ પડી, પગથી માથા સુધી ઓઢી, ઘોરણ બોલાવવા લાગી અને સ્વપ્નમાં 'તું આજ કેમ ત્યાં સૂતી હતી.' એમ બીતો બીતો પતિ પૂછતો હતો તેને કાંઈ ચિંતા વગર રહેતી હતી કે 'વારુ – વળી ત્યાં જ સૂતાં હતાં; ત્યાં ને અહીંયાં, જ્યાં સૂતાં ત્યાં ખરાં, એમાં તમારે શું ?' કરી જવાબ દેતી હતી અને એ સ્વપ્ન પૂરું થતાં પહેલાં બીજું સ્વપ્ન જોતી હતી તેમાં કૃષ્ણકલિકા સાથે મેઘદૂતમાંથી સાંભળેલાં અટકચાળાં કરતી હતી અને એ સામાં અટકચાળાં કરે એટલે કોપાયમાન થઈ ધમકાવતી હતી.

અમાત્યના ઘરમાં કલાકેક સુધી આ શાંતિ ટકી. એના ઘરમાંથી જોડે ગલીમાં બારી પડતી હતી ત્યાં આગળ રાતના આઠનવ વાગ્યાથી બેચાર માણસો ફર્યાં કરતાં હતાં. તેમાં સૌથી અગ્રેસર જમાલખાન હતો. અલકકિશોરીને કૃષ્ણકલિકાએ બીતે બીતે શિખામણ દીધી હતી પણ તે શિખામણનો એ અમાત્યકુમારીએ અભિમાનમાં તિરસ્કાર કર્યો હતો. નાની બાબતમાંથી મોટાં પરિણામ થાય છે તેની એ બાળકીને ખબર ન હતી. ખલકનંદાને તથા રૂપાળીને તેમના યારોની સાથે ચાલતાં જોઈ એણે મોં મરડ્યું હતું અને શા વાસ્તે મરડ્યું હતું તેનો ખુલાસો પણ બેચાર બૈરાં વચ્ચે આપી ચૂકી હતી. હાલ એ વાત એ સમૂળગી ભૂલી ગઈ હતી પણ ખલકનંદા વીસરી ન હતી. એ પણ કારભારીની દીકરી હતી અને સૌભાગ્ય દેવીનાથી વયમાં ઝાઝી નાની ન હતી. એટલે આ નાની છોકરી તેને ફાટી ગઈ લાગી. બૈરાંએ તેને મોંએ કહ્યું કે માએ દીકરીને શીખવ્યું અને તેથી એણે મોં મરડ્યું. ખલકનંદાને મોંએ કોઈ એની વાત કરી શકતું નહીં પણ એક જણીને કહ્યું કે અલકકિશોરી તારી આવી આવી વાતો કરે છે. અમાત્યને કારભાર મળવાનો છે એવી ફુલાશનાં વચન પણ કિશોરીના મોંમાંથી નીકળી જતાં અને કારભારી તથા અમાત્યનું એકબીજા સાથેનું વેર તેમનાં બૈરાંછોકરાંમાં પણ આવ્યું હતું.

સૌભાગ્યદેવી પવિત્ર હતી તેમ તેનો પટ તેની પુત્રીમાં પણ હતો. પરંતુ ફેર એ હતો કે અલકકિશોરીને પવિત્રતાનું ગુમાન હતું અને કારભારીનાં અપવિત્ર બૈરાં પર દેખીતો તિરસ્કાર આમ ઘણી વાર બતાવતી. વરને દાબમાં રાખતી તેમ બીજા કોઈ પુરુષને પણ લેખામાં ગણતી ન હતી. રૂપાળીએ સુઝાડ્યું અને ખલકનંદાએ કબૂલ કર્યું કે આ ગુમાન ઊતરે એવું છે. જમાલને ઉશ્કેર્યો અને મને કોણ પૂછનાર છે કરી મિયાંભાઈએ બીડું ઝપ્યું. એને તો એક પંથ ને દો કાજ થયાં. અલકકિશોરીની ધમક જોઈને અંજાઈ ગયો હતો અને તે ખલકનંદા જેવી પોતાની થાય એમ બહુ ઇચ્છતો. એવામાં આ લાગ મળ્યો. એને સાસરે જતાં પકડવાના મૂર્ખ હેતુથી બુદ્ધિધનના ઘર આગળ બેચાર મિત્ર સાથે રાખી હેરાફેરા કરતો હતો. સાસરે તો ગઈ નહીં. બાર વાગ્યા, એક વાગ્યો, અને મિત્રો પાછા ગયા એટલે પોતે એકલો પડ્યો અને ઘેર જવાનો વિચાર કરે છે એટલામાં સૂઝ્યું !

'સાળું હવે ઘેર જઈએ તે તો ખોટું. આટલી બધી તાલમેલ લગાવી તે ધૂળ જાય.

આજ ફક્કડ બન્યો છું અને એ ગોરી ગોરી ન મળે તો તો થઈ જ રહ્યું. ચલોબે. રોજ ફોજદાર સાથે ચોરમાં ભળીએ છીએ. આજ બંદા જ ચોર.' વિચાર કર્યો કે બુદ્ધિધનના ઘરમાં ચડી ઊતરવું. ઘરની પછીતમાં ગયો, ઊંચું જોયું, તો એક ઓરડી ઉપર થઈ છાપરે છાપરે થઈ જવાય એવું લાગ્યું. મિયાંએ મૂછ પર હાથ નાંખ્યો અને ચડવા માંડ્યું.

'સાલા સબ દોસ્તો લૂંડીયાં જેસા – મારી સાથે રહ્યા હોત તો એ પણ ચમન કરત.'

'સાલા નસીબ ઉનકા ગયા એહી અચ્છા હુવા.' રાત અંધારી હતી અને હળવે હળવે ચતુષ્પાદ પશુ બની છાપરેથી વંડે ને વંડેથી છાપરે ચડ્યા અને એક જણના મોભ ઉપર ઊભા રહ્યા.

ઘુવડ બોલ્યું અને સામું મળ્યું. અપશુકન થયા માની એક નળિયું તેના ઉપર રીસ ચડાવી ફેંક્યું.

'ચલ, ચલ, મિયાંભાઈકુ અપસુકન ક્યા ?' બુદ્ધિધનનું છાપરું આવ્યું અને તેની પાંખ ઉપર ઊભા. આકાશ સામું જોયું. ચારે પાસ જોયું – કોઈ દેખાય નહીં. આઘે એક છાપરા પર કોઈ દેખાયું.

'સાલા, ચોર હોયગા, પકડ સાલેકુ. સાલે, ક્યા મિલેગા તેરેકુ ? બંદાકુ તો અલકકિશોરી મિલેગી. સાલીને ક્યા નામ રખા હે ! અલકકિશોરી ! દેખો તો સઈ ! અલકકિશોરી ! અલકકિશોરી !'

'ઓ સબ તો અચ્છા – લેકિન આપન જાવે કિધરસે ?' હળવે રહી અગાશીમાં ઊતરવા માંડ્યું. પરસાળ પરની મેડીની એક બારી ઉઘાડી રહી ગઈ હતી તેમાં વાંકા વળી દાખલ થઈ ગયા. દાદર પણ ઈશ્વરે ઉઘાડો રાખ્યો હતો. પોતાનું જ ઘર હોય એમ જમાલખાન ઊતર્યો અને અમાત્યપુત્રીના પલંગ આગળ દુષ્ટ હલકો મુસલમાન ઊભો રહ્યો.

એક ચાડા પર દિવેલનો દીવો કોડિયામાં બળતો હતો. નદીકિનારે મસ્ત વાઘણ પડી રહી હોય તેમ પલંગ ઉપર 'પરછંડ' (પ્રચંડ) ઉન્મત્ત યૌવના ચતીપાટ પડી હતી. તેણે ઓઢેલું ગોદડું આઘું પડ્યું હતું – જાણે કે ટાઢ તેના શરીરમાં પેસી શકતી ન હોય ! પહેરેલું લૂગડું સંભાળથી રાખ્યું હતું તોપણ આઘુંપાછું થયું હતું અને બે પાસ પડેલી તીરની ઊંચી ભેખડો જેવા પહોળા પડેલા પગની વચ્ચે પર્વત પરથી ઊતરતી નદીના પાણીના પટ પેઠે પાટલીનો પટ વેરાઈ જઈ પથરાઈ ગયો હતો. પલંગની ભમરીઓમાં થઈને દીવાનું ઝાંખું અજવાળું ઠેઠ છાતી ઉપર અને મોં ઉપર આવતું હતું. દીવાના કંપ સાથે એ તેજ પણ હાલતું હતું અને પડછાયાથી ઢંકાયેલી સુંદરતા ઉઘાડી કરી આપી, જોનારની કલ્પનાને મહક સૂચનાઓ અને દૃષ્ટિને ઉલ્લંઘાય નહીં એવી સાનો કરતું હતું. લાંબી પથરાયેલી પાંખો પેઠે બે પાસ હાથ લાંબા નાખ્યાં હતા અને પગની પણ જુદી અવસ્થા ન હતી. મહિષાસુરનો વધ કરવા ઊભેલી ચંડીનું

પલંગપાટી ઉપર કોતરેલું સ્વરૂપ હોય તેમ અલકકિશોરી સૂતી સૂતી પણ ઉગ્ર દેખાતી હતી અને તેને સ્પર્શ કરવા દુષ્ટ અસુરની હિમ્મત સરકી ચાલી નહીં. સ્ત્રીજાતિ ! તું રાખે તો તારો પ્રતાપ અમાપ છે. પુરુષનું ગજું નથી કે તારા અબળાપણાનો લાભ લઈ તારી ઇચ્છાવિરુદ્ધ તારી પવિત્રતા ઉપર ઘસી શકે. તારો એક પવિત્ર ભ્રૂભંગ પુરુષોની દુષ્ટતાને આઘેથી રોકી રાખવા – પાસે ન આવવા દેવા – બસ છે. એ બળ તારું છે. તેને અજમાવવું એ કેવળ તારી વૃત્તિની વાત છે. અલકકિશોરીની આંખ મીંચેલી હતી પણ તેનાં પોપચાં ઉપર પતિવ્રતાપણાના રત્નભંડારની ચોકી કરવા ભમરરૂપી સાપ ફણા માંડી બેઠો હતો, અને પોતે ઊભો હતો તેથી જરા પણ ખસી પાસે જવા ક્ષુદ્ર તરકડાના પગ ચાલ્યા નહીં અને તેના અંતઃકરણે આ પગ ઉપર હુકમ કરવો મૂકી દીધો. પવિત્રતા પર હુમલો થતાં પણ વાર લાગે છે.

મુસલમાને ફક્કડ પોશાક પહેર્યો હતો અને ચોરીમાં પણ અડચણ ન પડે એમ તેને રાખ્યો હતો. માથે એક કાળી પણ દેખાવડી દિલ્હીશાહી ટોપી પહેરી બુકાની બાંધી દીધી હતી. દાઢીમૂછોની ટાપટીપ કરી હતી અને સુગંધી તેલ વાપર્યું હતું. શિયાળાને લીધે બનાતનો રૂપાના બટનવાળો કબજો પહેર્યો હતો અને તેને છેલબટાઉના જેવા કાપ મૂક્યા હતા. કેડે એક ધોતિયું કસકસી બાંધ્યું હતું અને અંદર નાની સરખી કટાર રાખી હતી. પગે અંગ્રેજી દેખાવનાં પણ દેશી બૂટ ચડાવી દીધાં હતાં અને પોતાની ખૂબસૂરતી ઉપર એકદમ અલકકિશોરી મોહી પડે એવી આશા રાખી હતી અને આંખોમાં સુરમો, કાનમાં અત્તર અને ખીસાના રૂમાલમાં ગુલાબજળ, એ સામગ્રી રાખી હતી. મોં પણ ધોઈ કરી સાફ બનાવ્યું હતું અને આવા 'જુવાન'ને જોઈ 'લુગાઈ' આશક થશે એમ તેના મનમાં નક્કી હતું. પણ ખલકનંદાએ તેને ચેતાવ્યો હતો અને કહ્યું ન માને તો બળાત્કાર કરવા પણ મન તૈયાર હતું. 'મરદ આગે રંડીકા જોર ક્યા' એ બુદ્ધિમાં સંશયનો અંશ ન હતો. વળી એક નાનો સરખો કાળો જાડો ડંડૂકો મિયાંએ બગલમાં માર્યો હતો. આ વેશે હાથે 'અદબ' વાળી પહોળે પગે મિયાં ઊંઘતી અલકકિશોરીના પલંગ આગળ ઊભા રહ્યા અને સ્તબ્ધ બની વિષયલાલસા ભરી ભીની થતી ચળકતી આંખ વડે કંઈક ઢંકાયેલા, કંઈક ઉઘાડા, ગોરા અને ઉજ્જ્વળ, નિદ્રામાન ચિત્તવેધક ઉચ્ચાવચ અવયવો જોતા જોતા શું કરવું તેના મોહક વિચારમાં પડ્યા. સ્થળ, સમય અને સત્તાનું ભાન(એ ત્રિપુટીના સંભાર મસાલા)થી વિષયાભિલાષ ધમધમાટ થઈ ગયો, તેના તીખટથી લંપટ મગજ પ્રફુલ્લ થતું હોય તેમ સૂજવા લાગ્યું અને તીવ્ર અસહ્ય મદનવેદનાએ આનંદ-અનુભવનો આભાસ ધરવા માંડ્યો. 'આહા ! ક્યા ખૂબસૂરતી ! એ મુખડા – એ ગુલાબકા જૈસા ગાલ... યા અલ્લા ! અજબ તેરા ખેલ દેખા નહીં જાતા હૈ – ખલકાનંદા ઉસકી પાસ બિસાતમેં નહીં. આ જા મેરી માશૂક' કરી વિષયકિંકર હાથ લાંબો કરવા ગયો, પલંગ પર ચડવા ઇચ્છા કરી – પણ તાકાત માલૂમ ન પડી. વધારે વધારે જોઈ રહ્યો, વધારે તર્ક કરવા લાગ્યો, તેમ તેમ ઇચ્છાઓ–વૃત્તિઓ – વધારે પ્રબળ થઈ, સુખ લાચાર બની ગયું, મસ્તિકમાં – મગજમાં કામાસક્તિ પ્રસરી ગઈ, નયનમાં ઘેનના જેવો

આભાસ થયો, પગ ધ્રૂજવા લાગ્યા અને નખથી શિખ સુધી શરીર દ્રવવા લાગ્યું. એમ ઇચ્છા થઈ કે એક ફાળ ભરી – ફલંગ મારી – પલંગ પર ચડી બેસું. તેને રોકનાર કોઈ હતું નહીં. પણ ઊંઘતી કિશોરીના મુખ પર પ્રતાપ તીવ્ર હતો. તેનું તેજ દુષ્ટથી ખમાયું નહિ – તે અગ્નિની પાસે જતાં હિમ્મત અટકી. અલકકિશોરીએ જાગ્રત અવસ્થામાં કોઈ વખત જમાલ ઉપર હુકમ બજાવ્યો હશે અને ચાલ્યે ન ચાલ્યે જ તેને તે પાળવો પડ્યો હશે.

'ખુદા માલૂમ ! ક્યાં હોતા હે ! ઉસકી પાસ જાનેકી હી મેરી મગદૂર નહીં !'

પારકા ઘરમાં – વસ્તીભર્યા ઘરમાં – સુવર્ણપુરના અમાત્યના મહેલમાં એકલો આવ્યો હતો.

'અમાત્યકુ માલૂમ હોયગા ! મેરા ક્યા હોયગા ?'

ઊંઘમાં ને ઊંઘમાં અલકકિશોરીએ પાસું ફેરવ્યું અને તેનું મુખ બીજી પાસ ગયું. મિયાંનો ક્ષોભ મટ્યો. એકલી વિષયવાસના નિષ્કંટક રહી અને ખલકનંદાનો હુકમ મન આગળ આવવા પામ્યો. બૂટ કાઢી મુસલમાન પલંગ પર ચડ્યો અને સૂતેલીની સાથે સૂતો, પણ સ્પર્શ કરતાં જરીક ખચક્યો – સચેત થયો – અને દુષ્ટ હાથ – દુષ્ટ પગ – પવિત્ર શરીર પર પડ્યો.

ચકોર કિશોરી – બુદ્ધિધનની કિશોરી – શરીરને અગ્નિ અડક્યો હોય તેમ ચમકી જાગી ઊઠી. જાગ્યા પહેલાં ચમકી – ચમકની સાથે સફાળી – સડક લઈ ઊઠી, દુષ્ટના કરચરણ તરછોડી નાંખ્યા અને કૂદકો મારી પલંગ બહાર જઈ ઊભી. કીકી આમથી તેમ ખસી જાય – પોપચું મીંચાઈ ઊઘડે – એટલી વારમાં, પોતે પૂરેપૂરી જાગી તે પહેલાં, આટલો બધો બનાવ થઈ ગયો અને તેની ઊંઘ ઊડી ગઈ. કેડે છેડો ખોસી સજ્જ થઈ રોષભરી આંખે જોતી આભા બનેલા નિશાચર ભણી ત્રાડી : ઘાંટો ફાટો થઈ ગયો.

'કોણ છે આ ! જાગજો ! જાગજો ! પ્રમાદધનભાઈ ! જાગજો ! જાગજો ! ચોર ! ચોર !'

ભય અને કોપ કિશોરીમાં પેઠાં – મિયાં સજ્જ થયો અને બેઠો થઈ બોલ્યો :

'માશૂક ! એ તો મેં જમાલ. બીઓ મત. એ તો તમારા પર આશક થયો છું તે આ અંધારી રાત્રે પણ તમારી પાસે આવ્યો.'

કિશોરીનો ભયત્રાસ ઓછો થયો પણ પગ થરથરતા બંધ ન થયા.

'અલ્યા જમાલિયા ! લુચ્ચા ! તું અહીંયાં ! ઊઠ, નીકળ, નીકર જોઈ લઈશ. આ તે તારી ખલકીબલકી દીઠી કે શું ?'

'બાઈસાહેબ – ધીરાં પડો – માશૂક !–'

'લુચ્ચા ! જીભ કાપી નાંખીશ જો બોલ્યો ઝાઝું તો – બોલાવું છું મારા ઘરમાંથી બધાંને.' કહી બારી ભણી ચાલી અને કાંઈક હિમ્મત આવી. ભય પાસે જોઈ મિયાં

સજ્જ થયા, ઊઠ્યા અને સામધર્મ છોડી જોર અજમાવવા વિચાર કર્યો. પલંગ પરથી હેઠે ઊતરી અલકકિશોરીનો હાથ ઝાલ્યો અને બારી ભણી જતી અટકાવી.

'અબે ઊભી રહેને !'

'છોડ હાથ !' કહી કિશોરીએ હાથ વછોડ્યો. મિયાંએ ફરી ઝાલ્યો અને પાસે જઈ દુષ્ટ સ્પર્શ કરી ગળે હાથ નાખ્યો. 'અરે એમ શું કરે છે – જો – એક વાર –'

પવિત્ર કિશોરી પળવાર તેની આંખ સામું જોઈ રહી. એની આંખમાંથી જાણે અગ્નિ ઝરશે એમ થઈ ગયું. આમ પળવાર જ જોઈ રહી ડોકું નીચું કરી દુષ્ટ હાથમાંથી છૂટું કર્યું, અને સામે ઊભી રહી ઊંચી થઈ ઓચિંતી કુમળા પણ જોસભર્યા હાથની મુક્કી જમાલના મોં પર ઓઠ પર મારી ઓઠ પીસી ઊભી રહી. નજર પૃથ્વી ભણી ગઈ – જાણે કે પૃથ્વીમાતા 'વાહ ! વાહ ! શાબાશ !' એમ કંઈ કહે છે ! જમાલ મોં ચંચળાવતો ઊભો રહ્યો, જરીક દિગ્મૂઢ થયો, અને આખરે ગુસ્સે થઈ પેલી નીચું જોતી હતી એને પાછળથી જોરથી બાઝી પડ્યો. ગમે તેટલું પણ સ્ત્રીજાત : તેને વળી કાયા સાચવી – સંભાળી – લડવું. પાછળથી બાજેલો અને પુરુષનું જોર : તેનાથી છૂટાં ન થવાયું, પણ હિંમત ન મૂકી અને બૂમેબૂમ પાડવા લાગી. જમાલ તેનું મોં દાબવા લાગ્યો અને ઘડીક ફાવે પણ ઘડીક હાથ ઢીલો પડે એટલે કિશોરી બૂમ પાડે :

'ઓ ભાઈ ! પિતાજી ! દેવી ! ધાજો ! ધાજો !'

બાઝાબાઝી જબરી થઈ. કોણ જાણે ક્યાંથી જોર આવ્યું તે અલકકિશોરી થાકી નહીં અને આખી મેડીમાં ચકરડીભમરડી થવા માંડી. એક બીજાથી હારે નહીં. ઊંચું કરી કરી કિશોરી જમાલની હડપચીમાં, ડાચામાં, અને નાકમાં માથું મારતી હતી તે કોઈક વખત વાગતું હતું, કોઈક વખત માત્ર શિથિલ થયેલો અંબોડો જ વાગતો, અને કોઈક વખત જમાલ સંભાળી લેતો. આમથી તેમ કિશોરી તેને ખેંચતી હતી અને તે ખેંચાતો હતો.

અલકકિશોરીની પહેલી જ બૂમે ઘરમાં સૌ જાગી ઊઠ્યાં અને અવાજ કેણી પાસથી આવે છે તે જાણવા સૌ કાન માંડવા લાગ્યાં. બુદ્ધિધનના મનમાં એમ આવ્યું કે શઠરાયનું કોઈ માણસ મારા ઘરમાં ખૂનબૂન કરવા ભરાયેલું. નવીનચંદ્રે 'ચોર' શબ્દ સાંભળ્યો. કુમુદસુંદરી સફાળી ઊઠી અને પ્રમાદધનને ઉઠાડ્યો. તેમણે જાણ્યું કે ઘરમાં આગ લાગી. સૌભાગ્યદેવીએ અલકકિશોરીનો અવાજ ઓળખ્યો અને એકદમ અગાશીનાં બારણાં ઉઘાડી બહાર ધસી. નીચે ચાકરો માંહોમાંહે પૂછાપૂછ કરવા લાગ્યા અને ચોકમાં આવી ઊંચું જોવા લાગ્યા. ઉપર સૂતેલાં સૌ અગાશીમાં ભેગાં થઈ ગયાં. પ્રમાદધને દાદર ઉઘાડી સૌને ઉપર બોલાવ્યાં. અલકકિશોરીવાળી મેડીની બારી આગળ સૌ અગાશીમાં ભેગાં થયાં અને 'ઉઘાડો' 'ઉઘાડ' એમ જુદી જુદી બૂમો પાડવા લાગ્યાં. સૌભાગ્યદેવી સૌથી મોખરે ઊભી રહી બારી હચમચાવતી હતી. જોડે બુદ્ધિધન ઊભો ઊભો 'બ્હીશ નહીં, આ આવ્યો' કરી બૂમો પાડતો હતો. સૌની પાછળ એકલી ધ્રૂજતી ધ્રૂજતી કુમુદસુંદરી ઊભી હતી અને ચાકરો વચ્ચેથી ધક્કા મારી

અગાડી જવા નવીનચંદ્ર યત્ન કરતો હતો. ઘરમાં કોલાહલ મચી રહ્યો. બુદ્ધિધન અને એકબે ચાકરો બારણું ઉતારવા યત્ન કરવા લાગ્યા. પ્રમાદધન નીચે પરસાળમાં જવાય તો જવા એકબે ચાકરો લઈ નીચે ઊતર્યો. એટલામાં કુમુદસુંદરીએ બૂમ પાડી : 'આ ઉપલી બારી ઉઘાડી છે – એમાં થઈ પેઠેલો.' નવીનચંદ્રે તે સાંભળ્યું. એણે કસરતશાળામાં ચડી ઊતરવાની પણ કળા અનુભવી હતી. કુમુદસુંદરીનો બોલ સાંભળી, પાછો ફરી તેના ભણી જોઈ, ઊંચું બારી ભણી જોઈ, કચ્છો માર્યો અને થોડીક વારમાં પરસાળ પરની મેડીના ઉપરના માળમાં દાખલ થયો અને નીચે ઊતરવાનો દાદર, તેમાંથી અજવાળું અને અવાજ આવતાં હતાં તેથી શોધી કાઢ્યો.

અંદર બાઝાબાઝી ઘણી ચાલી રહી હતી. અલકકિશોરી પુરુષ આગળ થાકી ગઈ, હાંફી ગઈ અને ફેંફે થઈ. તોપણ બળ અજમાવતાં અજમાવતાં દીવા આગળ જમાલને ઘસડી લાવી. દુષ્ટ તરકડાએ માણસો આવી પહોંચ્યાં જાણ્યાં. પોતાને બહાર જવાનો માર્ગ નથી. હવે તો થાય તે થવા દો એમ નિશ્ચય કર્યો અને તેમને અંદર આવવાનો માર્ગ સૂઝતો નથી જાણી નિરંકુશ થયો. બિચારી અબળા પર બળ કરતાં કંઈ કંઈ વિકાર અનુભવતો અને કંઈ કંઈ ભ્રષ્ટ વ્યવહાર અજમાવતો. એવામાં દીવા પાસે આવતાં અબળાના મગજમાં ઈશ્વરે તર્ક મૂક્યો. અંધારામાં દીવો સળગે તેમ એ સળગ્યો અને કિશોરી સમજી કે હવે હું બચી. દીવો પાસે આવતાં. ઝડપથી જમાલની કેડના ધોતિયાની ફડક અચિંતી દીવા પર ધરી. ધોતિયું સળગ્યું અને ભડભડ લાગવા માંડ્યું. મુસલમાને અમાત્યપુત્રીને પડતી – છૂટી – મૂકી અને મનમાં જય પામી અબળા બારી ભણી દોડી, પણ નિષ્ફળ થઈ. કેડેથી ધોતિયું છોડી બળતું ને બળતું જમાલે જમીન પર નાંખી દીધું, કટાર પડવા દીધી, અને બારી આગળ પહોંચી તે પહેલાં ફાળ ભરી સામે મોંએ અલકકિશોરીને બાઝ્યો. દુષ્ટતાની – મર્યાદાની – મર્યાદા આવી રહી તે લાચાર બની ગઈ, તેનું જોર સમૂળગું જતું રહ્યું; નિરાશ થઈ, અને હવે ઉપાય નથી એમ સમજી મોં વિકાસી પરાધીન થઈ અને શું થઈ છે તેનો વિચાર કરવા ભાન ન રહ્યું. ઘણે સ્થળેથી પવિત્ર સુંદરતા સ્પર્શદૂષિત થઈ. છાતી પરથી તાણાતાણામાં છેડો નીકળી ગયો હતો. અને પૃથ્વીમાતાને ખોળે પથરાતો હતો કે કાંઈ આશ્રય આપ. ધક્કો મારી અબળાને જમાલે ચત્તીપાટ પાડી નાંખી, ગાય જેવી પર વાઘ પેઠે ચડી બેઠો, અને હાથ ઝાલી દુષ્ટે અતિ દુષ્ટ વચન કહ્યું – 'માશૂક, બી મત.'

રાહુએ ચંદ્રલેખાને છાઈ.

પડતાં પડતાં નિરાશ નિરુપાય બાળકીએ મોટે સાદે કારમી ચીસ પાડી : હાય હાય રે ! ઓ માડી ! મારી નાખી રે !' કરી ઠૂઠવો મૂક્યો. આવી ચીસ કોઈએ કદી સાંભળી ન હતી. સૌનો ત્રાસ અત્યંત સીમાએ પહોંચ્યો અને બારી બહાર તેમના ધમપછાડા વધ્યા. પણ નિરર્થક ! અંદર આવવા કોઈની તાકાત ન હતી અને તે વાત દુષ્ટ નિશાચર જાણતો હતો. તેનો દુષ્ટાચાર વધવા લાગ્યો. અને અબળાના થાકેલા હાથ અને રાક્ષસનો જયવંત હાથ, એ બેની લડાઈ નીવિબંધ પાસે થવા માંડી. એક પળ વધારે જાત તો પતિવ્રતાપણું છેદાઈ જાત અને ઈશ્વરને માથે કલંક રહેત. બહાર

સૌભાગ્યદેવી ગાંડી બનતી હતી અને માતાને બાધા ઉપર બાધા માન્યાં જતી હતી. નિરાધારનો આખર બેલી ઈશ્વર છે –

यादृशी भावना यस्य सिद्धिभवति तादृशी ।

આ પ્રમાણે બુદ્ધિધનની દૃઢ શ્રદ્ધા હતી અને ગમે તો એનાં પુણ્ય આડે આવ્યાં, ગમે તો સૌભાગ્યદેવીની બાધાઓ સંભળાઈ કે કોણ જાણે શાથી પણ બરાબર અણીને સમયે દાદર ઉપરથી ધબ ધબ કરતો નવીનચંદ્ર ઊતર્યો, રોષથી અને જોરથી જમાલના વાંસામાં લાત મૂકી અને હાથ આવતાં તેને બુકાનીનો ઉપલો ભાગ પકડી એવો તો પાછો ખેંચ્યો કે ગળે ફાંસો આવવાની બીકથી મુસલમાને અલકકિશોરીને પડતી મૂકી, પાછો ખેંચ્યો ખેંચાયો અને સાવધ બની ગળા અને બુકાની વચ્ચે હાથ ઘાલી ફાંસો દેવાતો અટકાવી પાછો ફર્યો અને નવીનચંદ્રના પંજામાંથી જોર કરી છૂટી ગયો. નવીનચંદ્રે બહારનાં માણસોને બૂમ પાડી 'ફિકર ન કરશો – મેં નવીનચંદ્રે બહેનને છોડાવ્યાં છે.' સૌના જીવમાં જીવ આવ્યો. પણ એણે બૂમ પાડી એટલામાં તૈયાર થવાનો વખત મળતાં મુસલમાન ઊભી થયેલી અલકકિશોરી તરફ દોડ્યો. મહા મહેનતે સજ્જ થયેલી બાળા બીની-ત્રાસી, અને દુષ્ટને દેખી છળી જઈ, 'ઓ નવીનચંદ્ર – મને સાચવી લ્યો રે' કરી દોટ મૂકી એની પાછળ જઈ, હતી એવી ને એવી પાછળથી બાઝી પડી અને અશરણ અબળા તથા દુષ્ટ તરકડાની વચ્ચે રહેલો નવીનચંદ્ર આમથી તેમ ફરતો ફરતો પોતાની ભીરુને – ભીરુ હરિણાક્ષીને – વાઘની ફાળ બહાર રાખવા લાગ્યો. મુસલમાન નિરાશ થયો. ઉપાય ન સૂઝ્યો. એવામાં જમીન પર પડેલી કટાર દીઠી– લેવા દોડ્યો. તે તેમ કરવા જાય છે એટલામાં કાંઈક સૂઝી આવતાં નવીનચંદ્રને છોડી પાછી ફરી અલકકિશોરીએ બારીની સાંકળ ઉઘાડી દીધી અને બહાર સૌ ધક્કા તો મારતાં જ હતાં એટલે ફડાક લઈને બારી ઊઘડી ગઈ. તરકડો દાદર પર ચડી ગયો. તેનો પગ નવીનચંદ્રે ખેંચ્યો અને જમાલ જમીન પર પડ્યો પણ પડતાં પડતાં નવીનચંદ્રના ખભામાં કટાર મારી.

બારી ઊઘડતાં સૌ હડુડુડુ અંદર ભરાઈ ગયાં. સૌથી અગાડી સૌભાગ્યદેવી હતી. તેના ઉપર – તેના હાથમાં – દીકરીએ 'ઓ મારી મા રે !' કરી પડતું મૂક્યું, અને રોવું માતું ન હતું એવી છળેલી દીકરીને માએ છાતી સરસી ચાંપી લીધી. બુદ્ધિધન અને પ્રમાદધન તેની આસનાવાસના કરવા મંડી ગયા. ચાકરોએ પડેલા જમાલને પકડ્યો. ઉશ્કેરાઈ લાતે લાતે માર્યો, અને ચસકે નહીં એમ ઝાલી ઊભો રાખ્યો અને મુક્કાબાજી તથા ગડદાપાટુ અજમાવ્યાં. તે એણે ચૂપકીથી સહન કર્યું. કટાર વાગવાથી નવીનચંદ્ર જમીન પર પડ્યો હતો; લોહી ઘણું નીકળવાથી આંખે અંધારાં આવ્યાં હતાં અને બેશુદ્ધ થયો હતો તેના તરફ કોઈની નજર ન હતી. માત્ર માર ખાતો ખાતો પણ જમાલ તેના ભણી એકલો એકીટશે જયવંત નજરે જોઈ રહ્યો હતો અને માર ન ગણતાં મનમાં કહેવા લાગ્યો કે 'જખ મારે છે – સાલા તું તો લેતો જા.' અલકકિશોરીને જોતો જોતો ખિજાઈને ઓઠ કરડતો કરડતો મનમાં ઘુવડને ગાળો

દેવા લાગ્યો. અને આખરે દિલાસો લીધો કે ધૂળ નાંખી – આટલો સ્પર્શ તો થયો છે ! ઉચ્ચનીચની લડાઈમાં નીચે કાંઈ ખોવાનું નથી, હારે તો કાંઈ જતું નથી, અને એ જેટલું જીતે એટલું ઉચ્ચને બેવડું હારવાનું. પાણીને કચરાનો સંગમ થતાં કચરો ધોવાશે નહીં અને ધોવાશે તોયે પાણી તો મેલું થવાનું જ ! એ ઈશ્વરની લીલા છે.

જમાલને સૌ અગાશીમાં ખેંચી ગયાં અને ત્યાંથી નીચે ચોકમાં આણ્યો. પૂછતાં પૂછતાં કહે કે, મને તો અલકકિશોરીએ બોલાવ્યો હતો. એ વચન તેના મોંમાંથી નીકળ્યું અને કોઈના કોપનો પાર રહ્યો નહીં. ઘણો માર ખાતાં ખાતાં મુસલ્લો ઠેકાણે આવ્યો અને પોતે શા કારણથી કોનો મોકલ્યો આવ્યો હતો તે ખરી વાત કહેવા માંડી. ઉપર મેડીના ઊમરા ઉપર સૌભાગ્યદેવી બેઠી હતી અને ખોળામાં અલકકિશોરી ડૂસકાં ખાતી બેભાન જેવી પડી હતી. કુમુદસુંદરી તથા પ્રમાદધન આસનાવાસના કરતાં હતાં અને બુદ્ધિધન વિચારમાં ગરક થઈ અગાશીમાં હેરાફેરા કરતો હતો. બેભાન અવસ્થામાં પણ જમાલના હેઠળથી ઉચ્ચારેલા શબ્દ અલકકિશોરીના કાનમાં જતા હતા અને આ સૌ તોફાન એક ઉન્મત અટકચાળામાંથી થયું એવું ભાન આણી તેના મનની વેદના વધારતા હતા. આ વખત સુધી પરાયા ઘરમાં બિચારો પરદેશી નવીનચંદ્ર કોઈને સાંભરતો ન હતો અને તે બેભાન પડ્યો રહ્યો હતો તથા લોહી નિરંકુશ વહેતું રહેવાથી ભાન આવવાનું સાધન ન હતું. અલકકિશોરી પાસે બેઠેલી કુમુદસુંદરી ચારે પાસ જો જો કરતી હતી પણ તેને એ જડતો ન હતો. આખરે તેના શબ જેવા શરીર પર નજર પડી. કાંઈ બહાનું કાઢી ઊઠી અને ફરવા લાગી. 'એ જ આ' એમ નિશ્ચય થયો અને તેની અવસ્તા જોઈ અમંગળ શંકાથી અંતરમાં ઊંડો ત્રાસ પડ્યો પણ કોઈને કહેવાયું નહિ. આખરે અંતરના સગપણે લોકલજ્જાને જીતી અને નસાડી મૂકી.

'અરે – આ નવીનચંદ્ર કે કોણ પડ્યું છે અહીંયાં ?' પાછું જોઈ એકદમ ઊભી થઈ કુમુદસુંદરી બોલી ઊઠી. પોતાની અવસ્થા ભૂલી એકદમ અલકકિશોરી પણ જાગી ઊઠ્યાં જેવી થઈ ઊભી થઈ. પરદેશીએ પોતાના ઉપર કેટલો બધો ઉપકાર કર્યો હતો તે તેના મનમાંથી પળવાર પણ ખસ્યું માટે પસ્તાઈ અને નવીનચંદ્ર ભણી દોડી.

'ઓ દેવી – ઓ દેવી ! આમને કટાર વાગી છે તે લોહી નીકળે છે. વહેલી આવ, વહેલી આવ.' સૌ ચમક્યાં અને ગયાં. સૌથી અગાડી અલકકિશોરી બેઠી. આસપાસ સૌ ભરાઈ ગયાં. કુમુદસુંદરી દીવો લાવી અને બેભાન થયેલાના શરીર આગળ ધરી ઘવાયેલી જગા જોઈ લીધી. તેના હોસકોસ ઊડી ગયા. આંખમાં આવેલાં આંસુ પાછું જોઈ લોહ્યાં. નિસરણી પર સૌ બેઠાં હતાં. ત્યાં અજવાળું આવે તેમ દીવો ગોઠવ્યો, ગભરાયેલી પાછી ફરી, નવીનચંદ્રનું મોં જોયું અને કોઈ દેખે નહીં એમ કપાળે હાથેળી મૂકી અલકકિશોરીના સામી નવીનચંદ્રના શરીરની બીજી પાસ બેઠી.

બુદ્ધિધન અગાશીમાંથી આવ્યો. પ્રમાદધનને ઉતાવળે હુકમ કર્યો કે 'ઝટ, જા, એક ચીંથરાનો કટકો અને ઘાતેલ લાવ.' સિપાઈને હુકમ કર્યો કે 'જા વૈદ્યને બોલાવ.' મુંબઈથી ઘાતેલ આણી ઘરમાં મૂક્યું હતું. પણ તે માહિતી પ્રમાદધનને ન હતી. તે

આમતેમ ફાંફાં મારવા લાગ્યો.

'ક્યાં છે ઘાતેલ ? કેવું છે એ ?

એકદમ અલકકિશોરી ઊઠી. ઘરનો કારભાર તેનો હતો. ઘાતેલ શોધી કાઢ્યું અને ભાઈ પાસે નામ વંચાવી શીશી આણી, પણ ચીંથરું ન મળે. મોટાનાં ઘરમાં ચીર હોય, ચીંથરાં શોધ્યાં ન જડે; ખોળાખોળ થઈ રહી. બુદ્ધિધન ચિડાયો.

'લાવોને, એક ચીંથરું ખોળતાં કેટલી વાર ?' તેણે પોતે ઓઢેલા ધોતિયા સામી નજર કરી અને ફાડવાનો વિચાર કર્યો. તે પહેલાં તો કુમુદસુંદરીએ પોતે પહેરેલા સાળુમાંથી ચીંદરડું કાઢ્યું અને તેના ચરડકા ભણી કાન જતાં બુદ્ધિધને એણીપાસ નજર કરી. બાકીના ઉપચાર બુદ્ધિધન અને પ્રમાદધને મળી કર્યા. વૈદ્ય પણ આવી પહોંચ્યો. સવાર સુધી આ જ ઉદ્યોગ ચાલ્યો. નવીનચંદ્રને ભાન આવતા ઝાઝી વાર ન લાગી, પરંતુ એ નક્કી થયું કે અમાત્યના ઘરમાં કેટલાક દિવસ સુધી એણે પથારીવશ રહેવું. તેને ઊંચકીને સૌ તેનાવાળી મેડીમાં લઈ ગયા. તેની બરદાસ સ્વાભાવિક રીતે કિશોરીને માથે પડી.

જમાલનો ભેદ વધારે જાણવા – તેનો વિશેષ ઉપયોગ કરવા – અવસર આવ્યો. એણે કરેલું કામ એને એ રૂપમાં પ્રસિદ્ધ કરવું એ પોતાની ફજેતી કરવા જેવું હતું. સમરસેન રજપૂત બુદ્ધિધનનો વિશ્વાસુ સિપાઈ હતો. એજંસીમાંથી એનો અને બુદ્ધિધનનો પ્રસંગ થયો હતો અને બસ્કિન્ સાહેબના ખરેખરા કોપમાંથી ઉગારી લેનારનો રજપૂત અંતઃકરણથી બદલો વાળવા ઇચ્છતો. સુવર્ણપુરમાં એક મોટું દરબારી મકાન સચવાય કરી તેની એક ઓરડી રહેવાને સમરસેનને અપાવી હતી. આ મકાનમાં એક ભોંયરું હતું. તેમાં છાનોમાનો જમાલને લઈ જઈ પૂરવો એવો હુકમ થયો.

કુમુદસુંદરીએ દ્રૌપદીનું કામ કર્યું. હજી નવીનચંદ્ર તે સરસ્વતીચંદ્ર કે બીજો જે બાબત તેની ખાતરી થઈ ન હતી, પરંતુ બળવાન કલ્પનાને મનોવૃત્તિ અનુસરી. ફાટેલું લૂગડું તેણે જુદું રાખી મૂક્યું – સાચવી મૂક્યું.

'ભાભી, જાઓ, સૂઈ જાઓ ! હું ને દેવી આ ખટપટ કરીએ છીએ.'

પરપુરુષ થયેલા પર પક્ષપાત ન જણાવવો એ કર્તવ્ય હતું. બળાત્કારે પાછી ફરી કુમુદસુંદરી પોતાની મેડીના બારણામાં જઈ ઊભી.

'હવે બધાં છે. આપણે હવે શું કરવાનાં હતાં ?' કરી પ્રમાદધન ઊઠ્યો. સૌની નજર ચુકાવી બારીમાં ઊભેલી કુમુદસુંદરીને ગળે હાથ નાંખી મેડીમાં ખેંચી લીધી અને બારી અટકાવી દઈ બાકી રાતનો પ્રહર પલંગ પર ગાળ્યો. તેની સાથે સૂતેલીનું ચિત્ત જોડેની મેડીમાં હતું અને જે કાળ પતિએ નિદ્રા-વિલાસમાં ગાળ્યો તે જ કાળ પત્નીએ ગુપ્ત ઈશ્વરપ્રાર્થનામાં આંખો મીંચી ગાળ્યો. કાંઈક ઊંઘ આખરે આવી તેમાંથી, પ્રાતઃકાળ થયો ત્યારે, ગજેન્દ્રમોક્ષ ગાતીગાતી ઊઠી અને નવીનચંદ્રને સાવધાન જોઈ રાજી થઈ.

પ્રકરણ ૧૦

ખટપટનાં શસ્ત્ર અને કારભારીઓની યુદ્ધકળા

નવીનચંદ્રની ચિંતા અલકકિશોરીને માથે પડી. મૂર્ખદત્ત આવતો જતો અને ખબર લેતો. વૈદ્ય ઔષધ કરતો. ચાકરો ચાકરજોગ કામ કરતા. સૌભાગ્યદેવી નીચે રહી પૂછપરછ કરી તપાસ રાખતી અને દિવસમાં એક વાર ઉપર આવી સમાચાર પૂછી જતી. પ્રમાદધન 'ન્યૂસપેપર' વાંચી જતો અને જતાં આવતાં ફેરો ખાતો ને મિત્રમંડળ સાથે પથારીની આસપાસ બેસી ગામગપાટા ચલાવતો. બુદ્ધિધન પણ નિત્ય આવી પથારીમાં બેસી કાંઈક વાતો કરી જતો અને વૈદ્યને હુકમ આપ્યો હતો કે રોજ સમાચાર કહી જવા. કોઈપણ બીજું હાજર હોય તે વખતે કુમુદસુંદરી આવવાનો પ્રસંગ ભૂલતી નહીં, આવી આઘે રહી કુશળ વર્તમાન જોઈ જાણી આનંદ પામી પાછી જતી, અને જોડેની મેડીમાં બેસી કોઈની સાથે નવીનચંદ્ર કામની કે નકામી કાંઈ પણ વાતો કરે તે રસથી સાંભળતી. ત્રાહિત પુરુષો જોવા આવ્યા ન હોય ત્યારે ઘણુંખરું અલકકિશોરી એકલી હોય તોપણ પથારી પાસે બેસી રહેતી, ઉપચાર કરતી, નિર્દોષ વાતો કરતી, અને ભાભીને કે જે કોઈ હોય તેને બને તો વાતોમાં ભાગ લેવા બોલાવતી. કોઈ વખત નણંદ, ભોજાઈ, અતિથિ અને પ્રમાદધન ચોપાટ રમતાં. અતિથિ ઘરના માણસ જેવો થોડા કાળમાં થઈ ગયો અને તેની પ્રકૃતિ સુધરતી ચાલી. તેને પરાયા ઘર જેવું લાગતું બંધ થઈ ગયું. અમાત્યના ઘરમાં આ શાંતિ વર્તતી હતી તે જ સમયે દરબારમાં ખટપટ જામી રહી હતી અને તે નજરે જોવા શક્તિ ન હોવાથી નવીનચંદ્ર પોતાને હીનભાગ્ય સમજતો હતો. વાયે વાતો ઊડતી હતી અને એની પાસે કંઈ કંઈ તડાકા ચાલ્યા આવતા હતા.

જમાલવાળા બનાવથી બુદ્ધિધનનું માથું ફરી ગયું હતું. અને એ બનાવનું મૂળ દેખાતું તેથી વધારે ઊંડું એ કલ્પતો. ભોંયરામાં પૂરેલો જમાલ ન જડવાથી તેની તપાસ છાનીમાની ચાલી રહી હતી અને ચિંતામાં પડેલી ખલકનંદાએ તપાસ કરવા પોતાના ભાઈને કંઈ કંઈ નિમિત્તે ઉશ્કેર્યો અને કંઈ કંઈ કાર્યોમાં પ્રેર્યો. બુદ્ધિધને આ પરિણામ કલ્પી મૂક્યું હતું, અને તે પરિણામનાં પરિણામ પોતાનાં ઇષ્ટ કરી દેવા તત્પર હતો. શઠરાય સાથે મેદાનમાં ઉઘાડા પડવાનો દિવસ તેની દૃષ્ટિમર્યાદાની ભાગોળ આગળ ભમતો દેખાયો. માતુશ્રીને અને સૌભાગ્યદેવીની પવિત્રતાને આપેલા અપમાનથી ઉત્પન્ન થયેલો વૈરનો તણખો હોલાઈ ગયો ન હતો અને શઠરાયની ખટપટે તેને જાગ્રત રાખ્યો હતો અને ધીકધીકતા અંગારા જેવો બનાવી દીધો હતો. અલકકિશોરીએ ખમેલા અસહ્ય અપમાનથી આ અગારા ઉપર ઘી હોમાયું અને ભડકો થયો. શઠરાયના કુટુંબ અને કારભારની આસપાસ બુદ્ધિધનની બુદ્ધિરૂપ વાયુ આ ભડકાને ફેલાવી દેતો હતો. એ આગ ચારે પાસ ફરી વળશે અને વચમાંની વસ્તુ બળી રાખ થઈ જવાની – એ પ્રસંગ એકલા પડ્યા બુદ્ધિધનની દૃષ્ટિ આગળ આવતો દેખાયો. તેની પાછળ અમાત્યનો પોતાનો મધ્યાહ્નકાળ ઊભો લાગ્યો. અનાથ વિધવાના ગરીબ અને

બાળક દીકરા બુદ્ધિધનના વૈરભાવના આવેશને મંદવાડના લવારામાં ગણનાર પણ હેતસ્વી દયાશંકર ઘણા વૃદ્ધ અને જર્જરિત બની જીવતા હતા. તેમણે હસી કાઢેલી વાતનું મહાપરિણામ તેમને પ્રત્યક્ષ કરાવવાનો સમય આવે છે એવું બુદ્ધિધનને લાગતું અને તેથી એક જાતનો આનંદ મળતો. માતુશ્રી આ સમયે હોત તો ! તે કેટલું અનુમોદન કરત ! તે આજ નથી એવું ભાન આવતાં પોતાનો આનંદચંદ્ર નિષ્કલંક નહિ ઊગે એવો કોઈક વખતે તેને વિચાર થતો. પરંતુ માતાનું શ્રાદ્ધ-તર્પણ પૂરું કરી દેવાના અવસરે દીકરાની વૃત્તિઓ જબરી ઊછળવા લાગી. એ તોફાની વૃત્તિઓના સાગરમાં પોતાની પ્રિય પુત્રીને થયેલા અપમાનરૂપી વાયુએ ખટપટના મોજાંને ઉછાળવા માંડ્યાં અને જે રાત્રે પકડાયેલો જમાલ ચોકમાં માર ખાતો હતો અને અલકકિશોરી પરસાળની મેડી પરના ઊમરા પર માના ખોળામાં પડીપડી ડૂસકાં ભરતી હતી, તે વખત અગાશીમાં હેરાફેરા કરતો બુદ્ધિધન ભ્રૂકુટી ચઢાવી, મૂછ પર હાથ નાખી બોલી ઊઠ્યો હતો કે 'સંભાળજે ! શઠરાય ! હવે હું અસ્ત્ર નથી ! એ તો હું !' બૂમાબૂમમાં આ શબ્દ કોઈએ સાંભળ્યા ન હતા અને અંધારામાં ભ્રૂકુટી ચડેલી કોઈએ દીઠી નહોતી.

આમ અમાત્યનું મગજ ચકડોળે ચડ્યું હતું. અને દિને દિને વધારે વધારે સહેજ સહેજ નિમિત્તથી ચડતું હતું. એક દિવસ તો પ્રાત:કાળમાં ઊઠ્યો. દેવી રોજ વહેલી ઊઠતી હતી પણ આજ કાંઈક મોડી ઊઠી અને બુદ્ધિધન પહેલો ઊઠ્યો; પથારીમાં બેઠો થયો; પતિવ્રતાના મુખ સામું જોઈ રહ્યો; તેને પહોંચેલા અપમાનનું વેર લેવાયું નથી અને તેથી પોતે હજી દેવાદાર છે એમ મનમાં લાગ્યું. કમળની પાંખડીઓ પેઠે બિડાયેલી નાજુક આંખો, ઉશીકાની આસપાસ વેરાયેલા છૂટા લાંબા કાળા કેશ, ચળકતું ભવ્ય કપાળ, પક્વબિમ્બાધરનું સંપુટ, અને ઉજાસ મારતા લોભાવતા કોમળ ગાલ – સર્વ જોતાં મનોવૃત્તિ લલચાઈ. નાની ઉમ્મરના અને આજના દેખાવમાં ફેર લાગવા છતાં સુંદરતા કમી લાગી નહીં અને પોતાના અંત:કરણમાંથી વહાલની સેર વધારે જોસભેર વછૂટી વૈર લેવાયું નથી ત્યાં સુધી આ સર્વ વહાલ લૂખું અને ઠગાઈ ભરેલું લાગ્યું. એ કલંક પોતાને માથેથી એકદમ ઉતારવા ઠરાવ કર્યો અને મનમાં ને મનમાં દેવીને વચન આપી હાથ ઊંચો કરી બોલી ઊઠ્યો : 'દેવી ! મને બાયલો ધારીશ નહીં. હવે,

'રણ વચ્ચે પડે બૂમડી ત્યાં જોજે મારો હત્થ !'[1]

એમ કહી હસ્યો, દેવીના મોં સામે બરોબર ફર્યો, હાથ વતે ગાલ સંપુટ સાહી-દાબી નીચો પડ્યો અને લાંબા કરેલા ઓઠ દ્વારા નિદ્રાવશ ઓઠમાં, ને ઓઠમાંથી મગજમાં આત્મામૃત રેડ્યું. દેવી જાગી, અમૃતપાનથી સ્મિત બની અને પ્રત્યાઘાતરૂપ તેના મનહર સાકાર વિકારને મંગળ શકુન ગણી – સત્કાર આપી – બુદ્ધિધન ઊઠ્યો અને કર્તવ્ય કામનાં વૈરભાવ વગેરે સાધનોમાં ઉત્સાહ ઉમેર્યો. કારભારી થવાના ઉત્સાહની ગંગામાં આ ઉત્સાહનદી વેગથી ભળી.

---

૧. ભવાઈસંગ્રહ-સુરો સામળો

આણીપાસ શઠરાયે પણ બુદ્ધિધનને દૂર કરવા ઠરાવ કર્યો હતો. ઘણાં વર્ષ સુધી એણે કારભાર કર્યો હતો અને નિષ્કંટક સત્તા ભોગવી હતી. કંટક રાખવો નહીં એ તેનો નિશ્ચય હતો. ભૂપસિંહનો ડર હવે તેના મનમાંથી જતો રહ્યો હતો, પરંતુ બુદ્ધિધનની બીક તેને લાગવા માંડી. બીક તો મૂળથી જ હતી. પરંતુ રાણાની બીક હતી ત્યાં સુધી અમાત્યની બીક જણાઈ પડતી ન હતી. ભૂપસિંહ પોતાની પાસે શૂન્ય જેવો વસતો અને માત્ર બુદ્ધિધન કાળ જેવો લાગતો. એ કાંટો કાઢી નાંખવો અને તેમ કરવામાં ભૂપસિંહ પ્રતિકૂળતા બતાવે તો તેનું પણ ઓસડ કરવું એ સર્વ લક્ષ્યનાં સાધન શઠરાય ચલાવતો હતો.

એક મ્યાનમાં બે તલવારો કોઈ ઠેકાણે સમાઈ સાંભળી નથી. જ્યાં સુધી બુદ્ધિધન અને શઠરાય એકબીજાને નમીને ચાલતા હતા ત્યાં સુધી સર્વ સમું ચાલ્યું. પરંતુ,

'અભિલાષી એક બાતકો યામે હોત વિરોધ.'

વિરોધ તો ગુપ્ત હતો જ, પરંતુ જૂનો સમો બદલાયો અને બુદ્ધિધનને પોતાનો પાયો સ્થિર લાગ્યો એટલે દેખીતી ઈમારત ચણવાનો પ્રસંગ આવ્યો. એનો તનમનાટ શઠરાય કળી ગયો, બુદ્ધિધનની જ બુદ્ધિથી ભૂપસિંહ શઠરાયના હાથમાં જતો જણાયો, અને શઠરાયે તેમ જાણ્યું અને ધાર્યું કે ભૂપસિંહ બુદ્ધિધનનાથી પૂરો જુદો પડતાં વાર નહીં લાગે. બુદ્ધિધન જેવા ચાંચડને મસળી નાખવામાં એને કાંઈ મુશ્કેલી લાગી નહીં. ખટપટમાં તે અનુભવી હતો. ઘણી કળાઓ તેને આવડતી હતી. ફલાણું કામ કરતાં ચિત્ત અટકે એમ ન હતું. ઘણી મિલકત અને ઘણાં માણસ તેનાં પોતાનાં હતાં. ભૂપસિંહની કૃપા, ઈશ્વરે આપેલી બુદ્ધિ અને તેથી મળેલાં ફળ, થોડાંક પણ સાચાં માણસો અને સાધારણ દ્રવ્ય : એટલામાં બુદ્ધિધનનાં સાધનોનો સમાવેશ થઈ રહ્યો હતો.

સંસ્થાનો વડો ન્યાયાધીશ શઠરાયનો ભાઈ કરવતરાય હતો. અમાત્ય થયા પછી કરવતરાયના ફૈસલા ઉપર ભૂપસિંહ પાસે અપીલો જતી અને એની જોડે અમાત્ય બેસતો અને અમાત્યના જ કહ્યા પ્રમાણે થતું. આ કામ કરવાનો સમય બપોરનો રાખ્યો હતો. તે વખતે સ્વાભાવિક રીતે રાણાને અને અમાત્ય એકલાને પડવાનો પ્રસંગ આવતો. પ્રથમ તો બુદ્ધિધન ઝાઝું વચ્ચે ન પડતો પણ આખરે ઉઘાડા પડવાનો પ્રસંગ વધારે વધારે પાસે આવ્યો તેમ તેમ કરવતરાયના ફૈસલા ફરવા માંડ્યા અને એમ થયું એટલે એને મળતી દક્ષિણા પણ ઓછી થઈ. આ હુમલાની ખબર શઠરાય પાસે જતાં તેણે ઔષધ શોધવા માંડ્યું. કલાવતી કરીને એક નાજુક, પાતળી, ગોરી અને સુંદર ગાનારી નાયકાને દુષ્ટરાયે મુંબઈથી આણી સુવર્ણપુરમાં વસાવી હતી. તેને એક દિવસ દરબારમાં ગાવા આણી. રાણાને ગાયન ગમ્યું અને હળવે હલવે દરબાર વેરાઈ જાય તોપણ શીખવી મૂકેલા દરબારીઓની સૂચનાથી તે વધારે વાર બેસતી અને રાણો ના ન કહેતો. મંડળ થોડું હોય ત્યારે એનાં ગાનનાં વખાણમાંથી શરીરનાં

વખાણની વાત કાઢવામાં આવતી. મૂર્ખ રાણો તે પ્રીતિથી સાંભળતો, અને આઘે બેસી ગાતી હોય અથવા ઊભી ઊભી ફરતી ફરતી નાચતી હોય તે વખતે તેના જાણી જોઈ નિર્લજ્જ અવસ્થામાં રહેતા – આવી જતા – અવયવો ઉપર રાણાની આંખ લાચાર બની ઠરતી. તોપણ બુદ્ધિધનની બીકે તે ઝાઝું ન બોલતો. એમ કરતાં એક દિવસ તો ખાનગીમાં – બુદ્ધિધનની ગેરહાજરીમાં – તેણે એની ખૂબી વખાણી અને શઠરાયે પોતાનો કરી મૂકેલો મ્હાવો ખવાસ હાજર જ હતો. તેણે સમયસૂચકતાથી કલાવતીને મહારાણાની સેવામાં હાજર કરવાનું માથે લીધું. રાણાએ ના ન કહી અને એક દિવસ બપોરે તેને રાજમહેલમાં આણી – રાજમહેલ અપવિત્ર કર્યો – સુવર્ણપુરના રાણાના શરીરને દૂષિત કર્યું – તેના મનને ભ્રષ્ટ કર્યું અને સુવર્ણપુરની પ્રજાને માથે અતિ નીચ શોક્ય લાવી બેસાડી. બપોરે ન્યાયનું કામ કરવા બેસવું તે ભૂપસિંહને વસમું લાગવા માંડ્યું. હજુરિયા તે વાત સમજ્યા. ખાનગી કારભારી નીચદાસે વાત કાઢી : 'રાણાજી ! આપને કાંઈ ઈશ્વરે આ વૈતરા સારુ સરજેલા નથી. કરવા દોને અમાત્યને જ એ કામ.' અમાત્યને કોણ કહે ? નીચદાસે શઠરાયને સમાચાર કહ્યા. બુદ્ધિધનના દેખતાં શઠરાયના શીખવી મૂકેલા જગાભાઈ ચારણે પ્રસંગ આણી કવિત ગાયું :

'ભલો ભલો ભૂપ ભૂપ, ગુણ રૂપ બે અનુપ,
રાતદિન રાજકાજના જ સાજમાં જ આજ
ચિત્ત વિત્ત સર્વ દીધ, રીધ, સીધ એ જ કીધ,
મોજશોખ ને વિલાસ છોડી દીધ છે વિહાર !
ભલો ભલો ભૂપસિંહ ! થા તું હવે સિંહ, સિંહ !
દિવસમાંહી એક વાર હોય તાહરે શિકાર !
રૂડી ઘટાઘાડીવાળી, ઝાડીમાંહી રહેવું દહાડી -
એ જ મૃગરાજતાજ, રાજને શું બીજું કાજ ?'

'ભલો, ભલો, ભૂપ ભૂપસિંહ !' કરી ચારણે હાથ જોડ્યા અને બોલ્યો : 'દીનાનાથ ! મારા જેવાનેય રાતદિવસ વૈતરું ને આપના જેવાનેય વૈતરું – એ કાંઈ હોય ?'

બુદ્ધિધન જરીક ચમક્યો અને વહેમાઈ ચારણ સામું જોઈ રહ્યો. ચારણે નજર ચુકાવી.

શઠરાય : 'ત્યારે જગાભાઈ, રાજકાજ ન કરે તો બેસી રહે ! શું ઇનસાફ ન કરે ?'

જગાભાઈ : 'ઓય, ઓય, બાપજી ! જ્યારે એ કડાકૂટોયે રાણોજી કરશે ત્યારે આવા વિશ્વાસુ અમાત્ય શું કરશે ?'

આવી આવી વાતોથી પથ્થર ઘસાયો અને ભૂપસિંહનો જીવ કામકાજમાંથી ઓછો થયો. બપોરે બુદ્ધિધન આવે ત્યારે રાણો કહાવે કે 'ચાલતું કરો, હું આવું છું.' આખરે આવે અને કાગળ પર બે બિલાડાં તાણી આપે. બુદ્ધિધન સૌ જોયાં કરતો.

પોતાના પરથી ભાવ ઊઠી શઠરાય પર ગયો ન હતો પણ તેમ થવાનો આ રસ્તો હતો. કલાવતી રોજ બપોરે આવતી તે એને માલૂમ પડ્યું. કલાવતીનો ઇતિહાસ માલૂમ પડ્યો. બપોરે રાણાને ત્યાં એ ને રાત્રે એને ત્યાં દુષ્ટરાય – એમ થતું. રાણો પૈસા ખરચે એટલે દુષ્ટરાય વગર પૈસે મોજ માણતો. મેરુલાને પણ ગમ્મત થઈ. એ નરભેરામની પાસે ફૂલ્યો ને નરભેરામે અમાત્યને બધી વાત કહી. હળવે હળવે રાણો નફટ થયો અને સેવા કરવાને બહાને રધી ખવાસણ, રાણો ને કલાવતી એકાંતમાં હોય તે સમયે હાજર રહેતી. રધી કલાવતીની પણ સેવા કરતી અને બેની માનીતી થઈ પડી હતી. મ્હાવા સાથે એને સંબંધ હતો, અને એ લુચ્ચો છતાં બધી વાતો એને મોંએ કરતો. મ્હાવો લંપટ હતો અને રધી પૈસાની અને ઘરેણાંની લોભી હતી. મ્હાવો લુચ્ચો હતો પણ રધીની પાસે ગરજ વખતે મૂર્ખ બની જતો. રધી મૂર્ખી હતી પણ રમતિયાળ હતી અને મ્હાવાને ગરજ હોય ત્યારે ચેતતી અને એને ઠગતી, ધમકાવતી, લૂંટતી અને ફાવી જતી. બે જણને મહેલમાં યથેચ્છ વર્તવા પુષ્કળ સગવડ મળતી; મોટાનાં ઘર એવાં જ હોય છે. શઠરાયના ઘરમાં રધીને સૌ ખેલાવતાં અને ખેલાવનારમાં અગ્રેસર નરભેરામ હતો. નરભેરામે રધીને છાનાંમાનાં શીખવ્યું કે 'રાંડ, જાને, રાણો ને કલાવતી હોય ત્યારે જઈએ ને બધી જાતની ચાકરી કરીએ. એમાંથી પૈસાવાળી થઈશ ને કોઈ દહાડો રાણાની રાણીયે થવાય !' રધીએ આ ખરું માન્યું અને તેનું ફળ આપણે જાણીએ છીએ. નરભેરામનો રધી ઉપકાર માનતી અને બધી વાત સાંભળતી તે નરભેરામ કલાવે એટલે કહી દેતી. એક મ્હાવાએ કરેલી વાતો એ કોઈને કહેતી નહીં. નરભેરામે એક દિવસ કહ્યું : 'રાંડ, મ્હાવો તારો ક્યારે કે એની વહુને રાણીએ નથડી આપી છે તે તને આણી આપે તો. ગમે એટલું પણ તું તે રાખ – રાખેલી.' રધી ઉત્સાહ આણી ઊછળી બોલી : 'હા, હા, એ તો હું આણું.' પણ નિષ્ફળ થઈ. મ્હાવાને વહુ પાસેથી મળે એમ હતું નહીં. મ્હાવે બહાનું કાઢ્યું અને રધીને સમજાવી, પણ રધીએ માન્યું નહીં. નરભેરામે ફૂલીને કહ્યું : 'હેં, લેતી જા. મારો મ્હાવો – મારો મ્હાવો – તે તારો નહીં નીવડ્યો હોય ! વખત આવ્યે સૌ જણાય.' મ્હાવાનો સંબંધ તો રધીથી તૂટ્યો નહીં પણ જીવ જુદો થયો. મ્હાવાની વાતો થોડી થોડી નરભેરામ પાસે કરવા માંડી. રાણાને રણજિત નામનો ચોબદાર હતો. તેને આંખ એક જ હતી. મેરુલાના પહેલાં એને રૂપાળી સાથે સંબંધ હતો. દુષ્ટરાયને માલૂમ પડવાથી તેનો ઘડોઘાટ કરવાનો વિચાર થયો હતો. જડસિંહના વખતમાં પોતે લીલાપુર ગયો તે પહેલાં બુદ્ધિધનને શઠરાયને ત્યાં જવાનો પરિચય હતો ત્યારે આ વાત કાને આવ્યાથી બુદ્ધિધને રણજિતને ચેતાવ્યો હતો અને ઉપાય બતાવ્યો હતો. તે ઉપરથી રણજિત શઠરાયને મળ્યો અને ફરિયાદ કરી કે 'સાહેબ, દુષ્ટરાયની પાસે મારા વેરીઓ ખોટું ખોટું ભેરવે છે, માટે કૃપા કરી મારી બદલી કરો; ત્યાં રાખવો હોય તો હું રજા લઉં છું.' દુષ્ટરાયથી ખરું કારણ કહેવાયું નહીં અને 'મૂઓ, છો બીજે ઠેકાણે જતો' કરી હરકત ન કરી. એ બદલીમાંથી આખરે રણજિત ચોબદાર થયો. તે હજી બુદ્ધિધનનો ઉપકાર માનતો હતો અને અંદરથી એના પક્ષમાં હતો. બુદ્ધિધને

સમરસેન પાસે શિખવાડ્યું અને રણજિતે રઘી જતી આવતી હતી તે વખત મશ્કરી કરી અને એમ કરતાં કરતાં બેનો સંબંધ થયો એટલે મ્હાવાની બધી વાતો ફૂટવા માંડી. રઘી રાણીઓની પણ માનીતી હતી. નરભેરામ અને રણજિત બેની કમાન બુદ્ધિધનની બુદ્ધિ હતી અને એ બુદ્ધિના બળથી રાણાનો મહેલ, અંત:પુર અને દરબાર બુદ્ધિધનને મન પારદર્શક થઈ ગયાં હતાં. કલાવતી અમાત્યને પોતાના હાથમાં લાગી અને તેની કરેલી રજેરજ વાત પોતાની પાસે આવતી. હજી સુધી શઠરાયે તેને રાણાના બિગાડ સિવાય બીજા પ્રપંચની સહાયભૂત નહોતી કરી, કારણ તે કરવાનો સમય આવ્યો લાગ્યો ન હતો. એમ કરતાં કોઈ કોઈ વખત તે કહેવા લાગી : 'હવે અમારો ધંધો પડ્યો એટલે અમે વગોવાઈએ. અમને સારાં કહેવડાવે એવી સ્ત્રીઓ અંત:પુરમાં ક્યાં નથી હોતી ?' 'કર્ણદોષ થયો છે – ખરું ખોટું ઈશ્વર જાણે, રાણીઓની વાતો કોણ કરી શકે ?' 'રાજબાની વાત સાંભળવામાં આવી છે.' એમ ક્રમે ક્રમે ચડી.

આખરે નરભેરામે કાગળ આપ્યા તે લઈ સવારના પહોરમાં બુદ્ધિધન દરબારમાં ગયો અને રાણાના ખોળામાં કાગળો નાંખ્યા. કંઈક આંસુભરી આંખે બોલ્યો : 'રાજબાને મેં માતુશ્રીને ઠેકાણે ગણ્યાં છે. આ કાગળો જોઈ મને કંપારી વછૂટે છે. એ કાગળ વાંચી લો. શઠરાય મ્હાવા મારફત તમને બતાવશે. તમારા મનમાં લેશ પણ વહેમ હોય તો મને કહેજો. હું રાજીનામું આપી તમને આશીર્વાદ આપી તમારી ચડતી જોઈ રાજી રહીશ.' રાણાને દયા આવી અને ઊઠી જૂના મિત્રનાં આંસુ લોહી બોલ્યો : 'બુદ્ધિધન, તમારો મારે પૂર્ણ વિશ્વાસ છે. તમારે લીધે મારા આ દિવસ છે. આ તરકટી કાગળો મારી પાસે આવવા દો. આપનારને હું ફાંસીએ ચડાવીશ. શા વાસ્તે તમે શઠરાયનો ઉપાય કરતા નથી ?'

કાગળો લઈ બુદ્ધિધને શિખામણ આપી : 'આ કાગળો મ્હાવો આપે ત્યારે લેજો. માનતા હો તેમ જણવજો. મારા પર દ્વેષ જણવજો અને શઠરાયના હો તેમ બહારથી ચાલજો.' બીજી જોઈતી સૂચના આપી અમાત્ય ઘેર ગયો.

મ્હાવાએ બપોરે કાગળો રાણાને આપ્યા. રાણો કોપાયમાન દેખાયો, બુદ્ધિધનને પાયમાલ કરવાની ગર્જના કરી, શઠરાયને બોલાવ્યો, સૌ વાત કહી, શઠરાય મનમાં ફૂલ્યો, અને વચન આપ્યું કે બુદ્ધિધનનું મોં તમારે જોવું ન પડે એમ કરી આપું. રાણો કહે : 'અમાત્યનું કામ માથે લેવા કોઈ માણસ તૈયાર રાખો અને આપણું ધાર્યું થાય ત્યાં સુધી અમાત્ય જાણે નહીં એમ કરજો.' કારભારી વિચાર કરી કહે : 'નરભેરામને આપની સાથે હજૂર સેક્રેટરી કરી રાખો. બુદ્ધિધનની પ્રથમ જગા એ જ હતી. એને નીમશો તો અમાત્ય વહેમ નહીં ખાય ને નરભેરામ તરત સૌ કામ શીખી જશે.' એ પ્રમાણે થયું.

બેચાર દિવસ પછી ચૈત્રી પડવો હતો. તે દિવસે દરબાર ભરાવાનો ત્યાં સૌ ખેલ રચવાનું નિર્માણ થયું. બુદ્ધિધને પૈસા ખાધેલા – ન્યાયમાં કૂંડાળાં વાળેલાં – તેની ચાડી ખાવાનું ભારેખમ પણ બેશરમ ગરબડદાસે માથે લીધું. મ્હાવાનો ભાઈ ખોડો થોડા

દિવસ લીલાપુર ટપાલખાતામાં હતો તેણે રાજબાવાળા કાગળો ઉઘાડા કરવાનું માથે લીધું. તેણે પોતાની પાસે કાગળો શી રીતે આવ્યા તેની હકીકત જોડી કાઢી. રાજબાની વાતમાં સાક્ષી પૂરવાનું નરભેરામને માથે પડ્યું. રાણો ગુસ્સે થાય અને હુકમ કરે કે દુષ્ટરાયે બુદ્ધિધનને પકડવો અને એનું ઘર જપ્ત કરવું એ નક્કી થયું. રાણાને માથે કામ નાંખવામાં આવ્યું કે બુદ્ધિધનને માથે આવેલા ચાર્જનો ઇનસાફ કરવતરાયને સોંપવો. દુષ્ટરાયે રાણાના કાનમાં કહ્યું : 'બુદ્ધિધનને પકડ્યો એટલે એના ઘરનાં ત્રણે બૈરાંને આપની પાસે લાવીશું. બહુ દેખાવડાં છે.' રાણાને કંપારી છૂટી પણ મનોવૃત્તિ સંતાડી. દરબારમાંથી નીકળ્યા પછી રસ્તામાં જ શઠરાયે કરવતરાયના કાનમાં વાત કરી : 'તારે માથે વળી શું કરવા જોઈએ ? પોલિટિકલનું લફડું આવી બેસે. રણજિત, મ્હાવો, ને એ બધાંને સમજાવીશું એટલે છાનીમાની કાશ કાઢશે. લોક જાણશે એણે આપઘાત કર્યો. રાણાને કહીશું કે રાજબાની કોર્ટમાં ફજેતી થતી અટકી. ઠીક પડશે. ટૂંકું ને ટચ.' પાપમાં વૃદ્ધ થયેલાને આ વિચાર ખૂંચ્યો સરખો નહિ. 'બુદ્ધિધન મૂઓ, રાણો કલાવતીમાં પડ્યો, અને રાણીઓને એક છોકરો કરી આપીશું એટલે પછી બીજું શું જોઈએ ?' રાણીની દાસીઓમાં બેત્રણ સગર્ભા રાખી કે ઝટ લઈ અદલાબદલી થાય અને જડસિંહની રાણીની બાબતમાં થયું એમ ન થાય. શઠરાયની ખાતરી થઈ કે હું અને મારા પછી દુષ્ટરાય બેના કારભારનો તો બ્રહ્માએ લેખ કરી આપ્યો – રાણીને ખોટો છોકરો, એટલે છોકરો ને મા બે જણ હાથમાં ! પરણ્યા પહેલાં સીમંતના વિચાર થઈ ગયા !

ચૈત્રી પડવે નવું વર્ષ તેમ રાણાનો જન્મદિવસ હતો. બે દરબાર, એક સવારે અને એક સાંજે, એમ ભરાતા. સવારના દરબારમાં બુદ્ધિધનને પદવીભ્રષ્ટ કરવાનું ઠર્યું. એ દરબારમાંથી પાછો નીકળે તે જ સમયે સિપાઈઓને સ્વાધીન કરવાનું પણ નક્કી થયું. દુષ્ટરાયને આ બાબતમાં કેટલીક ગોઠવણ કરવાની આવી અને તેણે કહ્યું કે : 'તારા સિપાઈઓ થોડીક વાર એને માન આપી એની સાથે ચાલે અને એને છૂટો ફરવા દે એમ રાખવું; દરબારની પાછળના ભાગમાંથી એને લઈ જવો.' દરબારની પાછળ મોટો બાગ અને તેમાં ગલીકૂંચીઓ હતી. તે ગલીકૂંચીઓ ઉપર વેલા ચડાવી અંધારી જગા કરવામાં આવી હતી અને પક્ષીઓ રાખવામાં આવેલાં હતાં. જડસિંહના વખતમાં તેની રાણીઓ, દાસીઓ, કારભારીઓ અને બીજા હજૂરીઓનાં એમાં જુદે જુદે સ્થળે સંકેતસ્થાન થતાં. પાછળ એક શિવાલય હતું તેમાં દર્શન સારુ આવેલી સ્ત્રીઓને ફોસલવી, લલચાવી, ધમકાવી, છેતરી અને કોઈ કોઈ વખતે તો ઊંચકી આણી. આ ગલીઓમાં ગૂંચવવામાં આવતી અને સર્વ ભ્રષ્ટ મંડળમાં જડસિંહ પણ તે લાચાર સ્ત્રીઓ સાથે અનાચાર કરવામાં ભળતો. ભૂપસિંહ આવ્યા પછી બુદ્ધિધનના દોરથી આ સૌ બંધ પડ્યું હતું, અને એ રસ્તો માત્ર કલાવતીને જ કામમાં લાગતો. એ ગલીઓના મધ્યભાગમાં એક નાનું પણ પાતાળ પાણીવાળું ઊંડું તળાવ હતું. બુદ્ધિધનને એણીપાસ દોરવો – જવા દેવો અને તળાવ પાસે આવે કે મ્હાવાએ અને રણજિતે એક ગલીમાંથી નીકળી અચિંતો એને પાછળથી ધક્કો મારી તળાવ પાસેના

એક ખાડામાં ઊંધે માથે નાંખી દેવો, અને પીઠ પર ચડી બેસી ગળે ફાંસો દઈ મારી નાખી તળાવમાં ઝબકોળી પાછો ખાડામાં નાંખવો અને ડૂબેલાને બહાર કાઢી આસનાવાસના કરતા હોય તેમ કરવું એવી ગોઠવણ થઈ. દરબારમાં ઉઘાડા પડવાથી એણે આપઘાત કર્યો એમ ઠરાવી બાળી મૂકવો અને શઠરાયે અત્યંત શોક પાળવો એ પણ ઠર્યું.

રઘી ખવાસણે રણજિતને આ વાત કહી અને રણજિત દ્વારા બુદ્ધિધન પાસે આવી. રણજિત ઉપર કેટલો વિશ્વાસ રાખવો તે શંકા ભરેલી વાત હતી. રાણો ગમે તેટલું પણ ગરાસિયો – ગરાસિયો કોઈનો નહીં – તે પણ કલાવતીના હાથમાં ગયેલો ! નરભેરામ પણ વખત આવ્યે કેમ વટલાય નહીં ? આ અવિશ્વાસમાં અને અંતર્ભયમાં અમાત્ય અર્ધો થઈ ગયો. દેવી અને છોકરાંને જોઈ પાછળ તેમનું શું થશે એ વિચાર તેના મગજમાં ભમતો.

'તુટી સરખી ઝૂંપડી ને લૂંટી સરખી નાર,
સડ્યાં સરખાં છોકરાં મને મળ્યાં ન બીજી વાર !'

સુદામાચરિત સૌભાગ્યદેવીને મોંએ હતું તે એ અને વનલીલા બેસી ગાતાં ત્યારે આ કડી એક દિવસ કાનમાં પડવાથી બુદ્ધિધનના મનમાં કંઈક થઈ આવ્યું – તેનું હૈયું ભરાઈ આવ્યું – આંખમાં આંસુ આવ્યાં. અચિંત્યો ઊઠી મોં ધોઈ લોહી કામે વળગી ગયો. આવા પ્રસંગ હાલમાં ઘણા આવતા. પોતે કારણ પૂરું જાણતો ન હોવા છતાં સૂતો સૂતો નવીનચંદ્ર આ અવસ્થા કદી આથેથી દેખતો, વિસ્મય પામતો અને દયા આણતો. આ અવસ્થા બુદ્ધિધનને થઈ આવતી તે છતાં તેનું ધૈર્ય ગયું નહીં, તેની પ્રતિભા મીંચાઈ નહીં અને તેની બુદ્ધિની સતેજતામાં ન્યૂનતા આવી નહીં. મનની મોટાઈ કઠિનતામાં નથી, પણ કોમળ હોવા છતાં સંસારના ઘા સહેવામાં છે. મન મોટું તેમ તેની રસજ્ઞતા વધારે હોય છે અને તેના મર્મ કોમળ થાય છે. જ્ઞાનેન્દ્રિય તીક્ષ્ણ અને પટુ થાય છે તેમ તેમ રસેન્દ્રિય પણ તેવી જ થાય છે. મોટાં મન 'નઘરોળ' 'નઠોર' નથી હોતાં. માત્ર તેની સ્થિતિસ્થાપકતા વધારે હોય છે. તરવારના ઘાથી રૂ દબાય છે પણ કપાતું નથી. કદી કપાય છે તો પાછું એકઠું થઈ શકે છે. જડ પથ્થર પર પદાર્થ પડતાં એવો ને એવો રહે છે અથવા તો કટકા થઈ જઈ સંધાતો નથી. પણ પાણી પર પદાર્થ પડતાં પાણીનું અંત:કરણ ચિરાય છે અને પદાર્થને સમાસ આપે છે, પણ આખરે એ જ પાણી પોતાની મેળે એકઠું થઈ જાય છે. દેવતાઓને શસ્ત્ર વાગતાં નથી એમ નથી. પણ તેમના ઘા પોતાની મેળે જ રૂઝે છે. બુદ્ધિધનનાં મર્મસ્થળ બહેર મારી ન જતાં વધારે વધારે સચેત થયાં હતાં, પરંતુ તેમની સ્થિતિસ્થાપકતા બળવાન હતી.

वज्रादपि कठोराणि मृदूनि कुसुमादपि
लोकोत्तराणां चेतांसि काऽत्र पारयितुं क्षमः

કુટુંબનો વિચાર કરતાં કુસુમથીયે કોમળ બનતું હૃદય કર્તવ્ય કામ વિચારતાં

પથ્થર કરતાં કઠોર બનતું, વૈરભાવ વિચારી ફૂંફાડા મારતું, શઠરાય આદિની દુષ્ટતા જોઈ કોપાયમાન થતું, ભવિષ્ય વિચારી કેસરિયાં કરવા તત્પર થતું, યુદ્ધપ્રસંગ પાસે જોઈ આતુર થતું, શત્રુની સ્થિતિ જોઈ બે હાથને એકબીજાની બાંયો ચડાવવા ઉશ્કેરતું, પોતાના બળની અજમાયશ કાઢી બળવાન બનતું, પુરાણી ઇચ્છાઓ પૂર્ણ થવાનો અવસર જોઈ ઉત્સાહ પામતું, સમૃદ્ધિ ખોળે બેસવા આવતી જોઈ પ્રફુલ્લ થતું, અને ઉદયસૂર્યનાં કિરણોને અવકાશ આપવા બુદ્ધિની પાંખડીઓને પહોળી કરતું.

ચૈત્રી પડવો પાસે આવતો ગયો તેમ તેમ મુંબઈનાં વર્તમાનપત્રોમાં સુવર્ણપુર વિષે ઉપરાઉપરી લખાણ થવા માંડ્યું. શઠરાયનો કારભાર, તેનું અંધેર અને તેમાં સુધારાની જરૂર; પ્રજા ઉપર જુલમ, ભૂપસિંહ ઉપર શઠરાયની ખરાબ અસર અને કલાવતીની વાત : ઇત્યાદિ વિષયોની ચર્ચાથી દિવસે દિવસે વર્તમાનપત્રોની કટારો ભરાવા માંડી. અંગ્રેજી પત્રોમાં તાન્ત્રિક લખાણ નહોતું આવતું, પણ લોકનાં ચર્ચાપત્ર આવતાં તે સ્વીકારાતાં. શઠરાયના મંડલમાં તે સર્વ વંચાતું અને બુદ્ધિધનને માથે એ લખાણની ઉશ્કેરણીનો આરોપ થતો. નરભેરામે કહ્યું : 'રાણાજીને આ બતાવવું જોઈએ – આ વાત અમાત્યને ન ઘટે.' શઠરાયે આ મત સ્વીકાર્યો અને દરરોજ નરભેરામ રાણા પાસે આવા પત્ર મૂકવા – વાંચી બતાવવા લાગ્યો. રાણો કોપાયમાન દેખાતો, અને નરભેરામને પણ કેટલીક વાર તે કોપ ખરો લાગતો. કલાવતીની વાત બાબત રાણાને ખોટું લાગ્યું પણ ખરું. બુદ્ધિધને કેટલીક વાત લખાવી હતી, રાણાને તે વિષે ભોમિયો રાખ્યો હતો, અને આટલો બધો બુમાટ ઉઠાડવાની શક્તિ બુદ્ધિધનમાં જોઈ તે વિસ્મય પામ્યો. બુદ્ધિધને કહ્યું કે કલાવતીની વાત મેં ઉઘાડી પાડી નથી, પણ એ શબ્દ પર રાણાને પૂરો વિશ્વાસ ન આવ્યો અને અમાત્ય તે કળી ગયો. ગરાસિયા પર અવિશ્વાસ આણવાનું આ એક કારણ હતું.

પ્રજામાંથી ઘડીક પોકારની અરજો આવતી તે શઠરાયને કહી નરભેરામ રાણા સુધી જવા ન દેતો અને સંતાડી રાખતો; શઠરાયનો વિશ્વાસ નરભેરામ પર સંપૂર્ણ થયો.

કરંવતરાયે કરેલા જુલમ બાબત એક વાણિયાએ સાહેબ પાસે અરજી કરી હતી. તે અરજી સરકારમાંથી એજંટ પાસે અને એજંટ પાસેથી દરબારમાં ખુલાસા સારુ આવી હતી. દરબારના મંત્રી નરભેરામે તે શઠરાય પર મોકલી. શઠરાયને નરભેરામે સુઝાડ્યું એટલે વાણિયાને કેદ કરી એની પાસેથી લખાવ્યું કે મને દરબાર તરફથી આખરે ઇન્સાફ મળ્યો છે. આ લખાણ સરકારમાં ગયું અને વણિક કેદમાં જ રહ્યો.

વર્તમાનપત્રોની નકલો અને પ્રજાપોકારની અરજીની નકલો સાહેબ પાસે પણ પરભારી જાય એ બંદોબસ્ત બુદ્ધિધને કર્યો. વાણિયાની સ્ત્રીને લીલાપુર મોકલી અને અરજી કરાવી. બસ્કિન્ સાહેબ બીજાં પ્રાંતમાં હતા તેમની સાથે પત્રવ્યવહાર ચલાવ્યો અને પોતાની સ્થિતિ કંઈક અંશે જણાવી. બસ્કિન્ સાહેબે ઉત્તરમાં એક આશ્વાસનપત્ર મોકલ્યું અને જણાવ્યું કે હું રસલ સાહેબને તારે વાસ્તે લખીશ. બસ્કિન્ સાહેબનાં મડમ વિલાયતથી આવવાનાં હતાં; તેમનો રસ્તો લીલાપુર થઈને હતો. બુદ્ધિધન

પ્રમાદધનને સાથે લઈ તેમને મળી આવ્યો, મડમ સાહેબ મારફત રસલ સાહેબને મળ્યો, સંસ્થાની વાતો કરી, અને સાહેબને ખુલાસો મળતાં બોલ્યા કે, 'સમય પડયે માગજો. હું સારી રીતે આશ્રય આપીશ.' રસલ સાહેબનાં મડમ પણ મળ્યાં અને મેવામીઠાઈનો ઉપયોગી વિવેક થયો. સાહેબ પાસે ભૂપસિંહને જવાનો વિચાર કલાવતી આવ્યા પછી ફર્યો હતો. રાણાએ કરવાની વાત બુદ્ધિધને જ કરી. સાહેબના ઉપર રાણાનો કાગળ હતો, અને ઉત્તરમાં સાહેબે કાગળ લખ્યો તેમાં બુદ્ધિધનનાં વખાણ કર્યાં. લીલાપુર ખાતે સુવર્ણપુરનો એક વકીલ રાખવામાં આવ્યો હતો તે રોજ દરબારમાં ખોટા ખોટા અને અતિશયોક્તિ ભરેલા રિપોર્ટ કરતો ને વર્ણનની છટામાં લખતો કે આજ તો સાહેબ સાથે બે કલાક વાત કરી, આજ તો કારભારીનાં બહુ વખાણ કર્યાં, આજ તો કારભાર વખાણ્યો, ઇત્યાદિ ઇત્યાદિ. બુદ્ધિધન સાહેબને મળી આવ્યો તે બાબતે તેણે શઠરાયને એકબે લીટીઓ લખી અને જણાવ્યું કે બુદ્ધિધનને અત્રે કાંઈ માન મળ્યું નથી. શઠરાય ખુશ થયો. એ ખુશી ખોટી પાડવી એમાં બુદ્ધિધનને સ્વાર્થ ન હતો. બે મડમ સાહેબોએ પોતાની છબીઓ અમાત્યને આપી હતી અને ઉપર સ્વહસ્તે સહીઓ કરી હતી તે તથા સાહેબનો કાગળ બુદ્ધિધને રાણાને બતાવ્યો અને એ સર્વ મંડળ તરફથી મળેલા માન બાબત સંતોષ જણાવ્યો. રાણાની ખાતરી થઈ કે એજંસીમાં બુદ્ધિધનની પ્રતિષ્ઠા બળવાન છે અને તે ધાર્યું કરે એમ છે. વર્તમાનપત્રો તથા સાહેબ બે ઠેકાણે પોતાનું બળ છે એ જણાવ્યાથી ભૂપસિંહ હાથમાં રહેશે એમ અમાત્યના મનમાં હતું. એ જણાવવાનો મનોરથ સિદ્ધ થયો. બરોબર ચૈત્રી પડવાથી એક દિવસ પહેલાં અંગ્રેજી પત્રમાં બુદ્ધિધનની બાબત લખાણ આવે એ બંદોબસ્ત કરવાનું નવીનચંદ્રને માથે પડ્યું. તેનામાં બેસવાની શક્તિ આવી હતી અને તે કામ તેણે ઉત્સાહથી સ્વીકાર્યું. પ્રકૃતિ સારી થાય તો પડવાના દરબારમાં જવા તેને અભિલાષ હતો અને તે અભિલાષ પાર પાડવા અમાત્યે કહ્યું હતું.

અમાત્યની નીતિ કારભારી પર ઘા કરવાની ન હતી પરંતુ તેને તેના પોતાના જ ખોદેલા ખાડામાં પાડવાની હતી અને તેમ કરવા સારુ યોગ્ય ઉપાય લેવા તે તત્પર હતો. દરબારને દિવસે કારભારીએ ધારેલા પ્રપંચ સામી ઢાલ રાખવાની પણ જરૂર હતી. ખટપટાસ્ત્ર સામું ખટપટાસ્ત્ર મૂકવાની તો યોજના હતી જ; પણ વખત છે, ધારેલી સિદ્ધિ ન થઈ અને કાંઈક હરકત પડી તો દુષ્ટરાયની પોલીસના હાથમાં ન પડવા સારુ યોગ્ય ઉપાય તેણે શોધ્યો.

અણીને સમયે દુષ્ટરાયને દરબારમાંથી ઘેર જવું પડે એવી યુક્તિનો અમલ નરભેરામને સોંપ્યો, તે એવા વિચારથી કે ફોજદારની આંખની શરમ દૂર થતાં એના સિપાઈઓમાં કેટલાકને બુદ્ધિધનની શરમ પડવાનો અવસર મળે. એમ પણ ન થાય તો પોલીસને વશ કરવા રસાલાનાં માણસોને તત્પર રાખ્યાં. સમરસેનનો મોટો ભાઈ વિજયસેન રસાલામાં એક ટુકડીનો ઉપરી હતો. આ શાંતિના અને અંગ્રેજ સરકારની સત્તાના દિવસોમાં રસાલો કટાતો હતો અને માત્ર શોભાકાર્યે સ્મરણમાં આવતો. દરબાર પ્રસંગે તોપો ફૂટે અને આનંદોત્સવ થાય ત્યારે તે ઉત્સવની પૂર્તિ સારુ

રસાલાની એક ટુકડી ઉઘાડી તરવારે રાજમહેલમાં હાજર રહેતી. આ વખતે વિજયસેન અને તેની ટુકડી હાજર રહે એવો હુકમ થયો. વિજયસેન થનાર ઊથલપાથલની વાત જાણતો ન હતો. પણ બુદ્ધિધને સમરસેનને હુકમ આપ્યો હતો કે દરબાર સમયે મારા શરીર પાસે રહેવું, અને પ્રસંગ પડ્યે વિજયસેનને કેવી સૂચના આપવી તે શીખવી મૂક્યું. પોતે દરબારમાં જાય તે સમયે ઘરનો બંદોબસ્ત રાખવા બેત્રણ વિશ્વાસુ રજપૂત સિપાઈઓ અને આરબોને વરદી આપી અને ખાનગી કહી મૂક્યું કે હું આવું ત્યાં સુધી કોઈ પરભાર્યા માણસને ઘરમાં ન જવા દેવો અને ફોજદાર અને તેનાં માણસોથી સાવધ રહેવું. સ્ત્રીવર્ગને સખત હુકમ થયો કે તે સમયે ઘરમાંથી બહાર ન નીકળવું. આ સર્વ સૂચનાઓ સિવાયનો સર્વ બંદોબસ્ત સાધારણ હતો, પણ સૂચનાઓ સૌને અસાધારણ લાગી. સૂચના ઉપરાંત કાંઈ વાત કોઈને ખબર ન હતી અને તર્કવિતર્ક કરતાં સૌ માણસો સૂચનાઓનો અમલ કરવા તૈયાર બન્યાં અને એ વિચિત્ર દિવસમાં શું બનવાનું છે તે જોવાં તળેઉપર થઈ રહ્યાં.

ફાગણ વદ અમાસની રાત્રે અમાત્યના ઘરમાં આ સ્થિતિ હતી. કાલ કેવી પડે છે ને કાલની રાત કેવી જશે તે જોવા સૌ આતુર થઈ રહ્યાં. ઉનાળામાં વગર પવનની રાત્રે ઊકળતી પથારીમાં સૂત હોય તેમ બુદ્ધિધને આખી રાત પથારીમાં તરફડિયાં માર્યાં અને ત્યાં સુધી મેડીની છત સામી ઉઘાડી આંખો જોઈ રહી. તેને મીંચાવવા સૌભાગ્યદેવીની શય્યા અશક્ત નીવડી. આખરે છેક બે વાગતે થાકીને નિદ્રા જ આવી અને ચતા સૂતેલાને કલાંઠી બદલવા ન દીધી. રાજ્યચિંતાએ ગ્રહેલા હૃદયમાં મારે સારુ કંઈ અવકાશ ખાલી છે કે નહીં તે જાણવા સારુ અથવા તો એ હૃદયને પકડી પોતાને સ્વાધીન રાખવા સારુ ઊંઘતી અબળાને જાગતો હાથ જૂના મિત્રની છાતી પર પડાવ નાંખી રહ્યો હતો.

પ્રકરણ ૧૧

દરબારમાં જવાની તૈયારીઓ

ઘણા લોક જેની વાટ જોઈ રહ્યા હતા એ ચૈત્ર સુદ પડવો આવ્યો. ઊગતા મળસકામાંથી દરબારીઓનાં ઘરમાં ચંચળતા વ્યાપી ગઈ. શઠરાય નાહીધોઈ તૈયાર થવા લાગ્યો. નરભેરામ કારભારીની સેવા બજાવવા સૌથી પહેલો આવી ઊભો. સિપાઈઓ બારણા આગળ ગરબડ મચાવતા એકઠા થવા લાગ્યા. શઠરાય જરાક નિરાંત વાળી ગાદીતકિયે બેઠો, એક ચાકરે તેને બંડી અંગરખું પહેરાવ્યું તે પહેરી આદર્શ (તકતો) મંગાવી વિચાર કરતો કરતો તેમાં મોં જોતો જોતો મૂછો આમળતો કારભારી બેઠો. નરભેરામ આમથી તેમ હેરાફેરા કરતો હતો તે જરાક ઊભો અને કારભારીને જોઈ મનમાં બોલ્યો :

'મુખડા ક્યા દેખો દર્પનમેં ?
નહીં કછુ દયા ધર્મ હે દિલમેં !'

'હે ઈશ્વર !' કરી માથું અને શરીર કંપાવતો કંપાવતો બીજી દિશામાં ચાલ્યો.

દુષ્ટરાયની મેડીના બારણા આગળ પોલીસ સિપાઈઓની ઠઠ બાઝી હતી. એ અંદર એક પલંગ પર રૂપાળી સાથે બેઠો હતો. રૂપાળી, કપડાં આણતી આણતી, જવાની ત્વરામાં મદદ કરતી હતી, દુષ્ટરાય, કપડાં પહેરતો પહેરતો, રૂપાળીની સાથે કંઈ કંઈ અટકચાળાં કરતો કરતો, પોતાની હોશિયારીની બડાશો બાયડીને સંભળાવતો હતો. બુદ્ધિધનના ભાગ્યની મશ્કરીઓ કરતો હતો, અને 'આજ રાત્રે તો અલકકિશોરી, કુમુદસુંદરી અને સૌભાગ્યદેવીને પણ આવી આવી અવસ્થામાં આણવાનાં છે – મારું ફક્કડપણું આમ જણાવવાનું છે' ઇત્યાદિ વાતો પ્રફુલ્લ અને આનંદમગ્ન બની કરતો હતો, અને પરપુરુષલંપટ કુલટા પતિની સ્ત્રીલંપટ બડાશો સાંભળી પોતે સૌભાગ્યની સીમાએ પહોંચી સમજતી હતી.

સર્વ પાસ ગરબડ મચી રહી હતી અને સૌ વાતોમાં, આમતેમ ફરવામાં, કંઈ કંઈ હુકમ કરવામાં અથવા અમલમાં આણવામાં ગૂંથાયાં હતાં એવામાં નરભેરામે મેરુલાને શોધી કાઢ્યો. મેરુલો એક ઠેકાણે ઊભો ઊભો ખલક્નંદાનાં લૂગડાંની ગડીઓ કરતો હતો. પાસે એક ત્રાંબાનું પવાલું ઊંધું પડ્યું હતું તે પર ઉઘાડે માથે લાંબી ચોટલી છૂટી રાખી નરભેરામ બેઠો.

'આજ તો કાંઈ બહેનનાં લૂગડાં સમાં કરવા માંડ્યાં છે ?'

'હાસ્તો કરવાં કની.'

'બહેન ખરાં કની.'

'એ તો હોય તો ના કહેવાય ?'

'હા, ભાઈ, હા, તારોયે વારો છે. ગોપીઓમાં કહાન, નહીં મહાલું તો ભોગ. જમાલ ગયો એટલે તારે એકનાં બે થયાં. અલ્યા, જમાલનું કાંઈ જાણ્યું ?'

'મૂઓ તરકડો. કોણ જાણે ક્યાંયે કોહી જતો હશે. બલા ગઈ.'

'અલ્યા, પણ તેં વાત ઉડાવી. તારી બહેનની વાત ન કહી.'

'બહેન હોય તેની. જુઓ નરભેરામભાઈ – આપણે તો ચોખ્ખા માણસ ! મોટી એટલી મા ને નાની એટલી બહેન.'

'ને સરખી એ ?'

'સરખી એ તો મારે સમાણી. જમાલની સરખી તે મારેય સરખી.'

'અલ્યા, પણ રૂપાળી અદેખાઈ નથી કરતી ?'

'શી બાબત અદેખાઈ કરે ? એને ગરબડ મળ્યો તેની હું અદેખાઈ કરું છું ? એનેયે બે ને મારેયે બે.'

'એ ગરબડ મારો વહાલો જોને પેધો પડ્યો છે !'

'ભાઈસાહેબ, કહું ? ગરબડે કરી ગરબડ. અમારા કારભારી કારભારમાં પડ્યા ને ફોજદારી કરવા ગયા. ઘરમાં બેમાંથી કોઈ ન હોય ત્યારે ગરબડદાસ બેને મળવા આવે ને તે પાછા ફરવાના એટલે વાટ જુએ. બુદ્ધિધનને ખરાબ કરવામાં એનું કામ, એટલે સદર પરવાનગી મળેલી તે ભાઈને પાછા કાઢવાનો અમને અખત્યાર નહીં. એટલે એકલા દીવાનખાનામાં બેસે ને બારીએ ડોકિયાં કરે ને અગાસીમાં પણ હેરાફેરા કરે.'

'ત્યારે તેવામાં તું ક્યાં મૂઓ'તો જે ?'

'અરે, ભાઈસાહેબ, હું તો પેલા કામમાં રોકાયો હતો કની, તેમાં એનું ફાવ્યું, હં. એણે તો આમ કરવા માંડ્યું. પછી કની તે ખલકબહેન – બહેન એના ભાઈની – તો એને સાસરે હોય એટલે રૂપાળી પડે એકલાં. ચોકમાં આવે – માથે ચોટલો છૂટો રાખે, ને પેલો ઉપર ઊભો હોય.'

'તે જાણી જોઈને કે ?'

'ના, ભાઈસાહેબ. પહેલું તો અજાણમાં. એ તો એવી એને ટેવ જ છે. પછી તો એક દિવસ ગરબડથી છાનાં રહેવાયું નહીં તે તે ખોંખાર્યો. પછી તો જાણો જ છોસ્તો. અગાશીમાં આવજાવ થવા માંડી !'

'તેં બધી વાત શાથી જાણી ?'

'કંઈક નજરે પડી ને બાકીની ફોસલાવી ધમકાવી મનાવી.'

'ત્યારે આજ ગમત પડશે.'

'હાસ્તો. મોટાં માણસો દરબારમાં કારભારની ઊથલપાથલ કરશે. મારા જેવા માણસ એમના ઘરનો કારભાર કરશે. એક પાસ રૂપાળી ને બીજી પાસ લટકાળી. પણ ભાઈસાહેબ, આજ દરબારમાં કેટલી વાર થશે ?'

'એ બાર વાગ્યા સુધી ત્યાં રોકાશે. તારે ત્યાં સુધી રાજધાની છે. તને ખબર નહીં હોય ક્યાં સુધી દરબાર છે તેની ?'

'મને તો સાંજના દરબારની ખબર છે, અલકકિશોરી અને બધાંને પકડી આણવાનાં છે તે વખતની. ત્યારે હું બાર વાગ્યા સુધી ઘરનો રાજા !'

'આજ તો સિપાઈઓયે સાથે આવવાના છે. તું ફિકર ન કરીશ. સૌ પહેલો હું આવીશ ને છેક બારણેથી બૂમ પાડીશ.'

'પાડ તમારો.'

'જો ભોગ હશે તો બાર વાગ્યા પહેલો બીનીશ.'

'અરે, ભાઈસાહેબ, આસપાસ ગોપીઓ ને વચ્ચે ખેલે કનૈયો. તેવે વખતે કેની તો શઠરાય જાતે આવે તોયે બીનું નહીંને ! એ તો કરતા હોય સો કીજિયે. બધાને સમજાવું ને પહોંચું એવો છું.'

'ફક્કડ ! પણ અલ્યા બે સંપે છે ભલાં !'

'સંપે નહીં ? નણંદભોજાઈ આખું ગામ ધ્રુજાવે એવાં છે પણ મારી પાસે બકરીઓ–ગઉઆં.'

જે કુટુંબમાં વડીલવર્ગ સબેલો તે કુટુંબમાં સર્વ સબેલું હોય છે. ઉપરની નીતિઅનીતિનું છોકરાં અને ચાકરો સૂક્ષ્મ અવલોકન કરે છે, ઉપરીના ઉપર જેટલું માન તેટલા માનનો આરોપ તેની નીતિઅનીતિ ઉપર મૂકવામાં આવે છે. અને તેને જ ઉત્તમ ગણવામાં આવે છે, તેનું જ દૃષ્ટાંત લેવાય છે, તેનું જ અનુકરણ થાય છે, અને તેનાં જ પુણ્યપાપ આખા કુટુંબને તો શું પણ તેની સાથે સહવાસ કરનાર સર્વને વળગે છે. જો આમ ન હોય તો શઠરાય જેવા ઉગ્ર કારભારીની જ વહાલમાં વહાલી વહુદીકરી ઉપર એક હલકો ચાકર આટલું જોર શી રીતે કરી શકે ? સ્વર્ગ અને નરક બે વાનાં ઈશ્વર આ જગતમાં જ દેખાડે છે તેનાં દૃષ્ટાંત બુદ્ધિધન અને શઠરાયના ઘરમાં જ પ્રત્યક્ષ છે. આ પ્રમાણે વિચાર કરતો કરતો નરભેરામ મેરુલા પાસેથી ઊઠ્યો.

એટલામાં સૌ એકઠા થયા. ચપોચપ જોડા પહેરવા મંડી ગયા અને સરઘસ ધીમે ધીમે ઝૂલતું ઝૂલતું દરબાર ભણી ચાલ્યું. નરભેરામે દુષ્ટરાયને શોધી કાઢ્યો – એનો સંગાથ કર્યો – સૌથી આગળ નીકળી આંગળીએ વળગી બે ગૃહસ્થો જેવા એકલા પડી ચાલ્યા. એકબે સિપાઈઓ બારણું સાચવવા રહ્યા. રૂપાળી બારીએ સૌને જતા જોતી ઊભી. દુષ્ટરાયે પાછા ફરીને તેના મોં સામું જોયું ને મલકાયો. અને છાતી કાઢી મનમાં ફૂલ્યો. સૌ નજર બહાર થયા એટલે રૂપાળી નીચે ઊતરી. મેરુલો નીચે બેઠો બેઠો કાંઈક કામ કરતો હતો તેના વાંસા ઉપર પડી. થોડી વારે ખલકનંદા આવી. મેરુલાને આસપાસથી ગળે બાઝી બે જણી હીંચકા ખાવા લાગી. એ સ્થિતિ ન કલ્પતા શઠરાયનું સરઘસ બુદ્ધિધનનો વિનાશ કરવા દરબાર ભણી વધતું હતું. પરવિનાશની નિઃસંશયતાની કલ્પના મનપાત્રમાં ઊકળતી ઊકળતી ઊભરાતી હતી અને તેના જોરથી અહંકારનું ઢાંકણું તે પાત્ર પર ઘડીઘડી ઊછળતું ખખડતું હતું.

નરભેરામ : 'કહો, ફોજદારસાહેબ, આજ તો પુરવેગમાં છો ?'

દુષ્ટરાય : 'હાસ્તો.'

'હવે જડસિંહના વખતમાં ચાલતું હતું એટલું ચાલવા માંડશે ?'

'એમાં કાંઈ વાંધો કે ? અરે જુઓને !'

'પણ દરબારને જ રંગમહેલ કરી મૂકતા હતા તે કાંઈ થશે ?'

'એ પણ વખત આવશે.'

'કરોને આજ જ શ્રી ગણેશાય નમઃ !'

'શી રીતે ?'

'આજ તો નાચ હશે.'

'તે ?'

'તમારાં કલાવતીબાઈ વેશ બદલવા ઓરડામાં જશે કની ? આપણેયે સાથે ભરાયા. સદર પરવાનગીવાળા માણસ છો.'

'ના, ના, આજ શું ? આવશે વખત.'

'હિંમત ક્યાંથી મળે જે ! જાઓ મારા સાહેબ, બહાદુર થાઓ. એ તો હમ્ ! કારભાર તે તમારો જ છે કની ! એ તો સ્વાહા ! કરો મંગળાચરણ ! પછી તો તમે જાણો.'

'રાણો ચેતે તો ખોટું.'

'ચેત્યો, ચેત્યો, એ શું ગરાસિયો સમજવાનો છે ? એ તો હુક્કો ફૂંકે.'

'ત્યારે ઝંપલાવું ? ખરે, એમાં શી હરકત છે ? બહુ વરસ થયાં છૂટ ભોગવ્યે.'

'કંઈ હરકત નથી. હું રાણાનું ધ્યાન બીજી બાબતમાં નાખીશ.'

'ઠીક છે ત્યારે. પણ બાપા જાણે ત્યારે ?'

'અંહ ! આવા બીકણ બિલાડી તો કોઈ ન દીઠા. બાપાયે નાનપણમાં કિયા બીજા હતા જે ? નાનપણમાં સૌ નાગું.'

'જો જો, ત્યારે.'

'હા. હા, હમ્. એ તો એ.'

'ઠીક છે ત્યારે. જોજો આજ બંદાનાં પરાક્રમ. પણ તમે યાદ રાખજો !'

'હા હા,' કરી નરભેરામ મનમાં બોલ્યો : 'અડચણ પડે તો મને કહેજો : હું હાથીને શિયાળવે કહ્યું હતું તેમ કહીશ – भगवन् मम पुच्छकावलंबनं कुरु - ભાઈ, પૂછડું પકડો મારું.' સાળો, લુચ્ચો, જો ને ગરજ આગળ અક્કલ આંધળી. બાપાનું રાજ્ય થઈ ગયું ! આજ જ જોવાનું છે તો ! હત, તમારી માના લુચ્ચાઓ – ગધ્ધાઓ !' કહી ચાલતાં ચાલતાં અમસ્તો હાથ ઉગામ્યો અને નીચલો ઓઠ કરડ્યો. કારભારીઓ, ન્યાયાધીશો અને વહીવટદારોના સિપાઈઓના પાલવવાળો પટ રસ્તામાં હાલતો હાલતો કરચલીવાળો થતો થતો પ્રસરતો હતો. તેની વચ્ચે માખીની પેઠે ભમતો ભમતો નરભેરામ ભરાઈ ગયો.

બુદ્ધિધનને ઘેર પણ દરબારમાં જવાની ધામધૂમ હતી. રાતના ચાર વાગ્યે બે કલાકની નિદ્રા ભોગવી ઊઠ્યો અને નાહીધોઈ સંધ્યાપૂજા કરી દીવાનખાનામાં ફરવા લાગ્યો. સૌભાગ્યદેવી પણ નાહી અને કપાળે ભસ્મની ત્રિરેખા તથા મધ્યભાગે કંકુનો ચાંલ્લો કરી સૂર્યોદય પહેલાં શિવપૂજા કરવા મંડી ગઈ. રૂપાનાં વાસણ પાસે રાખ્યાં છે, ઘીના દીવા બે પાસ દીવીઓમાં બળી રહ્યા છે, અગરબત્તીનો ધૂપ આખો ખંડ સુવાસિત કરે છે, અને પલાંઠી વાળી તકિયાવાળા પાટલા ઉપર બનાતની વિવિધરંગી આસની પર સ્વચ્છ વસ્ત્ર ધારી યોગેશ્વરી જેવી બેઠેલી સુઘડ પતિવ્રતા સૌભાગ્યદેવીને જોઈ નવીનચંદ્રને કાદમ્બરીમાંની મહાશ્વેતા સ્મરણમાં આવી અને ઘડીભર તેનું પૂજનીય પ્રતાપી મુખારવિંદ અને પ્રતિમા જોઈ એનાં જ દર્શન કરતો હોય તેવો પવિત્ર વિકાર એના મનમાં ઊગ્યો.

કુમુદસુંદરી અંગ્રેજી ભણી હતી પરંતુ ધર્મવિષયમાં બાળક જ હતી અને સુઘરેલા સંસ્કાર આ બાબતમાં લાગ્યા ન હતા. સાસુને પૂજા કરતી જોઈ, પૂજાનો ઠાઠ જોઈ, અને એ ઠાઠને સાસુ શોભા આપતી તે જોઈ, બાળક અબલાની સંસ્કૃત કલ્પના પ્રફુલ્લ થઈ. કુમુદસુંદરી આમ એ પવિત્ર દેખાવ પર મોહી પડી હતી અને સાસુ પાસે સૂર્યપૂજા શીખવાનો એણે આરંભ કર્યો હતો. પુત્રીને આ વિષય પર ચિત્ત ન હતું પણ વહુનું ચિત્ત જોઈ સાસુ સંતોષ પામતી અને ઉત્સાહથી એને પોતાનાં સંસ્કારવાળી કરવા મથતી. સૂર્યપૂજા હજી પૂરી આવડતી ન હતી એટલે વહુ માત્ર સાસુને સામગ્રી કરી આપવામાં ગૂંથાઈ હતી. અને માતુશ્રીની સેવા પોતે કરી હતી તેમ પોતાની સેવા કુમુદસુંદરીને કરતી જોઈ સૌભાગ્યદેવીને સંસારનો ઓરિયો વીતતો હતો. બુદ્ધિધનને જવાનું હતું એટલે સર્વ કામ ઉતાવળથી સમેટાતું હતું. સાસુની સામગ્રી પૂરી કરી, દરબારમાં બહુ વાર લાગવાની એટલે પુરુષવર્ગ સારુ હાજરી તૈયાર કરવાની સામગ્રી કરવામાં વહુ પડી. વહેલો ઊઠેલો નવીનચંદ્ર દાતણ કરી, નાહી, બીજું કાંઈ કામ ન હોવાથી અગાશીની રવેશ આગળ એકલો બેઠો બેઠો અમાત્યના ઘરનું આ મંગળ આલ્પિક જોતો હતો. સામગ્રીની વેતરણમાં પડેલી કુમુદસુંદરી હાથમાં દીવો લઈ ચોકમાં આવતી જતી તથા ઝળઝાંખળામાં ઝાંખી દેખાતી રવેશ પરની મુખાકૃતિ પર છાનીમાની દૃષ્ટિ કરતી અને ચાલી જતી હતી.

ખડકીમાં સમરસેન અને બીજાં માણસો ખડખડાટ ભડભડાટ કરતાં હતાં. ઘરના ચાકરો ઝાડુ કાઢવામાં, સાસુવહુના હુકમ પાળતાં ફેરાહેરા કરવામાં, અને એવાં બીજાં કામોમાં રોકાયા હતા. પ્રમાદધનને પિતાએ કેટલુંક કામ સોંપેલું તે દીવી પાસે બેસી તૈયાર કરતો હતો. અને તે કરી રહ્યો એટલે દયાશંકરકાકા અને બીજાં કેટલાક સ્નેહીઓને તેડવા માણસ મોકલવા નીચે ઊતર્યો. એટલામાં માણસ લઈ સાસરેથી અલકકિશોરી નાહીધોઈ આવી અને ઘરકામમાં ભળી ગઈ.

બુદ્ધિધનના દીવાનખાનામાં પણ માણસો ભરાતાં હતાં. એને ચિત્રવિચિત્ર માણસોનું સંગ્રહસ્થાન કરવાનો અને તેમની સાથે પરિચય પાડી વિનોદ પામવાનો શોખ હતો. દયાશંકરકાકા લાકડી લઈ ધીમે ધીમે આવ્યા અને એક કોચ પર પડ્યા. સ્કૂલનો હેડમાસ્તર બૂટસ્ટૉકિંગ ચડાવી આવ્યો અને ટેબલ આગળ ખુરશી પર બેસી પહેલા દિવસે આવેલું વર્તમાનપત્ર વાંચવા મંડ્યો. તેમાં નવીનચંદ્રવાળો આર્ટિકલ હતો. એણે લખ્યો હતો એ ગુપ્ત હતું. શાસ્ત્રી મહારાજ શ્લોક ગાતા ગાતા દાદર પર ચડ્યા અને દયાશંકર સાથે બેસી વાતોમાં પડ્યા. કાજીસાહેબ ગંભીર દેખાવ ધારણ કરી આવ્યા અને વિવેકભરી સલામો કરી માસ્તર સાહેબ પાસે બેઠા. નગરનો ન્યાયાધીશ જિલ્લાવકીલની પરીક્ષામાં પાસ થયેલો, પ્રમાણિક અને સ્પષ્ટવક્તા હતો તે પણ આવ્યો. એને કરવતરાય સાથે કડાકડી ઊડતી અને બીજા અમલદારોને, કોઈ ઉપરને, અથવા રાણાને, કારભારીને, કે અમાત્યને કાંઈ ઉઘાડું કહેવડાવવું હોય ત્યારે આ ન્યાયાધીશને ઊભો કરતા. એની બુદ્ધિ ચોખ્ખી હતી પણ આડા રસ્તા પસંદ ન કરતી અને સ્વાભાવિક રીતે રજવાડામાં એનું હિત કરવા અયોગ્ય હતી. પણ બસ્કિન્

સાહેબના વખતમાં એમની ભલામણથી પેસી ગયો હતો અને બુદ્ધિધનની એને ઢાલ હતી. દરબારમાં જવા બધા અમલદારો શઠરાયને ઘેર ભેગા થયા ત્યારે એ બુદ્ધિધનને ઘેર આવ્યો. એ ખરેખર બેપરવા માણસ હતો અને એની પાસે કામ કઢાવવું હોય ત્યારે સૌ એની પ્રમાણિકતા અને સ્વતંત્રતા વખાણી તે બેને નિમિત્તે સ્વાર્થ સારતા. એનું નામ તર્કપ્રસાદ હતું પણ ભુજંગવૃત્તિવાળા અમલદારો આ સીધો રસ્તો લેનારને ઘેલો ગણતા ને પૂઠ પાછળ એનું નામ તેઓએ 'ડાહ્યાભાઈ' પાડ્યું હતું. ડાહ્યાભાઈ ડાહ્યો પણ હતો. ચારેપાસની અવસ્થાઓનો વિચાર કરી તેણે સિદ્ધાંત કરી મૂક્યો હતો કે જતે દિવસે ધર્મજય અને પાપક્ષય થશે – શઠરાય નાશ પામશે અને બુદ્ધિધનનો ઉદય થશે. બુદ્ધિધનના પક્ષને તે વળગી રહેતો તેમાં આવી સ્વાર્થબુદ્ધિ પણ હતી. તર્કપ્રસાદ આવી સૌને નમસ્કાર અથવા સલામ યથાયોગ્ય કરી એક આરામખુરશી પર પડ્યો. બુદ્ધિધનનો જમાઈ વિદુરપ્રસાદ આવ્યો અને તર્કપ્રસાદ જોડે એક હાથ વિનાની ખુરશી પર બેસી ન્યાયાધીશને વાતોમાં નાંખ્યો. એને હિસાબી ખાતામાં ગરબડદાસના 'આસિસ્ટંટ'ની નોકરી હતી. થોડાક દિવસ પોલીસ ખાતામાં તથા થોડાક દિવસ ભાયાતી ખાતામાં પણ એણે નોકરી કરી હતી. જાતે નરમ સ્વભાવનો હતો પણ કોઈ કોઈ વખત માબાપના શીખવ્યાથી બુદ્ધિધનને કનડતો અને યોગ્યતા ઉપરાંત ઇચ્છાઓ શ્વશુર પાસે પૂરી પડાવવા મથતો, તેમ કરતાં બુદ્ધિધનને બીજી પ્રતિકૂળતા છે કે નહીં તેનો વિચાર ન કરતો, એક ઇચ્છા પૂરી પડતાં બીજી ઇચ્છા રાખતો, અને બુદ્ધિધન કાંઈ પણ કરે તો 'હોય સ્તો, એમાં શી નવાઈ કરી ?' એવો વિચાર કરી ઉપકારવૃત્તિને ભાગ્યે જ મનમાં પેસવા દેતો; પરંતુ અલકકિશોરી આગળ 'જીલબ્બે' થઈ રહ્યો હોવાથી ઘણુંખરું શાંત રહેતો. બીજી રીતે સમજુ પણ હતો, પરંતુ શ્વસુરપક્ષનું ઘસાતું બોલાય ત્યારે તેનો શુભેચ્છક હોવા છતાં જરા રસથી સાંભળતો. કામકાજમાં આવડત હતી તે છતાં ભૂલો કરતો તેની બુદ્ધિધન ઘરમાં વાતો કરે તે સરત રાખી અલકકિશોરી રાત્રે વખતસર જીભ વડે ચાબખા લગાવતી તે વિદુરપ્રસાદ એક બોલ બોલ્યા વિના વેઠતો. એનાં માબાપ પણ તેમની અણઓશિયાળી વહુ ઘરમાં પગ મૂકે એટલે ચૂપ થઈ જતાં અને નિંદાને વહુની પૂઠ પાછળ જ પૂરી રાખતાં. દયાશંકરનો દીકરો જયમલશંકર પણ આવ્યો. બુદ્ધિધને આપેલી દ્રવ્યની સહાયતાથી એ અંગ્રેજી ભણ્યો હતો અને 'મેટ્રિક્યુલેશન'માં મુંબઈ જઈ પાસ થઈ આવ્યો હતો. એ શરીરે પ્રચંડ હતો. દેખાવમાં પ્રતાપી હતો અને વ્યવહારકાર્યમાં બુદ્ધિ ઠીક ચલાવતો. એના મોસાળ ભણીથી એ શઠરાયનો સગો હતો. અને ભૂપસિંહના મહેલમાં ખરચખૂટણ તથા બીજી વ્યવસ્થાની દેખરેખ પર નિમાયો હતો. બુદ્ધિધન એની બાબતમાં વાંધો નહીં આણે જાણી શઠરાયે એને આ જગાએ ગોઠવી દીધો હતો અને તેને ગોઠવી દેવા શઠરાયને ઉશ્કેરનાર નરભેરામ હતો. રાણાએ જયમલશંકરને બુદ્ધિધનને તેડવા મોકલ્યો હતો. એ આવ્યો કે તરત એણે બુદ્ધિધનને શોધી કાઢ્યો અને કાનમાં સમાચાર કહ્યા :

'ભાઈસાહેબ, આજ કલાવતી આખી રાત દરબારમાં રહી સવારે ચાર વાગ્યે

ઘેર ગઈ. રણજિતે કહાવ્યું છે કે એણે રાજબાની જ વાતો કર્યા કરી છે અને રાણા ઉશ્કેરાયા છે. રાણાનો વિશ્વાસ કરવો ન કરવો એ તમે જાણો. કલાવતી ગયા પછી એમણે શઠરાય પર ચિઠ્ઠી લખી મોકલી. કોણ જાણે શું લખ્યું હશે. એમ બબડતા હતા કે 'આટલું બધું જૂઠાણું ન હોય' – 'રમાબાઈ' કે પછી એવું કંઈ નામ દીધું અને લખ્યા કે એણે પણ કાંઈક એવી જ વાત કરી હતી.'

આ વાત સાંભળી બુદ્ધિધને જયમલને પાછો દરબારમાં રવાના કર્યો અને કહાવ્યું કે હું થોડીવારમાં આવું છું. રાણો શઠરાયને ઠગે છે કે પોતાને ઠગે છે એ એને સમજણ ન પડી. તોપણ હવે લાંબો વિચાર કરવાનો વખત ન હતો. સર્વ વિચાર, સર્વ ગોઠવણ થઈ ગયાં હતાં. માત્ર ત્વરાના ગભરાટથી એક વાત નવી સૂઝી. થોડા સહવાસમાં એણે નવીનચંદ્રને નાણી જોયો હતો અને એ રૂપિયો બાદલો નથી એવી એની ખાતરી થઈ હતી. એને શઠરાય સાથે સંબંધ નહીં ને દરબારમાં સ્વાર્થ નહીં એટલે નરભેરામ કરતાં પણ વધારે વિશ્વાસપાત્ર ગણાયો. જયમલશંકર ગયો એટલે તરત નવીનચંદ્રને અને અલકકિશોરીને બોલાવ્યાં. 'દશમીનું તરત મેડીમાં આણો' કહી અલકકિશોરીને મોકલી અને નવીનચંદ્રને ખભે હાથ મૂકી તેની આંખો સામું જોઈ રહી અમાત્ય બોલ્યો :

'નવીનચંદ્ર, આજ મારે તમને એક કામ સોંપવાનું છે. ઘણા વિશ્વાસનું અને છાનું કામ છે. મારાં અમૂલ્ય રત્ન તમારા હાથમાં મૂકવા જેવું છે. તમે વિદ્વાન છો, કુલીન દેખાઓ છો અને સર્વ બાબતમાં પ્રમાણિક સમજું છું. હું ધારું છું કે મારી આંખની શરમ ન રહે તેવે સમયે પણ એ ગુણ તમારામાં રહેશે.

નવીનચંદ્રને કાંઈક નવાઈ લાગી : 'હા જી, મારે મોંએ મારી વાત કરવી યોગ્ય નથી. મારા પર જે વિશ્વાસ રાખશો તેનું કુપાત્રે દાન નહીં થાય એવી દૃઢ શ્રદ્ધા રાખજો. આપે મને ઉપકારથી બાંધી લીધો છે. આપની કાંઈપણ યોગ્ય સેવા કરવી તે હું ઈશ્વર પ્રીત્યર્થે જ કરીશ.'

'તમે જાણો છો કે દરબારમાં આજ નવાજૂની થવાની છે.'

'હા જી, વિગત નથી જાણતો.'

'વિગત પછીથી જણાશે. હાલ એટલું કહેવાનું છે કે આજ ગમે તો શઠરાય કે ગમે તો હું એ નક્કી થશે. ઈશ્વર કરશે તો સારું જ પરિણામ થશે. પણ વખત છે, મારે માથે કાંઈ અડચણ આવી લાગે અથવા હું સૂચના કરું તો એકદમ તમારે ઘેર આવવું અને આખા કુટુંબને લઈ લીલાપુર જઈ ઘરબાર ભાડે રાખી રહેવું. મારા દ્રવ્ય તથા દાગીના બાબત સૌ વાત અલક જાણે છે. તે બાબત દયાશંકરકાકાની સલાહ લઈ વર્તવું. લીલાપુર ગયા પછી સાહેબને મળી મારા સમાચાર કહેવા અને વિદ્યાચતુરને લખવું તથા એ કહે તે પ્રમાણે યોજના કરવી. પ્રમાદ બાળક છે – એની સંભાળ લેવાની પણ તરત તમારે શિર છે. જવું પડે તો જોડેના ડેલામાં ગાડી તથા વાહનો મેં તૈયાર રખાવ્યા છે. સમરસેન કે એ મોકલે તેને હથિયારબંધ સાથે લેવા.'

નવીનચંદ્ર આભો બન્યો. એકદમ આ પ્રસંગ આવશે – આટલા વિશ્વાસનું પાત્ર પરરાજ્યમાં પોતાને થવું પડશે – એ તેની કલ્પનામાં પણ ન હતું.

'શઠરાય અથવા તો તેના દીકરાનો – અજાણ્યા કોઈપણ માણસનો વિશ્વાસ કરવો નહીં. એકદમ કૂચ કરવી. એ લોકોના વિચાર અતિદુષ્ટ છે. હું ધારું છું કે આ કામ તમારા ગજા ઉપરાંતનું નહીં લાગે.' અમાત્ય એકીટશે અને આતુરતાથી જોઈ રહ્યો.

'આપે બિલકુલ ડર ન રાખવો. મારી કુલીનતાની પરીક્ષાનો સમય ઈશ્વરે આ પહેલવહેલો આણ્યો છે, અને હું નિષ્ફળ નહીં થાઉં.'

કપાળથી આંખો ઉપર, અને આંખો ઉપરથી મોં ઉપર, હાથ ફેરવી નીકળતા નિ:શ્વાસને ઢાંકી અમાત્ય બોલ્યો :

'નવીનચંદ્ર, હું મારાં વહાલામાં વહાલાં રત્ન તમને સોંપું છું. આજ સુધી આવો વખત મારે આવ્યો નથી.'

'ભાઈસાહેબ, મને આપના ભાઈ જેવો – પુત્ર જેવો – ગણજો. હું આપને પગે હાથ મૂકું છું. આપનું કુટુંબ – તેની સાથે મારે ભિન્નભાવ નથી – વધારે શું કહું ? કહ્યા કરતાં કરી બતાવવું એ વધારે યોગ્ય છે. આપનું દ્રવ્ય મારે શિવનિર્માલ્ય છે. દેવી મારાં માતુશ્રી છે અને અલકબહેન મારાં બહેન છે.-'

'મારા બીજા મિત્રો છે, પણ તેમને રાજ્યમાં સ્વાર્થ છે. શઠરાય દ્રવ્યવાન છે.-'

'ભાઈસાહેબ, હું આપના સંપૂર્ણ વિશ્વાસનું પાત્ર થવા ઇચ્છું છું. હું અપાત્ર નથી. પૈસાથી મને કોઈ ફોડે એમ નથી. મારી ગુપ્ત વાત હું પણ આપને કહું છું. મારા પિતા લક્ષાધિપતિ છે.'

આ વાત અમાત્ય ન માનતો હોય એમ દેખાયો. નવીનચંદ્રને તે જોઈ કાંઈક ખેદ થયો.

'સાબિતીમાં આ મુદ્રા મેં મારી પાસે રાખેલી છે તે જુઓ.' હીરાની વીંટી જનોઈએ બાંધેલી અને પંચિયાની બેવડમાં કેડે સંતાડેલી બતાવી. બુદ્ધિધને તે હાથમાં લીધી અને જોઈ રહ્યો. સાતઆઠ હજારનો હીરો લાગ્યો.

'ભાઈસાહેબ ! આપની કેટલીક ગુપ્ત વાતો પણ હું જાણું છું. દુષ્ટ શઠરાયે આપની હત્યા કરવા ધારેલી છે તે મને ખબર છે. કલાવતી બાબત હું જાણું છું.-'

બુદ્ધિધન ચમક્યો, ટટાર થયો, ખભા ઊંચા કર્યા, હાથ ઊંચો કર્યો, મોઢે અડાડ્યો, આંખો વિકસાવી, કીકીઓ ફેરવી-ચડાવી, ભમર ભાંગી અને મોં પહોળું કર્યું – હેં !'

'ભાઈસાહેબ, ચમકશો નહીં. એ બધી વાત શી રીતે જાણી તે હું પછી કહીશ. આટલી વાત જાણી પણ હજી સુધી કોઈને મોંએ – પ્રમાદભાઈને મોંએ પણ – ઓઠ ફફડ્યો હોય તો ઈશ્વરની આણ છે. હું વાત છાની રાખી શકું છું. આપની છાની

વાતનો મેં ગેરઉપયોગ કર્યો નથી. આપના વિશ્વાસને હું પાત્ર છું એ જણાવવા હું આ કહું છું.'

બુદ્ધિધન વિચારમાં પડ્યો.

'મને આ કામ સોંપતાં આપના મનમાં કાંઈ આશંકા રહેતી હોય તો હું તે કામ લેવા આતુર છું એમ નથી. હું તો પરદેશી – પ્રવાસી – પંખી છું. આપને અનુકૂળ હોય તો બીજે દેશ અબઘડી છાનોમાનો જતો રહેવા તૈયાર છું અને આપ મને સોંપો છો તે કામ ગમે તેને સોંપજો.'

'ના, ના. એવું કંઈ નથી. ચાલો. ચાલો. તમે મારા ભાંડુ છો. એ કામ તો તમારે જ માથે પડશે. એટલું સરત રાખજો કે દાંતને જીભ ભળાવવા નથી પડતી. મારાં અમૂલ્ય રત્ન –'

'જી, કાંઈ ચિંતા ન કરો.'

અલકકિશોરી આવી. સૌ દશમી કરવા ગયાં. જમાઈ પણ દશમીમાં દાખલ થયો. દયાશંકર એક પાટલા પર વાતો કરવા બેઠા. સ્ત્રીવર્ગને હબકાવવો નહીં કરી આજ સુધી રાજ્ય ખટપટમાંની કાંઈ પણ વાત તેમની આગળ બુદ્ધિધને કરી ન હતી. આજ જરૂર પડી. નવીનચંદ્રને કહ્યું હતું તે જ વાત સૌને કહી – તે જ યોજના પ્રમાણે સૌને આજ્ઞા કરવામાં આવી. સૌ ચમક્યાં, ચિંતામાં પડ્યાં, પણ શોક કરવા વખત ન હતો. જમી લઈ લૂગડાં પહેરવા અમાત્ય શયનગૃહમાં ગયો. પાછળ શોકભરી સૌભાગ્યદેવી આવી.

'દેવી, આ પેટીમાં કાગળિયાં છે. જો નવીનચંદ્ર જોડે લીલાપુર જવાનો પ્રસંગ આવે તો એ ઉઘાડવી અને કાગળોમાં લખ્યા પ્રમાણે કરવું.'

'પણ આ બધું છે શું ? અચિંત્યું ?' ગભરાયેલ મોંએ દેવીએ પૂછ્યું.

'કંઈ નથી. તમારે ગભરાવું નહીં. હું પાછો આવું ત્યાં સુધી દયાશંકરકાકાને આપણે ઘેર રાખજો.'

'તમે મારાથી આવી છાન આજ સુધી રાખતા નહોતા ! શું કાંઈ એવો દોષ મેં કર્યો છે કે મારો ભરોસો નથી પડતો ?' આંખ ચોળતી દેવી બોલી.

'ના, ના, એ તો સહેજ. બધી વાત હું પછી કહીશ. અત્યારે કહેવાનો વખત છે ? તો એટલું કે આજ દરબારમાં ખટપટ થવાની અને –'

'હું તમારા મોં ઉપરથી સમજું છું કે તમને કાંઈ મોટી બીક લાગે છે.'

બુદ્ધિધન ઉપરથી હસ્યો : 'ના, ના, બીક શાની ? શું છે તે મેં કહ્યું જ છે કની ?'

'હા, એ બીક તો ખરી. પણ મારું મન કહે છે કે આજ સારું જ થશે. મને કાંઈ બીક લાગતી નથી. કાંઈ બીજું હશે -' અલકકિશોરી આવી.

'અલક, જો નવીનચંદ્ર સાથે જવું પડે તો હોશિયારી રાખજો હોં ! તારી ભાભીને જોઈએ કેવી છાતી પર રાખે છે ?'

પ્રમાદધન આવ્યો અને કહ્યું કે સૌ એકઠા થયા છે. દરબારમાંથી બીજું તેડું આવ્યું છે. અલકકિશોરીને કંકુ લેવા સૌભાગ્યદેવીએ મોકલી. કપડાં પહેરી બુદ્ધિધન નીચે ઊતર્યો, દાદર અર્ધો ઊતરે છે એટલામાં અલકકિશોરી કંકાવટી લઈ સામી આવી.

'ફતેહ ! પિતાજી, લો. હું જ સામી મળી. હવે જોઈ લો ! કપાળ ધરો, હું ચાંલ્લો કરું. આજ તો ડંકા !'

સૌ મેડી ઉપરથી ઊતર્યા અને ખડકીમાં આવી જોડા પહેરી બારણા બહાર નીકળવા તત્પર થયા. નવીનચંદ્ર પણ તૈયાર થયો. બુદ્ધિધનના કહેવાથી પ્રમાદધને તેને સારાં કપડાં, અંગવસ્ત્ર વગેરે પહેરાવ્યું હતું. એને અમાત્યે આંગળીએ લીધો. વનલીલા સવારમાં સાસરેથી ઘેર જવા નીકળી હતી અને વર પાસેથી કાંઈક ખટપટની વાત સાંભળી હતી તે કહેવા કુમુદસુંદરીને બારણે બોલાવી હતી. ઓટલે ઊભાં ઊભાં બે જણે વાતો કરી. વનલીલા ગઈ અને કુમુદસુંદરી ઘરમાં પેસે છે એટલામાં અમાત્ય અને સર્વ મંડળ બહાર નીકળતું સામું મળ્યું એટલે સંકોડાઈ સોડિયું વાળી બહાર ખૂણામાં ઊભી રહી અને સૌ નીકળી ચૂક્યા એટલે અંદર ગઈ.

'નવીનચંદ્ર ! શકુન તો સારા થયા. દાદર આગળ અલક મળી અને બારણા આગળ કુમુદસંદરી મળ્યાં.' પ્રસન્નવદને અમાત્ય બોલ્યો.

'હા જી, મંગળ શકુન સંપૂર્ણ થયા. વારુ, આનંદ પામો.' સૌ અમાત્યને અભિનંદન કરવા મંડી ગયા અને ઘર બહાર ચાલ્યા.

આવું છતાં બુદ્ધિધનના મનમાં આશંકા રહી. 'આ ઘર પાછું જોવા વારો આવશે કે નહીં ? કુટુંબનો ફરી ભેટો થશે કે અત્યારે જોઉં છું તે છેલ્લું પહેલું ? નીકળતાં નીકળતાં દેવીને આખરનું સ્નેહાલિંગન ન દેવાયું ! હે ઈશ્વર, શું થશે ? આ મારાં અલક અને કુમુદ – ફરી મળશે ? પ્રમાદ-' આ વિચારોથી ઊભરાતું મગજ આંખોની બારીઓમાંથી ઘરનાં બારણાંમાં ઊભેલી પવિત્ર સુંદરીઓને જોતું જોતું શરીરની સાથે ઘસડાયું અને ઘર અદૃશ્ય થતાં ઘરને ભૂલી ગયું અને દરબારના વિચારોમાં લીન થયું. રંક જન્મેલાને ભવિષ્યના કારભારના બારણામાં કંઈ કંઈ વિઘ્નો દેખાયાં. તે દૂર કરવાનાં સાધનો પણ પોતે ઊભાં કરેલાં દેખાયાં. એની આસપાસ વિચિત્ર વિચારો કરનારું જુદા જુદા વેશવાળું વિચિત્ર મંડળ ચાલ્યું; રસ્તામાં શઠરાયના મંડળ સાથે ભેગું થયું. મળી ગયું. મળી ગયા છતાં જુદું જણાઈ આવ્યું. અને સર્વ મંડળમાં ભળેલો છતાં સર્વથી જુદો, પોતે નવો હોવાથી સર્વની આંખો ખેંચતો હોવા છતાં કોઈથી ન ઓળખાય એવો, નવીનચંદ્ર નવી સૃષ્ટિ નવી વૃત્તિથી નીરખતો ચાલ્યો.

પ્રકરણ ૧૨

રાજા, રાજદરબાર અને રાજકારભાર

'આ એકપાસ ઊતરે શશી અસ્તમાર્ગે,
આ ઊગતા રવિતણા જ કુસુંબી પાદ !
સંસાર આ અહીં દશા-યુગ-અંતરાળે
બે તેજના ઉદય-અસ્તથી બાંધી રાખ્યો.' (શાકુંતલ)

રાણા ભૂપસિંહનો રાજમહેલ એક મોટા બગીચાની વચ્ચોવચ હતો અને બગીચાની આસપાસ એક કોટ જેવી ચારે પાસ ફરતી ભીંત હતી. ભીંતમાં બુરજોનું અનુકરણ હતું અને બધે ઠેકાણે કાંગરા હતા. ભીંતની ઊંચાઈ દસેક હાથ હતી. ભીંત પર ચડાવેલો ચૂનો કેટલેક ઠેકાણે કાળો થઈ ગરતો હતો, કેટલેક ઠેકાણે પોપડા વળ્યા હતા અને કેટલેક ઠેકાણે પાલખો બાંધી કડિયાઓ કામ કરતા હતા. બગીચામાંનાં ઊંચાં ઝાડોનાં લીલાં પાંદડાંનું વન ભીંતોને ખભે ચડી ડોકિયાં કરતું હતું, અને વચ્ચે વચ્ચે સુકાઈ ગયેલાં ઝાડોનાં લાકડાં તથા પાંદડાં વિનાની ડાળીઓ ખખડતી હતી અને સાથેનાં લીલાં ઝાડનાં પાંદડાંની સાથે અથડાઈ તેમને પણ ખેરવી દઈ પોતાના જેવાં કરવા મથતી હતી. કેટલાક ઊંચા આંબાને મથાળે રાતા મોર બેઠેલા જણાતા હતા અને ઊગતા સૂર્યના પ્રકાશમાં નહાતાં નાચતા હતા. લીલા વજમાંથી ફૂલની ધોળી કળી નીકળે તેમ આ ઝાડોની વચ્ચોવચ મહેલના ઉપલા માળ દીસી આવતા હતા. બાગ અને ચારપાસની ભીંતો કરતાં મહેલની સંભાળ વધારે લેવામાં આવતી હતી. મૂળ બે માળનો મહેલ હતો તેમાં ભૂપસિંહના વારામાં બીજા બે માળ વધારવામાં આવ્યા હતા અને ઝાડો ઉપરથી તે જ દેખાતા હતા. પડવાની બીક ઓછી કરવાના હેતુથી બીજા માળ કરતાં ત્રીજા માળનો ઘેર નાનો રાખ્યો હતો અને તેના કરતાં ચોથાનો ઓછો રાખ્યો હતો. ચોથે માળે તો એક જ શયનગૃહનો મોટો ખંડ હતો અને તેને બુદ્ધિધનની કલ્પના પ્રમાણે મુંબઈનો ઘાટ આપ્યો હતો. એ શયનગૃહને ચાર પાસ કાચની તકતીઓ ભીંતને ઠેકાણે હતી. દોઢ બે હાથેલીથી મોટી તકતી ક્વચિત જ હતી અને સીસમના ઘરમાં બેસારી હતી. કેટલીક તકતીઓ ચોખંડી, કેટલીક લંબગોળ અને કેટલીક છ પાસાંવાળી એમ જુદા જુદા આકાર હતા. અંદરથી રાતા કસુંબાના પડદા ભરી દીધા હતા અને કેટલીક બારી આગળ એ પડદાઓ ઉઘાડા રાખ્યા હતા. તે કસુંબાનાં દ્વાર કોઈ ઠેકાણે ત્રિકોણાકાર અને કોઈક ઠેકાણે ચતુષ્કોણ હતાં. કેટલેક ઠેકાણે કાચ રંગીન પણ હતા. એ આયના મહેલ ઉપર સૂર્યનાં કિરણો પડતાં તેનું પ્રતિવમન તીવ્ર થતું અને મહેલ બહાર '-ભીંત બહાર – નીચે ઊભેલા જોનારની આંખ પણ એકદમ તેનું પ્રતિફલ સહી શકતી ન હતી. કન્યાવય ગયા છતાં પણ ઘાટડી ચણિયો પહેરનારી કાઠિયાવાડની કદાવર સ્ત્રીના જેવો રાજમહેલનો દેખાવ હતો. ફરતી મોટી ભીંત કાળા પટાવાળા ધોળા ચણિયાના ઘેર જેવી લાગતી

હતી. રાતી ભાતવાળી, કરચલીવાળી, લીલીછમ ઘાટડી શરીર ઢાંકી નેફા પર વેરાઈ રહે તેમ ભીંતના કાંગરા પર ઝાડો દેખાતાં હતાં, અને તેમના શિખર પર લીલો ગોળાકાર રચતી શાખાઓ લીલી ઘાટડીમાં ઢંકાયેલા સ્તનમંડળનો આભાસ ઉત્પન્ન કરતી હતી. સૌને માથે માથાની પેઠે મહેલના માળ દેખાતા હતા અને તીવ્ર કટાક્ષ મારતી ચળકતી આંખોની પેઠે કાચગૃહ તેજ મારતું હતું. એ નારીની સેંથીના આગલા છેડા પર બોર મૂક્યું હોય તેમ કાચગૃહ ઉપર અગ્રભાગે ઊડતો ઊડતો એક પોપટ આવી બેઠો હતો. રંગીન કાચ મોં પરનાં છૂંદણાં – ત્રાજવાં – જેવા લાગતા હતા.

આ મહેલની અંદર વસ્તી ગમે તેટલી હો પણ સૂર્યના તાપથી સળગતા જતા આકાશધૂમટ નીચે એકાંતે એકલા ઊભેલા આ મહેલ ભણી પાસે પાસે આવતો પુરુષસંઘ આઘેથી ઊંચું જોઈ ચૈત્રના તેજસ્વી પ્રભાતના તડકામાં ક્લાંત થતો હતો, સૌનાં મોં રાતાંચોળ બનતાં હતાં, પરસેવો વળતો હતો, અંગરખાં ભીનાં થતાં હતાં, અને મહેલ પાસે આવતાં – છાંયડો પાસે આવતાં – પગનું જોર વધતું જતું હતું. તડકામાં રમી રમી, ખાવાનો વખત થયે – પેટમાં કૂકડાં બોલતાં – રમતિયાળ બાળક સૌ સાથ છોડી ઘરભણી વૃત્તિ કરે અને માને સંભારે તેમ નગર છોડી રાજમહેલ ભણી ધસતું મંડળ દરબારના અને રાણાના વિચાર કરવા માંડતું હતું અને ખટપટનાં ભૂખ્યાં ચિત્ત ફળ ચાખવા તળેઉપર થતાં હતાં. ઘણી ગાડીઓ વચ્ચેથી આગળ નીકળી રાજવાહન ધસે એમ દરબારનો દિવસ હોવાથી આવતા નિરપેક્ષી કૌતુકવાન સામાન્ય લોકવર્ગના સંઘમાંથી જુદો પડતો અમલદારોનો નાનો પણ સજડાસજડી થતો સંઘ આગળ નીકળી આવતો હતો અને બીજા લોક તેને માર્ગ આપતા હતા.

આવતા સરઘસને સમાસ આપે એવો મોટો ભીંતનો દરવાજો હતો. દરવાજાને બે મોટાં કમાડ જાડાં અને લોખંડના ચાપડાથી નીચેથી તે ઠેઠ ઉપર સુધી ચોડી દીધેલાં હતાં. દરવાજાના માથા ઉપર એક મેડી હતી ત્યાં ટકોરખાનાવાળા બેસતા અને રાતદિવસના પ્રહર, દરબારના અવનવા બનાવો, તથા મહિમાવાળા દિવસો, જુદા જુદા રાગની ગર્જના મચાવી મૂકી, નગર સુધી જણાવતા. આખી ભીંતની જોડે અંદરથી ફરતો સાંકડો ઓટલો હતો તથા બુરજોમાંથી તોપો ગોઠવાય એવી જગા અને કાણાં હતાં. જુદે જુદે ઠેકાણે આ ઓટલા પર ચડવાના અંદરથી દાદર હતા અને દરવાજા પરની મેડીમાંથી ઓટલા પર જવાનાં બારણાં હતાં, મેડીની નીચે કમાડની પાછળ મોટા બે ઓટલા હતા તે ઉપર રાતદિવસ સિપાઈઓ સૂતા, બેસતા, ગપાટા મારતા, કટાતી તલવારો ઘસી તાજી રાખતા, બંદૂકો ગોઠવી મૂકતા અને ચોકી કરતા. આજ તેઓ હારબંધ ઓટલા નીચે દરવાજામાં ખડા થઈ ગયા હતા અને અમલદારો અંદર જાય તેમ તેમ સલામો કરતા હતા. એકબે સવારો અંદરબહાર આવજાવ કરતા હતા અને કંઈ કંઈ સૂચનાઓ કરતા હતા.

દરવાજામાં પેઠા એટલે ચારે પાસ ઝાડી જેવી ઝાડની ઘટા અને વચ્ચેવચ્ચે ખરેલાં પાંદડાંથી ભરેલી પગે ચાલવાની સાંકળી નેળો નજરે પડતી હતી. નેળોની આસપાસ કોસનાં વહેતાં નિર્મળ પાણી ભરેલી નીકો હતી. તેમાં ચકલીઓ અને

કબૂતરો ઠેકાણે ઠેકાણે ચાંચો બોળતાં હતાં, નહાતાં હતાં અને પાંખો ફફડાવતાં હતાં. કોસનો અભિન્ન અવિચ્છિન્ન ચીકારશબ્દ ઝાડોમાંથી આવતો કાને પડતો હતો; અને નેળોમાં ઊભેલા તથા ફરતા કામ કરતા માળીઓ અને મજૂરોનાં અર્ધાં ઉઘાડાં, તરી આવતી રગોથી ભરપૂર, અને બળવાન કાળાં ચળકતાં શરીર આસપાસના બાગથી અસંવાદી ન હતાં. આ સ્થળે ઈશ્વરરચના ઉપર માનવીની કારીગરીએ ડહાપણ ડાહ્યલાપણું ઘણું ઓછું કર્યું છે અને જૂના વખતના સંસ્કારોને સ્મરણમાં રાખવાનો પ્રયત્ન અત્રે ઘસાયો નથી : આવા આવા વિચારો મુંબઈમાં ઊછરેલા મુંબઈના કૃત્રિમ બાગબગીચાના અનુભવી નવીનચંદ્રને દરવાજામાં પેસતાં થયા. પ્રાચીન પુસ્તકોમાં લખેલા ચિતાર નાટકરૂપે તેની આંખ આગળ ખડા થતા જણાયા. તેના મન ઉપર ગંભીરતાનું પ્રતિબિંબ પડ્યું.

ચોપાસ જામફળ, દાડમ, સીતાફળ, રામફળ એવાં એવાં ફળનાં નાનાંમોટાં ઝાડ હતાં. કંઈ કંઈ ઠેકાણે જુદા જુદા રંગનાં ફળ લચી રહ્યાં હતાં. જુદા જુદા રંગનાં અને જુદી જુદી વાસનાવાળાં ફૂલ ઘણે ઠેકાણે આંખ અને નાકને ઈશ્વરપ્રસાદીથી તૃપ્ત કરતાં. કોઈ કોઈ ઠેકાણે પોપટ, મોર, કોયલ, ચકલી અને કબૂતર ઊડતાં, ફળ ખાતાં અને વેરતાં અને પાંખના ફફડાટથી તથા તીવ્ર શબ્દથી સાંભળનારનો કાન ભરી મૂકતાં. માત્ર આંખને જ ઠારનારી શોભાથી ભરેલા મુંબઈના બાંગની નવીનચંદ્રને દયા આવી. તેનું ગંભીર થયેલું અંતઃકરણ દ્રવવા લાગ્યું. ઊંચાં એકાંત ઝાડ, ઊંચો એકલો મહેલ, સર્વને ઢાંકતું તપતું ત્રાંબા-પિત્તળ જેવું આકાશ, અને સર્વેની વચ્ચે ક્ષુદ્ર જંતુ જેવો ડૂબેલો પોતે એ જોઈ નવીનચંદ્રનું મન દીનવૃત્તિ અનુભવવા લાગ્યું. દુષ્યન્તે તપોવનમાં અનુભવેલા વિકાર સમજાયા. સમળીની ઊંડી લાંબી ચીસ સાંભળી કાઉપરે કરેલું વર્ણન સ્મરણમાં આવ્યું. પોતાની સાથનાં ધીમે ધીમે શાંત દેખાતાં ચાલતાં મનુષ્યો પણ આ જડસૃષ્ટિમાં ભળતાં જણાયાં. પોતે એકલો પડ્યો લાગ્યો અને ઘર તથા મુંબઈમાં રહેલાં માતાપિતા નવીનચંદ્રના મન આગળ આવતાં, કોઈ સાંભળે નહીં એમ મનમાં મોટે સાદે ગાવા લાગ્યો :

'ઘર તજી ભમું હું દૂર સ્વજનહીન, ઉર ભરાઈ આવે;
નહીં ચરણ ઊપડે હુંથી શોકને માર્યે !
ધીમી ધીમી શેલ્ટ વહી જતી, ભટકતી વળી પો નહી છન્દે.
ભમી ભમી મૂક્યા નિઃશ્વાસ ત્યાં જ મન મન્દે !

* * *

જઉં ત્યાં, હું આવું વળી અહીં, જઉં ક્યાં ક્યાંક, કંઈ કંઈ જોવા;
મારી ઠરે ન કંઈ પણ આંખ, માંડતી રોવા.
ડસડસી નિરંતર રહ્યું, ભાઈ, મુજ ઉર ભમતું તારામાં,
બધું જોઈ જોઈ, રહી રોઈ, જાય વહાલામાં !
તે રહે તું માં દિનરાત્ર, રહે તુજ સાથ સદા સંધાઈ,

દૂર થતું જાય તે તેમ પ્રીતિની દોરી જાય લંબાતી !
મારા મિત્ર !
મારી રમતગમતના મિત્ર ! પુરાણ શી પ્રીત ! સદા સુખી રહેજે !
*તુજ ઘરની ચોકી પ્રતિપાળ કરો સ્થળીદેવ હોય જે જે તે.'**

'આહા ! કુમુદસુંદરી ! દૂર કરી પાસે આવી. શું તારી સંભાળ લેવાનો વખત મારે આવશે ? ઘર ! મિત્રતા ! સ્નેહ ! શું તમે ભુલાવો એવી વસ્તુઓ નથી ? સુંદરતા ! પવિત્ર મનની સુંદરતા ! સરસ્વતીભરી સુંદરતા ! શું તારો મોહ અનિવાર્ય છે ? ના, ના.'

અચિંતી ટકોરખાનાએ ગર્જના કરી. કાન ચમક્યા. ઊંચું જોયું. મહેલ પર ધજા ચડી અભિમાનભરી ફરકતી જણાઈ. જનસમૂહ સચેતન થતો લાગ્યો. પોતાની દુનિયા મૂકી આંખકાનની દુનિયામાં મન સરી ગયું. દરબારીઓ વચ્ચે બુદ્ધિધન જોડે પોતે ચાલે છે, એ ભાન પરદેશી પ્રવાસીને થયું. સુવર્ણપુરના રાજઉદ્યાનના એક ભાગમાં એક જણના પણ મનમાં આવી જાતના વિચારો સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ પછી આજ પહેલવહેલા જ થયા હશે, થયા તે કોઈ જાણ્યાયે નહીં, એ જાણવાની યોગ્યતા કોઈનામાં હતીયે નહીં, એ વિચાર ઉત્પન્ન થતાં જ તરત ત્યાંનાં ત્યાં જ શાંત થયા : આ પરિણામ સુવર્ણપુરના સંસારને ઉચિત જ થયું.

દરવાજાથી આગળ બે પાસનાં ઝાડો વચ્ચે થઈને એક રસ્તો હતો તે પર ચાલતાં ગોળાકાર ઝાડનું ઝુંડ આવ્યું. તેમના વચાળામાંથી જતાં વિશાળ રાજમહેલ આવ્યો અને આકાશનું દર્શન બંધ થયું. રાજમહેલ પૂર્વાભિમુખ હતો અને બીજી બાજુઓ બારણાં વિનાની ન હતી. પૂર્વાભિમુખ દ્વાર આગળ વિજયસેન અને તેના ઉઘાડી તરવારોવાળા હારબંધ સવારોની એક પાસ એક વૃદ્ધ પણ બળવાન હાથી ઝૂલતો હતો. તેનું ભવ્ય મસ્તક ધીરે ધીરે આમતેમ ફરતું હતું અને સર્વ આવનાર પર એની ગંભીર દૃષ્ટિ જિજ્ઞાસાથી – કૌતુકથી – પડતી હતી અને વચગાળે ઘંટારવ થતો હતો. આ મહાન પ્રાણીને જોવાના પરિચયવાળા ઘોડા ચમકતા ન હતા, પણ ઘંટારવ થતાં કાન ઊંચા કરતા અને તોફાન તથા ખોંખારા મૂકી દઈ પ્રતાપી હાથી આગળ શાંત થઈ ઊભા હતા. રાજમહેલ સામે ઊભેલા આ, બુદ્ધિવાળી ચેષ્ટાથી અને મનભર પ્રચંડ આકારથી સર્વને ગંભીર કરી નાંખનાર, પ્રાણીને જોઈ સર્વમંડળ તેને માન આપી સંકોચાઈ મહેલમાં જતાં હતાં. ભૂપસિંહ તે પર બેસી થોડીવાર પર જ આવ્યો હતો. 'માતંગરાજ' હાથી પર ઘણા રાણાઓએ સવારી કરી હતી અને કારભારીઓને તે ઓળખતો હતો. શઠરાય ને બુદ્ધિધનને જોઈ તેણે વિભૂતિવાળી શુંડ ઊંચી કરી અને મસ્તક કંપાવ્યું. શઠરાય તે જોઈ ચાલ્યો ગયો. બુદ્ધિધન તેની પાસે ગયો, શુંડ પર હાથ ફેરવ્યો અને મહાવત સાથે મીઠાશથી વાત કરી હાથીની ખબર પૂછી પાછો વળ્યો અને માતંગરાજ તેની પાછળ જોઈ રહ્યો. નવીનચંદ્ર આ સર્વ જોઈ વિસ્મય પામ્યો અને તર્કવિતર્ક કરતો કરતો સૌની સાથે મહેલમાં પેઠો.

* ગોલ્ડસ્મિથ

મહેલમાં પહેલે માળે દરબાર ભરાવાનો હતો. પિત્તળના કઠેરાવાળા પહોળા દાદર પર ઊંચી ભરતવાળી શેતરંજી જડી દીધી હતી. હેઠે જોડાનો ઢગલો કરી સૌ મંડળ ઉપર ચડ્યું અને દરબારના દીવાનખાનામાં ગયું. દોઢ બે હજાર માણસ માય એવડું દીવાનખાનું હતું. ઊંચી ઊનનો ગાલીચો આખા દીવાનખાનામાં પાથરેલો હતો અને સામી પાસ રાણાનું સોનારૂપાએ જડેલું ખુરશીના આકારનું સિંહાસન હતું. તેને હાથાને ઠેકાણે સિંહ હતા. તેના ઉપર સોનેરી ભરતવાળા રેશમનાં ગાદીતકિયો હતાં. સિંહાસન નીચેથી તે લગભગ અર્ધા દીવાનખાનામાં ઊંચા સોનેરી ભરતવાળો ગાલીચો પાથરી દીધો હતો. વિવિધરંગી મોટી બારીઓમાંથી સૂર્યના પ્રકાશનો પ્રવાહ આવતો. તે તેમનાં પિત્તળની જાળીવાળાં ચકચકિત કમાડમાંથી પ્રતિફલિત થઈ આખા દીવાનખાનામાં તેજનો અંબાર ભરતો. બારીઓની સામી પાસ ભીંતે એવા જ રંગ અને આકારની કૃત્રિમ બારીઓ રાખી હતી અથવા એવો જ આભાસ આપનાર મોટાં તાકાં – કબાટ – હતાં. ખોટીખરી બારીઓના ગાળાઓમાં સામસામી મોટા નિર્મળ કાચવાળા તકતાઓ ટેબલ જેવી બેસણી પર મૂક્યા હતા અને તેમની આગળ રમકડાં, ચિનાઈ વાસણો અને એવા એવા પદાર્થો મૂકેલા હતા. ભીંત પર પણ આસમાની રંગ હતો અને નાટકના પડદા પેઠે તે ચીતરી કાઢી હતી. છત પર રાતો ચળકતો રંગ, બિલોરી ઝુંમરો, હાંડીઓ, કાચના ગોળા અને એવા એવા શણગાર હતા. છતની રંગીન કિનારીની આસપાસ ભીંત પર કિનખાબની ઝૂલ પર કરચલી પાડેલી હતી. નીચે ઊંચે અને આસપાસ જોતાં દીવાનખાનું એક વિશાળ પલંગ જેવું લાગતું હતું. એ પલંગ પર પડતાં માનવીનું મન અંજાઈ જઈ મોહનિદ્રા પામતું, રાજવૈભવનું સ્વપ્ન જોઈ ઘડીવાર પોતાની ખરી સ્થિતિ ભૂલી જતું અને અધિકારેપણા સાથે વધારે વધારે ગાઢ બાથ ભીડતું.

કારભારીઓ અને અમલદારો આ દીવાનખાનામાં એકઠા થતાં અહીંયાં ત્યાં ફરવા લાગ્યા, કોઈ બારીએ ઊભા રહ્યા, કોઈ આયનામાં જોવા લાગ્યા, કોઈ ઊંચે નજર કરવા લાગ્યા, કોઈ વાતોમાં ભળવા લાગ્યા, કોઈ દરબારની તૈયારીના કામમાં ગૂંથાતાં આમતેમ ઉતાવળથી હેરાફેરા કરવા લાગ્યા, કોઈ ઊભા, કોઈ બેઠા, કોઈ વાટ જુએ છે, કોઈ વિચાર કરે છે, કોઈ જોઈ રહે છે, કોઈ કાન માંડે છે, કોઈ શૂન્ય મનવાળા બની આરામ ભોગવે છે, કોઈ નવાજૂની પૂછે છે, કોઈ ગપાટા મારે છે, કોઈ ખરા સમાચાર કહે છે, કોઈ કોઈના કાનમાં આજનું ભવિષ્ય વર્તે છે, કોઈ બનનાર બનાવ પર પોતાના ભાગ્યનો આધાર વિચારે છે, કોઈ ઉત્સાહમાં છે, કોઈ ચિંતામાં છે, કોઈ નિરાશ છે, કોઈ પોતાની વૃત્તિ સંતાડે છે, કોઈ પારકાની વૃત્તિ જાણી લેવા પ્રયત્ન કરે છે, કોઈ શત્રુતા સંતાડી જીભ ઉપર મિત્રતાના ઊભરા આણે છે, કોઈક તે સમજે છે, કોઈક તેથી ભોળવાય છે, કોઈક સામા સાથે સામા જેવા બને છે, કોઈક સ્પષ્ટવક્તા થઈ હાસ્ય પામે છે, કોઈક વેરની આંટી વાળે છે, અને અનેક આદર્શો, કાચના ગોળામાં, બિલોરમાં, ચળકતા પિત્તળમાં અને એમ જ અનેક સાંભળનાર, જોનાર, અને વિચારનારના કાનમાં, કીકીમાં, મનમાં અને બોલમાં

સર્વનાં પ્રતિબિંબ ઓછાવત્તાં, નાનાંમોટાં, ઝાખાં અથવા સ્પષ્ટ, જુદે જુદે રૂપરંગે અને જુદી જુદી સ્થિરતાથી પડે છે. તે સર્વનો આભાસ બુદ્ધિધનની આંગળીએ વળગી ફરનાર અને તેથી સર્વની દૃષ્ટિ ખેંચનાર નવા નવીનચંદ્રના અંતઃકરણમાં સ્ફુરવા લાગ્યો – ચમકારા કરવા લાગ્યો. વિલાયતી માલનું મહાપ્રદર્શન જોતો હોય, બોલતાંચાલતાં પૂતળાં જોતો હોય, અજાણી ભાષા બોલનાર લોકોના બજારમાં ફરતો હોય, સંસારજાળના સમૂહ વચ્ચે સંન્યાસ લઈ ઊભો હોય – તેમ આ સર્વ મંડળ વચ્ચે ઊભેલો તથાપિ પોતાને એકલો ધારતો નવીનચંદ્ર આ સર્વ ઇન્દ્રજાળ ઉપર ધીર દૃષ્ટિ નાંખતો, કૌતુક ધરતો અને અવલોકન કર્મ કરતો, કંઈ કંઈ વિષયનાં મનમાં પૃથક્કરણ કરવા લાગ્યો – અને ઘડી એ ક્રિયામાંથી વિરામ લેતાં સૂર્યકિરણના પૃથક્કરણનું સાધનભૂત થતા વિચિત્ર રમણીય રંગોથી ભરાતા માથા ઉપરના બિલોર સાથે પોતાને સરખાવવા લાગ્યો અને મનમાં હસ્યો.

આ અંતઃક્રિયા થતી હતી એટલામાં ઊનના ગાલીચા ઉપર પ્રજાવર્ગના લોક આવી ભરાઈ ગયા અને ગરબડાટ મચાવતા ધક્કામુક્કી કરતા બેસવા લાગ્યા. કેટલાક તો ગામડિયા વર્ગ પેઠે ચારે પાસ જોવા લાગ્યા, કેટલાક ભારેખમ થઈ આઘા ઊભા રહ્યા, કેટલાક રાજદરબારમાં હક ધરાવતા હોય તેમ સૌથી આગળ આવી ઊભા, કેટલાક અમલદારોને સલામ કરવા લાગ્યા, કેટલાક પોતાની વગના અમલદારો ભણી આંગળી કરી પોતાના સ્નેહીઓને આનંદભેર બતાવવા લાગ્યા, અમલદારો પોતાની સલામ ઝીલે એટલે પોતાનું મહત્ત્વ વધ્યું માની કેટલાક મનમાં ફુલાવા લાગ્યા, અને રાજસત્તાએ નમસ્કાર કરવા જોઈએ – જેને પૂજનીય ગણવી જોઈએ એવી – રાજા અને કારભારીઓની કામધેનુ – પ્રજા ક્ષુદ્ર અધિકાર આગળ પોતાનું ગૌરવ ભૂલી જઈ દીનતા ધરતી ઉત્સાહ માનવા લાગી. તેમના ઉત્સાહ ઉપર નવીનચંદ્રની આંખ ઠરી. આંખ જરી ફરી તો એક બારી આગળ ઘણા ગાઢ મિત્રો હોય એમ શઠરાય અને બુદ્ધિધનને એકબીજા સાથે હસતા અને દેખાઈ આવતા રસભેર રાજ્યકાર્યની વાતો કરતા જોઈ એ અદ્‌ભુત આશ્ચર્ય પામ્યો.

એવામાં અચિંતી દૂરના ખંડમાંથી ધીરગંભીર ગર્જના થઈ ! 'નિધા રખો મહેરબાન !' મેઘનાદથી મોરનું ટોળું ચમકે તેમ સર્વ એકદમ ચમક્યા અને ઝટોઝટ પોતાનાં ઠેકાણાં ખોળવા લાગ્યા. સિંહાસનની જમણી પાસ શઠરાય બેઠો. જોડે કરવતરાય, દુષ્ટરાય, અને પછી બીજા કારભારીઓ અને અધિકારીઓ ક્રમ પ્રમાણે ગોઠવાઈ ગયા અને વચ્ચે કોઈ કોઈએ ક્રમવિરુદ્ધ પણ જગા લઈ લીધી અને બીજા ચેંપેં કરતા રહ્યા. સિંહાસનની ડાબી બાજુએ બુદ્ધિધન બેઠો અને જોડે પ્રમાદધન બેઠો. નવીનચંદ્ર તેની પાછળ બેઠો. સમરસેન કેડે તરવાર બાંધી સિંહાસન પાછળ ડાબી પાસ એક ખૂણામાં મૂછે હાથ ફેરવતો ઊભો. બુદ્ધિધન સાથે આવેલાં બીજાં માણસો – શાળાના માસ્તર વગેરે – જેની સાથે ફાવ્યું તેની સાથે ગોઠવાઈ ગયાં. અમાત્ય અને તેના પુત્રના પછી કાંઈક માર્ગ મૂકી, રાણાના ભાયાતો દાઢીમૂછનું આડંબર જુદી જુદી રીતે ધારી સુનેરી વળ અને પેચવાળાં પાઘડાં ઘાલી કેડે કટારો અને જમૈયા ભરી બેઠા

અને નવા નવા આવતા જાય તેમ તેમ ખસતા જાય અને માગ આપતા જાય. એવામાં અંધકાર જેવા પાછળ આવતા તબલચી વગેરે મંડળને અગ્રભાગે ઝૂલતી ઝૂલતી, પશ્ચિમ મુખે ઊભેલા વાદળાના લિસોટા જેવા ઓઠને મોંમાં સારી પેઠે ભરેલા પાનના બીડાના રસથી રાતાચોળ કરતી, ઉજાસવાળી સંધ્યા (સંધ્યાકાળ) જેવી કલાવતી ઠમકા કરતી કરતી આવી અને દીવાનખાનાની દુનિયાના મધ્યભાગમાં સપરિવાર બેઠી. નિદ્રા સમીપ આવતી હોય તેમ સર્વની આંખો ઘૂર્ણાયમાન થવા માંડી. સૂવાનો સમય આવ્યો હોય અને વિષયવાસના ચારે પાસ પ્રબળ બનતી ઊડતી હોય તેમ સર્વનાં ચિત્ત નિર્લજ્જ થવા લાગ્યાં. સર્વની વચ્ચે ખાલી રહેલી જગા પથારી જેવી હોય અને તેમાં બેઠેલી કલાવતી સજ્જિત નાયિકા જ હોય તેમ તેના ઉપર સર્વ પુરુષવર્ગની આંખ જવા લાગી – ગઈ.

આવે વખતે માત્ર બેત્રણ જણની આંખો જુદું કામ કરતી હતી. સર્વની આંખોનો વ્યવહાર જોવામાં નવીનચંદ્રની આંખ ગૂંથાઈ. બુદ્ધિધનની પાછળ ભરાઈ સિંહાસનને ઓથે રહી જયમલ કાંઈક વાતો કરવા લાગ્યો અને મોં પાછું ફેરવી બુદ્ધિધને કાન માંડ્યા. શઠરાયની પાછળ બેઠેલા નરભેરામની આંખ આ દેખાવ એકટશે જોઈ રહી.

'દુષ્ટરાય કલાવતીના ખંડમાં કાંઈક તપાસ કરવા પેઠો હતો.' શ્વાસ ન માતા જયમલશંકરે અમાત્યના કાનમાં કહ્યું.

'શું કરવા ?' આતુરતા સંતાડી અમાત્યે પૂછ્યું.

'તે તો કોણ જાણે, પણ અંદર કાંઈક અડપલું કરતો હતો.'

'ક્યાં મહેલ વચ્ચોવચ ? અજાણ્યો બની અમાત્ય આખો બનેલો દેખાઈ બોલ્યો.

'હા હા. હું ને નરભેરામભાઈ તે વખત રાણાજી પાસે ઊભા હતા ને નરભેરામભાઈ આજનું અંગ્રેજી વર્તમાનપત્ર રાણાજીને વાંચી સંભળાવતા હતા. એટલામાં આ નવાં અંગ્રેજી 'ફાશન'નાં પટપટિયાં હવણાં કરાવ્યાં છે તેમાં એમની નજર પડી એટલે વાંચવું છોડી જરીક બાડી આંખે જોવા લાગ્યા.'

'એટલે ?'

'રાણાજીએ પૂછ્યું કે 'કેમ બંધ પડ્યા ? શું જાઓ છો ?' નરભેરામ ભાઈએ 'કંઈ નહીં' કહી વાત ઉડાવવા માંડી પણ રાણાજીએ આગ્રહ કર્યો અને પટપટિયાંમાંથી જોયું અને મિજાજ ગયો.'

બુદ્ધિધનના અંતઃકરણમાં અમૃત રેડાયું પણ બહારથી જણાવ્યું નહીં. 'રાણાજી કાંઈ બોલ્યા ?'

'તરવાર પર હાથ મૂકી ઓઠ પીસી બારણું ઉઘાડવા દોડ્યા અને આંખો રાતીચોળ કરી દીધી.'

'હેં !'

'પછી તો નરભેરામભાઈએ પાસે જઈ રાણાજીનો હાથ ઝાલ્યો અને મને કાઢી

મૂકી કાનમાં કાંઈક કહેતા હતા ને હું બહાર આવ્યો.'

વિચારમાં પડી બુદ્ધિધને જયમલને 'ઠીક, બેસો' કહ્યું. થોડી વારે પાછો બોલાવ્યો અને કાનમાં કહ્યું :

'જયમલ ! ઉપલે માળે જઈ બારીએ ઊભા રહો અને લીલાપુરને રસ્તેથી ઘોડાગાડી આવતી દેખો એટલે પાછા આવી મને કહેજો. કોઈને ખબર પાડવાની જરૂર નથી.'

'બહુ સારું' કહી જુવાન સૌની પાછળ થઈ છજામાં ચાલ્યો ગયો. નરભેરામને કાંઈ સમજણ ન પડી. માત્ર જતાની પૂઠ પર નજર નાંખી તે અદૃશ્ય થતાં અંમાત્ય સામી ફેરવી કલાવતીને અને તેની આસપાસ પાંખો પેઠે બીજી બે ગણિકાઓ આવી બેઠી હતી તેને બધાની પેઠે જોવા લાગ્યો અને સૌમાં સુંદર કોણ છે તે વિષે શઠરાય અને કરવતરાય સાથે ચર્ચામાં પડ્યો.

એટલામાં સિંહાસન પાછળનું દ્વાર ઊઘડ્યું અને 'નિઘા રખો મહારાણા – મહારાજાધિરાજ – નિખા રખો'ની ગર્જનાએ સૌના કાન પર છાપો માર્યો અને કલાવતીને જોવી મૂકી દઈ રાણા ભણી જોતું જોતું સર્વમંડળ એકદમ વાના ઝપાટા પેઠે ઊભું થયું – આખું દીવાનખાનું જ ઊભું થયું, ઉપર ને આસપાસના કાચમાં અને અંતઃકરણમાં સર્વ ઊભા જ થયા અને એકદમ બે હજાર માણસ નીચા પડી સલામો કરવા મંડી ગયા. સલામોનો વરસાદ વરસવા લાગ્યો. અગણિત કપાળક્ષેત્રો પર તીડની પેઠે હાથ ઊભરાવા લાગ્યા – ઊંચાનીચા થવા લાગ્યા.

જરિયાનનાં વસ્ત્રો ને હીરામોતીનાં આભૂષણ પહેરેલાં, હીરે જડેલી સોનાની મૂઠવાળી તરવાર કેડે રાખેલી, કસબી લપેટાવાળા માથાના મંડીલ પર હીરાનો મુકુટ ધરેલો એવો રાણો, દેખાતા પ્રસન્ન મુખથી, દબદબા સાથે, છાતી કાઢી આવ્યો અને શઠરાય ભણી જોઈ હસી સિંહાસન પર બિરાજ્યો. સર્વમંડળ પણ બેસી ગયું. સિંહાસન પાછળનો ભાગ છડીદારોથી ઊભરાવા લાગ્યો. બે પાસ સોનેરી ચામરો ઢોળાવા લાગ્યાં. એક પાસ વિજયસેન રાણાના શરીર રક્ષકને સ્થળે ઉઘાડી તરવારે ઊભો. દરબાર સમયે આમ રહેવાનો સુવર્ણપુરના રાજમહાલયનો વહીવટ હતો. બીજી પાસ રણજિત સોનેરી છડી લઈ ઊભો. આગળ એક પાસ ઊભો રહી એક મોટો પંખો એક જણ ઉરાડવા લાગ્યો. ગુલાબ વગેરે ફૂલના મોટા મોટા ગોટા, અત્તરદાનીઓ, ગુલાબદાનીઓ, સોનારૂપાના વરખવાળાં પાનનાં બીડાં, ઇત્યાદિથી ભરેલા મોટા રૂપેરી થાળો વચ્ચોવચ મૂકવામાં આવ્યા. રાણાના શરીર પરના અત્તર આદિ સુગંધી પદાર્થો મઘમઘાટ થવા લાગ્યા. સર્વનાં નેત્ર અને નાક તૃપ્તિ ભોગવવા લાગ્યાં. કાનને તૃપ્ત કરવા પ્રથમ સારંગીએ અને પછી કલાવતીના મધુર ઝીણા કંઠે આરંભ કર્યો.

'આઆ.....'

અને મૃદંગ, સારંગી અને સતાર ત્રણેનો યોગ્ય ક્રમે ઉપયોગ થયો. વસંત ઊતર્યા

જેવો હતો તોપણ રાણાને શોખ હતો તેથી બીજું બધું ગાયું તેમાં દ્વિભાષિક હોરીઓ પણ ગાઈ અને

'મેં તો નહીં રહુંગી તેરા નગરમેં;
ધોબે દહાડે કિસનજી લુટે છે અમને !'

એ હોરી ગવાતાં સર્વ સભાનાં અંતઃકરણ આનંદમાં લીન થયાં. ગણિકાના ગાન સાથે અને હાવભાવ સાથે શ્રોતાગણનાં ચિત્ત ચમકતાં હતાં અને દ્રવતાં હતાં. સારંગીનો સંવાદ કરતો ગાનનો સ્વર આખા સભાલયમાં – આખી સભાના અંતઃકરણમાં – લય પામતો હતો અને સતારના તારના રણકારથી સર્વનાં ચિત્ત ભેદાયાં. સર્વ સમાધિસ્થ થયા. છેલ્લું ચરણ આવ્યું :

'જુલમ કરે તેને કોઈ ન પૂછે,
ન્યાય નહીં એ નગરમેં ! – ધોબે દહાડે૦[1]

એ સ્વર કલાવતીના મુખમાંથી બહાર ભાગ્યે નીકળ્યા હશે એટલામાં જયમલ પાછો આવ્યો, બુદ્ધિધનના કાનમાં વાત કરી અને બે મિનિટમાં ઘોડાગાડીના પડઘા સંભળાયા. સર્વની સમાધિ ભાગી ન ભાગી થઈ એટલામાં રસલ સાહેબનો શિરસ્તેદાર રામચંદ્રરાવ સિપાઈ સાથે અંદર દાખલ થયો, ગાન જરીક અટક્યું, રામભાઉને સારુ રસ્તો થયો, બુદ્ધિધન સામે લેવા ગયો, શઠરાયે ઊઠી હાથ મેળવ્યા, રાણાએ બેઠાં બેઠાં સલામ સ્વીકારી અને રાણા અને અમાત્યની વચ્ચે રામભાઉ બેઠા.

ઉશ્કેરાયેલા જેવો રાણો મૂછો મરડતો મનમાં મનન કરતો હતો : અકવીય અનુકરણ કરતો હતો :

'તું તો મત રહો મેરા નગરમેં !
ધોબે દહાડે, ઓ રંડી, ઠગે છે તું અમને.'

તે મનનમાં રામભાઉ આવ્યાથી વિક્ષેપ પડ્યો. રાણાએ સાહેબની પ્રકૃતિના સમાચાર પૂછ્યા, શઠરાયે આગમન પ્રયોજન પૂછ્યું. રામભાઉએ કહ્યું : 'દરબાર પૂરો થયા પછી કહીશ, એટલી ઉતાવળ જેવું નથી.'

આ વાતો થાય છે તેનો લાભ લઈ કલાવતી ઊઠી. બેઠી બેઠી ગાયન કરતી હતી તે વેશ બદલવા ગઈ. એટલામાં એક સિપાઈ આવ્યો અને રણજિતના કાનમાં કાંઈ વાત કહી રણજિત દુષ્ટરાયને ખૂણે બોલાવી કહેવા લાગ્યો :

'ભાઈસાહેબ, માફ કરજો. હું તો નિમકહલાલ છું કે હરામ છું તે મારો ઈશ્વર જાણે છે. પણ આપનો મેરુલો કેવો છે ? તે જાણો છો ?'

'તારા કરતાં બહુ સારો છે.'

---

૧. આ હોરી અર્ધી ગુજરાતી અને અર્ધી હિંદુસ્તાની છે. દ્વિભાષિકતા લાડમાં તણાયાનું ચિહ્ન હશે.

'તો ભાઈસાહેબ ! આવો લાગ નહીં મળે. આપને અહીં રોકાયા જાણી ઘરમાં-'

'સાળા, લુચ્ચા ! જીભ કાપી નાંખીશ.' ભરદરબાર ન હોત તો દુષ્ટરાય હાથ ઉગામત.

'ભાઈસાહેબ, અધઘડીનું કામ છે. ઘેર છાનામાના પધારો અને આંખ વડે ખાતરી કરો. હું જૂઠું બોલતો હોઉં તો તમારી તરવાર અને મારું માથું.' કહી એક આંખે જોનાર તાકીને જોઈ રહ્યો. દુષ્ટરાય પાછો પોતાને ઠેકાણે ગયો પણ જીવ સ્થિર ન રહ્યો. ધૂંઆપૂંઆ થયો. સંશયમાં રહેવું એ માણસને મહાવસમું લાગે છે. બહાનું કાઢી ઘેર જઈ તપાસ કરી જોવી એ તો નક્કી થયું પણ આજ દરબારમાં હતું એનાથી કાંઈ પણ કામ વધારે જરૂરનું નહીં ગણાય. ઘરમાં કોઈ અચિંત્યું માંદું થયું છે તે જઈ બંદોબસ્ત કરી તરત પાછો આવું છું એવું કહી પિતાની રજા લઈ ઊઠ્યો અને ગભરાયેલો ગભરાયેલો ઘેર ગયો. ગભરાટમાં કોઈ સિપાઈને સાથે લેવાનું ભૂલી ગયો. સિપાઈઓનાં મન દરબારના જોયામણામાં હતાં; તેણે એમને જતો દીઠો નહીં એટલે એની સાથે જવાનું કોઈએ કહ્યું નહીં. એકલો એકલો ગયો.

કલાવતી અંદર ગઈ એટલા વખતમાં બીજી નાયકાઓ ગાતી હતી. કોઈ કોઈ સ્થળે તેમનું ગાન કલાવતી કરતાં ચડતું હતું પણ હજૂરીઓએ દરબારની માનીતીનું જ ગાન વખાણ્યું. ટપ્પા, ઠુમરી અને એવા એવા ગાનથી થોડો વખત પ્રજાવર્ગને રમણીય થઈ પડ્યો, અને દરબારીઓએ જાણી જોઈ તે પર ધ્યાન ન આપ્યું અને ગરબડાટ મચાવી મૂક્યો. મનમાં ખીજવાતી પણ નિરુપાય ગાનારીઓ તે સર્વ મનમાં સહન કરી પોતાનો પ્રયત્ન વધારતી હતી કે કંઈ કરતાં પણ કોઈ વખતે પણ પોતાની અસર એની મેળે રાણા પર થાય.

બુદ્ધિધને હળવે રહી રામભાઉ પાસેથી સાહેબનો કાગળ માગી લીધો અને વાંચ્યો. શઠરાયે માગ્યો. બુદ્ધિધને રામભાઉને આપ્યો અને કહ્યું કે લાંબે હાથે પહોંચાડો. રાણાએ વચમાંથી માગ્યો, લીધો, વાંચ્યો અને શઠરાયને આપ્યો. જોડે બેઠેલા કરવતરાયે વાંકા વળી વાંચ્યો. કરવતરાયના જુલમનો ભોગ થઈ પડેલો વાણિયો છૂટો છે કે કેદમાં છે, તેના ઘરની શી અવસ્થા છે વગેરે બાબતો જાતે પ્રત્યક્ષ કરવા રામભાઉને મોકલ્યા છે તેને એ કાર્યમાં સૌ વાતની અનુકૂળતા કરી આપવી એવો રાણા પર કાગળ હતો. વાંચી સૌની ગુપચુપ વાતો થવા માંડી. વળી વળી એકબીજાના જ કાન સૌએ કરડવા માંડ્યા. શઠરાયે કાગળ રામભાઉને પાછો આપ્યો; દુષ્ટરાયને શોધ્યો પણ એ પાછો આવ્યો ન હતો; નરભેરામ પાછળ બેઠો બેઠો ખાનગી થઈ વાતો કરતો હતો. શઠરાયના પેટમાં તેલ રેડાયું તે એ કળી ગયો. અમાત્ય ને નરભેરામની નેત્રપલ્લવી થઈ. શઠરાયે ચારે પાસ ઊંચુંનીચું જોવા માંડ્યું. મનનું ધાર્યું કામ કરવતરાયને સોંપાય પણ એ જ તહોમતનું પાત્ર એટલે તેમ થાય એમ ન હતું. આખરે નરભો જ જડ્યો. તેને કાનમાં કહ્યું : 'દરબાર થઈ રહે એટલે રાજબાની વાત ઉપાડવી છે તેમાં આ વિઘ્ન આવ્યું તે દૂર કરવાનું છે. તમે ઊઠો જઈને જેલર પર ચિઠ્ઠી લખો કે એકદમ વાણિયાને છોડી એને ઘેર રવાના કરે અને પૈસાબૈસા

આપી સામદામ કરી ચટણા પાસે જોઈતા જવાબ આપે એવો બંદોબસ્ત કરાવી પાછા આવો એટલે દરબાર પૂરો થઈ રહેશે ને ચટણો ખાતરી કરી લેશે.'

'ચિઠ્ઠી કોની સાથે મોકલું ? જયમલ કરશે એ કામ ?'

'હા-મોકલો એને. એ આપણું જ માણસ છે. તમે પણ તમારે જવાને ઠેકાણે જજો.' નરભેરામ ચાલ્યો. રામભાઈ ખટપટ ચેતી ગયો. બુદ્ધિધને લીલાપુરમાં નોકરી કરી ત્યાં સુધી એ રામભાઉ એના હાથ નીચે હતો અને એનો તથા સદાશિવપંતનો સંબંધ સારો જાણી પોતે પણ એના પર પ્રીતિ રાખતો. બુદ્ધિધન લીલાપુરથી નીકળ્યો ત્યારે શિરસ્તેદારની જગા સારુ બેત્રણ ઉમેદવાર હતા પણ જય રામભાઉને જ મળે એમ હતું એટલે બુદ્ધિધને એની ભલામણ કરી. શઠરાય બીજા ઉમેદવાર તરફ હતો અને રામભાઉ હલકી અવસ્થામાં હતો તે વખતે શઠરાયે એની ઑફિસના માણસોનો સત્કાર કરતાં પંક્તિભેદ કરેલો અને તેમાંથી એને હાડોહાડ ચડી ગયેલી. આથી શઠરાયના પૈસા ખાતાં છતાં પણ વખત આવ્યે જોઈ લેવા એની વૃત્તિ હતી. શઠરાય પૈસા આપતો તે છતાં કોઈ ઉપકાર ન રાખતાં. રામભાઉ એમ ગણતો કે એ તો બુદ્ધિધન કારભારી થશે તો એ પણ આપશે ને ક્યાં મારી ગરજે આપે છે જે ? બુદ્ધિધન રામભાઉને સારી પેઠે ઓળખતો હતો અને પોતે ગરજ બતાવ્યા વિના એને કેમ ગરજાળ કરવો તે સમજતો હતો. રસલ સાહેબ સાથે પોતે કરેલા ઓળખાણથી શિરસ્તેદારના મન ઉપર સત્તા ભોગવતો અને નિઃસ્વાર્થ દેખાઈ તેને સાહેબ પાસે લાભ કરાવી આપવા તત્પર રહેતો તેથી બે જણની ઠીક ગાંઠ પડી હતી. દક્ષિણી બ્રાહ્મણ ઘણો ચકોર હતો અને નરભેરામ ઊઠ્યો ત્યાંથી જ એને ચટપટી થઈ.

'કારભારી સાહેબ, દરબાર ચાલે છે એટલામાં હું જરા કાંઈ ખાનગી કામ છે તે જઈ આવું છું. પછી સાહેબની ફરમાશ બજાવી તરત પાછા ફરવું છે.'

'બહુ સારું.'

રામભાઉએ બુદ્ધિધનને કાનમાં પૂછ્યું : 'જેલની તપાસ કોણ કરે છે ?'

'તર્કપ્રસાદ.' બુદ્ધિધને કાનમાં કહ્યું.

રામભાઉ ઊઠ્યો. ઊઠતાં ઊઠતાં બોલ્યો : 'જેલની તપાસ કોણ કરે છે ?'

'તર્કપ્રસાદને જરા મારી સાથે લઉં છું.'

કોઈથી ના ન કહેવાઈ. ન્યાયાધીશ એની સાથે જવા ઊઠ્યો.

શઠરાય અને કરવતરાય બેને ગભરાટ થયો, એમ લાગ્યું કે વાણિયાને સમૂળગો સંતાડવો હતો અને ક્યાં છે તેનો પત્તો જ ન લાગવા દીધો હોત તો ઠીક થાત. પણ હવે વખત ગયો અને એ ઉત્તમ વિચાર પશ્ચિમ બુદ્ધિનો લાગવાથી પસ્તાવાનું સાધન થઈ પડ્યો. 'હવે તો થાય તે થવા દો. પડશે એવા દેવાશે. ક્યાં ચટણાને પૈસો વહાલો નથી ?' એ વિચાર કરી, હિંમત ધારી શઠરાયે નિશ્ચિંત દેખાવ ધારણ કર્યો.

આ સર્વ કાળ નવીનચંદ્રે શાળાના માસ્તર સાથે વાતોમાં ગાળ્યો. કારભારીની સાથે બેઠેલા સર્વ અમલદારોનું માસ્તરે આઘેથી ઓળખાણ કરાવ્યું. સુવર્ણપુર સંસ્થાનને

વીસ મહાલ હતા. દરેક મહાલમાં 'મહાલ કરી', 'ન્યાયાધીશ', 'ફોજદાર' આદિ અમલદારો રહેતા હતા. સુવર્ણપુર પણ એક મહાલનું મુખ્ય સ્થાન હતું અને એવા અમલદારો ત્યાં રહેતા હતા અને એ ઉપરાંત એ નગર ખાતેના અમલદારો – જેવા કે 'નગરન્યાયાધીશ', 'વેરાઉઘરાતદાર', 'શહેરફોજદાર' વગેરે પણ રહેતા. અમલદારોનાં નામ પેશવાઈ, મોઘલાઈ, અંગ્રેજી રાજ્ય વગેરે ઉપરથી ખીચડંપાક કરી રાખવામાં આવ્યાં હતાં અને નામ ઉપરથી અધિકારીનું કામ સમજાય એમ ન હતું, જેમ કે 'ફોજદાર' કહેવાતા 'દુષ્ટરાય'ના હાથમાં આખા સંસ્થાનના 'પોલીસ કમિશનર'નો અધિકાર હતો. માસ્તરે નવા નવીનચંદ્ર પાસે આંખ વડે સૌને બતાવી મોં વડે વર્ણવવા માંડ્યા :

'આ કારભારી સાથે કરવતરાય છે – તે એમના ભાઈ. એમને બે હજારનું વરસ છે. પંદર વર્ષથી નોકરી કરે છે. એમના બાપે પૈસો મૂક્યો ન હતો. આજ એમની પાસે દસ લાખનો જીવ છે.'

'એ શી રીતે ?'

'સાહેબ ! એ બધું કહેવાનો અત્ર શિરસ્તો નથી. વળી જુઓ. આ એમની સાથે બેઠા છે તે દુષ્ટરાયના સસરા. દીકરીથી એમનું ઘર ઊજળું થયું છે. કન્યાદાનના બદલામાં નોકરી લેવી એ અત્રે યોગ્ય ગણાય છે. સૌના કરતાં એમની લાગવગ વધારે છે. પાસે પૈસા પણ ઠીક છે. જમાઈની ચાકરી ઠીક ઉઠાવી છે. બુદ્ધિની જરૂર ઈશ્વરે રાખી નથી. એમને હાલ વસૂલખાતાના ઉપરીની જગા છે.'

'આ કોણ ?'

'એ સાહેબ જે જાડા જેવા બેઠા છે તેમનો કરબ બહુ છે. એમનું નામ સાંભળી લોક ત્રાસે છે. એઓ સાહેબ કારભારીના સાળા છે. એઓ સાહેબ સર્વજ્ઞ ગણાય છે. પોલીસ ખાતામાં પ્રથમ હતા. ત્યાં પરસ્ત્રી અને પરધન બે બાબત જુલમ કરવા માંડ્યો એટલે બસ્કિન્ સાહેબની તાકીદ આવ્યાથી એમને આ ખાતામાં નાલાયક ગણી એમને ન્યાયાસન પર બેસાડવામાં આવ્યા. ત્યાં, સાહેબ, એઓ બન્ને પક્ષકારોનું સારું ઇચ્છતા અને જે પક્ષકાર એમનું વધારે સારું ઇચ્છે તેના ઉપકારનો બદલો વાળવો ચૂકતા નહિ. અમાત્ય આવ્યા પછી એમને મહાલ સોંપવામાં આવ્યો છે એટલે, સાહેબ, રાજા અને પ્રજા બેના તરફથી લાભ પામે છે.'

'ત્યારે એમને કોઈ પૂછતું નથી ?'

'અરરર ! એ શું બોલ્યા ! તમારા પર ફરિયાદ કરીએ તો તમારા મોટાભાઈ સાંભળે ?' ગૌત કોની હોય કે ફરિયાદ કરે ?'

'પણ મહાલના કામમાં તો ગરબડગોટા અને નાલાયકી તરત જણાઈ આવે.'

'ના જી, ના. એ તો આપને અનુભવ નથી. કારભારી સાહેબના રસોઇયાને નાયબ કારભારીની જગા આપવામાં આવે તો તે જ દિવસથી એની હોશિયારી પંકાય જ – એની કદર જણાય જ. એ તો કોઈ હરામખોર પરભાર્યો પેસી ગયો હોય તે

તેની ખોડો તરત બહાર પડે. તેનામાં હોશિયારી હોય જ નહીં. વારુ સાહેબ, આમને ઓળખ્યા ?'

'હા, એ નરભેરામ. એમને વિશે કાંઈક જાણું છું. ઇતિહાસ કહો.'

'જુઓ, સાહેબ, અમાત્યની નિન્દા એ એમનું અને કારભારીનું સગપણ, અને નીચમાં નીચી ખુશામત એ એમની હોશિયારી.'

'એટલું કરનાર તો ઘણાયે હશે.'

'હા. પણ બસ્કિન્ સાહેબે એમને મોકલ્યા એટલે દાખલ થઈ ગયા અને રાણાનો એમના પર કાંઈક વિશ્વાસ એટલે કારભારી તરફથી માન મળે છે.'

'ઠીક.'

ઘણા અમલદારોનું આ પ્રમાણે વખાણ થયું. તર્કપ્રસાદ બધું સાંભળ્યા કરતો હતો. તેને અચિંત્યું રામભાઉ સાથે જવાનું ઠર્યું. એટલે મૌન તજી દઈ ઊઠતાં ઊઠતાં બે વાતો કરનારને ખભે હાથ દઈ બોલ્યો.

'આ મારું વર્ણન ટૂંકામાં સાંભળો. ફોજદારી કાયદાની જેને સમજણ ન પડતી હોય તેને મારી પાસે આણજો. આ બધા જે ભારેખમ, ઠાવકા, લાલચોળ પાઘડીઓ પહેરી બેઠા છે અને ઇંદ્રસભાના દેવો જેવા દેખાવમાં છે તે બધાનાં કૃત્યનો ઇતિહાસ જાણ્યો હોય તો દ્રવ્યના દંડની શિક્ષાથી તે દેહાંતદંડની શિક્ષા યોગ્ય જે જે અપરાધો છે તેમનાં ઉદાહરણો આ સાહેબોનાં કૃત્યોમાંથી મળે એવાં છે ! લાંચખાઉ, ચોર, વ્યભિચારી, વિશ્વાસઘાતી, ખૂની અને એવા એવા યોગ્યતાવાળા આ ગૃહસ્થો સારાં કપડાંમાં ઢંકાઈ અધિકારે ચડ્યા છે અને નિર્દોષ અને પવિત્ર પ્રજાનું રક્ષણ-ભક્ષણ કરનારા એ લોક જગતની આંખમાં ધૂળ નાખે છે, દુષ્ટ મુત્સદ્દીપણાથી સાહેબોને ઠગી અધિકાર જાળવી રાખે છે, અને દ્રવ્યની સત્તાથી સર્વ ઇચ્છાઓમાં ફાવી જાય છે. થોડું બોલ્યે ઘણું કરી માનજો.' એમ કહી મરોડમાં હસતો હસતો તર્કપ્રસાદ રામભાઉ સાથે ચાલ્યો ગયો એટલે નવીનચંદ્રનું ધ્યાન ગાનારી ભણી ગયું. 'પાસે બેસનાર માણસ છે' એવું સમજનાર અચિંત્યો એમ જાણે કે 'આ તો માણસ નથી, ભૂત છે' એટલે તેનું અંતઃકરણ જેવું બની જાય તેવું જ નવીનચંદ્રનું અંતઃકરણ આ સર્વ વર્ણન સાંભળી થયું. નાયકાઓ હજી સુધી ઘડીક શાંત વૃત્તિથી, ઘડીક તાળીઓ પાડી, ઘડીક હાવભાવ કરી, ઘડીક મોં પહોળું ગુફા જેવું કરી, ઘડીક મોં બગાડી, આંખોને ઢાળી, ઘડીક કીકીઓ ચંચળ કરી, ઘડીક ડોળા વિકસાવી, ઘડીક ઊંચા ચઢાવી, ઘડીક પાંપણોની કલ્લી કરી, ઊંચી કરી, અને ઘડીક ભમ્મર ચડાવી ઊંચેનીચે રાગે ગાઈ રહી હતી અને સભામંડળ ચિત્ર પેઠે તલ્લીન થઈ ગયું હતું. આ સર્વ નવીનચંદ્ર જોઈ રહ્યો, માસ્તર અને ન્યાયાધીશે ભરેલા વિચારોના ઊભરા ઉપરાઉપરી આવતાં તેથી આમતેમ નજર ફેરવી અહુણાં આના ને અહુણાં આના મોઢા સામું જોતો ગયો, અને આખરે બુદ્ધિધન ભણી જોઈ દયા આણવા લાગ્યો. 'અરેબિયન નાઈટ્સ'ની વાતો પ્રત્યક્ષ કરતો હોય, રમતિયાળ અલાદીન જેવો – તેની પેઠે પોતે રાક્ષસોના મહેલમાં આવી ઊભો હોય –

તેમ કલ્પના કરવા લાગ્યો.

એટલામાં આઘેની બારીમાં નજર પડતાં નાયકાઓ ગાતી બંધ પડી અને ઠસ્સાદાર કલાવતી આવી અને નૃત્ય આરંભ્યું. તેણે હવે પોતાની કલ્પના પ્રમાણે વૃન્દાવનની ગોપીનો વેશ લીધો હતો. મોટા ઊડતા ઘેરવાળો ભૂરા રેશમનો ઝીણી કસબી કોરનો રાતી કસુંબલ ભાતવાળો ઘાઘરો પહેર્યો હતો. તેના ઉપર ઓઢણાથી કોઈ કોઈ ઠેકાણે ઢંકાયેલો નેફો ભાગ્યાતૂટ્યા મેઘચાપ જેવો શોભતો હતો. સમુદ્ર જેવા કરચલીવાળા ઘાઘરાની – કિનાર પર જતાં ફીણવાળાં મોજાં જેવી ચળકતી – કોર તળેનાં ઘૂંટણ નીચે કમાન બની ઢળકતાં જંજીરાં માછલીઓ પેઠે ચળકતાં હતાં; અને પગની નાજુક આંગળીઓ પર પહેરેલી વીંટીઓ, માછલીઓ વગેરે ઝીણા અલંકાર અને નૃત્યસમયે ઊછળતા સુંદર નાના નખ : એ સર્વથી સમુદ્રના જોરથી કિનારે ઊછળી પડતા શંખલા અને છીપોનું ભાન થતું હતું. એ સર્વ અલંકાર અને વસ્ત્રોની વચ્ચે દીસી આવતાં ગોરાં ઘૂંટણ, પગની નસો અને નખ અને નાચતી વખત ઊંચીનીચી થતી એડીઓ અને પાનીઓ : તે પર ઘણાકની નજર પડતી હતી અને માત્ર તેમના વિરામ સમયે જ ભભકધમકવાળા વસ્ત્રાલંકાર પર તેમની દૃષ્ટિ જતી. બેઠેલા સભાજનની દૃષ્ટિ આટલે જ અટકતી ન હતી. જગતને શિરે કાળાં વાદળાં પર પડી ક્ષિતિજરૂપી કેડે પ્રસરતી ચંદ્રિકા(ચંદની)ની પેઠે કાળા વાળ પર ઓઢેલી ઓઢણી શરીર ઓઢુંવત્તું ઢાંકી કેડ પર પથરાઈ હતી. કોટે અને હાથે સોના અને હીરામોતીના અલંકારથી, તારા ભરેલા આકાશ પેઠે, નાયકા હળવે હળવે ચમકારા કરવા લાગી. તેના ગૌર વદનથી સર્વનાં બુદ્ધિલોચનને ઝાંઝવા વળ્યાં. તેની આંજેલી આંખો પલકારા મારી રહી. ચંચળ બની, ચારે પાસ ફરતી; સર્વની આંખો સાથે સંગમ કરવા લાગી. તેના હાથ, તેનાં આંગળાં, તેના પગ, તેનો ઘાઘરો, તેની ઓઢણી અને ઓઢણીનો પાલવ : સર્વનું સાથે લાગું નૃત્ય થવા લાગ્યું. સ્થિર આકાશમાં વીજળી આમથી તેમ ખસતી ચમકારા કરે, શાંત સરોવરમાં નાની માછલી આમતેમ દોડે, તેમ સ્તબ્ધ રાજશાલામાં નાજુક નાયકા ત્વરાથી પગની આંગળીઓ પર ચાલતી આગળપાછળ ખસતી નૃત્ય કરવા લાગી. સર્વ બેઠેલામાં એ જ એક ચાલતી હતી. સર્વનાં મન વીંધી નાંખી – તેમાં એ જ અનિવારિત ગતિથી પેસતી હતી – પરોવાતી હતી. વગર બોલ્યે હાથના જ ચાળાથી સમજાય, હાવભાવમાં ઢંકાયેલા હોવાથી વધારે કૌતુક ખેંચે, નાચનારીના અંતઃકરણમાં રજ પણ ન હોવા છતાં તેમાં પ્રબળપળે દેખાય, તેના બિમ્બાધર પર અશબ્દ હોવા છતાં લસી રહે, પારદર્શક આંખમાં અને કીકીમાં છુપાયા ન રહે, અને લાલટમેઘને ઢંકાયેલા સૂર્ય પેઠે તપાવી સળગાવે, એવા મદનવિકાર-મનોવિકાર-ચિત્રતુલ્ય સભામાં એકલી કલાવતી વગર બોલ્યે વગર ગાયે બતાવી રહી. તેના પગ નૂપુર સાથે થનથન થઈ રહ્યા. તેના આસપાસના વેરાતા ચળકતા ઘાઘરાની અડફટમાં સર્વનાં મન આવી જવા – ભરાઈ જવા – લાગ્યાં. કોઈ કોઈ વખત જરીક દેખાઈ આવી કુતૂહલ ખેંચી કલ્પના પ્રકટતું તેનું કૃશોદર સર્વના દૃષ્ટિપાતથી સગર્ભ થવા લાગતું – પ્રફુલ્લ થતું – હોય તેમ સ્ફુરવા માંડ્યું. તેની

ઉરધરામાં ધરતીકંપ થતો હોય તેવા કમ્પાયમાન અને નૃત્યથી આગળ પાછળ ધસતા સ્તનમંડળ પર ચડી સર્વની આંખો થાક્યા જેવી થઈ ગઈ – સર્વનાં અંત:કરણ શ્વાસથી ભરાઈ ગયાં લાગ્યાં – સળગતાં જણાયાં. ફણાધરના ફણાકમળ પેઠે મુખકમળ ડોલવા લાગ્યું અને તેના ચારે પાસ પ્રસરતા વિષમય ઉચ્છ્વાસથી સર્વને લહેર આવવા લાગી. સ્ત્રી જેવા પુરુષવર્ગને પુરુષ જેવી સ્ત્રી આંગળીનાં ટેરવાં વડે રમાડવા લાગી. તેનું સર્વ નૃત્ય અને ગાન, હાથમાં, હાડકાં વિનાની હોય તેમ સર્વ પાસ વળી જતી મરડાઈ જતી હથેલીમાં, અને હાથની નાજુક આંગળીઓમાં, મૂર્તિમાન થઈ ગયું. એટલામાં અંત:કરણના કૃત્રિમ ઊભરાનાં મોજાં ઓઠ પર આવવા લાગ્યાં, ઓઠ સ્ફુરવા લાગ્યા, મોં પહોળું થતું હોય એમ આભાસ થવા લાગ્યો, કોમળ ગોરા ઊજળા ગાલ પ્રફુલ્લ થવા લાગ્યા અને સૌએ જાણ્યું કે અહીં સુધી ગાન આવી પહોંચ્યું છે. એટલામાં તણાઈ જતી આંખ વિકસવા માંડી, મોં પણ વિકસ્યું, અને શબ્દનું બાકી રહી જતું હોય તેમ ગાનરૂપે તે નીકળવા લાગ્યા અને નૃત્ય પણ સર્વાંગે ખીલવા લાગ્યું. હાવભાવમાં જણાઈ આવતા વિકાર ગાનમાં ચડી આવ્યા.

'અબ જાન દે અબ જાન દે, સામ પરી ઘનશ્યામ વે ! (ધ્રુવ)
દૈયા મેં દૂધ્પેરકી આઈ, બીત ગઈ જુગ જામ વે : અબ૦
સાસ લરેગી, મોકું પિયું પૂછેગો, લોક કરે બદનામ વે : અબ૦'

સર્વ મંડળનાં મન નૃત્ય કરવા લાગ્યાં, ગાનવશ થઈ ગયાં, તાલ દેવા લાગ્યાં. ભૂપસિંહ પણ સર્વના જેવો જ દેખાવ ધારણ કરી રહ્યો હતો. પરંતુ તે હવે અધીરા જેવો થઈ જાવા લાગ્યો અને મનમાં બબડ્યો : 'રાંડ, જાને જા, કાલ જતી હોય તો આજ જા.' એટલામાં ગાનની છેલ્લી કડી આવી :

'દયાપ્રીતમ-કહે સુન મેરી પ્યારી ! અબ ઈહ કરો બિસરામ વે,
અબ જાન દે, અબ જાન દે, સાંમ પરી ઘનશ્યામ વે !'

કોણ જાણે શું ભૂત ભરાયું તે રાણાથી શાંત ગંભીર રહેવાયું નહીં અને એકદમ ઊઠ્યો. સર્વ સભા આ અતર્કિત બનાવથી આશ્ચર્ય અને ચિંતામાં પડી. રાણો જે દ્વારથી આવ્યો હતો ત્યાં જ પાછો પેઠો, 'નિદ્રા રખો મહેરબાન'ની બૂમ ઉપરાઉપરી પડવા માંડી અને ઊઠી જતા, વેરાતા, ટોળે મળતા, પૂછાપૂછ કરતા, ગરબડાટ મચાવતા મચાવતા સભાજનના શોરબકોરમાં ચોબદારોનો પોકાર ડૂબી ગયો. રાણાની પાછળ દ્વારમાં બુદ્ધિધન, શઠરાય અને બીજા મુખ્ય અમલદારોનો ધસારો થયો અને ભીડાભીડમાં માનઅપમાન કે પદવીનું ભાન કોઈને રહ્યું નહીં. રંગમાં ભંગ પામેલી નૃત્ય કરતી બંધ પડી સર્વની વચ્ચે કલાવતી ઊભી રહી અને બીજી નાયકાઓ ઊઠી; તે કોઈને ન દેખતા જેવા – ન ગણતા – લોક ધક્કા મારી અથવા તેમના પર નજર પડતાં સંકોચાઈ આમતેમ ચાલવા માંડ્યા. ભીડમાં બુદ્ધિધનની આંખ આગળથી જુદો પડેલો પણ તેની આંગળીએ વળગેલો નવીનચંદ્ર પણ અમાત્યની પાછળ ગયો. અને સંસારમાં આવા બનાવ કેટલા બનતા હશે તે વિચારમાં – ભર ભીડ વચ્ચે ઊભો

ઊભો – પડતાં, આગળ નજર રાખવી ચૂકી જતાં, પોતાની અને અમાત્યની વચ્ચે આવી જનારના ધક્કા ખાતો, અમાત્યના હાથના બળથી ઘસડાતો અને ધક્કો ખાઈ વિચારસ્વપ્નમાંથી જાગતો, સર્વ પ્રવાહનો એક ભાગ બની, એ પણ આખરે જાગ્યો.

રાણાને બેસવાના ખંડમાં તેના સિંહાસન પાછળના દ્વારમાં થઈ દાદરે ઊતરી આ સર્વ મંડળ ભરાયું. એ ખંડ સો દોઢસો માણસો માય તેટલો હતો. તેમાં ચારે પાસ ઊંચી શેતરંજી પાથરી દીધી હતી. વચ્ચે એક નાનું ઝુંમર અને બાકીની હાંડીઓ લટકાવી હતી; પુરાણનાં જયપુરી ચિત્રોના, અંગ્રેજી ચિત્રોના, ચિનાઈ ચિત્રોના, અને સાદા પણ સોનેરી ઘરના ચારે પાસ તકતાઓ હતા. એ સિવાય ભીંતો ઉપર બબ્બે ત્રણત્રણ વાલસેટોનાં જોડાં ચોડ્યાં હતાં. એક પાસ પોતાની મેળે કેટલાક રાગ ગાતું અંગ્રેજી વાજું એક સુંદર અર્ધગોળ ટેબલ પર મૂક્યું હતું. બીજી પાસ ભૂપસિંહની પોતાની સર્વાંગી મોટી છબી હાથની કાઢેલી અને રંગેલી હતી. તેની સામેની ભીંતે અઢીંગી એક મોટો લંબગોળ તકિયો અને ચોખંડી ગાદી પાથર્યાં હતાં. અને તે ઉપર કિનખાબી કપડું ચાદરને ઠેકાણે પાથર્યું હતું. ભૂપસિંહ એ ગાદીતકિયે ઓઠ કરડતો લાંબા પગ નાંખી પડ્યો. રૂપાસુનેરી – ગંગાજમનાની ભાતવાળો – હુક્કો આવ્યો તે પીવા મંડ્યો. અને બીજા સર્વ આસપાસ શેતરંજી પર ગોઠવાઈ બેસી ગયા.

'મહારાણા ! અધિરાજ ! શું કાંઈ આપની પ્રકૃતિ સ્વસ્થ નથી ?' હાથ જોડી શઠરાયે પૂછ્યું અને ઉત્તર જાણવા તેની આતુરતા સર્વસામાન્ય જણાઈ.

'કામદાર ! હા એવું કાંઈ છે.' હુક્કાની નળી તથા વરાળ મોંમાંથી કાઢતાં કાઢતાં ઉશ્કેરાયેલા જેવો રાણો બોલ્યો. વળી નળીમાંથી એક ઘૂંટડો ભરી બોલ્યો : 'મારે અત્યારે જરી એકાંત જોઈએ છે.' સર્વ મંડળ એકદમ ઊઠ્યું અને ભીડાભીડ કરતું બારણા બહાર ચાલ્યું.

'કામદાર ! તમે જરી અંદર રહેજો.' શઠરાયે જતાં જતાં પાછું ફરી જોયું અને અટક્યો. અમાત્ય સર્વ ત્રાંસી આંખે જોતો જોતો રાણા પર એક તીવ્ર દૃષ્ટિપાત નાંખી – આંખે આંખ મળી એટલે – બહાર ચાલ્યો. થોડીવારમાં આખા ખંડમાં રાણો અને શઠરાય બે જ રહ્યા અને શઠરાય ગાદી સામો જઈને બેઠો.

'કામદાર, આ કાગળોની વાત હું હવે ઉપાડું છું.'

'જી. બહુ સારું. પણ આપની પ્રકૃતિને અચિંત્યું શું થયું ?'

'તમને ખબર નથી કે માણસની ધીરજને પણ કાંઈક હદ હોય છે ! મારા મગજમાં ગૂંચવાડો કેટલા વખત સુધી રાખું ?'

કામદાર ખુશી થયો. 'ખરી વાત છે, કાંઈ નિકાલ થવો જોઈએ. અરેરે ! મહારાણાની સાથે આ વર્તણૂક આટલા વિશ્વાસુને ન ઘટે.'

'પણ સર્વ સાધન તૈયાર છે ? આ કામ પ્રસિદ્ધ કરવાની જરૂર નથી. પોતાની જ ફજેતી કરવાનું કારણ નથી. તમે જાઓ અને અમાત્યને એકલાને મોકલો.

'સર્વ સાધન હાજર છે. એક નરભેરામ ગયા છે તે અહુણાં આવશે.' કહી

શઠરાય ઊઠ્યો. રાણો તેના ભણી જોઈ રહ્યો. ચિંતાતુર અને રાણાના દુઃખમાં ભાગ લેતી મુખાકૃતિ કરી દઈ અંતસંતુષ્ટ શઠરાય બારણામાં અદૃશ્ય થયો અને થોડીવારમાં બુદ્ધિધન એકલો અંદર આવ્યો. રાણાની પાસે જતાં સંશય આવ્યો – કાંઈક ભય લાગ્યો. એ સર્વ અનુભવ બુદ્ધિધનને આખા જન્મારામાં આજ પ્રથમ જ થયો તે ગુપ્ત રાખ્યો. કૃત્રિમ ગંભીરતા ધારી શઠરાયની સાથે થયેલી વાત પોતાની પાસે કેવી રીતે આવે છે તે જોવા ઉપરથી ભય અભય યોગ્ય જણાશે ધાર્યું.

રોકી રાખેલા પાણીની અડચણ દૂર થતાં તેનો પ્રવાહ છૂટે તેમ બુદ્ધિધનને બારણું બંધ કરી અંદર આવતો જોઈ રાણાનો ધૂંધવાટ બહાર નીકળતો જણાયો, અને શઠરાય સાથે થયેલી વાત ગમે તો તેના વેગ નીચે દબાઈ ગઈ અથવા તો રાણાએ જાણી જોઈને ન કાઢી કે પછી શું થયું તે અમાત્યને ન સૂઝ્યું.

'બુદ્ધિધન, હવે તો આમ તમારી ધીરજને કૂવામાં ધકેલી પાડવી પડશે. આ દરબાર પૂરો થતાં સુધીયે મારી ધીરજ રહી નહીં એટલે મારું મન મારા હાથમાં નથી.'

'કારણ ? રાણાજી, આટલું બધું શું છે ?' અમાત્ય આવ્યો અને સામો ચિંતાતુર મુખથી બેઠો. ચિંતાનું કારણ મનમાં જુદું હતું અને દેખાડવાનું જુદું હતું.

'આ તમારો દુષ્ટરાય કલાવતીની સાથે મહેલ વચ્ચે ગેલ કરતો હતો – મારી આંખમાં ધૂળ નાંખીને !'

'હેં ! ક્યારે ? – રાણાજી યાદ હશે કે મેં આપને પ્રથમથી કહ્યું હતું કે એ ગણિકા કોઈની નહીં.'

'હા, ભાઈ, હા. તમારાં કહ્યાં તે હું કેટલાં સંભારું ? આજ સુધીમાં તમારી કહેલી અનેક વાતો ખરી પડી હશે, પણ અમારા લોકનાં ચિત્ત જ ઠેકાણે નહીંને ! એ દોષ દૈવનો. પણ હું તો આજ બેને પૂરાં કરત – આ નરભેરામે અટકાવ્યો. – એ ખરેખર તમારો જ માણસ છે કે નહીં એ બાબત હજી મારા મનમાં વહેમ છે. – હવે એ સાળી રંડી મારા દરબારમાં ગાય તે હું કેટલી વાર જોઈ રહું ? – બુદ્ધિધનભાઈ, મારે તો હવે એ બેનું કાટલું કરવું – મારી આંખમાં ખૂન ભરાયું છે – મારાથી તો દરબારમાં રહેવાયું નહીં – હવે તમારે તરત કાંઈ કરવું જોઈએ – હું તો દરબારમાંથી એટલા વાસ્તે જ ઊઠ્યો – હવે ઢીલ કરશો તો મારે તમારે નહીં બને !' હુક્કો ઘડીકમાં પીતો, ઘડીક મૂકી દેતો, લાંબા પગ કરતો અને વાળતો, ગાદી પર ઘડીક પડતો અને ઘડીકમાં ટટાર બેસતો, અસ્વસ્થ રાણો બુદ્ધિધનને આશાનું નિમિત્ત થઈ પડ્યો પણ – હજી 'પણ' હતું – હજી શઠરાયને શું કહ્યું તે વાત અમાત્ય પાસે કાઢી નહીં એ શંકાકંટક રહ્યો.

'રાણાજી, જે ઉપાય મારી પાસે માગો છો તે આપના હાથમાં છે. હું આપનો ઇચ્છાધીન સેવક છું.'

'હા, હા, પણ શું કરવું ધાર્યું ? એ સાળો દુષ્ટરાય ક્યાં નાસી ગયો ?'

શઠરાય બહાર એ જ ચિંતામાં છે અને દુષ્ટરાયને તેડવા માણસો ઉપરાઉપરી મોકલે છે.'

'વારુ – પણ તમે શું ધાર્યું ?'

રાણાની પાસે પૂરો ભરમ ફોડવો એ હજી નિર્ભય ન લાગ્યું. 'મહારાણા, રામભાઉ આવ્યા છે – એક કાગળ તો આપે વાંચ્યો છે. બીજા લખોટા હજી ફોડવાના છે. શઠરાયનું ઔષધ એમાંથી નીકળશે એવી હું આશા રાખું છું.'

'કેવી રીતે ?'

'મારે ને સાહેબને થયેલી વાત આપને ખબર છે. હવે આજ કાગળમાં એ વિષે શું લખ્યું હશે તે તો વાંચ્યા વિના શી રીતે જણાય ? પણ આપની ઇચ્છા જયવંત થશે જ.'

'પણ આ કલાવતીનું હાંલ્લું તો આજ ફોડવું જ અને બેને ગધેડે બેસાડવાં ! હા.'

'હું આપને સાન કરીશ એટલે એ વાત ઉપાડજો.'

'પણ આજ જ.'

'હા, જી, હા !'

એટલામાં એક અંતર્દ્વાર ઉઘાડી હાંફતો હાંફતો મ્હાવો આવ્યો. રાણો ગુસ્સે થયો.

'મ્હાવા ! હરામખોર, ખબર નથી કે આ એકાંત ચાલે છે ?'

'હા જી, મને ખબર છે અને એટલા વાસ્તે જ આવ્યો છું. રાણાજીની વાત બે લોકમાં થાય તેના કરતાં એકાંતમાં જ એનો છેડો આવે તો સારું એ આપના સેવક જન ઇચ્છે.'

બુદ્ધિધને ભયથી ડોકું પાછું ફેરવી જોયું. મ્હાવાના હાથમાં કાગળનો બીડો દીઠો. મ્હાવાએ તે રાણાના પગ પર નાંખ્યો અને હાથ જોડી ઊભો રહ્યો. રાણાએ કાગળ વાંચવા માંડ્યા અને કપાળ પર ભ્રૂકુટિ ચડાવવા માંડી. બુદ્ધિધને પૂછ્યું :

'મ્હાવા, શું છે ?'

'ભાઈસાહેબ, રાણાજી પાસે કાગળો છતાં ઉત્તર આપવા મને ગરીબને શો અધિકાર ? આપ જ રાણાજીના વિશ્વાસુ ક્યાં નથી ?'

'બહુ સારું.' બુદ્ધિધને રાણા ભણી જોયું, રાજબા બાબતના કાગળ ઓળખ્યા. ઉત્તરમાં મ્હાવાએ તિરસ્કારભરી દૃષ્ટિ નાંખી. તેની આંખને, અમાત્યના અધિકારને સન્નિપાત થયો સ્પષ્ટ લાગ્યો. રાણાએ કાગળો અમાત્ય ઉપર ફેંક્યા.

'કેવું તરકટ ! મ્હાવા ! તને ફાંસીએ લટકાવવો જોઈએ. મારા વિશ્વાસુ અમાત્ય ઉપર આવો આરોપ આણતાં તને શરમ ન આવી ? – બીક ન લાગી ? શું તેં એમ જાણ્યું કે રાણો, એટલો ભોળો છે કે આથી ઠગાશે ? – પ્રિય બુદ્ધિધન, આ દુષ્ટ કાગળો જોઈ તમે રજ ગભરાશો નહીં !'

મ્હાવો હસીને બોલ્યો : 'દીનાનાથ ! રંકનું બોલ્યું રંક. મારી તાકાત શી કે આ

કાગળો ખોટા હોય ને હું આપની પાસે લાવું ? અમાત્ય આપના વિશ્વાસુ છે તેમ મારા પર એમનો ઉપકાર છે. પરંતુ આપનો ઉપકાર અત્યંત છે. આપના પ્રત્યે મારો ધર્મ વિશેષ એવી મારી સમજણ ન હોત તો અમાત્યના ઉપકારનો બદલો હું આમ ન વાળત. આ કામ કરતાં મારે મારા મનનું કેટલું સમાધાન કરવું પડ્યું તે ઈશ્વર જ જાણે છે.

બુદ્ધિધન મ્હાવા ભણી જોઈ રહ્યો : 'મ્હાવાભાઈ ! તમે કેટલા રાજનિષ્ઠ છો તે હવે કહી બતાવવાની જરૂર નથી. તમે મારો ઉપકાર જાણ્યો છે એ મોટી વાત છે. ઉપકાર તો ઊંધી ગયો. પણ હવે મને કંઈક ઇન્સાફ કરો અને આ કાગળો મારા જ લખેલા છે અને તારી પાસે ક્યાંથી આવ્યા તે બધું સાબિત કરી બતાવશો ?'

અમાત્યની આંખની કાંઈક શરમ પડી હોય અને તે ન ખમાઈ હોય એમ જરીક નીચું જોઈ, શરમ છોડી દેવાની શક્તિ આવતાં ઊંચું જોઈ, મ્હાવો બેધડક બોલ્યો : 'હા જી, અમાત્યને જ્યારે આવું કામ કરતાં શરમ ન આવી ત્યારે ખવાસને સાબિત કરતાં શી હરકત છે ?'

રાણો ઓઠ પીસી મ્હાવા સામું જોઈ રહ્યો હતો તે હાથ પછાડી ગાજી ઊઠ્યો : 'હરામખોર, બસ કર. મારે તારો પુરાવો કાંઈ નથી જોઈતો. તું આણીશ તોપણ હું એને મારનાર નથી. કેવો જુલમ ! જા, તારું મોં કાળું કર. શઠરાય ! કામદાર !'

શઠરાય દોડતો દોડતો અંદર આવ્યો.

'પકડાવો આ લુચ્ચા મ્હાવાને ! કેદ કરો એને – સોંપો એને દુષ્ટરાયને – ક્યાં છે દુષ્ટરાય ?'

'જી, આવે છે.' શઠરાય અમાત્યની પાસે બેઠો, અને કાનમાં પૂછવા લાગ્યો કે શું છે.

'કામદાર ! જુઓ તો ખરા – આ કાગળો. આ ત્રણ ટકાનો ખવાસડો આપણા અમાત્ય સામે કેવી બાથ ભીડે છે તે ! શો ગજબ ! દુષ્ટરાય ન હોય તો કોઈ સિપાઈને બોલાવો. અરે – કોણ છે સિપાઈ બારણે ?' રાણો પોતે સિપાઈને બૂમ પાડી બોલાવે એ અનુભવ સૌ પ્રથમ જ થયો અને બહાર ઊભેલા સર્વ અમલદાર મંડળમાં ક્ષોભ પ્રસર્યો.

'જી, હું છું.' – કહી વિજયસેન અંદર આવ્યો.

વિજયસેનને હુકમ થયો અને તે મ્હાવાને પકડી બહાર લઈ ગયો.

રાણો નિઃશ્વસ્ત થઈ તકિયા પર પડ્યો.

બુદ્ધિધન બોલ્યો : 'રાણાજી, આ યોગ્ય નથી થયું. મ્હાવાની પાસે સાબિતી હોય તે લેવી જોઈએ. આપની આંખમાં હું નિર્દોષ છું તેવા જ જગતની આંખે પણ મારે ઠરવું જોઈએ.'

'હવે સાબિતી ને બાબિતી; જવા દોને બધું. જે થયું તે ઠીક જ થયું છે. નીચ માણસોને ઊંચાં ચડાવવાં એ મોટાંને છેડ્યા કરતાં વધારે છે. એની પાસે સાબિતી માગી એટલે એ ફૂલી જાય ને કંઈ કંઈ કુભાંડ કરે.' શઠરાયે કહ્યું :

'રાણાજી – મારી પ્રાર્થના સાંભળવી જોઈએ.'

રાણો જરીક બેઠો થઈ ધીમે રહી બોલ્યો : 'શઠરાય ! અમાત્ય ખરું કહે છે. મ્હાવાને ધમકાવ્યો તે મેં જાણી જોઈને ધમકાવ્યો છે. નીચને ઊંચો ચડાવવો નહીં. પણ આ વાત મારી પાસે ઘણે ઠેકાણેથી આવી છે. હું એ વાત બિલકુલ માનતો નથી. પણ, બુદ્ધિધન, મનમાં ન લાવશો – હુંયે માણસ છું. આજ નહિ તો ભવિષ્યમાં મારા મનમાં વહેમ ઉત્પન્ન થાય. અને તેમ થાય તો તે ખોટું, માટે તમારી ઇચ્છા પ્રમાણે થવું જોઈએ.

'હાજી.' અમાત્ય ધારીધારીને રાણા સામું જોવા લાગ્યો.

'કામદાર, તમે આ બાબત તપાસ કરવાનો બંદોબસ્ત કરો. એટલામાં હું અંતઃપુરમાં જઈ આવું છું. રાણીને પણ આ બાબતમાં કાંઈક ખબર છે ને મારે તેની તપાસ કરવી જોઈએ.'

શઠરાયની ખટપટનું ઊંડાણ જોઈ અમાત્ય આભો ન બન્યો. પણ રાણી પર રાણાનો વિશ્વાસ ઘણો હતો તેની એને ખબર હતી તેથી તેની બીક સમીપ લાગી. રાણો ઊઠ્યો અને વેગથી અંતર્દ્વાર ભણી ચાલ્યો. દ્વાર ઊઘડતાં જ બંદૂકના જેવો – કાંઈ તૂટી પડ્યું હોય તેવો – કડાકો થયો. રાણો ખચક્યો અને આશ્ચર્ય તથા ભયથી ઊંચુંનીચું જોવા લાગ્યો. 'હાં, હા – ખમા, ખમા' કરી શઠરાય અને અમાત્ય દોડી આવ્યા. રાણાના પગ તળેથી જમીન તૂટી પડી, એક મોટું ગાબડું પડ્યું, અને નીચે ધસતી માટીમાં રાણાનો પગ સર્યો. બુદ્ધિધને બાથ ભીડી રાણાને પકડી રાખ્યો અને બે જણ પાછા ખસી નક્કર જમીન પર આવી ઊભા. બેચાર પળમાં ચારપાંચ ફૂટનો એક ખાડો થયો અને માટીનો ઢગ બે પાસથી કોણાકારે પડી તેમાં સ્થિર થયો. મહેલની જમીનના સુંદર આરસ છૂટા થઈ માટીમાં અર્ધા દબાયા અને વહેંતિયાં માણસની દુનિયામાં ધરતીકંપથી અર્ધ ડૂબેલાં ઘર જેવા લાગવા માંડ્યા. અંતર્દ્વારનો લાકડાનો ઊમર પુલ પેઠે ખાડા પર રહ્યો. ખાડાની સામી બાજુએ અંદરથી માણસો ભરાયાં. રાણા ભણીની બાજુએ પણ બહારથી માણસો આવી ભરાયાં. ગભરામણ, શંકા, તર્ક, સૂચનાઓ, બૂમાબૂમ, અને એવાં એવાં મોટાંનાનાં પંખીઓનાં ટોળેટોળાં સર્વનાં મુખતરુ પરથી ઊડી ખાડા પર ભમવા લાગ્યાં.

'દગો, દગો, કપટ, કપટ,' કરી બુદ્ધિધને રાણાને ઝાલી રાખી બૂમ પાડી. સમરસેન, વિજયસેન, પ્રમાદધન, જયમલ, નવીનચંદ્ર અને તેમની સાથે આવેલું મંડળ અમાત્યની આસપાસ વીંટાઈ વળ્યું. બુદ્ધિધનની આંખના ઇશારાની વાટ જોતો નવીનચંદ્ર સામો ઊભો રહ્યો. સમરસેન અને વિજયસેન તરવાર પર હાથ મૂકી અમાત્ય અને રાણાની આસપાસ આવી ઊભા. ચોબદારો અને સિપાઈઓ ખડખડાટ, ભડભડાટ કરતા દોડાદોડ કરવા લાગ્યા. બિલકુલ અજાણ્યો શઠરાય – આંખ વતે દુષ્ટરાયને ખોળતો – દિગ્મૂઢ બની ગયો અને 'શું છે – શું છે –' કરતો રાણાની આસનાવાસના કરવા લાગ્યો. કરવતરાય અને બીજા અમલદારો તેની પાછળ તરવરવા લાગ્યા.

'અરે જુઓ છો શું ? કોઈ મહા નીચ રાજદ્રોહીનો આ પ્રપંચ છે ! મારા મહારાણા, ઈશ્વર તમ પર પ્રસન્ન રહો ! વિજયસેન, વિજયસેન, જુએ છે શું ? બાંધો કેડ અને એકદમ તપાસ કરો, શું છે આ ? – પ્રિય રાણાજી, આપને કાંઈ ઈજા તો નથી થઈ ? અરે કરો આધો આ માટીનો ઢગ અને જુઓ એની પાછળ અને નીચે : સાવધાન રહેજો, હથિયાર સજ્જ રાખજો – અરે કાંઈ દારૂબારૂનું તો તોફાન નથી – જુઓ પણ માટી ગરે છે !' બુદ્ધિધન ગાંડા જેવો બની, આંખો ફાટી કરી દઈ, ઘાંટો ફાટો કરી દઈ, ચારે પાસ નજર ફેરવતો એક હાથે રાણાને ઝાલી બીજે હાથે વિજયસેનને ધક્કેલતો ચિત્રગર્જના કરવા લાગ્યો.

'શું, શું બુદ્ધિધન, આટલા બાવરા કેમ બની ગયા છો ? જખ મારે છે. છોડો મને – જુઓ એ ખાડામાં અજવાળા જેવું શું જણાય છે ?' – કહી ભૂપસિંહ ખાડામાં ઊતરવા લાગ્યો.

'ના, મારા રાણા, સુવર્ણપુરના સદ્‌ભાગ્યને એ જોખમમાં પડવાની જરી પણ જરૂર નથી. આપ છેટે ઊભા રહો. અમે તપાસ કરનાર ઘણા છીએ. ચાલો, કામદાર' – કરી બુદ્ધિધન ખાડામાં ઊતર્યો ને પાછળ સૌ ઊતરવા લાગ્યા. શઠરાય ચિંતામાં પડી વિચાર કરવા ઊભો.

ભૂપસિંહને બુદ્ધિધનની રાજભક્તિ સાકાર થતી પ્રિયદર્શન લાગી. શઠરાયના ભણી શંકા સાથે જોવા લાગ્યો. વિજયસેન, સમરસેન અને કેટલાય અમલદારો મજૂર પેઠે કામ કરવા મંડી ગયા. માટી દૂર ખસેડી દીધી. તેની તળેની છત ભાગી ગયાથી કટકા થઈ આડાં પડેલાં પાટિયાંની એક બાજુએ થઈ સૌ અંદર ગયા. તે જમીન નીચે ગલી જેવું દેખાયું તેમાં નીચાં વળી જુએ છે તો તેને મોખરે હાથમાં સળગાવેલું ફાનસ ધરી જમાલ અને પાછળ તરવાર લઈ રણજિત ઊભેલા દેખાયા ! 'પકડો, પકડો, કાઢો, કાઢો !' એમ ભોંયરામાં બૂમ પડી અને ઉપર ઊભેલાઓએ જોસભેર ઉપાડી લીધી. ચોબદાર અને સિપાઈઓએ તેમને પકડી ઘસડી ઉપર આણ્યા અને તેમના મોં ઉપર અજવાળું પડતાં સૌ આશ્ચર્યમાં પડ્યા. તેમને મારવા લાગ્યા. અને જમાલ અહીં ક્યાંથી તે વિચારમાં પડ્યા. જમાલને જોઈ શઠરાયનું મોં ઊતરી ગયું; આશ્ચર્ય, ઊંડા વિચાર, અને ખેદમાં તે પડી ગયો; નીચી રાખેલી આંખો ત્રાંસી કરી બુદ્ધિધન ભણી ન્યાળવા લાગ્યો, અને ઊભો ઊભો ખશિયાણો પડી જઈ ધરતીમાં કળી જતો હોય તેમ શિથિલ વિકારને વશ થઈ ગયો. જમાલ શઠરાયનું પોતાનું માણસ છે એ રાણો સારી રીતે જાણતો હતો. 'હવે જમાલ અહીંયાં નીકળ્યો એ બાબત શો ખુલાસો કરવો ? ગમે તે ખુલાસો કરીશું પણ રાણો શી રીતે માનશે ? રાણાના કોપનું સમાધાન શી રીતે થશે અને એ કોપનું ફળ શું નીવડશે ? આટલી ખોળ કર્યા છતાં પત્તો ન લાગ્યો અને આજ જમાલ આ પ્રકારે શાથી, શી રીતે, શા કારણથી, શું કરવા અને કોની પ્રેરણાથી આવ્યો હશે ? દુષ્ટરાય હજી કેમ ન આવ્યો ? આ સર્વ બનાવો અને રામભાઉનું પ્રકરણ એ સર્વ વચ્ચે સંબંધ તો નહીં હોય ? અને એ પ્રકરણોનો સૂત્રધાર અમાત્ય જ હશે – અથવા એ ન હોય તો બીજું કોણ હોય ?' એવા એવા અનેક તર્કમાં

પડતું સુવર્ણપુરના જૂના કારભારીનું ચિત્ત, ક્ષિતિજ બહાર ઊભેલા બીજા કોઈ જ્યોતિનો પ્રકાશ – ભાગ્યનું દ્વાર ઉઘાડવા તત્પર થયેલા કોઈ ન દેખાતા પરાક્રમીનો હાથ દ્વારની સાંકળ આગળ ઊભેલો – જોવા લાગ્યું અને સૂર્યનાં કિરણ જોઈ ચંદ્ર અસ્ત થાય તેમ અંતરમાં ઝાંખું પડવા લાગ્યું. તેની સમયસૂચકતા જતી રહી, ભાન ખસી ગયું, અમંગળ શંકાઓ અને ભય ચિત્ત પર ચડી બેઠાં, અને આવતી આપત્તિને બળે પોતાના પાસામાંથી ખસી જનાર સર્વ મંડળમાં પોતાની બુદ્ધિ જ અગ્રેસર થઈ હોય એમ લાગ્યું. જગતના જાણવા પહેલું પોતાનું ભવિષ્ય પોતે જ વર્તી કાઢતા જેવું ચિત્ત નિર્બળ થઈ ગયું. બુદ્ધિ સાથે ધૈર્ય ગયું અને કલ્પનારાત્રિનો કાળો અંધકાર પડ્યો અને તેથી એની નજર આગળ કંઈ કંઈ ભૂતો નાચતાં ખડાં થયાં. ભૂતકાળનાં પ્રપંચો અને પાપોનું ભયંકર નૃત્ય સ્મશાનમાં ઊભેલા જેવા તેના દીન મનને ધ્રુજાવવા લાગ્યું. વિજયસેન પાસે રાણાએ મ્હાવાને પકડાવ્યો હતો તેમાં પોતે કૃત્રિમતા સમજતો હતો તેને ઠેકાણે ભયંકર સત્ય જણાયું. આપત્તિકાળના મિત્ર જોશી જેવી ખોટી આશા તેને વ્યર્થ વાહવા લાગી અને તે છતાં ભય ઓછો થયો નહીં. તેને કાંઈ સૂઝ્યું નહીં અને બુદ્ધિ પણ અવળી ફરી બેઠી. સર્વ સંપત્તિનો નાશ મન પાસે આવી ઊભો રહેતાં એકલા દુષ્ટરાય પર ચિત્ત ચોંટ્યું અને તેની ચિંતામાં પડ્યું. મડદું બની જતાં શરીરના રુધિર પેઠે એની વૃત્તિ થીજી ગઈ – જડ થઈ ગઈ. આણી પાસ અમાત્યનો ઉત્સાહી પ્રયત્ન પાણીદાર ઘોડા પેઠે વેગ પર દોડતો હતો ત્યારે આ કારભારી ગળિયા બળદ જેવો થઈને એક ખુરશી પર બેઠો અને આસપાસનો બનાવ એને ચંચળ કરવા અશક્ત નીવડ્યો. જે કારભારીની પ્રપંચબુદ્ધિ આખા રજવાડામાં ઘણા અનુભવાળી, શીઘ્ર, તીવ્ર, સર્વકાર્યગ્રાહી, રાણાઓ અને ઠાકોરને વશ કરનારી અને જયવંત ગણાતી હતી તે કારભારી વીર્યહીન અને ભાન વગરનો – બાળક જેવો – વૃદ્ધ જેવો – નપુંસક જેવો – થઈ શૂન્યમતિ બન્યો સાધનહીન જેવો ખોળામાં હાથ નાંખી એક ખુરશી પર બેઠો. એનો એ શઠરાય – એનાં એ એનાં સાધન – સર્વ નિષ્પ્રયોજન થયું લાગ્યું.

'કાબે અર્જુન લૂંટિયો, એ ધનુષ્ય, એ બાણ !'

નવીનચંદ્ર – જે આ સર્વ તમાસો જોઈ રહ્યો હતો, જેને કારભારીની કળા જોવાનો લાભ મળ્યો હતો – તેને પણ જમાલને ખાડામાંથી નીકળતો જોઈ નવું ભાન આવ્યા જેવું થયું. નિરનિરાળી છૂટીછૂટી ઘણીક વાતો તે જાણતો હતો તે સર્વ જમાલને જોતાં સંઘાઈ ગઈ. ખટપટનું પરિણામ કાંઈક કળી ગયો અને બુદ્ધિધને સોંપેલું કાર્ય પોતાને કરવા વખત નહીં આવે એટલે શુભ પરિણામ ચેતી ગયો. શઠરાયની ધારણાઓ તેને અમાત્યે જ કહી હતી. કેવી તે ધારણાઓ હતી અને કેવું તેનું પરિણામ નીકળશે તે વિચારતાં તે મનમાં બોલી ઊઠ્યો :

'આવ્યો છે કોડે, પણ જશે માથે બોડે,
ધિક્કાર ફટ એના નામને રે !'

અને પોતે આવી જાતનું બોલી ઊઠ્યો તે વિચિત્ર લાગ્યાથી હસ્યો. પાછલા

દિવસે – અમાસે જ વનલીલા કુમુદસુંદરી પાસે રુક્મિણી વિવાહમાંથી આ ગાતી હતી તે અત્યારે સાંભરી આવ્યું. કુમુદસુંદરી સાંભરી. તેની જોડેની મેડમ રહી અમાત્યના ઉજાગરાની પણ સાક્ષી સ્મરણશક્તિ પૂરવા લાગી અને વિચાર કરવા લાગ્યો : 'આહા ! આટલા ઉજાગરાથી આ ફળ મળવા વખત આવ્યો છે – શી વાત – શી બુદ્ધિ – પોતાના કુટુંબની ફજેતી ન થાય અને અપરાધી શિક્ષા પામે એ રસ્તો – બુદ્ધિધન – આ ઠીક શોધી કાઢ્યો ! વારુ, જમાલ, તેં આટલું ન કર્યું હોય તો આ અનુભવ પ્રત્યક્ષ ન થાત ! – અને તેની સાથે એ જ બનાવમાંથી શઠરાયને નુકસાન કરવાનો પ્રસંગ આણ્યો ! ખોટામાંથી સારું પરિણામ આણવું – વિપત્તિને સંપત્તિનું સાધન કરી દેવું – વગર ભણેલા બુદ્ધિધન – તમે ક્યાં શીખ્યા ? ગજબ છે !' આ વિચારનદી વહેતી વહેતી રાજખટપટના અવલોકન કાર્યમાં ભળી ગઈ.

જમાલ ને શુક્રાચાર્ય રણજિત બેના પર મુક્કાબાજી કરવા રાજનિષ્ઠ તેમ જ ખુશામતિયો વર્ગ એક થઈ ગયો. રાણાએ તેમને અટકાવ્યા.

બુદ્ધિધન : 'સમરસેન, તું બીજા માણસો લઈ આ સુરંગનું મૂળ શોધી કાઢ. જોજે, સંભાળીને જજે, રાણાજી, આ જમાલ અને રણજિતને વિજયસેનને સોંપો. એમની ખાનગી તપાસ એકાંતમાં થશે, – કેમ કામદાર સાહેબ ?' બુદ્ધિધને ચારે પાસ જોવા માંડ્યું.

ઊભેલા મંડળની પાછળ બેઠેલા શઠરાયે ઊંડાણમાંથી જવાબ આપ્યો : 'હાં !'

'આવો, આવો, કામદાર, પાછળ કેમ બેઠા છો ? આજ કેમ આમ છે ?' રાણાએ શઠરાયનો સ્વર આવ્યો તેણી પાસ નજર કરી કહ્યું. સૌ ખસી ગયા અને માણસોની ઠઠની ભીંતો વચ્ચે રાણા પાસેથી તે શઠરાય બેઠો હતો ત્યાં સુધી એક સાંકડી ગલી બની. રાણાએ શઠરાય ભણી ચાલવા માંડ્યું. ભોંયરામાંથી જમાલ નીકળ્યો અને શઠરાય આમ મન્દ બન્યો તે જોઈ સર્વ તર્કારૂઢ થયા. આખરે શઠરાય ઊઠ્યો અને મંદગતિથી વીલે મોંએ રાણા ભણી આવવા માંડ્યું. તેને ઊઠતાં કાંઈ એવી વાર લાગી ન હતી, ચાલવામાં કાંઈ અસાધારણ મંદતા હતી નહીં. અને તેના મુખની કલાંતિ હંમેશાં ધ્યાન ખેંચે એવી ન હતી, પણ એની રોજની ચપળતા અને આજનો બનાવ સરખાવી સર્વના મનમાં સ્વયંભૂ સૂચનાઓ ઉત્પન્ન થઈ આવી અને રજપૂત તેના ભણી જે સભ્યતા દર્શાવતો હતો તેમાં સર્વને ભયંકર કૃત્રિમતા લાગવા માંડી. છાતી કાઢી જમણો હાથ લાંબો કરી રાણાએ કારભારીનો હાથ પકડ્યો અને બોલ્યો :

'મારા અનુભવી રાજભક્ત કામદાર, આજ તમારી મદદની ખરેખરી અગત્ય છે. તમને ખબર છે કે' (બુદ્ધિધન ભણી નજર કરી) 'અમારા જૂના સ્નેહીઓ પર વિશ્વાસ રાખવાનો વખત રહ્યો નથી. ત્યારે, તમે પણ આમ મન્દ રહેશો તો અમારે કોને શોધવા જવું ? જુઓ, આ તરકટનો ભાવાર્થ શોધો, બોલાવો દુષ્ટરાયને.' કામદારનો હાથ ઝાલી રાખી તેની આંખ ભણી શકરાબાજના જેવી – ગરુડના જેવી – તીણી દૃષ્ટિથી રજપૂત જોઈ રહ્યો.

'આહા ! વિશ્વાસુ કારભારીઓનો ખપ આવે પ્રસંગે જ પડે છે – તેમની કિમ્મત

આવે સમયે જ જણાય છે !' મૂછ આમળતો રાજા બોલ્યો.

રાણાનો અક્કેકો બોલ કારભારીને અંતરમાંથી ઊભો ને ઊભો બાળી મૂકવા લાગ્યો. અક્કેકો અક્ષર તેને અક્કેકા, પળેપળે દેવાતા વિષદંશ જેવા, ચાટકા દેવા લાગ્યો; તેને આભ અને ધરા એક થયાં લાગ્યાં; પોતાના સર્વ મંડળમાં પોતાનું કોણ તે તેને ન સૂઝ્યું. આખરે તેનું પોતાનું માણસ નીકળી આવ્યું.

નરભેરામ પાછો આવ્યો હતો અને કેટલીક વાર થયાં કરવતરાયના કાનમાં લાંબી વાત કહ્યાં કરતો હતો. એ વાત થઈ રહી અને નરભેરામે ન્યાયાધીશનો કાન મુક્ત કર્યો એટલે કરવતરાયની દૃષ્ટિ શઠરાય પર પડી અને ભાઈની વિપદ અવસ્થા દેખી ભાઈ વહારે ધાયો.

કરવતરાયની પ્રપંચશક્તિ શઠરાયના જેવી ન હતી. તે દેખાવમાં પ્રતાપી ઓછો પણ કદાવર વધારે હતો. શઠરાયને કપાળે કરચલીઓ વળી હતી, તેને ધોળાં આવ્યાં હતાં અને ઊતરતી અવસ્થા શરીર પર બેઠી હતી. કરવતરાય હજી દેખાવે જુવાન અને મજબૂત હતો. તેની મૂછોના થોભિયા ફક્કડ અને કાળી ભમ્મર હોવા છતાં કંઈ કંઈ ધોળાશ આવી હતી તેના પર કલપ મજબૂત લગાડ્યો હતો. તેની હિંમત શઠરાયના કરતાં ઘણી વધારે હતી અને મોટા ભાઈના કરતાં મન ઓછું તાર્કિક હોવાથી દુઃખ રહેવાની શક્તિ વધારે ધરતું હતું. તેની આંખમાં શરમનો લેશ પણ ન હતો, હૃદય દયા અને ઉપકારને ઓળખતું ન હતું, બુદ્ધિ સત્ય અને ન્યાયે ચાલવાનું કારણ સમજતી ન હતી. આવું છતાં તેનું મન કુટુંબવત્સલ વધારે હતું અને ભાઈની અવસ્થા જોઈ એનું હૈયું ભરાઈ આવ્યું; બધા સમજ્યા એટલું તો સમજ્યો પણ ભાઈને થયા હતા તેનાથી અર્ધા પણ વિચાર પોતાને થયા ન હતા એટલે 'શું થનાર છે ?' એ વિચારથી મન મજબૂત રહ્યું અને ભાઈને પડખે આવી ઊભો. અંતે ભાઈના સામું જોઈ, પછી રાણાના સામું જોઈ બોલ્યો :

'પ્રતાપી મહારાણા, આ રાજદ્રોહી તરકટ થોડી વારમાં આપણી પોલીસ શોધી કાઢશે અને અપારધીઓ કઠણ સજા ભોગવશે. આપના ચરણના પ્રતાપથી આ સર્વ પરિણામ પળવારમાં થયું સમજો. સુવર્ણપુરના મહારાણાના શત્રુ નાશ પામશે જ.'

'નિઃસંશય એમ થવાનું જ !' ભાઈને જોઈ કારભારીને બોલવાની શક્તિ આવી.

'ત્યારે બોલાવો દુષ્ટરાયને ! બુદ્ધિધન, લક્ષમાં રાખજો જે કારભારી કહે છે તે. રાણાના શત્રુ નાશ પામશે !' ડોકું ધુણાવી રાણો કારભારી સામે હસ્યો.

સ્મિત કરી અમાત્ય બોલ્યો : 'રાણાજી, આપ તો નાશ પામશે કહો છો પણ હું તો એમ જ જાણું છું કે તેઓ નષ્ટ થયા જ.'

'દુષ્ટરાય ક્યાં ? – બુદ્ધિધન – સરત રાખજો – રાજાઓની આગળ બોલેલા બોલ કરેલાં કામના કરતાં વધારે ભારે થઈ પડે છે.'

'નિઃસંશય !'

સર્વ આ વાતોથી વિસ્મયમાં પડતા હતા. કરવતરાય મનમાં જય પામતો હતો

– તે એવું સમજીને કે રાણો હવે રાજબાનું પ્રકરણ કાઢશે. શઠરાય એથી ઊલટું જ સમજ્યો; તેના પગ થરથરવા લાગ્યા, બુદ્ધિધન સામું કઠણ દૃષ્ટિથી – ઊંડા વૈરભાવથી – જોઈ રહ્યો. રાણા અને અમાત્યનો ક્રૂર સંવાદ તેણે અટકાવ્યો.

'મહારાણા, હવે વાતો કરતાં કામની વધારે જરૂર છે. આ બાબતમાં મૂળ શોધી કાઢવું જોઈએ. અમે બે ભાઈઓ અને સર્વ અમલદારોએ તરત નીકળવું જોઈએ. બુદ્ધિધન આપણી સાથે ચાલો. આ કાર્યની તપાસ કરવી જોઈએ – તેમાં તમારી પણ જરૂર પડશે જ–'. કંઈક સારો વિચાર સૂઝી આવવાથી કારભારી ટટાર થઈ બોલ્યો. કોઈ પણ બહાને રાણાના પંજામાંથી તરત છૂટી જઈ – એને જ કલાવતી અને નરભેરામના પંજામાં રહેવા દઈ, સૌ વાત હાથથી ગઈ માલૂમ પડે તો ગમે તો રાણાને જ આ દુનિયામાંથી વિદાય કરવો અથવા તેમ ન બને તો પોતે કુટુંબ અને દ્રવ્ય લઈ સુવર્ણપુરમાંથી પોબારા ગણવા એ કલ્પના તેના મગજમાં તરી આવી. અમાત્યને પણ રાણા પાસે રહેવા દેવો નહીં એવું પણ ધાર્યું. આ છેલ્લો ઘુમાડાનો બાચકો ભર્યો તેનો તેને લાભ મળે એ થવા ન દેવા જેટલી અક્કલ રાણામાં હતી જ.

'ના રે ના, કામદાર, હાલ તમને છૂટા ન મુકાય. આજના બનાવથી હું અસ્વસ્થ થયો છું અને મારા મનનું સમાધાન કરવા તમે અહીં જ રહો.'

કારભારીનો છેલ્લો પાસો ધાર્યો ન પડ્યો. તે નિરાશ થયો.

'દુષ્ટરાયને બોલાવો, કામદાર. આ બાબતમાં તમે કેમ સાંભળતા નથી ?'

શઠરાયે ઉત્તર ઘડી કાઢ્યો તે પહેલાં કરવતરાય બોલી ઊઠ્યો : 'રાણાજી, આ નરભેરામ અહુણાં જ ઘેરથી આવ્યા. તેમણે સમાચાર આણ્યા છે કે એ હાલ આવી શકે એવી તેના શરીરની અવસ્થા નથી.'

'હેં ! શું થયું છે એમને ? અહુણાં તો દરબારમાં હતા. શું તમારા ઘરમાં પણ દગોફટકો થયો છે કંઈ ?'

'હા જી, કાંઈ એમ જ છે.' શઠરાય અને સર્વ ચમક્યા.

'શું હા ? શું થયું છે ? શું થયું છે, નરભેરામ ?'

'જી મારી જીભ ઊપડે એમ નથી; ક્ષમા કરો.'

'શું મારી આજ્ઞા તમે નહીં પાળો ?'

'જી, કહેનાર આ આવે.' ઘાયલ થયેલો મેરુલો હાથ ઉપર લોહીવાળો પાટો બાંધી શ્વાસભર્યો દોડતો દોડતો આવ્યો, અને બૂમ પાડતાં પાડતાં રાણાના પગ આગળ પડતું મૂક્યું.

'જુલમ, જુલમ, મહારાણા ! આપના રાજ્યમાં જુલમ ! મારી વહારે કોઈ ધાઓ રે – બાપજી !' કહી પોક મૂકી. સિપાઈઓ તેની આસપાસ ભરાઈ તેને ઉઠાડવા લાગ્યા. દુષ્ટરાયની કૃપાના પાત્રની સિપાઈઓ આસનાવાસના કરવા લાગ્યા.

એટલામાં ખાડામાં પણ કાંઈ ગરબરાટ થયો, તેના ભણી સૌનું લક્ષ ગયું, અને

થોડી વારમાં રથી, નીચદાસ અને ખોડાને સુરંગના મૂળ આગળથી હાંકતો હાંકતો સમરસેન પોતાના મંડળ સાથે આવ્યો.

સૌનાં લક્ષ બહુ પાસ ખેંચાયાં. કરવતરાયે પણ ભાગ્યનો ઓટ દીઠો. નરભેરામે કાનમાં કરેલી વાતથી તેનું અંતઃકરણ નબળું પડ્યું હતું પણ પ્રસંગ સાચવવા તમાચો મારી ગાલ રાતો રાખવા પ્રયત્ન કરી જાણેલી વાત ઢાંકી રાણા સાથે દમભેર વાત કરી હતી. મેરુલાને જોઈ ઘરની બાબત ભય લાગ્યો, સમરસેનનો સાથ જોઈ બીજી પાસથી ભયદર્શન થયું.

દુષ્ટરાય એકલો ઘેર દોડ્યો અને પહોંચ્યો તો ઓટલે સિપાઈઓ તડાકા મારતા હતા. તેમને વટાવી અંદર જાય છે તો બારણું બંધ. મેડીએ ચડી ચોકમાં જોતાં તેની આંખ ફાટી. ચોકમાં રમનારાંએ મિયાંબીબીનો વેશ કાઢ્યો હતો. મેરુલો મિયાં બનેલો, રૂપાળી અને ખલકનંદા બીબીઓ બનેલી અને ભવાઈ ચાલી રહેલી. અગાશીમાં ખડખડાટ સાંભળી ખલકનંદા ચમકી અને સંતાઈ ગઈ. તલવાર લઈ દુષ્ટરાય બીજે દાદરે થઈ ચોકમાં ગયો. અને આંખની શરમ વિના બીજી સર્વ મર્યાદાથી ભ્રષ્ટ થયેલાંની આટલી રહેલી મર્યાદા પણ મુકાવી. દુષ્ટરાયને મત્સર ચડ્યો અને મેરુલા પર તલવાર ખેંચી. મેરુલાને હાથે તલવાર વાગી, વાગતાં સુધી શરમ રાખી, પણ વાગી એટલે શરમ તોડી ચાકર ધણીની સાથે દ્વન્દ્વયુદ્ધમાં પડ્યો અને દુષ્ટરાયની તલવાર ખેંચી લીધી. નિરાશ થયેલા દુષ્ટરાયે બૂમ પાડી, ચોકનાં બારણાં ઉઘાડી દીધાં. સિપાઈઓ અંદર આવ્યા, પણ તે આવતાં પહેલાં દુષ્ટરાય પર ઘા કરી પાછલે બારણેથી મેરુલો નાઠો. નાસતાં નાસતાં પોતે તલવાર સાથે પકડાય નહીં માટે તલવાર રૂપાળીના ભણી ફેંકી, 'ઉગારજે કે મારજે' કરી, મંત્ર મૂક્યો. તલવાર એક ખૂણામાં પડી. દુષ્ટરાયને ઘા કારમો થયો અને જાતે નબળો હોવાથી જમીન પર પડ્યો. રૂપાળીએ બાજદાવેડા કરવા માંડ્યા અને મોં વાળવા તથા ફૂટવા લાગી. દુષ્ટરાયમાં બોલવાની તાકાત ન હતી. સિપાઈઓએ રૂપાળીને પકડવાનો વિચાર કર્યો પણ ઠીક ન લાગ્યું. આખરે બધાં બારણાં આંતરી બેઠા, અને 'બાઈ, કારભારી આવશે એટલે તમારા આ કામના સમાચાર કહીશું – તમને જવા નહીં દઈએ' એમ રૂપાળીને કહ્યું. રૂપાળી તેમને ધમકાવી મેડીએ ગઈ, પુરુષનો વેશ લઈ છાપરે ચડી, દુષ્ટરાયની તલવાર લઈ જોડેના ઘરમાં ઊતરી, તે ઘરવાળાં ચમકયાં અને પાછળ આવ્યાં, તેમને વટાવી તેમને ઉઘાડે બારણેથી રસ્તામાં નાઠી, એકબે ગલીઓ બદલાઈ એટલે લોકનાં ટોળામાં ભળી જઈ, નિરાંતે ચાલી – મેરુલાને ઘેર ગઈ. મેરુલાનો ભાઈ ઘરમાં હતો તેની પાસે વાતો કરવા મંડી; અને બારણાં અટકાવી, તેને સમાચાર કહી, મેરુલાની શોધ કરવા મોકલ્યો.

ભાઈના ઉપર વીતેલું તોફાન પરસાળના એક જાળિયામાંથી છાનુંમાનું જોઈ ખલકનંદા અજાણી બની ઢોંગ કરી પરસાળની મેડી પરના હીંચકા પર આંખો મીંચી સૂતી.

દુષ્ટરાય શું કરે છે ને શી ગમત થાય છે તે જોવાના રસથી તેમ જ તે જાણવું

અમાત્યના કામને ઉપયોગી હોવાથી, દરબારમાંથી બહાર નીકળવાનું મળતાં શઠરાયે સોંપેલું કામ મૂકી તેના જ ઘર ભણી નરભેરામ ચાલ્યો. રસ્તામાં મેરુલો દોડતો સંતાતો મળ્યો તેને પકડી ઊભો રાખ્યો અને સમાચાર જાણી લઈ શિખામણ દીધી કે 'તું દરબારમાં અહુણાં જ જા અને દુષ્ટરાય સામી તું જ ફરિયાદ કર – તેનો તારો અસ્ત થવા બેઠો છે માટે તું કહીશ તે માનશે. સંતાઈ પેસીશ તો ગુનેગાર ઠરી મરીશ.' કેવી રીતે દરબારમાં વાત કરવી તે પણ શીખવી. મેરુલો કહે 'મારે ઘેર જઈ પછી દરબારમાં જઈશ. મરવા પડેલા દુષ્ટરાય વિના મને કોઈને દીઠો નથી, ને દેખનાર મારી વાત નહીં કરે પણ મારા ભાઈને સાવધાન કરી આવું.' રસ્તામાં ભાઈ મળ્યો. બે ભાઈ ઘેર ગયા. રૂપાળીને મળ્યા. તેને મેરુલાએ ભાઈની સાથે બેત્રણ ગાઉ છેટે બીજા રાજ્યના ગામડા ભણી રવાના કરી પોતે દરબારમાં આવ્યો. નરભેરામ ત્યાંથી જેલ ભણી જાય છે તો રામભાઉ અને તર્કપ્રસાદ પોતાનાથી પહેલાં જઈ પહોંચેલા, કારણ તેઓ ઘોડાગાડીમાં નીકળ્યા હતા. વાણિયો જેલમાં તેમને મળ્યો અને સર્વ સમાચારનું રામભાઉએ ટિપ્પણ કર્યું. નરભેરામ તે સર્વ જાણી ઉતાવળે પગે દરબારમાં પાછો ફર્યો અને શઠરાય રાણા સાથે વાતોમાં હોવાથી કરવતરાયને સૌ સમાચાર કહ્યા. તેમ જ એવું પણ કહ્યું કે મને રસ્તામાં ઘાયલ થયેલો મેરુલો મળ્યો અને તે દુષ્ટરાયના સામી ફરિયાદ કરવા આવનાર છે. મેરુલો શાથી ઘાયલ થયો તે કારણ પણ કહી બતાવ્યું. કુટુંબની લાજ ગઈ જાણી કરવતરાયને ક્લેશ થયો. દરબારમાં એ વાત કહી નહીં બતાવાય એ નક્કી. તેમાં ઊલટો ચોર કોટવાળને દંડે – મેરુલો ઊલટો ફરિયાદ કરવા આવ્યો જોઈ શું કહેવું તે સૂઝ્યું નહીં. દુષ્ટરાય પોતે ઘાયલ થયાની વાત નરભેરામે કરી નહીં.

મેરુલાને ઘાયલ સ્થિતિમાં જોઈ સૌ ચમક્યા અને ફરિયાદનું કારણ પૂછ્યું. શઠરાય કારણ જાણતો ન હતો. તે એને પોતાનો ગણી જમીન પરથી ઉઠાડવા ગયો.

'કામદારસાહેબ, મારો બચાવ હવે આપ કરી શકો તેમ નથી. મોટાભાઈના જ સામી મારે ફરિયાદ છે.'

શઠરાય ચમક્યો અને આઘો ખસ્યો.

'રાણાજી, મેં કામદારનું લૂણ ખાધું છે. તેમના ઘર સામે ફરિયાદી કરવી એ મને ઘટતું નથી. પણ હવે ન ચાલ્યે કરવી પડે છે. ફોજદારસાહેબની કાંઈક રાજદરબારી છાની વાત મેં જાણી તે એમના જાણવામાં આવ્યું અને મારા પેટમાં છાની રહેશે નહીં. જાણી મારી આ દશા કરી છે. જો હું નાઠો ન હોત તો મને પૂરો કરત. મને હવે ઘરમાં જતાં પણ બીક લાગે છે માટે અહીં આવ્યો છું.'

'એવી શી છાની વાત હતી ?' રાણાએ પૂછ્યું.

'અરે, બાપજી, તે વળી આપને કહેવાય ? હોય એ તો. ખટલા છે. પણ, માબાપ, મને મોટાભાઈએ ધાર્યો એટલા હલકા પેટનો હું નથી. મારે માગવાનું એટલું છે કે ગમે તો મારી ફરિયાદનો નિવેડો આવે ત્યાં સુધી કે ગમે તો હું મારે ગામ

જવા નીકળવા પરવારું ત્યાં સુધી આપનાં વિશ્વાસુ માણસોની ચોકી આપો કે પોલીસના સિપાઈઓ મને સતાવે નહીં. મારે બીજું કાંઈ નથી જોઈતું. હું ગરીબ માણસ છું.'

'પણ એ છાની વાત શી ? તું જુઠ્ઠો કે સાચો તે શું જણાય ? કેવો હરામખોર – પૂછ્યું તેનો જવાબ નહીં !'

'અરે રાણાજી – લો ત્યારે કહું ! પણ – પણ – એકલા આપને કહું...' કરી શઠરાય ભણી બીકની નજર કરી.

'તું શું જુઠ્ઠું બકે છે તે જાણવાનો એમને પણ હક છે. બોલ અને ખોટું બોલ્યો તો મરવાનો.'

'તો રાણાજી – આ તો ઊલટી બલા થઈ – માફ કરજો, કામદાર સાહેબ – ન ચાલ્યે કહીં દઉં છું. રાણાજી, આપની વાડીમાં પાછળ તલાવ છે ત્યાંથી સાહેબના ઓરડા સુધી કાંઈક ભોંયરામાં રસ્તો કરવાની વાત કામદારે કરી હશે તે મને ખબર પડી – અરે કામદારસાહેબ, હું ધ્રૂજું છું – મારા પર ગુસ્સો ન કરશો – અરે જમાલ અહીં ઊભો છે કે – લો રાણાજી – એ જમાલ બધી વાત જાણે છે – એને પૂછજો – માબાપ, હવે મને જવા દો – મને વધારે ન પૂછશો – સૌ જમાલ કહેશે.'

'હરામખોર ! – લઈ જાઓ એને – વિજયસેન !'

'મહારાણા, પણ ફરિયાદ કરવા આવીએ ત્યારે સજા થાય એવો આપનો ધારો હોય તો મેં ભૂલ કરી – હવે નહીં ફરિયાદ કરું ! આપ લોકોને પાળનાર છો. મને ઘેર જવા દો – આપના કેદખાના કરતાં મારું ઘર સારું છે. પોલીસનાં માણસ મને કનડશે તો જે થશે તે ખરું. પણ મેં એવો ગુનો નથી કર્યો કે મને કેદ કરો.'

હિમ્મતવાન બોલકણા મેરુલાને જોઈ રાણો વિસ્મય પામ્યો. 'જા જા, ઘેર જા. વિજયસેન, એને ઘેર જવા દે અને એની ફરિયાદની તપાસ કરવાનું તને સોંપું છું.'

મેરુલો સલામ કરી ગયો.

'જોયું, કામદાર, શાં લુચ્ચાં માણસો હોય છે ? ઘરમાં – રાજ્યમાં – માણસો રાખવાં તે વિશ્વાસુ ને બુનિયાદ હોવાં જોઈએ – નીકર આવું થાય. મારા વિશ્વાસુ અમલદારો સામે આવું તહોમત મૂકતાં એની જીભ ન કપાઈ ! ધણીનું ઘર ફોડતાં એનું કાળજું કેમ ચાલ્યું ? આશ્ચર્ય છે કે તમારા જેવાનું લૂણ ખાઈ તેનો ગુણ એનામાં ન આવ્યો.' કરી રાણો ભમ્મર ચડાવી ગંભીર બની કારભારી સામું જોઈ રહ્યો.

એટલામાં રામભાઉ અને તર્કપ્રસાદ પાછા આવ્યા. શઠરાયે જોયું કે રામભાઉને લાંચ આપવાનો અવસર હવે ગયો હતો. વાણિયો કેદખાનામાં રામભાઉને મળ્યો હતો અને સર્વ હકીકત કહી હતી. વાણિયાની બાબતમાં સાહેબની એકલાની જ આંખમાં ધૂળ નાંખવાની હોત તો લાંચ આપવી એ સહેલી વાત હતી. અને એમ જાણીને જ એની કલ્પના કરવામાં આવી હતી. પણ હવે તો એ બનાવનો લાભ લેવા રાણો જ તત્પર થશે એ શઠરાય સમજ્યો. નિઃશ્વાસ મૂકી તેણે મનમાં વિચાર કર્યો : 'આભ

ફાટ્યું ત્યાં થીંગડાં નકામાં, રામભાઉ ગયો ત્યારે જુદી અવસ્થા દેખાતી હતી – હું કારભારી હતો. હવે એ અવસ્થા બદલાઈ – શઠરાય ! પૈસા ખરચે છૂટકો થાય એ વખત ગયો.'

રામભાઉ વાણિયા બાબત શઠરાયને અને કરવતરાયને માથે તહોમત મૂકી બોલ્યો :

'રાણાજી, સાહેબને આપની બાબત ઘણો ઊંચો અભિપ્રાય છે. પણ આવા કારભારીઓથી આપને હાનિ પહોંચશે. ખરી વાત છે કે એ કારભારી જૂના છે – પણ એ જૂના રોગ છે. આપના રાજ્યના જુલમ વિશે કેટલી બૂમ છે તે સાહેબ સારી પેઠે જાણે છે. પણ સુધારાની આશા રાખી આજ સુધી કાંઈ બોલ્યા નહીં. એ આશા ખોટી નીકળી. જો એમ જ એમના મનમાં હોત કે સુધારો થઈ શકનાર જ નથી તો સાહેબ જુદા ઉપાય લેત. પણ એમ નથી. સાહેબના મનમાં ખાતરી છે કે કારભારીઓ આપના સુધી પોકાર આવવા દેતા નથી અને આપ જાણો તો એવા જુલમ થવા દો એમ નથી. આપના રાજ્યમાં સારા માણસ નથી જ એમ સાહેબના મનમાં હોત તો સાહેબ કોઈ બહારના માણસની ભલામણ કરત. પણ એમને સારી રીતે માહિતી છે કે આપના રાજ્યમાં પ્રવીણ, પ્રમાણિક અને પ્રજાનું હિત ઇચ્છે એવાં માણસ નથી એમ નથી. આજ કારભારીના બળથી એમનું ચાલતું નથી પણ સાહેબ ધારે છે કે રાજ્યની ખરી સ્થિતિ આપ જાણશો ત્યારે તેમનું બળ ચાલશે અને પ્રજા સુખી થશે. આથી વધારે વાત મોંએ કરવા મને હુકમ નથી. સાહેબ પાસે અને સરકારમાં આપના રાજ્ય સામી કેટલી અને કેવી રીતની ફરિયાદો થઈ છે તે જણાવવા આ સર્વ અરજીઓના કાગળ સાહેબ મોકલે છે તે હું આપની પાસે યોગ્ય તપાસ સારુ રજૂ કરું છું. આ અંગ્રેજી વર્તમાનપત્રો સાહેબે મોકલ્યાં છે તેમાં આપના રાજ્યનાં સારાંનરસાં માણસોનું વર્ણન છે. તેની તુલના સાહેબ આપને સોંપે છે. સાહેબ જાતે ઘણુંખરું વર્તમાનપત્રો પર વિશ્વાસ રાખતા નથી પણ આ બાબતમાં એ પત્રોનો અને એમનો અભિપ્રાય એક છે એટલે સવિસ્તર હકીકત જણાવવા એ પત્રો જ મોકલ્યા છે તે કોઈ પ્રમાણિક અંગ્રેજી ભણેલા માણસ પાસે વંચાવી સમજી લેશો. હા, બીજી વાત સાહેબ તરફથી એક કહેવાની છે કે આપ સમજો છો કે જનાનાની પાછળ પડી જવું એ આજ જરૂરનું છે અને એ વાત આપને ધ્યાનમાં લેવાની છે. જમાનો કેવો છે તે જાણવા અંગ્રેજી વિદ્યા જાણનારા અને તેવા ન મળે તો અંગ્રેજી રાજ્યની નીતિરીતિ જાણનારા માણસો હળવે હળવે આપે મેળવવા યોગ્ય છે. એ ઉપરાંત જે કહેવાનું છે તે કાગળ સાહેબે પોતે આપેલો છે તે ઉપરથી સમજશો. મારે સાહેબ તરફથી હવે કાંઈ કહેવાનું બાકી નથી. પણ મારે જાતે આપને કાંઈક વિનંતી કરવાની છે તે છાની વાત નથી એટલે આ મંડળ વચ્ચે કહું તો અયોગ્ય નહીં ગણો. હું પણ આપના રાજ્યનું સારું ઇચ્છું છું. અને હું શિખામણ દેવા લાયક તો નથી પણ મારી શિખામણ આપને સાંભળવા લાયક હોય તો કહેવાની રજા માગું છું કે રસલ સાહેબ જેવા સારા સાહેબ રજવાડામાં ક્વચિત જ આવતા હશે અને તેમનો દરેક અક્ષર સોનાના મૂલનો માનજો. સાહેબને આપના

અમાત્ય સારી રીતે ઓળખે છે અને હું કહું છું તે કેટલા પ્રમાણમાં ખરું છે તે વાત મારા કરતાં વધારે છટાથી, વધારે શક્તિથી, અને વધારે અનુભવથી આપના એ વિશ્વાસુ અમાત્ય કહી શકશે. એ સાહેબે એજંસીમાં નોકરી કરી છે, આપના હાથ નીચે પણ નોકરી કરે છે, સાહેબ એમને સારી રીતે ઓળખે છે. અને એમના ઉપર આપનો વિશ્વાસ છે તે એજંટ સાહેબ યોગ્ય માને છે. એવાં માણસો છે ત્યાં સુધી આપનું અને આપના રાજ્યનું કલ્યાણ છે એમ સાહેબ માને છે અને સાહેબની શિખામણ પ્રમાણે વર્તવાથી કેટલો લાભ છે તે અમાત્ય સાહેબ કહી શકશે. તે સર્વ સાંભળવું, ન સાંભળવું એ આપની મુખત્યારીની વાત છે. અને એ મુખત્યારીને અંગે સારાંનરસાં પરિણામનું જોખમ આપને જ કહેવાનું છે. અમે તો માત્ર બોલવાના અધિકારી. રાજ્યની લગામ આપના હાથમાં છે અને પરિણામની લગામ ઈશ્વરના હાથમાં છે. સદ્બુદ્ધિવાળાને ઈશ્વરની લગામ કદી ખૂંચતી નથી. મારે હવે કાંઈ કહેવાનું બાકી રહેતું નથી કામદારસાહેબ, મારા ઉપર ખોટું લગાડશો નહીં. હું તો ચિઠ્ઠીનો ચાકર છું.'

ભાષણ પૂરું થઈ રહ્યું. સર્વ મંડળ ચિત્ર પેઠે સ્તબ્ધ થઈ ગયું હતું તેવું જ પળવાર રહ્યું, અને પોતાના સિપાઈના સાથમાં નેતરની પેટી હતી તેમાંથી ન્યૂસપેપરો અને અરજીઓના કાગળના થોકડા રામભાઉ રાણાની સાથે ઊભેલા બુદ્ધિધનને આપતો ગયો તેમ તેમ સર્વ અમલદારો એકબીજાના મોં સામું જોવા લાગ્યા, એકબીજાના કાનમાં પ્રશ્નોત્તર કરવા લાગ્યા, અને પોતાના અને પારકાઓના લાભાલાભના વિચાર મનમાં કરવા લાગ્યા. આખરે સાહેબના કાગળવાળું એક જરા મોટું ચતુષ્કોણ પરબીડિયું રામભાઉએ આપ્યું તે ફોડી રાણાએ વાંચ્યું અને કાંઈક વિચારમાં પડી ઉત્તર આપ્યો :

'રામચંદ્રરાવ, સાહેબ મારા હિતેચ્છુ છે તે કહેવું પડે એમ નથી. આ કાગળમાં જે મમતા એ બતાવે છે તે ઘણી છે. સાહેબની શિખામણ વાજબી છે અને તેનું ખરાપણું સમજાય એવા બનાવો આજ જ મારા રાજ્યમાં બન્યા છે તેથી મારી આંખ ઊઘડી છે. હું દિલગીર છું કે મારા વિશ્વાસનું દાન અપાત્રે થયું નીવડ્યું. તમે ઉતારે જાઓ અને જમો. કલાક બે કલાકમાં હું ઉત્તર મોકલીશ.' રામભાઉ સલામ કરી ગયો.

શઠરાય નીચું જોઈ રહ્યો હતો. બુદ્ધિધન રાણાનો હુકમ સાંભળવા તેના સામું જોઈ રહ્યો હતો. બીજા સર્વ અમલદારો રાણાના મોંમાંથી શા અક્ષર નીકળે છે તેની વાટ જોતા હતા. કપાળે, આંખો પર અને આખરે મૂછો પર હાથ ફેરવી રાણો બોલ્યો :

'બુદ્ધિધન, મારું મગજ આજ ગૂંચવાઈ ગયું છે. કામદાર, હું બહુ દિલગીર છું. આ કાગળો અને છાપાં જોવાઈ રહે. તેમાં લખેલી બાબતોની તપાસ થાય, મારા મહેલમાં જે ખટપટ જણાઈ છે તેનો સાર હાથ લાગે, ત્યાં સુધી તમારું નસીબ મારા હાથમાં નથી. પણ હવે મારે ભરમ ફોડવો જોઈએ. તમે અને તમારું મંડળ અતિ દુષ્ટ છો – એમાં કાંઈ સંશય નથી. બુદ્ધિધનનો વિનાશ કરવા મ્હાવાએ જે કાગળો મને

આપ્યા છે તે ખોટા છે, તે કોણે લખ્યા છે, અને પ્રપંચનું મૂળ તમે છો એ હું સારી રીતે જાણું છું. અને તેને વાસ્તે તમને શિક્ષા થવી જોઈશે. હું બહુ જ દિલગીર છું – મને તમારા ઉપર ઘણો જ ક્રોધ ચડે છે. અરેરે ! માણસ માણસમાં શું ફેર હોય છે ! ક્યાં બુદ્ધિધન અને ક્યાં તમે ! શું મેં તમારું ઓછું સારું કર્યું છે ? શું મેં તમને કોઈ વાતમાં ન્યૂનતા રાખી છે ? તમારા ઉપર વિશ્વાસ કેટલો રાખેલો ? તેનું ફળ આવું ન ઘટે !' એમ કહી માથું મંદ કંપાવ્યું.

'બસ, હવે મને દયા નથી. બુદ્ધિધન, દયા રાખવાની, નરમાશ રાખવાની, વેર ભૂલી જવાની, અપકારને સાટે ઉપકાર કરવાની અને એવી એની હજારો શિખામણો તમે દીધેલી તે મારો ક્ષત્રિયનો સ્વભાવ ભૂલી – વશ કરી – આજ સુધી મેં માની. પણ હવે તેમ થનાર નથી. અરેરે ! જે માણસને બચાવવા મેં આટલો શ્રમ લીધો તે જ માણસ અતિ નીચ રીતે તમારો નાશ કરવા પ્રપંચ રચે એ કેવી વાત ! એ તો સારું છે કે ઈશ્વર મને સારી બુદ્ધિ આપે છે. નીકર તમારું શું થાત ? અરે એટલાથી જ આ રાક્ષસને સંતોષ નથી વળ્યો, પણ કમઅક્કલે મારા મહેલમાં – મને પોતાને – બસ. એ વાત હું નથી કહેતો. કોણ એવો આંધળો છે જે તે આ સર્વ જોઈ શકતો નથી ? અમલદારો, જો ડાહ્યા હોય તો દેખો છો તે ઉપરથી શિખામણ લેજો. તમારો રાણો બીજા રાણાઓ જેવો આંધળો નથી. પણ એ પોતાની આંખે દેખે છે. ભલા બિચારા રસલ સાહેબ ! એ જાણે છે કે શઠરાયે રાણાની આંખમાં ધૂળ નાંખી છે, પણ જાણતા નથી કે સૌ જાણતાં છતાં રાણાએ ગમ ખાધી છે. મારી ગરીબડી પ્રજા ઉપર વીતતો જુલમ મને અંધારામાં નથી ગયો. પણ એ તો આ બુદ્ધિધન હોય નહીં અને શઠરાય આજ સુધી કારભાર કરે નહીં. પણ હવે તો બસ ! પાપનો ઘડો ભરાયો અને મેળે જ ફૂટ્યો. હવે બુદ્ધિધન, હું તમારું કહ્યું નહીં માનું.'

'વિજયસેન ! વિજયસેન ! કામદાર અને એના ભાઈ આ કરવતને કાચી જેલમાં તારા કબજામાં રાખ. નીચે દુષ્ટરાયને પણ પકડી આણ અને ત્રણે જણને જુદા જુદા રાખ. ખબરદાર જો કોઈ પણ છૂટવા – અથવા કોઈની સાથે વાત કરવા – પામ્યા તો ! તારું પોતાનું માથું જોખમમાં નાંખવું હોય તો તેમ થવા દેજે. એ બેના ઘર પર તાળાં લગાવ અને સખત જાપતો કર.'

બુદ્ધિધન અચિંત્યો રાણાને પગે પડ્યો અને હાથ જોડી બોલી ઊઠ્યો :

'દીનાનાથ ! એક વિનંતિ છે –'

'અરે ઊઠો, આ નાટક વળી શું કાઢ્યું ? ઊભા ઊભા માગો ને કરો જોઈએ તેટલી વિનંતીઓ, કોણ ના કહે છે ?' – એમ કહી રાણાએ અમાત્યનો હાથ ઊંચો ખેંચવા માંડ્યો.

'ના, રાણાજી ના; વિનંતી સાંભળો અને સ્વીકારો પછી ઊઠીશ. મારા જાતભાઈ – આઘેના પણ મારા સગા – આ ગૃહસ્થોને જેલમાં – ધર્મ સચવાય નહીં એવે ઠેકાણે – મોકલવા ન ઘટે. એમના જેવા આપને થવું નથી ઘટતું !'

'બહુ સારું. બહુ સારું. એમ કરો. વિજયસેન, જા એમને બીજે કોઈ ઠેકાણે પણ જાપ્તાબંધ રાખજે અને એમને ખાવાપીવાનો બંદોબસ્ત બરોબર કરજે. કેમ, હવે કાંઈ જોઈએ બીજું ? એમને જલેબીઘેબર ખાવાનો બંદોબસ્ત કરીએ, કહો તો !'

'ના, રાણાજી, એટલી કૃપા હાલ બસ. પછીની વાત પછી.'

રાણો : 'વિજયસેન, પેલી રાંડ દુષ્ટ કલાવતીને પકડો અને ઘસડીને એને તો નક્કી જેલમાં લઈ જાઓ. એનાં ભારે કસબી વસ્ત્ર ધૂળમાં ઘસડાય, એનાં ઘરેણાં વેરણછેરણ થઈ રસ્તામાં પડે અને ભિખારા રંક લોકને જડે – એવું એવું જોવાને મારી મરજી થઈ છે. વિજયસેન, નીચમાં નીચ, કાળામાં કાળો, કદરૂપામાં કદરૂપો અને ગંદામાં ગંદો કોઈ ગોલો અથવા ઢેડો, એ રાંડને આખે શરીરે, મોં પર, અને વાળમાં ધૂળ ભરે, રાખ ભરે, અને કાજળ ચોપડે એ હું જોઈશ. ને આ બીજા જે જે લુચ્ચાઓ છે તેમને પણ કબજામાં રાખવા. બધાની તપાસ અને બધાનો ઇન્સાફ થશે.'

'જયમલ !' જયમલ પાસે આવતાં રાણાએ કાનમાં કહ્યું : 'એક ઘણું વસમું કામ તને સોંપું છું. રાણીનું મોં જોવા હું ઇચ્છતો નથી. તેને આપણા જૂના મહેલમાં લઈ જવી અને ત્યાં જ રાખવી.'

'બુદ્ધિધન, તમે ચાલો મારી સાથે. આ સર્વ ગૂંચવાડામાંથી છૂટવા સારુ બાંધછોડ કરવાને હવે મારે તમે જ રહ્યા.'

'અમલદારો, આજ મારો જન્મદિવસ છે તે તમને ખબર છે. એ દિવસનો આરંભ આજ ખુશાલીમાં ન ગયો. પણ – હરકત નહીં. આજના કામથી મારી જુલમમાંથી છૂટેલી પ્રજા આ બનાવોથી આનંદ પામશે અને તે મારે મન ઉત્સવ જ છે. – વળી પાંચ વાગ્યાનો દરબાર રીતસર ભરાશે અને તે વખતે હું તમને પૂર્ણ ઉત્સવનું કારણ આપીશ. એ ઘાટ કેમ ઉતારવો તે હું અને અમાત્ય અત્યારે એકાંતમાં જઈ વિચારીએ છીએ.'

'શઠરાય, આપણે હવે જુદાં થવું પડે છે. હું દિલગીર છું. પણ મારો દોષ કાઢી ઈશ્વરના વધારે અપરાધી ન બનશો. સારું પ્રારબ્ધ સંચિત કરવાનો અવકાશ ઈશ્વરના રાજ્યમાં સદૈવ છે.'

રાણા અમાત્યને આંગળીએ લઈ ચાલ્યો અને સૌને અદૃશ્ય થયો. પોતે અદૃશ્ય થતાં થતાં બુદ્ધિધને પ્રમાદધન અને નવીનચંદ્રને ઘેર જવા સાન કરી.

રાણાના તત્ત્વત: સત્ય અક્ષરને મનમાં પણ ઉત્તર દેવાની શક્તિ શઠરાયે અનુભવી નહીં. તેના શરીર પર એનાં એ વસ્ત્ર હતાં, તેના અવયવો પણ એના એ હતા, તે પોતે પણ એનો એ હતો. તો પણ સુવર્ણપુરના રાજ્યમહેલમાં મધ્યાહ્નના સૂર્યની પેઠે ઉગ્રરૂપે આવ્યો હતો તે ત્યાંથી નીકળતી વખતે અસ્તકાન્તિ ધરવા લાગ્યો. સર્વની અવલોકનવૃત્તિ ઉપર નિષ્કંટક રાજ્ય ચલાવતો હતો તે પદભ્રષ્ટ થયો. તોપણ હોલાતી વાટને મોંએ રહેતા મોગરા પેઠે તેના મુખ ઉપર ગુમાન દેખાતું હતું. એટલે કે સમયને અનુચિત, નિષ્ફલ, નિષ્પ્રકાશ અને નપુંસક હોવાને લીધે એ ગુમાન પર

કોઈએ દૃષ્ટિ ન કરી. આ અસ્તમાન કારભારી ઉપર સૌ ઉદાસીન વૃત્તિથી જોવા લાગ્યા. જે રાજ્યમહેલમાં આવી, રાજાઓ, અમલદારો અને પ્રજા ઉપર તેણે ઘણાંક વર્ષ સુધી અધિકારને અમર માની નિષ્કંટક સત્તા ચલાવી હતી તેની રજા લઈ – તેમાં ફરી ન આવવા સરજેલો – તે શૂન્ય ગોઝારો થયો હોય તેવી વૃત્તિ અનુભવતો, તેને પોતાને વાસ્તે ભયંકર અરણ્ય જેવો લેખતો, નીચી દૃષ્ટિ ઘડીઘડી પાછી ફેરવતો શઠરાય તેમાંથી નીકળ્યો – નીકળીને એક વાર ઊભો રહી પાછો ફરી નિઃશ્વાસ મૂકી ઊંચું જોઈ મહેલને નીચેથી શિખર સુધી ન્યાળી રહ્યો – અને આખરે મોં ઉપરથી અને મનમાં રહ્યું હોય તો ત્યાંથી પણ ગુમાન ઊતરી ગયું, અને એ ગુમાન મહેલના અંગનું હોવાને લીધે શઠરાયની જગા લેનારની સેવા કરવા તે લેનારને શોધતું શઠરાયને રાજઉદ્યાનના દ્વાર આગળથી વળાવી પાછું વળ્યું. શઠરાયની આંખમાં આંસુનું એ એક બિંદુ આવ્યું. વિજયસેનને સોંપેલા નવા પરિવારનાં વધારે ત્વરાવાળાં પગલાં જોડે પોતાને દોડવું પડતું હોય એવા શ્રમવિકારના અનુભવમાં આંસુનું એ એક બિંદુ પણ અદૃશ્ય થયું. સિપાઈઓ પોતાના વેગને અનુસરે તેને ઠેકાણે પોતાને સિપાઈઓના વેગને અનુસરવું પડ્યું. આ પરિવાર – વિપરીતતા અનુભવતો વિપરીત દશાનો વિદ્યાર્થી, કારભાર પરિવર્તની વાતો કરતા કરતા લોકની કદીક નજરે પડતાં, તેમની અંગુલિદર્શનનું – ક્ષણિક દયાનું – અને આખરે સંતોષનું પાત્ર થતો થતો, ભાઈ સિવાય બીજા કોઈ સમોવડિયાના સાથ વિનાનો, લોકસંઘમાં પરિવારની મદદથી માર્ગ મેળવતો, રાજઉદ્યાનના દરવાજામાં ઊભેલાઓની દૃષ્ટિને અગોચર થયો. જનતાના વિચારમાંથી પણ તેને ખસેડનાર મળ્યું. તેની બાબતના – પ્રાતઃકાળના દરબારના -વિચારો સાંજે ભરાવાના દરબારના તર્કવિતર્ક આગળ જરી જરી અદૃશ્ય થવા લાગ્યા.

મહેલમાં પેસતી વખત કલબલાટ મચાવી મૂકનાર મંડળ, રાણો અદૃશ્ય થતાં, અંદરથી મધ્યરાત્રિના જેવી શાંતિ મહેલમાં ઉત્પન્ન કરી, નીકળ્યું. એક શબ્દ પણ કોઈના મુખમાંથી નીકળતો ન હતો, રામાયણ કે મહાભારત વાંચી ઊઠ્યા હોય અને વિચારલીન થયા હોય તેમ સર્વ ભાસવા લાગ્યા. આખા મંડળના મુખ ઉપર ગંભીરતાની ગંભીર છાપ પડી. મડદું બાળી, રાખ કરી, રોવું કરવું છોડી દઈ, સ્મશાનમાંથી પાછા ફરનાર મંડળની પેઠે સર્વ નીકળ્યા અને જમીન પર પડતા અનેક પગના ઘસારા સિવાય કાનમાં બીજો સ્વર જતો ન હતો. એમ શઠરાયની પાછળ આવ્યા હતા તે એના વિના એકલા પાછા ગયા.

સૌની પાછળ નવીનચંદ્ર અને પ્રમાદધન બેત્રણ સિપાઈઓ સાથે નીકળ્યા. બંને જણનો ભય જતો રહેવાથી નિર્ભય થયા હતા અને તેથી તેમના મુખ ઉપર પણ શાંતિ હતી. તેમની સાથે આવેલું મંડળ પણ જુદું પડી ઘેર ચાલ્યું.

મહેલમાંથી નીકળતા શઠરાય પાછળ નવીનચંદ્રની દૃષ્ટિ પડી હતી અને ચાલતો ચાલતો તે ગણગણતો હતો :

'સમય ! – એ જ રચે છ બળાબળ :
શરીરીને[1] કહી એવું મધુરતા
શરદમાં ધરતા સ્વર હંસના
ભરી જ દે પિકકંઠ[2] કઠોરતા !'[3]

'સમય એ જ રચે છ બળાબળ ! સમય એ જ રચે છ બળાબળ !'

'બળ-અબળ ! તમને રચનાર 'સમય' જ છે – બીજું કોઈ નથી ! માનવી ! તારું અભિમાન નકામું છે. શઠરાય, તારી હિકમત હારી નથી, પણ તારો સમય હાર્યો છે.

ચાલતાં ચાલતાં બાગનો દરવાજો આવ્યો એટલામાં પાછળથી દોડતો દોડતો સમરસેન આવી પહોંચ્યો.

'પ્રમાદભાઈ, ભાઈસાહેબ બોલાવે છે આપને. નવીનચંદ્રભાઈ, આપ ઘેર વહેલા પધારો અને ભાઈસાહેબ અને પ્રમાદભાઈ થોડી વારમાં ઘેર આવશે. અરે, રામસેન, જા નવીનચંદ્રભાઈ સાથે.'

આ આમ ચાલ્યા અને આ આમ ચાલ્યા. માથા પર પંખીઓ ભમે તેમ આખા રસ્તામાં નવીનચંદ્રના મગજમાં કંઈ કંઈ વિચાર તરવરવા લાગ્યા.

પ્રકરણ ૧૩
રસ્તામાં

પ્રત્યક્ષ ઇન્દ્રજાળ પરોક્ષ થયું. પણ તેણે રચેલા સંસ્કાર રહ્યા. દરબારમાંથી અમાત્યને ઘેર જવાનું. મંદવાડના સમયમાં પણ કંઈ કંઈ અનુભવ થયા હતા. એ ઘરમાં જવાનું તેથી તેના પણ વિચાર થવા માંડ્યા. 'અનુભવાર્થી'ને અભ્યાસની સગવડ ખરેખરી થઈ ગઈ હતી. એટલે અભ્યાસ ઝડપબંધ વધતો હતો. અમાત્યના ઘરમાં થતાં શાંત સ્વપ્નને દરબારના ઉગ્ર સ્વપ્ને દાબી નાંખ્યું હતું. સૌથી પાછળ નીકળેલા – એકાંત પડેલા રસ્તા ઉપર એક સિપાઈને પાછળ રાખી ચાલતા – નવીનચંદ્રને ચૈત્ર મધ્યાહ્નના પ્રચંડ સૂર્યનાં તેજ નીચે તપતા સળગતા બળતા વિશાળ અને શૂન્ય મેદાન વચ્ચેના લાંબા રસ્તાનો દેખાવ ઓથારની પેઠે ચાંપવા લાગ્યો અને દરબારમાં દબાઈ ગયેલી થાકી ગયેલી કલ્પના શિથિલ પડી જઈ એ ઓથારના હઠસંભોગને જાતે જ અનુકૂળતા કરી આપવા લાગી. મનની સાથે શરીર પણ થાક્યું હતું. બાર વાગવાથી ભૂખ પણ કકડીને લાગી હતી. સૂર્ય તનમનને ક્લાંત કરવામાં નિરંકુશ વર્તતો હતો. અને અગ્નિના પુલ જેવો રસ્તો તાપનું ઊંચે પ્રતિવમન કરતો હતો અને માનવીનું ઊકળતું શરીર પરસેવાથી પાણી પાણી થઈ જતું હતું. અંદરની અને બહારની અવસ્થાઓએ આમ એકસંપ કર્યો હોવાથી સુકુમાર નવીનચંદ્ર હારી

૧. દેહીને – દેહધારીને. ૨. મોરના કંઠમાં. ૩. માઘ-સર્ગ ૬.

ગયેલા જેવો દેખાવા લાગ્યો. તેના કપાળ પર પરસેવાનાં જાળ બાઝ્યાં અને પાઘડીમાંથી ટપકતા વરસાદે તેમાં ઉમેરો કર્યો. તેની આંખો રાતી રાતી થઈ ગઈ અને કુમળા ગાલે પણ એ જ રંગ પકડ્યો. નવીનચંદ્ર, તું આવી દશા શા દુઃખે ભોગવે છે ? અમાત્યનું દુઃખ સફળ થવા વખત આવ્યો હતો. પણ તેમાં કાંઈ એનો સ્વાર્થ ન હતો. એવું છતાં અમાત્ય કુટુંબના ઉત્સાહનો પટ એને પણ લાગ્યો. અમાત્યને ઘેર અને દરબારમાં ઘણુંક નવું જોયું, નવું શિખાયું. હા, એ બધું ખરું. પણ હાલ તો થાકેલા મન આગળથી એ ઉત્સાહ – એ જોયાશીખ્યાનો સંતોષ – સર્વ પરોક્ષ થયું. સેંકડો ગાઉ ઉપરનું ઘર – તેમાં અત્યારે શું શું થતું હશે તેના વિચાર – માતાપિતા મિત્રમંડળ અને એવા એવા સંસ્કારો મનમાં સ્ફુરવા લાગ્યા અને સુવર્ણપુરના ઊંચા રસ્તા ઉપરથી ભદ્રા અને સમુદ્રના સંગમનું સ્થાન દેખાતું હતું ત્યાં દૃષ્ટિ પડતાં ઘડીક નાવમાં બેસી ઘેર જવાની વૃત્તિ થઈ – ઘડીક ઘરમાં જ ઊભો હોય તેમ અનુભવવા માંડ્યું. રસ્તા ઉપર બીજું કોઈ આવે છે કે નહીં, કેણી પાસ જવાનું છે, એવું એવું એ કાંઈ જોતો ન હતો. 'એની આંખ એના હૃદયમાં હતી – અને એ હૃદય ઘણે ઘણે છેટે હતું.'[૧] તે એના ઘરમાં હતું. સુવર્ણપુરનું કોઈ પણ પ્રાણી – કંઈ પદાર્થ તેના મનમાં વસતો ન હતો. ઘરમાં હૃદય અને હૃદયમાં ઘર એમ હતું. એમ છતાં સુવર્ણપુરના એક જણને તેમાં અવકાશ મળ્યો. પોતાના ઘરની સર્વ સૃષ્ટિ વચ્ચોવચ અમાત્યના ઘરની – ન સગી – ન... એવી કુમુદસુંદરી ઊભી. કુમુદસુંદરી ! તું અહીંયાં ક્યાંથી ? નવીનચંદ્ર ! આજ તને શું થયું ? રાજઉદ્યાનમાં પેઠો ત્યારે ઘર સાંભર્યું અને અહુણાંયે સાંભર્યું. એ શાથી ? ઘરની સાથે કુમુદસુંદરીને સંભારવાનું કારણ શું ? આ સર્વ પ્રશ્ન પણ નવીનચંદ્રના જ હૃદયમાં સમુદ્રના તરંગ પેઠે ઊઠતા હતા અને આકાશ સુધી ઉછાળા મારતા હતા. વચ્ચે વચ્ચે અમાત્યના ઘરમાં બનેલા કેટલાક બનાવો સાંભરતા હતા. નવીનચંદ્રના મનની સ્થિતિનું કારણ એ બનાવો તો નહીં હોય ? વાંચનાર, એ બનાવો સાંભળ.

નવીનચંદ્ર અલકકિશોરીના પતિવ્રતાપણાનું રક્ષણ કરતાં ઘવાયો એટલે ઉપકારની મારી એ કિશોરી સ્વાભાવિક રીતે એની પથારી આગળ બેસી રહેતી અને એનો ઘા રુઝાવાની એ વાટ જોતી. એ બાળાને પતિ વાસ્તે મનમાં રજ પણ માન ન હતું, અને આખા જગતને તૃણવત્ ગણતી તેમ એને પણ ગણતી. માતાપિતા સિવાય બીજા કોઈને એ માન આપતી ન હતી અને મામાં પણ અક્કલ ઝાઝી છે એવું માનતી ન હતી. સહિયરો ઉપર અમલ ચલાવતી હતી, પણ પતિ અથવા બીજું કોઈ મારું સમોવડિયું છે એવું ધારતી ન હતી અને તેથી કોઈના ઉપર સમાનભાવનો સ્નેહ રાખવો તે શું એ સમજતી ન હતી. હા, મમતાળુ હતી, પોતાનું કહ્યું તેને પોતાનું ગણતી અને દયાળુ હતી. પણ આ માણસ બાંધછોડ કરવા લાયક છે, આની આગળ એકલા દ્રવ્યનું જ નહીં પણ રૂપનું, ગુણનું, ડહાપણનું, બુદ્ધિનું, પદવીનું, કુલીનતાનું અને એવું સર્વ ગુમાન છોડી દઈ નરમ થવું ઘટે છે – સ્નેહ – મિત્રતા રાખવી ઘટે એમ મનમાં જરી પણ ન હતું. આ ગુણ એના બાપનામાં બીજે રૂપે હતો અને તે

૧. બાયરન – 'ગ્લેડિએટર'

પુત્રને ઠેકાણે પુત્રીમાં ઊતર્યો હતો. એનામાં જે કાંઈ તોછડાઈ હતી તે આ જ ગુણને લીધે હતી, અને એ પતિવ્રતાપણું જાળવી શકતી અને તેમ કરતાં ડગતી નહીં તેનું કારણ પણ આ જ ગુણ હતો – કારણ કોઈ પણ પુરુષના સામું જોતાં 'અંહ, એ કોણ – શા લેખામાં છે ? – હું કોણ ? એ કોણ ? શું હું કોઈને નમ્યું આપું ? શું કોઈ મારું સમોવડિયું થવા યોગ્ય છે ?' આ વિચારો જ તેના મગજમાં તરી આવતા. આજ સુધી તેનું ગુમાન ઊતર્યા વિના રહ્યું હતું, તે બે જણાંએ ઉતાર્યું. એનો અણઢોળાયો સ્નેહ ભાભી ઉપર ઢોળાયો. કુમુદસુંદરીને જોઈ એને કાંઈક ઉમળકો જ આવતો – કાંઈક ઊર્મિ જ ઊઠી આવતી. એનું એક કારણ એ મુગ્ધાનું સ્હોજીલાપણું હતું અને બીજું કારણ એ હતું કે એને કિશોરીએ પોતે ઘરમાં આણી હતી. બસ, ભાભી દીઠી એટલે નણંદ ઘેલી ઘેલી થઈ જતી અને ઘેલાં કાઢતી. સૌ આ જોઈ હસતાં અને એની મા પણ હસતી. તે એ જાણતી અને દેખતી પણ ગાંઠે નહીં. કોઈ વખત તો માને પણ ધમકાવે કે 'બસ, અમારાં ભાભીને અમે ગમે તે કરીશું તેમાં તારું શું ગયું ? તું તારું કામ કર.' કુમુદસુંદરીના રૂપ આગળ પોતાનું રૂપ ભૂલી જતી અને એ ચોપડીમાંથી વાતો વાંચે અને સમજાવે ત્યારે ગરીબ ગાય થઈ જતી. વળી આટલું બધું ગુમાન ઊતરેલું પણ તેની પોતાનેય ખબર ન હતી. કારણ ઘરમાં ભાભી નણંદનું જ ચાલવા દેતી; લોકમાં એને જ મોટે પાટલે બેસાડતી અને એનું જ કહ્યું કરતી; એટલે નણંદનું અભિમાન સંતોષ પામતું અને ભાભી વહાલી જ રહેતી. પણ કોઈ ઝીણી નજરે જુએ તો થતું એ કે ભાભી નણંદના ઉપર રાજ્ય ચલાવતી અને નણંદ ભાભીના જ કહ્યામાં રહેતી. એમાં કામગીરી ભાભીની હતી કારણ ભાભીનું ચાલે છે એવું એ નણંદને સમજવા જ ન દેતી. એક ગુમાન ભાભી આગળ ઊતર્યું અને બીજું નવીનચંદ્રે ઉતાર્યું. તેના ઉપકારથી તે અત્યંત વશ થઈ. તેના ખાટલા આગળ જ બેસી રહેવું અને ઓસડવેસડની – ખાવાની – કરીની – સૌની ચિંતા પોતે જ રાખવી. કોઈ આવ્યું હોય તોયે એ ત્યાંની ત્યાં, એની સહિયરો – અને કોઈ કોઈ વખતે તો મા પણ – શિખામણ આપે કે 'બહેન, ગમે' એટલું પણ એ પરપુરુષ; હા, એની ચાકરી કરવી, એની આસનાવાસના કરવી એ સૌ ઠીક છે, પણ આમ આખો દિવસ એકાંતમાં અને લોકના દેખતાં એની પાસે ખાટલાસરસા બેસી રહેવું એ સારું નહીં. લોકમાં વાત થાય. ગમે તો એ ચાકરને બેસાડી મૂક ને તું જતી આવતી દેખરેખ રાખ. આના ઉત્તરમાં એ કિશોરી શિખામણ આપનારને ખાવા ધાતી અને ભમર ચડાવી હોઠ વડે પુકાર કરી – મોં મરડી કહેતી કે 'વારુ વારુ, જોયા એ લોક. લોકને તે કોણ ગણે ? હસો જેને હસવું હોય તે.' 'વારુ, બહેન, મરજી પડે તે કરો.' એમ કહી કહેનાર ચૂપ થતું અને અલકકિશોરી માથું મરડી, 'અંહ. શું લોકો છે – એમના બાપનું જાણે જતું જ રહેતું હોય ને ! જાણે કે તમે જ ડાહ્યા અને તમે જ સારા હશો !' એમ કહી ચાલી જતી અને નવીનચંદ્રની પાસે આવી બેસી બાંધે ભારે લોકના ડહાપણ ડાહ્યલાવેડાની મશ્કરીઓ કરતી. પોતાને કોઈ મળવા આવે તો તેને નવીનચંદ્રવાળી મેડીમાં બોલાવે અને બેસાડે. કુમુદસુંદરી ત્યાં આવતાં શરમાતી ત્યારે જોડે એની મેડી હતી તેમાં જઈ બાથમાં લઈ

એને ઘસડી આણતી અને સાથે બેસાડી કહેતી : 'ભાભી, ઘરના માણસ જેવું જે માણસ થયું તેની પાસે આવતાં શરમ શી ? જુઓ, એ ભણેલા છે અને તમે ભણેલાં છો. તો બેસો અને કાંઈક સારું સારું વાંચો. હું સાંભળીશ. એયે સાંભળશે. તમનેયે કાંઈ બધે ઠેકાણે સમજણ નહીં પડતી હોય તે એ સમજાવશે. હું બેઠી છું એટલે તમારે અહીં બેસતાં હરકત નહીં' ભાભીનો હાથ તાણી નીચે બેસાડે, કુમુદસુંદરી બિચારી હજારો ગુપ્ત વિકાર અનુભવતી બેસતી, બળાત્કારે કોઈક દિવસ કાંઈ વાંચતી અને સાંભળતી, પણ એક્કે દિવસ એવું ન થવા દીધું કે નવીનચંદ્રની સાથે પોતે જરીકે બોલી છે, હસી છે, કે એક પણ પ્રશ્નોત્તર થયો છે. નવીનચંદ્રના સામી એટલા દિવસોમાં એક વખત પણ – એક પળ પણ – નજરસરખી ન કરી. નવીનચંદ્ર અને કુમુદસુંદરી – બેમાથી કોઈને કંઈ પણ બોલવું હોય, પૂછવું હોય, કે માગવું હોય તો તે અલકકિશોરીની જ પાસે.'

નવીનચંદ્ર સૂતો સૂતો સર્વ સમજતો. અલકકિશોરીના ઉપકારના નિર્દોષ ઊભરા લોકાચાર વિરુદ્ધ હતા તે એ જાણતો; અણસમજી ખેંચતાણ કરી બેસાડી નણંદ ભાભીના મનમાં સ્વાભાવિક ગૂંચવાડો ઉત્પન્ન કરતી તે એ કળી જતો; પરંતુ જાતે માંદો હોવાથી અને અલકકિશોરીના તુંદા સ્વભાવ આગળ કાંઈ વળશે નહીં એવું ભાન હોવાથી તે નિરુપાય હતો.

હળવે હળવે સ્ત્રીવર્ગમાં અલકકિશોરીની વાતો ચાલવા માંડી અને અમાત્યની ચડતી ખમી ન શકનાર વર્ગ પ્રમાણમાં ઝાઝો હોવાથી એ વાત અતિશયોક્તિ થઈ અને મોટા ઘરની નિન્દામાં સર્વને રસ પડવા માંડ્યો. વનલીલાને મોઢેથી એ વાત કુમુદસુંદરીને પણ કાને આવી, પણ એણે તે ધિક્કારી કાઢી. વિદુરપ્રસાદે પણ એ વાત સાંભળી અને ઘડીક માની અને અલકકિશોરીને ઠપકો દેવાની બીતે હિંમત ધરી. અલકકિશોરીએ એને એવો તો ધમકાવ્યો કે એ દબાઈ ગયો. પણ દબાઈ ગયાથી મનની ખાતરી ન થઈ. આખરે એક દિવસ ગરબડદાસ એને ઘેર જમવા આવ્યો હતો અને નવણના ચોકામાં અંધારાનો લાભ લઈ રાંધવા નાહેલી કિશોરીની કાંઈ મશ્કરી કરી કે ઉત્તરમાં એ ઉન્મત્તાએ એના મોં ઉપર ઉકળતી દાળભરી કડછી ઝાપટી અને ઘરમાંથી એ લુચ્ચાનો પગ ટળાવ્યો. આ દિવસથી એ નીચ પુરુષ પરસ્ત્રીની મશ્કરી કરવી ભૂલી ગયો, અને વિદુરપ્રસાદના મનમાં અલકકિશોરીની શુદ્ધતાની ખાતરી થઈ.

કિશોરીની સ્વતંત્રતા આમ સર્વ સ્થળે અપ્રતિહત અને જયવંત નીવડી. આ શુદ્ધતા અને સ્વતંત્રતાનું અભિમાન એને એટલું બધું હતું કે શિથિલ વર્તણૂકવાળાંની સોબત કરવાથી તે ડરતી નહીં, અને એમ જ ગણતી કે 'અંહ, ભેંશના શીંગડા ભેંશને ભારે છે – પારકું માણસ નઠારું તેમાં આપણને શું થનાર છે ?' આથી તેની સહિયરોમાં કેટલીક અશુદ્ધ સ્ત્રીઓ પણ હતી અને તેવી સ્ત્રીઓ વિશેષ વિલાસશીલ અને ઉઘાડી રસિકતાવાળી હોવાથી કિશોરીની વિશેષ પ્રીતિનું પાત્ર થઈ હતી; કારણ કે ક્ષુદ્ર લાગતા પતિ આગળ નિરુત્સાહી અને ઢંકાઈ રહેતી વિલાસવૃત્તિને શુદ્ધ અબળા,

પોતાની ઇચ્છાને શરણ રહેતી આવી સહિયરો આગળ, ધમકભરી સાકાર કરતી, અને તે રીતિનો યોગ્ય અનુકંપ એવી સહિયરો જ કરી શકતી, કૃષ્ણકલિકા ઉપર અમાત્ય પુત્રીના ચારે હાથ હતા અને તેનું કારણ આ જ હતું. આવી પ્રિય સહિયરોને છોડ એવું એને કહેવા કોઈની તાકાત ન હતી.

અધમ સંગતિ વંધ્યા ન રહી. અલકકિશોરી પાસે આવતી જતી કૃષ્ણકલિકાને નવીનચંદ્ર ગમી ગયો અને અર્થ સારવા એકલીની તાકાત ન હોવાથી અમાત્યપુત્રીને પોતાની સાધનભૂત જોડિયણ કરવા ધાર્યું. કુલીન કિશોરી પોતાની પાસે અપવિત્ર વાતો થવા ન દેતી અને કોઈ પુરુષનાં તો શું પણ સ્ત્રીનાંયે વખાણ થવા ન દેતી. નવીનચંદ્રની એના મન ઉપર થયેલી નિર્દોષ અને પવિત્ર અસર કૃષ્ણકલિકાએ જોઈ અને તેનો ઉપયોગ કર્યો. નવીનચંદ્રના સ્વભાવનાં, સુશીલતાનાં, સદ્‌ગુણનાં અને અંતે સ્વરૂપનાં વખાણ એણે ક્રમે ક્રમે કરવા માંડ્યાં, અને ઉપકારની અમીથી ભરેલી દૃષ્ટિને જોનારી કુલીન માનિની આ સર્વ વખાણ આનંદથી સાંભળતી. આ પવિત્ર આનંદચંદ્રમાં કૃષ્ણકલિકાએ હળવેહળવે કલંક ઉત્પન્ન કર્યું. એક દિવસ નવીનચંદ્રની સુંદરતાની વાત કાઢી, કજોડાંની વાત કાઢી, હિંમત આણી કૃષ્ણકલિકા ઓચિંતી બોલી ઊઠી : 'બહેન, ખરું પૂછો તો તમારે તો નવીનચંદ્ર જેવો વર જોઈએ – હા, વિદુરપ્રસાદ ઠીક છે પણ તે ઠીક જ. કાગડો દહીંથરું લઈ ગયો છે.' અલકકિશોરીએ એને ધમકાવી આ વાત બંધ પાડી અને તરત તો પોતે પણ ભૂલી ગઈ.

કલાક બે કલાક વીત્યા પછી તે નવીનચંદ્રની મેડીમાં આવી. તે ખાટલામાં ઊંઘી ગયો હતો. એને ઔષધ પાવાનો વખત વીતી ગયો હતો તેથી જગાડવો કે ન જગાડવો એ વિચારમાં ઘડીવાર ઊભી અને સૂતેલા નવીનચંદ્રના મુખ ઉપર દૃષ્ટિ પડી – દૃષ્ટિ પડી જ. એનો ઘા રુઝાવા માંડ્યો હતો પણ પાટા કરવા પડતા હતા. તાવ આવતો બંધ થયો હતો પણ શક્તિ સારુ – ઔષધ પીવું પડતું. ઊઠવાબેસવાનો શ્રમ ચાલતા સુધી ન લેવો એવી વૈદ્યની આજ્ઞા હતી, પણ ધારે તો શ્રમ લેવા જેટલી શક્તિ આવી હતી અને મોં પર તેજી પણ આવી હતી. સૂતેલાના વિશાળ કપાળ પર પરસેવો વળ્યો હતો. અને પુરુષત્વભરી કાળી ભમ્મરો અને પાંપણો વચ્ચે મીંચાયેલાં ગોરાં પોપચાંની ગાદી ઉપર અંગવિનાનો – અદૃશ્ય – મન્મથ આવી બેઠો. તેના બાણનો અશ્રાવ્ય નિર્ઘોષ પાસે ઊભેલી અબળાના અંતઃકરણમાં અચિંત્યો કોણ જાણે ક્યાં થઈને પેઠો અને તેને ધ્રુજાવવા લાગ્યો. પરદેશીના ગાલની રતાશ ચળકાટ મારતી જણાઈ અને તેના તેજથી સર્વની આંખને ઝાંઝવા વાળનારીની આંખ આજ અંજાઈ ગઈ. મૂછનો દોરો જ ફૂટેલો હતો તેનાથી બાંધી દીધેલા ઓઠસંપુટને જોઈ – તેમાં કાંઈ અમૃત ભર્યું હોય તેમ – આત્મસંતુષ્ટાના ઓઠ કોઈક પહોળા થયા. આ સર્વ શું થાય છે ? એ વાત અલકકિશોરી સમજી નહીં. એણે આવી સ્થિતિ કદી અનુભવી ન હતી – સાંભળી પણ ન હતી. પૂછવું પણ કોને ? તે નિઃશ્વસ્ત અને દીન બની નવીનચંદ્રના માથા આગળ – ખાટલા પાસે – નીચે બેઠી અને એના સામું જોવા લાગી. આજ આ પુરુષને જોઈ આ બધું શું થાય છે ? નવીનચંદ્ર તે આજ કાંઈક

બદલાઈ જ ગયેલો લાગ્યો. એને જોઈને જ અબળાના અંગમાં કાંઈક ઝેર વ્યાપી ગયું – વિષથી વિષ ઊતર્યું – એ ઝેરથી પતિવ્રતાપણાને સાચવનારું બળવાન ગુમાન પળવારમાં ઊતરી ગયું. મહાપ્રતાપવાળી – છાકવાળી હતી તે રાંક જેવી થઈ ગઈ. એક લાંબો નિઃશ્વાસ મૂકી તેણે સામી ભીંત ઉપર નજર ફેરવી. ત્યાં એક આરસો આડો ટાંગ્યો હતો, તેમાં સૂતેલા નવીનચંદ્રનું અને બેઠેલી અલકકિશોરીનું એમ બેનાં મોં જોડાજોડ દેખાયાં તે એ જોઈ રહી. તે જોઈ નવીનચંદ્રના સામું પાછું જોવા લાગી. કૃષ્ણકલિકાના શબ્દ યાદ આવ્યા – આરસા ઉપરથી એ શબ્દ ખરા લાગવા માંડ્યા. જમાલને પકડ્યો તે દિવસ થયેલો સ્પર્શ સ્મરણમાં આવતાં. કલ્પનાને ગલીપચી કરવા લાગ્યો અને વધારે પ્રિય લાગવા માંડ્યો. જમાલ – દૈત્યની સાથે સફળ યુદ્ધ કરનારી ચંડિકા અને દુષ્ટ ગરબડની મદમર્દની ઉન્મત્ત કિશોરીના પતિવ્રતનું ઇન્દ્રાસન સૂતેલા નવીનચંદ્રની સુંદરતાના પ્રતાપ આગળ ડગમગવા લાગ્યું અને અબળા તે અબળા બની. કાંઈ પણ વિચાર કરવાની તેની શક્તિ હોલાઈ ગઈ. વિકારપવનના ઝપાટાથી બુદ્ધિદીપ હોલાયો. મદનાસ્ત્ર આગળ અભિમાનાસ્ત્ર ચૂરા થયું. પુરુષની છબી સ્ત્રીની કીકીમાં પ્રતિબિમ્બાકારે વસવા લાગી – હૃદયતરંગમાં નૌકા પેઠે હિંડોળા ખાવા લાગી – હૃદયમહાસાગરના અંત્યભાગે ક્ષિતિજ રેખામાં ઊગતા સકળચંદ્ર પેઠે ઊગી અને તેના મર્મભાગને ખેંચી કાઢવા લાગી – તેમાં ઊથલપાથલ કરવા લાગી. પરંતુ આ સર્વ તોફાન કોઈ જુએ એમ ન હતું. તેનો આવિર્ભાવ શરીર પર રજ પણ ન થયો. માત્ર નવીનચંદ્ર અને આરસા વચ્ચે હેરાફેરા કરતી આંખમાં ઝળઝળિયાં આવ્યાં અને આશ્ચર્યમાં પડતી – આ શું થાય છે તે ન સમજતી – બાળકી ખાટલા પાસે બેઠી હતી તેમની તેમ બેસી રહી. કલ્પનામાં વાનરનો ગુણ છે. કૃષ્ણકલિકાએ અલકકિશોરી જેવીની કલ્પાને સળી કરી એટલામાં તો મગજમાંથી હૃદયમાં અને હૃદયમાંથી મગજમાં ચડઊતર કરતી કલ્પનાએ અમાત્ય પુત્રીને ગભરાવી દીધી અને તે અમસ્તી એકલી સ્તબ્ધ બેસી રહી હતી તે છતાં કલ્પનાએ અંતરમર્મમાં ભરેલા ઉઝરડાઓએ મદનબાણના પાડેલા ઘાની વેદનાને અસહ્ય કરી મૂકી અને તે ન ખમાતાં અંતઃકરણમાં દરેક નવો ચરેડો પડતાં આંખો ચડાવી દેવા લાગી અને 'હર, હર, હર', 'શિવ, શિવ, શિવ', કરી ઊંડો નિઃશ્વાસ નાંખી છાતી પર છેડા વડે પારકા થયેલા પોતાના હૃદયને શાંત કરવા પવન નાંખવા લાગી. એ પવનથી શાંત થવાને બદલે મદનજ્વાળા વધારે વધારે સળગી. ભયંકર દશા ! તને શોધનારા – વરનારા – જગતમાં વસતા હશે. તું કેટલાકને સુખરૂપ પણ ભાસતી હોઈશ. અલકકિશોરી આ દશાથી બાવરી – જર્જરિત – થઈ ગઈ. તેને છુટકારાનો માર્ગ ન દેખાયો. નવીનચંદ્ર ! તું ઊંઘે છે કે જાગે છે ? કુલીન વનિતા વિનંતી ન કરી શકી – તેની આંખમાંથી આંસુનાં ટીપાં ગરગર ટપકવા લાગ્યાં. એટલામાં નવીનચંદ્રે પાસું બદલ્યું. તે ખરેખર ઊંઘતો જ હતો. પાસું ફરતાં તેનો હાથ પાસે બેઠેલીના ખભા ઉપર ઊંઘમાં અચિંત્યો પડ્યો. તૃપ્તિનો સમય અચિંત્યો પાસે આવતો હોય – મદનવેદનામાંથી અચિંતી છૂટવાની આશા સફળ થવા નિર્મિત થઈ દેખાતી હોય – તેમ અલકકિશોરી ચમકી – એ ચમક આનંદમય લાગી.

તૃપ્તિનો ભોગ અનુભવાતો હોય તેમ થરથરતા ઓઠ ઉપર સ્મિત આવી બેઠું. આ હાથને આમ પળવાર પણ ટકવા દીધો – તેને ખસેડી ન નાખ્યો – આ દશામાં આનંદ મનાયો – તે ન ખમાતું હોય તેમ આજ સુધી રહેલા પતિવ્રતને ઓછું આવ્યું – ઘણા દિવસનું પવિત્ર ઘર છોડતાં તે ઘરમાંથી કાઢી મૂકનાર સાથે પળવાર લડવા લાગ્યું. જાણે હિતૈષી પતિવ્રતની જ શિખામણથી મદનાવસ્થાનું ખરું દુષ્ટ સ્વરૂપ પ્રકાશિત થતું હોય તેમ આટલા ભોગથી અલકકિશોરી તૃપ્ત ન થઈ. તૃપ્તિને વેશે અતૃપ્તિ જ આવી હોય – તૃપ્તિ વધારવાને બહાને અતૃપ્તિ પગલે પગલે વધારે ક્રૂર બની બળ અજમાવતી હોય – તેમ થયું. છુટકારાને બદલે બંધન વધારે સખત થવા લાગ્યાં અને તે બંધનથી તનમન સખત ચુસાવા માંડ્યાં. મૃતને બદલે આખા શરીરમાં ઝેર વ્યાપ્યું. આ સર્વ તીવ્ર અતિતીવ્ર વેદના સૂચવતી આંખમાંથી આંસુની ધારા વધારે વધારે છૂટવા લાગી અને ખાળી ખળી નહીં. એટલામાં નવીનચંદ્રનો હાથ હાલ્યો. તેને છૂટો થવા દેવા ખુશી ન હોવાથી તેને પકડી રાખવા કિશોરીનો હાથ ઊપડ્યો – પણ હિંમત હારી પાછો પડ્યો. આથી નવીનચંદ્રનો હાથ સ્થાનભ્રષ્ટ થયો, ખભા ઉપર રજ નીચે સર્યો અને ઝીલી લીધો હોય – પડતાં પડતાં ખૂંટી પર ભરાઈ રહ્યો હોય – તેમ રસરહસ્ય જાળવનાર અસ્પર્શ્ય શરીરને આધારે થંભ્યો. તેના ઉપર કિશોરીનાં ઉષ્ણ આંસુ પડવા લાગ્યાં – નિદ્રામાં ને નિદ્રામાં આંસુના સ્પર્શથી એકલો જાગેલો હાથ ઊંચો થયો. મર્યાદાની મર્યાદા તોડતા આતુર હાથ તે હાથે અનિચ્છાથી પકડી લીધો. હાથ પર બળ આવતાં ઊંઘેલો નવીનચંદ્ર જાગી ઊઠ્યો. જાગ્યો તે છતાં તેની આંખ ઘેરાયેલી જ રહી. તેમાં આંખ આગળ આ ન મનાય એવો સ્વપ્ન જેવો દેખાવ જોવા લાગ્યો. આ શું ? નવીનચંદ્ર પણ પોતાનો હાથ ખેંચી લેતો નથી ! શું એના મનમાં પણ અલકકિશોરીની પતિત વૃત્તિનો પ્રતિધ્વનિ થયો ? અથવા શું આ એને ખરેખર સ્વપ્ન જ ભાસ્યું ? અથવા શું આ સ્વપ્ન જ હતું ? આ શો સન્નિપાત ! અધમ સંગતિ થવા દીધી તો અધમ કલ્પના થવા વખત આવ્યો ! કલ્પનામાંથી અધમ મનોવિકાર થયો. મનમાં જ વિકારમાંથી શરીરને વિકાર થયો. એટલેથી જ અંત ન આવ્યો. વિકારવશ શરીરે અગ્રાહ્ય પરપુરુષસ્પર્શ થવા દીધો – સ્વીકાર્યો – અભિનંદ્યો ! એ સ્પર્શને ટકવા પણ દીધો ! વધવા પણ દીધો ! અસ્પર્શ સ્થાન પર સરવા પણ દીધો ! અરેરે ! શો સન્નિપાત ! જાતે – ઈશ્વર ઇચ્છાથી બંધ થતા સ્પર્શને બંધ થતો અટકાવ્યો – પકડી રાખ્યો ! પતિવ્રતા – હવે તું પતિવ્રતા મટી ગઈ ! આટલાથી જ ! ઘણી વખત ઔષધ પાતાં નવીનચંદ્રનો સ્પર્શ અનુભવતી – બેદરકારપણાને લીધે – અત્યંત મમતાને લીધે સૂતેલાને ઓઢાડતાં, પાણી પાતાં, તેના શરીર પર વળતાં – અજાણ્યે પવિત્ર અંગનો સ્પર્શ થતો – તે છતાં તું પતિવ્રતા જ હતી. આજ એ જ સ્પર્શથી તું પતિતા થઈ ! ભ્રષ્ટ થઈ ! એક સંગતિ – એક કલ્પના ! શી તમારી ફળ પરંપરા ! શું નવીનચંદ્ર પણ ભ્રષ્ટ થયો ? શું ઈશ્વરની આ દેખાવ પર નજર હતી ? શું નિર્જીવ મેડી એ દેખાવ જોતી હતી ? શું બેમાંથી એકના પણ ધારવામાં હતું કે આ દેખાવ કોઈ પણ માનવી જુએ છે ? શું કોઈ પણ માનવીની આંખ પર આ બનાવનું પ્રતિબિમ્બ પડતું હતું અને આ

બે જણ અંધ જ બની ગયાં હતાં ? ઈશ્વરની ગતિ અકળ છે !

અલકકિશોરી નવીનચંદ્ર પાસે રોજ પવિત્ર વૃત્તિથી બેસતી હતી એટલે બારણાં ઉઘાડાં અથવા અધઉઘાડાં રહેતાં તેની હરકત ન હતી. રોજની પેઠે આજ પણ અધઉઘાડા હતાં અને તેના અપવિત્ર વિચારનો જન્મ મેડીમાં આવ્યા પછી થવાને લીધે એ વાત પર તેનું લક્ષ જ ન હતું. બારણાભણી તેની પૂંઠ હતી. પણ એ બારણાના મિજાગરા આગળ જગા રહેતી તેમાં એક નવું મિજાગરું હોય એમ એક કાળી કીકી દેખાતી હતી. તે કોની હતી ?

સ્ત્રીવર્ગમાં, તેમાં વિશેષે કરીને તરુણીવર્ગમાં, રસસમાનતા પ્રમાણે અને વયસમાનતા પ્રમાણે સહીપણાં થઈ જતાં વાર લાગતી નથી અને તેથી તરત પક્ષ બંધાઈ જાય છે. કૃષ્ણકલિકાને અલકકિશોરી સાથે ફાવી ગયું હતું તેમ વનલીલાને કુમુદસુંદરી સાથે ફાવી ગયું હતું. તે રમતિયાળ પણ ડાહીલી હતી, રસીલી પણ સદ્‌ગુણી હતી, વાંચવા ગાવાની શોખીન હતી, નિંદા કરવાની બહુ ટેવ ન હતી તોપણ પરચેષ્ટા જોવાની રસિયણ હતી, સૌભાગ્યદેવી પાસે ગીત શીખવા આવતી, કંઠ તીણો હતો અને તેથી વધારે તીણો કરવા મથતી, અલકકિશોરીની કચેરીમાં ચર્ચા ચલાવનારીઓમાં એક એ હતી, કુમુદસુંદરી પાસે નિત્ય આવતી, તેની જોડે આખો દિવસ છાનીમાની કોણ જાણે શીયે વાતો કર્યા કરતી, તેની જોડે શેતરંજ રમતી, કુમુદસુંદરી ગાતી તેમાં પોતાને તો સમજણ નહોતી પડતી પણ પોતે ગાઈ બતાવતી, અને એની પાસે પુસ્તકોમાંથી રસીલી વાતો વંચાવી સાંભળતી. રીત પ્રમાણે આજ પણ વનલીલા જમી પરવારી આવી અને આવતાં આવતાં ડોકિયું કર્યું તો અલકકિશોરીને ખભે નવીનચંદ્રનો હાથ જોઈ ચમકી, ખમચી, વિસ્મય પામી, ઓઠે આંગળી મૂકી વિચાર કર્યો, અને લોકવાયકા ન માનનારી કુમુદસુંદરીને ખબર કરવા દોડી. તેની સાથે છાનીમાની વાત કરવા મંડી ગઈ.

'ભાભીસાહેબ ! નહોતાં માનતાં તે આજ ચાલો. આંખે ખરું કરો.'

'વનલીલા, તું હજી એવી ને એવી રહી. ભોગ એ બેના. આપણે તે પારકી ચેષ્ટા જોવાનું શું કારણ ? આપણે આપણું કામ નથી ?'

'વારુ, તમે તે આવાં ક્યાંથી ? એવું એવું જોઈએયે નહીં ? ચાલો, ચાલો, જુઓ તો ખરાં. એ તો એવાં લટ્ટુ બન્યાં છે કે આપણે અર્ધો કલાક જોઈશું તોયે નહીં દેખે. ચાલો.' કહી વનલીલા કુમુદસુંદરીનો સુંદર હાથ બારણા ભણી ખેંચવા લાગી.

તેને બિચારીને ખબર ન હતી કે આ સમાચારથી કુમુદસુંદરીના અંતઃકરણમાં કેવી તીવ્ર વેદના થવા લાગી હતી અને તેણે મનમાં કેટલું મૂંઝાવા માંડ્યું હતું.

'શું આ ખરું કહે છે ? વિદ્વાન સરસ્વતીચંદ્ર ! આ શું ? આ શું કહે છે ? શું મારો ત્યાગ કર્યો તે આ અર્થે ? અથવા નવીનચંદ્ર ! શું તું સરસ્વતીચંદ્ર ન હોય ? તું નહીં જ હોય. મારો – અરેરે – વેળા જે મારો હતો તે શુદ્ધ સરસ્વતીચંદ્ર આવો ન હોય !' આંખો પર હાથ ફેરવતી કુમુદસુંદરીએ વનલીલાનો હાથ વછોડ્યો.

'વનલીલા, જા તું તારે જોવું હોય તો. હું તો નહીં આવું.'

'ત્યારે તમે અહીંયાં બેઠાં બેઠાં શું કરશો ?'

'હું બેસીશ મારી મેળે – ગાઈશ – જરા સારંગી લઈને.'

'તે તમને આ જોવાનું મૂકી ગાવું કેમ ગમશે ? તમારા જેવું તો કોઈ દીઠું નહીં.'

'વારુ બહેન, વારુ, તું જા – જો તારી મેળે.'

વનલીલા આ ઉદાસીન અને નિષ્કુતૂહળ દેખાતી વૃત્તિ જોઈ વિસ્મય પામતી એકલી ચાલી, નવીનચંદ્રની મેડીના બારણા આગળ વાંકી વળી ઊભી, અને મિજાગરા આગળથી રસભરી છાનીમાની જોવા લાગી.

વનલીલાને કાઢી કુમુદસુંદરી પાછી ફરી. આંખમાં આંસુ તો માય નહીં એમ ભરાઈ આવ્યાં – જાણે કે પોતાના જ પતિને પરકીયા સાથે દીઠો હોય – જાણે કે પોતે જ ખંડિત થઈ હોય ! પલંગ પર પડતું મૂક્યું અને ઊંધે માથે રહી છાનુંમાનું પુષ્કળ રોઈ, કંઈક નવો વિચાર ઊઠતાં અચિંતી સફાળી ઊઠી અને આંસુ લોહી નાંખી મેડી વચ્ચે ઊભી.

'અરે, પણ આ શું ? એની ફજેતી હું થવા દઉં ? સરસ્વતીચંદ્ર, તને આ રસ્તે નહીં ચડવા દઉં. હશે, ભૂલ થઈ હશે – પણ તારા પવિત્ર સંસ્કારને જગાડું એટલે તું જાગવાનો જ. આ કુમાર્ગે તું ચડ્યો તો બાપડા જગતની શી વલે થવાની ? બીજા લોકોને તો કાંઈ કહેવાશે જ નહિ. તને આ રસ્તે જોતાં મારું કાળજું કહ્યું કેમ કરે – મારું કાળજું કેમ રહેશે ? મચ્છેન્દ્રનાથ, તને સ્ત્રિયારાજ્યમાં લપટાઈ દીન થયેલો જોઈ ગોરખ શું બેસી રહેશે ? ગોરખનાથ મને સહાયતા કરો. મારામાં તમારી શક્તિનો કાંઈક અંશ મૂકો. સંસ્કારી સરસ્વતીચંદ્ર, આ શું ?'

'त्वं चेन्नीचपथेन गच्छसि पयः कस्त्वां निरोद्धुं क्षमः - હે ઈશ્વર !' –

વળી આંખમાં આંસુ ભરાઈ આવ્યાં. લોહતી લોહતી સારંગી લઈ નવીનચંદ્રવાળી મેડીની પાસે ખુરશી માંડી બેઠી અને એ મેડીમાં સંભળાય એમ સારંગી સાથે ઝીણે કંઠે ગાવા લાગી :

'શુભ્ર સ્વર્ગમાં વસનારી તે ચળી પડી હરશિરે,
પડવા માંડેલી પડી પાછી ! ટકી ન, હર ! હરશિરે-શુભ્ર૦
પડી ! ગિરિ પર; ઉચ્ચ ગિરિવર મૂકી પડી એ પાછી -
અવનિ પર આળોટતી ચાલી ધૂળવાળી ઘણી થાતી-શુભ્ર૦
મલિન ગંગા ! ક્ષાર સમુદ્રે પેઠી અંતે એ તો !
ભ્રષ્ટ થયું જરી તેનો શતમુખ વિનિપાત જ નિર્મલો ![1]
ભ્રષ્ટ થઈ મતિ તેનો શતમુખ વિનિપાત જ નિર્મલો !'

પોતાની મેડી બહાર સંભળાય એમ કુમુદસુંદરી કદી પણ ગાતી ન હતી.

---

૧. ભર્તૃહરિ ઉપરથી.

હૃદયના સંબંધે એની મર્યાદા આજ છોડાવી અને ગાતાં ગાતાં તે ખરેખરી ખીલી. જેમ જેમ ગાયન અગાડી ચાલ્યું તેમ તેમ તેની આંખમાંથી આંસુની ધાર વધી, સારંગીને પલાળી નાંખી, અને છેલ્લું પદ ગાતાં ગાતાં 'આથી વધારે મારું બળ નથી' એમ શબ્દ વિના કહેતા કહેતા કંપતા મૂર્છા પામતા હૃદય પરથી સારંગી જમીન પર સરી પડી, ડોક ઢીલી થઈ ગઈ, માથું ખુરશીની પીઠ પર ભાંગી ગયું હોય એમ ઢળી પડ્યું, કમળની પાંખડીઓ જેવી લલિત આંખો અંધારું પડ્યું હોય એમ મીંચાઈ ગઈ, નિઃશ્વાસને જવાઆવવાનો રસ્તો રાખવા પહોળું રહી મુખ સ્તબ્ધ થયું, નાજુક કળીઓ જેવા દાંતના કિરણ હવામાં ચળકવા લાગ્યાં, હાથ પહોળા થઈ ગયા અને ખુરશીની આસપાસ લટકવા લાગ્યા, અને પગ પણ ખુરશી આગળ લંબાઈ ટકી રહ્યા. આ શબ જેવા શરીરમાં એકલું જીવતું દેખાતું કોમળ વક્ષઃસ્થળ ધડકતું હતું. લજ્જાળુ મુગ્ધાનાં વસ્ત્રની કરચલીઓમાં ઢંકાઈ રહી જીવતા જગતની દૃષ્ટિને નિત્ય નિષ્ફળ કરતું હતું તે કોમળ વક્ષઃસ્થળ આજ પ્રમાદધનના રંગભવનની જડદૃષ્ટિ આગળ બાળ ગજના કુંભસ્થળ જેવું – બિડાયલા શતપત્ર કમળની કળીઓની સુંદર જોડ જેવું ઊપસી આવ્યું, તરી આવ્યું, અને અંતઃકરણના ઊછળતા શ્વાસને બળે કરુણ મંદ લીલાથી ઉત્કંપ અનુભવવા લાગ્યું. હૃદય ચીરી નાંખે એવી આ અવસ્થા જોનાર – સમજનાર આ પ્રસંગે – કુમુદસુંદરી ! – તારી પાસે કોઈ ન હતું. ભરવસ્તીવાળા સસરાના ઘરમાં તું એકલી જ હતી. મૂર્છા પામેલા ઊજળા ગાલ ઉપર નિર્જીવ થયેલાં આંસુ સુકાઈ ગયાં અને માત્ર તેના ચળકતા સૂકા શેરડા રહ્યા. એની આસનાવાસના કરનાર કોઈ ન હતું.

આણીપાસ નવીનચંદ્ર જાગી ઊઠ્યો હતો. પણ તે ન જાગ્યા જેવો જ હતો. તેની ઊંઘ ઊડી ગઈ ન હતી. જાગું છું કે ઊંઘું છું તે વિચાર તેને થયો ન હતો. જાગતાં પહેલાં કિશોરીના સ્પર્શથી તે રમણીય સ્વપ્નમાં પડ્યો હતો. એવો સ્પર્શ જન્મ્યા પછી તેને પ્રથમ જ થયો હતો અને તે સ્પર્શે ઉત્પન્ન કરેલા સ્વપ્નને અંતે આંખ કાંઈ ઊઘડી તોપણ એક સ્વપ્ન પલટાઈ બીજું સ્વપ્ન અનુભવતો હોય એમ જ એને લાગ્યું. અર્ધું મીંચેલું અને અર્ધું ઉઘાડું એવાં પોપચાં આગળથી અલકકિશોરી સ્વપ્નમાં આવી હોય એમ પળવાર વિકારભરી રમમાણ આંખે તેને જોઈ રહ્યો અને દૂષિત હાથ ખેંચી ન લેતાં નિમિષમાત્ર આનંદસમાધિમાં પડ્યો. એટલામાં સારંગીના રણકા સાથે ભળી જતું કુમુદસુંદરીનું મિષ્ટ – મધુર – ગાયન તેના કાનમાં ધીમે ધીમે આવવા લાગ્યું. કર્ણેન્દ્રિય આનંદવ્યાપારમાં લીન થતાં સ્પર્શેન્દ્રિય બહેર મારી ગઈ, અને ઉઘાડી આંખ વગર મીંચાયે મીંચાઈ. કુમુદસુંદરીના ગાયન સાથે ઊંડાં ડૂસકાં વચ્ચે વચ્ચે ભળતાં હતાં અને સૂતેલાની નિદ્રાને વીજળીના સંચા પેઠે ધક્કા મારતાં હતાં – તેનાથી સ્પષ્ટ સમજાતાં હતાં – તેના હૃદયના હૃદયમાં પેસતાં હતાં. કુમુદસુંદરીનું – દિવ્ય અપ્સરાના જેવું – ગાન પણ આજ તેણે પહેલવહેલું સાંભળ્યું અને તેથી તેની આનંદનિદ્રા મધુરમધુર થતી વધી. બહારથી જોનારને મન અલકકિશોરી અને નવીનચંદ્ર આમ એમનાં એમ ચિત્રવત્ સ્તબ્ધ રહી એક બીજાના સામું જોઈ રહેતાં લાગ્યાં અને ઉભય મદનાવસ્થ છે એવું મનમાં આણતાં વનલીલાને કાંઈ પણ શંકાસ્થાન ન રહ્યું.

આખરે કુમુદસુંદરીના ગાનનું છેલ્લું પદ આવ્યું – તેનો અર્થ સ્પષ્ટ હતો – તે પદ એક વાર ગવાયું – જરીક ફેર સાથે બીજી વાર ગવાયું – તેની સાથે સારંગીનું ગાન અચિંત્યું ક્રમવિરુદ્ધ બંધ પડ્યું. સારંગી પડી તેનો ધબાકો થયો. હાથમાંથી છૂટતાં – પડતાં – તાર ત્રુટતો હોય એમ અસંવાદી કઠોર રણકારો લંબાયો, તે રણકારમાં અચિંત્યા બંધ પડેલા ગાયનના અંત્યસ્વરનો પ્લુતોચ્ચાર ભળ્યો, અને તે સર્વમાં ત્રુટતા મર્મસ્થાનથી તણાયેલું ડૂસકું સંભળાયું, અને એકદમ સારંગી અને કંઠ ઉભય બંધ પડ્યાં. તેની જ સાથે સ્વપ્નાવસ્થ નવીનચંદ્રનું હૃદય ચિરાયું, તે ખરેખરો જાગ્યો, જાગતાં જ કિશોરી સામું જોઈ રહ્યો, જોતામાં જ ધીમા બળથી હાથ ખેંચી લીધો અને એકદમ પણ ધીમે રહીને – દીન વદનથી પણ ઠપકાભરી આંખ કરી – લાચાર સ્વરથી પણ ઉગ્ર નરકમાંથી તારવા ઇચ્છતો હોય તેવો, મધુર નરમ વચન બોલ્યો :

'અલકબેન, હું તો તમારો ભાઈ થાઉ, હોં !' એમ બોલી પવિત્ર દૃષ્ટિથી તેના ભણી જોઈ રહ્યો.

અલકકિશોરી શરમાઈ જ ગઈ, નીચું જોયું, અને મનમાંથી ધરતી માતા પાસે માગ માગ્યો, તેને ભાન આવ્યું. તપેલા વાસણ પરથી પાણીનો છાંટો ઊડી જાય તેમ તેનો અપવિત્ર વિકાર એકદમ જતો રહ્યો. પણ શું કરવું તે તેને સૂઝ્યું નહીં – મૂંઝાઈ – ગૂંચવાઈ. બેઠેલી રહી જમીન પર જોઈ રહી – આંખો મીંચ્યા જેવી કરી – જીભ કરડવા મંડી. 'અરરર ! આ શું થયું ?' એ વિચાર તેના આખા મગજમાં નિષ્કંટક એકલો રાજ્ય કરવા લાગ્યો. સાપે કરડી હોય એમ તેના મગજમાં ઝાટકા નંખાવા લાગ્યા. વગર ઊંચું જોયે – અહીંયાં ને અહીંયાં આપઘાત કરું – એ વિચાર તેના મનમાં અંતે તરી આવ્યો અને તે વિચાર પ્રમાણે વર્તવા તૈયાર થઈ. મનમાં બોલી – 'હવે તો જીભ કરડીને મરું – કે શ્વાસ રૂંધીને મરું – પણ આમ જ.' એ વિચાર પ્રબળ થતાં જ તેના મનનો ગૂંચવાડો મટ્યો – છુટકારો પાસે આવ્યો હોય તેમ તેને લાગ્યું.

નવીનચંદ્ર તેની અમૂંઝણ સમજ્યો અને દિલાસો આપી બોલ્યો : 'બહેન ! અમૂંઝાશો નહીં. એક ભૂલ તો બ્રહ્માએયે કરી છે. ફરી ભૂલ ન કરશો. તમારું અંત:કરણ પવિત્ર છે તે હું જાણું છું. હું નાદાન નથી. થયું તે ન થયું થનાર નથી. ગઈ ગુજરી વિસારી દો. તમારો ધર્મ અંતે સચવાયો તે ઈશ્વરનો ઉપકાર માનો.'

અલકકિશોરીએ ઉત્તર ન વાળ્યો – ઊંચું પણ ન જોયું. બનેલ બનાવથી એનું અંત:કરણ ભરાઈ આવ્યું.

'ઊઠો, બહેન ઊઠો. મને ઔષધ આપો.'

હજી કિશોરી ઊઠી નહીં.

'બહેન-'

'ભાઈ, તમે ખરેખર મારા ભાઈ જ છો.' – આખરે હિંમત આવી – 'ભાઈ, જમાલ પાસેથી મને છોડાવી તેના કરતાં આજ મારા ઉપર વધારે ઉપકાર કર્યો. અરેરે ! ઊજળે લૂગડે ડાઘ બેઠો. હેં ! આ શું થઈ ગયું ? ભાઈ, મારા ભાઈ, હવે મારે

જીવવું નકામું છે – અરેરે !' – રોતી રોતી આંસુભરી આંખે ઊંચું જોયું – 'હાય, હાય.'

'બહેન, ધીરાં થાઓ.'

'ભાઈ સોનાની થાળીમાં લોઢાની મેખ ન ખમાય. મારા જેવીને આટલું થયું તે ન વેઠાય. હું હવે કોઈને મોં શું બતાવીશ ?'

'લોક શું જાણનાર છે ? – ઈશ્વર જાણે છે તે દયાળુ છે.'

'એ બધું ખરું પણ મારાથી જ આ સહેવાતું નથી – આ આવી હું તેને આજ આમ –'

'બહેન–'

'હું જીવનાર નથી –' છલકાતી આંખે અબલા ઊઠી બારણા ભણી ચાલી. વનલીલા ત્યાં ન હતી. સૌભાગ્યદેવી બારણાના ઉમર આગળ અંદર આવતી સામી મળી.'

હાથ ખેંચી લીધો તે જોઈ, અને પોતાની પવિત્રતાની ખાતરી કરી આપનાર શબ્દો નવીનચંદ્ર બોલ્યો તે સાંભળી વનલીલા સંતોષ પામી. તોપણ કિશોરી શો ઉત્તર દે છે તે જાણવાનું બાકી હતું, પરંતુ એટલામાં કુમુદસુંદરી ગાતી હતી તે અચિંતી બંધ પડી અને સારંગી પડી ગઈ તે ઉપર ધ્યાન જતાં વનલીલા એણીપાસ દોડી અને ખુરશી પર મૂર્છા પામેલી કુમુદસુંદરી પાસે 'શું છે, ભાભી શું છે ?' કરી આસનાવાસના કરવા લાગી. મિજાગરામાંથી એ જોતી હતી તે સૌભાગ્યદેવીએ પોતાની મેડીમાંથી જોયું; અને કોઈને ન ગાંઠનારી ઉન્મત્ત પુત્રીને ઠપકો આપવા, લોકવાયકા રખેને સાચી તો નહીં હોય તે જાણવા, વનલીલા પાસે ચોકસી કરવા, અને એવા હજારો હેતુથી, પુત્રી પર ચિડાતી, દુઃખી થતી, કુટુંબ કલંકિત થયાનો ભય રાખતી, સૌભાગ્યદેવી નવીનચંદ્રવાળી મેડી આગળ દુઃખ અને રોષ ભરી આવી; પણ વનલીલાને ગયેલી જોઈ અને કિશોરી જ આંસુ વર્ષાવતી સામી મળી તેથી પોતાનો તર્ક ખોટો હશે એમ ધારતી, પણ આ શું હશે એનો વિચાર કરતી દેવી પુત્રી સામું પળવાર ધારીને જોઈ રહી અને મારી વાત ઉઘાડી જ પડી એવું ધારતી કિશોરી તેનું પવિત્ર પ્રતાપી મુખ જોઈ ફીકી પડી અને વીલી – છાશબાકળી – દેખાઈ. સૌભાગ્યદેવી કાંઈક પૂછવાનું કરતી હતી એટલામાં વનલીલા ગભરાયેલી ગભરાયેલી કુમુદસુંદરીની મેડીના બારણા આગળ 'કોઈ આવો રે – કોઈ આવો રે' એમ બૂમ પાડતી આવી.

'ઓ દેવી – ઓ દેવી – ઓ અલકબહેન – કોઈ આવો – આ જુઓ – આ જુઓ – ભાભી શીંગડું થઈ ગયાં છે – તે કોઈ જુઓ.'

'હેં !' કરી સૌથી આગળ સૌભાગ્યદેવી દોડી – દોડતાં દોડતાં એક વાર પડી – તે ન ગણતાં કોઈ ઝીલે તે પહેલાં પાછી ઊઠી અને દોડી. ભૂત બનાવ ભૂલી જઈ – મરવાનો વિચાર પડતો મૂકી – અલકકિશોરી પણ પાછળ ઉતાવળી ચાલી, પણ તેના મંદ મગજની અસર પગ પર હતી. માંદો માંદો નવીનચંદ્ર પણ મંદવાડ ન ગણી ખાટલામાંથી કૂદકો મારી ઊઠ્યો અને ફલંગો ભરતો બાવરા જેવો કુમુદસુંદરીની

મેડીમાં સૌની પાછળ આવી ઊભો. એ મેડીમાં એ પ્રથમ જ આવ્યો.

કુમુદસુંદરી હજી એ ખુરશી પર એની એ અવસ્થામાં હતી. ખુરશીની આસપાસ સૌ વીંટાઈ વળ્યાં. સૌનાં કાળજાં ધડકવા લાગ્યાં. સૌને શ્વાસ ભરાયો. આંખમાં આંસુ આણી દેવી બોલ્યાં : 'વનલીલા ! આ શું ?'

વનલીલા ગભરાઈ. તે મેડી બહાર નીકળી એટલામાં આ થયું હતું. મેડી બહાર નીકળી શું કર્યું તે પૂછે તો શું કહેવું ? તોપણ જવાબ દીધો : 'કોણ જાણે, સારંગી લઈ ગાતાં હતાં અને ગાતાં ગાતાં કાંઈક આમ થઈ ગયું અને માથું નાંખી દીધું.'

નવીનચંદ્ર આગળ આવ્યો. સ્ત્રીઓને ધીરજ આપવી – ઉપાય બતાવવો – એ પુરુષને માથે પડ્યું. કુમુદસુંદરીના મોં સામું જોઈ, ધડકતી છાતી સામું જોઈ, ગાયન સંભારી, સર્વનું કારણ કલ્પી, હૃદયમાં પડેલો ચીરો ઢાંકી રાખી બોલ્યો : 'દેવી, ચિંતા કરશો નહીં. એમને ઊંચકી પલંગ પર સુવાડો. અહુણાં સજ્જ થશે. અલકબહેન, જરા ગુલાબજળ મંગાવો.'

અલકકિશોરી જાતે જ લેવા ગઈ. જતાં જતાં દાદરે ડોકિયું કરી સમરસેનને કહ્યું કે, 'એક જણને પિતાને તેડવા મોકલો અને એક જણ વૈદને તેડવા જાઓ.' વનલીલા પાછળ આવી અને કહે કે 'એમને વાઈ જેવું છે. મારે ઘેર મુંબઈથી સૂંઘાડવાની શીશી આણી છે તે મંગાવો.' એક જણને તે સારુ પણ મોકલ્યો. ઘરમાં એકલો સમરસેન રહ્યો તે બારણું સાચવવા રહ્યો અને કાન તથા મન મેડી પર રાખ્યાં.

સૌભાગ્યદેવી ખુરશીની એક પાસ ઊભી રહી. કુમુદસુંદરીનું ગળું એક હાથે ઊંચું કરી બીજે હાથે એની હડપચી ઝાલી એના સામું જોતી રોતી પૂછવા લાગી અને પૂછતાં પૂછતાં તેનું મોં લેવાઈ જતું હતું.

'કુમુદસુંદરી – કુમુદસુંદરી – વહુ – બેટા – બાપુ – બોલોને ! આમ શું કરો છો ? કુમુદસુંદરી ?'

આડું જોઈ આંખ પર પહોંચો ફેરવતો નવીનચંદ્ર બોલ્યો : 'દેવી ! ચાલો, એમને પલંગ પર સુવાડીએ; અહુણાં એ નહીં બોલે.'

'શું નહીં બોલે ? શું કુમુદ નહીં બોલે ? નવીનચંદ્ર ! એ શું બોલો છો ? એ તો મારા ઘરનો દીવો – હોં !' ઘેલી બનતી સૌભાગ્યદેવી લવી.

ઉતાવળી ઉતાવળી અલક આવી અને પાછળ વનલીલા આવી. નવીનચંદ્રે ગુલાબજળની શીશી લઈ ખોબે ખોબે કુમુદસુંદરીના મોં પર જોરથી છાંટવા માંડ્યું. સૌ સ્તબ્ધ થઈ જોઈ રહ્યાં. સાતઆઠ ખોબા છંટાયા ત્યારે પ્રાત:કાળ પહેલાં કમળની વિકસનાર પાંખડીઓ હાલવા માંડે તેમ એ કાંઈક હાલી.

'દેવી, જો, ભાભી હાલ્યાં હો !' મલકાઈ અલકકિશોરી બોલી. પણ તે વ્યર્થ. અર્ધી શીશી છંટાઈ પણ કુમુદસુંદરી જાગી નહીં. નવીનચંદ્ર હાર્યો : 'દેવી ! એમને પલંગ પર લો વૈદને આવવા દો.'

અલકકિશોરી અને વનલીલાએ પગ અને કેડ આગળથી ઊંચકી. નવીનચંદ્રે

માથા નીચે અને વાંસા નીચે હાથ રાખ્યા. સૌભાગ્યદેવી વચ્ચેથી ઊંચકવા ગઈ, પણ મડદું ઊંચકવા જેવો દેખાવ જોઈ છળી હોય તેમ – કુમુદસુંદરી મરી જ ગઈ હોય એવું કલ્પી – પાછી પડી : 'હાય હાય રે ! ઓ મારી કુમુદ – આ શું ?' દેવી પડતી પડતી પાછલી ભીંતને આધારે ટકી.

માથાભણી નીચા નમેલા નવીનચંદ્રની આંખ કુમુદસુંદરીના મોં પર આવી. તેની આંખમાંથી આંસુ પડ્યાં તે કુમુદસુંદરીની આંખ ઉપર – ગાલ ઉપર – પડ્યાં. હાથ રોકાયેલો હોવાથી આંસુ લોવાય એમ ન હતું.

હળવે રહીને, આંચ ન આવે એમ, મૂર્છા પામેલીને પલંગ ઠીક કરી તે પર સુવાડી સૌ આસપાસ વૈદની વાટ જોતાં જ બેઠાં. દેવી માથા આગળ આવી – વાંકી વળી – એના મોં પર મોં મૂકી – ચુંબન કરી – વાળ પર હાથ ફેરવી – રોઈ પડી. કોઈ કોઈને દિલાસો આપે એમ ન હતું. નવીનચંદ્ર ખોટી કઠીનતા બતાવી સૌને ધીરજ આપવા લાગ્યો. એટલામાં દેવના શ્વાસથી કુમુદસુંદરીમાં નવો શ્વાસ આવ્યો હોય તેમ તેનું મોં ઊઘડ્યું – આંખ ઊઘડી પણ ફાટેલી રહી -- અને સૌને કાંઈક જીવમાં જીવ આવ્યો. પણ તે વ્યર્થ જ હતો. તેની મૂર્છા વળી ન હતી, પણ મૂર્છામાંથી ફાટી આંખ કરી લવવા માંડ્યું :

'તું મુજ જીવિત, તું મુજ હૃદય જ, તું કૌમુદી મુજ નેત્રતણી,
તું મુજ પીયૂષ, તું મુજ વહાલી, એમ જ પ્રિયશત કંઈ કંઈ -
એમ જ જૂઠાં જૂઠાં જૂઠાં પ્રિયશત કંઈ કંઈ કહી કહી,
ભોળી મુગ્ધાને ભરમાવી – વહાલે વહાઈ ઘણી ઘણી -
આખર કીધું શું – આ અર્થ[1] - એ એ -'

અંત્ય એકારને લંબાવતી પાછી આંખ મીંચી દઈ બંધ પડી. કોઈ સમજ્યાં નહીં. સૌને ધ્રાસ્કો પડ્યો – સૌના જીવ ફટકી ગયા. ધીરજ આપની છોડી દઈ નવીનચંદ્ર એકદમ ઊઠી ગયો અને એક ટેબલ પર ચિતરામણ પડ્યાં હતાં તેના ભણી નજર કરતો અફરાટો થઈ ઊભો રહ્યો, આંસુ ખાળી રાખવા મહાપ્રયાસ કરવા લાગ્યો અને કોઈ સાંભળે નહીં એમ ગણગણવા લાગ્યો :

'हरि हरि हतादरतया सा गता कुपितेव ।
किं करिष्यति किं वदिष्यति सा चिरं विरहेण ।।
किं जनेन धनेन किं मम जीवितेन गृहेण ।। हरि ।।१।।
चिन्तयामि तदाननं कुटिलभ्रू रोषभरेण ।
शोणपद्ममिवोपरि भ्रमताकुलं भ्रमरेण ।। हरि ।।२।।-[2]

'ગતા – ગતા – ગઈ ગઈ-' એમ મનમાં બકતો બકતો ટેબલ પર નીચું જોઈ રહ્યો અને સ્ત્રીની પેઠે પારકા ઘરમાં ગુપ્ત રીતે અશ્રુપાત કરવા લાગ્યો.

૧. ઉત્તરરામચરિત ઉપરથી.
૨. ગીતગોવિન્દમાંથી.

એટલામાં ટેબલ પર નજર પડતાં કેટલાંક ચિત્રો જોવામાં આવ્યાં તે કુમુદસુંદરીનાં કાઢેલાં હતાં. એક કાગળ ઉપર ઉત્તરરામચરિતમાંના ત્રીજા અંકનો દેખાવ હતો અને અદૃશ્ય સીતા દૃશ્ય રામને સ્નિગ્ધ રોષભરી ત્રાંસી નજરે જુએ છે તે આલેખ હતો. બીજા કાગળ પર દુષ્યંતને કશ્યપમુનિના આશ્રમ આગળ એકવેણીધર શકુંતલાને આવતી દેખતો ચીતર્યો હતો. પાસે શેક્સપિયર પડ્યું હતું તેમાં 'ઑબ્સ વેલ ધૅટ એન્ડ્સ વેલ' અને 'વિન્ટર્સ ટેલ'ની વચ્ચોવચ કાગળના કટકા મૂકી નિશાનીઓ રાખી હતી. દાઢીએ હાથ રાખી નવીનચંદ્ર સૌને જોઈ રહ્યો અને વિચારમાં ગરક થયો. એટલામાં પલંગમાં મૂર્છા પામેલીના મુખમાંથી ત્રુટક ગાન પાછું નીકળવા માંડ્યું.

'ઓરે... વિદ્યા... ઓરે... વિદ્યા... સરસ્વતી... સરી ગઈ રે' પળવાર બંધ પડી પાછું ગાન આરંભાયું :

'ઓરે... ભ્રમરા... ઓરે ભ્રમરા... શાથી ઊડી ગયો રે ?' વળી બંધ પડ્યું અને પ્રથમ ગાયેલાના અનુસંધાન જેવું સંભળાયું – આ...

'સરી ગઈ નામથી... સરી... મુજબ હાથથી...
ઉરથી સરી નહીં રે... ઉરથી સરી નહીં રે...
ભ્રમર તને શાથી ગમ્યું – છેક આવું ?'

નવીનચંદ્ર પાછો ફર્યો, પલંગ પાસે આવ્યો અને એના મૂર્છિત મુખ સામું જોઈ રહ્યો. તે કલાંઠીભેર સૂતેલી પડી હતી. તેના કાળા ભ્રમર જેવા વાળ મોરના કલાપ પેઠે ચાર પાસ પથરાઈ વેરાયેલા હતા અને તેમાં ગૂંથેલાં ભાતભાતનાં સુશોભિત ફૂલ છિન્નભિન્ન થયાં હતાં. સર્વ, છાનું ધીમું રોતાં રોતાં આંખો લોહ લોહ કરતાં, આસપાસ ચિત્ર પેઠે બેસી રહ્યાં હતાં અને આનું પરિણામ શું થાય છે તે દુઃખભર્યા વિમાસતાં હતાં. એટલામાં વૈદ્ય આવ્યો. આવવા માંડ્યા ત્યારે સર્વ આવ્યા. બુદ્ધિધન અને પ્રમાદધન પણ આવ્યા. તેમને સૌ સમાચાર અલકે કહ્યા. વૈદ્ય ઉપચાર કરવામાં રોકાયો. વાઈનું દરદ ઠરાવવામાં આવ્યું. આખરે મૂર્છા વળી અને સર્વનો શ્રમ સફળ થયો. બુદ્ધિધને અલકકિશોરીને પૂછ્યું : 'તું એમને અહુણાં ફરવા લઈ જતી ન હતી ?'

'ના, અહુણાંનું નથી જવાતું.'

'હાં, એ જ કારણ. લઈ જજે હવે, આજે જાઓને ગાડી જોડાવી, કાંઈ હરકત છે ?'

'ના, કંઈ હરકત નથી.'

વડીલની આજ્ઞા સૌએ માન્ય રાખી. શ્રમથી ઊઠતી કુમુદસુંદરીએ પ્રથમ જ પોતાનો નિયમ તોડ્યો. શ્વશુરગૃહમાં નવીનચંદ્ર આવ્યો ત્યાર પછી તેના સામી નજર નાંખતી ન હતી. તેણે ગાડીમાં બેસવા ઘરના દ્વારમાંથી નીકળતાં નીકળતાં કોઈ ન દેખે એમ ક્રોધ, દયા અને દીનતા ત્રણે વાનાંથી ભરેલી દૃષ્ટિ ભમરકમાન ચડાવી નવીનચંદ્ર ઉપર નાંખી.

આ બનાવ બન્યા પછી જ્યારે જ્યારે તક મળતી ત્યારે કુમુદસુંદરી નવીનચંદ્ર

પર કઠોર કટાક્ષ નાંખતી જણાતી.

આ થાય પછીથી ઈશ્વર જાણે શાથી નવીનચંદ્રની મનોવૃત્તિ ફરી ગઈ હતી, ઘડીકમાં ઘેર જવાની અને ઘડીકમાં કંઈ કંઈ પ્રદેશમાં જવાની ઇચ્છા થતી હતી, અને બુદ્ધિધનનું ઘર તો ગમે તેમ કરી છોડવું એ તેના મનમાં નક્કી થયું હતું. આ ઇચ્છાનું પ્રબળ માત્ર ચૈત્રી પડવો જોવાના કુતૂહલથી દબાઈ રહ્યું હતું. એટલામાં તે જ દિવસને પ્રાત:કાળે બુદ્ધિધને ગુરુકાર્ય સોંપ્યું એટલે ઇચ્છા સફળ થવામાં વિઘ્ન આવ્યું દેખાયું. દરબારમાંથી નીકળ્યો તે સમયે જ એ વિઘ્ન પાછું દૂર ગયું તેનો વિચાર થયો, અને મનસ્વીની સ્વચ્છંદવૃત્તિએ પાછો તનમનાટ મચાવી મૂક્યો. દરબારમાં મચેલું ભવ્ય અને મનભર સ્વપ્ન આ તનમનાટને બળે ઝપટાઈ ગયું. રસ્તા પર પડતો ઉગ્ર તાપ મગજને ઉકાળતો હતો તેથી સ્વચ્છંદી હૃદયને માત્ર રંગ ચડ્યો અને તે ખીલ્યું. દૂર સમુદ્રમાં દેખાતાં વહાણો નજરે પડવાથી નશો કરેલા જેવાને દીપદર્શન જેવું થયું અને રસ્તામાં ચાલતાં ચાલતાં તેના મગજમાં અનેક વિચારની લહેરો આવવા માંડી.

'સરસ્વતીચંદ્ર ! તને કાંઈ ખબર છે કે કુમુદસુંદરી શું બકે છે ? તારી સરસ્વતી.

'સરી ગઈ નામથી – સરી' કુમુદસુંદરીના... 'હાથથી.' 'સરી' એના... 'ઉરથી નહી રે'

'અરરર ! નિર્દયતા અને મૂર્ખતાની હદ વળી ગઈ !
થયો દારુણ મનમાન્યો, વિફલ થઈ સ્નેહની સાનો !
હવે સુકુમાર ઉર ફાટી જશે, ઓ મૂર્ખ હતભાગી !'

'હે ઈશ્વર, એ પાપ કોને ? સરસ્વતીચંદ્ર, સરસ્વતીચંદ્ર, કાંઈ સૂઝે છે ? આ શું કર્યું ? મહાપતિવ્રતા – પતિની સ્વચ્છન્દ મૂર્ખતાની વેદી પર હોમાયેલી પતિવ્રતા ! નવા અવતારમાં પાછલો અવતાર ન ભૂલનારી પતિવ્રતા ! મનને વરેલો પતિ મનથી છૂટો નથી પડતો – વરેલા પતિને છોડી મન વ્યભિચારી નથી થતું – શરીરે વરેલા પતિને છોડી શરીર અન્યત્ર નથી રમતું ! આહ ! બળવાન બાળકી ! મનના પતિ પર આટલો આવેશ છતાં તેના ભણી પાંપણનો પલકારો પણ નહીં ! કેવા બળવાળી ? પુરુષ ! તું સ્ત્રી છે. અને સ્ત્રી ! તું પુરુષ છે ! પળવાર પરસ્ત્રી પર મોહેલા મનવાળા પુરુષને – પળવાર અસંવાદી થયેલા મનને સંવાદી કરી નાંખનાર સારંગી ! શું તારું બળ ! સારંગી ! કુમુદસુંદરી – કુમુદસારંગી ! અરેરે ! હું ભ્રષ્ટ થાત જ – માણસને ખબર હોય છે કે તેના મન પર શી શી આપત્તિ આવવાની છે ? પતિત જીવ ! જો તું પતિત ને નિર્બળ હતો તો – ને છોડી શાને ! ગરીબ બિચારી અલકકિશોરી, તને શો ઠપકો દઉં ? – ઠપકો દેનારનું જ ક્યાં ઠેકાણું હતું ? – કુમુદસુંદરી – કેવા રોષવાળી આંખ !

'भेदाद् भ्रुवोः कुटिलयोरतिलोहिताक्ष्या
भग्नं शरासनमिवातितुषा स्मरस्य।।'[1]

---

૧. શાકુન્તલમાંથી.

'નક્કી, તારું હૃદય અંદરથી ચિરાય છે – તારું ગાયન, તારાં ચિત્ર, તારે વાંચવાના વિષય, તારી વાતો – સર્વે એક સરખાં જ ! આહા, કોમળ સારંગી ! તારા સર્વ તાર સદૈવ એક જ ગાયન કરી રહે છે ! પણ ઈશ્વરની ગતિ અકળ છે – એ શું થઈ ગયું ? એક પળવાર મતિ શી ભ્રષ્ટ થઈ ? તેં તે શાથી જાણ્યું ? તારે તે વિનિપાત પામતાને તારવા આવી હૃદય વીંધનારી યુક્તિ કરવી શાથી પડી ? અરેરે દુષ્ટ પાતકી ચિત્ત ! પ્રસંગે તેં તારી દુષ્ટતા પ્રકાશી. શું ચિત્તને ઉદ્ધારવા – વિદ્યા બસ નથી ? શું કુમુદની કોમળ સૂચના ન થઈ હોત તો તેના સંસ્કાર નપુંસક જ રહેત ? શું અભણ પુરુષનું અને ભણેલાનું ચિત્ત સરખું જ ? હા, હા, હા ! અભણ કિશોરી ! તું અભણ પણ મને શીખવે છે – સોનાની થાળીમાં લોઢાની મેખ ન જોઈએ ! જો તારે ન જોઈએ તો મારે પણ ન જોઈએ.

'પણ માણસનું મન વિષયને શરણ શાથી થતું હશે ? ખાવાનું જોઈ કેટલાંક જિલ્વાલૌલ્યવાળાં માણસોનાં મુખ દ્રવે છે, પાસે દ્રવ્ય હોવા છતાં કેટલાંક માણસોથી દ્રવ્ય જોઈ ઢાંકી કે ઉઘાડી ચોરી કર્યા વિના રહેવાતું નથી, તેમ જ વિષયનો વિષય જોઈ શું આ થયું હશે ? શું વિષયમાં એવી વશીકાર શક્તિ છે કે જેથી વિદ્યા દબાઈ જાય અને મનુષ્ય પશુ બને ? જો એમ હોય તો માણસને માથે જુમ્મો શી બાબત રહે ? આ કાર્યનું પરિણામ મરણ છે એવું સંપૂર્ણ ભાન છતાં પાંડુરાજા વિષય મોહિત શાથી થયો ? સ્વકીયા કે પછી પરકીયા – બેમાંથી એક પણ શી બાબત જોઈએ ? પાંડુરાજાની વાતમાં શો મર્મ તે અલકકિશોરી, તારા પ્રસંગે મને શીખવ્યું. દીવાસળીમાં જેમ અગ્નિ રહે છે તેમ જ માણસમાં વિષયવાસના સદૈવ વસતી હોવી જોઈએ અને વિષયવિષયીનો પ્રસંગ પડતાં તે વાસના જાગ્રત થતી હશે. સર્વ માણસમાં એમ જ હોવું જોઈએ. આવી અલકકિશોરી તેને આમ થયું. આવા ડાહ્યાડમરા, ગંભીર દેખાતા, આવા મોટા રાજપ્રપંચના ધીટ સૂત્રધાર બુદ્ધિધનને જોઈ કોઈને એવો વિચાર થાય કે એને ગળે એક અબળાનો હાથ પડતાં તેનું ચિત્ત શરણ થાય છે ? – અને તેમ છતાં સૌભાગ્યદેવી ! તારી સત્તા આ લૂગડાંલત્તાં પહેરનાર નાટકી કારભારી ઉપર કેટલી છે તેની સાક્ષી મારો કાન પૂરે એમ છે. પવિત્ર પતિવ્રતા – સૌભાગ્યદેવી – તારાં સુલક્ષણ જોઈ શૈવ્યા સાંભરી આવે છે.

'શિર પર સાડી ઓઢી પૂરી, મેળે ચડી મુખ લાજ,
બોલે થોડું, મન્દ મન્દ ને મધુર જ અક્ષરસાજ,
ધીમે ધીમી ચાલે, જો ! જો ! પદનખ ઉપર જ આંખ !
દેવી ! દેવી ! પવિત્ર ઊંચું કુળ તે આનું જ નામ.'[1]

'કુલીનતાની મૂર્તિ પવિત્ર સૌભાગ્યદેવી ! આહા ! શુદ્ધ આર્યા – આર્યલોકનાં જ અંતઃકરણોમાં વસેલી આર્યા ! જૂનાં વર્ણનો જ વાંચ્યાથી તારો પવિત્ર મોહક પ્રતાપ હું કદી પણ સમજ્યો ન હતો. વિલાયતમાં જાઓ, કે અમેરિકામાં ભમો, કે ઈરાનના

---

૧. ચંડકૌશિક.

દ્રાક્ષના વેલાઓની વાડીમાં જઈને ઊભા રહો, આર્મીનિયામાં આથડો – પણ કોઈ ઠેકાણે, આર્યદેશની આર્યા, તું જડવાની નથી. આર્યદેશમાં પણ તું હવે કલ્પિત થતી જાય છે અને અંગ્રેજી વિદ્યાની ઉદ્ધતતા તારો નાશ પણ કરે ! પણ – સૌભાગ્યદેવી – મૂર્તિમતી આર્યા – જેવી આ આપણા દેશની ભૂમિ પૂજનીય અને પ્રિયદર્શન છે તેવી જ તું પણ છે. આહા, તારા જેવાં રત્નનો ધણી બુદ્ધિધન કેવો ભાગ્યશાળી ! બુદ્ધિધન, તારા કારભાર કરતાં આ આર્યાને હૃદયમાં વધારે રાખજે.

'આ તો એક વિચારમાંથી બીજે વિચારે ચડ્યો. મારા મનનો પ્રશ્ન એ છે કે – આવી સૌભાગ્યદેવી તે પણ બુદ્ધિધનના સ્પર્શને અભિનન્દે છે ! એ શું ?'

ગંભીર વિચાર અટ્ટહાસ્યે[1] અચિંત્યું ડોકિયું કાઢ્યું. 'મારા બાપ રે ! આ શું બધું ! આ શો શરીરનો મહિમા ! આ માણસ દેખાય છે આવો માટે આવો તો ન જ હોય એ ધારવું ખોટું છે. કલ્પનાશક્તિ બહુ ઠગારી છે – એ વધારે વેગવાળી હોય તેમાં પણ લાભ નથી. આ એમ.એ. પૂરી થઈ, ઊંચામાં ઊંચી 'ફિલસૂફી' મગજમાં ભરાઈ ગઈ અને તેને અંતે – તે જ માણસનો હાથ એક અબળાની છાતી પર પળવાર ટકે – અને એ માણસને મગજ તો જાણે છે જ નહીં એવો બની જાય – એ શું અતકર્ય નથી ? એવી છબી કાઢી કોઈએ મારી પાસે મૂકી હોય તો હું નક્કી કહું છું કે હું એને અસંભવિત માનું અને હસી કાઢું. અરે એ તો એક વાર થયું તે થયું – પણ બીજી વાર એવું થાય તે તો મનાય જ નહીં. આ વનલીલા આવે ઊભી હતી – એને તો ખબરે નહીં હોય – અને એના સામી મારી દૃષ્ટિ પળવાર આકર્ષાઈ – તરત મેં પાછી ખેંચી એ વાત ખરી – પણ પળવાર આકર્ષાઈ – એને જોવાનું મને મન થયું, મારી દૃષ્ટિ ઠરી એ, અનુભવ ન થયો હોત તો, હું કેમ માનત ? પણ ન માનત તેનું કારણ શું ? કારણ ? કારણ એ જ કે આકાશના ગ્રહોમાં ચિત્ત લગાડી ઊંચું જોઈ ચાલનાર નીચેનો ખાડો ન જોતાં તેમાં પડે તે ઊંચી જતી કલ્પના નીચું જોતી નથી – સમુદ્ર ઓળંગનારની દૃષ્ટિ ફલંગ વચ્ચે આવી જતાં દરેક મોજાને જોતી નથી – દેશના, વિશ્વના અને વિશ્વકર્તાના વિચાર કરનાર ક્ષુધા અને મદનની હયાતી ભૂલી જાય છે ! પણ ક્ષુધા અને મદન કાન પકડીને તેને ઠેકાણે આણે છે. પુસ્તક છોડી ખાવા ઊઠવું પડે છે. જ્હૉન મિલ વર્ડ્ઝવર્થ જેવાને પણ પરણવું પડ્યું હતું. તે પરણ્યા હતા તે શું મનની મિત્રતા સારું ? બહારથી તે લોકો એના ઉત્તરમાં હા કહે છે – પણ એ ઠગાઈ છે – એ બાબતનું ભાન મને આજ થયું. મનની મિત્રતા બસ હોય તો તે શોધનારા પરણે છે શું કરવા – વાતચીતના સંબંધથી સંતોષ કેમ નથી પામતા ? પુરુષને પુરુષ મૂકી સ્ત્રીની મિત્રતા શું કરવા કરવી પડે ! પ્રીતિ એટલે મનની મિત્રતા – લગ્ન એટલે માનસિક જીવનનો સંયોગ : એ વ્યાખ્યા અધૂરી છે. અરેરે, આ જ્ઞાન મને આજ મળ્યું ! અલકકિશોરી, તું મારી ગુરુ થઈ – ચાર માસ પહેલાં એટલી ખબર હોત તો – કુમુદસુંદરી – હું તારી આ દશા ન થવા દેત. પણ થયું તે થયું. હવે જે થાય છે તેનો કાંઈ ઉપાય ? મારે પરણવું એ તો નહીં જ બને – પણ આવી ભૂલ ન થાય – આવી

૧. અટ્ટહાસ્ય = ખડખડ હસી પડવું.

પરાધીનતા ફરી ન થાય એનો કાંઈ ઉપાય ? ઉપાય એ જ કે વિષયવિષયીનો પ્રસંગ જ ન થવા દેવો. સ્ત્રીને સાત ગાઉથી નમસ્કાર કરવા. બુદ્ધિધનનું ઘર છોડ્યું – છોડવું એ જ સિદ્ધ. એથી કુમુદસુંદરી પણ સુખી થશે. મને નહીં દેખે એટલે મને વીસરી જશે. પણ મારે અહીંથી ક્યાં જવું ?

અરેરે ! શું આપણી ઇચ્છા પ્રમાણે ઇન્દ્રિયો ન ચાલે ?

'Who can say Thus far, no farther' to the tide of his own nature ?

Who can mould the spirit's fashion to the counsel of his will ?

Square his being by enactment - shape his soul to legislature

Be himself his law of living : his own art of good and ill ?'*

'આહા ! ક્રૂર કવિ ! શું તારા વચનમાં જેટલી ક્રૂરતા છે તેટલું જ સત્ય છે ? અરે ક્રૂર કવિ ! શું શક્તિ કરતાં વૃત્તિ વધારે બળવાન છે એ ક્રૂર વચન ખરું પણ છે ? શું આ કવિની પેઠે ઇંદ્રિયો પણ પુરુષની પુરુષતા પર – માનવીની છાતી પર – માનવીના મસ્તક પર – પગ મૂકી લાતોનો પ્રહર કરી તિરસ્કાર ભરેલું હાસ્ય કરી વિજયતાંડવનો નાશ કરી મૂકે છે ? શું જ્ઞાન કરતાં મોહ બળવાન છે ? શું શરીર પર પણ બુદ્ધિનું ન ચાલે ? અરેરે !' ચાલતાં ચાલતાં નવીનચંદ્રે ઊંડો નિઃશ્વાસ મૂક્યો. તેની આંખમાંથી આંસુની ધારા ચાલી રહી અને સૂર્યના તાપથી તે સુકાઈ જતાં માત્ર તેના ડાઘ રહ્યા.

વિચારમાં ને વિચારમાં જુગ વીતી ગયો લાગવા છતાં અર્ધો રસ્તો પણ કપાયો ન હતો. એવામાં રસ્તાના બે ફાંટા આવ્યા. જેણી પાસથી પોતે આવ્યો હતો તે રસ્તે ચાલવા માંડ્યું. પાછળ ચાલનાર રામસેને તેને અટકાવ્યો.

'ભાઈ, આ બીજે રસ્તે ચાલો – આ ગલીમાં થઈને.'

વિચારમાળાનો મણકો પડી ગયો અને નવીનચંદ્રે પૂછ્યું : 'કેમ, રામસેન, આપણે આવ્યા હતા તો આ રસ્તે ?'

'ભાઈ, તોપણ આ રસ્તો ટૂંકો છે.'

'એમ, ચાલો ત્યારે –'

વિચારમાળા પાછી હાથમાં લીધી.

'લગ્નનો સંબંધ શરીર વાસ્તે જ હોય ત્યારે તો પ્રમાદધનથી કુમુદસુંદરીને સંપૂર્ણ સંતોષ મળવો જોઈએ, સરસ્વતીચંદ્રનું ભૂત એના મગજમાં ન હોવું જોઈએ. લગ્ન અને શરીરસંબંધ એક હોય તો જ્યાં સુધી કુમુદસુંદરીના મગજમાંથી આ ભૂત ખસ્યું નથી ત્યાં સુધી એના પતિવ્રતમાં ખામી છે –'

વિચાર આટલે સુધી જ આવ્યો એટલામાં અટક્યો – ગલીમાં પેસતાં જ એક નાનું પણ સુંદર ઘર આવ્યું. તેની મેડીની બારીઓ ઉઘાડી હતી તેમાંથી હાંડીતકતા

* F. Brunton Stephens

દેખાતાં હતાં. નીચે ઓટલા ઉપર ફૂલ તથા રોપાનાં કૂંડાં મૂક્યાં હતાં. બારણું ઉઘાડું હતું અને તેની જાળી વાસેલી હતી. તે જાળી ઉપર નાજુક હાથ મૂકી પંદરસોળ વર્ષની રંગે ગોરી અને રૂપે દેખાવડી ગણિકા પદ્મા ઊભી હતી. નવીનચંદ્રને જોઈ તેણે જાળી ઉઘાડી, પણ વિચારની ધૂનમાં ચાલતા નવીનચંદ્રે તેના ભણી નજર ન કરી, અને એ પણ એને જોઈ ખશિયાણી પડી ગઈ અને પાછી જાળી અટકાવી.

'ભાઈ, જરા ઊભા રહો કે ચાલતા થાઓ, હું આવું છું.' કહી રામસેન પદ્માના કાનમાં કંઈક વાત કરી આવ્યો અને નવીનચંદ્ર સાથે ચાલવા લાગ્યો.

'ભાઈ, આને જોઈ ?'

અચિંત્યો પાછો ફરી નવીનચંદ્ર બોલ્યો : 'શું ?'

'કાંઈ નહીં, આ તો પદ્મા અહીંયાં રહે છે.'

'પદ્મા કોણ છે ?'

'આપ નથી ઓળખતા ? પ્રમાદભાઈ સાથે આપ બેસો છો એટલે મારા મનમાં આપ એને ઓળખતા હશો એમ હતું.'

'એ છે કોણ ?'

'એ પદ્મા નામની ગણિકા છે. તમે જોઈ કની ? કેવી રૂપાળી છે ? ચાલો જોવી હોય તો, પાનસોપારી ખાઈ ઊઠજો.'

આશ્ચર્યમાં ડૂબી વિચારમાં લીન થઈ નવીનચંદ્ર બોલ્યો : 'ના, બાપુ, આપણે ત્યાં શું કામ છે ? મને લાગે છે કે આ રસ્તે એટલા સારુ આવ્યા હશો.'

'હા, એમ જ. મારે એને કાંઈ કહેવું હતું.'

'તમારે એને શું કહેવાનું હોય ?'

'કાંઈક સહેજ હતું.'

'ના, ના, તોયે શું ? કહો તો ખરા.'

'કોઈને કહો નહીં તો કહું. વાત ઉઘાડી પડે તો મારો રોટલો જાય.'

'રોટલો નહીં જાય; મારે કોઈને શું કરવા કહેવું પડે ? બોલો.'

'પ્રમાદભાઈ કોઈ કોઈ વખત દોસ્તારો સાથે આ ઠેકાણે આવે છે.'

'પ્રમાદભાઈ ! શું એ અહીંયા આવે છે !'

'હા, ભાઈસાહેબ, જોજો કોઈને કહેશો નહીં હોં ! બપોરે જતા આવતા પણ આંટો મારે. ભલા, ઘડીક ગમત છે.'

'શું એમને કુમુદસુંદરી પર ભાવ નથી ?'

'ના જી, ભાવ તો પુષ્કળ છે. એમનું નામ દેતાં એ ગાંડા ગાંડા થઈ જાય છે. પણ આ તો ભલા, ઘર તો રોજ હોય છે. રોજ ને રોજ એક ચીજ દેખે તો શ્રીમંતાઈ શા કામની ?'

'ત્યારે આ સિવાય બીજાં ઠેકાણાં છે કે ?'

'ના જી. ચાલોને આપ. એમની દોસ્તી છે એટલે પાનસોપારી ખાઈશું.'

'બુદ્ધિધનભાઈ આ વાત જાણતા હશે ?'

'ના જી. ના. એ જાણે તો તો પ્રમાદભાઈને અને અમારે મોત જ આવે તો. બુદ્ધિધનભાઈને કોઈ સ્ત્રી ઉપર આડી નજર જ ન મળે.'

'ખાતરીથી કહો છો ?'

'હા જી. એમાં તો વાંધો નહીં ને. ભાઈસાહેબ અને બાઈસાહેબ તો પેટે અવતાર લઈએ એવાં છે.'

'ત્યારે પ્રમાદભાઈને આ રસ્તો ક્યાંથી સૂઝ્યો ?'

'એ તો, ભાઈ, નાનપણમાંથી અમારા જ ઉછેરેલા કની ? એટલી અમે ચાકરી કરી, અને એ ઘડી અહીંયાં વિસામો લે છે તો અમારા ઉપર આજ ચારે હાથ રાખે છે. એમના ભાઈબંધો પણ એ બહાને ચમન કરે છે અને અમારે બે પૈસાની પ્રાપ્તિ થાય છે.'

'કુમુદસુંદરીને આની ખબર ખરી ?'

'ભાઈસાહેબ, પહેલાં તો નહોતી. પણ બેચાર દિવસ ઉપર ભાભીસાહેબ રાજેશ્વરમાં ગયાં હતાં ત્યારે પેલો બેવકૂફ મૂર્ખદત્ત કાંઈક લવી ગયો.'

'મૂર્ખદત્તને શાથી ખબર ?'

'પદ્માને લઈ કોઈ વખત રાત્રે રાજેશ્વરમાં સહેલ કરવા જાય એટલે મૂર્ખદત્ત જાણે. ચારેક દિવસ પર ત્યાં ભાભીસાહેબ ગયાં હશે ત્યારે વાડામાં પદ્માનો કમખો પડેલો હાથ લાગતાં મૂર્ખદત્તને એમણે પૂછ્યું ને ગભરામણે એ બકી ગયો કે ભાઈ કાલે આવ્યા તે પેલીનો રહી ગયો હશે.'

'પછી એમણે કંકાસ ન કર્યો ?'

'એ જ જાણવા જેવું છે તો. બીજી બાયડી હોય તો માલમ પડે. ભાભીસાહેબ કમખો ઘેર લઈ ગયાં અને બોલ્યાચાલ્યા વિના પ્રમાદભાઈના હાથમાં મૂક્યો અને કહ્યું કે આ કમખો કોઈનો આપણા મહાદેવમાં પડ્યો હતો તે જેનો હોય તેને આપજો. પ્રમાદભાઈ ગભરાયા અને બોલ્યા કે કોનો છે તે મને ખબર નથી. ભાભીસાહેબ કહે – આપ કારભારી છો – કોનો છે તે તપાસ કરજો – નીકર આપ એ કમખાના મુખત્યાર છો.'

'પછી ?'

'પછી તો રાજખટપટને લીધે ભાઈનાથી અહીં અવાયું નથી.'

'ઠીક' – કહી નવીનચંદ્રે નિઃશ્વાસ મૂક્યો અને ગલી વટાવી સરિયામ રસ્તા પર આવ્યા.

'ભાઈ, આ વાત કોઈને કહેશો નહીં, હોં.' પસ્તાતો રામસેન બોલ્યો.

'ત્યારે મને કહી શું કરવા અને આ ગલીમાં આવ્યા શું કરવા ?'

'ગલીમાં આવ્યા તે તો વધામણી ખાવાને કે હવે પદ્માબાઈનો દરબારમાં પગ થશે, અને આપને કહ્યું તે તો આપ જાણતા જ હશો જાણી ભૂલ ખાધી.'

'તમે ભૂલ કરી તેમાં મારે શું ?'

'ભાઈ – આપ દાના માણસો છો – કાંઈ નાદાન છો ? મારા જેવા ગરીબ પર દયા રાખવી જોઈએ. બીજું શું ?'

'બહુ સારું. ફિકર ન રાખશો. તમારી વાત ઉઘાડી નહીં પડે. તમારું નામ તો નહીં જ આવે.'

વાતચીત બંધ પડી. વિચારમાળા ફરી આરંભાઈ.

'અહંહંહં – કુમુદસુંદરી – વિશુદ્ધ પવિત્ર કુમુદસુંદરી – હવે તો જુલમની હદ વળી. સરસ્વતીચંદ્ર ! આ સૌ પાપ તારે માથે. અવિચારી સાહસિક ! જુલમ કર્યો છે.'

'મોટાનાં સંતાન કેવાં ભાગ્યહીન ! આવો શુદ્ધ બુદ્ધિધન – આવી પવિત્ર સૌભાગ્યદેવી ! તમારી મોટાઈનું પ્રથમ ફળ એ કે ચાકરોને હાથે તમારા પ્રિય પુત્રને કેળવણી મળી. ચાકરને હાથે ઊછરેલું બાળક આમ બગડે. શેઠ તે કેટલું લક્ષમાં રાખે ? પ્રમાદધન સ્વાભાવિક રીતે દુષ્ટ નથી પણ – આ ચાકરોએ – દોસ્તોએ બગાડ્યો છે. મોટાંનો ઘરસંસાર અસ્વાભાવિક જ હોય છે. મોટાં માણસ ઘરની સંભાળ રાખી શકતાં નથી. રાજ્યતંત્ર ચલાવનારનું ઘરતંત્ર અંધારે ચાલે છે !

'પતિવ્રતાનો પ્રતાપ જોયો ? આવો ભ્રષ્ટ ચાકર, તે પણ એ અમાત્યદંપતીને પેટે અવતાર લેવામાં ભાગ્ય માને છે !'

'પણ મારામાં અને પ્રમાદધનમાં શો ફેર ? વિદ્યા અને અવિદ્યામાં શો ફેર ? એ આચારમાં દૂષિત થયો છે – તું વિચારમાં દૂષિત થયો. પણ મારો દોષ જન્મતાં મૂઓ – એના દોષનો પ્રવાહ હજી અવિચ્છિન્ન છે અને કદાચિત્ વધશે – વિદ્યા અને અવિદ્યામાં આ એક ફેર નહીં ?'

'પણ મારામાં એટલો દોષ આવ્યો શાથી ? આવા સ્થાનમાં આવ્યાથી. સંગતિ સરખાંની – અને બને તો ઊંચાની જોઈએ. ઉચ્ચ સંગતિથી નીચને લાભ છે તેમ નીચ સંગતિથી ઉચ્ચને હાનિ છે. અલકકિશોરીની સંગતિનું ફળ અનુભવ્યું. આ ચાકર એક રસ્તામાં સાથે રહ્યો તો ગણિકાના ઘર આગળ આવ્યો. કુમુદસુંદરીનો એક ભૂત સંબંધ – તેણે સારંગી દ્વારા મને ઘોર પાતકમાંથી – દુષ્ટ પરિણામમાંથી ઉગાર્યો.'

'ત્યારે હવે બુદ્ધિધનનું ઘર છોડવું, પણ -' બુદ્ધિધનનું ઘર આવ્યું; ટપાલના સિપાઈએ એક કાગળ આપ્યો, તે ફોડતો ફોડતો નવીનચંદ્ર અમાત્યગૃહના બારણામાં પેઠો.

પ્રકરણ ૧૪
સૌભાગ્યનો સંપૂર્ણ ચંદ્ર

બુદ્ધિધન દરબારમાં ગયો એટલે તેના દ્વારમાં એકબે વિશ્વાસુ સિપાઈઓ સજ્જ થઈ બેઠા. સૌભાગ્યદેવી ફરી નાહી અને ભસ્મ ચોળી દેવમંદિરમાં રૂપાની દીવીઓમાં ઘીના દીવા અને ધૂપિયામાં ધૂપ સળગાવી દેવની આગળ માતુશ્રીએ શીખવેલાં સ્તોત્ર ગાતી ગંભીર વદન કરી બેઠી. ચૈત્રના પ્રાતઃકાળમાં રમણીય લાગતી પવનની લહેર ખાતા ખાતા વૃદ્ધ દયાશંકર ચોકમાં પડ્યા અને પાસે બેસી અલકકિશોરી અને કુમુદસુંદરી દરબાર, રાણો, શઠરાય, બુદ્ધિધનનાં નાનપણનો ઇતિહાસ, માતુશ્રીની વાતો, કારભારી કુટુંબની દંતકથાઓ, અને એવી એવી કંઈ કંઈ બાબતો પૂછવા લાગી અને સંજયની પેઠે દયાશંકર તેમની જિજ્ઞાસા રસ અને આનંદ સાથે પૂરવા લાગ્યા. વાતો કરતાં કરતાં દયાશંકરને બુદ્ધિધનના મંદવાડના દિવસ સાંભરી આવ્યા, એની તીવ્ર પ્રતિજ્ઞા સાંભરી આવી; અને અનાથ વિધવા માતુશ્રી, બાળક સૌભાગ્યદેવી, અને ચિંતાગ્રસ્ત બુદ્ધિધન એ ત્રણના દુઃખના દિવસોનું યથાસ્થિત વર્ણન વૃદ્ધ પુરાણી સ્મરણશક્તિને જુવાન કરી કરવા લાગ્યા. જુવાન બાળકીઓ દયામણે મોંએ તે સાંભળવા લાગી અને વચ્ચે વચ્ચે કહેવા લાગી, 'અરેરે, આવા દિવસ તો દુશ્મનનેયે ન આવશો.' સ્તોત્ર ભણતાં ભણતાં પોતે જોયેલા વખતનો ઇતિહાસ સાંભળી સંભારી સૌભાગ્યદેવી એકલી બેઠી બેઠી ડૂસકાં ભરવા લાગી, માતુશ્રીની મમતા વધારે વધારે લક્ષમાં આણી ચોધાર આંસુ પાડવા લાગી, અને આખરે સ્તોત્રપાઠ પડતો મૂકી આંસુ લોહી દયાશંકરકાકા પાસે ગઈ અને બધામાં બેસી વૃદ્ધ પુરુષની સ્મરણશક્તિને આશ્રય આપવા લાગી. 'દયાશંકરકાકા, આ વખતે માતુશ્રી જોઈએ, હોં. હાય, હાય, એમના જેવું તો કોઈ થનારું નથી. મને તો એમનું હેત સાંભરી આવે છે કની ત્યારે એકલી બેઠી બેઠી હૈયાફાટ રોઉં છું. એમણે દુઃખ તે દુઃખ જ દીઠું – સુખના દિવસ જોવા વારો તો એમને આવ્યો જ નહીં. એમણે તો અમને ઉછેરવાને જ દેહ ધારી હતી.' ભૂપસિંહના દરબારમાં ભવ્ય ખટપટ મચી રહી હતી અને તેના અમાત્યની ફેરવેલી કૂંચીવાળાં વાજાં એકદમ અણધાર્યાં ગાજી ઊઠતાં હતાં તે સમયે આ ઘરમાં આવો ચિત્તવેધક પણ શાંત રમણીય પ્રસંગ ચાલતો હતો.

અલકકિશોરી જમાલવાલા બનાવ પછી નિષ્કારણ અટકચાળાં કરવાં ભૂલી ગઈ હતી. નવીનચંદ્રવાળા પ્રસંગ પછી ડાહી બની હતી. ભાભીની ચતુરાઈ અને સુશીલતાએ ઓગળવા માંડેલું ગુમાન માતાપિતાના દુઃખના દિવસની કથાને પ્રતાપે આજ ચારે પાસથી ગળવા માંડ્યું. દીન અને શાંત થયેલા સ્વભાવનો વેલો કુમુદસુંદરી જેવી માળણની ગોઠવણથી વિદુરપ્રસાદની આસપાસ વધારે વધારે અનુકૂળ બની ફરી વળતો હતો.

'બહેન, હું તો તમારો ભાઈ થાઉં, હોં !' એ શબ્દ પૂરેપૂરા કાન પર પડવાથી વનલીલાએ નવીનચંદ્રની શુદ્ધતાની ખાતરી કરી આપી હતી એટલે કુમુદસુંદરીના

હૃદયમાંથી એક મહાકંટક નીકળી ગયો હતો. બેભાનપણામાં બકી જવાયેલાં પદ જાગ્રત અવસ્થામાં વનલીલાની શુદ્ધ સ્મરણશક્તિને બળે કુમુદસુંદરીએ સાંભળ્યાં અને નવીનચંદ્રના અંતઃકરણમાં એથી કેટલું દુઃખ થયું હશે તેનો વિચાર કરી એ પોતાને નિર્દય માનવા લાગી. પરપુરુષ થયેલાની બાબતમાં આટલો મોહ થાય એ તો પતિવ્રતાધર્મથી કેવળ વિરુદ્ધ અને પોતાના મનમાં આટલી નિર્બળતા હોવા છતાં નણંદને ઠપકો દેવો એ કેવળ મૂર્ખતા – એમ વિચારી નવીનચંદ્રને જોઈ થતા વિકારો એકદમ દાબી નાંખવા ઠરાવ કર્યો અને તરત જ તે ઠરાવ પ્રમાણે વર્તવા સમર્થ થઈ. પદ્માગણિકાના કમખાથી પડેલી ખબર ઉપરથી મનમાં એમ લાગ્યું કે 'મનોમન સાક્ષી છે' એ નિયમ પ્રમાણે જ બનાવો બને છે અને સરસ્વતીચંદ્ર મારા મનમાં પણ ન હોત તો આવા સુશીલ પતિને પદ્માનો જોગ ન હોત. આમ વિચારી મનના સ્વામીને મનમાંથી દેશનિકાલ કરવા તત્પર થઈ. કઠિન કાર્ય સાધવા સમર્થ થવા પ્રમાદધનના સારા ગુણોનું ચિન્તન કરવા લાગી, અને તેના ઉપર અંતઃકરણ ચોંટાડવા મહાભારત પ્રયાસ કરવા માંડ્યો. દયાશંકરની વાતોથી કારભારી કુટુંબ ઉપર તેની અનુકંપા વધી અને તે કુટુંબના એક બાળકને પોતે વરી છે એ વિચારથી શ્વશુર કુટુંબનું અને પતિનું અભિમાન પ્રથમ જ ઉત્પન્ન થયું. પોતાનું મન શુદ્ધ થશે તો પતિને પણ શુદ્ધ કરી શકાશે એમાં વાંધો ન લાગવાથી આજ સુધી દીન મનવાળી રહેનારી ઉત્સાહી બની.

પળ બે પળમાં મધ્યાહ્ન જોવા નિર્મેલી આંખોમાં આમ ચારે પાસથી તેજનો અંબાર પ્રવેશ કરતો હતો અને પોપચાંને પણ ભેદી અંદર જવા મથતો હતો. ભાગ્યનો વરસાદ ઈશ્વરને ઘેરથી નીકળી ચૂક્યો હતો, ઘર બહાર ઊભેલા બુદ્ધિધન પર તેનાં ફોરાં પડવા માંડ્યાં હતાં. અને ઘરમાં રહેલા તેના કુટુંબને તેની ખબર ન હતી તોપણ પડનાર વરસાદની મધુર શીતળતા તેમને પણ આમ લાગવા માંડી હતી. સમયેન सर्वमुपकारि कृतम् તે ન્યાયે સંપૂર્ણ થતા ભાગ્યોદયને સર્વ વાત અનુકૂળ થઈ ગઈ. અલકકિશોરીનું ચિત્ત પવિત્ર થયું. તેના અભિમાનને ઠેકાણે નમ્રતા આવી. ઉન્મત્તપણાને ઠેકાણે શાણપણ આવ્યું, અને પતિ પર ઉદાસીનપણાને ઠેકાણે આદર થયો. કુમુદસુંદરી પાણિગ્રહણ કરનાર પર ભાવ ચોંટાડવામાં સફળ થઈ. આ સર્વ ભાગ્યોદય નહીં ? કારભાર મળે તેના કરતાં આની મહત્તા શું ઓછી ? બુદ્ધિધન અને સૌભાગ્યદેવી – એ દંપતીને જે સુખની પળ – ભાગ્યની પળ – આવવાની તેનાં સાધનોમાં આ બનાવોનો પણ ભાગ હતો. દેખીતા શત્રુ સાથે પુત્રીના દુર્ગુણ અને વહુનો અસંતોષ એ બે ગુપ્ત કુળશત્રુ પણ પળવાર નાશ પામ્યા અને અમાત્યના વિજયના ઉપકારક બન્યા.

વાતોમાં દસેક વાગ્યા અને સૂર્યનાં કિરણનું સૈન્ય વધારે ચળકતું – વધારે ગરમ થતું – ચોકમાં ધસવા લાગ્યું તેમ તેમ સૌને ઉકળાટ લાગવા માંડ્યો, અને જયવંતનો તાપ ન સહેવાતાં સૌ તેને માર્ગ આપવા લાગ્યાં. દયાશંકર થાકી ઊઠ્યા અને દીવાનખાનામાં એક આરામખુરશી પર નિદ્રામાં પડ્યા. સૌભાગ્યદેવી એક હીંચકા પર બેસી પતિની ચિંતામાં પડી. કુમુદસુંદરી મેડી પર ચડી. રસોઇયાને અને ચાકરોને આરંભ કરવાનો હુકમ કરી નણંદ પણ ભોજાઈ પાસે ગઈ.

'ભાભી, આજે દરબારમાં શું થશે ?'

'સૌ સારાં જ વાનાં થશે – આપણી ચિંતાની કાંઈ ત્યાં અસર નહીં થાય. દસ વાગી ગયા હોં !'

'હાસ્તો, હવે કોઈક આવશે. નવીનચંદ્ર આવે –' નવીનચંદ્રનું નામ લેતાં કુમુદસુંદરીના ગાલ પર શેરડા પડ્યા.

'ભાભી, નવીનચંદ્ર તો કાંઈ આડુંઅવળું થયું થશે તો જ આવશે.'

'એમ છે કે ? ત્યારે તો કાંઈ સારા વર્તમાન હશે.'

'નવીનચંદ્ર માણસ સારું છે, હોં !' વર્તમાનકાળ જ જોઈ શકનારી કિશોરીના લક્ષમાંથી ભૂતકાળ ખસી ગયો હતો, અને અતિથિ સારો છે એટલું જ તેણે યાદ રાખ્યું જણાયું. બાળક હૃદયવાળી ઉઘાડા અંત:કરણવાળી હતી. ભોળી હતી, અને જે બાબત સારુ આપઘાત કરવા તૈયાર થઈ હતી, તે વાત સહેજમાં ભૂલી ગઈ હતી. નવીનચંદ્રની વાતો કરતાં તેને રજ પણ વિકાર થતો ન હતો.

કુમુદસુંદરીએ ઉત્તર ન વાળ્યો.

'ભાભી, આટલા દિવસ થયા પણ એ અહીંયાં કેમ આવ્યા છે ને ઘેરથી કેમ નીકળ્યા છે તેનો કંઈ પત્તો જ લાગતો નથી, એ શું હશે ?'

'દેવીને પૂછો. તેમની સાથે આપણને લીલાપુર મોકલવાનો વિચાર કર્યો તેને એ બાબતની ખબર નહીં હોય ?' વિચારમાં પડી કુમુદસુંદરી બોલી, અને કાંઈ બીજી વાત નીકળે એવું ઇચ્છવા લાગી. સામી પ્રમાદઘનની છબી હતી તે જોઈ પાછી શાંત બની. બીજી વાત કાઢી, 'બહેન, મને લાગે છે કે સારા સમાચાર જ હશે અને તમારા ભાઈ જ કહેવા આવશે. પછી તો કોણ જાણે કાંઈ બીજું કામ હોય ને રોકાઈ જાય તો.'

'જો, વરઘેલાં ખરાં ! કશું હોય તો મારા ભાઈની વાત.'

'હવે તમે મને કહો એવું નથી.'

'પણ મારે છેક તમારા જેવું નહીં.'

'બહુ સારું. પણ માણસ વરઘેલું હોય તેમાં કાંઈ ખોટું ખરું ?'

'હાસ્તો, આખો દહાડો વર વર ને વર. એનું એ. રાંડ તારો રોટલો ને ઘડતાં ભાંગ્યો. એ શું ?'

'કહો ત્યારે – બાયડીને ભાયડા કરતાં કંઈ વધારે છે ?'

'હા એ વાત ખરી. વધારે કશું નથી. પણ આખો દાહડો એની એ વાત ?'

'પણ પહેલાં તો તમે એટલુંયે ક્યાં કબૂલ કરતાં હતાં જે ? નણદોઈની વાત નીકળતાં જ બડકાં નાખતાં હતાં.'

'હા, બહેન, હા. એ તો ભૂલ્યાં પણ હવે એમ કરું છું ?'

'ના, ત્યારે હું કાંઈ કહું છું કે તમે એમ કરો છો ? કહો, આ દયાશંકરકાકાની વાતો સાંભળી ?'

'હા. એ સાંભળતાં તો રૂંવાં ઊભાં થાય છે. પિતાજી અને દેવીનેયે કેટલાં કેટલાં દુ:ખ પડ્યાં છે ?'

'રાંડ ખલકનંદાએ માતુશ્રીને જોઈ મોં મરડ્યું અને લુચ્ચા દુષ્ટરાયે સંદેશો કહાવ્યો તે બધું સાંભળ્યું ?'

'સાંભળ્યું. આજ જ જાણશે તો કે આમ કરીએ તો આમ થાય !'

'દેવીની એટલી બાબત ઉપરથી આજ સુધી કેટલાં બધાં વરસ સુધી પિતાજીએ એ વાત મનમાં રાખી અને કેટલા કાળ સુધી ફિકર રાખી ત્યારે આજ આ વખત આવ્યો !'

'ભાભી, એમને તો હદ છે હોં ! ચિંતા તે કેટલી ? પિતાજીનું શરીર એની એ ફિકરથી વળતું નથી.'

'કહો, ત્યારે દેવી પિતાજીની બાબત રાતદિવસ વિચાર અને વાતો કર્યા કરે છે તે અણઘટતું છે ?'

'નાસ્તો. અણઘટતું કેમ કહેવાય ?'

'ત્યારે સ્વામીની બાબત સ્ત્રી કેટલી ચિંતા કરે તો થયું કહેવાય ?'

'થયું કેમ કહેવાય ? આપણે સારુ જેને આટલી ફિકર થાય તેને સારુ આપણને જે થાય તે ઓછું.'

'હા, હવે બરોબર કહ્યું. કહો ત્યારે વિદુરપ્રસાદજી બાબત રાત ને દિવસ તમે ચિંતા કરો કે વાતો કર્યા કરો તો તેમાં શું ખોટું ? વરવેલાં હોય તે તો સારું, હોં. વરવેલું ન હોય તે ઈશ્વરના ઘરનું અપરાધી.'

અલકકિશોરી શરમાઈ ગઈ. 'ઈશ્વરના ઘરનું અપરાધી' એ શબ્દ બોલી કુમુદસુંદરી પોતે પણ મનમાં લેવાઈ ગઈ, પ્રમાદઘનની છબી સામું જોઈ રહી, નિ:શ્વાસ મૂકી મનમાંથી સરસ્વતીચંદ્રને છેલ્લા નમસ્કાર કર્યા, હવે તેના વિચાર પોતે છોડી દીધા છે. જાણી ઊંડો સંતોષ પામી, અને સામી છબીના સામું સ્નેહભરી ભીની આંખે જોઈ રહી.

'ભાભી, તમે કહો છો તે ખરું તો ખરું હો. તમે મને પેલી ચોપડી આપી છે તેમાંયે લલિતાએ કહ્યું છે કે :

'રૂડો ભૂંડો તોયે પ્રિયે પતિ ગણીને મન ઠરું -
વિચારો આવા છે પણ મન ન માને કહ્યું ખરું -
અધીરી એવી હું તરત મળવાને મન કરું' -

આ લીટીઓ તો બોલવામાં અદલબદલ થઈ છે. પણ વાત ખરી. આવો નઠારો નંદનકુમાર તેને જોઈને લલિતાને ઉમળકો આવ્યો...'

'અને બધાંયે હતાં તે વચ્ચે વરના વિચાર કરવા બેઠી,' કુમુદસુંદરી બોલી ઊઠી અને બોલતાં બોલતાં આવી સહેજ ભણેલી કલ્પિત લલિતાનો દાખલો પોતાને પણ

લેવા લાયક ગણ્યો.

'હા, ભાઈ, હા, ત્યારે અમેયે હવે વરઘેલાં થઈશું. પછી કંઈ ? તમે વરઘેલાં, હુંયે વરઘેલી અને આખો સંસાર વરઘેલો ! વરઘેલાનું ગામ વસશે.'

ગંભીર વાતો કરતાં કરતાં બે જણ કાંઈક હસ્યાં.

બુદ્ધિધનનો ઘરસંસાર આમ શુદ્ધ થતો હતો. અલકકિશોરી કોઈનું કહ્યું માનતી ન હતી તે ભાભીની આવી આવી વાતોથી સુધરતી હતી, અને વિદુરપ્રસાદનાં ભાગ્ય મળતાં હતાં. એટલામાં વનલીલા આવી.

નણંદભોજાઈને એકલાં વાતો કરતાં – વિશ્રમ્ભની કથા કરતાં – જોઈ વનલીલા જરાક ખમચી પણ પછી તરત અંદર પેઠી.

'આવ, વનલીલા, કેમ અટકી ?' અલકકિશોરી એના ભણી જોઈ બોલી. 'અત્યારે ક્યાંથી ?'

'હું તો ગામગપાટા કહેવા આવી છું. રૂપાળી દુષ્ટરાયને મારી નાસી ગઈ અને ખલકનંદા કંઈક સંતાઈ ગઈ છે તે જડતી નથી.'

'હેં !' અલકકિશોરી વિસ્મય પામતી ઊઠી અને વનલીલાને ખભે હાથ મૂકી ઊભી. કુમુદસુંદરી ઊઠી નહીં પણ બે જણ ભણી જિજ્ઞાસાથી જોઈ રહી. જાણવામાં આવેલા સમાચાર વનલીલાએ હાંફતાં હાંફતાં કહી બતાવ્યા.

એટલામાં કૃષ્ણકલિકા અને રાધા આવ્યાં અને દરબારમાં જમાલ નીકળ્યો તે સમાચાર લાવ્યાં. સૌ સૌભાગ્યદેવી પાસે ગયાં અને એની એ કથા પુનરુક્તિથી નીરસ ન બની.

આખરે વિદુરપ્રસાદ આવ્યો અને દરબાર થઈ રહ્યો ત્યાં સુધીના સવિસ્તર સમાચાર લાવ્યો. અલકકિશોરીનો આનંદ માયો નહીં અને તેનું ચાલત તો તે ગજગજ કૂદત. કુમુદસુંદરી અમાત્ય બુદ્ધિના વર્ણનથી અદ્‌ભુત રસમાં ડૂબી, અમાત્ય કુટુંબમાં પ્રવેશ પામવામાં અભિમાનપદ ગણવા લાગી, અને તેનો જય જોઈ તેના સ્વાર્થમાં આત્મસ્વાર્થવશ બની નિશ્ચિત થઈ. સુખસાગરની સીમા ગંભીરતામાં આવતી હોય તેમ સ્વામીના જયવર્તમાન સાંભળી અને તેના શત્રુઓનો સર્વતઃ નાશ કરવા ઈશ્વર ઇચ્છાને પ્રવર્તતી જોઈ સૌભાગ્યદેવી ગંભીર બની અને કદી ન વેઠેલા આનંદઓઘના ભાર નીચે દબાઈ જતી હોય તેવી દેખાવા લાગી. દયાશંકર આવ્યા અને તેની પાસે વળી સર્વ કથાની પુનરુક્તિ થઈ અને સર્વેએ રસભેર સાંભળી.

સર્વે દીવાનખાનામાં ગયાં. વધારે વધારે સાંભળતાં વિદુરપ્રસાદ વધારે વધારે વિગત કહેવા લાગ્યો અને ઘડીવાર સર્વનાં મન તેને શરણ રહ્યાં. એમ શરણ રહેવાનો અનુભવ અલકકિશોરીને પણ પ્રથમ આજ થયો અને વિદુરપ્રસાદની વાત આજ તેણે પ્રથમ અભિનંદી. વાત કરતાં વેળા વીતી. આખરે ટપાલમાં આવેલો કાગળ વાંચીને ખીસામાં મૂકતો મૂકતો નવીનચંદ્ર દ્વારમાં દાખલ થયો, અને ચાલતી વાર્તામાં ઉમેરાની આશા રાખતું સર્વ મંડળ એના ભણી આકર્ષાયું. કુમુદસુંદરીનું મન એના

ખીસામાં જરીક દેખાતી ટપાલની ટિકિટવાળા કાગળમાં ભમવા લાગ્યું. આજ સુધી કોઈની સાથે નવીનચંદ્રનો પત્રવ્યવહાર તેને જણાયો ન હતો, પત્રવ્યવહાર ઉપરથી તેની બાબત વધારે જણાશે એવો તેના મનમાં તર્ક હતો, પત્ર ઉપરના અક્ષર આદિ જાણવા તેની જિજ્ઞાસા હતી, અને આજ એ જિજ્ઞાસા પૂરી પડવાનો સંભવ તો નહીં – પણ શક્યતા લાગી. એટલે પોતાના બળથી પતિવ્રતા બનનારી પાછી ડગમગવા લાગી. બળવાન બાળકી તરત સાવધ બની અને પાછું મન વશ કરી લીધું.

જવાના વિચારમાં પડેલા નવીનચંદ્રે ચાલતી વાતોમાં ભળતાં પહેલાં – ભળતાં ભળતાં – કુમુદસુંદરીને પોતાના મનથી છેલ્લીવેલ્લી જોઈ લીધી. એક વાર જોઈ – બીજી વાર જોઈ – ત્રીજી વાર જોઈ – જોવાનો પાર જ ન આવ્યો. 'કુમુદસુંદરી ! હવે આ છેલ્લો મેળાપ !' વિચારમાં ને વિચારમાં તેની વાર્તા અવિચ્છિન્ન ચાલી નહીં, પણ તે પર કોઈનું લક્ષ ખેંચાયું નહીં. દૃષ્ટિ આગળથી પણ જુદાં પડવાનો પ્રસંગ વિચારીને તે ગળગળો થવા લાગ્યો. પદ્માના અભિલાષીના કબજામાં પડેલીને જોઈ તેનો અંતઃપશ્ચાત્તાપ વધ્યો. એની આંખોનું નવીન નૃત્ય, એના વદનમાં દેખાઈ આવતી મનની દીનતા, અને ટપાલનો કાગળ : ત્રણને સાંધી કુમુદસુંદરી ચિંતાગ્રસ્ત થવા લાગી : 'શું હશે ?' તેનો તર્ક કરવા લાગી; તેના દૃષ્ટિપાતને પ્રત્યુત્તર ન વાળવામાં આજ સુધી જયવંત નીવડેલો નિશ્ચય હાથમાં ન રહેતો લાગ્યો, પણ મનનું સમાધાન કરવાનો રસ્તો ન સૂઝ્યો.

અલકકિશોરીને સાધનભૂત કરવામાં ન ફાવેલી કૃષ્ણકલિકા નવીનચંદ્ર સામું જોઈ રહી, તેની દૃષ્ટિની સાથે સંધાતી કુમુદસુંદરીની દૃષ્ટિને શોધી કાઢી અને ઈર્ષ્યાગ્નિથી બળવા લાગી. દુષ્ટ અસંભવ કલ્પી – કુમુદસુંદરીને નવીનચંદ્રથી મળતું સૌભાગ્ય કલ્પી – એ સૌભાગ્યનો અંત આણવા ઠરાવ કર્યો. સમયસૂચકતાથી, દેખાતા દૃષ્ટિસંગમ ભણી અલકકિશોરીનું ધ્યાન ખેંચ્યું.

'રાંડ, ખાલ ખેંચી નાખીશ – જો એવું એવું બોલી તો.' કહી ખભા વતે કૃષ્ણકલિકાને ધક્કો માર્યો અને અલકકિશોરી વાતોમાં લીન થઈ.

એટલામાં બારણે શોરબકોર થયો. સૌ બારી ભણી દોડ્યાં અને જુએ છે તો ખલકનંદા બાવરી બનેલી રસ્તામાં દોડે છે અને લોકો કાંકરા નાંખતા ગાળો દેતા તેની પાછળ પડેલા દીઠા. શઠરાયનું ઘર જપ્ત થયું તે વખત તે સૂતી હતી ત્યાંથી તેને હાંકી કાઢી. સ્ત્રીવર્ગને અડકવું નહીં એવો અમાત્યનો હુકમ હોવાથી તેને ઘરમાંથી કાઢી મૂકવા ઉપરાંત કાંઈ થયું નહીં. ધણીને ઘેર તેનો સ્વીકાર ન થયો અને એની ખરાબ વર્તણૂક જાણનારાઓ પ્રસંગનો લાભ લઈ તેની પાછળ પડ્યા, શઠરાયની અપકીર્તિના રસિયા લોક ચારેપાસ ભરાયા, તાળીઓ પાડવા લાગ્યા અને 'હો, હો,' કરતા ઊભરાયા. પડતા દુષ્ટ કુટુંબની કોઈને દયા ન આવી. ખલકનંદાને કોઈ પાસનો આશ્રય ન દેખાયો. ભાભીની સાથે ગઈ હોત તો ઠીક થાત એમ લાગ્યું, ભયપાશમાં હવે કાંઈ માર્ગ ન સૂઝ્યો; અને છાશબાકળી થયેલી, ગાળો અને કાંકરાના વરસાદ વચ્ચે આમ તેમ દોડતી, ઠોકરો ખાતી, પડી જતી, ઊઠતી અને રોતી, ફાવ્યું તે રસ્તે

જવા લાગી. આમ લોકને દેખે એટલે આમ જાય અને આમ દેખે એટલે આમ જાય. એમ કરતાં કરતાં બુદ્ધિધનનું ઘર આવ્યું. એની આ અવસ્થા જોઈ બારીમાં ઊભેલી કિશોરી બોલી ઊઠી : 'દેવી, દેવી, જો, રાંડને જમાલે કામમાં ન આવ્યો ને મ્હાવોયે ન આવ્યો. હત, રાંડ, લેતી જા – રાંડ, ડાકણ, શંખણી –' દેવીએ આંખ કાઢી અને પુત્રીને વારી નીચે ઊતરી ઓટલા ઉપર આવી. સૌ એની પાછળ આવ્યાં અને બારણું રોકી ઊભાં.

આ સૌને જોઈને ખલકનંદા વધારે ગભરાઈ અને હારી. શિકારી કૂતરાઓ પેઠે લોકો ટોળાબંધ તેની પાછળ લાગ્યા હતા તે ચડતી અવસ્થામાં આવેલી પવિત્ર અમાત્ય પત્નીને આનંદની પરિસીમા પર આણવા ઉશ્કેરાશે એ વિચાર એકદમ દુષ્ટાના મનમાં આવ્યો. જમાલની બાબત ઉન્મત્ત અલકકિશોરી વેર લીધા વિના રહેશે નહીં અને એ વેર લેવાનો પ્રસંગ આ અચિંત્યો પાસે આવ્યો જાણી શઠરાયની દીકરી ઊંડા અંતરમાંથી બળવા લાગી. ભયની જગાડેલી કલ્પનાએ દૂર ગયેલો ભૂતકાળ પાસે ખડો કર્યો અને બુદ્ધિધનની માતુશ્રીને કરેલું અપમાન – એ અનાથ વિધવા દ્વારા સૌભાગ્યદેવીને પોતાને પહોંચાડેલું અસહ્ય અપમાન – એ અને બીજી કાંઈ કાંઈ જૂની ભૂલી જવાયેલી વાતો મગજમાં એકદમ ઊભરાઈ આવી અને કોહી ગયેલા શબમાં અસંખ્ય જીવડાં તરવરે તેમ તરવર તરવર થવા લાગી. બુદ્ધિધનનું ઘર મૂકી બીજે રસ્તે નીકળી પડવા તેણે યત્ન કર્યો પણ ઈશ્વરે એને નિષ્ફળ કરી. દોડતાં થાકી ગયેલીને પાછળથી આવી પહોંચેલાં માણસોમાંથી એક જણે ધક્કો માર્યો અને ઓટલા પાસે સૌભાગ્યદેવીના પગ આગળ દુષ્ટરાયની બહેન ઊંધે માથે પડી. પાછળથી એક માણસ 'મારો રાંડને' કરતો આવ્યો અને એના વાંસા ઉપર પગ મૂક્યો. દુષ્ટરાયની પાસે રહેનાર પોલીસનો એક સિપાઈ ઊભો હતો તેણે પણ આ માણસને વાર્યો નહીં. એક પળવાર વધારે જાત તો ગડદાપાટુનો આરંભ થાત.

ખલકનંદા પડી તેવી જ અલકકિશોરી હાથ ઊંચો કરી બોલી ઊઠી : 'મારો રાંડને – એ તો એ જ લાગની.' એમ કહી લોકસંઘ આગળ પડેલીનાં પાછલાં કંઈ કંઈ દુષ્કર્મ સંભારવા લાગી અને જીવ વડે લોકોને ઉશ્કેરવા લાગી. રામસેન સિપાઈ ઘરમાંથી નીકળી બુદ્ધિધનના ઘરની કારભારણ દીકરીના હુકમનો અમલ કરવા બહાર આવ્યો.

કૃષ્ણકલિકા, વનલીલા અને રાધા પાસે ઊભાં ઊભાં છાનાંમાનાં તાલ જોતાં હતાં.

વૃદ્ધ દયાશંકર પાછળથી જુવાન કિશોરીને વારતા હતા પણ એ તેમનું બોલ્યું સાંભળતી પણ ન હતી. વિદુરપ્રસાદ અને નવીનચંદ્ર લોકને દૂર રાખવામાં રોકાયા, પણ તેમનું બળ બસ ન થયું.

આખરે સૌભાગ્યદેવી ભમર ચડાવી બોલી ઊઠી : 'અલક, તું હવે આથી જા. આપણેયે એના જેવાં થવું ?' વળી લોકો સામું જોઈ બોલી : 'ચાલો ચાલો, જાઓ બધા.' 'તમારું એણે શું બગાડ્યું છે ?' 'તમે બાઈ માણસ ઉપર પગ મૂકતાં શરમાતા

નથી ?' – 'રામસેન, ખસેડ આમને.'

લોકો જરાક ખસ્યા પણ પૂરા છાના ન પડ્યા. ઠેકાણે ઠેકાણેથી ગણગણાટ નીકળવા લાગ્યો. 'આ તો અમાત્યનાં ઘરવાળાં' – 'સૌભાગ્યદેવી આ જ !' 'મોઈ રાંડ, જવા દો એને – દેવી એમ કહે છે.' 'અરે મારો – એને તે જવા કેમ દેવાય ?' 'અલકબહેન, બરોબર કહો છો – એને તો માર જ ઘટે !' 'આ પેલાં અલકકિશોરી !' – 'આ દેવીની પાસે ઊભાં છે તે પ્રમાદભાઈનાં વહુ, હોં !' – એમ જુદાં જુદાં વાક્ય લોકસંઘમાંથી સંભળાવા લાગ્યાં.

અલકકિશોરી માની સાથે લડવા લાગી : 'દેવી આજ તારું કહ્યું નહીં માનું – તું તો એવી ને એવી રહી – તને ખબર છે કે આ રાંડના ઉપર દયા ન ઘટે. પકડ રાંડને – ચોટલો ઝાલીને – રામસેન !'

માદીકરીના હુકમમાંથી કોનો માનવો તે રામસેનને સમજાયું નહીં. એની સાથે બુદ્ધિધનના બીજા સિપાઈઓ હતા તેનું વલણ અમાત્યપુત્રીનું વચન માનવા પર હતું. પણ દેવીનું વચન લોપવું એ વાત થઈ શકે એવી ન હતી.

'કુમુદ વહુ ! આ છોકરી અત્યારે મારું કહ્યું નહીં માને; જરા તમે કાંઈ સમજાવો ને એને.' વહુની સમજાવવાની શક્તિ સમજનારી બોલી – મા દીકરીની કળ જાણી ગઈ હતી.

નણંદના ખભા ઉપર પાછળથી હાથ મૂકી ભોજાઈ ઊભી રહી.

'અલકબહેન, જવા દો ને એને હવે ! મરેલાંને તે શું મારવાં !'

'તમેયે દેવીના કહેવામાં હશો !' કાંઈક ધીરો ઉત્તર આપવાનો અવકાશ કિશોરીને મળ્યો.

'હાસ્તો. દેવી કાંઈ ખોટું કહે છે ?'

'પણ સવારે દયાશંકરકાકાની વાતો તો તમે સાંભળી છે.'

'હા, પણ એમાં તો ખોટું લાગે તો દેવીને લાગે !'

'ના, એને તો ન લાગે, એ તો એવી છે કે એને કોઈ મારી નાંખે તો તેને જ એ કહેશે કે જીવ !'

'પણ તમારે શું ? – તમને શી બાબત ખોટું લાગે છે ?'

'કેમ ન લાગે ? મને જે કર્યું છે તે તો હું ભૂલી જાઉં છું લો ! પણ એને કરેલું કેમ ભૂલી જાઉં ? એ તો મારી મા હોં !' અલકકિશોરી કહેતી કહેતી અટકી કે 'તમારી સાસુ પણ મારી મા.' કુમુદસુંદરી એ સમજી પણ ખોટું ન લગાડ્યું અને બોલી :

'હા, તેની હું ના ક્યાં કહું છું જે ? ખોટું તો તમનેય લાગે ને મનેય લાગે. પણ, બહેન, દેવી કહે છે તે ઠીક કહે છે – તે પ્રમાણે કરો. એથી તમારું ધાર્યું થશે. આઘાં આવો. મારું કહ્યું કરો – પછી ખરી વાત સમજાવીશ.' તેલ પડવાથી સમુદ્ર શાંત થાય તેમ ઉન્મત્ત અલકકિશોરી નરમ પડી અને બડબડતી બડબડતી બોલી : 'વારુ, બહેન,

વારુ. રામસેન, ત્યારે દેવી કહે છે તેમ કર. વારુ, પણ, ભાભી, ભૂલ કરો છો હોં ! આ રાંડને શી ખબર પડશે કે આમ કરીએ તો આમ થાય ?'

ખલકનંદા પર પગ મૂકનાર આઘો ખસ્યો. રામસેન અને અમાત્યના બીજા સિપાઈઓ કુલટાની આસપાસ ફરી વળી કોટ રચી ઊભા અને એ ઊઠીને ઊભી થઈ.

'કહે, દેવી, હવે આનું શું કરવું છે ? મને રજા આપે તો પિતાજીને પૂછી એને ગરદન મરાવું.'

'હા, હા, એને તો એ જ ઘટે –' લોકો બૂમ પાડી ઊઠ્યા – 'મરાવો ગરદન એને.'

'અલકકિશોરી, એમ કરો ત્યારે જ ખરાં તમે !' એક જણે આઘેથી બૂમ પાડી. બીજા એક જણે આઘેથી એક કાંકરો ફેંક્યો તે બરોબર ખલકનંદાની પીઠ પર વાગ્યો.

'રામસેન, આ લોકો આમ શું કરતા હશે ? તું વાર એમને' – દયાર્દ્ર મુખ કરી સૌભાગ્યદેવી બોલી.

'બાઈ, તમે અમને પૂછો નહીં. એ રાંડે જે જે કામ કર્યાં છે તે મોંએ કહેવાય એવાં નથી. એને જે કરતાં શરમ નથી આવી તે અમને કહેતાં શરમ આવે છે.' '–અરે બહેન, તમારાં સાસુ નથી, નીકર બધું તમને કહી આપત.' કંઈ કંઈ બૂમો આમ પડવા માંડી. ભાઈની વિષમવાસનાની સાધનભૂત થયેલી બહેને કંઈ કંઈ ઘર ફોડ્યાં હતાં, કંઈ કંઈ પુરુષોની મરજી ઉપરાંત તેમની બહેનો, દીકરીઓ, અને સ્ત્રીઓ પર લાલચ, કપટ, જુલમ અને અધિકારની જાળ પાથરી હતી, કંઈ કંઈ ભોળી સ્ત્રીઓને ફસાવી હતી, નિર્દોષને દૂષિત કરી હતી અને દૂષિત સ્ત્રીઓની માર્ગદર્શક થઈ હતી. પોતાના સ્વામી સિવાય બીજી કાંઈ બાબતની વાત કરવા સૌભાગ્યદેવી અવકાશ શોધતી ન હતી અને આ અપવિત્ર સંસારમાં એ પોતાના કાનને પણ પવિત્ર રાખી શકી હતી – અર્થાત્ – ખલકનંદાની સત્તા એને બિચારીને ખબર ન હતી. પોતાના ઉપર થયેલો જુલમ તો તેના અંતઃકરણે ઘણાક દિવસથી માફ કર્યો હતો.

અધીરી અને ઊકળેલી અલકકિશોરી બોલી : 'કહો ભાભી, દેવી તો બોલતી નથી. તમારે શું કરવું છે ?'

'દેવીનું મન તમારાથી સમજાય એમ ક્યાં નથી ?'

'હા, દેવીનું મન તો જાણીએ જ છીએ તો ! આ લોકના હાથમાંથી આને છોડાવીએ, ઘરબાર વિનાની થઈ છે તેને આપણા ઘરમાં રાખીએ, અને આપણી સાથે જમાડીએ – તો દેવી રાજી – એને સોનાનો સૂરજ ઊગે.'

સૌભાગ્યદેવીનું અંતઃકરણ એની પુત્રીએ ખરેખરું ખડું કર્યું. આ શબ્દોથી દેવી પ્રસન્નવદન બની : 'કુમુદ, કહો વારુ એમ કરીએ તો શું ખોટું થાય ?'

કુમુદસુંદરી અલકકિશોરી ભણી ફરીને બોલી : 'બહેન, માનું કહ્યું કરવું એ દીકરીનું કામ છે.'

'ના, એ હું સમજતી નથી. જુઓ, તમેયે વળી એના ભમી વળ્યાં, ખરાં !'

'ના, ના, આ તો હું સહેજ વાત કહું છું. દેવી, મને લાગે છે કે એમને જુદે ઠેકાણે ચોકીમાં રખાવો અને ત્યાં જ ખાવાનો બંદોબસ્ત કરો. પછી પિતાજી આવશે ત્યારે ઘટતી વ્યવસ્થા કરશે.'

'હા. હવે બરોબર.' પિતાને માન આપનાર પુત્રીને આ વાત બાધ વિનાની લાગી. પતિવ્રતા દેવીને વહુની સલાહ ઘણી ગમી. લોકને સંતોષ વળ્યો. ખલકનંદા નીચું જોઈ રહી હતી તેણે ઊંચું ન જોયું. અલકકિશોરીએ હુકમ કર્યો એટલે રામસેન અને બીજા બે સિપાઈઓ વચ્ચે રાખી શઠરાયની દીકરીને થોડેક છેટે એક ખાલી ઘર હતું ત્યાં લઈ ગયા. 'હો હો' કરતા લોકો વેરાયા. ખલકનંદાથી જુદાં પડતાં પડતાં અલકકિશોરી એના સામું જોઈ બોલી : 'રાંડ ખલકી ! તારા અને અમારા કારભારમાં આટલો ફેર ! જા ! તારું મોં કાળું કર !' આટલું બોલી, તે કોઈની દરકાર વિના અભિમાનભરી ઘરમાં સૌથી પહેલી પેઠી. એની પાછળ એની સહિયરો પેઠી. ખલકનંદાને રસોઈ કરી આપવા અને એનું કામ કરવા, તથા પુરુષવર્ગ વચ્ચે એને એકલાં રહેવું ન પડે તે માટે, પોતાની એક વિશ્વાસુ દાસીને એની પાસે મોકલવા કોમળ સ્વરે વહુને સૂચના કરી, તેનો અમલ થઈ રહેતાં સૌભાગ્યદેવી આંસુભરી આંખે સૌની પાછળ બારણા ભણી વળી અને વળતાં વળતાં કુમુદસુંદરીનો હાથ ઝાલી બોલી : 'કુમુદસુંદરી, જોયા વારાફેરા ? શો એનો દિવસ હતો અને શો આવ્યો છે ! પ્રભુ કરે તે ખરું ! તમારો તો જન્મે ન હતો તે દિવસની વાત – શી એની જુવાની અને શો એનો તોર હતો ! હળવે હળવે સૌ ઘસાઈ ગયું – અને આખર આ વારો આવ્યો. પ્રભુ, તું કરે તે ખરું !'

સાસુના અંતઃકરણ ઉપર આસક્ત થતી કુમુદસુંદરી પ્રસન્ન વિચારમાં પડી સૌથી છેલ્લી ઘરમાં પેઠી. ઘરમાં સર્વ મેડી પર ચડ્યાં હતાં. દાદર પર ચડતાં ચડતાં પગથિયાં પર દોડાદોડમાં નવીનચંદ્રનો કાગળ ખીસામાંથી પડી ગયો હતો તે પર કુમુદસુંદરીની નજર પડી અને ઊંચકી લીધો. મેડી ઉપર ચડી તો ખલકનંદાની વાતો થતી હતી અને માદીકરીમાંથી કોનો વિચાર સારો હતો તે વિષય ચર્ચાતો હતો. એટલામાં બારણે પગરવ સંભળાયો અને બારીએ જુએ છે તો કેટલાંક માણસો આવતાં જણાયાં. શઠરાયનો અસ્ત સંપૂર્ણ થયો અને બુદ્ધિધનને કારભાર મળ્યો જ સમજવો જાણી – હવે એની પાસે આવવાની જરૂર લાગ્યાથી –અમલદાર મંડળ દરબારના સમાચાર સાંભળવા અને નવા કારભારીની સેવામાં ખડું રહેવા જમી કરી બીજું કામ પડતું મૂકી એને ઘેર આવ્યું અને બારણા આગળ ઊભું રહ્યું.

અલકકિશોરી કહે, 'આ બધા કેમ અત્યારે અહીંયાં આવતા હશે ?' સૌ કંઈ કંઈ કારણ બતાવવા મંડી ગયાં. અંતે વિદુરપ્રસાદે કહ્યું : 'એ તો એસ્તો – કારભારીની તહેનાતમાં રહેવા આવે નહીં તો ક્યાં જાય ? હવે – કારભારીનું ઘર બદલાયું !'

વનલીલા બોલી : 'અલકબહેન, હવે ઊઠો અહીંયાંથી; હવે આ દીવાનખાનાની મેડીમાંથી બેસવાનું ગયું – હવે તો અમલદારો બેસશે – હવે તો આ કચેરીની મેડી થઈ ગણો.'

નીચેથી સિપાઈએ બારણું ઉઘાડ્યું અને સૌ સ્ત્રીવર્ગ દીવાનખાનામાંથી બારણું ઉઘાડી નવીનચંદ્રવાળી મેડીમાં ગયો. અમલદારો દાદર પર ઊભરાયા. સ્ત્રીવર્ગ જતાં તેમની પાછળ દયાશંકરે બારણું વાસ્યું અને વાસતાં વાસતાં ગાયું કે,

'ભલે પધાર્યાં, લક્ષ્મીબાઈ ! સગાંસંબંધી આવે ઘાઈ !
કોઈ કહે, મારે મોળાઈ ભાઈ ! કોઈ કહે, મારે મશિયાઈ ભાઈ !'

વિદુરપ્રસાદ તે સાંભળી હસ્યો અને સૌ અમલદારોને સત્કાર દેવા દાદર ભણી ચાલ્યા.

અમલદાર સંઘનાં કડકડ થતાં ઈસ્ત્રીવાળા અંગરખાં, ચમચમ થતા અને પગેથી નીકળતાં જમીન પર ઘસાઈ શબ્દ કરતા અનેક જોડા, ગુપચુપ થતી વાતો, ઘડીભર સંભળાતું બુદ્ધિધનનું નામ, એ નામની પાછળ પ્રત્યય પેઠે લગાડાતો 'ભાઈ' શબ્દ; આ સર્વ વસ્તુ માંડવ આગળના ખંડમાં હીંચકા પર બેઠેલી સૌભાગ્યદેવીના સરવા થતા કાનના દ્વાર પર ઉપરાઉપરી ધક્કેલા મારવા લાગી. જડસિંહના સમયમાં સર્વ મલદારોની પાછળ ભલું હોય તો જોડા આગળ એકલો અપ્રસિદ્ધ બેસનાર – તિરસ્કારને પાત્ર થનાર – અનાથ વિધવાનો ગરીબ દીકરો – બુદ્ધિધન ગરીબ ઘરમાં રહેનાર માતુશ્રી પાસે શઠરાયને ઘેરથી આવી મોટા અભિમાની ઘરની વાતો રંક મોંએ કહેતો, અને માતુશ્રીની પાસે બેઠી બેઠી છાનીમાની પોતે સાંભળતી તે પ્રસંગ દેવીના મન આગળ ઊભા થયા. તેમની સાથે નવા પ્રસંગને સરખાવતી, જૂની અવસ્થાની અવગણના કર્યા વિના નવી અવસ્થાના ધ્વનિને, પ્રધાનપત્ની બનતી રંક અબળા આનંદનાં આંસુ વડે એકલી બેઠી બેઠી સત્કાર આપવા લાગી. સ્વામીની ઉચ્ચ પદવી દૃષ્ટિ આગળ મૂર્તિમાન થતી જોઈ કોમળ કલ્પનાવાળીનાં રોમેરોમ ઊભાં થયાં; અચિંત્યા સુખની શીતળતાથી શરીરને ચમક થતી હોય તેમ કંપારી ચમકાવવા લાગી; અમલદારોના ઓઠ ઉપર પોતાના પતિનું જ નામ સાંભળી અમૃત સરોવરમાં નહાતી હોય તેમ દેવી આનંદપ્રફુલ્લ બની. આજ ઘેર આવશે ત્યારે કારભારી બનેલા સ્વામીનાથના મોં પર કેટલી મોટપ આવશે – તે કેવા દેખાશે – મારી સાથે તો હતા એવા ને એવા જ રહેશે – એવા એવા વિચારોથી એની સ્નિગ્ધ ભીની આંખ આતુર બની ઉઘાડા આઘા દ્વારમાં જ ઠરી. મેઘના એકઠા કરેલા મોર પ્રફુલ્લ વૃક્ષ પર બેસી નાચે અને ટહુકા કરે તેમ સંપત્તિના વરસાદે એકઠા કરેલા અમલદારો જ્યારે બુદ્ધિધનની મેડીમાં ખુશામત ભરેલા ગપાટા મારતા હતા ત્યારે તેના દુઃખના દિવસમાં ઠેઠ સુધી સહચારિણી થયેલી રંક અવસ્થાની ભાગિયણ આજે પણ એકાંતમાં એકલી પતિના સુખથી અતુલ સુખી બનતી હતી – સૌભાગ્યદેવી પતિના સંપૂર્ણ સૌભાગ્યચંદ્રની ચંદ્રિકામાં રસભેર નહાતી હતી.

ઘડી બે ઘડી એમ થઈ એટલામાં બુદ્ધિધન દ્વારમાં આવ્યો; શોધમાં ફરતી તેની આંખો દેવીની આંખ શોધી કાઢી, તેની સાથે તારામૈત્રક રચ્યું, વિકાસ પામી શુભ વર્તમાન સૂચવ્યા, અને એ સંગીતને તાલ દેવા ઓઠ પર સ્મિત ચમકવા લાગ્યું. પાછળ

આવનાર પરિવાર સાથે તે દાદર ઉપર ચડ્યો અને પ્રફુલ્લ અને પ્રસન્ન બનેલી સૌભાગ્યદેવી ભોજનખંડ ભણી ચાલી. ત્યાં તેની પુત્રી પાટ પર કચેરી ભરી બેઠી હતી. એ કચેરીમાં આજ રોજના કરતાં વધારે સ્ત્રીઓ ભરાઈ હતી અને અલકકિશોરીની ધમક, તડાકા અને દોર કાંઈક જુદાં જ હતાં.

એ કચેરીમાં કુમુદસુંદરી ન હતી.

પ્રકરણ ૧૫

સરસ્વતીચંદ્ર -

'भभूत लगायो ! अलख जगायो !! खलक कियो सब खारो चे !!!'

દીવાનખાનામાં પુરુષો ભરાવા માંડતાં સ્ત્રીવર્ગ નીચે ઊતરી પડ્યો. તે વખતે કુમુદસુંદરી એકલી પોતાની મેડીમાં ગઈ, હાથમાં આવેલો નવીનચંદ્રવાળો કાગળ કોનો છે તે જોવા મંડી ગઈ, અને પોતાની પાસે એક બીજો કાગળ હતો તે વચ્ચે વચ્ચે જોવા લાગી. આ બીજો કાગળ આજ જ આવ્યો હતો. તે એની નાની બહેન કુમુદસુંદરીનો લખેલો હતો. એના કાગળમાં સરસ્વતીચંદ્રની હકીકત હતી તેથી ટપાલમાં ન મોકલતાં સારી સોબતમાં વનલીલા ઉપર બીડ્યો હતો અને સૂચના કહાવી હતી કે કુમુદસુંદરીને હાથોહાથ છાનોમાનો આપવો. વનલીલા આ બે બહેનોની પિયર ભણીની સગી હતી અને ગામના સમાચાર કહેવાને બહાને આવી આજ જ છાનોમાનો કુમુદસુંદરીના હાથમાં તેણે તે મૂકી દીધો હતો અને કાનમાં કાગળ સંબંધી સમાચાર કહ્યા હતા. એકાંત હાથમાં આવ્યું એટલે એ કાગળ વાંચવા લાગી. નિઃશ્વાસ નાંખતી નાંખતી કુમુદસુંદરી સરસ્વતીચંદ્રના સમાચાર વાંચવા લાગી. પ્રમાદધન ઉપર જ મન ચોંટાડનારીનું મન સરસ્વતીચંદ્રનું દુઃખ વાંચી હાથમાં ન રહ્યું.

સરસ્વતીચંદ્રનો બાપ લક્ષ્મીનંદન મુંબઈનો ધનાઢ્ય વ્યાપારી હતો અને દશબાર લાખ રૂપિયાનો ધણી કહેવાતો હતો. સાધારણ વ્યાપારીઓ ભણે છે તેથી વધારે એ ભણ્યો ન હતો. પણ સરસ્વતીચંદ્રની મા ચંદ્રલક્ષ્મી ડાહી અને સુશીલ હોવાથી તેના સંસ્કાર લક્ષ્મીનંદનનામાં આવ્યા હતા. ચંદ્રલક્ષ્મીની સાસુ ઈશ્વરકોર સ્વભાવે તીખી હતી. દીકરા ઉપર વહુનું ચલણ સાખી શકતી ન હતી, ઘરમાં પોતાનું જ ધાર્યું કરતી અને પોતાનું જ ધાર્યું થાય છે એ વહુને બાળી મૂકવાના હેતુથી, દેખાઈ આવે એમ કરતી. ચંદ્રલક્ષ્મી મોટું પેટ રાખી ઘૂંટડા ગળી જતી અને સાસુનો સ્વભાવ મનમાં પણ આણતી ન હતી. લક્ષ્મીનંદનની આથી તેના ઉપર પ્રીતિ વધી હતી અને સરસ્વતીચંદ્રના જન્મ પછી ડોશીનો પણ સ્વભાવ ફર્યો અને વહુનાં માન વધ્યાં. પણ પુત્ર ચારપાંચ વર્ષનો થયો એટલામાં ચંદ્રલક્ષ્મી ગુજરી ગઈ અને તે જ દિવસે ગુમાન નામની એક કન્યા સાથે લક્ષ્મીનંદનનો વિવાહ થયો. ગુમાન ઘેર આવતી જતી થઈ ત્યાં સુધી

સરસ્વતીચંદ્ર બાપ અને વડિયાઈના હાથમાં ઊછર્યો. એને ખોળામાં રાખી ચંદ્રલક્ષ્મીની જોડે બેસી – સજોડે – લક્ષ્મીનંદને એક છબી પડાવી હતી. મુંબઈવાસી હોવાને લીધે તેણે આ હિંમત ચલાવી હતી પણ છબી પડાવ્યાની ખબર પડ્યા પછી ઈશ્વરકોરે વહુની બેશરમી બાબત મહિના સુધી જુદ્ધ ચલાવ્યું હતું પરંતુ દીકરાની બેશરમી તેના મનમાં વસી ન હતી. લક્ષ્મીનંદને આ છબી પોતાની મેડીમાં રાખી હતી, પણ વહુ ગયા પછી માએ બહાર કઢાવી. 'મોઈ ભેંસના મોટા ડોળા' એ ગામડિયા કહેવત પ્રમાણે મરેલી વહુને સંભારી ડોશી બહુ રડતી હતી અને એ છબી બાળક સરસ્વતીચંદ્રને બતાવ્યાં કરતી હતી. એમ કરતાં કરતાં ગુમાન ઘેર આવી. તે હલકા કુટુંબની હતી, અને ઓરમાન દીકરા ઉપર તથા તેને જાળવનાર ડોશી ઉપર વેર રાખતી હતી. ઓરમાન દીકરા ઉપર પ્રીતિ રાખવી એ તો ખોટું એમ ગુમાનને એની માએ જ શીખવ્યું હતું.

લક્ષ્મીનંદન જેવો દ્રવ્યવાન તેવો જ સત્તાવાળો હતો. વિદ્યાને ઉત્તેજન આપવાનો તેને શોખ હોવાથી અને એવા ઉત્તેજનથી મોટા થયેલા ઘણાક વિદ્વાનો તેના આભારી હોવાથી તેને ઘેર વિદ્વાનોનું મંડળ ભરાતું, તેમના સંસ્કાર એનામાં પ્રસંગ દ્વારા આવ્યા હતા, અને નાનામોટા, ભણેલા તથા ભણનારાની પ્રીતિનું પાત્ર, આ વિદ્યારસને લીધે તે અધિક બન્યો હતો. આથી સરસ્વતીચંદ્ર રમાડવા જેવો થતાં જ વિદ્વાનોના ખોળામાં પડવા લાગ્યો અને ચંદ્રલક્ષ્મીની કાન્તિ જાળવનારું તેનું મધુર હસતું મોં સર્વને પ્રિય લાગતું હતું. પિતાના આશ્રિત વિદ્યાર્થીઓએ બાળકને રમતાં જ વિદ્યારસિક કર્યો. ગુમાનની ખુશામત કરનાર ગુમાસ્તા તથા ચાકરો ચંદ્રલક્ષ્મીના બાળકને ઝાઝું બોલાવતા ન હતા અને તેથી તેમની અધમ સંગતિમાં ઊછરવાના રોગથી બચી નિર્મળ સંગતિમાં ઊછરવાનો ગર્ભશ્રીમંત બાળકથી દૂર રહેતો લાભ લક્ષ્મીનંદનના ભાગ્યશાળી પુત્રને ઈશ્વરે આપ્યો.

ચંદ્રકાન્ત નામના અતિશય રંક પણ બુદ્ધિવાળા એને વિદ્યાના હોંસીલા સમોવડિયા વિદ્યાર્થી સાથે સરસ્વતીચંદ્રને લઘુવયમાં મિત્રતા બંધાઈ અને શાળામાં પણ સહાધ્યાયી હોવાથી પરસ્પરને લાભ આપતી મિત્રતા વય વધતાં વધારે વધારે ગાઢ થઈ. ઘણાક વિદ્યાર્થીઓની મિત્રતા બંધાઈ સરી પડી પણ આ મિત્રતા દિને દિને વજ્રલેપ બનવા લાગી.

લક્ષ્મીનંદન સંગતિને લીધે કાંઈક અંગ્રેજી પણ બોલતો લખતો હતો. મુંબઈના નગરસુધારક સમાજનો સભાસદ હતો, કાપડ વણવાનાં એકબે યંત્રની કંપનીઓમાં અગ્રેસર હતો, ગુપ્ત તથા દેખીતો પરમાર્થ ઘણોક રાખતો, પરમાર્થમાં સ્વાર્થ પણ રાખતો, લોકેષણાનો લોભી હતો, અંગ્રેજ વ્યાપારીઓ તથા અમલદારોનો પ્રસંગ રાખતો; તેમને પોતાને ઘેર નવા નવા પ્રસંગ ઉત્પન્ન કરી બોલાવતો અને રીઝવતો, અને તેને બદલામાં દેખીતું માન સર્વે આપતા. ગવર્નર સાહેબની 'લેવ્હી'માં તે જતો અને 'ઈવનિંગ' પાર્ટી'માં તેને આમંત્રણ થતું. આ સર્વ હકીકત વર્તાનપત્રોમાં આવવી રહી જતી નહીં.

'ધી બૉમ્બે લાઈટ' પત્રનો તંત્રી પ્રખ્યાત વિદ્વાન બુલ્વરસાહેબ, 'ગુર્જરવાર્તિક' ચોપાનિયાનો તંત્રી ઉદ્વતલાલ, મુંબઈનો પ્રખ્યાત નગરપ્રિય કવિ તરંગશંકર, ઊછરતો રંક ગ્રંથકાર શાંતિશર્મા, દક્ષિણ દેશવત્સલ વીરરાવ ધમ્માટે અને મારસી ભાષણયોદ્ધો સમશેરજી, એવા એવા અનેક ગૃહસ્થોનો લક્ષ્મીનંદનને પ્રસંગ હતો. સેક્રેટેરિયેટના એક અમલદારની વગથી શેઠ લક્ષ્મીનંદન 'જસ્ટિસ આવ ધિ પીસ' બન્યા હતા.

આ સર્વ સત્તાને લીધે શેઠની રજવાડામાં પણ સારી પ્રતિષ્ઠા હતી. રત્નનગરીનો પ્રધાન વિદ્યાચતુર કાંઈ કામપ્રસંગે મુંબઈ આવતો ત્યારે સ્વજ્ઞાતિના પ્રતિષ્ઠિત શેઠ લક્ષ્મીનંદનને ત્યાં જ ઊતરતો. શેઠનો પુત્ર સરસ્વતીચંદ્ર વિદ્યાર્થી અવસ્થા સમયે જ વિદ્યાચતુરના પ્રસંગમાં પુષ્કળ આવી ગયો અને એ બાળકની બુદ્ધિ, વિદ્યાની હોંશ, નમ્રતા, વિનય, શુદ્ધ અંતઃકરણ, સંગતિ, મધુરતા અને એવા એવા ગુણો નિત્યના પ્રસંગે વિદ્યાચતુરના અંતઃકરણમાં વસી ગયા. તેમાં ચંદ્રલક્ષ્મીની કાંતિવાળું સ્મિતભર્યું ગૌર રમણીય વદન તેને ઘણું પ્રિય લાગ્યું.

'હુવા તો વિવાહ' એ પ્રમાણે આવા ધનાઢ્યનો આવો પુત્ર પારણામાંથી જ પરખાવો જોઈતો હતો. પણ કાંઈ કારણથી ચારપાંચ વર્ષ વિવાહ વિના વીતી ગયાં. ત્યાર પછી કોઈ વિવાહ કરવા આવતું તેને ગુમાન બારોબાર વિદાય કરી મૂકતી હતી અને લક્ષ્મીનંદન સુધી વાત જવા ન દેતી. ડોશી ઘણું મથતી પણ ગુમાનના ટકોરા ન વેઠાવાથી સૌ કોઈ આવ્યું – જતું રહેતું. આખરે ડોશીએ માથાની થઈ લક્ષ્મીનંદનને સૌ વાત કહી તો ઉત્તર એ મળ્યો કે નાનપણમાંથી છોકરાને લફરું વળગાડવાની જરૂર નથી. આખરે સરસ્વતીચંદ્ર પંદરસોળ વર્ષનો થયો તેવામાં ગુમાને પુત્ર પ્રસવ્યો અને તેનો વિવાહ તરત જ થયો તેમાં લક્ષ્મીનંદને કાંઈ બાધ દેખાડ્યો નહીં. આથી ડોશીનું માથું ફરી ગયું. લક્ષ્મીનંદનને ફટકાર કરી મહેણું દીધું, અને શરમાયેલે મોંએ તેણે કન્યા શોધવાનું સ્વીકાર્યું. એવામાં રત્નનગરીનો પ્રધાન વિદ્યાચતુર કાંઈ કામ સારું મુંબઈ આવ્યો અને નિયમ પ્રમાણે જ પ્રથમની પેઠે લક્ષ્મીનંદનને ત્યાં ઊતર્યો. ત્યાં થોડાક દિવસ રહ્યો એ અરસામાં ઘરમાં હરતાફરતા વિદ્યાર્થી સરસ્વતીચંદ્રનો વધેલો અભ્યાસ, તેની હવે ખીલેલી બુદ્ધિ, સર્વકળાધર સ્વરૂપ, ઇત્યાદિ સર્વ એને ગમી ગયું અને પોતાની પુત્રી કુમુદસુંદરી સારુ વર શોધતો હતો તે સૂઝી આવ્યો; પણ મોટા માણસને મોંએ એકદમ વાત કરવા પહેલાં ડોશીની સલાહ માગી. ડોશી તો તૈયાર જ હતી અને લક્ષ્મીનંદને વિવાહ સ્વીકાર્યો. માત્ર ગુમાન અંતરમાંથી બળી, પણ પુરુષોએ માંહોમાંહે મળી જઈ કામ કર્યું અને સ્ત્રીવર્ગ વેગળો રહ્યો લાગ્યો એટલે ચુમાઈને બેસી રહી. વિદ્યાચતુર જેવો વેવાઈ, કુમુદસુંદરી જેવી કન્યા, અને બીજી સર્વ વાત રુચતી લાગવાથી પૌત્ર પંદર વર્ષ કુંવારો રહ્યો તેનું સાટું વળી ગયું સમજી વત્સલ ડોશી આનંદપ્રફુલ્લ બની, ગુમાન ઊભી હોય ત્યારે બમણો આનંદ બતાવવા અને જોડાનાં વખાણ કરવા લાગી, અને પૌત્રને એકાંતમાં વારંવાર ચશ્માં ચડાવી ન્યાળી, રાંચી, તેને મસ્તકે હાથ મૂકી આશીર્વાદ દઈ લગ્નનો સમય ઇચ્છવા લાગી. 'વિદ્યાચતુર શાને લગ્ન કરવામાં ઢીલ કરતા હશે ?' 'લગ્ન કરે તો હું ભાગ્યશાળી થઈ અને વરકન્યાની જોડ બંધાઈ જોઈ સંસારમાંથી પરવારું.' આમ વિચારી કોઈ કોઈ સાથે વિદ્યાચતુરને

સંદેશા કહાવતી. વિવાહ કરવાની બાબતમાં જેણે ઢીલ નહોતી કરી તે વિદ્યાચતુર લગ્નની ઉતાવળ કરવા ખુશી ન હતો, અને ડોશીને નારાજ કરવા પણ નાખુશ હોવાથી તેને દિલાસા ભરેલા વાયદા કહાવતો.

સરસ્વતીચંદ્રનો વિદ્યાભ્યાસ ઘણો વધ્યો. સત્તરઅઢાર વર્ષની કુમળી વયમાં તે એમ.એ.ની પરીક્ષામાં સફળ થયો અને તે પછીના વર્ષમાં કાયદાની પરીક્ષામાં પણ સફળ થયો. ઘણીક પરીક્ષાઓમાં અને ઘણાક નિબંધો લઈ પારિતોષિકો (ઇનામો), પાંડિત્યવેતનો (સ્કોલરશિપો), ચંદ્રક (ચાંદ) વગેરે તેણે મેળવ્યાં હતાં અને સર્વ ઠેકાણે ઉત્તમ વિજયી નીવડ્યો હતો. મહાશાળાના પાઠકો, પરીક્ષકો અને બીજા પ્રસિદ્ધ પંડિતો તેના ઉપર પ્રીતિ રાખતા. તેનું મસ્તિક (મગજ)[1] સર્ગશક્તિવાળું ગણાતું, તેની રસજ્ઞતા અને રસિકતા ઊંચા પ્રકારની લેખાતી. વિદ્યાલક્ષ્મીના સંગમથી સોનું અને સુગંધ બેનો રમણીય યોગ તેનામાં થયો લાગતો. ગર્ભશ્રીમંતના ગુણ સ્પષ્ટ જણાતાં છતાં શ્રીમંતાઈના સહચારી દોષ તેનામાં આવવા પામ્યા ન હતા. શરીર વ્યાયામ(કસરત)વાળું અને કાંતિમાન હતું. મુખ ઉપર પ્રતાપ અને કોમળતા એકઠો વાસ કરી રહ્યાં હતાં. રાક્ષસ જેવો ન લાગે એટલો ઊંચો, જાડો ન લાગે એવો બેવડિયા કોઠાનો, અને ફીકાશમાં ન ખપતાં આંખને ગમે એટલી ગૌરતાવાળો સરસ્વતીચંદ્ર ભણ્યો ન હોત, શ્રીમંત ન હોત, તોપણ શરીરના રમણીય અને પૌરુષ દેખાવથી જ સર્વનું મન હરત એમ તેના વિદ્વાન મિત્રો પણ કહેતા.

કુમુદસુંદરી વયમાં આવી અને વધારે વધારે ભણી તેમ તેમ સરસ્વતીચંદ્રની વાતો માતાપિતાને મોંએ સાંભળવાની રસિયણ બની. શ્વસુરજામાતાનો પત્રવ્યવહાર હતો તેથી વિદ્યાચતુર ઘણીવાર ગુણસુંદરી પાસે સમાચાર કહેતો અને વિશેષ વાર્તાનો પ્રસંગ આણતો. આવો વિદ્વાન અને વત્સલ પિતા જેની આટલી સ્તુતિ કરે તે પુરુષ કેવો હશે ? પુત્રી આથીપાછી બેઠી હોય તેવે સમયે પિતા જાણી જોઈ જામાતાની વાત કાઢતો તે એવી ઇચ્છાથી કે એનો પતિપ્રેમ ગાઢ થાય. આ ઇચ્છા સફળ થઈ. પણ તેની સાથે નિર્દોષ બાળકીના અંતઃકરણમાં ઘણાક મનોવિકાર ઉદય પામ્યા અને કોઈ કોઈ સમયે અગ્નિની પેઠે સળગતા. ઊગતી યુવાવસ્થાનો તનમનાટ આથી વધ્યો. પતિને જોવાની, તેની સાથે પ્રસંગ પાડવાની, અને એવી કંઈ કંઈ આતુરતા આ જુવાન થતી વેલીના ફૂટતા નવપલ્લવ પર બેસી તેને કંપાવવા લાગી. એક દિવસ તો પતિએ પિતા ઉપર કાગળ લખેલો તે વાંચીને પિતાએ ટેબલમાં મૂક્યો તે જોવાનું મન થયું. પિતાની રજા વિના તે કેમ બને ? લજ્જા છોડી રજા માગતાં જીભ કેમ ઊપડે ? આખરે મને મનનો માર્ગ શોધ્યો. પિતા આઘાપાછા થતાં કાંઈક નિમિત્તે ટેબલ પાસે ગઈ, ઘણાક કાગળના જથામાંથી દૃષ્ટિપાત વડે જ જોઈતો કાગળ ઓળખ્યો અને સળગતા આકાશમાંથી પ્રભાતનું કોમળ ઊજળું કિરણ શ્વેતકમળને પકડી ખિલાવે તેમ સ્વચ્છ આસમાની સાડીમાંથી નાજુક ગોરો હાથ કાઢી પત્ર પકડી લીધો અને તે જ હાથે પોતાની મેળે ઉકેલાઈ જતો એ પત્ર ઊંચો કર્યો ! લઈ લીધો, જરીક તે ભણી જોઈ રહી, સ્મિતથી મલકાઈ, બીતી આંખ ચારેપાસ ફેરવી હાથ સોડિયામાં ભરવી દીધો,

૧. Originatity, નવીન કલ્પના ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ.

અને ડાહીડમરી બની પોતાના ખંડમાં ચાલી ! 'પિતાના ટેબલમાંથી હું ચોરી કરું છું.' એ વિચાર તેના મનમાં પળવાર આવ્યો પણ ઈશ્વરલીલાને બળે એ ચોરી એના પવિત્ર મનમાં પણ વસી નહીં ! કાગળ વાંચ્યો – બીજી વાર વાંચ્યો – ત્રીજી વાર વાંચ્યો – વાંચતાં ધરાઈ જ નહીં. સરસ્વતીચંદ્રના સુંદર અક્ષરથી – મનહર ભાષાથી – પ્રૌઢ વિચારથી તે મોહ પામી -પરવશ બની. કાગળ છાતીસરસો દાબ્યો, રોમાંચ અનુભવ્યો અને શૂન્ય ભીની આંખોથી ઊંચું જોઈ રહી. 'મારા પ્રિય – પ્રીતમ – પ્રાણનાથ – એના આ અક્ષર ! આવા કાગળ મારા ઉપર ન આવે ?' એવા જ કાગળની આતુર મુગ્ધાએ પતિ પર કાગળ લખવા આરંભ્યો -કાગળ લખું છું એ વિચારથી એકાંતમાં ને એકાંતમાં શરમાઈ – મથાળું જ કેમ કરવું તે સૂઝ્યું નહીં. 'મારા પ્રિય' એમ લખું ? 'પ્રાણનાથ' લખું ? કંઈ કંઈ વિશેષણો કંઈ કંઈ કારણથી રદ કરી આખરે 'મારા ચંદ્ર' અને 'આપની કુમુદ' એ સંબંધથી લેખનાં અથઇતિ કર્યાં. તેના હૃદયને સાથે પકડી, હૃદયને ઠેકાણે આતુરતા – ઉત્સુકતા – મૂકી, કાગળ ટપાલમાં ચાલ્યો અને પ્રવાસ કરતો કરતો લક્ષ્મીનંદનને ઘેર તેના ઉપરના કાગળોના બંડલભેગો એ પણ આવ્યો. લક્ષ્મીનંદને કાગળ ઉપરના અક્ષર જોઈ સહેજ વિચાર કરી ચાકરને આપ્યો. ચાકરે ગુમાનને બતાવી સરસ્વતીચંદ્ર પોતાના ખંડમાં ચંદ્રકાન્ત સાથે બેઠો હતો તેને આપ્યો, અને ગુમાનની સૂચનાનો અમલ કરવા પાછાં જતાં પહેલાં જરીક ઊભો કે કોનો કાગળ છે તે જણાય. સરસ્વતીચંદ્ર તે નવીન કાગળ જોઈ વિસ્મિત થયો, ફોડી પ્રથમ જ લખનારનું નામ વાંચતાં મનને ઉપભોગ થયો, કોનો કાગળ છે તે ન કહેતાં ચંદ્રકાન્તના હાથમાં જ કાગળ મૂક્યો અને હસ્યો અને મિત્રના ઉપર શી અસર થાય છે તે જોતો જોતો આનંદવિચારમાં પડ્યો.

'ભાઈ, મોટાનું ભાગ્ય મોટું હોય છે તેનું આ દૃષ્ટાંત. આપણા લોકમાં તો આવી કન્યા આવતે અવતાર પામીએ !' કાગળ પાછો આપતાં આપતાં વાંચતો વાંચતો ચંદ્રકાન્ત આંખો વિકસાવી અભિનંદન કરતો બોલ્યો.

'ચંદ્રકાન્ત, એમાં મોટું ભાગ્ય આવી ગયું ?' સરસ્વતીચંદ્ર પુષ્કળ હસ્યો.

'ત્યારે શું આવું રત્ન હિંદુઓના ભાગ્યમાં હોય છે ? ભાઈ, આ કન્યાદાન વાસ્તે ઈશ્વરનો જેટલો ઓછો ઉપકાર માનશો તેટલી કૃતજ્ઞતા થશે.'

'તું તો હજી આવો ને આવો રહ્યો. અંગ્રેજી વિદ્યાનું પ્રથમ ફળ તને એ મળ્યું કે સ્ત્રીમાં સંસારને સમાપ્ત કરી દીધો ! સ્ત્રીમાં પુરુષના પુરુષાર્થની પર્યાપ્તિ થતી નથી.'

'તમારા જેવા રસિકના મુખમાં આ વૈરાગ્ય સમજાતો નથી.'

'હું ક્યાં વૈરાગ્યની વાત કરું છું ?'

'ત્યારે આ બીજું શું ? મારે ઘેર આવો ને મૂર્તિ બેઠી છે તે જુઓ ને પછી કહો કે મારા ને તમારા ભાગ્યમાં કેટલો ફેર છે ? આ કાગળ જ પ્રત્યુત્તર !'

'તું સ્ત્રીસંતુષ્ટ નથી. બાપડી ગંગાભાભી ભોળી છે – તે શી ખોટી છે કે આટલો અસંતોષ બતાવે છે ?'

'પોતાની બાબતમાં એક અને પારકી બાબતમાં બીજો એમ વિચાર રાખનાર તો તમને જ જોયા ! આવા કુમુદસુંદરી તેનાથી તમને સંતોષ નથી વળતો અને મારે માથે અસંતોષનો આરોપ મૂકો છો ! વાહ ! વાહ ! વાહ ! વાહ ! આવા સ્નેહથી ઊભરાતો મુગ્ધાનો રસિક પત્ર તેનાથી તમે સંતોષ પામતા નથી અને હું અસંતોષી શા માટે ? મને તો સંતોષ જ છે ને મારી ગંગા તે મારી જ છે. પણ વિચાર કરો – કાગળ જુઓ તો ખરા !'

સરસ્વતીચંદ્ર ઊભો થયો, ફરવા લાગ્યો અને હસ્યો.

'ચંદ્રકાન્ત, શું તારા મનમાં એમ જ આવી ગયું કે આ કાગળની મને કિમ્મત નથી !'

'તમે બોલો તે પરથી હું તો તુલના કરું.'

'આ જગતમાં તારું અંતઃકરણ કોઈપણ જાણતું હશે તો તે તું છે અને તું જ આવી ભૂલ કરે તો બીજાને દોષ ન દેવાય.'

'ત્યારે શું તમે બોલ્યા તે બધું જુઠું ?'

'ના, એયે સાચું ને આયે સાચું. અંતઃકરણ વિના શરીર નાકામું છે, પણ અંતઃકરણ વિના શરીરને બીજા ઘણાક ભાગ છે. સ્ત્રી ખરી પણ એના સિવાય ઘણો સંસાર બાકી છે – તો સ્ત્રીમાં આખા ભાગ્યની પર્યાપ્તિ કેમ થાય ?'

ઘણીક આવી વિનોદવાર્તા થઈ. અંતે ચંદ્રકાન્ત ઘેર ગયો. એ પણ સરસ્વતીચંદ્ર જેટલું જ ભણ્યો હતો. પરંતુ રંક કુટુંબનો હતો અને મિત્રના આશ્રયથી જ અભ્યાસ કર્યો હતો. એ ગયો એટલે સરસ્વતીચંદ્રે બારણાં વાસી કાગળ લીધો – વાંચ્યો. કાગળમાં તે શું લખ્યું હશે ! બાળક કન્યા વરને શું લખે ? વાંચનાર, સાંભળ. એ કાગળ ઘણો ટૂંકો હતો.

'મારા ચંદ્ર,

શું લખવું તે મને સૂઝતું નથી. લખવાની સ્વયંભૂ વૃત્તિ થવાથી લખું છું અને અક્ષર દ્વારા આપના દર્શન ઇચ્છી રંક લેખ મોકલું છું. આપને તો આ નિર્માલ્ય પત્ર વાંચી હાસ્ય થશે. પરંતુ ચંદ્ર છો – સર્વ ગુણમાં આકાશ જેટલા ઉન્નત છો – તોપણ પૃથ્વી પર પડી રહેલા ક્ષુદ્ર કુમુદને વિકસાવવું તે ચંદ્રનું કર્તવ્ય ગણાય છે. આખું જગત એમ ગણે છે તો હું કેમ ન ગણું ? બીજું શું લખવું તે સૂઝતું નથી.

આપની છબી આપની પાસે માગું તો ?

આ પત્રનો વિષય મેં નથી શોધી કાઢ્યો – મારા અંતઃકરણે શોધી કાઢ્યો છે. અને તેને પ્રેરનાર આપ છો.

વિશેષ શું લખું ?

લિ૦ આપની કુમુદ

રસિકના બિડાયેલા મર્મસ્થળને વિકસાવનાર એકાંતે સરસ્વતીચંદ્રના હૃદયકમળની પાંખડીઓ કંપાવી. તેના વિચાર પ્રમાણે તો માણસના જીવનને સ્ત્રી આવશ્યક ન હતી; લગ્ન આખા જન્મારાના પાશરૂપ હતું; નિર્વંશ થવામાં વૈરાગ્યની સંપત્તિ હતી; સ્નેહ માનસિક રાખવો જ ઉચિત હતો, શરીરસૌંદર્ય મૂર્ખનું જ મોહક હતું; મન્મથ મનમાંથી દૂર રાખવો એ સર્વ કાળે શક્ય હતું; અને સંસાર ક્ષુદ્ર, નિઃસત્ત્વ, નિર્માલ્ય અને નિરુપયોગી હતો. આવું છતાં સંસારના પ્રવાહથી અવળે માર્ગે જઈ વૃદ્ધ પિતામહીના વત્સલ ઉત્સાહનો ભંગ ન કરવો એટલી ઇચ્છાથી વિવાહ સ્વીકાર્યો હતો અને કુમુદસુંદરીના ગુણદોષ વિષે તેના મનમાં કેવળ ઉદાસીનતા હતી. પરંતુ કાચમાં સંતાયેલા પારાને પણ શીતૌષ્ણ્ય જણાયા વિના રહેતું નથી, તેમ આવા વિરક્ત વિચારોમાં ઢંકાયેલી રસજ્ઞતા શુદ્ધ સુન્દરતાથી ચમકવા લાગી અને કુમુદસુંદરીના રમણીય પત્રમાં છલકાતા તરંગોના બળથી પત્થર જેવું અંતઃકરણ ભીનું થઈ ધોવાવા લાગ્યું. ચંદ્રકાન્ત ગયો એટલે તો હૃદયનું કમાડ ધક્કેલી ઉઘાડી અંદરની રસિક વૃત્તિઓ પાંજરામાંથી છૂટતાં પક્ષીઓની પેઠે બહાર ઊડવા લાગી. એકદમ હડપચીએ હાથ મૂકી સરસ્વતીચંદ્ર બોલી ઊઠ્યો :

'આ શું – આ શું ? આ શી બળવાન અસર – ચંદ્રકાન્ત, તું એ જાણે તો કેટલો હશે ?' કાગળ સામું જોતાં આત્મપરીક્ષા અદૃશ્ય થઈ, અને શિથિલ થઈ ખુરસી પર બેઠો. ઘણીવાર સુધી પત્રના અક્ષર સાથે નેત્રવૃત્તિ 'તકાદાર' થઈ ગઈ. એનો પ્રત્યુત્તર લખવા બેઠો. સ્ત્રીનો ઉત્કર્ષ સ્પષ્ટ સ્વીકારતાં શરમાયો નહીં.

'રમણીય પ્રિય કુમુદ,

તારો પત્ર મને ઘણો પ્રિય થઈ પડ્યો છે. કુમુદથી વિકસતો નથી એ ચંદ્ર આકાશમાંનો ખરો પણ તારા પત્રે મને સિદ્ધ કરી આપ્યું છે કે આપણે બે માત્ર એક જ દેશનાં અન્યોઅન્ય – અનુકંપી ક્ષુદ્ર પ્રાણી છીએ.

धन्यासि वैदर्भि गुणैरुदारैर्यया समाकृष्यत नैषधोऽपि ।
अतः स्तुतिः का खलु चंद्रिकायाः यदब्धिमप्युत्तरलीकरोति ।।

મારા જેવા જ કઠિન ચિત્તવાળા બીજા કોઈ ઉપર તારા જેવી રમણીય અસર કરનારીને કહેવું પડે તો આ શ્લોક હું કહું.

પ્રિય કુમુદ ! મારું અંતઃકરણ કેવું કઠિન છે તે મારો મિત્ર ચંદ્રકાન્ત જ જાણે છે અને તેવું અંતઃકરણ તારા એક નાના પત્રથી એટલું બધું દોલાયમાન થતું હું અનુભવું છું કે કાંઈ કહેવાની જ વાત નહીં ! શરમ આવવાથી ચંદ્રકાન્તની આગળ એ અસર મેં દેખાડી નથી અને એ બિચારો મને હજી અસલના જેવો જ પથ્થર ધારે છે !

તું મારી છબી માગે તો ! તારા માગ્યા વિના જ હું મોકલું છું – અને વળી તારી પાસે જ આવીશ – તારી છબી જોઈશ.

પ્રિય કુમુદ ! લાંબાં પ્રેમદર્શક વાગ્જાળ લખવાનો મને તિરસ્કાર છે. તારી સાથે મારે રજ પણ પરિચય – પ્રસંગ – પડ્યો નથી, તે છતાં આ આવો પત્ર મારાથી કાંઈક

લખી જ જવાય છે અને મારું આત્મસંતુષ્ટ ચિત્ત તારા પુનરુત્તરનો લોભ આગ્રહથી રાખે છે ! લોકો જેને સ્નેહ કહે છે તે શું આ જ હશે ? સ્વયંભૂ અને મનસિજ તે શું આ જ હશે ? કઠિન અંતઃકરણ ઉપર બળાત્કાર કરવામાં તે આટલો ફાવી ગયો લાગે છે તે શું ખરી વાત ?

લિ૦ હવે તો તારો જ સરસ્વતીચંદ્ર'

અનુભવ તે કેવળ જ્ઞાન અને વિચારથી કંઈક જુદી જ વસ્તુ છે એ હવે સરસ્વતીચંદ્રને સિદ્ધ થવા લાગ્યું. આ સિદ્ધિ રમણીય તેમ ભયંકર હતી. તેના આગળ માનસિક વૈરાગ્યનો લોપ થયો અને સટે આખા શરીરનો અને મનનો નવા સંસારમાં જન્મ થયો. 'કુમુદ મારી અને હું તેનો' એ સ્વપ્ને મસ્તિકને ધમધમાવી મૂક્યું. જ્ઞાનની પ્રૌઢતા સ્નેહની રસવૃત્તિ આગળ મસ્તક નમાવતી લાગી. એમ કરતાં કરતાં કાંઈ નિમિત્ત કાઢી સરસ્વતીચંદ્ર રત્નનગરી ગયો અને વિદ્યાચતુરના સ્નેહનો સત્કાર પામ્યો. કુમુદસુંદરીને તેણે દૃષ્ટિપાતથી ઓળખી લીધી અને વિદ્યાચતુર દરબારમાં ગયા પછી બપોરે એકાંત શોધી ધ્રૂજતી શરમાતી કુમુદસુંદરી સોડિયું વાળી ચોરની પેઠે સરસ્વતીચંદ્રને ઊતરવા આપેલી મેડીમાં અનિવાર્ય સ્નેહની પ્રેરી પોતાની મેળે છાનીમાની આવી ઊભી. માતાની રજા વિના તે આવી – રજા લેવા વિચાર પણ ન કર્યો અને આવી.

સરસ્વતીચંદ્ર એક ટેબલ આગળ બેસી ચંદ્રકાન્તને પત્ર લખતો હતો. કુમુદસુંદરી ભણી તેની પીઠ હતી એટલે એ આવી જાણી નહીં. કુમુદસુંદરી તેની દૃષ્ટિ પડે તેમ ટેબલની જમણી પાસ ભીંતમાં લપાતી ઊભી, પણ એની બોલવાની શક્તિ જતી રહી હોય એમ થયું અને પત્રમાં મગ્ન બોલાવનારે એના ભણી જોયું નહીં. એટલામાં હાથ હલાવતાં સોડિયું સજડ કરતાં કુમુદસુંદરીનો ઘસારો સંભળાયો અને ચમકી સરસ્વતીચંદ્રે તેના ભણી જોયું, રોમાંચ અનુભવ્યો, અને મુંબઈની પાઠશાળાનો વિદ્વાન ધનાઢ્ય લક્ષ્મીનંદન શેઠનો પ્રખ્યાત પુત્ર સુંદરી કન્યાની લલિત લાવણ્યમય પાંદડી જેવી મુખકળા અને મુગ્ધ શરીરકળી જોઈ સ્તબ્ધ બની ગયો, અને થોડીક વાર તો ઉભયમાંથી એક જણે પણ શબ્દ ઉચ્ચાર્યો નહીં, આંખ પલકારી નહીં, અને સામી આંખ વના બીજા કોઈને અને જગતને તો શું પણ પોતાને પણ સ્મરણમાં રાખી શકાયું નહીં. આટલા બધા ઉમળકાવાળાને બોલવાનો વિષય તો શું જડે પણ બોલવાનું સૂઝ્યું પણ નહીં. કન્યા બિચારી મુગ્ધ હતી. આવા વરને આવું થાય તો એ કન્યાને થાય તેમાં શી નવાઈ ? આખરે ભાન આવ્યું હોય, જાગ્યો હોય તેમ સરસ્વતીચંદ્ર પરવશ ઓઠ ઉઘાડી બોલ્યો :

'મેં એકબે પુસ્તક રચેલાં છે તે આણ્યાં છે.' કહી પુસ્તક આપ્યાં.

એક હાથવતે પુસ્તક લઈ છાતી આગળ ઝાલી રાખી કુમુદસુંદરીએ સોડિયામાં સંતાડ્યાં અને પોતાના તથા પતિના અંગૂઠા ઉપર વારાફરતી નીચી નજરે જોઈ રહી – બોલી નહીં.

પુસ્તક આપતાં લેતાં એકબીજાની આંગળીઓનો સ્પર્શ થયો. જળથી ભરેલો મેઘ

અચિન્ત્યો ઉજાસ મારવા માંડે તેમ રસથી ભરાતા સરસ્વતીચંદ્રનું મુખ ઉજ્જ્વળ બન્યું. મળસકાના સ્વચ્છ આકાશનો પૂર્વપ્રદેશ સૂર્યકરના નવા સ્પર્શથી સળગી ઊઠે તેમ કુમુદસુંદરીના ગોરા રૂપેરી ગાલ પર લજ્જાભરી રતાશ ચડી આવી. ઉભયનાં પરસ્પર અવલોકનથી રસે રસને વધાર્યો. પરંતુ મુગ્ધા નીચું જ જોઈ રહી. પુરુષ ધૃષ્ટ બન્યો અને વાર્તાનો વિષય શોધ્યો.

'હવે ઈશ્વર કરશે તો તું થોડા સમયમાં મુંબઈવાસી થઈશ.'

ઉત્તર ન મળ્યો.

'આ પુસ્તકો આજ જ જોયાં કે પ્રથમ જોયાં હતાં ?'

ઉત્તર કોણ આપે ?

'આવા સુંદર પત્ર તો આટલા બધા લખાયા અને આજ તો મુખથી અક્ષર પણ નીકળતો નથી !'

પ્રતિમા જેવીના મુખથી અક્ષર ન જ નીકળ્યો.

'કુમુદ ! મારી કુમુદ –' સરસ્વતીચંદ્ર ઊભો થયો.

પોતાના નામાક્ષર પ્રિયમુખમાં સાંભળી મુગ્ધા આનંદમાં ડૂબી, નવીન ઉત્કર્ષતી ફૂલતી ધ્રૂજવા લાગી, અને પ્રિયને ઊઠતો જોઈ નિરુપાય બનતી લજ્જા શેરડારૂપે ગાલ ઉપર પડી તેના બળથી દીન બની. હતું એટલું બળ બોલવાનું સાહસ કરવામાં અજમાવ્યું અને ઊંડા પાતાળમાં ઊતરી પડતી હોય એવો વિકાર અનુભવતી ધીમે સુંદર સાદે બોલી :

'આપે અત્રે રહેવાનો વખત ઘણો થોડો જ રાખ્યો.'

ચાંદીની ઘૂઘરીઓવાળા નૂપુરમાંથી રણકાર ઝીણોઝીણો નીકળે, મૂર્છના સમયે સારંગીના તાર રવ કરી રહે, તેમ શુદ્ધ મોતી જેવા – હીરા જેવા – દાંતની બેવડી તેજ મારતી શ્રેણી વચ્ચે થઈને અધ્ધર ટપકતા આ મધુર મિતાક્ષર સરસ્વતીચંદ્રના કાનમાં પેઠા અને તેના હૃદયસંપુટમાં સ્નેહસ્વાતિનાં મોતી પેઠે અદૃશ્ય રીતે ભરાઈ ગયા. આ મંગળ સમયે તેના આખા મસ્તિકમાં આનંદતરંગની છોળો અથડાવા લાગી. ઘૂર્ણાયમાન થતી તેની વિકસતી આંખો અધ્ધર ઊડતા ચકોરની પેઠે લલનાના વદનચંદ્ર ઉપર જ ઠરી. માનસિક સ્નેહસંભોગના અનુભવથી નશો ચડ્યો હોય તેમ તે પાછો વેત્રાસન (ખુરશી) ઉપર ભારે સીસાની પેઠે પડ્યો, અને પડ્યાં પડ્યાં આઘે ઊભેલી કુમુદસુંદરીની સાથે તેણે કલાકેક સુધી નિર્દોષ પ્રમોદભર વાતો કર્યા કરી. પરંતુ તે કલાક જણાયો પણ નહીં. આખરે બાળક કુમુદસુંદરીએ મેડી બહારથી – કાંઈક કામ સારુ – કુમુદસુંદરીને બોલાવી લીધી એટલે વાર્તાનો અંત આવ્યો અને જાગેલા જેવો સરસ્વતીચંદ્ર ઘડીક સુધી બનેલો દુર્ઘટ બનાવ વસ્તુતઃ સાચો હતો કે સર્વ રમણીય સ્વપ્ન જ હતું તેનો નિર્ણય કરતો હોય તેમ એક વિરામાસન (વિરામખુરશી) પર અર્ધ ઉઘાડી આંખો રાખી ઘડીવાર પડી રહ્યો.

આંગળીવેઢે ગણાય એટલા દિવસ આવાં મનભર સ્વપ્નોમાં કાઢી સરસ્વતીચંદ્ર

પાછો મુંબઈ ગયો. વિદ્યાચતુર સાથે તેને વાર્તાવિનોદ થતો તેમાંથી પણ કુમુદસુંદરી મોહિત થઈ ગઈ અને મુંબઈ પહોંચ્યાનો સરસ્વતીચંદ્રનો કાગળ આવ્યો તેના ઉત્તરમાં લાચાર બનેલી બાળકીએ લખ્યું કે 'તમારા ગયા પછી "એણે રે મને મોહની લગાડી – એણે તે મને મોહની લગાડી" એ પદ મારી જીભ ઉપરથી ખસતું નથી અને તે ગાતી ગાતી તમારી મૂર્તિ મારી દૃષ્ટિ આગળ ખડી કરું છું. મોહની શું તે હું હવે સમજી – મારા પિતાજી લગ્નનો દિવસ આવતા માઘ માસમાં રાખનાર છે જાણી મારો ઉત્સાહ માતો નથી !'

આવા પત્ર વરકન્યા વચ્ચે આવ્યા ગયા. કોઈ વિચારે કે કામ વિના આવા નકામા પત્રમાં તે શું ઘડીએ ઘડીએ લખવાનું હશે ! એક લખે કે હું તારા વિના ઘેલો થયો છું અને બીજી લખે કે હું તારા વિના ગાંડી થઈ છું ! 'બાળકનાં રમકડાં ને વરવહુનાં ટાયલાં' – એ ઉપમા ગંભીર વર્ગની દૃષ્ટિએ પડતી લાગે છે. પરંતુ તેમને ખબર છે કે દ્રવ્ય, કીર્તિ આદિ જે જે પદાર્થો ગંભીર વર્ગને મહાન લાગે છે તેને એ જ વરવહુ પોતાનાં પુનરુક્તિથી – પિષ્ટપેષણથી – વધારે વધારે ગાઢ બનતા સ્નેહ આગળ ક્ષુદ્ર ગણે છે; ત્યારે બેમાં ખરું કોણ ? ઉભય વર્ગની મનમાંની વસ્તુઓ સરખી જ રીતે – કલ્પનાએ ઉત્પન્ન કરેલી, મન, વાણી અને કર્મને પ્રેરનારી, સમયને બળે બળવાળી, સ્વીકારનારને વહાલી અને સંન્યાસીને વર્જ્ય, સુખદુઃખ આપનારી, ગણે તો સત્ત્વમાં સત્ત્વ જેવી અને ન ગણે તો મૃગતૃષ્ણિકા જેવી, અને ક્ષણભંગુર છે. હજારો લાખ્ખો રૂપિયા – એક વખત જનારા – તેને ફરી ફરી ગણી સંગ્રહી રાજી થવું, કીર્તિ સારુ ધુમાડાના બાચકા ભરવા, બૂલવા સારુ ભણવું, મરવા સરજેલાને સારુ મથવું, એ સ્વપ્નમાં ને હૃદયના વિલાસમાં ફેર શો ? સરસ્વતીચંદ્રનું વિરક્તરંગી ચિત્ત નવીન અનુભવને વશ થતું થતું આવી રીતે વૃત્તિને અનુસરતું વાર્તિક રચતું હતું એ ભગવો પણ રાગ-રંગ છે તો બીજા રાગનો શા વાસ્તે તિરસ્કાર કરવો તે સમજવા પોતાની અશક્તિ કલ્પતું હતું. ક્ષુદ્ર ઉદર ઉપર સંસારનાં પડ બંધાયાં જાય છે તો અંતઃકરણ ઉપર કેમ ન બંધાય ? આવા આવા વિષયો શોધી કાઢી મુખથી ચંદ્રકાન્ત સાથે અને પત્રથી કુમુદસુંદરી સાથે સરસ્વતીચંદ્ર ચર્ચા ચલાવતો હતો અને એકના વ્યાવહારિક તથા બીજીના મુગ્ધા રસિક ઉત્તર ગ્રહી નવું શીખતો શીખવતો હતો, રસમાં લપટાતો હતો, પ્રથમના વિચાર સાપની કાંચળી પેઠે તજી દેતો હતો, નવો અવતાર ધરતો હતો, અને કુમુદસુંદરીના કોમળ અંતઃકરણને અસ્વતંત્ર કરી નાખતો હતો. વૈરાગ્ય એટલે એક સત્ત્વમાં ચિત્ત પરોવી અન્ય વસ્તુમાત્ર ઉપર વિરક્ત રહેવું, એ વ્યાખ્યા પ્રમાણે પોતે હજી પણ વિરક્ત છે એવું નર્મવાક્ય પ્રસંગે પૂર્વાવસ્થાનું ભાન થતાં કહેતો, પરંતુ વર્તમાન અવસ્થાનું સ્વપ્ન દૂર થઈ શકતું નહીં. આ સર્વની છાયા મુગ્ધા પરના પત્રોમાં પડી રહેતી અને એકબે માસમાં તે મુગ્ધાના અંતઃકરણમાં પણ એ જ છાયા સર્વ ભાગે ફળી રહી. નદીના નિર્મળ જળમાં આકાશનું પ્રતિબિંબ અનિવાર્ય અત્યાજ્ય થઈ પડી રહે તેમ સરસ્વતીચંદ્રના અંતઃકરણનું પ્રતિબિંબ નિર્દોષ કન્યાની માનસિક સૃષ્ટિમાં સંપૂર્ણ અપ્રતિહત અને સર્વકાલીન અવકાશ પામી ગયું.

આણી પાસ ઈશ્વરે આ ખેલ રચ્યો અને બીજી પાસ બીજો રચ્યો. માનવી એક વાત ધારે તો ઈશ્વર બીજી ધારે.

ગુમાનનો પુત્ર હવે ઠળકો થવા આવ્યો હતો અને માના ચિત્તમાં સ્વાભાવિક અભિલાષ હતો કે પોતે સાસરે આવી ત્યારે સરસ્વતીચંદ્રને સર્વ તરફથી મળતાં જેટલાં લાલન (લાડ) જોયાં હતાં તેટલાં પોતાના પુત્ર ધનનંદનને મળે. પરંતુ કેટલાંક કારણોથી એની ઇચ્છા સફળ ન થઈ. સરસ્વતીચંદ્ર મોટો થયો તેમ તેમ તેના પિતાની આસપાસ રહેનારા પંડિતો વિદ્યામાં વધેલા સરસ્વતીચંદ્રની સંગતિ કરવા લાગ્યા. વળી કાળક્રમે તેમની પોતાની સ્થિતિ પણ વધવાથી તેઓ ધનવાન લક્ષ્મીનંદનનો આશ્રય છોડી સ્વાશ્રયી થયા હતા, એટલે તેનો ઉપકાર માનતા હતા ખરા પણ તેની પાસે મધુરકરવૃત્તિ કરવાનો અવકાશ ઓછો મળતો. તેમજ તેમની દૃષ્ટિને ઝાંઝવાં વાળતાં હવે લક્ષ્મીને વાર લાગતી હતી. એ સર્વ વર્ગમાં હજી સરસ્વતીચંદ્રને પ્રસંગ રાખવાનો અવકાશ અનેકધા હતો. તે ધારાશાસ્ત્રની પરીક્ષામાં સફળ થઈ મુંબઈના વરિષ્ઠ ધર્માસનનો[1] પક્ષવાદી[2] બન્યો હતો અને પક્ષમંત્રી[3] થવા અભ્યાસ કરતો હતો. પરંતુ તે અભ્યાસને ઉદર નિર્વાહનું સાધન કરવા તેની ધારણા ન હતી. પિતાના વ્યાપારભારમાં અવકાશને સમયે સહાયભૂત થવા યત્ન કરતો અને આખરે પક્ષમંત્રીની પદવી અલંકારસ્થાને રાખી વ્યાપારમાં ગૂંથાવા ઇચ્છતો હતો. પરંતુ આ સમયના ઘણાક વિદ્વાન ગૃહસ્થો સાથે તેને પ્રસંગ પડતો હતો. ઘણીક સભાઓમાં એ અંગભૂત[4] હોવાથી આ પ્રસંગનાં સ્થાન અનેક થયાં હતાં. પિતાના વિદ્વાન મિત્રોમાં પરિચય હતો તે તો આ ઉપરાંત. પુત્રને આ લાભ થયો તે પિતાને ઓછો થયો. લક્ષ્મીનંદનની આસપાસ હવે માત્ર દ્રવ્યવાન અને દ્રવ્યાર્થી વર્ગ જ રહ્યો, કારણ વિદ્વાનો પુત્રની આસપાસ ભરાયા, અને વિદ્વાનવર્ગમાં તે ઘણેક સ્થળે પોતાના નામને ઠેકાણે 'સરસ્વતીચંદ્રનો પિતા' એ નામે ઓળખાવા લાગ્યો. ઈર્ષ્યાવાળી પણ કાંઈક બુદ્ધિશાળી ગુમાનને આ સર્વ વિપર્યય જણાયો અને તે બળવા લાગી, કારણ આ સર્વ હાનિ અંતે ધનનંદનને જ છે એવું તેના મનમાં આવ્યું. પોતાના બાળકને વારી રાખતી તોપણ તે સરસ્વતીચંદ્ર પાસે જઈ બેસતો અને રમતો, એથી ગુમાન પ્રસન્ન થવાને બદલે વધારે વધારે ખીજવાઈ. એવામાં સરસ્વતીચંદ્ર પક્ષમંત્રીની પરીક્ષામાં સફળ થયો, લક્ષ્મીનંદન પણ મોટા પુત્રની સ્તુતિ કરવા લાગ્યો, અને તેને વ્યાપારમાં પોતાનો સાથી કર્યો. તે જોઈ ગુમાનની અમૂંઝણનો પાર રહ્યો નહીં. અધૂરામાં પૂરી ડોશી પણ ઉઘાડો આનંદ બતાવતી અને વહુના ઈર્ષાગ્નિના સચેત અંગારા પર પવન નાખ્યા જેવું કરતી. 'મૂઓ, આ છૈયો – પેલાના ખોળામાં જ જઈને બેસે છે' એવું વચન એક વાર તેના મુખમાંથી નીકળી ગયું તે ડોશીને કાને પડ્યું અને ગુમાન મોંની મીઠાશ રાખતી તે પણ ધોવાઈ ગઈ.

ઘરમાં જેમ ગુમાનનાં માણસો હતાં તેમ ડોશીનાં પણ હતાં. સરસ્વતીચંદ્રની જે જે વાતો ગુમાન લક્ષ્મીનંદનને મોઢે કરતી તે ડોશીની પાસે આવ્યા વિના રહેતી નહીં,

૧. હાઇકોર્ટ ૨. વકીલ ૩. કાઉન્સલ બારિસ્ટર. ૪. મેમ્બર

અને પૌત્રને તે સર્વ પોતે કહી દેતી. આ વાતો સાંભળી ક્ષોભ પામ્યા વિના સરસ્વતીચંદ્ર ડોશીને ટાઢી પાડતો હતો.

લક્ષ્મીનંદન અને ગુમાન એકલાં પડતાં કે ગુમાનનું ભાષણ ચાલતું પણ વાળુ કરી પરવારી પથારીમાં થાકીપાકી સૂએ તે સમય ભાષણને વાસ્તે વિશેષ અનુકૂળ પડતો. પતિને હાથે દબાતા સ્ત્રીકંઠમાંથી જીભ વધારે વધારે નીકળતી. સ્વાર્થી પુરુષ તે જીભના જોરથી દબાઈ જતો. નિર્લજ્જ વક્ષઃસ્થળ નીચે અસત્ય વધારે વધારે ભરાતું. આખા દિવસના શ્રમિત અને વિરામ શોધતા ચિત્ત પર ઉશ્કેરાયેલા ઉશ્કેરતા ભાષણની અસર નિરંકુશ થતી. અને નિશા– ગુરુ બનેલીના ઉપદેશને તરત તો ચેલા જેવો લક્ષાધિપતિ હાએ હા ભણતો.

પ્રતિદિવસ ભાષણ કરવા સારુ ગુમાનને કંઈ કંઈ પણ વિષમ જડતો જ; અને આંસુ, રોષ, મહેણાં ઇત્યાદિ અસરકારક અલંકારોનો ભંડાર તેની પાસે અક્ષય હતો. કાલિદાસ કરતાં પણ તેની ઉપમાઓ વધારે સ્ફુટ હતી. બાણના કરતાં પણ તેની કથા વધારે સારી રીતે સંકલિત રહેતી.

સરસ્વતીચંદ્રે ઘરના વ્યાપારકાર્યમાં સારી પ્રવીણતા થોડાક કાળમાં મેળવી અને તેની સુજનતાથી પરભાર્યા તથા હાથ નીચેનાં સર્વ માણસો તેને પ્રીતિવશ થયાં. પિતાનો ભાર થોડાક કાળમાં પુત્રે પોતાને શિર લઈ લીધો. એમાંથી ગુમાનના ભાષણોને એક વિષય મળ્યો. સરસ્વતીચંદ્રને ઘરમાં સર્વ 'ભાઈ' કહી બોલાવતાં અને ભાઈના સામી ફરિયાદો ગુમાનની શય્યા પર દૈવકોપદર્શક ધિમેલોની પેઠે ઊભરાવા લાગી.

'શી વાત ! હવે તમને તો જાણે કોઈ પૂછતું જ નથી ! ઘરમાંયે ભાઈ અને બહાર પણ ભાઈ ! ભાઈ કરે તે ખરું – તે જ થાય. અમને તો કોઈ પૂછે નહીં એમાં નવાઈ નહીં – પણ તમનેયે હવે તો પૂજે તો દેવ નીકર પથ્થર ! તમને કાંઈ તેની ચિંતા છે ? બે આંખની શરમ. તમે માથે છતાં અમારી આ સ્થિતિ તો પાછળ તો ઈશ્વર કઢાવે એ દિવસ ખરા. જુઓ છો કની પેલી બાપડી દુર્ગાની કોઈ આજ ખબર પણ પૂછે છે ?

'હવે થવાનું એમ કે ભાઈ આખું ઘર સંભાળશે અને અમે એનાં ચાકર થઈ રહીશું, પણ કોનો વાંક કાઢું ? તમે જ આવા એટલે કોઈને શું કહું ? પણ સરત રાખજો ને મને સંભારજો કે ભાઈ તમને પણ પાંદડે પાણી પાશે. તમે વિશ્વાસુ છો અને એ આજકાલના અંગ્રેજી ભણેલાઓ ન દેવને ગાંઠે તો માબાપ તે શા લેખામાં ? ઘર, દરદાગીનો અને વેપાર સૌ હાથ કરી લેશે એટલે તમે માળા જપજો – કાકા મટી ભત્રીજા થજો – અને હું અને મારો ધન –' એમ કરી ડૂસકાં ભરવા લાગી.

'જો આવો જ સ્વભાવ રાખવો હતો તો પરણ્યા શું કરવાને જે ? હું મારે કોઈ ન મળત તો દળણાં દળત પણ આમ કોઈનો ઓશિયાળી થવાનો વખત તો ન આવત ! આ તો કાંઈ જોઈએ તો ભાઈ વગર થાય નહીં. પેટના દીકરાનુંયે આટલું ઓશિયાળું તો ન હોય.

'જો મારું સાંભળો. એ કાયદા જાણે છે – સૌ એના છે. છાપાંવાળા અને હાઈકોરટના જડજોયે એના. ઘરમાં પેસી બધું જાણી લઈ લેશે ને પછી તમે પંચાત કરશો તો ભાગ લેવા ફરિયાદી કરશે કે પછી એના હાથમાં હશે તો તમારે જ ફરિયાદી કરવા વેળા આવશે. માટે ચેતો ! વેળાસર ચેતો ! હજી વખત છે. એનું આપ્યું આપણે લઈએ એના કરતાં તમારું આપ્યું એ લે એવું કરો – કે પાછળની ચિંતા નહીં. પણ હું જાણું જ છું તો. એ હોય એટલાં કાંઈ અમે હઈએ ! ભાઈનો બોલ પડતાં માણસો ઉપાડી લે છે. એમાં કાંઈ નવાઈ છે ! તમારે જ મન એ સોનું ને અમે રાખ. પાછળ મારું રાંડનું ગમે તે થાઓ ! એની કાંઈ તમને ચિંતા !'

ઉદાર, સુશીલ, અને પ્રવીણપુત્રીની સત્તા સર્વના મન પર જામી ગઈ હતી અને તેમ થવાનું કારણ વિચારવું વીસરી જઈ પિતાએ ફળની સ્થિતિ સ્ત્રીના કહ્યા પ્રમાણે દીઠી અને સ્ત્રીના ભાષણમાં કાંઈક સત્ય લાગ્યું. આવાં આવાં નિશાભાષણ કાળક્રમે પથ્થરને પ્રહારથી રેતી કરી દેતા સમુદ્રના તરંગની પેઠે એક પછી એક ચડિયાતાં બની નિત્ય ઊછળતાં અને અસર કરતાં. પોતાના કાર્યમાં પરોવાયેલું લક્ષ્મીનંદનનું મન આવા આવા વિષયો પર વિચાર કરવાનો અવકાશ પણ ન પામતું, કંટાળવા છતાં, સ્ત્રીને ધુતકારી કાઢવા છતાં, અને તેની વાર્તા ન માનવાનો નિશ્ચય વારંવાર કરવા અને કહેવા છતાં, રાત્રિ પડ્યા પછી પણ પશ્ચિમાકાશમાં રઝળતાં સૂર્યકિરણની પેઠે ગૂંચવાયેલા મસ્તિકમાં ગૂંચવાઈ ભરાઈ રહેતી ફરિયાદો પુરુષના મનમાં રહી જતી; સત્યાસત્ય શોધવાનો પ્રસંગ દૂર રહેતો; પુત્રની પરોક્ષે થતા વર્તમાનનું તારણ (ખુલાસો) પુત્ર કરી શકતો નહીં; અને અંતે ઊધઈ લાકડાને આરપાર કોતરી ખાય તેમ સ્ત્રીની નિષ્કંટક જીભે પુરુષના મસ્તિકને નિઃસત્ત્વ કરી દીધું.

એક દિવસ સંધ્યાકાળે શેઠ થાકીપાકી ઘેર આવ્યા અને શયનગૃહમાં સ્ત્રીને ન દેખી 'નિરાંત' થઈ જાણી એક આરામખુરશી પર બેસી ચાકર પાસે ખાવાનું મંગાવી થાક ઉતારવા લાગ્યા. એવામાં ગુમાન જ ખાવાનું લાવી થાળી ધરી ઊભી. શેઠના પેટમાં 'વળી હવે શું મહાભારત નીકળશે.' વિચારી ફાળ પડી, પણ કોઈ બોલ્યું નહીં અને શેઠે ખાવા માંડ્યું. પણ ઈશ્વરલીલાને બળે અકળાયેલા મનમાં પણ પુત્ર રહેતો અને શેઠે પૂછી જવાયું :

'ભાઈ આવ્યો ? ખાધું એણે કાંઈ ?'

અજાણતાં પણ દોષ થતાં કોઈ મેલી માતાને કૂડું પડે તેમ આટલા ઉચ્ચારના ફળમાં શેઠે કાંઈ નવું જ – મોટું – ભાગવત સાંભળવાનું હોય અને તેનું મંગળાચરણ થવા માંડતું હોય તેમ સાંભળવા માંડ્યું. મેં 'કીલોત્પાટી વાનર'નું કામ કર્યું એમ શેઠને સ્પષ્ટ લાગ્યું અને પસ્તાવા લાગ્યા. ગુમાન ઊતરી પડી :

'આ શા ભાઈ ઉપર ઉમળકા ? ભાઈ તો આવ્યાયે ખરા અને બાપના પહેલાં ક્યારનું ખાઈને બેઠા છે. બાપને ભાઈ ભાઈ થઈ રહ્યા છે. ભાઈને તો બાપ લેખામાંયે નથી. ભાઈ તો બેઠા બેઠા કાગળો આવ્યા છે વહુના તે વાંચે. એમને પરણ્યા પહેલાંથી વહુ વહુ છે અને તમારે મન તો હજીયે ઠીક જ છે. કોણ જાણે ક્યાંથી લોકો જૂઠું જૂઠું ગાય છે કે :

'બીજ વરની પરણી મહાસુખ પામશે !'

અંગ્રેજ લોક કહે છે કે હિંદુઓમાં સ્ત્રીઓને સ્વતંત્રતા નથી. પણ આવા ધનાઢ્ય અને વયવાળા પ્રતિષ્ઠિત ધણીને પોતે આ ધમકાવે અને શેઠ સાંભળી રહે એ ગુમાનની સ્વતંત્રતામાં શું કાંઈ ન્યૂનતા છે ? વિલાયતથી આવેલો એક તાર લઈ શેઠને આપવા આવેલો એ ગુમાસ્તો આવો વિચાર કરતો કરતો તાર આપી પાછો ગયો.

શેઠ તાર વાંચે છે એટલામાં થાળી પાછી મૂકી આવી રસ્તામાં પડતી એક બારીની જાળીને અઠીંગી ગુમાન ઊભી રહી અને તાર વંચાઈ રહ્યો એટલે પાસેથી એક કાગળ કાઢી આપ્યો. શેઠે પૂછ્યું : 'કોનો કાગળ છે આ ?'

'આ જુઓ તો ખરા – ભાઈએ કાગળ લખ્યો છે વહુ ઉપર – તમે કોઈ દિવસે મને એવું એવું લખ્યું ?' સરસ્વતીચંદ્રના ટેબલમાંથી ચોરેલો એક કાગળ શેઠને આપી ગુમાન બોલી. શેઠ કાગળ લઈ, ગુમાન ભણી કતરાતી કોપાયમાન આંખે જોતા જોતા ઊંડા વિચારમાં પડ્યા અને આખરે ગાજી ઊઠ્યા :

'ક્યાંથી આણ્યો કાગળ આ ? આવું કામ કરે છે ? આ કાગળ મને વંચાવતાં શરમાતી નથી ?'

રજ પણ ગભરાયા વિના શાંતિ રાખી ગુમાન બોલી : 'હું જાણું છું કે એ કાગળ તમને વંચાવવો ન જોઈએ, એટલું જ નહીં પણ મારેયે વાંચવો ન જોઈએ, એટલું તો હું સમજું છું. પણ આ તો ભાઈની ખૂબી બતલાવવા આણ્યો છે. કાંઈ ચોરીને આણ્યો નથી. ભાઈએ લખીને મૂક્યો હશે તે વાથી ઊડતો ઊડતો મારી મેડીમાં આવ્યો. આપવા જાઉં તો મારે માથે ચોરી મૂકે. માટે તમને આપું છું અને મરજી પડે તે કરો. પરણ્યાં તો આપણેયે છીએ અને હુંયે ભાઈ કરતાં બે વર્ષે નાની છું – પણ આજથી આવા બાયલા કાગળ લખવા ન ઘટે. બાયડી તે ભાઈને જ હશે કે બીજા કોઈનેયે હશે ?'

શેઠ જરા શાંત પડ્યા, પણ ક્રોધ ઊતરતાં ઊતરતાં કંઈક વાર લાગી અને એટલામાં કાગળના અક્ષરો ઉપર કાંઈક દૃષ્ટિ પણ પડી હશે. અંતે ધીમા પડી બોલ્યા, 'એ ગમે તેવા કાગળ લખે તેમાં તારું શું ગયું ? હોય, છોકરાં છે તે ગમે તે કરે. કોઈ પારકી બાયડીને તો નથી લખ્યો ?'

'હા એ ખરું. મારો કાંઈ દોષ હોય ત્યારે હું ઘરડી અને ભાઈ વાંક કરે તો બાળક. પણ હશે એ તો જે હોય તે. હું તો કાંઈ કામસર બતાવું છું તે જુઓ જોવું હોય તો. ન જોવું હોય તો મરજી. અમારો કોઈ ભાવ પૂછનાર છે ?' – કરી ડૂસકાં ભરતી પાછી ફરી અને જવા લાગી.

શેઠે તેને ગણકારી નહીં, જવા દીધી અને તારમાં મન પરોવતા પરોવતા બડબડ્યાં : 'કોણ જાણે આ ઈશ્વરે તે બૈરાંની જાત ક્યાંથી કરી હશે ? મૂર્ખ – મૂર્ખ – છેવટ સુધી મૂર્ખ – નખથી તે શિખા સુધી મૂર્ખ !' ગુમાન મૂર્ખ જ છે એટલું શેઠને ભાન હતું – તે શઠ નથી એવું સ્વાભાવિક પક્ષપાતે મનમાં વસાવ્યું હતું. મૂર્ખના માફ કરવા લાયક લાચતી પણ કોઈ વાર તો કંટાળતા.

પોતાને ગાંઠી નહીં – શેઠ મનાવતા નથી – જાણી ગુમાન મિષ કાઢી આંખો લોહતી લોહતી પાછી આવી અને બારણામાં ઊભી. શેઠનું ચિત્ત તારમાં હતું. લક્ષ ખેંચવા ઊભી ઊભી ડૂસકાં બંધ કરવા પ્રયત્ન કરતી દેખાવા લાગી, કમાડ ઉઘાડ અડકાવ કરવા લાગી, અને ઊંડા સંભળાય એવા નિઃશ્વાસ મૂકવા લાગી. શેઠને તેનો ઘસારો લાગ્યો, તેના ભણી નજર કરી, અને જરાક દયાનો અંશ ઉત્પન્ન થતાં પૂછ્યું : 'કેમ અહીંયાં ઊભી છે ? આવ, આવ, હવે. છાની રહે. જો, હવે આવું કામ ન કરીશ. એમાં રડે છે શું ? આ કાગળ બતાવ્યાથી તને શું ફળ હતું ?'

ગુમાન પાછી આવી – આંખો ફુલાવી શેઠના સામી ખુરશી પર બેઠી. શેઠને દયા આવી. જાતે ઊઠી બારણું વાસી ગુમાન બેઠી હતી તેની સાથે તેની તે ખુરસી પર બેઠા અને મનાવવા લાગ્યા. ગુમાને ખેલ જોઈ બમણું માન ધાર્યું અને આખરે બોલી :

'હા, અમારે શું ? જુઓ, તમને તો એક કાગળ આપ્યો છે. પણ વહુ જોઈએ તેવી મળી છે. ટપાલવાળો ભૂલમાં ભાઈનો કાગળ મને આપી ગયો અને મેં ભૂલમાં ને ભૂલમાં મારો જાણી ફોડ્યો. જુઓ, આ વહુયે કેવી પકી છે ? એનાં મૂળ ઊંડાં છે. બાયડીનો સ્વભાવ તમે ભોળા ભાયડાઓ ન સમજો. અમે સમજીએ. આજથી આટલું ભાઈને ફોસલાવે છે તે અગાડી જતાં કેવી નીકળશે ? ભાઈ એને વશ આટલા થઈ ગયા છે તેનું તો ઠેકાણુંયે નહીં રહે અને અમે સૌને વશ થઈ જઈશું. સસરા સાથે પણ ભાઈને કાગળ લખવાનું ચાલે છે. રજવાડાના લોક કેવા લુચ્ચા છે તે તમે જ મને તે દિવસ કહેતા હતા. વળી અંગ્રેજી ભણેલું માણસ કોઈનું નહીં. વખત આવ્યે પોત પ્રકાશે. આજ તો તમે કમાઓ છો – તમારું ચાલે ને મારું રાજ્ય હોય તેને સટે આ તો ઊલટી જ કથા છે ! એ ભાઈનો તમને વિશ્વાસ !'

દયામણે મોંએ આ ભાષણ નીકળ્યું જોઈ શેઠ નરમ થયા અને બોલ્યા : 'વારુ, પણ તેમાં આટલું બધું શું ?' પાસેના કાગળોમાં એવું શું છે જે – હોય, એ તો જુવાન છોકરાં જરી લખે ગાંડુંઘેલું.'

'એમ કેમ ? એ ભાઈના હાથમાં બધું સોંપો છો તે પછી મારા ધનની શી વલે – ને મારી શી વલે – થવાની તે કંઈ વિચાર કર્યો ?'

'એટલું જ કેની ?'

'તે એ ઓછું છે ? – તમારે મન તો કાંઈ નહીં હોય !'

'વારુ – વારુ એ તો થઈ રહેશે.' કરી ગુમાનને હસાવી પટાવી રમાડી બારણું ઉઘાડી શેઠ બહાર ગયા.

આણીપાસ સરસ્વતીચંદ્રના મનમાં કુમુદસુંદરી રમી રહી હતી અને લગ્નનો દિવસ પાસે આવતો જાણી આનંદમાં રહેતો. પિતાના વ્યાપારનો ધણીરણી પોતે જ થઈ રહ્યો હતો અને પિતાનું દ્રવ્ય સ્વેચ્છાએ ખરચે તો કોઈ ના કહે એવું નથી તે પોતે જાણતો. પરંતુ ચંદ્રલક્ષ્મીને[1] તેનાં માબાપ પાસેથી તેમ જ લક્ષ્મીનંદન પાસેથી અલંકાર

૧. સરસ્વતીચંદ્રની મા

અને ઘણુંક દ્રવ્ય મળેલું હતું અને બધો મળી તે સંચય લાખેકના સુમારનો હતો. સરસ્વતીચંદ્ર વયમાં આવતાં આ સર્વ તેના હાથમાં આવ્યું હતું અને પિતાના દ્રવ્યને અડકવા કરતાં ચાલતા સુધી પોતાના જ આ દ્રવ્યમાંથી વ્યય કરતો. વાલુકેશ્વરની ટેકરી ઉપર પિતાના બેત્રણ બંગલા હતા તેમાંથી એક બંગલો એને સોંપવામાં આવ્યો હતો. આમ અગ્રભાગે એક પ્રધાનખંડ[1] હતો તેમાં કાંઈ વધારોઘટાડો કરી પાંચછ હજારનું ખરચ કરી મનસ્વી રીતે તેણે એ શણગાર્યો અને એક ભીંત ઉપર કુમુદસુંદરીની એક મોટી છવિ (છબી) રંગાવી એક રમણીય હાથીદાંતના આસનમાં જડાવી મૂકી. તે આસનની ચારેપાસ કોતરકામ હતું અને તેમાં તથા છવિમાં મળી બેચાર હજારનું ખર્ચ થયું. ચંદ્રકાન્ત ખભા ઉપર હાથ મૂકી સરસ્વતીચંદ્ર જુગના જુગ વીતતા સુધી એ છબી સામું જોઈ રહેતો અને આનંદમય અનિમિષ બનતો. તેનો ભૂતકાળનો વૈરાગ્ય સંભારી ચંદ્રકાન્ત મિત્રની પુષ્કળ મશ્કરી કરતો. સરસ્વતીચંદ્ર ઉત્તરમાં માત્ર હસતો જ. તે પોતાની પત્નીવ્રત વૃત્તિને શ્લાઘ્ય ગણતો અને તેને સતેજ કરવી એ પોતાનો ધર્મ ગણતો. વિચાર વૃત્તિને જ અનુસરે છે. કાંઈ અધૂરું હોય તે પૂરું કરવાને સરસ્વતીચંદ્રે એક હીરાની મુદ્રા કરાવી.

આ મુદ્રામાં એક સુશોભિત પાસાંવાસો જળ જેવો નિર્મળ મોટો હીરો ચળકતો હતો અને તેને એક સુંદર સોનેરી આસનમાં જડ્યો હતો. વળી એવી ગોઠવણ કરી હતી કે આસન એક ચાંપવતે ઊઘડતું હતું અને ઊઘડતાં બીજી પાસ એક સૂક્ષ્મ મિજાગરાના આધારે હીરા સહિત છૂટું ન પડતાં લટકતું રહેતું. તે આસન ઊઘડતાં નીચેના આસનમાં ઉપરના હીરા જેટલી જ જગામાં સરસ્વતીચંદ્રના ઉત્તમાંગની[2] એક સૂક્ષ્મ સુંદર હસતી છબી હતી. ઉપલું આસન બંધ હોય ત્યારે આ છબી અદૃશ્ય રહેતી. આ મુદ્રા કુમુદસુંદરીને મોકલવા ધારી અને તેનું મૂલ્ય પાંચ હજાર રૂપિયાનું થયું. આમ સૌ મળી પંદરવીસ હજાર રૂપિયા ખરચી નાખતાં લક્ષાધિપતિના પુત્રે કાંઈ આંચકો ખાધો નહીં. કુમુદસુંદરીને સારુ આટલું ખરચ કરવું તેમાં એને કાંઈ મોટી વાત લાગી નહીં. ચંદ્રકાન્ત મોંએ તેને ઘેલો થઈ ગયો કહેતો પણ મનમાં તેની સ્ત્રીભક્તિની પ્રશંસા કરતો અને મનમાં ને મનમાં જ કહેતો કે 'આહા ! મોટાનું ભાગ્ય મોટું જ ! આટલું દ્રવ્ય, તે છતાં આટલું નિર્મળ અને નિરભિમાની મન. આટલી વિદ્યા, આટલી કીર્તિ, આવી કન્યાનો યોગ, તેના ઉપર આવી પ્રીતિ ! – કેવો ભાગ્યશાળી મિત્ર ! – ઈશ્વર એનું ભાગ્ય અખંડ રાખો !' તેને બિચારાને ખબર ન હતી કે ભાગ્યના જ પ્રસાદને દુર્ભાગ્યનું નિમિત્ત થઈ પડતાં પળ પણ વાર નથી લાગતી. આ સંસારરૂપી ચોપટમાં ભાગ્ય-દુર્ભાગ્ય એ એક જ પાસાની બે જુદી જુદી બાજુઓ છે.

આ સર્વ સમાચાર ગુમાનને કાને ગયા. તેણે શેઠને કહ્યા અને ભાઈ સ્ત્રીવશ બની સર્વ દ્રવ્ય વેડફી મારશે તે પ્રત્યક્ષ દૃષ્ટાંતથી સિદ્ધ કરી આપ્યું. આવા વિષયોમાં શેઠે પણ કદી આમ દ્રવ્ય ખરચ્યું ન હતું અને તેને પણ પુત્રનો વ્યય વિવેક વિનાનો

૧. દીવાનખાનું, ૨. માથું

લાગ્યો. 'તમે જે સોંપ્યું છે તેનો આ ઉપયોગ તો દેખીતો છે — બીજો આપણી દૃષ્ટિ બહાર પણ કેટલો હશે તે તો ખબર જ શી રીતે પડે ? આ તમારા વિશ્વાસનું ફળ !' આમ ગુમાને સૂચવ્યું અને ચંદ્રલક્ષ્મીવાળા દ્રવ્યમાંથી આ ઉપયોગ થયો હશે તે તો શેઠને સાંભર્યું જ નહીં. તેમનો મિજાજ ગયો પણ દેખીતો વશ રાખ્યો.

વૃદ્ધ પિતામહી, ગુમાનનાં સર્વ કાર્યસ્થાન (કારસ્તાન) શોધી કાઢી સરસ્વતીચંદ્રને એકલો બોલાવી, ગુપચુપ વાતો કરી કહી દેતી અને એ સર્વ વાત સાંભળી રહેતો. પિતામહીને શાંત પાડતો. પણ ગુમાનની દુષ્કૃતિ અને શેઠની ફરતી વૃત્તિ જાણી અંતરમાં ખિન્ન થયા વિના તેનાથી રહેવાતું નહિ. પિતામહીના મનમાં એમ નક્કી આવ્યું કે લક્ષ્મીનંદન આખરે મોટા પુત્રને રઝળાવશે. આનો ઉપાય પોતે તો શો કરે પરંતુ પોતાની પાસે પણ લાખ પોણા લાખનો સંચય હતો તે મોટા પૌત્રને આપી દેવા ઇચ્છા જણાવી. સરસ્વતીચંદ્ર તે સાંભળી જરી હસ્યો અને કહ્યું કે 'માજી, ઈશ્વર સર્વની તેમ મારી સંભાળ રાખશે જ. તમારા વિચારનો નિર્વાહ (અમલ) કરવાથી પિતામાતા વધારે કોપશે, કુટુંબમાં ક્લેશ વધશે, અને મારે માથે વિશેષ આરોપ આવશે, માટે વધારે સુતર તો એ છે કે એ સર્વ નાના ભાઈને મૃત્યુપત્ર કરી આપો. એટલે સૌ આજ તમારા હાથમાં રહેશે, પિતામાતા પ્રસન્ન થશે અને ગુમાનબાએ જે વિપરીત ભાવ આરંભ્યો છે તે મૂકી દેશે.' આ વાત ડોશીને ન ગમી. આમ કરવાથી શેઠ કે ગુમાન સરસ્વતીચંદ્રનો પાડ માનશે નહીં અને ગુમાન એટલાથી અમીદૃષ્ટિવાળી નહીં બને અને મોટા પૌત્રની હરકત દૂર નહીં થાય એમ ડોશીના મનમાં આવ્યું. તે બીજો ધંધો કરી રળી ખાય એવી તેની તાકાત ડોશી જાણતી હતી, પણ એવા કુળના દીવાને કુળમાંથી કંઈ નહીં મળે એવી શંકા ઊપજવાથી તેના મનમાં ઓછું આવતું અને રોતી. કારણ પોતાના વિચાર સાધવામાં સરસ્વતીચંદ્ર જ વચ્ચે આવતો દેખી ઉપાય ન સૂઝ્યો. એમ કરતાં કરતાં પૌત્ર બહાર ગયો હતો એવે સમયે ચંદ્રકાંતને એકાંતે બોલાવી તેની સહાયતા માગી.

ચંદ્રકાન્તે ડોશીની વાર્તા સાંભળી અને તેને એ સ્વીકારવા યોગ્ય લાગી. પણ ડોશીની યોજના પાર પડવી કઠિન હતી તે પણ તે સમજતો હતો. એક સમય એવો હતો કે જ્યારે સરસ્વતીચંદ્રના મનમાં એવો સંકલ્પ થવા ઉપર હતો કે ચંદ્રલક્ષ્મીવાળું સર્વ દ્રવ્ય કંઈક દેશોન્નતિને અર્થે રોકી દેવું, પિતાનું દ્રવ્ય પિતામહોપાર્જિત હતું તેમાં પોતાનો ભાગ હતો તેના ઉપરથી પોતાના સ્વત્વનો (માલકીનો) ન્યાસ[1] કરવો, પોતે ભગવાં ધારણ કર્યા વિના પણ અજ્ઞાત વેશે સાધારણ વર્ગમાં ભળી જઈ દેશાટન કરવું, લોકઅનુભવ અને ઈશ્વર શોધવો, અને ત્રણચાર વર્ષમાં પાછાં ફરી કોઈ ઠેકાણે સ્થિર રહી અવલોકન અને અનુભવનું ફળ લોકના ઐહિક અને આમુત્રિક કલ્યાણ અર્થે કેમ વાપરવું તે વિચારી તે પ્રમાણે યથાશક્તિ શાંત પણ ગુરુ યત્ન કરવો. આ સંકલ્પનો નિર્વાહ કરવા જતાં તરત તો સુધરેલાઓમાં અપકીર્તિ થશે અને પિતાને અત્યંત ખેદ થશે એમ તેને લાગ્યું. અંતઃકરણનું પરમાર્થે ઇષ્ટ કરવા જતાં પરોક્ષ અથવા પ્રત્યક્ષ

૧. ફારગતી

અપકીર્તિ થાય તે તો તેને ગાંઠવા જેવી લાગી નહીં પણ પિતાને કેટલો ખેદ થશે એ વિચારી તેણે એ સંકલ્પ છોડી દીધો હતો. આ સર્વ ચંદ્રકાન્ત જાણતો હતો અને તેથી તથા પોતાના બીજા અનુભવ ઉપરથી તેના મનમાં સિદ્ધ હતું કે ડોશીની યોજના પાર પાડવામાં સરસ્વતીચંદ્ર પોતે જ અનિવાર્ય વિઘ્નરૂપ થઈ પડશે. યોજના પણ થયા પહેલાં સરસ્વતીચંદ્રને માલૂમ ન પડે અને પૂર્ણ થયા પછી માલૂમ પડતાં નિષ્ફળ કરી શકે નહીં એવી યોજના રચવાનો માર્ગ ચંદ્રકાંતે શોધવા માંડ્યો. ચંદ્રકાંત પોતે વ્યવહારિક દૃષ્ટિ-વૃત્તિવાળો હતો અને મિત્રની સ્વાર્થસંન્યાસી વૃત્તિને લીધે એના ઉપર વધારે દૃઢ પ્રેમ રાખતો; તોપણ એ જ વૃત્તિથી આવું રત્ન વૈરાગ્યમાં ડૂબી અપ્રસિદ્ધતાના અંધકારમાં લીન થઈ જાય, નિર્ધન અવસ્થાનું દુઃખ પોતે અનુભવ્યું હતું તેવી જ અવસ્થામાં આટલો અઢળક ભંડાર મૂકી આવી પડે, અને સંસારની – સુધારાની – મોહક માયા મૂકી આટલી વિદ્યા અને કીર્તિને અંતે સુધારાવાળામાં અપકીર્તિનું – તિરસ્કારનું પાત્ર થાય : આ સર્વ સ્નેહથી ઊભરાતા ચંદ્રકાન્તને મર્મચ્છેદક થઈ પડે એવું હતું અને તેનો વિચાર કરતાં, તેની કલ્પના જ દારુણ દુઃખમાં પડ્યા જેવો થતો. કોઈ પ્રસંગે પણ મિત્રની દબાયેલી વૃત્તિ પાછી ઊછળશે એવો તેને ભય રહેતો, પણ કુમુદસુંદરી પર ઉત્પન્ન થયેલા મિત્રપ્રેમની રમણીય વૃદ્ધિ જોઈ તે નિર્ભય થયો હતો. તોપણ પ્રથમ થયેલો વૈરાગ્ય અને પાછળનો સ્નેહ બેમાં કાંઈક અવર્ણનીય સામાન્યતા જણાતી, અને તેથી કોઈક પ્રસંગે પોતાના પૂર્વસંસ્કાર જાગતાં કુમુદુસંદરીને સાથે લઈએ જ સરસ્વતીચંદ્ર વાનપ્રસ્થ સ્વીકારે એવો ચંદ્રકાંતને અંતઃકરણમાં ઝાંખો આભાસ થઈ આવતો અને તેથી જ ડોશીની યોજના પાર પાડવાનો પ્રસંગ ન ચૂકવા તેની વૃત્તિએ તેને અતિબળથી ઉશ્કેર્યો.

ડોશીએ પોતાની મિલકત કોઈ વિશ્વાસપાત્ર માણસને નામે ચડાવી સોંપી દઈ તેને વહીવટદાર નીમવો, અને તે વહીવટદાર ડોશી જીવતાં સુધી ડોશીને તેનું ઉત્પન્ન આપે, અને તેના મરણ પછી સરસ્વતીચંદ્ર અને તેની સ્ત્રીને નામે એ દ્રવ્ય ઉપર સામાયિક સ્વત્વનો લેખ કરી તેમને આપે એવી વ્યવસ્થા કરવાની ડોશીને સલાહ મળી. સ્ત્રી ન હોય તો સરસ્વતીચંદ્રને એકલાને આપવાનું ઠર્યું. સ્ત્રીના નામનું દ્રવ્ય સરસ્વતીચંદ્ર પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે વાપરશે નહીં એવી ચંદ્રકાંતની ખાતરી હતી. પણ વહીવટદાર કોને નીમવો તે શંકાનું સમાધાન થયું નહીં. ડોશીએ આ કામ ઉપાડવા ચંદ્રકાંતને જ કહ્યું અને ઘણા વિચારને અંતે મિત્રના હિતનો બીજો રસ્તો ન દેખતાં તેણે સ્વીકાર્યું. આ વિષયનો લેખ વિધિવત્ સંપૂર્ણ થયો, સરસ્વતીચંદ્રને તેની જાણ પડવા ન દીધી, સારા પ્રતિષ્ઠિત મનુષ્યોને સાક્ષી કરવા બોલાવ્યા અને અંતે લક્ષ્મીનંદનને અચિંત્યો ડોશી દ્વારા બોલાવ્યો. સર્વ દેખતાં કાંઈ બોલ્યાચાલ્યા વિના કારણ બતાવ્યા વિના ડોશીએ લક્ષ્મીનદનને ગંભીર મુખાકૃતિ ધારી લેખ આપ્યો અને તે ઉપર પોતાના સહી નીચે સંમત (મતું) કરવા કહ્યું અને તેની આંખો સામું તાકીને જોઈ રહી. પોતાની આજ્ઞાના ઉત્તરમાં આજ્ઞાના પાલન સિવાય બીજો ઉત્તર આપવા પુત્રની તાકાત શૂન્ય થાય એવો પ્રતાપ માતાએ ધારી દીધો, સર્વ મંડળ બે જણના સામું શું થાય છે તેની જિજ્ઞાસાથી જોઈ રહ્યું. શેઠે લેખ વાંચ્યો, જરાક

વિચારમાં પડતાં 'ભાઈ, સહી કર' એમ ડોશીએ ઉચિત પુનરુક્તિ કરી. ધનવાન વયના પ્રતિષ્ઠિત વ્યવહારકુશળ સ્વતંત્ર પુત્ર વૃદ્ધાવસ્થાના સિંહાસન પર બેઠેલી – વિજ્ઞાપના નહીં પણ નિર્ભય નિરંકુશ આજ્ઞા કરતી – માતુશ્રીના આજ કાંઈક અપૂર્વ લાગતા પ્રતાપ આગળ અંજાઈ ગયો, પોતે ગુમાનને વશ થઈ ગયો છે તેની આ શિક્ષા ધર્મરાજના દૂતોને વાટ જોવરાવતી માતા ધર્માસન પર બેસી કરતી હોય એવો સંસ્કાર શેઠે અનુભવ્યો, અને પોતે તે શિક્ષાને યોગ્ય છે એવું સ્વીકારતો હોય તેમ માતાના મુખમાંથી અક્ષર ખરતાં એકદમ લેખ ઉપર સહી કરી લેખ માતુશ્રીના હાથમાં મૂક્યો. आज्ञा गुरुणामविचारणीया તેનું આ કલિયુગમાં દૃષ્ટાંત બન્યું. પ્રત્ય મંડળે સાક્ષ કરી. આ સર્વ વ્યાપાર થયો તે સમયે કોઈ બોલ્યું ચાલ્યું નહીં; સર્વ જીભ વિનાનાં સયંત્ર પૂતળાંની પેઠે જ વર્ત્યા; અને અંતે ડોશીના ખંડના દ્વાર આગળ ચંદ્રલક્ષ્મીની છવિ હતી તે 'મારા પ્રેમને ઉચિત જ કર્યું છે' એમ વગર બોલ્યે બોલતી હોય, વગર જીવે જીવ આણી પ્રસન્નતા બતાવતી હોય, તેમ એ છવિ ઉપર દૃષ્ટિ પડતાં લક્ષ્મીનંદનને લાગ્યું અને ભૂતકાળના પ્રેમ, ઉમળકા અને આનંદનો નિર્મળ વિનિમય[1] સ્ત્રીપુરુષ વચ્ચે ઘડીક થતો હોય તેમ થયું. છવિ ઉપર સ્નિગ્ધ દૃષ્ટિ નાંખતો નાંખતો પુરુષ ઘડીક ગુમાનને ભૂલી ઊઠ્યો, ચાલ્યો, ખંડ બહાર આવ્યો, પોતાના ખંડમાં ગયો, ત્યાં ગુમાન બેઠી હતી તેને જોઈ વિચારમાં પડ્યો, અને રામચંદ્રને યુવરાજ કરવાનો સમારંભ આરંભી કૌશલ્યાના મહેલમાંથી કૈકેયીના વચન સાંભળવા આવનાર બિચારા દશરથના જેવો ગુમાનને ખભે હાથ મૂકી ઊભો. પળવારનું નિર્મળ સ્વપ્ન ભયંકર સત્ત્વની દૃષ્ટિએ પળવારમાં ભુલાવી દીધું.

'જઈ આવ્યા ? શું કામ હતું ?' આ પ્રશ્નથી આરંભી ધીમે ધીમે ગુમાને સર્વ વાત તથા સુવૃત્તિ પતિના ઉરમાંથી કાઢી લીધી અને તેની ખાતરી કરી કે આ સર્વ કામ સરસ્વતીચંદ્રનું છે. અંગ્રેજી વિદ્યાની કપટશક્તિ દૃષ્ટાંતથી સિદ્ધ કરી આપી. ધનનંદનને થયેલા અન્યાય સટે તેને કાંઈ બદલો વાળી આપવો શેઠને આવશ્યક લાગ્યો. 'મને પુત્રે છેતર્યો' એવું વ્યલીક પિતાના મનમાં વસી ગયું, ચોંટી ગયું. સ્નેહની અમીને ઠેકાણે વિષવૃક્ષનું બીજ પડ્યું. આવનાર કન્યાના મસ્તક ઉપર શંકા ભમવા લાગી – 'આવા નિર્મલ પુત્રને આવું ક્યાંથી સૂઝે ? – ગમે તો કન્યા કે ગમે તો કન્યાના ખટપટી બાપનું એ કામ !' સહી કરતાં શું તો કરી આપી પણ પાછળ પસ્તાવો થયો.

સરસ્વતીચંદ્રના કારભાર ઉપર હવે પિતાએ ઈર્ષ્યા અને અવિશ્વાસની ચોકી મૂકવા માંડી. પુત્રના દરેક કામનું પૃથક્કરણ થવા લાગ્યું, કસોટીના કાળા પથ્થર ઉપર ઊજળા સોનાના લિસોટા ઉપર લિસોટા થવા માંડ્યા અને દરેક લિસોટામાં સોનું છતાં પિત્તળ જ અપૃષ્ટિને લાગવા માંડ્યું. જૂના અને નવા મતનાં મગજો વચ્ચે ઘણાક મતભેદ થતા; નિઃશંક અને નિર્દોષ પુત્ર એમ જ ધારતો કે હજી પ્રથમની પેઠે જ તકરાર કરી મારો મત ખરો દર્શાવી આપવાનો અધિકાર (હક) મને અપાય છે, શેઠ એ સર્વ ક્રિયાનું સૂક્ષ્મ અવલોકન કરવા લાગ્યા. વૃત્તિએ અનુરંગી વસ્તુ દેખાડી, અને 'પુત્ર પોતાના હાથ ઉપર રાખવા – મને દાબી નાંખવા – સર્વ હાથમાં લેવા – યત્ન

૧. અદલાબદલી, સાટેસાટું

કરે છે.' એ આભાસ ભૂત પેઠે વહેમાયેલા મગજમાં ભરાઈ ગયો !

ખરી ખાતરી કરવાનો ઉપાય શેઠે શોધી કાઢ્યો. ગુમાનનો ભાઈ ધૂર્તલાલ બહેનના અંતઃકરણની કૂંચી ફેરવતો. શેઠના ઘરમાં પગપેસારો કરવાનો તેને લાગ મળતો ન હતો. હવે સમય જોઈ તેણે સમયસૂચકતા વાપરી, કાંટા પરનું માંસ માંસલ માછલાના મોંમાં પેસતું જોઈ માછીએ જાળ ખેંચી – સાળાના હાથમાં બનેવી આવ્યો. ભાઈએ બહેનની જીભ ઉપર પોતાની શક્તિ મૂકી. 'પુત્ર ઉપર ઘણોયે વિશ્વાસ રાખ્યો હતો – પણ આનું કહેલું સર્વ આમ ખરું પડતું જાય છે – મારો વિશ્વાસ ખોટો પડ્યો – હવે એનું કહ્યું માન્યા વિના કેમ ચાલે ?' –શેઠે પોતાના મનને પૂછ્યું, અને તેમાં ભરાયેલા ભૂતે પ્રતિધ્વનિ કરીને જ ઉત્તર આપ્યો.

શેઠ એક સૂત્રયંત્ર(સૂતરની મિલ)ના મૂળ વ્યવસ્થાપક હતા. એકબે વર્ષ થયાં પોતાને ઠેકાણે મોટા પુત્રને દાખલ કર્યો હતો. હવે એવો વિચાર કર્યો કે તરત પુત્રના હાથ નીચે ધૂર્તલાલને દાખલ કરવો અને કાળક્રમે બેને સંયુક્ત (જોઈન્ટ) બનાવવા. તરત પાર પાડવા જેટલી ઇચ્છા પુત્રને કહી બતાવી. પાછલી ઇચ્છાનું ફળ – ધનનંદનનો સ્વાર્થ – જળવાશે એવું – ધાર્યું. સરસ્વતીચંદ્ર ઉપર અંકુશ મૂકવાની ઇચ્છા તો પિતાની આંખે પુત્રે જોયું હોત તો તરત જણાત. પણ તેની આંખ તેવી હતી નહીં. એ આંખમાં તો ભરપૂર વિશ્વાસ હતો. સર્વ પ્રપંચબળ વિશ્વાસઘાતમાં પર્યાપ્ત થાય છે, એકનો વિશ્વાસ બીજાની શક્તિ છે, સારાની સારાશ એ નરસાને ફાવી જવાનું સ્થાન છે ! સામો સારો નીવડે ત્યાં સુધી તેને નરસો જ ગણી વર્તવું એમાં ક્ષેમકારક સાવધાનપણું આવી જાય છે એવી એવી ઘણી કહેવતો સરસ્વતીચંદ્રને ખબર હતી; પરંતુ તેને અનુભવમાં આણવાનો પ્રસંગ તેણે કલ્પ્યો ન હતો. 'મારી સાથે મારા પિતા દાવપેચ રમે છે' – આ વિચારતા વત્સલ પુત્રના મનમાં કેમ જન્મવા પામે ? પિતાએ જે ઇચ્છા જણાવી તેનો તેણે શુદ્ધ અંતઃકરણથી ઉત્તર આપ્યો.

'પિતાજી ! ધૂર્તલાલ આપણો સંબંધી છે અને આપણે બને તેટલું એનું હિત ઇચ્છવું જોઈએ. પરંતુ એની વૃત્તિ અને વર્તણૂક આપને ખબર નથી એમ નથી. આપણે ઉચ્ચ અને પ્રામાણિક મનુષ્ય સાથે જ ફાવે એમ છે. તેમ ન કરવાની શિક્ષા આપણને થશે. આપણા દ્રવ્યની હાનિ થાય તો હરકત નહીં પણ સૂત્રયંત્રના ભાગસ્વામીઓ(શેરહોલ્ડરો)ને હાનિ થવી ન જોઈએ, અને દ્રવ્યને હરકત થાય તો હરકત નહીં પણ પ્રતિષ્ઠામાં ન્યૂનતા ન પડવી જોઈએ. જો ધૂર્તલાલને કાંઈ કામે જ વળગાડવો હોય તો આપણા ઘરમાં ઘરના વ્યાપારમાં ક્યાં સમાસ થાય એમ નથી ? એને બે પૈસાની પ્રાપ્તિ કરી આપાના બીજા નિર્દોષ માર્ગ ક્યાં નથી ? ગુમાનબાને સંતોષ મળે, ધૂર્તલાલ સુમાર્ગે કાંઈ પ્રાપ્તિ કરે, અને આપણને હરકત ન થાય – એવા માર્ગ છે.' આ ભાષણ નિશ્ચિત સિદ્ધાન્તીને ઠીક ન પડ્યું. તેને વધારે શંકા થઈ.

'ભાઈ, બસ, મારા મનમાં એમ જ છે કે આમ કરવું.'

'પણ કાંઈ યોગ્ય કારણસર કરવું એ ઉચિત છે.'

'કારણ મારી ઇચ્છા.'

'તો જેવી ઇચ્છા. આપની ઇચ્છા એ મારે મન આજ્ઞા જ છે – માત્ર ઘરનું હિત લાગ્યું તે સૂચવ્યું.'

'હવે ઠીક એ તો. આ વિષે જોજો.'

'હા જી.'

જન્મ્યા પછી પિતાને આમ બોલતા આજ પ્રથમ જ સાંભળ્યા. કારણ કલ્પાયું નહીં, પણ કલ્પવાની જરૂર ધારી નહીં. 'આજ કાંઈ એમ જ હશે' એટલા વિચારથી સંતોષ આણ્યો. પોતાને દૂર કરવાનો માર્ગ શેઠ શોધે છે એવી કલ્પના પણ ન કરી. શેઠે જાણ્યું, 'ઠીક ઊકલ્યું.'

એટલામાં ભાગ્યશાળી ડોશી કાંઈ આકસ્મિક કારણથી માલા જપતાં જપતાં બગાસું આવ્યાથી પંચત્વ[1] પામ્યાં. લક્ષ્મીનંદનને કાંઈ દુઃખ થયું પણ મનમાં લાગેલા ડાઘને બળે તરત જ શાંત થઈ ગયું. સ્મશાનમાં સર્વ હસી હસી વાતો કરતા હતા તેમાં ભળી જતાં કાંઈ અસ્વાભાવિક લાગ્યું નહીં. ગુમાન સાસુ પાછળ શણગાર સજી ફૂટવા ઊભી તેના ઉપર ઘડીક મોહથી દૃષ્ટિ કરી એકાંતમાં તેની તે સમયની સુંદરતા વખાણતાં તેને કાંઈ પણ ખેદ થયો નહીં. ડોશીએ કરેલી વ્યવસ્થાથી અજાણ્યો પણ નાનપણથી તે આજ સુધી તેની માયામાં ઊછરેલો સરસ્વતીચંદ્ર ઘણો જ ખિન્ન થયો અને ઘડીવાર તેને એવી ભ્રાંતિ થઈ કે આ ઘરમાં હવે મારું સગું નથી. આત્મપ્રયાસથી તેણે મનનું સમાધાન કરી દીધું. ડોશીના ખંડમાંથી ચંદ્રલક્ષ્મીની છવિ અને બીજી કંઈ કંઈ સ્મારક વસ્તુઓ પોતાના ખંડમાં આણી તેના ભણી જોઈ રહેતો. ડોશી બેસતી, વાતો કરતી, માયા બતાવતા, ઇત્યાદિ કંઈ કંઈ બનાવોનો તાદૃશ ચિતાર મનમાં ખડો કરી ઘડીક તદ્રૂપ બનતો અને વ્યવહારમાં ચિત્ત પરોવવા પ્રયત્ન કરતો. ડોશીના દ્રવ્યનું શું થયું તેનો તેણે વિચાર પણ ન કર્યો.

ગુમાનને નામે અને અર્થે શેઠે ઘણા દિવસ થયાં એક સારી રકમ કાઢી મૂકી હતી, સરસ્વતીચંદ્ર પોતાની સાથે વ્યવહારમાં ભળ્યો તેવામાં એ રકમ કોઈ સારા 'શેર'માં રોકી દેવા શેઠની ઇચ્છા હતી, પણ મોટા પુત્ર ઉપર તે સમયે ભાવ હોવાથી તેનો અભિપ્રાય પૂછ્યો. સ્ત્રીઓના દ્રવ્યને ચાલતા સુધી શેરમાં રોકવું નહીં એવો વિચાર હોવાથી પુત્રે સલાહ આપી કે આ દ્રવ્ય સરકારી 'લોન'માં નાખો. પિતાએ તે જ પ્રમાણે કર્યું. એ જ સમયમાં ચંદ્રલક્ષ્મીના નામની સરકારી 'લોન' હતી તે વટાવી પોતે સગી મટતાં સરસ્વતીચંદ્રે શેર ઇત્યાદિ વ્યાપારમાં તે દ્રવ્ય નાંખ્યું. હાલ એમ થયું હતું કે રશિયા સાથે લડાઈની કિંવદંતી (જનવાર્તા) ચાલતી હતી અને લોનની ખરીદી બંધ થવા જેવી થઈ અને ભાવ બેસી ગયા. સરસ્વતીચંદ્રવાળા શેરના ભાવ ઘણા જ ચડી ગયા અને તેને ઘણો લાભ મળ્યો. શેઠના મનમાં આવ્યું કે પુત્રે જે સલાહ આપી હતી તે જાણી જોઈ ગુમાનને નુકસાન કરવા આપી હતી. પોતાની બાબતમાં એક

---

૧. મરણ

અને પારકી બાબતમાં બીજી સલાહ આપી – તેનો અર્થ શો નીકળે ? પ્રીતિ અને વિશ્વાસ ખોટામાંથી સારો અર્થ શોધાવે, અપ્રીતિ અને અવિશ્વાસ સારા હેતુમાં ખોટાનું ભાન કરાવે.

એક દિવસ ભોજન કરી બપોરે પિતા અને પુત્ર બે ઘોડાની 'ફાઈટન'માં બેસી 'ઑફિસ'માં ચાલ્યા. નીકળતાં પહેલાં ગુમાને શેઠને તૈયાર કરી મૂક્યા હતા. ડોશીના દ્રવ્યની વ્યવસ્થા, પુત્રની ઉપર વહુ અને સાસરિયાંની સત્તા અને આજ જ બજારભાવમાં ઊથલપાથલથી થયેલા વિચાર : એ સર્વેએ શેઠનું ચિત્ત ઉકાળ્યું હતું અને તેમાં ગુમાને પુષ્કળ સંભાર ભર્યો હતો. ઘર છોડી ગાડી જરાક ચાલી એટલે શેઠે વાત ઉપાડી.

'ભાઈ, બજારભાવ જાણ્યા ?'

'હા જી. સારા ભાવ છે.' પોતાને થયેલો લાભ પિતાને પુત્રે ઉત્સાહથી જણાવ્યો.

'નોટ તો બેસી ગઈ છે.'

'હા જી. આ તોફાન બંધ થશે એટલે ઠેકાણે આવશે.'

'ને રશિયાવાળો આવશે તો ?'

પુત્ર હસ્યો. 'પિતાજી, વાર લાગશે એમ થતાં.'

'તારી નોટો તો તેં વેચી દીધી ?'

'હા જી.'

'ઠીક' – શેઠ પુત્ર સામું જોઈ રહ્યા. ઝાઝી વાર મનમાં ઊભરો રહી શક્યો નહીં અને પુત્રે વાત ટૂંકી કરી એટલે નિત્યસ્વભાવ ભૂલી શેઠે ઊભરા કાઢવા માંડ્યા.

'ભાઈ ! હું બહુ દિલગીર છું તારી બાબતમાં. મારે તને કાંઈ કહેવું પડશે.'

આ અપૂર્વ અને અતર્કિત મંગળાચરણ સાંભળી પુત્ર વિસ્મય પામ્યો. 'હા જી, આપ મને નહીં કહો તો બીજું કોણ કહેશે ?'

'જો સાંભળ. ઘણા દિવસથી હું કાંઈ બોલતો નથી પણ માત્ર જોયા કરું છું. તારામાં દિવસે દિવસે ઘણો ફેર થતો જાય છે. એનું કારણ પ્રથમ તો હું સમજી શકતો ન હતો. પણ વિચારતાં અને જોતાં એમ માલૂમ પડે છે કે તારું ચિત્ત સ્વતંત્ર નથી.'

'તારો વિવાહ કર્યો તે તારા સુખને અર્થે. પણ એમાંથી જ કુટુંબમાં ક્લેશ ન થાય તે જોવું એ તારી ફરજ છે. કેટલાક જુવાનિયાઓ નાનપણમાંથી વહુઘેલા થઈ જાય છે અને વહુરો તેનો ગેરલાભ લેવા ચૂકતી નથી. વરને ભંભેરી તેને હાથે સકળ કુટુંબનું અહિત કરાવવા તે તત્પર હોય છે. જે વહુરો પરણ્યા પહેલાં આમ કરાવે તે પછીથી શું ન કરાવે તે સમજાતું નથી. પણ વરનું કાળજું ઠેકાણે હોય તો આ કશાની અડચણ નહીં. તારે જ આમ છે એમ મારું કહેવું નથી. હું તો હૃતાર્થ ઉપર કહું છું કે ખબર હોય તો ચેતતા રહેવાય !'

ઉત્તર દેવાની કાંઈ પણ વૃત્તિ સરસ્વતીચંદ્રના ચિત્તમાં હતી તે સર્વ બંધ થઈ ગઈ. શેઠે મર્યાદા તોડી પણ પોતાથી તૂટે એમ ન હતું. 'નિર્દોષ પવિત્ર કુમુદસુંદરી ! પ્રિય

કુમુદ !' એ ઉચ્ચાર ચિત્તે ચિત્તમાં જ કર્યો. તેના સામો આ નિર્મૂળ અપવાદ સરસ્વતીચંદ્રના કાનમાં પેસતાં જ ચિત્ત વીંધાયું : 'અરરરરર ! આ પિતા ! આ બોલે છે શું ! આનો ઉત્તર દેવાની કાંઈ જરૂર નથી. પ્રિય કુમુદ – મારા ચિત્તમાં અને ઈશ્વરને ઘેર તારો પવિત્ર ઉત્કર્ષ સિદ્ધ છે. આ અપવાદ તારી પવિત્રતાનું તેજ વધારે છે.'

તે રાતોપીળો થઈ ગયો. રોષ તેના આખા અંગમાં વ્યાપી ગયો. મોં લાલચોળ થઈ ગયું. તેની સહનશક્તિ ઘણી હતી પણ તે પોતાની જ બાબતમાં હતી. 'મારી કુમુદ ! તારી બાબતમાં આ કેમ સહું – હું ઈશ્વરનો અપરાધી ન થાઉં ?' આટલું છતાં સર્વ વિકાર તેણે ચિત્તમાં જ રાખ્યો, પ્રિય વસ્તુની વિમાનના પ્રિય પિતાને હાથે જ થતી જોઈ તીવ્ર વેદના થવા લાગી તે જણાવી નહીં, અને એક શબ્દ બોલ્યા વિના પુત્રે પિતાના શબ્દપ્રવાહનો રજ પણ પ્રતિરોધ ન કર્યો.

સદયનિર્દયપણાનો ભેદ ન સમજનાર શેઠે જેટલું કહેવાયું એટલું કહ્યું. વિદ્યાચતુરની પરીક્ષા કરવામાં પોતે છેતરાયો, ગુમાન ભણી દયા દર્શાવી, તેના પ્રતિ સરસ્વતીચંદ્રના વ્યક્તાવ્યક્ત ધર્મ કહી બતાવ્યા, કુમુદસુંદરી આગળ ઘેલા બની જવાનો પુત્ર પર આરોપ મૂક્યો, સ્ત્રી અને શ્વશુરને વશ થયેલા માણસ બાયલાં કહેવાય એ ભાન આપ્યું, વાલુકેશ્વરનો બંગલો વગેરે વિષયમાં પૈસા વેડફી માર્યા જાણી ખેદ થયો બતાવ્યો, આવા ઉડાઉ પુત્રના ભવિષ્ય બાબત ચિંતા કરી, અને અંતે ગુમાનને લોન લેવરાવી પોતે શેર લીધા અને વિશ્વાસના બદલામાં ઊંધી સલાહ આપી તે સારુ તિરસ્કાર પણ દેખાડ્યો. 'ડોશીવાળા લેખમાં મેં તો મારાપણા ઉપર જઈ સહી કરી આપી પણ તારે એ લેખ આમ કરાવી લેવો ઘટતો ન હતો' તે વાત ફુલાશ મારી કહી બતાવી. 'ધૂર્તલાલની બાબતમાં તું તો ના કહેવા ગયો, પણ ચાલ્યું નહીં એટલે શું કરે' એ પણ કહ્યું : 'તું ભણ્યો પણ ગણ્યો નહીં', 'આજ તો કાંઈ પણ મારી ગરજ તારે હોવી જોઈએ', 'અંગ્રેજી ભણી માથું ફેરવી બેઠાથી પૈસો ન મળે', એમ ન જાણવું કે કાયદો જાણ્યો એટલે બાપ પણ 'જી ! લબ્બે !' કરશે : ઇત્યાદિ કંઈ કંઈ અસહ્ય વચન કહી બતાવ્યાં, સોંપેલા વ્યાપારકાર્યમાં કંઈ કંઈ ભૂલો કાઢી, અને બુદ્ધિમાં, અનુભવમાં, આવડમાં, વ્યવહારમાં, સારાંશમાં, પિતૃભક્તિમાં અને એવી કંઈક બાબતોમાં પુત્ર પછાત છે તેને વિષે લાંબું બળવાન ભાષણ કર્યું.

સરસ્વતીચંદ્ર શેઠે કહેલી ઘણીક બાબતોનો મર્મ ન સમજ્યો. ઘણી બાબતો નવાઈ ભરેલી લાગી, ગુમાનનો પ્રતાપ પૂર્ણ કળી ગયો, પોતાની સ્થિતિ જોઈ લીધી, પિતાની અપ્રીતિનો પૂર્ણ આવિર્ભાવ અનુભવ્યો, અન્યાયની હદ જોઈ, મૂર્ખતાનું શિખર નજરે પડ્યું, ઉત્તર વાળવો પુત્રધર્મ વિરુદ્ધ જણાયો. એક શબ્દ પણ બોલવો નિષ્ફળ લાગ્યો, અને પોતાની મનોવૃત્તિ દેખાડવી એ પોતાના પદના ત્યાગ જેવું ધારી નીચું જ જોઈ રહ્યો, મોંને બંધ જ રાખ્યું, પિતાની મૂર્ખતા પર વિચાર પણ ન કર્યો, અને માત્ર 'હવે મારે શું કર્તવ્ય તેના સંકલ્પ વિકલ્પની સૃષ્ટિમાં ડૂબી ગયો. આ સમાધિમાં શેઠના શબ્દ નીકળવા છતાં તેના કાનની બહાર ઊભા. તેના ગાલ ઉપર શેરડા પડ્યા, કપાળ પર પરસેવો વળ્યો, બંડી ભીની થઈ ગઈ, શરીરે પળેપળે રોમાંચ

અને કંપ અનુભવ્યો, આંખો મીંચાયા જેવી થઈ ગઈ, મન કેદમય બન્યું, મસ્તિક ગૂંચવાડામાં પડ્યું, પેટમાં આંકડી આવી, આંકડી ગણકારી નહીં, અને સર્વને અંતે આંખની કીકી અને પોપચું તે બેની વચ્ચે પાણી ભરાયું, તેમાંથી એક ટીપું પડ્યું, અને તે કોઈએ દીઠું નહીં. શેઠની જીભ આખરે થાકી પોતાની મેળે જ બંધ પડી, અને એટલામાં, 'ઑફિસ આવતાં શેઠ ભભકાભેર શિક્ષા કરનાર ન્યાયાધીશની ઢબથી ઊતર્યા, અને તરત જ ઊંઘમાંથી જાગ્યો હોય એવો પુત્ર ધીમે રહી ઊતરી પાછળ ગયો. આજ એ કોઈનો ન હતો. તેનું માથું ફરી ગયું.

ઑફિસમાં જઈ તરત જ ચિઠ્ઠી લખી ધૂર્તલાલને બોલાવ્યો. આખો દિવસ તેને ઑફિસની હકીકતથી વિદિત કરવામાં ગાળ્યો. દિવસને અંતે પિતા પાસે ધૂર્તલાલને લઈ ગયો અને ધૂર્તલાલને મોઢે જ પિતાની ફરી ગયેલી વૃત્તિને અનુકૂળ સંતોષ આપે એવો ઉત્તર દેવડાવ્યો. બીજે દિવસે ઑફિસમાં જઈ પોતાના હાથમાં જે જે વસ્તુઓ હતી તે પિતાને દેખાડી. શેઠને કાંઈક અનુકૂળ નવાઈ લાગી અને પૂછ્યું કે આ બધી શી ગરબડ છે ? પુત્રે ઉત્તર દીધો કે 'કાંઈ નહીં, સહજ જ.' સાંજે પિતાની સાથે ઘેર ગયો અને 'હું આજ વાલુકેશ્વરને બંગલે ખાવાનો તેમ જ સૂવાનો છું.' કહી નીકળ્યો. ઘરમાં નિત્યના જેવો માણસોનો તથા કામનો ગરબડાટ હતો તે પર ઉદાસીન વૃત્તિ થઈ અને દીવા થતાં બે ઘોડાની ફાઈટનમાં નીકળ્યો. રસ્તે જતાં ચંદ્રકાંતને સાથે લીધો. ચોપાટીના રસ્તા પર સમુદ્ર પરથી આવતી ભીની ઉત્સાહક પવનની લહેરોથી તે શાંત થયો નહીં. પાસેના કાળા ડુંગરો ઉપર દૃષ્ટિ કરતાં અદ્‌ભુત વૃત્તિ એણે અનુભવી નહીં. મિત્રની સાથે આખો રસ્તો વટાવતાં સુધી બોલ્યો નહીં. ટેકરી પર ધીમે ધીમે ઘોડાગાડીને જોરથી ખેંચતા ચડતા હતા તે વખતે કોણ જાણે અકસ્માત કે કોઈ જાણે કાંઈ કારણથી શિથિલ થયેલો સરસ્વતીચંદ્ર મિત્રના શરીર પર પડી ચમક્યો હોય તેમ સજ્જ થયો. રસ્તે ચાલતા હવા ખાતા ચિત્રરંગી લોકવર્ગ ઉપર, ગાડીઘોડાઓ ઉપર, હાડકાંના ભાગેલા શેઠિયાઓ ઉપર, સંસારના નિઃસ્પૃહી આનંદી બાલકો ઉપર, પથ્થરો પર, બેઠેલી મિત્રતા ઉપર, નાનો ગુટકો ઝાલી બડબડી બંદગી કરતા ઘડીક પવિત્ર થતા પારસીઓ ઉપર, ઘોડા દોડાવતાં પરપ્રમત્ત યુરોપિયન દમ્પતીઓ ઉપર : કશા ઉપર સરસ્વતીચંદ્રે દૃષ્ટિપાત કર્યો નહીં. કોલાબાની દીવાદાંડી અને વાલુકેશ્વરની અણીની વચ્ચે આથમતા ગરીબડા સૂર્યને કાંઈ પૂછતો હોય, ફીણ ઉરાડતા ગર્જતા અનાદિ લાગતા સમુદ્ર પર છેટે કોઈ પ્રદેશ જોતો હોય, વિશાળ આકાશમાં ઊતરતા અંધકારને માપી લેવા ઇચ્છતો હોય તેવો તે દેખાતો હતો. એમ કરતાં કરતાં બંગલો આવ્યો, પાણીદાર ઘોડા ખોંખારા કરતા અંદર વળ્યા, ચાબુક વીંઝાતી બંધ થઈ, વાડીમાંની લીલોતરી આંખનો સત્કાર કરવા યત્ન કરવા લીગ, ગાડીનાં ચક્ર નીચે કચરાતી હતી તે કઠણ નાની કાંકરી ગાડીમાં બેસનારનાં અભિમાન અને પ્રમાદને ભેદી તેના કાનમાં ફરિયાદીનો શબ્દ મોકલવા મંડી. એટલામાં ગાડી દ્વારનાં પગથિયાં આગળ આવી ઊભી અને બેસનાર ઊતર્યા. તરત જ નવા કરાવેલા ખંડમાં ગયા. સામી કુમુદસુંદરીની છવિ હતી. ચંદ્રકાંતને ખભે હાથ મૂકી સરસ્વતીચંદ્ર ઘડીક તે છવિ

જોઈ રહ્યો; છવિની પાસે ગયો, પાછો આવી મિત્રને ગળે બાઝી એક કિનખાબી ગાદીવાળા કોચ પર જોરથી તેને બેસાડ્યો અને તેના ખભા ઉપર માથું મૂકી નાના બાળક પેઠે રોયો ! રોયો નહીં પણ રોયો !

ચંદ્રકાંત ચમક્યો. મિત્રને ઉઠાડી, સામું જોઈ, ધીરજ આપી : 'ભાઈ, ભાઈ ! આ શું ? ધૈર્ય રાખો ! શું છે આ ?'

'ચંદ્રકાંત ! ચંદ્રકાંત ! કાંઈ કહેવાનું નથી. ધૈર્ય જ છે. શું હોય ? કાંઈ નથી.'

'ત્યારે આ શું ?' ચંદ્રકાંતનું હૃદય ઓગળ્યું અને ધડકવા લાગ્યું.

'કહીશ.'

પોતાની મેળે જ આંખો લોહી પિતાની સાથે બનેલા સર્વ વર્તમાન ધીરજથી કહી બતાવ્યા. પોતે ધૂર્તલાલને સર્વ સોંપી દીધું તે પણ કહ્યું અને એકદમ હૃદય કઠણ થઈ ગયું હોય એમ ટટાર થઈ બેઠો.

'ચંદ્રકાંત, મારું મન આજ આટલું નિર્બલ ઘડીક થયું તેથી મને ઘણી શરમ આવે છે. પણ શું કરું ? હું છેક આમ નહોતો જાણતો. હશે, ઈશ્વરને ગમ્યું તે ખરું..'

'ભાઈ શા વાસ્તે આમ કરો છો ? તમારો દોષ નથી. પણ તમે આ ઉતાવળ કરી તે ઠીક ન કર્યું.'

'ચંદ્રકાંત, પિતાનું દ્રવ્ય આજથી મારે શિવનિર્માલ્ય છે !'

'શાંત થાઓ. એમ શું બોલો છો ? કોઈ તમારે સારુ માર્ગ નથી એમ તો નથી ?'

'ના, ના, તે માર્ગ નથી જોઈતો મારે. માર્ગ ન હોય તે ત્યાગ કરે એ તો વૃદ્ધા નારી પતિવ્રતા પિતાના મનમાં એમ જ આવ્યું કે હું આ દ્રવ્યને લીધે જ એમની સંબંધી છું. હવે એમને મારી ચિંતા નથી – મારો વિશ્વાસ નથી. ભલે, ચિંતા નથી તો સારું છે. અવિશ્વાસ હું દૂર કરીશ. એ સર્વ દ્રવ્ય હું ગુમાનબા અને ધનભાઈને આપી દઉં છું. ઈશ્વર એ દ્રવ્ય તેમના હાથમાં અચલ રાખો. મારે મને નિર્ધનતા કઠણ નથી.'

'જાઓ, જાઓ, એમ શું કરો છો ? ઈશ્વરે તમને વિદ્યા ક્યાં નથી આપી ?'

'વિદ્યા વેચવા હું ઇચ્છતો નથી. પેટની મને ચિંતા નથી. દ્રવ્ય મારે જોઈતું નથી – તે નિરુપયોગી છે. તને ખબર છે કે માત્ર પિતાના સ્નેહને વાસ્તે જ હું સંસારી હતો, અને એ સ્નેહ હવે નથી !'

'કોણે કહ્યું કે દ્રવ્ય નિરુપયોગી છે ?'

'હવે જાણ્યા, જાણ્યા તારા વિચાર. દેશહિત, લોકહિત અને આત્મહિત ત્રણે વાનાં દ્રવ્ય વિના સિદ્ધ થઈ શકે છે. પછી આપણામાં જ ખામી હોય તો કોઈ શું કરે ?'

'ત્યારે તમે ધર્માસન આગળ ધંધો કરો. તમને ક્યાં અનુકૂળતા નથી ?'

'મૂર્ખ, તને ખબર નથી કે તેનો પ્રથમથી જ મને તિરસ્કાર છે ? શું ઉદરનિમિત્તે હું અણગમતા સંસારમાં ઝબકોળાઈશ ?'

'ત્યારે વ્યવહારનો પુરુષાર્થ શો ?'

'ચંદ્રકાંત ! હવે બસ કર. મારે આ વાદવિવાદ નથી જોઈતો.'

'તો વગરધંધે તમે ક્યાં રહી શકો નહીં એમ છે ? એક લાખ રૂપિયા તમારા છે – લાખ રૂપિયા ડોશી આપી ગયાં છે.'

સરસ્વતીચંદ્ર ચમક્યો. ચંદ્રકાંતે ડોશીના સર્વ સમાચાર કહ્યા. સરસ્વતીચંદ્ર નારાજ થયો. પણ હવે ઉપાય ન રહ્યો. કુમુદસુંદરીનું દ્રવ્ય કોઈને આપવા તેને અધિકાર ન હતો.

'ચંદ્રકાંત ! એનું ગમે તે થાય. મારે તો દ્રવ્ય જ નથી જોઈતું.'

'તમે તો ઘેલા છો. તમારું દ્રવ્ય – તમે જુદા રહો પિતાથી. સંતોષમાં વસો, વિદ્યા વધારો, પરમાર્થ કરો અને કુમુદસુંદરીને આનંદ આપો.'

'પણ હું પિતાથી જુદો તો ન રહું. વળી વિચાર કે આ દ્રવ્ય જોઈ વિદ્યાચતુરે સંબંધ બાંધ્યો હશે. તેને કેવું થશે ? તેનાથી વિવાહ ફોક પણ નહીં થાય.'

'હવે કાંઈ પરમેશ્વરને પાડે હતા તેવા શાણા થાઓ. તેણે તમને જ જોયા છે – બીજું કાંઈ નથી જોયું.'

'પણ ચંદ્રકાંત, રંક અવસ્થામાં સુખદુઃખ, ગ્રહોના જેવી નિરાધાર સ્થિતિ, સંસારના ધક્કા, નિર્ધનતાના અંધકારમાં ઢંકાયેલાં રત્ન, અવિદ્યાના પ્રદેશ અને એવું એવું ઘણુંક જોવાનો મારો અભિલાષ છે અને આ અનુકૂળતા થઈ ગઈ છે.'

'પણ લોક શું કહેશે ?'

'મૂઢ, અપકીર્તિ મને ભયંકર નથી. કીર્તિ અપકીર્તિ એ જૂઠાં ત્રાજવાં છે, ઊંઘતાંનાં સ્વપ્ન છે, સ્વપ્નમાં સત્ત્વ છે. એ ગ્રાહ્ય પણ નથી, હેય પણ નથી.'

'વારુ, કુમુદસુંદરીનો વિચાર કર્યો ?'

'એનો વિચાર ઈશ્વરને સોંપું છું. ટૂંકા પ્રસંગથી ઉત્પન્ન થયેલો સ્નેહ ટૂંકા સમયમાં શાંત થશે. કોઈ સારો વર મળશે એટલે મને ભૂલી જશે.'

'તમે ભૂલ કરો છો. એ મુગ્ધાને તમે હાનિ પહોંચાડી તો અત્યંત પસ્તાશો અને ઈશ્વરના અપરાધી થશો. તમારા ચિત્તમાંથી પણ એ ખસનાર નથી.'

'મારા ચિત્તની વાત હું વધારે જાણું.'

'તે જાણતા હોય ત્યારે જોઈએ શું ? તમે તો માત્ર ઘેલા ઘેલા અભિલાષ કરી જાણો છો અને બીજા મનમાં દાબી રાખે તેને બહાર કાઢી અનુભવમાં આણવા ઇચ્છો છો. એ મૂર્ખતાનું લક્ષણ.'

'તું બહુ બોલે છે, હાં.'

'હું તો બોલું છું પણ તમે બોલવા ઊભા થાઓ એવા છો. બારિસ્ટર બન્યા, આટલી કીર્તિ મેળવી, આવો સ્નેહ બાંધ્યો, આટલા શ્રીમંત અને વિદ્યાવાન થયા – તે આ વિચાર તો કરો કે શું કરવા ધારો છો ? આ તો મૂર્ખતમ. બીજો કોઈ બારિસ્ટર આ દશામાં પડ્યો હોય અને તમે તેને જોઈ શું કહો તે કલ્પો તો ખરા !'

'ત્યારે હું શું કરું ?'

'જે જે શક્તિ અને સુંદરતા તમારામાં છે તેનો સારો જયવંત ઉપયોગ કરો, એ જ ! આમ જોગી જેવા બાયલા બની સંસાર દુસ્તર છે માટે તરવું નહીં એવો વિચાર ન કરો; પાછળ અમને શું થશે તે વિચારજો.'

સરસ્વતીચંદ્ર ઊંડા વિચારમાં પડ્યો. બેઠો હતો તે કોચ ઉપર માથું ઢાળી દીધું અને અર્ધમીંચેલી આંખો ઘડીક શૂન્ય થઈ. થોડીક વાર ચંદ્રકાન્તને ખભે હાથ મૂકી દયામણે પણ ધીરગંભીર અને શાંત સ્વરે બોલવા લાગ્યો :

'ચંદ્રકાન્ત ! પ્રિય ચંદ્રકાન્ત ! તારી મિત્રતાનો બદલો હું વાળી શકવાનો નથી. ધર્માધિકારીઓ છેલ્લો અભિપ્રાય બાંધતાં પહેલાં પક્ષવાદ સાંભળે છે. પણ મનુષ્યના ગાંડાઘેલા ઉતાવળા અભિપ્રાય પ્રવાહી મટી સ્થૂળઘન નિશ્ચયરૂપ થઈ જાય છે અને તે એકાંતમાં જ થાય છે તેનો પક્ષવાદ કરનાર મિત્ર વિરલ જ હોય છે. તેં મને ઘણું કહ્યું છે, પ્રતિકૂળ પણ હિત કહ્યું છે, પણ મારી વાત મારા ચિત્તમાંથી ખસતી નથી.'

'પ્રિય કુમુદ – નિર્મળ કુમુદ – એને વાસ્તે જે વચન હું સાંભળી રહ્યો તે ખરેખર મારી શક્તિ ઉપરાંતનું કામ મેં કર્યું છે. ગમ ખાધી. પણ મારા અંતઃકરણમાં જે ઊંડો ઘા એ વચનથી પડ્યો છે તે રૂઝતો નથી – ખમાતો નથી.

'પિતા પ્રતિ મારો ધર્મ હું જાણું છું. પણ તે ધર્મને શરણ થઈ પત્ની પર જુલમ કરવો એ મારો ધર્મ છે એમ મારાથી કદી પણ સમજાય એમ નથી. પત્ની પોતાનાં માતાપિતા પ્રતિ પોતાના ધર્મના કરતાં પત્નીધર્મને કેવળ વશ થાય છે, અને માતાપિતા ખરાં – પણ 'પતિ પહેલો' એ શાસ્ત્રશાસનને સ્વીકારે છે. પતિનો પતિધર્મ શું જુદી જાતનો છે ? જો કોઈ પણ શાસ્ત્ર એમ ગણતું હોય કે માતાપિતાનો મિજાજ જાળવવા પત્ની પર જુલમ કરવો -તેને અશરણ કરી દેવી – તો તે શાસ્ત્ર મારે માન્ય નથી. એક આંખે માતાપિતા જોવાં અને બીજી આંખે પત્ની જોવી – અથવા તો એની એ બે આંખોએ બેને જોવાં એ પતિધર્મ હું માન્ય ગણું છું.'

प्रेयो मित्रं बन्धुता या समग्रा
सर्वे कामाः शेवधिर्जीवितं च
स्त्रीणां भर्ता धर्मदाराश्च पुंसाम्[1]

'આ ઉત્તમ વચન મારે માન્ય છે. પરણ્યા પછી સ્ત્રીને લેખામાં ન ગણે, તેને નિરાધાર બનતી જોઈ બળે નહીં, અને કેવળ અમારી આજ્ઞામાં જ રહે એવો પુત્ર ઇચ્છનાર પિતાએ પુત્રને પરણાવવો જ નહીં એ ઉત્તમ છે. હું એવો પુત્ર હોઉ એમ જોવા પિતા ઇચ્છે છે તે લગ્ન પહેલાં મેં જાણી લીધું તે હું મારું મોટું ભાગ્ય – સમજું છું. લગ્ન પછી જાણ્યું હોત તો હું એમની ઇચ્છા પૂરી ન પાડી શકત અને તેથી એમને

૧. સ્ત્રીને મન પતિ, અને પતિને મન ધર્મદારા પરસ્પરનાં અતિપ્રિય મિત્ર, સગામાં સગાં, સર્વ ઇચ્છારૂપ, ઉત્તમ દ્રવ્યના ભંડારરૂપ અને (બીજું તો પછી પણ) જીવિતરૂપ છે. - (માલતીમાધવ)

અને મને ઉભયને નિરુપાય ખેદ થાત.'

'લગ્નથી મારે અને કુમુદને સગપણ થાય, પણ પિતાને શું ? પિતાને મન હું પુત્ર, પણ કુમુદ એમને મન શા લેખામાં ? ચંદ્રકાન્ત, આ કારણનું કાર્ય અસહ્ય થાય તે જોવા હું ઇચ્છતો નથી. કુમુદ મારા ચિત્તમાંથી ખસવાની નથી – એના હૃદયનું લાવણ્ય મારા મસ્તિકને ઘેલું બનાવી મૂકે છે તેમ જ સદૈવ બનાવશે : એનાથી છૂટાં પડતાં મને અસહ્ય વેદના થશે તે હું સારી રીતે જાણું છું. કુમુદને પણ વેદના થશે. પણ મારે મન પિતા ખરા અને તે ખરા જ રહે એટલા માટે હું લગ્નપ્રસંગ નહિ આવવા દઉં. પિતાને ખાતર હું દુઃખ સહીશ, બીજાને પરણી કુમુદ મને કાળક્રમે ભૂલશે. મને પરણી કુટુંબમાં આવી તે સુખી નહીં થાય, તેને કોઈ નિરાંતે બેસવા નહીં દે – માટે...'

એટલું બોલતાં બોલતાં તે ગળગળો થઈ ગયો. વળી સજ્જ થઈ બોલ્યો :

'તું કહીશ કે તમે જુદા રહો અને કુમુદ સુખી થશે. પણ એટલું શાને જોઈએ ? પિતાથી જુદા વસવું – તેમની દૃષ્ટિએ પ્રતિસ્પર્ધી જેવા લાગીએ – એ તો કલ્પના પણ દુઃખકર છે. વધારે દુઃખકર એટલા માટે કે એથી પિતા દુઃખી થાય અને તેમની જ અપકીર્તિ થાય તે મારે જોવી પડે. એમનું સુખ એ મારું લક્ષ્ય છે.

'પ્રસિદ્ધપણે જુદો રહું તેના કરતાં અપ્રસિદ્ધતામાં લીન થાઉં તો કાંઈ હરકત નથી. એથી કાંઈ અપકીર્તિ થશે તો મારી જ થશે અને તેનો મને ડર નથી. મારી ખોટ ધનભાઈથી સપુત્ર પિતાને પડનાર નથી. ગુમાનબાને મનથી ફાંસ જશે. પિતા સ્વસ્થ થશે. મારા પર પ્રીતિ નથી એટલે પિતાને વિયોગ દુઃખ થવાનું નથી. આટલા શ્રીમંત એમને જોઈને જાઉં તો એમની બાબત હું નિશ્ચિંત રહીશ.'

'મારા મનમાંથી તો એ ખસવાના નથી. પણ કુમુદ વીસરાવાની નથી તે એક દુઃખ છે તો આ બીજું ! તું પણ ક્યાં વિસારે પડે એમ છે ! ચંદ્રકાંત, પણ તું તો વ્યવહારજાળમાં લપટાયેલો રહીશ અને તેમાં તથા દેશસેવામાં ગૂંથાતાં મને સંભારવાનો અવકાશ નહીં મળે – પણ પિતાને કદીક સાંભરી આવું તો તેમને આશ્વાસન આપજે, હોં ! તને પણ સાંભરીશ પણ વિદ્યાનો ઉપયોગ મને વિસારવામાં કરજે ! ચંદ્રકાંત ! પિતાની સંભાળ રાખજે... મને તું પણ સંભારજે –'

ચંદ્રકાંતનું અંતઃકરણ નરમ થઈ ગયું : તેનું હૃદય ભરાઈ આવ્યું. મિત્રનો હાથ ઝાલી તે બોલ્યો : 'શું મિત્ર, આમ શું કરો છો ? હું ધારું છું કે તમે બોલો છો એટલા નિર્દય નહીં થાઓ.'

ચંદ્રકાંત વ્યાવહારિક દૃષ્ટિવાળો હતો. બીજી વાતમાં મિત્રને નાંખવાથી તેના તરંગ શાંત થશે એમ ધારી ચાલતી વાત ભુલાવી બીજી વાતો કાઢી. સરસ્વતીચંદ્ર શાંત થયો લાગ્યો અને રાત્રિના અગિયાર વાગ્યે બે મિત્રો જુદા પડ્યા. જુદા પડતાં પડતાં પાછળ સરસ્વતીચંદ્ર દોડ્યો. અને ચંદ્રકાંતને એક પેટી આપી કહ્યું : 'ચંદ્રકાંત ! આ અત્યારે તારી સાથે લઈ જા. એ વિષે કાંઈક સૂચના મારે તને પ્રાતઃકાળે કરવાની છે.'

'મિત્ર, મને એમ થાય છે કે આજ હું અહીંયાં જ સૂઉં.'

'ના, ના, ગંગાભાભી મને બે ઘડી શાપ દે.'

'ના, નહીં દે. પણ મને તમારા ચિત્તનો વિશ્વાસ પડતો નથી.'

સરસ્વતીચંદ્ર હસ્યો : 'જા, જા, બહુ વહેમી ન થવું. મન જ નિરંકુશ થશે તો અહીં રહી તું શું સાચવશે ? જો પેટી સંભાળજે, હોં !'

'તમે સાહસિક છો તે ચિંતા.'

'જા, જા હવે.'

'પણ જોજો, હોં !

'ઠીક.'

'મને પ્રાત:કાળે તેડવા ગાડી મોકલજો.'

ગાડીમાં બેસી પેટી લઈ ચંદ્રકાંત ગયો, પેટી વિષે પ્રાત:કાળે સૂચના થવાની છે જાણી તે નિર્ભય બન્યો. પ્રાત:કાળ થયો. સાત વાગ્યા, આઠ વાગ્યા, પણ ગાડી આવી નહીં. તેના પેટમાં ફાળ પડી. ભાડે ગાડી કરી બંગલે ગયો. બંગલે માળી વિના કોઈ મળે નહીં. માળી કહે, 'ભાઈ ગાડીમાં બેસી ચોપાટી પર મળસકાના ફરવા ગયા છે.' ચંદ્રકાંતે ચોપાટી પર ગાડી દોડાવી. મુંબઈના નાગરિકોનું ચોપાટી એ પ્રિયસ્થાન છે. અર્ધે સુધી સમુદ્રતટ અને તેની જોડે બાંધેલો રસ્તો છે. આગળ ચાલતાં 'રેલવે'ની સડકનું 'ક્રોસિંગ' આવે છે તે ઓળંગતાં 'ચર્ની રોડ' સ્ટેશન છે. સરસ્વતીચંદ્રની ગાડી ચંદ્રકાંતને સમુદ્રતટ પર ઊભેલી મળી. ગાડીવાન કહે : 'ભાઈ આગળ પગે ફરવા ગયા છે, પણ ક્યારના પાછા ફર્યા નથી. મને આ ચિઠ્ઠી આપી છે ને કહી ગયા છે કે તારી પાસે રાખી મૂક, ઘેર જઈ ચંદ્રકાંતને આપવાની છે.'

ચંદ્રકાંતનો જીવ ઊડી ગયો. ચિઠ્ઠી લઈ વાંચી :

'પ્રિય ચંદ્રકાંત,'

તું મને શાંત કરીને રાત્રે ગયો હતો. હું શાંત થયો હતો જ. પણ આખી રાત મેં વાડીમાં ફર્યા કર્યું છે. ઘણા વિચાર કર્યા. આખર મારો વિચાર ખરો લાગ્યો અને તે પ્રમાણે કરું છું.

તારી પાસે પેટી છે તે તારી પાસે રાખજે. તેમાંના સામાનની યોગ્ય વ્યવસ્થા કરજે. મારે તેનો સંબંધ નથી. પિતાજીને મળજે – સાથેનો પત્ર તેમને આપજે અને યોગ્ય લાગે તે તેમને કહેજે – તેમને દુ:ખ થવા દઈશ નહીં.

મારા વિયોગનો શોક કરીશ નહીં. મૃત્યુ પાછળના અંધકારમાં એકલાં પ્રવાસ કરવા પ્રાણીમાત્ર નિર્માયેલાં છે. મૃત્યુ પહેલાં જ અંધકારમાં ફરવું એ મૃત્યુને માટે સજ્જ થવા જેવું છે. માયાને જૂઠો પ્રકાશ મૂકી આવા નિમિત્ત હું આ અંધકાર શોધું છું તે રજ પણ શોચનીય નથી.

હું તને નહીં ભૂલું. પ્રસંગે ફરી પ્રત્યક્ષ કે પરોક્ષ રહી જણાઈશ. હું તને છોડું, પણ હૃદય કેમ છોડશે ?

મારી શોધ કરીશ નહીં. ગંગાભાભીને આશ્વાસન આપજે – હું તેમને ભૂલી શકનાર નથી.

રહી ઓછુંવત્તું વિષય સહુ જાશે તજી મને,
તજું હું તેને તો, પ્રિય સુહૃદ, ના દોષ કંઈ એ.[1]
જશે એળે જ્યોત્સ્ના ઉડુગણ જશે, રાત્રિય જશે,
કલેન્દુ[2] *સાંજે એ નીરખી ઊગતાં આથમી જતો.*

સ્નેહથી બંધાયલો તું મને છૂટવા ન દેત જાણી સાહસ કરી છૂટું છું.

લિ. નામે સરસ્વતીચંદ્ર – બીજું શું કહું ?'

ઊંડો નિઃશ્વાસ મૂકી, કપાળે હાથ દઈ, વીલો પડી જઈ ચંદ્રકાન્ત લક્ષ્મીનંદન પરનો કાગળ વાંચવા લાગ્યો.

'પ્રિય પિતાજી,

આપને સુખનો માર્ગ હું ખુલ્લો કેરી આપું તેમાં અપરાધ તો નથી તે છતાં અપરાધ લાગે તો પિતા પાસે ક્ષમા માગતાં પુત્ર નિરાશ નહીં થાય.

ધૂર્તલાલને સૂત્રયંત્રનું સર્વ કામ આપની ઇચ્છા પ્રમાણે બતાવી કાર્યનો સમસ્ત ભાર તેમને સોંપી સર્વ પદાર્થ આપને બતાવી દીધા છે.

બ્રહ્માને ઘેર કોઈની ખોટ નથી. મારી ખોટ પડવાનું આપને કારણ નથી. ધનભાઈથી આપને સર્વ સંતોષનું કારણ મળો એ ઈશ્વરપ્રાર્થના છે. આપનું સમસ્ત દ્રવ્ય તેના કલ્યાણ અર્થે યોગ્ય લાગે તેમ રાખો. આપને હું કોઈ પ્રસંગે સાંભરી આવીશ તો એ જ મારે મન દ્રવ્ય છે.

મારે માનસિક વૈરાગ્ય લેવામાં આપની ચિત્તવૃત્તિ પ્રતિકૂળ નહીં થાય એવો નિશ્ચય થવાથી હું તે સ્વીકારું છું અને સંસારસાગરને અદૃશ્ય તળિયે જઈ બેસું છું. સંન્યસ્તારંભે કોઈને જણાવવાની જરૂર નથી લાગતી. જનાર 'જાઉં છું' કહેવા રહે એમ હોતું નથી. ગુમાનબાને આજ સુધીમાં હું નિર્દોષ છતાં મારો દોષ વસ્યો હોય તો ક્ષમા અપાવશો.

મારા જવાથી આપના રોષનું સર્વ કારણ જતું રહેશે. મારી ચિંતા કરવાનું આપને કારણ નથી. વિદ્યાચતુરના કુટુંબની પરીક્ષામાં આપ છેતરાયા એ શલ્ય આપના ચિત્તમાંથી હવે નીકળી જશે. આપની નિશ્ચિંતતા હવે અમર રહો !

પિતાજી, હવે મારી ચિંતા કરશો નહિ, મારી પાછળ ખેદ કરશો નહીં. સર્વ કોઈ મોડું-વહેલું જવાનું છે અને તે પાછું ન મળે એવું થવાનું છે. ચંદ્રબા ગઈ તેમ હું જાઉં છું. એ એક દિશામાં ગઈ, હું બીજીમાં જાઉં છું. એ સ્મરણમાંથી ખસી તેમ મને પણ ખસેડજો. સંસારમાં ડાહ્યા માણસોનો માર્ગ એ છે કે ગયેલું ન સંભારવું. પિતાજી, હવે તો

---

૧. ભર્તૃહરિ ઉપરથી. ૨. કલારૂપી ચંદ્ર : એક કળા ધરનાર ચંદ્ર.

સુખી હું તેથી કોને શું ? દુઃખી હું તેથી કોને શું ?
જગતમાં કંઈ પડ્યા જીવ, દુઃખી કંઈ, ને સુખી કંઈક !
સઉ એવા તણે કાજે ન રોતાં પાર કંઈ આવે !
કંઈ એવા તણે કાજે, પિતાજી, રોવું તે શાને ?
હું જેવા કંઈ તણે કાજે, પિતાજી, રોવું તે શાને ?
નહીં જોવું ! નહીં રોવું ! અફળ આંસુ ન ક્યમ લ્હોવું ?
ભૂલી જઈને જનારાને, રહેવું ન નંદવું શાને ?
સુખી હું તેથી કોને શું ? દુઃખી હું તેથી કોને શું ?

પિતાજી ! બીજું શું લખું ? મારા ગયાથી આપના ઘરમાં હું સિવાય કંઈ ચીજ ઓછી થઈ લાગે તો ચંદ્રકાંત આપશે. તેને કહેજો.

લિ. હવે તો આપના ચિત્તમાંથી પણ
— આપને સુખી કરવા સારુ જ — ખસી જવા ઇચ્છનાર,
સરસ્વતીચંદ્ર.'

બે કાગળો વાંચી શોકસાગરમાં પડી, માથે હાથ દઈ ચંદ્રકાંત સમુદ્રતટ પરના એક પથ્થર ઉપર બેઠો. સરસ્વતીચંદ્રના ગાડીવાળાને કહ્યું કે 'જા અને તારા મોટા શેઠને ખબર કર કે ભાઈ તો ગયા.'

ગાડીવાળો ચમક્યો : 'હેં ! ક્યાં ગયા ?'

'તે તો કોણ જાણે. જા, જઈને કહે કે કંઈક પરગામ ગયા.'

'કાગળમાં શું લખ્યું છે ?'

'એ જ.' ગાડીવાળો વિચારમાં પડી ઘોડાની લગામ લીધી અને ગાડી સાથે ચર્ની રોડ સ્ટેશન આગળનાં ઝાડો પાછળ અદૃશ્ય થઈ ગયો. ચંદ્રકાંત ઊઠ્યો, ભાડાની ગાડીમાં બેસી સ્ટેશન પર જઈ પોતે તપાસ કરી, પણ કોઈએ પત્તો ન આપ્યો. સ્ટેશન માસ્તર, ટિકિટ માસ્તર, સર્વ એની આસપાસ ગૂંચળું વળી ભરાયા, મેલ અને પેસેંજર ટ્રેનની ટિકિટોની જાવક જોઈ, પણ કાંઈ સમજાયું નહીં. નિરાશ બની ચંદ્રકાંત ઘેર ગયો. ત્યાં એકલો શયનગૃહમાં બેઠો, લેખનપીઠ (ટેબલ) પર માથું મૂકી અશ્રુપાત ખાળી ન શકાતાં તેને રોકવો છોડી દીધો, ગંગાને સમાચાર કહ્યા, એક દુઃખનાં બે ભાગિયાં થયાં અને આખરે આંસુ લોહી શું કરવું તેના વિચારમાં એ પડ્યો, અને ગંગા આગળ હૃદય ઉઘાડું કરવા માંડ્યું :

'શું કરું ? અ — હં — હં — હં ! ગયા જ ! સરસ્વતીચંદ્ર ! આ શું સૂઝ્યું ? શેઠના ઉપર રોષ ચડે પણ મારા ઉપર શું ? ગરીબ બિચારી કુમુદસુંદરીની શી વલે થશે ? હું ક્યાં શોધું ? અપ્તરંગી માણસનો ભરોસો જ નહીં — હેં ?'

વાએ વાત ચલાવી અને ઘડીમાં સર્વ સમાચાર લોકવિદિત થઈ ગયા. એટલામાં લક્ષ્મીનંદનો ગુમાસ્તો ચંદ્રકાંતને બોલાવવા આવ્યો. ચંદ્રકાંતે શેઠ ઉપરનો કાગળ ફરી વાંચી જોયો. 'આપનું સમસ્ત દ્રવ્ય તેના (ધનનંદનના) કલ્યાણઅર્થે યોગ્ય લાગે તેમ

રાખો એ શબ્દો જોયા. કાગળ શેઠને તરત તો ન જ આપવો એ વિચાર કરીને ઊઠ્યો અને શેઠને ઘેર ગયો.

ગાડીવાને શેઠને સમાચાર કહ્યા તે વખતે ગુમાન અને ધૂર્તલાલ પાસે બેઠાં હતાં. સમાચાર સાંભળી ગુમાન ઝંખવાણી પડી ગઈ અને શેઠ બેબાકળા બની ગયા. ધૂર્તલાલે ગુમાનના કાનમાં સૂચના કરી : જોજે, કાંઈ ગોટો વાળી ન થયો હોય ! – પાકો છે. ગુમાનને જોર આવ્યું ને બોલી ઊઠી, 'ઘરમાં બધી તપાસ કરાવો.' શેઠ બોલ્યા : 'ઘરમાં શાની તપાસ કરાવે ? પરગામ જાય તેની ઘરમાં શી તપાસ કરાવે ?'

'જુઓ, ભાઈ કાંઈ કીકલા નથી. આ તો બધાંને ડરાવવાને વેશ કાઢ્યો. કોણ જાણે ક્યાં ભરાઈ બેઠા હશે અને આપણી પાસે શોધાશોધ કરાવી મૂકશે. બે લાખ રૂપિયાનો ધણી નાસી જાય નહીં. ભલું હશે તો સસરાને કે વહુને મળવા ગયા હશે પણ ઘરમાં ગોટો ન ઘાલ્યો હોય તેની તપાસ પહેલી કરો. આ તો મારા ભાઈને તમે ઘાલ્યો તે કઢાવવાની યુક્તિ. પણ આપણેયે એટલું તો સમજીએ. નાકે છી ગંધાતી નથી ?'

રાતીચોળ આંખ કરી શેઠ શેઠાણીના ભણી જોઈ રહ્યા અને આખરે બોલ્યા : 'જો, આજ હું તારો નથી, હોં ! તારા પેટમાં ન બળે પણ મને તો બળે.'

આ નાટક ભજવાતું હતું અને કણકની પેઠે શેઠને કાંઈક નરમ કરી દેવામાં ગુમાન ફાવી શકી એટલામાં ચંદ્રકાંત આવ્યો.

શેઠ ઊઠ્યા અને એક એકાંત ખંડમાં ચંદ્રકાંતને લઈ ગયા. ગુમાન પાછળ આવી. શેઠે તેને બારણે કાઢી બારણે સાંકળ દઈ પાછા આવી ચંદ્રકાંત પાસે બેઠા. તેમનું હૈયું ભરાઈ આવ્યું. પુત્રના ગુણ સાંભરી આવ્યા. ધૂર્તલાલને તથા પોતાને હવાલો સોંપી દેવામાં તેણે જે ઉતાવળ કરી હતી તે સાંભરી આવી. પોતે તેને કઠણ વચન કહ્યાં હતાં એમ લાગવા અને સાલવા માંડ્યું.

'ચંદ્રકાંત ! તું બધું જાણતો હોઈશ – હા – તારા મોં ઉપરથી લાગે છે તને ખબર હશે -મને કહે – આ એને શું સૂઝ્યું ? એના વિના હું ઝેર ખાઈશ. હોં !' શેઠે ટેબલ ઉપર માથું કૂટ્યું. ચંદ્રકાંતે શેઠને ટાઢા પાડ્યા. ડોશીવાળો લેખ કેમ થયો, તે લેખ કરવામાં સરસ્વતીચંદ્રે કેવી હરકત કરી હતી અને લેખની બાબતમાં તે કેવો અજાણ્યો હતો, શેઠનાં જ વચનથી તેના મનમાં કેટલું ઓછું આવ્યું હતું, ઇત્યાદિ સર્વ વાત કહી. વાત કરતાં કરતાં સરસ્વતીચંદ્રવાળો કાગળ હવે આપવો કે નહીં તે વિચાર કર્યો. ન આપવો તે અપ્રમાણિક લાગ્યું. આપ્યા પછી પાછો માગવો તે ઠીક ન લાગ્યું, આપતાં હરકત એ કે ચિત્ત ફરી જતાં શેઠ એ કાગળને ફારગતીરૂપ ગણી દે અને વહુની રીસ અને સાસુનો સંતોષ થઈ જાય – તેનું શું કરવું એ વિચાર થયો, અંતે 'જોઈ લઈશું' કહી કાગળ શેઠના હાથમાં મૂક્યો. ભોજે લોહીના અક્ષર મોકલ્યા તે વાંચી મુંજને થયો હતો તેવો જ વિકાર કાગળ વાંચતાં શેઠને થયો. ખરી વાત જાણ્યાથી, પુત્રની નિર્મળ વૃત્તિ અનુભવ્યાથી, આંખમાંથી ખરખર આંસુ ચાલવા માંડ્યાં, ગુમાન અને ધૂર્તલાલ ઉપર તિરસ્કાર અને ધિક્કારની વૃત્તિ થઈ, અને કાગળ એક પાસે મૂકી દિન વદનથી

ચંદ્રકાંતને કહેવા લાગ્યા : 'ચંદ્રકાંત, ભાઈને બતાવ. તું જાણે છે – ગમે તે કર, ભાઈને આણ, નહીં ચાલે.' ચંદ્રકાંતે કાગળ હાથમાં લઈ લીધો અને ફાડી શેઠના દેખતાં જ ચીરા ઉરાડવા માંડ્યા અને લાંબા ચીરા કરી પાછા તેના કટકા કરતાં કરતાં બોલ્યો :

'શેઠ, મેં કહ્યું કે મને ખબર નથી તે સાચી વાત છે.' કાગળ ફડાતો શેઠે દીઠો, પણ સર્વવ્યાપારરોધી ચિત્તવિકાર મનોવ્યાપી[1] થઈ જવાથી તે વિષે વિચાર ન કર્યો, પ્રશ્ન ન પૂછ્યો. ચંદ્રકાંત ઊકળતા હૃદયમાંથી ઊભરા ઉપર ઊભરા કાઢી બાકી ન રહે એમ ડર વગર બોલવા લાગ્યો અને કાગળના ચીરા કર્યા તેમ જ શબ્દેશબ્દથી શેઠના પસ્તાતા અંતઃકરણના ચીરા કરવા લાગ્યો :

'શેઠ, આપ તો મોટા માણસ છો. પણ આપણાથી નાનાં માણસ હોય તેની ચિંતા પણ કરવી જોઈએ. પુત્રને પરણાવવા ઇચ્છો તો પરણનાર જોડું એકબીજા પર પ્રીતિ વધારી સુખી થાય તે પણ આપે ઇચ્છવું જોઈએ. નિર્મળ કુમુદસુંદરી પર આરોપ મૂકી પુત્રના હૃદયમાં કટાર ખોસ્યા જેવું કર્યું – તેની વેદના એ દંપતીને હવે કેટલી થશે તે ઈશ્વર જાણે ! વરકન્યાની પ્રીતિ વધે ને માબાપથી ન ખમાય એ તો વિપરીત જ. પણ આપ શું કરો ? ઈશ્વરનું કર્તવ્ય એવું જ. અપરમાના હાથમાં ગયેલા પિતાનો પુત્ર સુસ્થ રહ્યો સાંભળ્યો નથી. ખરી વાત છે કે છોકરાં કરતાં સ્ત્રી વધારે હોય જ. સરસ્વતીચંદ્ર કેટલો નિર્દોષ છે તે આપના મનમાં શાનું વસે ? પિતાની મારા પર પ્રીતિ નથી એ વિચારે તેને ઘેલો બનાવી મૂક્યો અને ઘર છોડી તે ગયો ! બે ઘોડાની ગાડીમાં બેસનારો, બૂટમોજાં વિના ન ચાલનારો, આપની શ્રીમંતાઈના વૈભવમાં વસનારો – તે આજ સાધારણ વેશે નિરાધાર એકલો અપ્રસિદ્ધ કોણ જાણે ક્યાં ભટકતો હશે ? સભાઓ ગજાવનાર, વિદ્વાનોનો માનીતો, મારા જેવા કેટલાક નિરાધારનો આધાર, તે આજે ક્યાં હશે ? શેઠ, એને ધ્રુવજીના જેવું થયું. અરેરે ! કુમુદસુંદરી જાણશે ત્યારે તેને શું થશે ? શેઠ, આપના ઘરમાંથી દીવો હોલાઈ ગયો. પણ આપને શું ?

'એક વાત આપને કહેવા જેવી છે. એક બાબુ અને તેની સ્ત્રીને ઘણી પ્રીતિ હતી. એકબીજાથી તેમના ચિત્ત જુદાં જ ન હતાં. તેમના ઘરમાં એક થાંભલા પર ચકલીનો માળો હતો. તેમાં ચકલોચકલી રહે અને આનંદ કરે. ચકલીએ ઈંડાં મૂક્યાં અને બચ્ચાં થયાં તેની બે જણ સહુ સંભાળ રાખે. એક દિવસ ચકલી મરી ગઈ. ચકલે બીજી ચકલી આણી. બે જણાંએ મળી બચ્ચાંને ધકેલી કાઢ્યાં અને ઊડવા સરખું પણ ન શીખેલાં બચ્ચાં જમીન પર પડી મરી જાત પણ પેલી સ્ત્રીએ ઝીલી લીધાં. તેમનો વિચાર કરી તે પોતે રોવા લાગી. બચ્ચાંને છાતીસરસાં ધરી રાખે ને રુએ.

'એટલામાં બાબુ આવ્યો. સ્ત્રીને રોવાનું કારણ પૂછ્યું. તેણે ન કહ્યું. ઘણું કર્યું ત્યારે બચ્ચાં બતાવ્યાં, તેમનો ઇતિહાસ કહ્યો અને બોલી – આ પક્ષીઓમાં બન્યું તેવું જ માણસમાં પણ કેમ ના બને ? દેહનો ભરોસો નથી અને તમારી આજ મારા પર પ્રીતિ છે પણ મારા પછી આ કુમળાં બાળકનું શું થશે તે વિચારથી મને રોવું આવે છે.

---

૧. Absorbing

ધણીએ ઘણું આશ્વાસન કર્યું પણ સ્ત્રીને વિશ્વાસ ન જ આવ્યો.

'પળેપળ જાય તેમ સ્ત્રી રોતી જાય અને આંસુ આંખમાં માય નહીં !' 'હાય, હાય ! આ બાળકનું શું થશે ?' એ જ વિચાર ભરાયો.

'આખરે ધણીએ કહ્યું કે ન કરે નારાયણ ને એવો સમય આવે તો છોકરાંને કહેજે કે આ થાંભલા આગળ મને આણી આ વાત સંભારી આપે – શું તારી પ્રીતિ ભુલાય એવી છે ?'

'દિવસ ગયા અને બાઈ ભાગ્યશાળી તે સૌભાગ્યવતી ગુજરી ગઈ. બાબુ ફરી પરણ્યો. પ્રથમની સ્ત્રીથી એક છોકરો ને એક છોકરી હતાં.

'નવી વહુએ હળવે હળવે કાન ભંભેરવા માંડ્યા. નવી તો ફરિયાદ કરે – છોકરાંનું ખોટું બોલે, પણ નમાયાં બાળક – તેમનાથી માનું ખોટું કેમ બોલાય – ફરિયાદ કેમ થાય ? આખરે નવીએ બાપને ભરવ્યો અને કહે કે આ છોકરાં ભેગાં મારાથી નહીં રહેવાય – ગમે તો એ કે ગમે તો હું.

'ખરું ! સ્ત્રી હોય એટલાં નમાયાં છોકરાં હોય ? છોકરાંનું તો ગમે તે થાઓ ! સ્ત્રી ક્યાં જાય ? બાબુએ બાળકોને બોલાવી કહ્યું કે મારે હવે તમે નહીં – બસ જાઓ.

'છોકરાંનાં મોં દયામણાં થયાં પણ દયા કોને આવે ?' 'બાપા, ક્યાં જઈએ ?' કરી વીલે મોંએ પૂછ્યું. બાપા કોના ? રાક્ષસે કહ્યું – 'મને શું પૂછો છો ? જાઓ ગમે ત્યાં. પડો ખાડામાં.'

'રોતાં રોતાં નિરાધાર છોકરાં બારણા આગળ આવ્યાં. દૈત્યને દયા ન જ આવી.

'એટલામાં છોકરી જરા ડાહીલી હતી તેને માનું કહ્યું સાંભરી આવ્યું અને ભાઈને રોતી રોતી કહે : 'ભાઈ, ચાલ, આટલું માનું કહ્યું કરીએ.' બે જણ પાછાં આવ્યાં.

'કેમ પાછાં આવ્યાં ? – જાઓ !' બાપે ઘાંટો કાઢ્યો.

'બીતી બીતી થરથરતી બાળકી બોલી : 'બાપા ! અમે જઈએ પણ માએ કહ્યું હતું કે આ વખત આવે તો બાપાને એક વાત કહેજો. તે કહીએ તો સાંભળશો ?'

'દૈત્યને દયા આવી અને સાંભળવા હા કહી.

'છોકરાંએ ચકલીની વાત અને મા રોઈ હતી તે કહી બતાવ્યું. બાપનું અંત:કરણ ઓગળ્યું. ભૂતકાળ સાંભરી આવ્યો, આપેલું વચન મન આગળ તરી આવ્યું, છોકરાંને રોતો રોતો બાઝી પડ્યો અને ઘરમાં રાખ્યાં.

'શેઠ આપને પણ આ બાબુના જેવું થયું. પણ સરસ્વતીચંદ્રને ચંદ્રલક્ષ્મીએ કાંઈ કહી મૂક્યું નથી – તે બિચારા ગયા અને મનાવાનો અવકાશ પણ તમારે નથી.

'આપના મનમાં એમ આવ્યું કે એ પૈસાને લીધે આપનો સગો છે ! હવે એ સગપણ નથી. આપ એને મન બાપ છો – આપને મન એ પુત્ર નથી. હોય, એમ જ હોય તો !

'શેઠ ! આપના ઘરમાંથી એ ગયો તેની કાંઈ ફિકર કરશો નહીં. એને સોંપેલી અને બીજી વસ્તુઓ – ઘરની – સંભાળજો. ઘરમાંથી કાંઈ ગયું લાગે તો મને કહેજો. હું ભરી આપીશ.

'શેઠજી, જાઉં છું. આપ મોટા માણસ છો. વધારે ઓછું બોલાઈ ગયું હોય તો ક્ષમા કરજો. રજા લઉં છું.'

બોલતાં બોલતાં ચંદ્રકાંતે પાઘડી પહેરી. ઊઠ્યો અને ચાલવા માંડ્યું.

શેઠે હાથ પકડી તેને બેસાડ્યો.

'ચંદ્રકાંત ! ચંદ્રકાંત ! આમ શું કરે છે ? મને એનો પત્તો આપ. તેં મારું ખસી ગયેલું કાળજું ઠેકાણે આણ્યું છે. હવે પુત્રવિયોગથી ફરી ખસશે તો પછી ઠેકાણે નહીં આવે – હોં !'

'શેઠ, ઘરમાં છે ઠેકાણે લાવનાર. હું ખરેખર કહું છું કે મને ભાઈની ખબર નથી. મને ખબર હોત તો હું આમ જવા ના દેત. હું મારી મેળે હવે એને શોધાશે એટલું શોધીશ, એના જેવો થઈને આથડીશ, મરજી પડે તે કરીશ. એમાં કોઈને શું ? આપ હવે આનંદ કરો – ઘરમાંથી કાંટો ગયો – એની કનવા કાઢી નાંખો. મારું હૈયું ભરાઈ આવ્યું છે – બસ હવે મને જવા દો.' શેઠનો હાથ તરછોડી નાંખી બારણું ફડાક ઉઘાડી ચાલતો થયો. ગુમાન બારણામાં પેઠી.

શેઠ ઘેલા જેવા બની લવતા હતા – 'દુઃખી હું તેથી કોને શું ?' 'હેં ! શું એમ જ ! શું તું દુઃખી તેનું મને કાંઈ નહીં ?' – 'દુઃખી હું તેથી કોને શું ?' 'હેં !' -'નહીં જોવું – નહીં રોવું – અફળ આંસુ ન શીદ લ્હોવું ?' 'પિતાજી, રોવું તે શાને ?' – 'ભૂલી જઈને જનારાને' 'દુઃખી હું તેથી કોને શું ?' – 'હેં – મારો જ વાંકસ્તો' 'ચંદ્રકાંત ! મારો ભાઈ મને આણી આપ' જુએ તો ચંદ્રકાંત ન મળે.

'ભાઈ, ભાઈ !'

ગુમાન પાસે આવી ઊભી – '- ભાઈ તો ગયા.' ગુમાનને દેખતાં જ શેઠ ઊઠ્યા અને એકબે લાતો એવી મૂકી કે ગઈ ગબડતી આઘે અને બારણાં ઉપર અથડાઈ પડી ગઈ. 'હાં, હાં !' કરતો ધૂર્તલાલ અને બીજાં માણસો અંદર આવ્યાં.

હાથથી વાત ગઈ જાણી ભાઈબહેન શેઠની વૃત્તિને અનુકૂળ થઈ ગયાં અને સરસ્વતીચંદ્રની શોધ બાબત શેઠની સર્વ આજ્ઞાઓ દેખીતી પળાવા લાગી. પવનના ઝપાટા આગળ નમી જઈ ઝપાટો પાછો વળતાં ઊભા થતા ઘાસની વૃત્તિ સર્વેએ અનુસરી. તરત સૌ શેઠને વશ થઈ ગયા. દિવસ જવા માંડ્યા, માણસો ઉપર માણસો શોધમાં રોકવા છતાં અને દ્રવ્યનો વ્યય નિરંકુશ થવા છતાં પત્તો ન લાગ્યો અને એવી રીતનાં ઘણાં કારણોથી શેઠ હળવે હળવે શાંત થયા અને ગુમાન નિર્ભય બનવા લાગી. શેઠે જે માણસોને મોકલતા તેમને દ્રવ્ય આપી, લાલચ આપી, સમજાવી, છેતરી, શેઠની ઇચ્છાનો અમલ કરવામાં શિથિલ કરી દેતી અને શેઠને કાને એમ જ જતું કે અદ્‌ભુત શોધ નિષ્ફળ જાય છે.

ચંદ્રકાંતે પણ શોધ કરવામાં બાકી રાખી નહીં. પોતાનો ઊભરો નરમ પડતાં શેઠ પર દયા આવી; પણ તેના ઘરનો તાલ જોઈ પોતાની જ શોધ ઉપર આધાર રાખ્યો.

એક દિવસ 'ધિ બૉમ્બે લાઈટ' વાળા બુલ્વરસાહેબની ચિઠ્ઠી ચંદ્રકાંત ઉપર આવી. તે તરત સાહેબ પાસે ગયા. એ પત્રના તંત્રી ઉપર પરદેશના પત્રો આવતા તેમાં એક પત્ર સરસ્વતીચંદ્રના અક્ષરનો હતો. બુલ્વસાહેબે એ અક્ષર ચંદ્રકાંતને બતાવ્યા. ચંદ્રકાંતે અક્ષર ઓળખ્યા, ભાષા ઓળખી, વિચાર ઓળખ્યા અને તેના હર્ષનો પાર રહ્યો નહીં. પત્ર ઉપરના પરબીડિયા પર ટપાલની છાપ હતી. છાપમાં 'સુવર્ણપુર' હતું. આ શોધ ગુપ્ત રાખવાનો સાહેબ સાથે મંત્ર કરી, ચંદ્રકાંતે જાતે સુવર્ણપુર જવાનો વિચાર કર્યો. સુવર્ણપુરના અમાત્યને અને વિદ્યાચતુરને સંબંધ હતો એટલે અમાત્ય ઉપર ભલામણ લેવા પ્રથમ રત્નનગરી જવાનું ઠરાવ્યું. ઉત્સાહના વેગમાં આંખ મીંચાઈ બંધ થાય એટલી વારમાં રત્નનગરી પહોંચ્યા જેવું લાગ્યું.

વિદ્યાચતુર અને ગુણસુંદરી બંને જણે સરસ્વતીચંદ્રના મિત્રનો ઘણો સત્કાર કર્યો; સરસ્વતીચંદ્ર બાબત ઘણી જિજ્ઞાસા અને ઘણો ખેદ બતાવ્યો. ચંદ્રકાંતે શેઠની અને ગુમાનની સર્વ વાર્તા કરી, પોતાના મિત્રનું ઉત્કૃષ્ટ હૃદયસ્નેહ અને દુઃખે ઉત્પન્ન કરેલી કવિત્વશક્તિના બળથી તાદૃશ ખડું કર્યું; અને સાંભળનાર દમ્પતી તેમાં લીન થઈ દુઃખમય બની ગયાં, સરસ્વતીચંદ્રની મનોવૃત્તિ જોઈ અદ્‌ભુત આશ્ચર્યમાં પડ્યાં, તેમના ભણી સ્નેહની ભરતી થતી અનુભવવા લાગ્યાં, અને એ સર્વ છતાં 'એમણે આમ કરવું જોઈતું ન હતું' એવું કહેવામાં આશંકા બેમાંથી એકેયે ન ધરી. વિદ્યાચતુરે કહ્યું : 'ચંદ્રકાંત, મારે કહેવું જોઈએ કે આપણી અંગ્રેજી વિદ્યામાં એક જાતનો દોષ છે અને તે એ કે માણસની વિચારશક્તિને તે ઉદ્ધત બનાવી મૂકે છે. આ ગુણ આખી પાશ્ચાત્ય[1] વિદ્યાનો છે એમ કહીએ તો પણ ચાલે. અસંતુષ્ટવૃત્તિ સર્વ પાશ્ચાત્ય પ્રવૃત્તિનું મૂળ છે, તે પ્રવૃત્તિને ઉત્પન્ન કરે છે, વધારે છે અને દૃષ્ટિમર્યાદાના જેવી ફળ પરંપરા દેખાડે છે. એ વૃત્તિથી માણસ ફળ પ્રાપ્ત કરવા ઉતાવળું બને છે અને અધીરું થાય છે. સ્વાભાવિક માર્ગે ફળ મેળવતાં વાર લાગે છે તે આ વૃત્તિને પ્રતિકૂળ થાય છે. એક જ ફળ શોધી બેસી રહેવાનું નહીં, પણ ફળ ઉપર ફળ ખોળ્યાં કરવાનાં અને તે પણ આટલી ઉતાવળથી, એટલે આ વૃત્તિવાળાં મન સટોરિયા જેવી પ્રકૃતિવાળાં થઈ જાય છે. ભૂતકાળનો અનુભવ શોધ્યા વિના, વર્તમાન સ્થિતિ જોયા વિના, આતુરમન ભવિષ્ય શોધવા નીકળે છે અને સાધન વિના ફળ ઇચ્છે છે ! વર્તમાનથી અસંતુષ્ટ ચિત્ત દૃષ્ટિ આગળ અકસ્માત ઊડતું ભવિષ્ય ઝડપે છે અને એ ભવિષ્યની પાછળ ઊભેલું ભવિષ્ય દૃષ્ટિએ અચિંત્યું પડતાં કંપારી ખાય છે. સરસ્વતીચંદ્ર આનું એક દૃષ્ટાંત છે. જુઓ એમનો જગત છોડી જગત જોવાનો રસ્તો ! જુઓ એમનો દ્રવ્ય છોડી પરાર્થ કરવાનો રસ્તો ! તેની અવસ્થા અત્યારે કેવી દયાપાત્ર થઈ હશે તે જોશો ત્યારે મારું કહ્યું સિદ્ધ થશે.

---

૧. પશ્ચિમના દેશોની.

'આજકાલના જુવાનો સહનશીલતાને દાસત્વ ગણે છે, પરવિચારને વશ થવામાં શૌર્યહીનતા ગણે છે, પોતાના તરંગ પ્રમાણે જ ચાલવાની સ્વતંત્રતા શોધે છે, મનની વાત બહાર કાઢવામાં અને સાકાર કરવામાં વીરત્વ માને છે. અનુભવને હસે છે. નિવૃત્તિને ધિક્કારે છે અને વૃદ્ધાચારને ક્ષુદ્ર કલ્પે છે. ઘણાક પિતાઓ લક્ષ્મીનંદન પેઠે બોલતા હશે, પણ તેટલા ઉપરથી આ પ્રમાણે કરાર તો તમારા મિત્રને જ દીઠા. ખરેખર, મૂર્ખમાં મૂર્ખ માણસો વચ્ચે ચાસ ચસાય નહીં એમ રાખી, તીખા, અભિમાની, અને દુષ્ટ ઉપરીના હાથ નીચે બે વર્ષ નોકરી કરવી પડે, દુષ્ટ વચન સાંખવાં પડે, અને ટૂંકામાં દાસત્વનો અનુભવ થાય તો જ તમારાં મુંબઈગરાં માણસો ઠેકાણે આવે ! આવા દાસત્વમાં કાંઈ દોષ નથી એમ નથી, પણ પારકાં માણસોને, અનુભવને, અને સ્થિતિને વશ કેમ રહેવું, પોતાના મનની વૃત્તિને પરવશ કેમ રાખવી – એ શીખવું પણ આવશ્યક છે.'

સ્વતંત્ર પ્રકૃતિનો ચંદ્રકાંત આ અનુભવનું અભિમાન જોઈ રહે એવો ન હતો. પરંતુ મિત્રની શોધ કરવામાં વિદ્યાચતુરની સહાયતાની જરૂર હતી; એ પોતાના બળેલા હૃદયની દાઝ કાઢે છે એ ભાન હતું; ઇત્યાદિ ઘણાંક કારણોએ ચંદ્રકાંતને પરવશતાનો ધર્મ શીખવ્યો અને એના પીસેલા ઓઠને સમો કર્યો. મિત્રની શોધ કરવાની જરૂર ન હોત તો તો ચંદ્રકાંત વિદ્યાચતુરને ઉત્તર આપત જ – સરસ્વતીચંદ્રને મૂર્ખ લેખવાનો પ્રયત્ન ઇન્દ્ર ઊતરીને કરવા જાય તો તે ચંદ્રકાંત સહી શકે તેમ ન હતું. પણ મિત્રસંયોગની આતુરતાએ આ સહનશક્તિ ઉત્પન્ન કરી.

વળી વિદ્યાચતુરે કહ્યું : 'ચંદ્રકાંત, થનાર તે થયું. હવે દાઝ્યા ઉપર ડામ દેવા યોગ્ય નથી. હવે તો તમે એમને શોધી કાઢો. આ સાહસથી સરસ્વતીચંદ્ર શીખશે અને તેમનું કાળજું ઠેકાણે આવશે. મારા રાજ્યમાં મુખ્ય ધર્માધિકારીની જગા બેચાર માસમાં ખાલી પડશે ત્યાં એમનો જોગ થઈ શકશે. મારી કુસુમનો વિવાહ હજી કંઈ કર્યો નથી અને એમને દેવા હું બહુ ખુશી છું. એ દ્રવ્યહીન હશે તેની મારા મનમાં ચિંતા નથી. પણ આટલી શરત તો ખરી કે એમણે કંઈ પણ ઉદ્યોગમાં પડવું જોઈએ. ઇચ્છા હશે તો તો હું ઉદ્યોગમાં પાડીશ. પણ આમ આથડ્યાં કરે તો તો મારાથી કાંઈ ન થાય.'

ચંદ્રકાંત ક્રોધને દાબી રાખવા વ્યર્થ પ્રયત્ન કરી બોલ્યો : 'પ્રધાનજી, આપનો બહુ ઉપકાર માનું છું, પણ જે શાણપણ આપ ઇચ્છો છો એ મારા મિત્રમાં આવે એમ નથી – તેમાં આપની શરત પાળવાને સારુ તો આવતું હોય તોયે ન આવે. કુસુમસુંદરીનો હાથ મેળવવા સારુ એ કાંઈ પણ શરત પાળે ને દહાડો વળે તે માનવું નહીં. દુઃખ એને નરમ કરશે એ હું ધારતો નથી. આપ જેને ફાટેલું મગજ કહો છો તેવું એનું મગજ વધારે દુઃખથી વધારે ફાટેલું થશે. વાસ્તે આપને જે બીજો વિચાર કરવો હોય તે ખુશીથી કરવો. આપની ઇચ્છેલી યોગ્યતા એનામાં નહીં આવે એ હું ખાતરીથી કહું છું. મારે તો માત્ર એમને શોધવામાં આપની સહાયતા જોઈએ છે તે આપી શકો તો કૃપા; ન આપો તો તેમ કરવા સ્વતંત્ર છો. આજ સાંજે મારે નીકળવું જોઈએ.

ચંદ્રકાંત નિર્ધન સ્થિતિમાં ઊછર્યો હતો, પણ પથ્થરની ભૂમિમાં રસ્તો કરી કેટલાક છોડ ઊગી નીકળે છે તેમ આપત્તિઓને ન ગણી એણે પોતાનો ઉન્નત માર્ગ કરી દીધો હતો. પોતાના ઉપર પડેલા નિર્ધનતા રૂપી પથ્થરને ફાડી પરાક્રમથી ઊંચો ઊગ્યો હતો. તેને આશ્રયમાં આશ્રય સરસ્વતીચંદ્રનો હતો અને તે આશ્રય નાનોસૂનો ન હતો, પરંતુ સરસ્વતીચંદ્ર પોતાની મેળે જ સહાયભૂત થઈ પડે ત્યારે જ તેનો આશ્રય ચંદ્રકાંત સ્વીકારતો. ચંદ્રકાંતે કાંઈ માગ્યું છે એ વારો આવ્યો ન હતો. દુઃખ ખમી, હરકત ભોગવી, બેસી રહેવું એ હા, પણ ચંદ્રકાંતનો આત્માભિમાની ચિત્તોદ્રેક નમ્યું આપે તેની ના હતી. ધનાઢ્ય અને પોતાનાથી વધારે વિદ્વાન ઉપકારક મિત્ર પાસે તેની મિથ્યાપ્રશંસા (ખુશામત) કરવી તો શું પણ પ્રિય વચન કહેવું તે પણ તે સમજતો ન હતો. આ નિઃસ્પૃહી સ્વતંત્રતાને લીધે સરસ્વતીચંદ્રની તેના પર અનુપમ પ્રીતિ થઈ હતી. પરંતુ વિદ્વાન અને ઉચ્ચ પદવીએ પહોંચેલા પણ દાસત્વના જ સંસ્કારવાળા વિદ્યાચતુરને આ સર્વ અપરિચિત હતું. ઈશ્વરના તરફથી જેમાં દોષ ન આવી જતો હોય એવા વિષયમાં મોટાંનું મન રાખવું એ તે આવશ્યક ગણતો હતો. પરવૃત્તિનું અનુસરણ કરવું અને લોકાચારથી વિરુદ્ધ ન દેખાવું એ કળાઓ તે સંપાદ્ય ગણતો હતો. પોતે પણ ઉચ્ચ પદવી પર હતો : એટલે અનુકૂળ ઉત્તર જ સાંભળવાનો અભ્યાસ હતો, ઇચ્છા દર્શાવતામાં જ તેને આજ્ઞા ગણી અનુસરનાર વર્ગ જ એની દૃષ્ટિમર્યાદાને ભરી રાખતો, અને ઉઘાડી આત્મપ્રશંસા પોતે થવા ન દેતો તોપણ પર પ્રશંસાના પ્રવીણ અને પ્રધાનની પ્રીતિ ઇચ્છનાર અધિકારીઓ, આ ગુણ તમારો છે અને તે આવો સારો છે,' એમ ઉઘાડું કહેવાની રીત છોડી દઈ, પ્રધાનને પોતાના કયા ગુણનું ભાન છે એ શોધી કાઢી, એકલા તે ગુણની પ્રશંસા કરતા, પ્રધાને કરેલાં કંઈ કંઈ કાર્યોમાં દક્ષતા અને અપૂર્વતા બતાવી આપતા, અને પ્રધાનનાથી ઊલટી રીતિએ ચાલનારને હસી કાઢતા. પ્રશંસાના કરતાં સર્વની અસર વધારે થતી અને સાવધાન છતાં પ્રધાન ભૂલ ખાઈ ઘણી વાર એમ કલ્પતો કે મારી બુદ્ધિ સર્વમાન્ય છે. આવા આવા સંસ્કારોના અભ્યાસીને ચંદ્રકાંત જેવો ઉત્તર આપનાર મળતાં નવીનતા લાગી, મૂર્ખતા પ્રત્યક્ષ દેખાઈ, ઉદ્ધતતા મૂર્તિમતી થઈ જણાઈ, અને બાલિશતા અને અવિનીતતાના અવતારનું દર્શન થયા જેવું થયું. પણ એનો ઉપાય ન હતો. ચંદ્રકાંત પોતાના હાથ નીચેનો માણસ ન હતો. 'એને શું કરવું ? શું કહેવું ? કહેવું તોયે નિરર્થક ! હશે ! આપણે શું ? કોઈ વખત ખત્તા ખાશે ત્યારે ઘણોયે ઠેકાણે આવશે.–

उपदेशो न दातव्यो यादृशे तादृशे नरे ।
पश्य वानरमूर्खेण सुगृही निर्गृही कृता ।।

એ વિચાર કરી શાંત પડી મનમાં પુષ્કળ હસ્યો. 'આની સાથે શું બોલવું ?' એમ જ લાગ્યું. આ મુંબઈગરી માંકડાની જાત ! તે વળી કાંઈ મોભે ચડી ! એને તો છંછેડવી જ નહીં. પેલા પારસીની આટલી આગતાસ્વાગતા કરી ત્યારે મૂર્ખે બધી ખાનગી વાતચીત પણ વર્તમાનપત્રમાં છપાવી – એ અને આ બેયે જાતભાઈ જ ! જગતને શિખામણ આપવી એ કાંઈ મારું કામ નથી.' જાતિસ્વભાવ ભૂલી રાજકીય વ્યવહારી

બે વસમાં વેણ કહ્યાં હતાં તેનો ઉતાર કરવા લાગ્યો – તે પાછો પોતાની પ્રકૃતિ પર આવ્યો અને હૃદય ઢાંકી જીભવતે અમૃત લ્હાવા લાગ્યો :

'ચંદ્રકાંત, તમે ખોટું ન લગાડશો. તમારા મિત્ર તે મારા પણ એક વાર સંબંધી હતા અને હજી પણ મારું ચિત્ત તેમને વાસ્તે બળે છે. પણ આટલું તો તમે પણ સ્વીકારશો કે એમણે છેક આમ કરવું જોઈતું ન હતું. હશે ! ઈશ્વરેચ્છા આગળ એ શું કરે ! તમે એમને પાછા મળો તોપણ હવે એ તમારું કહ્યું માની નહીં શકે અને મારો સંદેશો પહોંચાડશો તો કાંઈક એમને અસર થશે જાણીને મેં તમને કહ્યું; પણ એમનો સ્વભાવ તમે વધારે સારી રીતે જાણો, માટે યોગ્ય લાગે તે ખુશીથી કરવું. સાંજસોરી સૌ વ્યવસ્થા થશે.'

તોફાની સમુદ્રતરંગ ઉપર નૌકાપતિએ તેલ ઢોળ્યું કે તરત જ તરંગ શાંત પડ્યા અને તે ઉપર નૌકા નિરાંતે સરવા લાગી. ચંદ્રકાંત ધીરો પડ્યો. આવે સમયે મિત્ર પર થયેલી ટીકા ન સંખાઈ તેથી વધારે ઓછું બોલાયું તેની પ્રધાન પાસે ક્ષમા માગી. તે વિજ્ઞપ્તિને પોતે સ્વીકારે છે કે નહીં તે જણાવવાની જરૂર ન લાગી હોય, તત્ત્વત: ઉત્તર દેવો ન હોય, અને સામો માણસ તે ન કળી જતાં શાંત પડે એવા ઉત્તર સહેજ વિષયમાં પણ આપવાના પરિચયવાળો શબ્દવ્યવહારી હસ્યો અને બોલ્યો : 'કાંઈ હરકત નહીં, એમાં ક્ષમા શાની માગો છો ?' નિ:સ્પૃહી ચિત્તમાં આ ધ્વનિ જવા પણ ન પામ્યો; પ્રતિધ્વનિરૂપે પાછો ઊછળ્યો પણ નહીં; ચિત્તની બહાર કંઈક ખૂણેખાંચરે કોણ જાણે ક્યાં ગરબડતો ગરબડતો છાનોમાનો સરી ગયો. સંધ્યાકાળે એક મોટા સિગરામમાં બેસી ચંદ્રકાંત નીકળ્યો અને તેમાં સૂતો સૂતો મિત્રના વિચાર કરતો કરતો સુવર્ણપુર ભણીને પન્થે વળ્યો.

નવીનચંદ્રનું નામ બુલ્વરસાહેબ પર આવેલા પત્રો પર હતું પણ નવીનચંદ્ર તે સરસ્વતીચંદ્ર જ હશે કે નહીં તેની ખાતરી ન હતી; નવીનચંદ્રના બાપનું નામ ખબર ન હતું. તેનું સરનામું ખબર ન હતું; તે છતાં હશે તો કાગળ આથડતો આથડતો પહોંચશે કરી એક કાગળ લખ્યો. તે જ નવીનચંદ્રને પહોંચ્યો અને તે જ કુમુદસુંદરીના હાથમાં આવ્યો હતો.

ચંદ્રકાંતની વાતો નાની કુસુમસુંદરીએ માબાપની પાછળ બેસી છાનીમાની સાંભળી લીધી હતી અને ચંદ્રકાંતના શબ્દેશબ્દ બાળક મેધાવિનીએ બેચાર પત્રો ઉપર ચીતરી કાઢ્યા હતા. ટપાલમાં જાય તો પ્રમાદધનના હાથમાં જાય માટે સંગાથ શોધી વનલીલા દ્વારા પત્રરાશિ પહોંચડાવ્યો હતો.

વાંચનાર ! હવે તારી સ્મરણશક્તિની કમાન જરીક ફેરવ. સુવર્ણપુરનો સંસાર ભૂલી સરસ્વતીચંદ્રનો સંસાર જોવા આપણે ઘડીક મુંબઈ અને રત્નનગરીનાં સ્વપ્ન જોયાં. હવે જાગ અને પાછો સુવર્ણપુરના સંસારમાં આવ.

ભૂપસિંહના ભવ્ય દરબારમાં ભજવાયેલા – કલ્પના ભરી નાંખનાર – નાટકનો સૂત્રધાર નવા ભભકાથી ઘેર આવ્યો; તેની મેડીના પ્રધાનખંડમાં અધિકારીવર્ગ પ્રથમ જ ભીડ મચાવી થનાર કારભારી – ઊગતા સૂર્ય – નો સત્કાર કરવા તરવરતા

હતા; એકાંત હીંચકા પર બેસી રંક સૌભાગ્યદેવી એકલી એકલી પતિસંપત્તિએ આણેલા આનંદના ઉપરાઉપરી આવતા ઊભરાથી. ઊભરાતી મલકાતી દ્વારમાં પેસતા પતિ સાથે તારામૈત્રક રચી ગૃહકાર્યમાં ભળી; ઉન્મત્ત અલકકિશોરી મોટા સખીમંડળ વચ્ચે પાટ ઉપર બેસી પિતાના દોરનું અનુકરણ કરતી હોય તેમ તડકાઘડાકા કરતી હતી અને વાર્તાયુદ્ધમાં ગાજતી હતી – તે સમયે કુમુદસુંદરી પોતાની મેડીમાં એકલી બેઠી બેઠી બહેનનો પત્ર વાંચી રોયા વગર આંસુ સારતી હતી તે ચિત્ર, વાંચનાર, હવે પાછું દૃષ્ટિ આગળ ખડું કર. એક સ્વપ્નમાંથી બીજા સ્વપ્નમાં – જાગ્રત અવસ્થામાં પણ – એકાએક સંક્રાન્ત થવું એ – ઓ સંસારના પ્રવાસી ! – તને પરિચિત છે જ.

પ્રથમ બહેનનો કાગળ વાંચ્યો. વાંચતાં વાંચતાં મુગ્ધા ગળગળી થઈ ગઈ.

'શું, પ્રિય ચંદ્ર – આ બધું મારે સારુ સોસવું પડ્યું ? – શું તમને હવે પ્રિય કહી શકું નહીં ? મૃતપત્નીને સંભારનાર પતિ શું મરનારીને પ્રિય નહીં કહેતો હોય ? તમે મારા વીતી ગયા ભવમાં પ્રિય હતા – ઈશ્વરને પ્રિય કહું છું – પિતાને પ્રિય કહું છું તેમ સરસ્વતીચંદ્રને પ્રિય કહેતાં શો બાધ ? હવે તે મારા પતિ નથી; હવે મારું શરીર મારા પતિને જ સોંપ્યું છે. મનમાં પણ પતિ જ પતિ છે પરંતુ હું ઈશ્વર, માતાપિતા, અને સ્નેહીવર્ગને પ્રિય કહી તેમનું રટણ કરવું તે અયોગ્ય ન હોય તો, સરસ્વતીચંદ્ર, તમારું રટણ કરું તેમાં અયોગ્ય શું ? મારે સારુ તમે આટલું ખમો છો – એક સમય આવો સંબંધ હતો' – એમ વિચાર કરતી કરતી પાછો કાગળ વાંચવા લાગી. પ્રેમબંધનની જાળમાં ચિત્તવૃત્તિ સરસ્વતીચંદ્ર પાછળ કરોળિયા પેઠે દોડંદોડા કરવા લાગી, આંસુ ખાળ્યાં રહ્યાં નહીં, ટપક ટપક થવા લાગ્યાં, અને પત્ર અર્ધો ભીનો થયો. આખરે ટેબલ પર માથું મૂકી પુષ્કળ રોઈ.

કુસુમસુંદરીના કાગળનો અંતભાગ આવ્યો અને ત્યાં આગળ એણે સમાચાર લખ્યા હતા કે ચંદ્રકાંત સરસ્વતીચંદ્રની શોધ કરવા બુદ્ધિધન ઉપર વિદ્યાચતુરનો કાગળ લઈ આવે છે. ગુણસુંદરી (કુમુદસુંદરીની મા) લીલાપુર પાસે આવેલા ભદ્રેશ્વર મહાદેવની યાત્રા કરવા જનાર છે અને તે પ્રસંગે 'તને તેડવા મોકલશે માટે તારે સૌની રજા લઈ તૈયાર થઈ રહેવું.' એ સમાચાર પણ આ કાગળમાં હતા. ઉભય સમાચારથી બાળકીના મનમાં કંઈ કંઈ વિચારો થવા લાગ્યા અને વિચારે આંસુ વિસરાવ્યાં.

ચંદ્રકાંતે નવીનચંદ્ર ઉપર કાગળ લખ્યો હતો તે વિચિત્ર હતો. અંગ્રેજીમાં હતો :
'દુઃખી સંસાર : તિથિ, દિવસ ને રાત્રિ સરખાં જ.

પ્રિય ચંદ્ર,

તારે તો ચંદ્રકાંત વિના ચાલે છે પણ ચંદ્રકાંતને તારા વિના નથી ચાલતું. ચંદ્રકાંતને મૂકી ચંદ્ર પ્રતિલોમ[1] દેશમાં સંતાઈ જાય તોપણ કંઈ કંઈ ક્રિયા દ્વારા ચંદ્ર જણાઈ જાય છે. મેં તારો અપરાધ કર્યો ન હતો – મારો ત્યાગ કર્યો તે કામ નિર્દય થયું. તારી પ્રામાણિકતા કેટલી જળવાઈ તે પણ જોવાનું છે – રાત્રે શું કહ્યું હતું અને

૧. વિપરીત ભૂગોળાર્ધ – The Antipodes

પ્રભાતે શું કર્યું ? ઈશ્વરેચ્છા. પણ હજીયે કંઈ કરતાં કૃપા કર, દર્શનનો – પત્રનો – કાંઈ માર્ગ કાઢ. ભાગ્યની સાથે મારે ઘણી લડાઈઓ થઈ છે અને તેમાં મને જિતાડનાર તું જ હતો. પણ હવે તો હરાવનાર તું બન્યો.

તારા વિનાનું ભાગ્ય એ જ દુર્ભાગ્ય.

*त्वया सह न यः *** दिपसः स विध्यं सताम् ।*
प्रमोदमृगतृष्णिकां धिगरपरत्र या मानुषे ।।

એ મકરન્દની દશા ઉપરથી મારી દશા કલ્પજે – અરરરર ! નિર્દય – તે બધાંની સાથે નિર્દય !

પિતાની દયા નહીં, મિત્રની દયા નહીં, કોમળ અંતઃકરણવાળીની દયા નહીં – આ શી નિર્દયતા !

હશે. તું નિર્દય થઈશ પણ તારું અંતઃકરણ નિર્દય થઈ શકનાર નથી. દૃષ્ટાન્ત – જેનો ત્યાગ કર્યો તેનાં જ દર્શન કરવા તું ગયો હોય એમ મને લાગે છે. હવે પશ્ચાત્તાપ કરજે.

દયા અને નિર્દયતા, પંડિતતા અને મૂર્ખતા, મૃદુતા અને કઠિનતા, રસિકતા અને વૈરાગ્ય, એવા કંઈ કંઈ પરસ્પરવિરોધી ગુણો કોઈનામાં ભેગા રહેતા હોય તો તે તારામાં રહે છે.

પણ હરકત નહીં. છેલ્લી કૃપા એટલી કરજે કે તું છે ત્યાંનો ત્યાં જ થોડા દિવસ રહેજે. પછી તું સ્વતંત્ર છે. તારી પાછળ આથડવા સરજેલો જીવ તો આથડશે જ.

તારા દર્શનનો ઉત્સુક –

ક્યાં તું તેને ઓળખે એમ નથી ?'

આ કાગળ વાંચી કુમુદસુંદરીનું હૃદય પાછું ભરાઈ આવ્યું, પણ એટલામાં નીચેથી જમવાનું તેડું આવ્યું. આંખો લોહી સાવધાન થઈ કાગળ પોતાના કબાટમાં લૂગડામાં વચાળે મૂકી, સજ્જ થઈ નીચે ગઈ. દાદર પર ઊતરતાં ચિત્તે ગાયું :

'જોયું જોયું જગત બધું આજ, કે સર્વ નકામું રે.'

મેઘધનુષ્યના રંગો પેઠે ચિત્તવૃત્તિઓનું આયુષ્ય ટૂંકું હોય છે. પુરુષવર્ગ જમી રહ્યો હતો. સ્ત્રીવર્ગ જેટલો ભરાયો હતો તે સર્વને અત્રે જ જમવાનો અલકિકશોરીએ આગ્રહ કર્યો અને તે આજ્ઞા એટલે સુધી પળાઈ કે જમેલાંને પણ ફરી જમવાનું સ્વીકારવું પડ્યું. આ સર્વ ઉત્સવકાર્યમાં ભળી જતાં કુમુદસુંદરીનું ચિત્ત ક્ષણવાર પાછું ઠેકાણે આવ્યું અને ઉત્સવ -સંસારી થયું.

સૌભાગ્યદેવીને બુદ્ધિધનની થાળી, અલકકિશોરીને વિદુરપ્રસાદની થાળી, કુમુદસુંદરીને પ્રમાદધનની થાળી, વૃદ્ધ જમનાકાકીને દયાશંકરકાકાની થાળી, – એમ જે જે સૌભાગ્યવતીને પોતપોતાના પતિઓવાળી થાળીઓમાં જમવાનાં સૌભાગ્ય તૈયાર જ હતાં તેમને વાસ્તે તો કાંઈ ગોઠવણની જરૂર ન હતી. બીજું જે વિશેષ મંડળ

જમનાર હતું તેનાં ઠામ ગોઠવવાની ધામધૂમ ચાલી રહી હતી. તે ચાલે છે તેટલા અરસામાં પ્રસંગને અનુસરતી એક ગરબીની કેટલીક કડીઓ વનલીલાએ જોડી કાઢી સૌભાગ્યદેવીને બતાવી અને અલકકિશોરીએ સૌની આગળ તે ગાઈ બતાવવાની આજ્ઞા કરી. 'ભણેલી ભાભીને તે ગમે તો જ તે ગરબી ખરી' કરી કુમુદસુંદરીને બોલાવી હતી. કુમુદસુંદરી આવી કે સૌ ખસી ગયાં અને તેને માર્ગ આપ્યો. પાટ ઉપર વચ્ચોવચ નાજુક કુમુદસુંદરી બેઠી અને ગરબીવાળો કાગળ લીધો. તેને એક ખભે હાથ મૂકી જાજરમાન અલકકિશોરી અને બીજે ખભે હાથ મૂકી ફળજિજ્ઞાસુ વનલીલા બેઠી અને ત્રણે જણની આંખો કુમુદસુંદરીના હાથમાંના કાગળમાં નદીઓ પેઠે સંગત થઈ. સર્વ સખીઓનું ટોળું આસપાસ પાટ ઉપર તથા નીચે ગૂંચળું વળી ભરાયું. સૌભાગ્યદેવી અને જમનાકાકી પતિઓવાળા પાટલા ઉપર બેસી તેમના ભણી આંખકાન માંડી રહ્યાં, રસોઇયો પણ પળવાર ઊમરા ઉપર હાથમાં થાળી લઈ અર્ધો વળેલો ઊંચું જોઈ રહ્યો. ત્રણેનું ગાન ઘણે જ ઝીણે અને ધીમે પણ કોમળ સ્વરે કિન્નર કંઠોમાંથી નીકળવા લાગ્યું :

'ઈશ્વરના ઘરના ખેલ જન શું કરશે રે ?
પ્રભુ પૂરે જેવું તે તેવા દીપ બળશે રે. ૧
વહી ગયા તે દુઃખના દિન, સુખના આવ્યા રે;
દીન જનને દેતા ક્લેશ દુષ્ટ ન ફાવ્યા રે ! ૨
ફાવ્યો શઠ તે અંતે નહીં જ, છક્કડ ખાધી રે;
બુદ્ધિબળમાં[1] મા'ત, અધર્મ ! તુજને આપી રે. ૩
રૂડો સુવર્ણપુરનો રાજ નીવડ્યો જાગતો રે;
એનો જુગજુગ તપજો પ્રતાપ, અમોને છાજજો રે ! ૪
વનલીલા કહે જોડી હાથ – ઓ દીનબંધુ રે !
આવા સુખનું સોણું[2] સદૈવ રાખજો સંધુ રે.' ૫

ગવાઈ રહેતા સુધી સર્વ શાંત એક ચિત્ત હતાં. ગવાઈ રહ્યું કે સૌની આંખો કુમુદસુંદરી પર વળી. 'ઠીક જોડાયું છે' એટલા શબ્દ આનદંભર સુંદરીના મુખમાંથી નીકળતાં સર્વ ઊઠ્યાં, વાતો કરતાં કરતાં પાટલા ભણી ગયાં, એકે 'કડીઓ ઠીક બેસતી આવી છે,' કહ્યું, બીજી બોલી 'ના, અર્થ પણ જુગતેજુગતો છે.' એક જણી વનલીલા પાસે જઈ પૂછવા લાગી –અલી – બુદ્ધિબળમાં મા'ત આપી – એ કડીનો અર્થ શો ?' વનલીલા ચારે પાસ ઉત્સાહભેર ખેંચાવા લાગી અને આખરે અલકકિશોરીએ એને ગળે બાઝી ખેંચી લઈ જઈ પોતાની જોડેના પાટલા ઉપર બેસાડી. પાટ ખાલી થઈ ગઈ. પાટલા રોકાઈ ગયા, અને સર્વનાં મુખ ભોજન કરતાં છતાં વિનોદવાર્તાની ક્રિયાનું જ ભાન ધરવા લાગ્યાં. તત્ક્ષણજન્ય વર્તમાનના તેજમાં ત્રિકાળસિદ્ધ પદાર્થ એમ જ ભૂલી જવાય છે.

---

૧. શેતરંજ ૨. સ્વપ્ન

પ્રકરણ ૧૬

બુદ્ધિધન અને સૌભાગ્યદેવી

કુમુદસુંદરી નીચે આવી તે પહેલાં સર્વ પુરુષવર્ગ જમી મેડીએ ચડ્યો અને પ્રધાન ખંડમાં ઊભરાયો. બુદ્ધિધન હરતોફરતો તેણી પાસ સર્વ દૃષ્ટિઓ જતી અને તે જેની સાથે વાત કરે કે બોલે અથવા જેના સામું જુએ તે પોતાને ભાગ્યશાળી માનવા લાગ્યા. વિદુરપ્રસાદ પાનનાં બીડાં વહેંચવા લાગ્યો. પ્રમાદધન હસતો હસતો હેરાફેરા કરવા લાગ્યો, પોતાના મિત્રોનો સર્વથી અધિક સત્કાર કરવા લાગ્યો, આરામ-આસન પર પડી કંઈ કંઈ હુકમો કરવા લાગ્યો અને કંઈ કંઈ ગપાટા મારવા માંડ્યો. નવીનચંદ્ર કંઈક જવાના વિચારમાં અને કંઈક આ નવો સંસાર જોવામાં પડ્યો હતો અને એક ખૂણામાં ગાદી ઉપર પડ્યો પડ્યો સર્વ ચિત્રની છબી મનમાં પાડતો હતો.

અંતે બે વાગ્યા અને સર્વ મંડળ વેરાવા માંડ્યું. થાક્યોપાક્યો અને ભારે જમણ જમેલો બુદ્ધિધન ઘડીક પોતાના ખંડમાં વિરામ પામવા ગયો અને પ્રમાદધન પોતાના ખંડમાં ગયો. નવીનચંદ્ર ગાદી ઉપર નિદ્રાવશ થઈ ગયો.

દરબાર ભરવાનો સમય તે જ દિવસે પાંચનો બદલી બીજે દિવસે પ્રાત:કાળનો કર્યો હતો. અને સાંજે તથા રાત્રે માત્ર ખાનગી મંડળ એકાંતમાં સંમન્ત્ર કરવા ભરાવાનું હતું. પ્રમાદધન અને તર્કપ્રસાદે સિદ્ધસાધકનો સંબંધ દેખાડી – ચારેક વાગ્યે લીલાપુર જવું અને થયેલા વર્તમાનના સમાચાર કહી તથા થનાર ગોઠવણ બાબત સાહેબની અનુમતિ લઈ પ્રાત:કાળના દરબાર પહેલાં પાછા આવવું એમ ઠરાવ હતો.

રામભાઉએ તર્કપ્રસાદ સાથે બુદ્ધિધન ઉપર કેટલીક અયોગ્ય માગણીવાળો સંદેશો મોકલ્યો હતો અને તે પ્રમાણે અનુવર્તન નહીં થાય તો સાહેબને ઊંધુંચત્તું ભરાવવાની ધમકી આપી હતી. દરબારનો સમય બદલવાનું કારણ આ નવી ચિંતા હતી.

બુદ્ધિધન પોતાના ખંડમાં ગયો તો સૌભાગ્યદેવી ઊભેલી. સર્વ ચિંતા તે ઘડીક ભૂલી ગયો. દેવીનો તેણે હાથ ઝાલ્યો અને આજનો દિવસ કેમ ગાળ્યો એ ખબર પૂછી. દેવીએ નીચું જોયું – ઉત્તર દીધો નહીં. અમાત્ય બોલ્યો : 'આજનો દિવસ ઉત્સવનો છે અને કાલ પણ ઈશ્વર કરશે તો આજના જેવી જ જશે. દેવી, હું માંદો માંદો બક્યો હતો તે સાંભરે છે ? કાલ પોશાક મળ્યા પછી પ્રથમ મારે દયાશંકરકાકાને પગે લાગવું છે. માતુશ્રીને ઠેકાણે કે પિતાને ઠેકાણે હવે એ જ છે.' દેવી ખુશી થઈ.

'લીલાપુરમાં આપણે રહેતાં હતાં અને નિર્ધન હતાં ત્યારે આપણે બારીએ બેઠાં હતાં અને મડમ સાહેબ મેનામાં બેસી જતાં હતાં તે જોઈ તેં શું કહ્યું હતું તે સાંભરે છે ? મેં એક મેનો તારે સારું છાનોમાનો તૈયાર કરાવી મૂક્યો છે. કાલથી તારે રોજ એમાં બેસી પ્રાત:કાળે રાજેશ્વરનાં દર્શન કરી આવવાં. આજનો દિવસ એ એમના જીર્ણોદ્ધારનો પ્રતાપ.'

દેવી આનંદનિસરણી પર પગથિયું ચડી : 'અલક કહેતી હતી કે કુમુદસુંદરીએ માળી પાસે મહાદેવના બાગની શોભા અહુણાં અહુણાંમાં બહુ વધરાવી છે.'

'આપણે બીજું ખરચ પણ કરવું છે. કુમુદે સમજે છે ઠીક – એમની અને અલકની ઇચ્છા પ્રમાણે સૌ કરાવવું.'

'હાસ્તો. ભોગવૈભવ તો બાળકના જ કની !'

આમ દંપતી પરસ્પર આનંદ વધારતાં હતાં અને આનંદની પરિસીમા આવવાની હોય તેમ બુદ્ધિધન તેના ભણી સ્નિગ્ધ લોચનભર્યો જોઈ રહ્યો હતો એવામાં દેવીનાં અંગ ઉપરથી જ કળી ગયો કે મારા કુળમાં વૃદ્ધિ થવાનો સંભવ છે – દેવીની લજ્જા ઉપરથી જ આ વિષે તેની ખાતરી થઈ. આટલાં મોટાં સપુત્ર થવા યોગ્ય બાળકોની દૃષ્ટિ આગળ આ ગુપ્તિનો પ્રકાશ અતિશય લજ્જાકર થશે એ વિચારે દેવીના આનંદમાં રમણીય અમૂંઝણ ભેળવી આર્યપત્નીએ રમણીય કારણભરી રમણીય ઇચ્છા દર્શાવી અને પત્નીવ્રત આર્યે સ્વીકારી કે 'હવેથી ઘરને વન ગણી વાનપ્રસ્થધર્મ જ પાળવો ! ગૃહસ્થાશ્રમ યુવાન બાળકોને જ સોંપી દેવો !' આ ઇચ્છાનો સ્વીકાર થતાં સૌભાગ્યદેવી આનંદના શિખર પર ચડી.[1] અર્થ માત્ર પુરુષાર્થ જ છે, પણ કામધર્મ અને મોક્ષ સ્ત્રી પુરુષ ઉભયને અર્થે છે. સૌભાગ્યદેવીનો કામાર્થ પૂરો થયો – કન્યાવસ્થામાંથી મુગ્ધાવસ્થામાં આવતાં તેના મનમાં રમ્ય ઉલ્લાસ થયો હતો – તેમ આજ યુવાવસ્થાના રમણીય બંધનમાંથી છૂટી પશ્ચિમાવસ્થાના પવિત્ર ધર્મબંધનમાં તે હોંશભરી સંક્રાંત થઈ. મોક્ષનો વિચાર નિરાળો કરવો પડે એ કંઈ તેને ન હતું. પતિ એ જ મોક્ષ; આ અવતારમાં, આવતા અવતારમાં; પ્રત્યક્ષ જગતમાં, પરોક્ષ સ્વર્ગમાં; 'ક્યાં' તે વિચારની અગત્ય શી ? – સર્વત્ર ધર્માર્થકામમોક્ષમાં પતિ પ્રવાસ કરે ત્યાં છાયા પેઠે પત્ની જાય, તેના ફળભોગમાં પોતાનો ભાગ ખરો જ ! પતિએ ધર્મપત્નીની ઇચ્છાથી કામ તજ્યો – ધર્મ સ્વીકાર્યો. હવે બીજું શું જોઈએ ? જ્યાં પતિ ત્યાં મોક્ષ ! સ્વર્ગમાં પણ પતિ ન હોય તો એ સ્વર્ગ શા કામનું ? આર્યાઓ ગાય છે :

'વ્રજ વહાલું રે ! વૈકુંઠ નથી જાવું !
ત્યાં મુજ નંદકુંવર ક્યાંથી લાવું ? –વ્રજ૦'

ભરતખંડની પવિત્ર આર્યા ! આ તારી અભિજાત વૃત્તિ ! એ સૌભાગ્યદેવીમાં દેખાઈ. ભરતખંડના અભણ વર્ગને ઉચ્ચ વિચારો પાસે પહોંચાડનાર – સદાચાર વચ્ચે રાખનાર – ભણેલાની વિદ્યા જાળવનાર – પેલા ગાંડાઘેલા જેવા દેખાતા, મૂર્ખ સુધરેલાના હાસ્યાસ્પદ, કાળબળે અવગણના પામેલા, દ્રવ્યહીન, દશાહીન, દંભહીન, અંતસ્તેજસ્વી શાસ્ત્રી પુરાણીઓની હજારો વર્ષથી નિર્મળ નદીઓ પેઠે વહેતી આવતી કથાઓના રસમાં ચંચૂપાત થવાથી સૌભાગ્યદેવી ધર્મસંસ્કારી થઈ હતી. પતિ કારભારી થવા લાગ્યો અને તે જ ક્ષણે માગતામાં જ પોતાની ધર્મેચ્છા આમ તૃપ્ત

---

૧. પશ્ચિમ દેશમાં માલ્થસની શિખામણ પરાકાષ્ઠાએ પણ જયવંત નીવડી નથી.

થઈ ! હવે તે પત્નિની કેવળ ધર્મપત્ની જ બની. સંબંધ અશરીર થઈ ગયો. પવિત્ર દેવીને આજ સૌભાગ્યની સીમા આવી લાગી : આ જ ક્ષણે પતિમુખ જોતી જોતી આનંદમય રહી, ધર્મમય રહી મૃત્યુ પામું તો હું કેવી સૌભાગ્યવતી ? સ્વર્ગમાંથી પણ પતિને જ દિવ્યચક્ષુથી જોયા કરું !' આ વિચાર ક્ષણવાર તેના મનમાં સળગી રહ્યો. અને પ્રફુલ્લ વદનવાળી પતિના પવિત્ર ચરણ સામુ -- તેના હાથમાં હજી પોતાનો હાથ રાખી – ક્વચિત્ પોતાનાં જ આંગળાં ચાબડી – નમસ્કાર વર્ષાવતી દૃષ્ટિ વડે જોઈ રહી !

પતિચરણ જોતી દૃષ્ટિ અંતરમાં વળી. નદીમાં શાંત રજનિને સમયે અંધકારને ડોલાવતાં સપરિવાર ચંદ્રમાનું પ્રતિબિંબ પડી રહે તમ પત્નીના હૃદયમાં સુવર્ણપુરનું રાજ્ય ડોલાવતા પતિની મુદ્રા પડી રહી. હવે નવું વરદાન આપ્યા પછી માત્ર મનનો જ સંબંધી પતિ રાજ્યતંત્રરૂપ સમુદ્રનું મથન કરતો હોય અને પોતે તો બહાર તટસ્થ ઊભી ઊભી માત્ર જોતી હોય એમ લાગ્યું. કાળા તરંગોથી છલકાતી રાજ્યકાલિન્દીમાંના શઠરાય – વાસુકીની ફણા વચ્ચે કૃષ્ણ પેઠે બુદ્ધિધન ઊભો હોય, બળ અજમાવી રહ્યો હોય અને પોતે તો માત્ર તટ પરથી જોનારી ગોપી હોય તેમ જોટવાવાળો જમણા પગનો અંગૂઠો ધરતી પર ઊંચોનીચો કરતી અને જોટવું ખખડાવતી સૌભાગ્યદેવી પતિના હાથની અને પગની આંગળીઓ ગમતી કંઈક સંભળાય એમ ગણગણતી મનમાં ગાવા લાગી. ઘણાં વર્ષ સુધી સખી પેઠે વસેલી યૌવનકીડાઓ વિદાય થતી હતી તેની પૂંઠ જોઈ સ્નેહબંધનને બળે રોતી હોય અને તે છતાં નવા પ્રસંગનો આનંદથી સત્કાર કરતી હોય તેમ મૃગનયનીની વિશાળ આંખોથી હર્ષશોકનાં આંસુ મોતીની સેરો પેઠે ટપકવા લાગ્યાં. આંસુ આવે છે તેનું ભાન તો તેને હતું નહીં. માત્ર ઊંડા હૃદયમાં ઊંડી પતિની મુદ્રા હતી તેમાં સમાધિસ્થ થઈ, તે શુન્ય નયનથી પતિચરણે ન્યાળતી, ભાન વિના ઝીણે સ્વરે પોતે જ સાંભળે – પતિ જ સાંભળે – એમ ગાઈ રહી. પોતે ગાય છે એ પણ ભાન ન રહ્યું.

'મેરી ગઈ રે મથનિયાં, મેરી ગઈ રે મથનિયાં, દધિ કેસે વલોવું ? (ધ્રુવ૦)
પાની ડોલત ! પવન ડોલત ! ડોલત સબ દુનિયાં !
શેષ ઉપર ભુવન ડોલત ! નાગ કે નથનિયાં ! મેરી૦ ૧
ઝલક ઝલક આવત મહી, આવત ઊભનિયાં,
ડસક ડસક આંસુ આવત; ચોર ગાવર્ધનિયાં ! મેરી૦ ૨
પાનીમેં મુખ દેખ દેખ કરત હૈં કુદનિયાં,
ચંદમાકુ ભોર ભયાં ! નંદકે નંદનિયાં ! મેરી૦ ૩
... ...
કાન હૈં કબીરદાસ, સુનો મેરે મુનિયાં,
નંદઘર આનંદ ભયો – ગાવત સબ દુનિયાં ! મેરી૦ ૪
મેરી તો ગઈ રે મથનિયાં – મેરી૦ ૫

સ્ત્રીએ બન્દિજનનું કામ કર્યું તે હૃદય વડે સાંભળતો પતિ આનંદયોગમાં લીન થયો – વિશુદ્ધ સ્નેહશિખર પામ્યો – પળવાર જીવન્મુક્ત જ થયો !

પ્રકરણ ૧૭

પ્રમાદધન અને કુમુદસુંદરી

આ સમયે પ્રમાદધન ક્યાં હતો ? તે શું કરતો હતો ? પુરુષમંડળ વેરાયું પણ સ્ત્રીમંડળ તો આજ આખો દિવસ અલકકિશોરીની આસપાસ ભમવા સરજેલું હતું. કુમુદસુંદરી પણ ત્યાં જ હતી. પ્રમાદધનને બપોરે નિદ્રા ન આવી. તેનું મસ્તક નવા સંસારનાં સ્વપ્નોથી તરવરતું હતું.

કુમુદસુંદરી વિનાની મેડીમાં પ્રમાદધનનું રાજ્ય નિષ્કંટક થયું હતું. ભણેલી પત્ની ઉપર તેનો આદર ઘણો હતો અને તે કાંઈ પણ કહેતી તો પ્રત્યુત્તર દેવા તેની તાકાત ન રહેતી. પતિનો વિદ્યાભ્યાસ વધારવા અને તેને પોતાના જેવો કરવા પત્ની મથતી – આટલી વાત પ્રમાદભાઈને ગમતી ન આવી. સ્ત્રીની પાસે વિલાસને બદલે વિદ્યાની વાતો તેને મન અસ્થાને હતી. સ્ત્રીની રસિકવૃત્તિ ઉચ્ચ પ્રકારની હતી તે જોઈ સ્નેહ એ નામની પણ તત્ત્વત: પશુવૃત્તિમાં જ રમનાર – પશુવૃત્તિ જ સમજનાર – પ્રમાદધન ઘણીક વાર મનમાં કંટાળો પામતો. કોઈ વડીલ પાસે હોય ત્યારે અસ્વતંત્રતા લાગે તેમ કુમુદસુંદરી પાસે તેના મનમાં અસ્વતંત્રતા લાગતી. આથી સમાનભાવ અને ઇષ્ટ આનંદના પ્રસંગ પોતાના મિત્રમંડળમાં તેમ જ પદ્માને ઘેર શોધતો. આથી દિવસે – દિવસે તેનો ભાવ ઓછો થયો. અધૂરામાં પૂરું આજથી દરબારમાં તેની સ્થિતિ વધી અને ચારેપાસથી માન મળવા છતાં ઘરમાંની સ્ત્રી પાસે નાનાં દેખાવું એ તેને મન ગમ્યું. તેનું ક્ષુદ્ર મન સ્ત્રીની સમક્ષ ઊઘડવા જ ન પામતું. સ્ત્રીની પાસે આવા અમલદાર બનેલાએ મનને તાળું વાસવું એ હલકું લાગ્યું. કુમુદસુંદરી વિનાની મેડી જોઈ તે ઘડીક સ્વતંત્ર બન્યો, આનંદમાં આવી જઈ એકલો એકલો બોલવા લાગ્યો, પલંગ પર બે પળ ચતોપાટ સૂતો, ઊઠી રસ્તામાં પડતી બારી આગળ ફકકડ કબજાનાં સોનેરી બટન પર હાથ મૂકી છાતી કાઢી રસ્તે ચાલનારને આંખો ઊંચી ચડાવી રુઆબ દેખાડતા ઊભો રહ્યો, અને વળી અંદર આવી તકતો લઈ મોં જોવા મંડ્યો અને મૂછો પર હાથ ફેરવવા લાગ્યો.

આંખો તેજભરી ચલાવી આનંદપ્રફુલ્લ બની તકતામાં જોતો બોલ્યો : 'બસ, હવે જોઈ લો. હવે હું બસો રૂપિયાનો અમલદાર બન્યો !' નવીનચંદ્ર આટલું ભણેલો હોવા છતાં તેને સો જ રૂપરડી – ને મને બસો રૂપિયા ! આજ સુધી નરભેરામ હતા તેટલો – તેવો – જ હું. ચાલો. હવે ત્યારે આપણે શું કરવું ? મોભો જાળવવો એવું પિતાજીએ કહ્યું છે – એટલે એમ કે ભારેખમ થવું. દોસ્તદારોને હું ચડાવી દઈશ – પિતાજી હવે મારું એટલું કહ્યું નહીં માને ? પણ બસો રૂપિયાનું શું કરવું ? જાણે કે ઘરના ખરચની તો આપણે ચિંતા નથી; બચાવવાની આપણે ચિંતા નથી. પિતાજી ઘણુંયે બચાવે છે.

'ત્યારે બસ. હવે એ ગોઠવણ કરવી – જો – જાણે કે પચાસ રૂપિયાનો મહિનો

આપવા તો આપણે પદ્માની પાસે બંધાવું પડશે. પચીસેક રૂપિયા તો એને ત્યાં જઈએ કરીએ તે અત્તરબત્તર ને એવું ખરચ થાય. પછી પચાસેક રૂપિયા આપણે બીજું ખરચ, લૂગડાં છે, લતા છે, બીજું છે, ત્રીજું છે એમ થાય ! ત્યારે શું થયું એ ? જાણે કે પચાસ એ – પચીસ એ ને પચાસ આ – ને આ – એટલે દોઢસોનો સુમાર થયો. બાકી પચાસ રૂપિયા રહ્યા – તે તો એટલો હિસાબ તે – એને (કુમુદસુંદરીને) ખાતે – એ બોલતી ચાલતી નથી પણ એને કાંઈ આપ્યા વિના છૂટકો છે ? એને લીધે તો આપણા ખિસ્સાખરચનો હિસાબ નથી આપવો પડતો ! એટલે બસોએ બસો પૂરા થઈ રહ્યા.'

બજેટ થઈ રહ્યું – હિસાબ થઈ રહ્યો. હિન્દુસ્તાનના હજારો રૂપિયાના પગારદાર અંગ્રેજોના હિસાબમાં કરોડો રૂપિયાની ભૂલો ચાલી જાય તો વગરભણ્યા પ્રમાદધનના પ્રમાદમાં પચીસ રૂપિયા ચાલ્યા જાય એ કાંઈ મોટી વાત નથી.

તકતો આઘો મૂકી તે ટેબલ આગળ ખુરશી પર બેઠો. ટેબલ પર કુમુદસુંદરીના ઉદ્યોગના પદાર્થો પડ્યા હતા. એક પાસ અંગ્રેજી કવિઓ, વચ્ચે સંસ્કૃત કવિઓ, બીજી પાસ સૃષ્ટિપદાર્થજ્ઞાનના ગ્રંથો, સામે ગુજરાતી મનુસ્મૃતિ, અને મોં આગળ અધ્યાત્મરામાયણનાં પાનાં પડ્યાં હતાં અને વચ્ચે એક કાગળના કટકાનું ચિત્ર મૂક્યું હતું. ખુરશી પર બેસી ટેબલ તળે લાંબા પગ નાંખી પ્રમાદધને રામાયણ હાથમાં લીધું, પ્રથમ પાને કાઢેલું ચિત્ર જોયું, એક પાનું વાંચવા માંડ્યું અને છોડી દીધું, અને પાછું તરત જ પુસ્તક હતું ત્યાં સંભાળીને મૂક્યું. આ સર્વ પુસ્તકશાળા સ્ત્રીની ઇચ્છા પ્રમાણે પતિએ જ વસાવી આપી હતી અને કુમુદસુંદરી પોતાનો દુર્ગમ કાળ પુસ્તકોમાં પરોવાઈ ગાળતી. સર્વ પુસ્તકો સામું પ્રમાદધન ક્ષણવાર જોઈ રહ્યો, ઊંડા કૂવામાં નજર નાંખવી પડતી હોય એવો વિકાર અનુભવવા લાગ્યો, અને અંતે મોં કસાણું કરી એકદમ ઊઠી ગયો.

કુમુદસુંદરીની સારંગી હાથમાં લીધી; તાર ઉપર હાથ ફેરવવા માંડ્યો. કુમુદસુંદરી સારંગી વગાડતી તે તેને ગમતું, પણ એ પદ્માની પેઠે કનૈયાનાં અને ઇશ્કનાં પદ ગાતી ન હતી એટલે સૌ લૂખું લાગતું. કનૈયા વિનાનું તે ગાણું ? સારંગી પાછી હતી ત્યાં મૂકી ને ભીંત પર પોતાની છબી હતી તે ઊંચી આંખે – કેડ પર બે હાથ મૂકી – ઊભો ઊભો જોઈ રહ્યો.

પલંગ ભણી ગયો; પણ તે પર કુમુદસુંદરીએ ઊભું મૂકેલું એક તત્ત્વજ્ઞાનનું અંગ્રેજી પુસ્તક હતું તે જોયું. અને જોયું કે તરત ત્યાંથી પાછો વળ્યો.

'આ શું ? કોણ જાણે શાથી – કે વાંચવાંચ કરે છે ત્યારે જ એને જંપ વળે છે ! – જોને, ટેબલ ઉપર તો પુસ્તક હોય પણ પલંગ પર મૂક્યું છે.' પુસ્તક લઈ બંધ કરી ઠેકાણે મૂક્યું.

પોતાને કાંઈ વાંચવાનું મન થયું. કબાટ ઉઘાડ્યું અને દૃષ્ટિ ફેરવવા માંડી. કંઈ ન જડતાં એક પોતાની જ આણેલી અંગ્રેજી નવલકથા – મદનકથા – જડી તે લઈ પલંગ પર પડ્યો અને પુસ્તક છાતી પર રાખી જરી મોટે સાદે ભભકાભેર વાંચવા માંડ્યું.

એટલામાં નવીનચંદ્રવાળી મેડીમાં કાંઈ ખખડ્યું. ઊઠી બારણું ઉઘાડ્યું અને અંદર જુએ છે તો એકલી કૃષ્ણકલિકા ચારે પાસ જોતી જોતી ઊભેલી. બીજું કોઈ ન મળે.

કૃષ્ણકલિકા અહીંયાં ક્યાંથી ?

શિથિલ વૃત્તિવાળી આ યુવતીની કલ્પનામાં કોણ જાણે ક્યાંથી નવીનચંદ્ર વસી ગયો હતો અને પવિત્ર પણ અસાવધ અલકકિશોરીને તેણે પોતાનું સાધન કરવાની યુક્તિ કરી હતી તે, વાંચનાર, તને વિદિત છે. પોતાનું વૃત્ત પાંસુલ થઈ જતું બચ્યું તે પછી કિશોરી થોડી વાર સાવધ રહી અને કૃષ્ણકલિકા સાથેનો પ્રસંગ ઓછો કરી નાંખવા મનમાંથી યત્ન કર્યો; પણ ભોળી સર્વ વાત ભૂલી ગઈ અને કૃષ્ણકલિકા ઉપર પ્રથમની પેઠે મમતા રાખવા લાગી. સૌભાગ્યદેવીને પુત્રી પાંસુલ થયાની શંકા પડી હતી; પરંતુ કુમુદસુંદરી મૂર્છા પામી તેના દુઃખમાં સર્વ ઘડીવાર ભૂલી ગઈ. પાછળથી તે વાત સાંભળી પણ પુત્રીના ચિત્તમાં પશ્ચાત્તાપ થતો જણાયો અને પવિત્ર મનમાં એમ જ આવ્યું કે મારી પુત્રી અપવિત્ર ન જ હોય. આ વિચારથી પોતે પોતાના ચિત્તને ઠપકો દેવા લાગી કે પળવાર પણ આ શંકા તેમાં ઉત્પન્ન થવા પામી. કુમુદસુંદરીની શંકાનું સમાધાન વનલીલાએ સમાચાર કહ્યા તે ઉપરથી થયું હતું તે આપણે જાણીએ છીએ. પરંતુ પાછળથી અલકકિશોરીથી પોતાથી જ ન રહેવાયું અને એક દિવસ ભાભી આગળ સર્વ ઇતિહાસ કહી દીધો અને કૃષ્ણકલિકાને લાખો ગાળો દીધી અને નવીનચંદ્રની સ્તુતિ કરી. આ પ્રસંગનો લાભ લઈ કુમુદસુંદરીએ ભોળી નણંદને બુદ્ધિ આપી અને કૃષ્ણકલિકાની પાતક સંગતિનો ત્યાગ કરવા શિખામણ આપી. ભોળી નણંદે કૃષ્ણકલિકાની સંગતિ ઓછી કરવા માંડી પણ તેની સાથે એક દિવસ તેને કહી પણ દીધું કે મને ભાભીએ આ પ્રમાણે શિખામણ આપી છે. આ સમાચારનો લાભ કાળકાએ લીધો અને ભાભીની શિખામણની યોગ્ય અસર ન થાય તેવી યુક્તિઓ કરવા ચૂકી નહીં.

કૃષ્ણકલિકાના મોંએ પોતે ભાભીનું નામ દીધું તેથી કિશોરીને પશ્ચાત્તાપ થયો પણ થોડા દિવસ તો તે મનમાં જ રાખી રહી. આખરે ન રહેવાયું તે એ પણ પાછું ભાભીને કહી દીધું. ભાભી સાવધાન થઈ તોપણ કૃષ્ણકલિકાની સંગતિમાંથી પોતાની વહાલી નણંદને છોડાવવા યત્ન ઉઘાડો ન પડે એમ કરવા લાગી. શિખામણ દેવી મૂકી દીધી પણ એમ ધાર્યું કે એકના ઉપર પ્રીતિ વધારે થશે તો બીજીના ઉપરની પ્રીતિ એની મેળે ઊતરશે. આમ ધારી કુમુદસુંદરી વનલીલાને અલકકિશોરીના ચિત્ત આગળ વધારે વધારે ધક્કેલવા લાગી. વનલીલાને સ્હોજીલી હતી, તેની રસવૃત્તિ નિર્દોષ હતી, તેનામાં રમતિયાળપણાનો ગુણ અલકકિશોરીનાથી વધારે હતો, અને તે સમજુ વધારે હતી. કુમુદસુંદરીએ નણંદ આગળ વનલીલાની જ સ્તુતિ કરવા માંડી; તેના ગુણોનું ભાષ્ય કરવા માંડ્યું, તેના ઉપર મોહ અને પ્રીતિ ઉત્પન્ન કર્યાં : નણંદની આંખો ઊઘડી, વનલીલાનો ઉત્કર્ષ તેના હૃદયમાં દેખાયો અને એના આગળ કૃષ્ણકલિકા એની મેળે જ ક્ષુદ્ર દેખાઈ. આ રીતિથી કુમુદસુંદરીએ કૃષ્ણકલિકાની નિન્દા કર્યા વિના, તેનું

અપવિત્ર નામ જીભે લીધા વિના, તેને નણંદ પાસેથી દૂર કરી. કૃષ્ણકલિકા શઠરાયની પણ સગી હતી અને અલકકિશોરીને એકલે પ્રસંગે એવો પણ વહેમ પડ્યો હતો કે આપણા ઘરની વાત જાણી લઈ શઠરાયના ઘરમાં એ કરે છે. જૂની સંગતિ ઘણા પ્રયાસથી આખરે ઓછી કરી, તોપણ આંખની શરમ છંડાતી ન હતી. પણ આજ તો વનલીલાની ગરબી ઉપરથી અલકકિશોરીની પ્રીતિ છલકાઈ અને તેને પોતાની સાથે જમવા બેસાડી. આ વાત કૃષ્ણકલિકાથી સંખાઈ નહીં. તેનો માનભંગ થયો અને આંખો વનલીલા સામું જોઈ કાતરિયાં ખાવા લાગી. હવે એણે પોતાનો માર્ગ જાતે શોધવા પ્રયત્ન કર્યો. સૌ વાતોમાં ભળ્યાં જોઈ છાનીમાની ચોરની પેઠે ઊઠી અને નવીનચંદ્ર એકલો હશે એમ કલ્પી પોતે જ તેની મેડીમાં ગઈ. નવીનચંદ્ર તો ત્યાં હતો નહીં. ભ્રમિત ચિત્ત પ્રમાદધનની મેડીનું દ્વાર જોતાં બીજી ભ્રમણા શોધી કાઢી. 'મોઈ રાંડ અલક ! એનું શું કામ છે ? પ્રમાદને જ હાથમાં લઉં નહીં એટલે મારા ધણીનુંયે કામ થાય ! સારી નોકરી આપી શકશે પ્રમાદધન – અને પેલી કુમુદડીનું વેર લેવાશે. રાંડ મારી પાછળ ખતરવટ થઈને લાગી છે.' આ વિચાર કરે છે એટલામાં પ્રમાદધને બારણું ઉઘાડ્યું.

કૃષ્ણકલિકા છાનીમાની ઊઠી ગઈ તે કુમુદસુંદરીએ છાનુંમાનું જોયું. તેની પાછળ પોતાની દૃષ્ટિને મોકલી. તેને દાદર પર ચડતી જોઈ, અગાસીની રવેશો પાછળ તેના માથાના વાળ ચાલતા દેખાયા અને આખરે નવીનચંદ્રવાળી મેડી આગળ અદૃશ્ય થયા.

કાંઈક નિમિત્ત કાઢી કુમુદસુંદરી ઊઠી, પણ કૃષ્ણકલિકાની પાછળ જવું ન ગમ્યું. 'ભોગ એના, હું ક્યાં આવા આવા મલિન માર્ગની ચોકી કરતી ફરું ?' પરંતુ અંતઃકરણે કહ્યું કરતાં પહેલાં આડાઈ કરી. કેટલીક વાર તે પાછી બેઠી. ચિત્ત ઉપર હતું અને નીચે બેઠેલાં સાથે વાતોમાં ભળી. કૃષ્ણકલિકા પાછી ફરતી ન દેખાઈ – અર્ધઘડી થઈ – ઘડી થઈ. આખરે ધીરજ ન રહી અને ઉપર ચડી. નવીનચંદ્રવાળી મેડીમાં ડોકિયું કર્યું – પણ કોઈ ન મળે. પોતાની મેડીનું દ્વાર બંધ હતું તેને – ઉઘાડવા ધકેલ્યું. ઊઘડ્યું નહીં. અંદર સાંકળ હતી. 'કોણ ?' -પ્રમાદધને બૂમ પાડી. કમાડ ફરી ધકેલ્યું. ઉત્તર મળ્યો : 'ઉઘાડું છું.' થોડી વારે પ્રમાદધને બારણું ઉઘાડ્યું. મેડીમાં એ એકલો જ હતો. કુમુદસુંદરી અંદર ગઈ નહીં – ઊમર બહાર ઊભી. પ્રમાદધને અંદર બોલાવી – 'હા આવું છું.' કહ્યું પણ ન આવી, કંઈક વિચાર કરી અંદર આવી ઊમરો ઓળંગ્યો પણ દ્વાર પાસે જ ઊભી અને દૃષ્ટિ અગાસીમાં જ રહી; નવીનચંદ્રવાળી મેડીમાંથી નીકળી છાનીમાની પણ ઉતાવળી કૃષ્ણકલિકા દાદર ભણી દોડી. કુમુદસુંદરી એકદમ બહાર નીકળી અને છલંગ મારતી ફલંગ ભરતી, અબળા-બાળકીએ કૃષ્ણકલિકાને પકડી પાડી – અને તેનું કાંડું પકડ્યું. બારણા બહાર ડોકિયું કરી વિવર્ણ -વીલો – બનેલો પ્રમાદધન પોતાની મેડીમાં પાછો સંતાઈ ગયો.

ક્રોધથી કુમુદસુંદરીનું ગોરું મોં રાતું રાતું થઈ ગયું. ક્રોધનાં આંસુ આવ્યાં. ક્રોધથી શરીર કંપવા લાગ્યું. ભમર ભાંગી અને કપાળે કરચલીઓ વળી. આંખે લોહીની ટસર

આવી. પણ શું બોલવું તે સૂઝ્યું નહીં. અહુણાં જાણે કે રોઈ પડશે – એમ ઓઠના રાતે પલ્લવ કંપવા લાગ્યા. કૃષ્ણકલિકા પ્રથમ તો શરમાઈ અને નીચું જોઈ રહી. પણ છૂટવાનો ઉપાય ન જોઈ નીડર બની. મર્યાદા તૂટી ગઈ. કુમુદસુંદરીને 'તું' કરી બોલાવવા મંડી.

'છોડ હાથ, જવા દે.'

'શરમાતી નથી ?–'

'શી બાબત શરમાય ? શરમા ને તું -'

'જા, જા. નફટ. તારી સાથે બોલવું પણ ન જોઈએ. જો આજ તો જવા દઉં છું પણ આ ઘરમાં તને હવેથી દીઠી તો એમ જ જાણજે કે નાસતાં ભોંય ભારે પડશે. ન હોય આ શઠરાયનું ઘર. ડાહી હોય તો આ ઘર સામું ફરી ન જોઈશ.'

બળથી પ્રત્યુત્તર દેવા જતી જતી પોતાના સગા શઠરાયું નામ સાંભળી, શઠરાયની આજ શી અવસ્થા થઈ છે તે સંભારી, ગઈ કાલના બુદ્ધિધન ને આજના બુદ્ધિધન વચ્ચે ઘણું અંતર પડ્યું હતું તેનું ભાન આણી, અલકકિશોરી હવે જુદી થઈ છે તે જોઈ, પ્રમાદધનનું કાંઈ નીપજી શકે એમ ન હતું તે લક્ષમાં આણી, અને કુમુદસુંદરીનું ઘરમાં કેવું ચલણ થયું હતું તે અનુભવથી જાણેલું હતું તે સ્મરી, દુષ્ટ કુલટા નરમ પડી પરસેવાથી ભીની થઈ અને ધીમે રહી બોલી :

'વારુ, હવે મને જવા દઈશ ?'

'વચન આપ કે હવે પછી આ ઘરમાં નહીં આવું.'

'મને કોઈ બોલાવે તો ?'

'ના, બોલાવે તોયે નહીં.'

'એવું વચન તો ન અપાય.'

'ત્યારે જવાનુંયે ન થાય.'

'મને શું કેદ કરવી છે ? એમ હોય તો તે કહો. હા બાઈ.'

કુમુદસુંદરીએ વિચાર કર્યો કે આ નકટીની સાથે શી રકઝક કરવી ? એના હાથને અડકવુંયે ન જોઈએ. હાથ મૂકી દેવા જતી હતી, પણ પતિને સુધારવાનો સ્વાર્થ સાંભર્યો.

'જા, જા. તારા વચન ઉપર શો વિશ્વાસ ? તું વચન આપે તેયે સરખું ને ન આપે તેયે સરખું. પણ એટલું કહું છું કે તને તારો જીવ વહાલો ન હોય તો આ ઘરમાં પગ મૂકજે, જા.'

હાથ છોડી દીધો અને કૃષ્ણકલિકા ગઈ. કુમુદસુંદરી પોતાની મેડીમાં આવી. પ્રમાદધન ટેબલ પર ઊંધું માથું મૂકી બેસી રહ્યો હતો. કુમુદસુંદરી આવી તે જાણ્યું પણ માથું ઊંચું ન થયું. કુમુદસુંદરી ચારેપાસ જોતી જોતી અંદર આવી, પ્રમાદધનને જોયો પણ બોલી નહીં, અને રસ્તા પર બારી પડતી હતી ત્યાં આગળ આંખે હાથ દઈ

ઊભી. એટલામાં રસ્તા ઉપર બૂમ સંભળાઈ; પાછી ફરી જુએ છે તો અગાડી એક જણે તોલડી ઝાલેલી, વચ્ચે ઠાઠડી ઉપર મડદું, અને મડદું ઊંચકનાર સિવાય પાછળ માત્ર દશપંદર માણસો – જે શઠરાયનાં અડીને સગાં હતાં. મડદું દુષ્ટરાયનું હતું અને તેનું નામ દઈ રોતીકૂટતી તેની સગી સ્ત્રીઓ પાછળ આવતી હતી. ખલકનંદા પણ હતી અને અત્યંત રોતી દેખાતી હતી. રૂપાળી ન હતી. શઠરાય કરવતરાય કોઈ ન હતા.

પ્રમાદધને અચિંત્યું માથું ઊંચું કર્યું અને બોલ્યો : 'કોણ મરી ગયું ?'

'દુષ્ટરાય' – ઉત્તર દઈ કુમુદસુંદરી આંસુવાળી આંખે પાછી આવી અને પ્રમાદધન બારી આગળ ગયો. તે ત્યાં ઊભો એટલામાં છાતી ઉપર હાથ મૂકી વિચારમાં પડી કુમુદસુંદરી વચ્ચોવચ ઊભી રહી અને દુષ્ટરાય તથા પ્રમાદધનની ત્રિકાલાવસ્થા સરખાવવા લાગી – 'શું જે કારભારીના દીકરા હોય તે સૌને લંપટ થવાનું સર્જેલું હશે ?' એમ મનને પૂછવા લાગી – દુષ્ટરાયની અવસ્થા રૂપાળીએ કરી એવી પ્રમાદધનને અથવા કૃષ્ણકલિકાને હાથે કોઈ સમે મારી પણ થવા વારો કેમ ન આવે ?' – 'ધૂળ નાખી આવે તો, આ જગતમાંથી છૂટી થઉં' : આવા આવા તર્ક કરે છે એટલામાં પલંગ પર દૃષ્ટિ પડી અને ત્યાં કંઈ દીઠું; પાસે જઈને જોયું તો કૃષ્ણકલિકાના માથાનો કેવડો અને કોટની સાંકળી નીકળી પડેલાં દેખાયાં તે લઈ લીધાં. હાથમાં લઈ વિચારમાં પડી પાછી પલંગ આગળ જ ઊભી.

પ્રમાદધન રસ્તા ઉપર સ્ત્રીઓ કૂટતી હતી તે જોતો જોતો ઊભો. કૃષ્ણકલિકા પણ કૂટવામાં ભળી હતી તે બરોબર એના સામી ઊભી. કૂટતાં કૂટતાં સાંકળી વિનાની કોટ લાગતાં ગભરાઈ. પ્રમાદધનની મેડીમાં જઈ તપાસ કરવા છાતી ચલાવે એવી હતી – પણ પેલી કુમુદડી સાંભરી – એની ક્રોધવાળી આંખો સાંભરી – એટલે સાંકળી શોધવાનો વિચાર મૂકી દીધો. સાંકળીનું રોવું અને કૂટવામાં રોવું બે એક થઈ ગયાં. આંસુના પ્રવાહમાં પ્રમાદધનને જોવા પણ મૂકી દીધો. પ્રમાદધનને પાછળ ઊભેલી કુમુદસુંદરી સાંભરી એટલે પાછો ફર્યો અને ઓશિયાળા જેવો – વીલા જેવો – બની કશી વાત જાણતો જ ન હોય એવો ડોળ ધારવા વ્યર્થ યત્ન કરવા લાગ્યો.

કુમુદ પલંગની ઈસને અડીંગી ઊભી હતી. ઘડીક હાથમાંની સાંકળી અને કેવડા પર નજર કરતી હતી; ઘડીક આંખ સામે નવીનચંદ્રવાળી મેડીના બારણાની નિત્ય બંધ રહેતી પણ આજ ઉઘાડી રહી ગયેલી સાંકળ સામી નજર કરતી હતી.

'હે ઈશ્વર, આમને સુધારવા એ વાત મારા હાથમાંથી તેં સમૂળગી લઈ લીધી જ ? શું મર્યાદા તૂટી જ ? શું છેક આમ જ કે હું અહીંયાં ઊભી છતે પેલીના સામું જોયાં કરે છે અને મને તો બોલાવતા જ નથી ! છેવટે બે આંખની શરમ પણ ન રહી. હવે સુધારવાનું બારું બંધ.'

'ત્યારે આ સાંકળી આપી દઉં એમને ? ફાવે તે કરે. મારે શું ? ભણેલાએ પરણ્યા પહેલાં છોડી – વગર ભણ્યાએ પરણીને છોડી !'

આ વિચારમાં ને વિચારમાં દુઃખી અબળાનું હૃદય ભરાઈ આવ્યું. અચિંતી

બારી આગળ ગઈ અને કેવડો તથા સાંકળી બંને વાનાં રોષથી – જોરથી – કૃષ્ણકલિકા ઉપર રસ્તામાં ફેંક્યાં અને એકદમ પાછી માંદ્ય આવી અને મેડી વચ્ચોવચ ભોંય ઉપર બેસી ઢીંચણ પર હાથની કોણીઓ મૂકી આંખે બે હાથ દઈ નિર્ભર રોવા લાગી. પ્રમાદધન પળવાર તે જોઈ રહ્યો -તેને મનાવી નહીં – ખંડિત પત્ની વધારે ખંડિત થઈ – તેને ઓછું આવ્યું. મનમાં રોતી હતી તે ખાળી ન રખાયાથી સંભળાય એમ મોકળું મૂકી રોવા લાગી. સારે ભાગ્યે ઘરમાં કોઈએ સાંભળ્યું નહીં. પ્રમાદધનને તેના મિત્રે શિખામણ દીધી હતી કે સ્ત્રીઓ રુએ ને તો ઢોંગ -એવું સ્ત્રીચરિત ગાંઠવું નહીં. તે બારી આગળ ઊભો ઊભો સર્વ જોઈ રહ્યો.

ન રહેવાયું અને કુમુદસુંદરીએ ભોંય પર માથું પછાડ્યું. દૈત્યને દયા આવી. પ્રમાદધનનું અંતઃકરણ ઓગળ્યું. પાસે આવ્યો. 'આ શું છે બધું ?' કરી કુમુદસુંદરી પાસે બેઠો. તેનું માથું ખોળામાં લીધું. પવિત્ર સ્પર્શે પવિત્ર વિચારને જન્મ આપ્યો. 'હું અપરાધી છું.' એ બુદ્ધિપ્રમાદના મસ્તિકમાં ઊપજી, 'શું થયું ? શું છે ?' એવું એવું પૂછવા લાગ્યો. પતિના અંતઃકરણમાં પોતાને વાસ્તે કાંઈક અવકાશ છે – પતિ સુધરે એમ છે : આ વિચારથી પતિવ્રતાના હૃદયમાં ધૈર્ય આવ્યું ! આંસુ લોહ્યાં અને 'કાંઈ નથી – કાંઈ સહજ' અર્ધ ઉત્તર આપી તેની બાથમાંથી છૂટી એક ખુરશી પર જઈને બેઠી.

ચાકરોને હાથે ઊછરેલો, ખુશામતિયા તથા ભ્રષ્ટમિત્રોએ સ્વાર્થ સારવા નીચ માર્ગે દોરેલો, બુદ્ધિહીન, અને અકાળ સ્વતંત્ર થવા પામેલો પરંતુ પવિત્ર સંસ્કારો ભરેલી હવાથી કેવળ અજાણ્યો ન રહેલો, બુદ્ધિધન અને સૌભાગ્યદેવી જેવાંનો પુત્ર અંતે ઘડીક કુળ ઉપર ગયો. વિમાનના પામેલી પત્નીની આસનાવાસના કરવા લાગ્યો. તે ન બોલી તેમ તેમ તેને વધારે બોલાવવા લાગ્યાં. આ નિમિત્તે – તે નિમિત્તે – વાતચીતનો પ્રસંગ કાઢી કાઢી તેને બોલાવવા લાગ્યો. કંઈ કંઈ પૂછવા લાગ્યો. કંઈ કંઈ કહેવા લાગ્યો. માત્ર મૂળ વાત કાઢી નહીં – ડાહી સ્ત્રીએ કઢાવી નહીં. પતિ સુધરે એમ છે – તેને શી રીતે સુધારવો એટલા જ ઉત્સાહક વિચારમાં પડી.

એટલામાં તો પ્રમાદધન કંઈ કંઈ વાતો કરી ગયો. દરબારના સમાચાર, પોતાને પગાર થવાની વાત, આજ પોતાને લીલાપુર જવાનું હતું તે ખબર, ખરેખરું જોતાં રામભાઉવાળા કારણથી પણ બહાર કહેવામાં મુહૂર્ત ન આવ્યું એ કારણથી દરબાર આજ ભરવો બંધ રાખ્યો એ વર્તમાન, નવીનચંદ્રની ગોઠવણ, પિતામહનું જૂનું ઘર ગમે તેટલું દ્રવ્ય ખરચી વેચાતું લેવું એવી દયાશંકરકાકાની સૂચના અને તે ઘરને ઠેકાણે માતુશ્રીના નામનું શિવાલય કરવું એવો પિતાનો વિચાર થયો હતો તે : આ અને એવા કાંઈ કાંઈ વિષયોનું પુરાણ પ્રમાદધન કહી ગયો. માથું નીચું રાખી, વિચારમાં પડેલી કુમુદસુંદરીએ કશી વાત સાંભળી નહીં. માત્ર નવીનચંદ્રની વાત કરી ત્યારે પાંપણો જરીક ઊંચી કરી વાર્તા ઉપર ધ્યાન આપ્યું. વાર્તાની અસર એટલી થઈ કે કુમુદસુંદરી શાંત પડી. અંતે વાર્તા થઈ રહી. એટલે આળસ મરડી ઊંચું જોવા લાગી અને પોતાને પ્રસન્ન કરવા ઇચ્છતા પતિ ઉપર પ્રસન્ન થઈ ઊઠી.

ઊઠતાં ઊઠતાં પતિ ઉપર પ્રેમ ઊપજ્યો. 'ના, એ તો એ રાંડના જ વાનાં. મારા

પતિ તો બિચારા ભોળા છે.' આટલો વિચાર કરી પતિની ભોળાઈ, પોતાને પ્રસન્ન કરવાની તેની આતુરતા, મનાવતાં સુકાઈ જતું તેનું મોં, એવું કંઈ કંઈ જોઈ વિચારી દયા આવતાં ઉમળકો આવતાં પોતાના કોમળ માંસલ ભુજવડે પતિને કણ્ઠાશ્લેષ દીધો અને પોતાની પવિત્રતા તેનામાં સંક્રાંત થઈ માનવા લાગી.

આર્યા ! લગ્નોચ્છેદક ધર્માસન[1] આપે તેના કરતાં વધારે સુખ પ્રાપ્ત કરવાની શક્તિ તારા આર્યહૃદયમાં છે ! એ ધર્માસનનું સુખ અનાર્ય લોકને જ હજો !

પતિનું અંતઃકરણ શુદ્ધ કાચના જેવું નિર્મળ અને પારદર્શક થઈ ગયું હોય તેમ તેને જોતાં આનંદ પામતાં તેમાંથી કૃષ્ણકલિકાને સમૂળગી ભૂંસી નાંખવા મનસ્વિનીએ પ્રયત્ન કર્યો.

પ્રસન્ન થયેલા પતિની સાથે નિર્દોષ વિભ્રમનો વિનોદ અને વિનિમય કરતાં અને પામતાં જણાઈ ન પડે એવી રીતે બે વાતો વચ્ચે કહી દીધી.

'આ રાજેશ્વરમાં રાણાજી અને પિતાજી મળ્યા હતા તે વાત શઠરાયને ત્યાં કૃષ્ણકલિકાએ પહોંચાડી, હોં ! એ તો શઠરાયની ભેદુ થઈને આપણા ઘરમાં આવતી હતી. જમાલવાળી વાત એને પ્રથમથી ખબર હતી !'

આ સમાચરથી ચમકેલા પતિમસ્તિકામાંથી કુટુંબવૈરિણી એકદમ નીકળી ખસી ગઈ હોય એવું બુદ્ધિમતીને સ્પષ્ટ લાગ્યું.

પતિના દક્ષિણ હસ્તથી વીંટાયેલું છૂટા થયેલા કેશપાશવાળું કમળપુટ જેવું મસ્તક ઊંચું કરી ગુણસુંદરીને મળવા ભદ્રેશ્વર જવાની અનુમતિ માંગી લીધી. કોમળ ગાલ ઉપર પતિહસ્તના કોમળ પ્રહારની જોડે જ એ અનુમતિ મળી. લાંબા વિરહને અંતે મળ્યો હોય તેમ ખંડનને અંતે મળેલો આ વિભ્રમ ઉત્કૃષ્ટ પ્રીતિદાય હોય તેમ પતિવ્રતાએ અભિનંદ્યો. પણ પ્રીતિદાય માગ્યો ક્યારે ? આપ્યો શાથી ? દુષ્ટ કલહમાંથી પ્રણય ક્યારે થયો ? કિલ્મિષ ભુલાયું કેમ ? પ્રણયવચન પતિવ્રતાએ કહ્યું કયું ? स्त्रीणामाद्यं प्रणयवचनं विभ्रमो हि प्रियेषु ॥ કહ્યા વિના કહેવાય એવાં પ્રણયવચન દંપતીને ક્યાં હોતાં નથી ? એવાં વચનનો ઉત્તર બોલ્યા વિના ક્યાં અપાતો નથી ? प्रत्युक्तंहि प्रणयिषु सतामीप्सितार्थ क्रियेव ॥ અશબ્દ પ્રણયવચનનો – વિભ્રમનો -આવિર્ભાવ કુમુદસુંદરીમાં ક્યારે થયો, પ્રમાદધને ક્યારે દીઠો, વિભ્રમના ઉત્તરમાં ઇષ્ટવિભ્રમ ક્યારે મળ્યો, મૂર્ખ પ્રમાદધન આ કળા ક્યારે શીખ્યો, વિમાનના ભૂલી સુશિક્ષિતાએ અશિક્ષિતનો પ્રણય શી રીતે સ્વીકાર્યો : ઇત્યાદિનું તત્ત્વજ્ઞાન પુરાણોમાં નથી, વેદને સઝ્યું નથી. વેદાંતને જડ્યું નથી, અંગ્રેજી વિદ્યામાં આવે એમ નથી અને વ્યવહારીથી સમજાય એમ નથી. જેને સમજવાની અગત્ય હતી તે અંતઃકરણ વણસમજાવ્યે સમજ્યાં. એ ઈશ્વરની રચના. ગમે તેવા ભૂતકાળને ભૂલવો, ગમે તેવા વર્તમાનથી સંતુષ્ટ રહેવું, ગમે તેવા ભવિષ્યને બળાત્કારે સારું કરવું – એ શક્તિ, એ વૃત્તિ, આર્યચિત્તની જ છે – ઈશ્વર તેને અમર રાખો.

---

૧. છૂટાછેડાની કોર્ટ Divorce Court.

પ્રકરણ ૧૮

કારભારી અને કારભાર : દિગ્દર્શન

*यः कामन्यू प्रजहाति राजा पात्रे प्रतिष्ठापयते धनं च ।।
विशेषविच्छ्रुतवाङ्निप्रकारी तं सर्वलोकः कुरुते प्रमाणम् ।।१।।
जानाति विश्वासयितुं मनुष्यान् विज्ञातदोषेषु दधाति दण्डम् ।।
जानाति मात्रां च तथा क्षमां च तं तादृशं श्रीर्जुषते समग्रा ।।२।।
प्राप्योपदं न व्यथते कदाचित् उद्योगमन्विच्छति चाप्रमत्तः ।।
दुःखं च काले सहते महात्मा धुरंधरस्तस्य जिताः सपत्नाः ।।३।।
न वैरमुद्दीपयति प्रशान्तं न दर्पमारोहति नास्तमेति ।।
न दुर्गतोऽस्मीति करोत्यकार्यं तमार्यशीलं परमाहुरार्याः ।।४।।

સંધ્યાકાળે જ્યારે શઠરાયના સમાચાર જૂના થઈ ગયા. પ્રમાદધન તર્કપ્રસાદ સાથે લીલાપુર ગયો, અને કાર્યભારવિવર્તની વાતોમાં વહી ગયેલો દિવસ જતો રહેતાં થાક્યાપાક્યા આખા સુવર્ણપુરમાં શાંત ઊતરતી રજનિ ગોરજ સમયે ઊડતી ધૂળની સાથે મળી જવા માંડતી હતી, ત્યારે ઉપરના શ્લોક મનમાં ગાતો ગાતો બુદ્ધિધન ભૂપસિંહના અત્યારે એકાંત બનેલા વિશાળ સભાખંડમાં એકલોએકલો પગલાં ભરતો હતો અને દિવસનો ઉગ્ર પ્રકાશ ન્યૂન થતાં અધિક થવા પામતા – અનેક હાંડીઓ, 'વાલસેટો,' વગેરેમાંના દીવાઓના – પ્રકાશથી, થાકેલી આંખોનો શ્રમ ઉતારતો હતો.

ભૂપસિંહ ગાદી પર બેઠો અને પોતે તેના વિશ્વાસનું પાત્ર હતો તોપણ શઠરાયની શંકા ન જાગે એ હેતુથી આજ સુધી બુદ્ધિધન રાજમહેલમાં એકલો બેસતો નહીં અને રાણા અકાંત સાથે વાર્તા કરતો નહીં. રાજમહેલ મૂકી રાજેશ્વર જેવાં સ્થાન ખાનગી વાર્તા સારું શોધવાનું કારણ આ હતું. આજના જેવી નિરાંતે રાજમહેલમાં બુદ્ધિધન કદી રહ્યો ન હતો. રાણાનો વિશ્વાસ આજ જગપ્રસિદ્ધ થયો; સંતાકૂકડી કરવાની અણગમતી કળાને આજ છેલ્લા નમસ્કાર કર્યા. હવે અવિશ્વાસનાં સ્થાન

*૧. વિશેષ જાણનાર, શ્રુતવાન, અને (યોગ્ય લાગ્યું તે) વગર ઢીલે કરનાર હોઈને જે રાજા રાગદ્વેષનો ત્યાગ કરે છે અને પાત્રમાં ધનને પ્રતિષ્ઠિત કરે છે તેને સર્વ લોક પ્રમાણ કરે છે. ૨. મનુષ્યમાં વિશ્વાસ ઉત્પન્ન કરવો જે જાણે છે, દોષ વિજ્ઞાત થયો એટલે જે દંડ કરે છે, અને માત્રાને (માપ, આટલે સુધી કાર્ય વેતરવું તે,) તેમ જ ક્ષમાને-ઉભયને જે જાણે છે તેવાને સમગ્ર શ્રી સેવે છે. ૩. આપત્તિ પામતાં જે કદાચિત્ (પણ) વ્યથા પામતો નથી (ભયથી – દુઃખથી – ધ્રૂજી લક્ષ્ય આગળથી પાછો હઠતો નથી), અપ્રમત રહી ઉદ્યોગની પૂંઠ જે મૂકતો નથી. (પ્રસંગ આવ્યે) જે મહાત્મા (રહી) દુઃખ સહે છે અને (કાર્યની) ધુરા જે ધરે છે તેવા શત્રુ, જિતાયા જ. ૪. પ્રશાંત વૈરનું જે ઉદ્દીપન કરતો નથી, દર્પ પામતો નથી, (મનમાં) અસ્ત થતો નથી, અને દુર્ગતિને પામ્યો છું જાણીને (પણ) જે અકાર્ય કરતો નથી તેને આર્યજન પરમ આર્યશીલ કહે છે.

શમી ગયાં લાગ્યાં. રાણો અને કારભારી પરસ્પર વિશ્વાસનું સુખ આજ પ્રથમ જ પામ્યા. ઘણો લાંબો પ્રવાસ પૂરો થયો લાગ્યો.

'કારભારી કુટુંબ'ના અભિમાનવાળો આજ કારભારી થયો. શુદ્ધ રાજપુત્ર આજ શુદ્ધ રાજા થયો.

શઠરાય અને તેના મંડળનું શું કરવું તે ચિંતા હજી બાકી હતી. પ્રધાનવિવર્ત થતાં રજવાડામાં પક્ષવિવર્ત થાય છે. નવો પ્રધાન આવે એટલે જૂના પ્રધાનનાં સર્વ માણસ વર્જ્ય ગણાય છે. એકથી વધારે પક્ષના હાથમાં સત્તા રહેતાં નિષ્પક્ષ ન્યાયનો આભાસ રહે છે અને તે આભાસથી નવી વિદ્યાવાળાઓ અને મુંબઈવાળાઓ સંતુષ્ટ રહે છે એ બુદ્ધિધનને લાગ્યું. આ આભાસ રાખવો સરખો પણ દુર્ઘટ માલૂમ પડ્યો. બે હાથમાં સત્તા રહી એટલે કોઈથી સંપૂર્ણ સત્તા વપરાય નહીં. આથી નિરંકુશતા ઉપર અંકુશ રહે એ વાત ખરી – પણ સારા કાર્યમાં એ અંકુશ રહે એ અનિષ્ટ સામા પક્ષનો વિશ્વાસ શી રીતે કરવો ? તેનો વિશ્વાસ કરતાં, દયાને ડાકણે ખાધા જેવું થાય, લોકમાં નિર્બળતા ગણાય, સામા પક્ષવાળા પણ આપણી નિર્બળતા ગણે – ઉપકાર માનવો તો રહ્યો પણ નિર્બળ ગણી હશે, ખટપટ જારી રાખે અને ભીતિનું કારણ સદૈવ ઊભું રહે. અકુલીન સ્ત્રી ગરીબ દેખાવના પતિને માન આપતી નથી તેમ આપણા પક્ષનાં – હાથ નીચેનાં – માણસો પણ પરપક્ષથી બીતા દેખાતા ઉપરીનું મનમાં માન રાખતા નથી – પ્રસંગે પરપક્ષમાં પણ જાય છે. આ બધાંનું પરિણામ શું થાય ? રાજ્ય કેવી રીતે ચાલે ? ઉભયપક્ષ પરસ્પરની રુખ રાખે ત્યારે ઉભયના અભિપ્રાય નકામા અને કાંઈ તૃતીય કાર્ય થાય – રાજ્યનીતિ અનિશ્ચિત રહે ! ત્યારે રાજ્યનું જોખમ કોને માથે રહે ? ગુણ દોષનો આરોપ કોને માથે મુકાય ? ગુણમાં ઉભયપક્ષ ભાગિયા થાય, દોષ સર્વ પોતાને માથેથી કાઢી નાંખે. અને અપૂર્ણ જોઈ શકનાર લોક દેખીતા ઉપરીને માથે જ નાંખે. કોનો અભિપ્રાય નિશ્ચિત ગણવો, કઈ રાજનીતિ ચાલતી ગણવી, કોની પાસે અંત્ય ઉપાય માગવો એ સર્વ વિષયમાં પ્રજા બિચારી અંધકારમાં રહે ! – એકથી વધારે પક્ષનું રાજ્ય તે તો નક્કી પ્રજાપીડક જ થાય.

ત્યારે અંગ્રેજી વિદ્યા ભણેલાઓ કહે કહે કરે છે કે પક્ષ રહેવો જ ન જોઈએ – સર્વ પક્ષનો સરખો જ અધિકાર જોઈએ એ શું ? એવું શા ઉપરથી કહે છે ? આ પ્રશ્ન બુદ્ધિધને પોતાના મનમાં પૂછ્યો અને ઉત્તર ન મળતાં ઘણો જ ગૂંચવાડામાં પડ્યો. શું અંગ્રેજી રીતમાં એ લોક કાંઈ એવું દેખે છે ? – પણ અંગ્રેજી રાજસભામાં જ શું છે ? – એક જ પક્ષનું રાજ્ય. આ પક્ષ ખરો તો બીજો નહીં અને બીજો ખરો તો આ નહીં. 'હું ધારું છું કે એ લોકમાત્ર અનુભવ વિનાની – વિચાર વગરની – વાતો કરે છે; માત્ર બોલ્યું જ જાણે છે. ખરી વાત છે – મુંબઈમાં હાલના સુધરેલા જમાનામાં એ જ વા વાયાં કરે છે કે જે પકડ્યું તે પકડ્યું – જે ભૂત ભરાયું તે ભરાયું – એ નીકળે નહીં. ભૂત ભરવનાર જોઈએ. સાહેબ લોક આપણે જોયા તે તો કાંઈ આવા નથી હોતા – આ લોક કોણ જાણે ક્યાંથી આવું શીખ્યા ? ન હિંદુમાં – ન અંગ્રેજમાં. પણ આ નવીનચંદ્ર કાંઈક વિચાર કરનાર છે ખરો. ના કહેવા પ્રમાણે વિલાયતમાં પક્ષ અને વિશ્વાસ

બંધાય છે તે અભિપ્રાય અને વિશ્વાસ પ્રમાણે અને આપણામાં સંબંધ પ્રમાણે, પણ એમાંયે એક વાત છે. વિલાયતમાં પોતાનો એક અભિપ્રાય હોવા છતાં પોતાના પક્ષનો બીજો અભિપ્રાય હોય તો તેને ટેકો અપાય છે એવું બસ્કિન્ સાહેબ કહેતા હતા. એ કહેતા હતા તે ખરું અને નવીનચંદ્ર કહે છે તે ખોટું – એ બિચારું ભોળું માણસ છે – કોઈ પુસ્તક-બુસ્તકમાં વાંચ્યું હશે. બસ્કિન્ સાહેબે તે જાતે જોયેલું – અનુભવેલું, અને ખરી વાત છે. એ વિના બીજો માર્ગ શો ? અધિકાર તો એક જ હાથમાં હોય. બે બાયડીનો ધણી સાંભળ્યો છે – બે ધણીની એક જ બાયડી કંઈ દીઠી છે ? વળી વિલાયતના કરતાં તો આપણે સારું છે. અભિપ્રાય એક હોવા છતાં 'વોટ' કે ? વોટસ્તો – વોટ જુદો આપ્યો એ તો જૂઠું બોલ્યાનો ભાઈ જ કેની ? આપણે અહીંયાં તો ઉપરી અધિકારીનો જ વોટ – બીજા તો માત્ર સૂચના કરે. અને એમ કરતાંયે પક્ષ વિનાનું રાજ્ય સાંભળ્યું છે કંઈ ? ઈશ્વરને ઘેર પણ જુઓ – દેવ ને દાનવનો પક્ષ. અને અંગ્રેજોના ધર્મમાંયે શું છે ? એમના ઈશ્વરને મન ફિરસ્તાઓ કહે તે ખરું અને શેતાન અને એનો પક્ષ કહે તે બધુંયે ખોટું – એ પક્ષ લુચ્ચો, જૂઠો, નીચો અને સૌ રીતે ખોટો, સદાકાળ નરકમાં રહેવાને સરજેલો. ત્યારે તો આપણો ઈશ્વર એવો પક્ષપાતી નથી : દાનવો આ અવતારે નહીં તો બીજે અવતારે સુધરે' – આમ મનમાં કહેતો કહેતો બુદ્ધિધન પુષ્કળ હસ્યો અને એક તકિયા આગળ નિરાંતે પડ્યો.

સર્વ વિચારી બુદ્ધિધને વિચાર કર્યો કે જૂની રીત જ સારી છે – એટલું તો ખરું કે એમાં કાંઈ ભીતિ તો નથી જ. ત્યારે હવે પોતાનો પક્ષ કોને ગણવો અને પારકો કોને ગણવો ?

બુદ્ધિધન ફરી પુષ્કળ હસ્યો અને પોતાને મૂર્ખ ગણવા લાગ્યો : 'વળી એ તે વિચાર ? પોતાના તે પોતાના ને પારકા તે પારકા ! આયે મૂર્ખાઈ જ કેની કે આવા આવાયે વિચાર કરવા ?' – વિચારમાળા પડતી મૂકતાં મૂકતાં કાંઈક ભૂતકાળ સાંભર્યો અને મોં લેવાઈ ગયું. પોતાના મંદવાડમાં દુષ્ટરાયે મોકલેલી વિધવાએ પોતાના કુટુંબનું અપમાન કર્યું હતું – દીકરાની ઉપર બાપની પાસે ફરિયાદી કરવી નિરર્થક હતી – તે સાંભર્યું. પોતાના પક્ષના માણસોના દોષ થતાં પ્રજા પોતાની પાસે ફરિયાદ કરવા નહીં આવી શકે – બિચારી કચડાશે – પોતે પામ્યો હતો તેવી જ અવસ્થા કોને પામવા વખત આવશે તો એ પાપ કોને માથે ? અધિકારનો નસો પોતાના માણસોને ચડશે અને કદી જાણ્યોઅજાણ્યો જુલમ કરશે તો પ્રમાદધનનો – અથવા એવા બીજાનો જ – દોષ 'બુદ્ધિધન ! તારી પાસે કોણ કાઢશે ?' એ પ્રશ્ને એનું મસ્તક ભમાવ્યું. 'હું હતો એવી જ દશામાં આજ કેટલા હશે અને મારાં માણસોથી છૂંદાતાં ચંપાતાં તે અનાથ વર્ગને શો આશરો રહેશે ? અરેરે – શું કારભાર એટલે આવા ગૂંચવાડા ? – ઈશ્વર ! મારે તો કારભાર નથી જોઈતો ! આ ગૂંચાડો કોણ વહોરે ? મારે તો દેવી માતુશ્રી ! તમારે સારુ લીધેલી પ્રતિજ્ઞા હું આજ તરી ઊતર્યો ! શઠરાય – દુષ્ટરાય – તમને ફળ ચખાડ્યું. પિતાજી ! તમારો અભિલાષ પૂરો પાડ્યો – મોટી પદવીએ હું પહોંચી ચૂક્યો. ત્યાં કાયમ રહેવું જ એવું વાક્ય તમે કાઢ્યું નથી. કારભાર સ્વીકારવો

એ પ્રતિજ્ઞા મેં કદી લીધી નથી. ઘરમાં રહી વાનપ્રસ્થ સ્વીકારવું – તો, દેવી, તારો અભિલાષ હજી પૂરો થવો બાકી છે. ઈશ્વરે ખાવા જેટલું આપ્યું છે. કારભાર રાણો મરજી પડે તેને આપે : એની ઇચ્છા હશે તો વિદ્યાચતુરને આ જગાએ લાવીશું એટલે પ્રમાદની પણ ચિંતા નહીં રહે. હું અને મારી દેવી – પુત્રને ગૃહસંસાર સોંપી – વનમાં જઈશું ! બસ – આ કડાકૂટો ક્યાં સુધી કરવો – વળી ચિંતા કરવી – શું કરવાને ?'

આનંદમાં મગ્ન થતો થતો, પ્રસન્ન થયેલા ભાગ્ય પાસેથી વિશેષ પ્રસાદ માગી નિરાશ થવાનો સંભવ ન રહે એવી ઇચ્છા કરતો કરતો, સ્મશાન-વૈરાગ્યના ભાઈ ઉત્સવ-વૈરાગ્યમાં મગ્ન થતો થતો બુદ્ધિધન ઊઠ્યો. તપાસ કરતાં માલૂમ પડ્યું કે રાણાજી વાળુ કરી રહ્યા નથી. ચૈત્રી રાત્રે પરસેવો થતો હતો. 'રાણાજી કહે એટલે બોલાવજો' કહી બાગમાં એક ફુવારા પાસે બેસવા સારુ ચાલ્યો અને ચાલતાં ચાલતાં અંધકાર ભરેલા જગતને માથે વિશાળ આકાશમાં ચમકારા કરતા તારામંડળને જોતો જોતો ચાલ્યો અને નાનપણમાં પોતાના પડોશી શાસ્ત્રી મહારાજ પાસેથી મોંએ કરેલા શ્લોક સ્મરવા લાગ્યો :

'भ्रान्तं देशमनेकदुर्गविषमं प्राप्तं न किञ्चिच्चफलम्
त्यक्त्वा जातिकुलाभिमानमुचितं सेवा कृता निष्फला ।
भुक्तं मानविवर्जितं परगृहे साशंकया काकवत्
तृष्णे दुर्मतिपापकर्मनिरते नाद्यापि संतुष्यसि ।।'[1]

શઠરાયને ઘેર બાળપણમાં જમતો એ અવસ્થા સાંભરી : આંખમાં આંસુ આવ્યા જેવું થયું. ફુવારો આવ્યો. ત્યાં આગળ મુંબઈથી મંગાવેલ લોખંડના બાંક હતા તેમાંથી એક પર બેઠો.

'खलोल्लापाः सोढाः कथमपि तदराधनपरै-
र्निगुह्यान्तर्बाष्पं हसितमपि शून्येन मनसा ।
कृतश्चित्तस्तम्भः प्रहसितधियामञ्जलिरपि
त्वमाशे मोघाशे किमपरमतो नर्तयसि माम् ।।'[2]

હજી શઠરાય સાંભર્યા કર્યો. આજ સવાર સુધીના દિવસ સ્વપ્ન પેઠે દૃષ્ટિ

---

૧. અનેક દુર્ગમ સ્થાનોથી વિકટ બનેલા દેશોમાં ભમ્યો – કાંઈ પણ ફળ ન મળ્યું ! જાતિ અને કુળનું ચિત અભિમાન પડતું મૂકી સેવા કરી – તે નિષ્ફળ નીવડી ! પરઘેર માન વિનાનું ખાધું – તે બીતા બીતા કાગડાની પેઠે દુર્મતિ અને પાપકર્મ ઉપર જ પડેલી ઓ તૃષ્ણા ! હજી તને સંતોષ નથી મળતો ?

૨. ખળ લોકનાં ગર્વિષ્ઠ વચન સહ્યા – તે પણ પરાકાષ્ઠા પામી તેમનું આરાધન કરવા જતાં જતાં, અંતરનું આંસુ અંતરમાં ને અંતરમાં દાબી રાખી મન શૂન્ય હોવા છતાં – હસ્યો પણ ખરો ચિત્તને રોકી રાખ્યું. હસવા યોગ્ય બુદ્ધિવાળાની પાસે પ્રણામાંજલિ કરી, ઓ તું આશા ! ઓ નિષ્ફળ આશા ! આથી વધારે તે મને તું શું નચાવનારી હતી ?

આગળ ખડા થયા. બાંકડા ઉપર સૂતો – ફુવારાના પાણીવાળો શીતલ પવન પ્રિય લાગવા માંડ્યો. પોતે મૂળ એક રંક માણસ તે આજ સુવર્ણપુરના મહારાજના વૈભવનો અંશભાગી છે એ ભાન થયું. આ સર્વ ઘસાઈ ભવિષ્ય ભૂત જેવું થનાર લાગ્યું : પ્રાત:કાળનો ભવ્ય દરબાર શૂન્ય થયો !

> *'भ्रात: कष्टमहो महान्स नृपति: सामन्तचक्रं च तत्*
> *पार्श्वे तस्य च सापि राजपरिषत्ताश्चन्द्रबिम्बानना: ।*
> *उद्रिक्त: स च राजपुत्रनिवहस्ते बन्दिनस्ता: कथा:*
> *सर्वे यस्य वशादगात् स्मृतिपदं कालाय तस्मै नम: ।।*[1]

'પ્રાત:કાળનો ભવ્ય દરબાર શૂન્ય થયો – સ્મરણશેષ થઈ ગયો જ કેની ? અત્યારે એમાંનું કાંઈ છે !

> *'रम्यं हर्म्यतलं न किं वसतये श्राव्यं न गेयादिकम्*
> *किं वा प्राणसमासमागमसुखं नैवाधिकं प्रीतये ।*
> *किं तूदभ्रानतप-तत्वतंगपवनव्यालोलदीपाङ्कु-*
> *च्छायाचञ्चलमाकलय्य सकलं सन्तो वनान्तं गता: ।*[2]

આ વિચારમાં ને વિચારમાં શીતલ પવનલહરીથી – ચારે પાસથી આવતા પુષ્પવાસથી – આંખ મીંચાઈ અને બુદ્ધિધન પળવાર ચિન્તામુક્ત થઈ આ સ્વપ્નમાંથી નિદ્રાસ્વપ્નની સૃષ્ટિ વચ્ચોવચ ઊભો. રાજેશ્વર મહાદેવના વાડા જોડે ઓટલા ઉપર શરદ પૂનમની રાત્રે સૌભાગ્યદેવી જોડેના તળાવમાં નાચતું ચંદ્રપ્રતિબિંબ જોઈ રહી છે, અને સાથે જ બેસી વાનપ્રસ્થ બુદ્ધિધન પતિવ્રતાને સમજાવે છે : 'પ્રિય દેવી, આ રમણીય પ્રતિબિંબ જેવો જ તને આપણો સ્નેહસંસાર નથી લાગતો ? જો, પાણી પર કરચલીઓ વળે છે તેમાં એ પ્રતિબિંબની લેખા દેખાય છે ! પણે આખું પ્રતિબિંબ દેખાય છે અને હાલે છે. આપણો સંસાર પણ આવો જ છે. ખરું જોતાં પ્રતિબિંબ જૂઠું છે, તે પણ જતું રહેવાનું; ખરો ચંદ્ર તો આકાશમાં છે : તેમ જ આ આપણો સંસાર જૂઠો છે અને જતો રહેવાનો છે. ખરો સંસાર તો બ્રહ્મમાં છે – એ સંસારનું નામ મોક્ષ : મારે તારે અન્તે એ જ પામવો છે. દેવી ! તું અજ્ઞાન છે પણ તું જેવી સુંદર છે,

---

૧. ઓ ભાઈ ! આ કષ્ટ સામું તો જો ! મહાન એ ભૂપ, એ એનું સામંતમંડળ, એની પાસેની વળી પેલી રાજાઓની સભા, પેલી ચંદ્રબિંબ જેવાં મુખવાળીઓ, ઉદ્રેકભર્યો પેલો રાજપુત્રોનો સમાજ, પેલા બંદીજનો, પેલી કથાઓ – આવું આવું સર્વ જેને લીધે સ્મરણમાં જ રહેનારું બની ગયું તે કાળને નમસ્કાર !

૨. હર્મ્ય(મહેલ)ની અગાશીઓમાં રહેવું એ શું રમ્ય નથી લાગતું ? ગાયનાદિ સાંભળવું શું નથી ગમતું ? કે શું પ્રાણસમીનું સમાગમસુખ અધિક પ્રીતિનું પાત્ર નથી થતું ? – પણ – પણ – વાત એટલી જ છે કે પળવાર ઊંચે ચડી પડી જનાર પતંગિયાની પેઠે – પવનથી કંપતા દીપના અંકુર પેઠે – છાયા પેઠે – વસ્તુમાત્રને ચંચલ જોઈ સત્પુરુષો વનાન્તમાં ચાલ્યા ગયા છે !

અને તારી કાન્તિ જેવી નિર્મળ છે, તેવું જ તારું અંતઃકરણ સુંદર છે, અને તારી બુદ્ધિ નિર્મળ છે. પતિવ્રતા, તેં એક જ યોગ સાધ્યો છે, તું એક જ જ્ઞાન પામી છે; તારા જેવા સુંદર પવિત્ર આત્માને વાસ્તે જ મોક્ષ છે – તું મોક્ષ પામીશ – તું બ્રહ્મરૂપ થઈશ !

'દેવી ! મેં પણ તારી જ સૂરતપરસ્તી[1] કરી છે – હું પણ તારી સાથે જ છું – તું બ્રહ્મમાં મળીશ અને ત્યાંયે હું તારી સાથે જ ! દેવી, સર્વત્ર સાથે જ !'

અન્તરમાં આ સ્વપ્ન ચાલતું હતું તે સમયે મુખ ઉપર અંધારામાં સ્મિત ફરકતું હતું. સર્વ જગત પોતાનામાં સંકેલી દઈ શેષશાયી આનંદમય નિદ્રા પામે તેમ સર્વ સંસારની ઇયત્તા આવા સ્વપ્નમાં સંભારી (સંભૃત કરી – સંભાર પેઠે ભરી) પોતાના બાલ્યથી આજ સુધીના પ્રયાસને અન્તે બુદ્ધિધન ઝાકળથી શીતળ થયેલા બાંક ઉપર સૂતો સૂતો આ આનંદમય નિદ્રા પળવાર પામ્યો.

ભૂપસિંહ વાળુ કરી રહ્યો કે એક જણ બુદ્ધિધનને બોલાવવા જતો હતો તેને ન જવા દેતાં ભૂપસિંહ પોતે જ ફુવારા પાસે માણસો સાથે ગયો. હજામે ફાનસ ઊંચું કર્યું અને રાણાએ જૂના મિત્રને નિદ્રામાં પડેલો દીઠો. જુએ છે એટલામાં જ નરભેરામ, નવીનચંદ્ર, વિદુરપ્રસાદ અને જયમલ્લ આવી પહોંચ્યા. નરભેરામ બુદ્ધિધનને ઉઠાડવા જતો હતો તેને રાણાએ અટકાવ્યો – 'નરભેરામ, બુદ્ધિધન બહુ જાગ્યા છે – ઘણાં વર્ષને અંતે આજ સુખમાં સૂતા છે. એમને સુખમાં સૂવા દો.' ઓથારે ચાંપેલા માણસના હાથ છાતી ઉપરથી અચિંત્યા આઘા પડે અને ભયંકર સ્વપ્ન જતું રહેતાં જાગી તે સ્વસ્થ થાય તેમ બુદ્ધિધનની શિખામણથી ઘણાં વર્ષથી સ્વભાવવિરુદ્ધ ધૈર્ય રાખી મનમાં ધૂંધવાઈ રહેલો રજપૂત શઠરાય દૂર થતાં આજ સ્વસ્થ બન્યો હતો. લીલાપુરમાં પોતાના નાના સરખા ઘરમાં આવી બુદ્ધિધન નિરાંતે બેસતો હતો અને સ્વતંત્રતા ભોગવતો હતો તેમ જ આજ પોતાના મહેલમાં ફરતો તેને જોઈ રાણાએ પોતાના વૈભવને સફળ થયો માન્યો. જૂના દિવસ સ્મરણમાં આવ્યા અને જેમ બહારનો ફુવારો શરીરને શીતળ કરતો હતો તેમ બુદ્ધિધન ઉપરની પ્રીતિનો ભરેલો ફુવારો ઊભરાઈ ઊઘડી અંતઃકરણને શીતળ શીકરથી[2] નવરાવવા લાગ્યો.

'જયમલ્લ, એમના માથા નીચે એ જાગે નહીં એમ એક ઓશીકું ગોઠવ અને આપણે વાસ્તે આજ અહીંયાં જ બેસવાની ગોઠવણ કર.'

આજ્ઞાનું પાલન તરત થયું. બુદ્ધિધનના માથા નીચે ધીમે રહી રેશમી ઓશીકું મૂકી દેવામાં આવ્યું. રેશમી ગાદીવાળો કોચ રાણાને વાસ્તે આવ્યો. બીજાઓને વાસ્તે ગાલીચો આવ્યો. રાણાની આસપાસ શુદ્ધ રૂપેરી સોનેરી તેમજ 'ગિલ્ટ'વાળી અને કાચની વિલાયતી દીવીઓ ગોઠવી દેવામાં આવી અને જુદા જુદા દીવાનો પ્રકાશ ફુવારાનાં ઊડતાં બિંદુઓમાં ચળકવા લાગ્યો. રાણાએ કોચ પર બેસી સોનેરી હુક્કાની લાંબી નળી મોંમાં લીધી. સૌ આસપાસ ગોઠવાઈ ગયા. ચોપદારો અને ચાકરો આસપાસ વીંટાઈ સ્તબ્ધ – અંદર અંદર ગુપચુપ વાતો કરતા – ઊભા રહ્યા. રાણાની

---

૧. કોઈની મુખકાંતિ જ જોઈ રહેવાનો ઇસ્લામી યોગ.
૨. પાણીના ઊડતા છાંટા

આજ્ઞા થઈ અને એક તરુણ ગવૈયો આવ્યો, રાણાની સામે બેઠો, અને મોંએ ગાયા વિના સતારના અતિ સૂક્ષ્મ સ્વરમાં ગાન ઉતારવા લાગ્યો – એક ચાકરે તાજાં ચિત્રવિચિત્ર ફૂલો રૂપેરી સંપૂટો, થાળો, અને છાબોમાં ગોઠવી સર્વ વચ્ચે મૂક્યાં અને તેની સુવાસ ચારેપાસ પ્રસરવા લાગી. આસપાસના બાગમાંથી અને પાસેનાં પાત્રોમાંથી પુષ્પોના પરાગ અને સુવાસથી પ્રફુલ્લ થયેલો, ફુવારાની નીચે કુંડમાં ટપકતાં બિંદુઓના અને સતારના મિશ્રિત સુસ્વરને પોતાનો કરી લેતો, શીતલતાને – કુંડમાંથી ઉપાડી લેતો – ફુવારાના વરસાદમાંથી અધ્ધર ચોરી લેતો – ઝાકળમાંથી પી જતો – અને આકાશમાંથી ઘસડી આણતો, અનેક સ્થાનથી સૂંઢમાં એકઠું કરેલું પાણી હાથી પાછું એક સ્થાને વરસાવે તેમ સુવાસ – સુસ્વર – અને શીતલતાને મનુષ્યસૃષ્ટિ ઉપર સાથે લાગાં વરસાવતો, અનેક ઝાડનાં પાંદડાંને હલાવી ખખડાવી અંધકારમાં પણ પોતાની સત્તા છે એવું માનવીના કાનને ગર્વ સાથે કહેતો, ઊંચા ગગનમાં પણ મારી આણ વર્તે છે એવું વાદળાંમાં લહેરિયાં પાડી ઊંચું જોનારી આંખને જણાવતો, અને ગાઉ બે ગાઉ ઉપરનાં વનોમાં પોતે નાંખેલા સુસવાટા રાણા જેવાના કાનના પડદા પર અફળાવતો – દાંભિક વાયુ માનવીના શરીર પાસે આવી દંભ તજી મંદ પડી જતો હતો, મધુર થઈ જતો હતો, તેને ફોસલાવતો હોય – તેને કરગરી પડતો હોય – તેને સવાસલાં કરતો હોય – તેમ તેના અંગરખામાં ધીમે રહી પ્રવેશ કરી – તેમાં કરચલીઓ પાડી – તેના શરીરને પંપાળતો હતો, શરીરમાંનાં છિદ્રોમાં પેસી જઈ ઠેઠ ચિત્ત આગળ પહોંચી જતો હતો, ચિત્તના ગર્ભદ્વારની અંદર ઊભો રહી માનવીના આત્મા ઉપર આનંદનો અભિષેક કરતો હતો, અને પોતાની સાથે આણેલી સર્વ રમણીય સામગ્રી તેના જ ઉપર ચડાવતો હતો. એમાં દોષ માત્ર એટલો હતો કે તે જડ હોવાથી મોટા નાનાનો ભેદ સમજતો ન હતો અને ભૂપસિંહની તેમ જ તેના હલકામાં હલકા દાસની સરખી રીતે સેવા કરતો હતો અને જાગતા ઊંઘતાનો પણ ભેદ રાખતો ન હતો. પવનની, પ્રકાશની, સુવાસની, સુસ્વરની, શીતલતાની – અર્થાત્ જડ હોવા છતાં સંચાર કરનાર સર્વ પદાર્થોની – અસર નિદ્રાયમાણ બુદ્ધિધનના મસ્તિકમાં પણ પહોંચી જતી અને તેનાં રમણીય સ્વપ્નોની કારણભૂત થઈ પડતી હતી – પોષક પણ થતી હતી.

એક સ્વપ્નમાંથી બીજા સ્વપ્નમાં ખસતું બુદ્ધિધનનું મસ્તિક અન્તે અર્ધજાગ્રત થયું અને સૂતી વેળા કરવા માંડેલા વિચાર પાછા મસ્તકમાં આવી ઊભા. છાતી ઉપર હાથ રાખી, આંખો મીંચેલી જ રાખી, ઇંદ્રિયો અકર્મ જ રાખી, સૂર્ય ઊગતાં પહેલાં – સૂર્યકિરણના સ્પર્શબળે જ – પક્ષીઓ માળામાં ને માળામાં જ કિલકિલાટ મચાવી મૂકે તેમ, જાગતા વિચાર નિદ્રાયમાણ દેખાતા પુરુષના મગજમાં સાકાર થયા. પોતાના માણસોનો પક્ષ બાંધવામાં જે હરકતો ભાસી હતી તે એકદમ દૂર થઈ હોય એમ નિદ્રાએ સ્વસ્થ કરેલા મગજે ગૂંચવાડા ભરેલી ગાંઠ ચોડી દીધી : 'કંઈ નહીં, કંઈ નહીં; કારભાર કરવો હું જાણું છું; હું પ્રમાણિક રહીશ, મારાં માણસોને જ મારો – રાણાનો – તાપ દેખાડવામાં શિથિલ નહીં રહું, હું મારાં માણસોને અધિકાર સોંપું છું તે છતાં

તેમની ગેરવર્તણૂકની ફરિયાદ સાંભળવા અને શિક્ષા કરવા અંતરથી તત્પર છું એવો સર્વનો અભિપ્રાય બંધાશે તો મારાં માણસો બીતાં રહેશે, અયોગ્ય કાર્યમાં મારા તરફથી ઉત્તેજનની અથવા ક્ષમાની આશા નહીં રાખે, પ્રજા વિશ્વાસથી ફરિયાદ કરશે અને તેમને યોગ્ય ન્યાય આપીશ જ. અધિકાર સોંપવો અને ન્યાય કરવો એ બે જુદા પદાર્થ છે – એકમાં વિશ્વાસ અને પોતાપણું જ કામમાં લાગે છે, બીજામાં નિષ્પક્ષપાત તીવ્ર જોઈએ છે. ન્યાય કરવાનું આટલું બળ રાખનાર અંગ્રેજ વર્ગ અધિકાર સોંપવામાં કયે દહાડે ન્યાયનું ધોરણ રાખે છે જે ? મારી પ્રજામાં વિશ્વાસનાં પાત્ર મળતાં તેમને અધિકાર સોંપતાં હું આંચકો ખાઉં તો હું ઈશ્વરનો અપરાધી.

'શઠરાયના પક્ષમાં દેખાતાં બધાં માણસ એના પક્ષનાં નથી. એનો વિવેક એમ થાય કે છેક ટોચ વિના બાકી રહેતાં સર્વ માણસોને છે એમનાં એમ જ રાખવાં અને સખત સાવચેતી આપવી કે ભૂતકાળ ભૂલી યોગ્યતા પ્રમાણે તેઓ પર વિશ્વાસ રાખવામાં આવશે. એની સંપત્તિમાં એના પક્ષમાં દેખાતાં હતાં તે સર્વ હજી એના પક્ષમાં રહેશે જ એ કલ્પના બળવાન નથી. પેટને અર્થે એનાં થયેલાં માણસ પેટને અર્થે મારાં થશે. મારે જાતે તેમનું કામ નથી – જાતે તેમનો ડર નથી. તેનાંયે નહીં – મારાંયે નહીં – ભૂપસિંહનાં માણસ બને તો બસ.

'અધિકારના શિખરનાં માણસો સારાં થાય એ સાવચેતી જાતે રાખશું તો નીચેનાં માણસ અનુકરણ કરશે જ. સારાશનો પ્રતાપ તેમને લાગશે જ.

'અધિકાર સોંપતી વેળા વિશ્વાસનો સંબંધ – પછીથી તેમના ગુણદોષનો જ સંબંધ રાખવો. આટલી પ્રીતિ રાખનાર રાણાને આ સમયે છોડી દેવા – એ અપકાર કહેવાય. એનાં રાજ્યચક્ર બરોબર ગોઠવાઈ ચાલે પછી હું ક્યાં સ્વતંત્ર નથી ?'

આ વિચારની સાથે આંખ ઊઘડી અને જુએ છે તો નવીન જ દેખાવ ! સૂતો ત્યારે તો આમાંનું કાંઈ ન હતું ! આ સર્વ માણસ, રાણો, આ સર્વ ઠાઠ, દીવા – આ શું ? હજી સ્વપ્ન તો ચાલતું નથી ? ભ્રાંતિથી આંખો ચોળતો બેઠો થયો અને ચારેપાસ જોવા લાગ્યો. રાણાના સ્નેહનો આવિર્ભાવ કળાતાં અમાત્ય ઉરમાં પ્રતિધ્વનિ થયો. હુક્કાની નળી મોંમાંથી કાઢી રાણાએ પૂછ્યું : 'કેમ, બુદ્ધિધન, જાગ્યા ? નિદ્રા ઠીક લીધી.'

આભો બનેલો બુદ્ધિધન ઊભો થયો : 'જી, આપ ક્યાંથી અહીંયાં ?'

'તમે સૂતા હતા એટલે જગાડ્યા નહીં. અમે પણ સૌ અહીં જ બેઠા કે અહુણાં જાગશે. આવો બેસો' – પૂર્વાવસ્થાનો અભ્યાસ સંભારી પોતાની સાથે કોચ ઉપર જગા બતાવી. બુદ્ધિધન કોચ પર હાથ દઈ નીચે જ બેઠો અને સાન કરી. ચાકર-વર્ગ દૂર ખસી ગયો.

ચારેપાસ જોતાં એકાંત લાગ્યું એટલે વિશ્રંભકથાનો આરંભ થયો. રાણાએ પૂછ્યું : 'બુદ્ધિધન, આજ મને નિરાંત વળી. પણ કહો હવે કાંઈ ચિંતા બાકી છે ?'

બુદ્ધિધન હસ્યો : 'રાણાજી, ચિંતાનો અંત આવ્યો કંઈ દીઠો છે ? સંસાર એટલે

ચિંતાની પરંપરા – એક ચિંતા જાય કે બીજી આવી જ છે.'

અભણ અમાત્યને આમ પર્યેષક[1] રીતે બોલતો જોઈ નવીનચંદ્ર વિશેષ રસતી સાંભળવા લાગ્યો.

રાણો બોલ્યો : 'કહોને ભાઈ, હવે શું છે ? હું તો જાણું છું કે મારી ચિંતા તો ગઈ જ. જે બાકી હોય તે તમારે વાસ્તે છે.'

'રાણાજી, શઠરાયનું શું કરવું ?'

'શું કરવું ! અપરાધીને ઘટે શિક્ષા.'

'બુદ્ધિધનભાઈ, દુષ્ટરાય મરી ગયો તે સંબંધમાં ખરી વાત ડૂબી ગઈ છે અને કાંઈ કાંઈ વાતો ચાલે છે. એનો મામો લીલાપુર ગયો છે. ગરબડ સંતાતો ફરે છે અને ઘણું કરી ધીરપુરના બહારવટિયાઓને ઉશ્કેરવાનો પ્રયત્ન કરે છે.' નરભેરામે સમાચાર કહ્યા.

'રાણાજી, સાંભળ્યું ?'

'હા, પણ એ ચિંતા હવે મારે કરવાની નથી. જોઈતા હોય તો હું તો સર્વ વાતના ટૂંકા ઉપાય બતાવું. લાંબા ઉપાય રજપૂતોને ન આવડે. એ સોંપ્યા તમને.' નિશ્ચિંતપણે રાણાએ હુક્કો ફૂંકવા માંડ્યો.

નરભેરામે સૂચના કરી : 'મને તો લાગે છે રામભાઉને એ લોક હાથમાં લેશે. બહારવટિયાને આશ્રય આપી નવા કારભારની નિંદા કરાવશે અને લીલાપુરમાં નવા સાહેબ આવશે તેનો અભિપ્રાય પ્રારંભમાંથી ફેરવવા યુક્તિ કરશે. બીજો ઘાટ શઠરાય – કરવતરાયનું શું થાય છે તે જોયા પછી ઘડશે.'

'તે, બુદ્ધિધન, ધારો કે રામભાઉની ખટપટથી નવો સાહેબે ખોટી રીતે ભરવાયો તો આપણે તેની ચિંતા રાખવી ? ખરી રીતે કહે તે ખરું, પણ આપણું સાંભળ્યા વિના શું અન્યાય કરશે ? અથવા શું આપણે, સાહેબ ને રામભાઉ ને એનો સિપાઈ અને એવી એવી ચિંતા રાત દિવસ કર્યા કરવી ? આપણી પ્રજાની ચિંતા હવે શઠરાયને માથે નથી – એ ચિંતા કરવાની શું ઓછી છે કે આવી આવી ચિંતા આપણે જન્મારો કર્યા જ કરવી ?' રાણાએ પૂછ્યું.

'રાણાજી, આપ કહો છો તે સાચું છે, પણ આપણા જ જૂના દિવસ સંભારો. આપણી આગગાડીનું એંજિન સાહેબ વિના ચાલ્યું નથી. આજ એ લોક કર્તાહર્તા છે – કર્તા ને હર્તા બે.'

'ત્યારે તો એમ કે ગાદી મળ્યા પછી આજ સુધી શઠરાયે રાજ્ય કર્યું અને હવે સાહેબ કરશે. આપણે તો કેવળ પૂતળાં જ. સરકારનું કામ એ કે આપણે પ્રજાપીડક થઈએ ત્યારે માથે અંકુશ પેઠે વર્તવું. પણ આવા વિષયમાંયે સરકાર ? – ને તે પણ સરકારના ગુલામ સિપાઈ સુધી ?'

---

૧. ફિલોસોફી વાળી : પર્યેષક – શોધક : Philosophical

નરભેરામ કહે, 'મહારાણા, નવા સાહેબ આવે છે તે લશ્કરી ખાતાના છે. ડોબક સાહેબના ભત્રીજા થાય છે. જલદ મિજાજના છે. વેર રાખે એવા છે. કાનના કાચા છે. કામ કરવાના ઉત્સાહી નથી. આજ્ઞાભંગ થયેલો જોઈ શકતા નથી. ખુશામત કરતાં કરતાં પ્રસન્ન થાય તો મોટી વાત. રામભાઉને હવે ઘીકેળાં સમજવાં.'

ભ્રૂકુટી ચડાવી રાણો બોલ્યો : 'બુદ્ધિધન, આનો અર્થ એ કે એ લોક રાજા અને આપણે ગુલામ. આવી આવી વાતો સાંભળવાને હું ઇચ્છતો નથી. ભલમનસાઈની રીતે થાય એટલું કરવું એની ના નથી પણ એથી વધારે નરમાશ રાખવી હોય તો તે વાત મારી પાસે ન કરવી. તમે તેમની સાથે ભરી પીજો. આપણે આપણી વાત ચલાવો. બોલો, શું કરવું ધાર્યું ?'

બુદ્ધિધન બોલ્યો : 'ન્યાયની રીતે શઠરાયની તપાસ ચલાવવી અથવા એને એવી શિક્ષા કરવી એ તો મને વાજબી નથી લાગતું.'

'હેં !...' રાણો જોઈ રહ્યો : 'કાલે પોશાક આપીએ પાછો એને ?'

'ના જી, એને શિક્ષા ઓછી નથી થઈ. દુષ્ટરાય મરી ગયો. રૂપાળીએ કુટુંબનું નાક કાપ્યું. કારભાર ગયો. હવે જે વધારે શિક્ષા કરવાની તેનો હેતુ એટલો કે એ વધારે ખટપટ ન કરે અને આપણું રાજતંત્ર નિશ્ચિત ચાલે.'

'નિશ્ચિત ચાલવાનો રસ્તો – મને લાગે છે કે એના સાળાએ શોધી કાઢ્યો તે હશે.'

'રાણાજી, એટલા ઊકળવાથી કાંઈ લાભ નથી. આ ઉપરથી તો એટલું જોવું કે જ્યારે દરબારનાં સર્વ માણસ એનાં હતાં તે પ્રસંગે એને કાઢ્યો હોત તો કેટલી ખટપટ ઊભી કરત ! મારા મનમાં જુદો રસ્તો યોગ્ય લાગે છે. દિલ્હીના બાદશાહોમાં એવી રીતે હતી કે કોઈ ઉમરાવ સત્તાલોભી થાય તો એને કોઈ ગામડામાં સૂબો કરી મોકલવો એટલે તે પોતાને જ પૂર્ણ સત્તાવાન દેખી – પોતાનાથી કોઈને કોઈ ન મોટું ન દેખી – વધારે મોટા થવાનો લોભ ન કરે અને આત્મસંતુષ્ટ થાય. આત્મસંતુષ્ટ થયો તેનો લોભ મરે – તેના તરફથી ભીતિ પછી રહે નહીં. બીજું શત્રુને સંન્યાસી જેવો કરી દીધો એટલે તે નિઃસ્પૃહી અને નિર્બન્ધન થાય – તેના જેવો ભયંકર શત્રુ કોઈ નહીં. પોતાનું સારું તો કરે કે ન કરે પણ પારકાને નુકસાન તો તે કરી શકે જ. આથી મારા મનમાં એમ છે કે શઠરાયની પાસે તેનું ગામ રહેવા દેવું પણ જૂની સનદ લઈ લેવી અને નવી આપવી. તે એની જાતને જ કરી આપવાની અને અંદર લખવું કે તે પોતે આપને સંતોષ આપશે તો તેને વંશપરંપરાની નવી સનદ કરી આપવામાં આવશે. વળી એવી શરત કરવી કે તેણે અને કરવતે એ જ ગામમાં વસવું અને તેને આબાદ કરવું, રજા સિવાય ગામ છોડવું નહીં, અને રાજ્યપ્રપંચમાં પડવું નહીં. ગમે તેવો હશે તોપણ ઉદરસ્વાર્થથી બંધાશે, એ બંધનમાંથી છૂટવાનું જોખમ નહીં વહોરે, સદૈવ બીતો રહેશે અને આપણે વશ રહેશે. ઈશ્વર એને વહાલા તો નથી જ પણ વહાલા હશે તો ઉપકાર માનશે. લોકમાં આપની ક્ષમાની પ્રશંસા થશે. રામભાઉ કે

સાહેબ કે કોઈને પણ બોલવાનું નહીં રહે. પ્રતિપક્ષી વર્ગ સર્વ શાંત પડશે અને આપની કૃપાને અશક્ય નહીં ગણે. અને મોટામાં મોટી વાત એ કે ઈશ્વર આપના ઉપર પ્રસન્ન રહેશે. કાર્યસિદ્ધિ થાય, ઉદ્દીપન પામેલું વૈર શાન્ત થાય; આત્મા, લોક અને ઈશ્વર સંતુષ્ટ થાય – એથી બીજું ફળ કયું ?'

રાણો ઓઠ કરડી બેસી રહ્યો હતો. તે સર્વ સાંભળી રહ્યો, વિચારમાં પડી ગયો અને અંતે શાંત થયો : 'વારુ ભાઈ, કહો તે ખરું; ઠીક છે; એમ કરો.'

'ક્ષમા અને ડહાપણને મિશ્ર કરી કાર્યસિદ્ધિ શોધે તે પ્રધાનને ધન્ય છે ! ડાહ્યા અને વિશ્વાસપાત્ર પ્રધાનને વશ પોતાની વૃત્તિ રાખે એ રાજાને ધન્ય છે !' – નવીનચંદ્રના ચિત્તમાં વિચારઊર્મિ ઊઠી. 'આવી સ્વતંત્ર – તોફાની – વૃત્તિવાળો રાજા પળવારમાં બાળક પેઠે ડહાપણને વશ થયો ! – સર્વ રાજાઓ આવા હોતા હશે ? એમ હોય તો જોઈએ જ શું ? રાજાઓ ગમે તો પોતાનાથી વધારે ડહાપણ કોઈનામાં જોતા જ નથી, અથવા તો પોતાના અથવા પારકાના ડહાપણનો વિચાર જ ન કરતાં ઊંઘે છે એવું વાંચ્યું છે – એનાં દૃષ્ટાંત પણ જગતમાં હશે જ. ઈશ્વરે – માણસ અને માંકડાં – ઉભય સર્જેલાં છે.'

નરભેરામે કહ્યું : 'ભાઈસાહેબ, એ તો આપે સારાઈનો માર્ગ શોધી કાઢ્યો – પણ હું ખાતરીથી કહું છું કે લોક એનો અર્થ એમ જ લેવાના કે એમને શિક્ષા કરતાં આપણે ડરીએ છીએ અને એ શિક્ષાપાત્ર છે એવું સ્પષ્ટ બતાવી આપવા આપણે અશક્ત છીએ.'

બુદ્ધિધન હસ્યો : 'નરભેરામ, એટલો પણ વિચાર નહીં કર્યો હોય ? પ્રમાદ અને તર્કપ્રસાદ ગયા છે તે રસલસાહેબ પાસે સર્વ વાત રજેરજ ઉઘાડી કરી દેશે એટલે સામી ખટપટનો પાયો ભાગ્યો સમજવો. સાહેબને આપણા પર વિશ્વાસ છે અને નવા સાહેબ આવશે તેમને સર્વ વાત કરી મૂકશે. પછી થવા દો જેનાથી જેટલી થાય તેટલી ખટપટ. રામભાઉને હળવે હળવે સીધો કરી દેવો પડશે – એને તો ગમે તેમ ભરી પીશું. હવે શઠરાયનું એ કરવાનું કે લીલાપુરમાં અને બીજે બધે ઠેકાણે એની કલા થાકશે ત્યાં સુધી એને છે એમ ને એમ જ રાખવામાં આવશે અને જ્યારે એ જાણશે કે હવે મારા હાથ નીચા પડ્યા અને કાંઈ દાવ હાથમાં નથી જ ત્યારે – એની ઇચ્છા હશે તો જ – એ ચરણે પડી માગશે તો જ – રાણાજી કૃપા કરશે. સુવર્ણપુરના મહારાજની કૃપા કાંઈ રસ્તામાં નથી પડી. શિક્ષા અને ક્ષમા ઉભય કાર્ય એમને આવડે છે તે જગત જોશે જ. એવા એવાથી ડરતાં રહેવું એ સમજતા નથી.'

ભૂપસિંહ ટટ્ટાર બેઠો. પ્રસન્ન થયો, એનો ક્ષાત્ર ઉદ્રેક સંતુષ્ટ થયો, અને અમાત્ય પર સ્નેહભરી ઉત્સાહભરી ચળકતી આંખે મૂછે હાથ દેતો જોવા લાગ્યો. સર્વને આત્મોત્કર્ષક વચનની અસરમાં જ કાંઈક ઐન્દ્રજાલિક[1] માયા છે.

નવીનચંદ્ર આ નવીન નાટક જોઈ રહ્યો. રાણો અમાત્ય-બુદ્ધિને પ્રતિકૂળ થતો

---

૧. જાદુ ભરેલી.

પ્રથમ અટક્યો હતો પરંતુ કાંઈક અનિચ્છાથી અટક્યો હતો. નરભેરામ તે અનિચ્છાને વધારે એવા શબ્દ બોલ્યો. બુદ્ધિધનના શબ્દથી તે અનિચ્છા વધતી અટકી એટલું જ નહીં, પણ વાયુના અચિંત્યા ઝપાટાથી માર્ગ પરની ધૂળ સાફ થઈ જાય તેમ અમાત્યના અચિંત્યા ઉત્તેજિત પ્રતિભાનથી રાણાની મૂળ અનિચ્છા પણ અદૃશ્ય થઈ ગઈ. એથી પણ વધારે એ થયું કે અમાત્ય મારે જ અનુકૂળ માર્ગે કામ કરશે એવી રાણાની ખાતરી થઈ. સેવ્યજનની ચિત્તવૃત્તિને અનુકૂળ કેમ કરી દેવી અને અનુકૂળ કેમ દેખાવું એ બરોબર દેખાડી આપે એવું સેવકબુદ્ધિનું આ પરાક્રમ જોઈ નવીનચંદ્ર અદ્‌ભુત આશ્ચર્યમાં પડ્યો. આશ્ચર્યતુલા ઠેકાણે આવતાં આ પરાક્રમ કરવાનો પ્રસંગ પાડનાર સેવકવૃત્તિની તેને દયા આવી. સેવ્યજનને પ્રસન્ન કરવાના જ અથવા તો અપ્રસન્ન ન થવા દેવાના હેતુથી પોતાના અંત:કરણને ઢાંકી નવીન – અભિત્તિચિત્ર જેવું – શબ્દજાળ રચવું પડે, જરી પણ વૈતથ્યવાળી[1] વૃત્તિ બતાવવી પડે : આ સેવક-ભાવ નવીનચંદ્રને પવિત્ર ચિત્તનો અપભ્રંશકર લાગ્યો. જે સેવ્યભાવ જાણ્યેઅજાણ્યે પણ આ દશાનો ઉત્પાદક થઈ પડે છે તે સ્વ-પર-પાતક લાગ્યો. આ અપભ્રંશ અને પાતકતાનાં બીજ ઉભય ભાવમાં સ્વભાવભૂત – પ્રકૃતિસ્થ – લાગ્યાં અને પળવાર પ્રત્યક્ષ સ્વપ્નમાંથી દૃષ્ટિને અંત:સંક્રાંત કરી પાસે કોઈ ન હોય તેમ મનમાં બોલી ઊઠ્યો : 'ખરી વાત છે !'

'The man
of virtuous soul commands not, nor obeys.
Power like a desolating pestilence,
Pollutes whate'er it touches : and obedience,
Bane of all genius virtue, freedom, truth.
Makes slaves of men, and of the human frame
*A mechanized automaton.'**

કોણ જાણે ક્યાંથી આ કવિતા તેના સ્મરણમાં સ્ફુરી આવી અને વિચારમાં પડી પાછળના ઝાડને ટેકો દઈ તે પોતાના ઘરમાં હોય તેમ કવિતાનાં છેલ્લા ચરણ બોલતાં બોલતાં તેના હાથ છાતી ચાંપી પાછા અચિંત્યા પહોળા – છૂટા – થઈ બે પાસ પડ્યા. અંગ્રેજ કવિનો તીવ્ર વેગ પળવાર આર્યમસ્તિકને તીવ્ર સુરા પેઠે ચમકાવવા લાગ્યો. 'રાણાને અનુકૂળ કરી દેવા અમાત્યે નાટક ભજવ્યું ! વિશુદ્ધિનો એ જ અપધ્વંસ ! પોતાની સત્તાએ આ નાટક ઉત્પન્ન કરવા સમય આણ્યો – રાણા ! એ તારી સત્તાનું

---

૧. અસલ રૂપ હોય તેથી જુદું – જૂઠું તે વિતથ; વૈતથ્ય = વિતથપણું.

* Shelley's Queen Mab :
'વિશુદ્ધ આત્માવાળો પુરુષ આજ્ઞા કરતો નથી, ઉપાડતો નથી. જગતને શૂન્ય કરનાર કોઈ સર્વવ્યાપી રોગની પેઠે સત્તા જેને સ્પર્શે છે તેને ભ્રષ્ટ કરી દે છે; અને સર્વ બુદ્ધિ, શુદ્ધિ (સદ્‌ગુણ) મુક્તિ (સ્વતંત્રતા) અને સદુક્તિ (સત્યાક્તિ) એ સર્વના વિષ જેવું આજ્ઞાધારણ માનવીને દાસ કરી દે છે અને આ માનુષી ઘટનાને માત્ર એક ગતિમાન જડયંત્ર જેવી કરી મૂકે છે.'

દુષ્ફળ ! માનવી માનવી પર આજ્ઞા કરે – માનવી માનવી પાસે ક્ષુદ્ર બની જાય : એ ઉભય પરિણામ અનિષ્ટ છે !' વિચારની ચમક મસ્તિકના આખા ક્ષિતિજમાં વીજળીની ત્વરાથી દોડાદોડ કરવા લાગી. અન્તે ચમક થાકતાં મંદ ચંદ્રિકા પેઠે આર્ય કોમળતા સ્ફુરવા લાગી. 'ઈશ્વર, તને ગમ્યું તે ખરું. તને લાગી તે ઘટના યોગ્ય.' 'મને લાગે છે કે મારી દૃષ્ટિ જ એવી છે. આવો સારો રાજા અને આવો સારો પ્રધાન – તેની વચ્ચેયે આવું થાય ત્યારે ઈશ્વરેચ્છા જ. મારા જેવા વિચારના સર્વ હોય તો જગત કેમ ચાલે ?'

વિચારનિદ્રામાંથી જાગ્યો અને પ્રત્યક્ષ ભણી અક્ષગણ (ઇંદ્રિય-સમૂહ) વળ્યો. 'સેવ્યસેવક પોતાને અને પરસ્પરને અન્યોન્યસમાન અને સ્વતંત્ર માનવી ગણી ઇચ્છાને દર્શાવે અને અનુસરે તેમ ક્યાં નથી થતું ? મિત્રો અને શુદ્ધ દંપતી શું કરે છે ? શું સૌભાગ્યદેવી બુદ્ધિધન પાસે સ્વરૂપ ઢાંકે છે ? સ્વતંત્ર નથી રહેતી ? અને તેમ છતાં પતિની ઇચ્છાને નથી અનુસરતી ? શું બુદ્ધિધનની સત્તા તેને સવાસલાં કરવાની જરૂર પાડે છે ? એમ છતાં શું એની ઇચ્છાને અનુસરતાં દેવી પાછળ રહે છે ? – ના, કારણ ઉભયની ઇચ્છાઓ સંગત થાય છે – પતિનાથી જુદી ઇચ્છા પત્નીની થતી જ નથી અને થાય છે તો બેધડક મીઠાશથી ઉઘાડી કરે છે અને અંતે એક ઇચ્છા થાય છે. શું સેવ્ય-સેવકોમાં પણ એમ ન થઈ શકે ? આ નાટક અમાત્યે ન કર્યું હોત તો ન ચાલત ? એ નાટક વિના કાર્યસિદ્ધિનો બીજો માર્ગ શું ન હતો ? – પણ – પણ ભય અસત્યને જન્મ આપે છે – માબાપનો ત્રાસ બાળકોને અસત્ય બોલતાં શીખવે છે – સેવ્યજન અપ્રસન્ન થશે એ ભય સેવકને અસત્ય કરી દે છે. સત્યથી અપ્રસન્ન થાય એવા સેવ્ય – અને ભય પામે એવા સેવક – ઊભય અનિષ્ટ છે !' અનુમાનનો એ ઉપસંહાર થતાં અંત: સ્વપ્ન અદૃશ્ય થયું. આ સર્વ મનમાં વિચારતાં વિચારતાં શૂન્ય અક્ષથી પ્રત્યક્ષને લક્ષ્ય કરતો હતો તેને ઠેકાણે અક્ષ-પ્રત્યક્ષનો શુદ્ધ સંયોગ થયો અને અક્ષદ્વારના છજામાં મન પણ આવીને બેઠું. કારભારીની વાર્તા નવીનચંદ્ર જોવા સાંભળવા લાગ્યો.

વિચારોને શાન્તિશય્યામાં સુવાડતાં સુવાડતાં તપ્ત મસ્તિક કપાળે કરચલીઓ રચી વળી અંતર્ગર્જના કરી ઊઠ્યું : 'સેવ્યજનો ! બોલતાં, ચાલતાં, કંઈ પણ કરતાં, પ્રતિપળ લક્ષમાં રાખજો – ભૂલશો નહીં – કે તમારા ક્ષુદ્રમાં ક્ષુદ્ર સેવકો પણ તમારા જેવા જ માનવી છે – તમારા જેટલી જ સ્વતંત્રતાના વારસ છે – તમને ઈશ્વરે ઉપલે માળે બેસાડ્યા તે નીચલા માળવાળાને કચડી નાંખવાને નહીં !' સેવકોને શ્વાનની પેઠે નહીં પણ હસ્તીની પેઠે રાખજો'* – 'સેવકો, ઉદરને નિર્ભય રાખવા કરતાં પણ બીજા ગુરુતર ધર્મ તમારે છે – સેવકધર્મમાં જ સર્વ ધર્મની સમાપ્તિ થતી નથી. સેવકધર્મ

---

* लाङ्गूलचालनमथश्चरणावपातं भूमौ निपत्य वदनोदरदर्शनं च ।
श्वा पिण्डदस्य कुरुते गजपुङ्गवस्तु धीरंविलोकयतिचाटुशतैश्चे भुङ्क्ते ।

- भर्तृहरि

સાચવવા એ પળવાર ઉદરનિમિત્તે તમારો ધર્મ થયો માટે અન્ય સનાતન ધર્મ નષ્ટ નથી થતા !'

વિચારોનો હવે ખરેખરો અંત આવ્યો. ઊછળતી ઊર્મિ કિનારા પર પછડાઈ શાંત થઈ ગઈ.

આ વિચાર થાય એટલામાં તો રાણા અને અમાત્યાદિ વચ્ચે કંઈ કંઈ વાતો થઈ ગઈ. શઠરાયનું શું કરવું તે નક્કી થઈ ગયું. ખલકનંદા અને રૂપાળીની વાત પડદો રાખી નરભેરામે કરી – અમાત્યે તે વાતમાં ભાગ ન લીધો. જમાલના ઉપર ધર્માસન આગળ કામ ચલાવવામાં લાભ ન હતો – કામ ચલવી શિક્ષા થાય તેમાં પણ કાંઈ લાભ ન હતો. ધર્માસન આગળ, લોક વચ્ચે, અથવા વર્ષ બે વર્ષની કેદમાંથી છૂટી કોઈની પાસે પણ મુસલમાનને અમાત્યપુત્રીનું નામ પોતાના મલિન મુખ ઉપર આણવાની સ્વતંત્રતા અંતે કદી પણ આવે તે અભિજાત આર્યને સર્વ અનિષ્ટ જ હોય એમાં કંઈ નવાઈ ન હતી. ગમે તેવું પણ મહારાણાનું અંત:પુર, તેની વાર્તાયે બહાર જાય એ પણ અનિષ્ટ જ. રઘી, મ્હાવો આદિ મંડળને પણ દેખીતી શિક્ષા ન કરવાનું આવું આવું કારણ હતું. રણજિત અમાત્યનું માણસ હતું. તેને શિક્ષા કરવી અયોગ્ય હતી. જૂના કાળની સુરંગની માહિતી શઠરાયને હતી તેમ જ શુક્રાચાર્ય રણજિતને પણ હતી. રણજિતની પાસેથી એ વાત જાણતાં રાણીનું ચિત્ત ભરવનારનો પત્તો અમાત્યને લાગ્યો હતો – કારણ સુરંગનું મોં અંત:પુરમાં હતું. આ ભેદ જાણી ઉઘાડો કરવાનો તેણે માર્ગ શોધ્યો. જમાલ વગેરે શઠરાયના મંડળને એ સુરંગમાં મોકલ્યા; તેમને તથા તેમની જીભોને વશ રાખવા તેમ જ પાપશંકા પોતાની મેળે જ ઉત્પન્ન થાય એ બેવડા હેતુથી – અંતરથી પોતાના પણ બહારથી શઠરાયના – રણજિતને ઉઘાડી તરવાર સાથે આ મંડળમાં અગ્રેસર કર્યો. સુરંગમાં તેણે પોતાનું રૂપ પ્રકાશ્યું અને કંઈ પણ શબ્દ બોલશો તો આ તરવાર સાથે કામ છે એવું તેણે સર્વને કહ્યું. ગોઠવણ પ્રમાણે સુરંગની છત તૂટી અને અંદરનું સર્વ મંડળ – કોઈને એક શબ્દ બોલવાનો અવકાશ આવે તે પહેલાં – વિજયસેનના હાથમાં ગયું. નિ:શબ્દ નાટક જોનારાઓએ દેખાવ ઉપરથી થયાં તે અનુમાન કર્યાં. જૂની સુરંગ, તેનું રાણાના અંત:પુરમાં મોં, દરબારની – રાજમહેલની – સર્વ જૂની વાર્તા જાણનાર અને તેનો ઉપયોગ કરવાની શક્તિ ધરાવનાર રાજ્યપ્રપંચનો અનુભવી આચાર્ય શઠરાય, ઉઘાડી તરવારવાળો રણજિત અને બીજાં શઠરાયનાં જ જૂનાં વિશ્વાસુ માણસો એ સુરંગમાંથી આમ નીકળે, પોતાની સત્તા રાણાની ઇચ્છાથી ઓછી થાય છે એવું શઠરાય જાણે છે એવી લોકખ્યાતિ, તેના પ્રતિસ્પર્ધી અમાત્ય ઉપર રાણો દિવસે દિવસે વધારે પ્રીતિ દેખાડે છે એવી જનચર્ચા, અને પર્વતસિંહના દૃષ્ટાંત ઉપરથી શઠરાય ખૂન કરતાં ડરે એવો નથી એ અપવાદ : આ સર્વ વાર્તા ઉપરથી સર્વનાં મનમાં એક જ અનિવાર્ય અનુમાન થાય એવું હતું. અને કોઈ જડ મસ્તિક અનુમાન ન કરી શકે તો મેરુલાની સૂચનાઓ જોઈએ એવી સ્પષ્ટ વાત હતી. આ સર્વ પ્રકરણનો કવિ રચનાને અંતે અંત:કરણમાં ઉપસંહાર કરી દેખાતા દોષનું નિવારણ કરવા લાગ્યો. 'દેખે તેવું અનુમાન લોક કરે તો હું શું કરું ? આ સર્વ

ગોઠવણ કરવામાં હું કાંઈ દોષ કરતો નથી. કોઈની પાસે કાંઈ નિન્દ્ય કર્મ કરાવતો નથી – અસત્ય ભાષણ કઢાવતો નથી. માત્ર ખાડો ખોદનારને તેમાં પડવાની સુગમતા કરી આપું છું. – અને તે પણ મારા પ્રાણના રક્ષણને અર્થે – મારા કુટુંબના રક્ષણને અર્થે – મારા યોગ્ય વૈરના તર્પણને અર્થે – મારા રાણાની ઇચ્છા પૂરી કરવાને – તેની જ આજ્ઞા પાળવા હું આટલું કરું છું. શઠરાયનાં જ પાપની દ્વારભૂત સુરંગમાં શઠરાયનાં માણસને મૂકી જગતની દૃષ્ટિએ પાડું એમાં દોષ શો ? સારવાનો અર્થ સર્પો એટલે કોઈને હવે નકામી શિક્ષા કરાવવી એ દોષ હું વહોરતો નથી. ઈશ્વર, તું જુએ છે કે હું તારો અપરાધી નથી થતો,' આ પ્રમાણે અમાત્ય બળાત્કારે અંત:કરણને શાંત કરી દેતો હતો અને ઈશ્વરને ફોસલાવવા પ્રયત્ન કરતો હતો. 'એમ કરતાં પણ મેં કાંઈ દોષ કર્યો હોય તો હવે કોઈને શિક્ષા નહીં ખમવા દઉં – એ જ મારું પ્રાયશ્ચિત્ત. આજ શઠરાયની વલે તે કોઈ દિવસ આપણી, ક્ષમા આજ રાખીશું તો કોઈ પ્રસંગે માગી શકીશું ! – રાજાઓનો વિશ્વાસ ક્યાં સુધી ?' આવી રીતે કારભાર – સમુદ્રમાં વિશુદ્ધિનૌકા ખેડતો બુદ્ધિધન ચારેપાસ હલેસાં મારતો હતો, અશુદ્ધ ખારું પાણી પાછળ ધક્કેલાતું હતું તે છતાં કદી નૌકામાં ભરાતાં તેને ઉલેચવા પ્રયત્ન કરતો હતો, અને એવા પાણીમાં ધક્કા ખાઈ પોતાનો માર્ગ કરતો હતો. એની નીતિને દિગ્દર્શન આપવામાં અદૃષ્ટ અને દૃષ્ટ અનેક વસ્તુઓ આમ કારણભૂત થઈ પડતી હતી. કોઈને તેની કલ્પના પણ ન હતી – માણસનાં મસ્તિક અને અંત:કરણ ઈશ્વરે પારદર્શક નથી કર્યાં એમાં એણે કાંઈ શુભ પરિણામ જ વિચાર્યું હશે. શુદ્ધ આત્મા અને મલિન દેહ – ઉભયની અર્ધ-દૃષ્ટ અર્ધઅદૃષ્ટ એકત્ર ઘટના ચર્મચક્ષુથી અગમ્ય છે તે સદર્થે જ. સુજ્ઞ ! શુદ્ધિ અને મલિનતા એ ભેદ માનવીની સૃષ્ટિનો છે – ઈસ્વરના અંત્ય ઘરનો નથી. પૃથ્વી છોડી કે પૂર્વ પશ્ચિમ નથી. જે સૃષ્ટિમાં તું ઊભો હોય તેના દેશકાલ સ્વીકાર. વ્યવહારમાં ઊભો રહી ભેદમયી શુદ્ધિશોધક વ્યવહારદૃષ્ટિ રાખ અને પરમાર્થમાં ઊભો રહી અનવચ્છિન્ન પરમાર્થદૃષ્ટિ રાખ. જાગ્રતદશાના ભાનવાળા સ્વપ્નસ્થ પેઠે પળવાર ઉદાસીનવૃત્તિ રાખી શુદ્ધિ-અશુદ્ધિના મિશ્રમૂત માનવીને સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિથી જોઈ લે અને પરસ્પર વિપરીત ઉત્તરદક્ષિણ ધ્રુવ વચ્ચેની ધરી આસપાસ ફરનાર ગ્રહો જેવા માનવીને પણ ઘડીભર તટસ્થતાથી જોઈ કાંઈક સદ્બોધ પામ. તું પણ માનવીસ્વરૂપ જ છે.

સુવર્ણપુરથી આશરે એક ગાઉને છેટે જંગલમાં 'મુસાફર-બંગલો' હતો. તેમાં સાહેબલોકને જ ઉતારો આપવામાં આવતો. કમતી પગારે જમાલને ત્યાં મોકલવાનું કર્યું અને વર્તણૂકમાં સુધારો થયે પગાર વધારવાની આશા આપવામાં આવી. રઘીને પણ એવી જ રીતે દૂર કરવામાં આવી. મ્હાવાને દૂરનાં ગામડાં વચ્ચે દરબારી ટપાલના કાસદનું કામ સોંપવાનું ઠર્યું. શઠરાયનું ગામ જે ટપ્પા નીચે આવતું હતું તેના પોલીસ સૂબેદારની જગા રણજિતને આપવામાં આવી તે એવા હેતુથી કે બહારના દેખાવથી શઠરાય ખુશ થાય કે 'ના, આપણો માણસ આવ્યો તે ઠીક થયું.' અને અંતર્ખણ્ડેથી (અંદરખાનેથી) પોતાનાં પણ બહારથી શઠરાયનાં દેખાતાં માણસ દ્વારા

શઠરાયની ખટપટની ચોકી થાય. એ હેતુ રણજિતને કહી દેવામાં આવ્યો હતો અને હળવે હળવે એનો પગાર સારી પેઠે વધારી દેવામાં આવશે એ સૂચના પણ કરવામાં આવી હતી. રાણી શઠરાયની ખટપટમાં ભળી તેથી મહારાણાને કોપ ચડ્યો હતો અને તેનું મોં પણ ન જોવું એવી પ્રતિજ્ઞા કરવા તત્પર થયો હતો. બુદ્ધિધનની શિખામણથી રાણાએ ઠરાવ કર્યો કે છેક આમ ન કરતાં નવી રાણી પરણી જૂનીને માથે શોક્ય આણવી અને જૂનીને જણાવવું કે સારી વર્તણૂકના પ્રમાણમાં તારા માનમાં વધારો કરવામાં આવશે.

આર્યમાતાઓની એવી પ્રકૃતિ છે કે દોષ કરનાર બાળકને શિક્ષા કરી પછી પોતે જ રોવું. આર્યપ્રજા પણ એવી જ છે. દુષ્ટ મલ્હારરાવના સામી આટલી યોગ્ય ફરિયાદો કરી તેને અત્યંત શિક્ષા થતી જોઈ અનુકંપાભરી ફરિયાદ કરનાર પ્રજા જ આટલી ઊલટી અને પડતા રાજા ઉપર દયા રખાવવા આટલો પ્રયાસ કર્યો તે વાતથી દેશી પ્રજાની પ્રકૃતિ ન સમજનાર પરદેશી રાજ્યકર્તાઓ મનમાં ગૂંચવાયા હતા. પણ બુદ્ધિધન એ પ્રકૃતિથી ભોમિયો હતો અને તેના મનમાં એમ નક્કી હતું કે અત્યાર સુધી શઠરાયના સામો પોકાર ચોપાસથી ઊઠી રહ્યો છે પણ જો એને કેદની કે એવી શિક્ષા થઈ તો એનો એ પોકાર બેસી જશે અને તેને ઠેકાણે મારા સામો પોકાર થશે. વાઘનું પણ મરણ બ્રાહ્મણ વાણિયા જોવા ઇચ્છતા નથી; આથી આ સર્વ પરિણામ જોવા વારો ન આવે અને શઠરાય સામે ઊલટેલી ભરતી ઓટરૂપ થઈ એને જ અનુકૂળ પાછી ન થઈ જાય તે પણ બુદ્ધિધનનું લક્ષ્ય હતું.

આવાં આવાં કારણોથી વર્ણવ્યા પ્રમાણે શિક્ષા અને ક્ષમાનો યોગ્ય લાગતો સંકર બનાવી તેની માત્રા શિક્ષાપાત્ર વર્ગને પાવાનો નિર્ણય ભૂપસિંહની પાસે થયો. એ નિર્ણય પ્રસિદ્ધ થતાં, પ્રજાનો કોપ અને અનુકંપ – ઉભય સંતુષ્ટ થશે અને મહારાણા ઉપર પ્રજાના ચિત્તમાંથી પ્રીતિનો અને મુખમાંથી 'વાહ ! વાહ !'નો વરસાદ વરસશે એવી કેટલાક પ્રમાણમાં ત્રિકાલજ્ઞાની બનેલા અમાત્યે ખાતરી કરી આપી. સિદ્ધવચન પેઠે અમાત્યના વચને ખરી પડવા નિર્મેલી શ્રદ્ધાને જન્મ આપ્યો.

બુદ્ધિધન રાજનીતિમાં પ્રવીણ છે, રાજ્યકાર્યનો ધુરંધર થવાની યોગ્યતા ધરાવે છે, અને અંગ્રેજી વિદ્યા વિના આ સર્વ પરિણામ આવી શકે છે એટલી નવીનચંદ્રની ખાતરી થઈ પરંતુ હજી તેને સર્વત: સંતોષ ન થયો. એટલામાં પ્રસ્તુત વિષય બદલાઈ નવીન વિષય નીકળ્યો. વિપરીત પક્ષનો નિર્ણય પૂરો થયો. આત્મપક્ષમાં પારિતોષિકનું લહાણું લહાવાનું બાકી હતું. આ આનંદકર વિષયમાં સર્વને વધારે રસ પડ્યો અને બુદ્ધિધને નવા 'કેબિનેટ' (શિષ્ટાધિકારી-મંડલની) સંઘટના કરવાનો આરંભ કર્યો. સર્વ સાવધાન થઈ ગયા.

કરવતરાયવાળી જગા તર્કપ્રસાદને આપવા એમાંની તો કાંઈ વાંધો ન હતો. મહાલકારીઓના ઉપરીનું કામ શઠરાય પોતાના હાથમાં રાખતો. બુદ્ધિધને તે કામ જુદું પાડ્યું અને નરભેરામને 'મહાલખાતાનો ઉપરી' બનાવ્યો. આવી જગાથી નરભેરામને સર્વ રીતે સંતોષ વળ્યો. બહુ દિવસ રાણાની પાસે રહેવાથી વિશ્વાસુ છતાં

વિશ્વાસઘાત કરવા લલચાવાનો પ્રસંગ નરભેરામને ન આવે એવી બુદ્ધિધનની અંતરમાં ઇચ્છા હતી તે તૃપ્ત થઈ. કાઢેલી જગાને વાસ્તે નરભેરામ યોગ્ય હતો એ બાબતમાં મતભેદ પડવાનો સંભવ ન હતો. નરભેરામની મૂળ જગા પ્રમાદધનને આપવાની ઠરી. દુષ્ટરાયવાળી જગા જયમલને આપી અને વિજયસેનને એનો ઉપકારક (એસિસ્ટંટ) બનાવ્યો. વિદુરપ્રસાદને તરત લીલાપુરવાળી જગા પર મોકલવાનું ઠર્યું. પરગામની નિમણૂક એને પસંદ ન પડી પણ તરત બોલ્યો નહીં. કાંઈ જ જયમલની ઈર્ષ્યા તેના મનમાં થઈ. બુદ્ધિધને પોતાનું જૂનું કામ કર્યા જવું, અમાત્ય એ જગા અને નામ કાઢી નાંખવાં, અને અમાત્યના કામ સિવાય કારભારનું બાકીનું બધું કામ કારભારીનું નામ ધારી બુદ્ધિધને જ કરવું. આ વ્યવસ્થા સર્વને ગમી.

આટલી પ્રસિદ્ધ નિમણૂકો થઈ. નવીનચંદ્રના ઉપર બુદ્ધિધનની પ્રીતિ હતી — ઈશ્વરે ઉત્પન્ન કરી હતી. પણ તરત તો નવો જ અને અનુભવહીન પરદેશી તેને સ્વતંત્ર જગા આપવી બુદ્ધિધનને યોગ્ય લાગી નહીં. આથી તરત તેને વિદુરપ્રસાદ સાથે લીલાપુર મોકલવાનો અને બેચાર માસ પછી કામમાં ભોમિયો અને લોકમાં પ્રખ્યાત થાય ત્યારપછી વિદુરપ્રસાદને સુવર્ણપુર બોલાવી લેવો અને એ જગા નવીનચંદ્રને આપવી એવું બુદ્ધિધનના ચિત્તમાં હતું. રાણા પાસે દાખલ કરવાને રામભાઉવાળાં વર્તમાનપત્રો વાંચવાને નિમિત્તે આજ એને આણ્યો હતો. પોતાનો માણસ છે એવી રાણાની ખાતરી કરી હતી.

ગરબડને તરત એની એ જગા પર રાખવો એવો વિચાર હતો. એણે રામભાઉને સળી કરી હતી કે : 'આ સર્વના બદલામાં તું આ રાજ્યમાં કાંઈ માગી લે ! માગ્યું ન આપે તો લીલાપુરમાં તારી સત્તા ચલાવવાની ધમકી આપ, માગ્યું આપે તો તે જગા પર આવ, અને પછી જાતે કારભારી થવાનું મારું પોતાનું તો ગજું નથી પણ તારા જેવા સત્તા અને મોભાવાળાને કારભાર અપાવવા સફળ શ્રમ કરી શકું એમ છું. બુદ્ધિધન એ જ માર્ગે અને મારા આશ્રયથી ચડ્યો એટલે હવે ગરજ સરી કે વૈદ્ય વેરી જેવું કરે છે; પણ તારા જેવાની સાથે મળી હું વેર વાળી શકીશ. તું એજંસી સાચવજે. રાણાનું અને મારું અંતઃકરણ એક છે.' રામભાઉને આ શિખામણ ગમી અને તર્કપ્રસાદ સાથે બુદ્ધિધન પર સંદેશો મોકલ્યો. એને દ્રવ્યનો ખપ હોત તો બુદ્ધિધનને અડચણ ન આવત. પણ આ માંગણી ભયંકર હતી, રામભાઉ ગરબડને બળે અને ગરબડ રામભાઉને બળે કૂદે છે તે સ્પષ્ટ જણાતાં તેનો પ્રતિકાર શોધી કાઢ્યો. ભીતિનો માર્યો ગરબડ મથે છે જાણી તેની ભીતિનું કારણ દૂર કર્યું. તેના ઉપર વિશ્વાસ જણાવવા તેને કહાવ્યું : 'પ્રાતઃકાળમાં શઠરાયના સમયનાં હિસાબી દફતર વિશે તમારી પાસે રિપોર્ટ માગવામાં આવશે અને તેમ કરવા પછી આગળ પણ તમારી હાયતસા જોઈશે; આપણા લાંબા પ્રયાસનું ફળ ભોગવવાનો શુભ અવસર આવે છે; એટલું કે આજ સુધી તો અમારી ઇચ્છાથી સામા પક્ષમાં તમે દેખાયા પણ હવે અમારા પક્ષમાં ઉઘાડાં થવું પડશે અને અવિશ્વાસનાં સર્વ કારણ દૂર કરવાં પડશે. પોતાના અને પારકાઓનો વિવેક કરી યોગ્ય ફળ સર્વને અવિલંબે આપી દેવા રાણાજીની પ્રતિજ્ઞા

છે. તમારે હવે સમય ચૂકવા જેવું નથી.' રામભાઉને શો ઉત્તર મોકલાવવો તે શોધવાનું અને આખર ઉત્તર પહોંચાડવાનું ગરબડને માથે જ રાખવું એવો બુદ્ધિધને ઠરાવ કર્યો. પરંતુ ગરબડે ચકલી ઉરાડી ખરી -પણ પાછી બોલાવી શકશે કે નહીં એ ચિંતા રહી. રામભાઉ અને બહારવટિયા બેને એણે ઉશ્કેર્યા હતા – હવે તેમને ઠેકાણે લાવવા એ ગરબડની શક્તિ ઉપરાંતનું કામ છે એવું બુદ્ધિધને ભય સાથે ધાર્યું. બુદ્ધિધન આ વિચારોમાં હતો તેટલી વારમાં સાહેબ પાસેથી આવેલા એકબે પત્રોનું ભાષાંતર નવીનચંદ્રે રાણા પાસે કરી બતાવ્યું. બીજું સર્વ વાંચવાનું રાણાની આજ્ઞાથી મુલતવી રાખ્યું – રાણાને તેમાં કાંઈ સ્વાર્થ ન હતો. તે પાછો વિચારમાં પડી, અધીરો બની પૂછવા લાગ્યો :

'બુદ્ધિધન, આ બધી ગોઠવણ તો થઈ. હવે બીજી પરચૂરણ ગોઠવણ તમે તમારી મેળે કરજો. મારે માત્ર ત્રણ વાત જાણવાની છે. એક તો શઠરાયની વ્યવસ્થા કરવી ધારી તે કેવી રીતે પાર ઉતારવી – તે તો તમે કહો છો કે તર્કપ્રસાદ આવ્યા પછી થશે. ઠીક બીજું એ કે તમને પોશાક આપવાનો – એ તો પ્રાતઃકાળે પ્રથમ રાખો. ત્રીજું તમે કહેતા હતા કે જગતમાં ઝળકી નીકળે એવાં કાંઈ કામનો આરંભ કરવો – એ પણ સારું કામ છે – એવો કાંઈ માર્ગ શોધી કાઢો કે જેથી આપણી નામના ચારે પાસ ફેલાય અને અમર થાય. એ ધીમે ધીમે જોજો. સાહેબલોક નામનાથી જ વશ થાય છે.'

આમ અનેક વાતો કરતાં કરતાં રાત્રિ યુવાન બનવા લાગી અને તેના સબળ આશ્લેષથી દિગ્મૂઢ બનતો સંસાર આંખો મીંચવા લાગ્યો. નિદ્રાએ રાણાને હાથ પકડી મદનવશ કરી અંતઃપુરમાં ખેંચી લીધો અને અંધ બનાવી અણગમતી રાણીને ભુજ-વશ કરવા મોકલ્યો. અમાત્ય, નરભેરામ જયમલ અને નવીનચંદ્ર એકબે ઘોડાની ગાડીમાં બેસી અંધકારસાગર તરી જવા ઇચ્છતા હોય પણ તેમ કરવાનો ઉપાય ન દેખતા હોય તેમ અંધકારમાં જ ગાડીવાનને વશ થઈ ગાડી સાથે અંધકારમાં લીન થયા. માત્ર આગળ ચાલતા સવારોના ઘોડાની ખરીઓના પડઘાના અને પોતાની તથા પાછળની ઘોડાગાડીઓના અવિચ્છિન્ન નિર્ઘોષ કાન પર પડતા હતા એ સિવાય સર્વ ઇન્દ્રિયોને અંધકારે જ નિષ્ફળ કર્યા જેવું થયું.

નવીનચંદ્રના મનમાં ગર્જના થઈ ઊઠી : 'અંધકાર ! અંધકાર ! સુવર્ણપુરની દીન પ્રજા ! ચાર ચાર કલાકની વાર્તામાં તારે સારુ પા કલાકનો પણ અવસર ન મળ્યો. અથવા – તો – મારી જ ભૂલ હશે. આ કામ પણ પ્રજાનું કેમ ન કહેવાય ? નઠારા કારભારીને કાઢવાનો પ્રયાસ તે પણ પ્રજાનું હિત જ.' આ ઠરાવ તેના મને બરોબર ન સ્વીકાર્યો.

ગાડીના ફાનસના દીવાનો ઝીણો પ્રકાશ ગાડીમાં આવતો હતો અને અંધકારના વિશાળ આભોગમાં છાનોમાનો લપ્પાઈ ગાડીમાં પ્રવાસ કરતો હતો. એ પ્રકાશનું એક કિરણ પાછળ બુદ્ધિધનની આંખ પર પડતું હતું. ગાડી મહેલમાંથી નીકળી રસ્તા પર ગડગડાટ કરતી ચાલી અને ઘોડાગાડી સાથે અધ્ધર ઊડતો હોય એવો આભાસ અંધકારે કલ્પનાને આપવા માંડ્યો એટલે બુદ્ધિધને વાત કાઢી. તેનો સ્વર અંધકારને

ભેદી સર્વના કર્ણપટ સાથે અથડાવા લાગ્યો. – અંધકારમાંથી જ નીકળતો હોય એમ લાગ્યું.

'નરભેરામ, જો, કાલે શું શું કરવાનું તે સરત રાખ. જાણે કે તર્કપ્રસાદ પ્રાત:કાળે આવશે અને ઇચ્છેલા વિષયોમાં સાહેબની અનુમતિ ઈશ્વર કરશે તો આવશે. રામભાઉને ના કહાવી નથી પણ તર્ક પ્રસાદ કહેશે કે તમારી બાબત રાણાજીને કહાવ્યું છે અને મોટી બાબતોની વ્યવસ્થા સાહેબની અનુમતિથી થઈ જશે એટલે કારભારીના હાથ નીચેની સર્વ નિમણૂકોનો વિચાર થશે તે પ્રસંગે તમારો વિચાર ઘણું કરીને થશે. વિચાર કરવાનો નથી – પણ અત્યારથી ખરી વાત જણાવવાની જરૂર નથી. આશામાં ને આશામાં એકાદ માસ કઢાવીશું, પણ અંતે લીલાપુરમાંથી નીકળી રામભાઉ સદાશિવને પંથે પળે એ ઉપાય યોજવો પડશે. એ સાપ ઉછેરવા જેવો નથી – તરત છંછેડવા જેવો પણ નથી. એક મોટી જગા થોડા દિવસ ખાલી રાખીશું એટલે એ જાણશે કે મારે વાસ્તે જ રાખી છે. ગરબડ બાબત મેં તને કહેલું જ છે. તારે ઘેર ગયા પછી એને મળવું. બહારવટિયાનો બંદોબસ્ત કરવા વિજયસેનને સૂચના આપી હશે.'

'હાજી,' નરભેરામ બોલ્યો : 'શઠરાયના કેટલાક મિત્રો પણ એ ખટપટમાં છે. જુલમ કર્યો છે – છ કલાકમાં આટલું રમસ્તાન મચાવી મૂક્યું છે. લીલાપુર પણ સર્વ સમાચાર પહોંચ્યા હશે.'

'શઠરાયનો સાળો તો ડોબક સાહેબને મળવા દોડ્યો સંભળાય છે -' જયમલ બોલ્યો. 'એમ કે ?' બુદ્ધિધને કહ્યું. થોડીવાર સૌ બોલતા બંધ પડ્યા.

'શઠરાયનું નક્કી થશે એટલે ઊજળિયું ગામ આપને આપવાનું છે એવું રાણાજી કહેતા હતા.' જયમલે સમાચાર કહ્યા. બુદ્ધિધને જયમલ પાસે સૂચના કરાવી હતી અને રાણાએ તે સૂચનાનો પ્રતિધ્વનિ કર્યો હતો.

અજાણ્યો હોય તેમ બુદ્ધિધન બોલ્યો : 'રાણાજીની કૃપા છે – પણ એ વિચાર તરત એમના મનમાંથી દૂર કરવો પડશે. કાંઈ સારું કામ આપણા હાથે થાય પછી એ વખત આવે તો ઠીક.'

નરભેરામ બોલ્યો : 'બુદ્ધિધનભાઈ, લક્ષ્મી ચાંલ્લો કરવા આવે તેને તો ના કહેવી જ નહીં. રાણાજીનું મન કાલે ફરી જાય. धर्मस्य त्वरिता गतिः – ધર્મ કરવા બેસે તેને અટકાવવો નહીં. મારા મનમાં આવ્યું હતું કે માગ્યા વિના મા પણ પીરસે નહીં – રાણાજીને જાતે જ સૂઝ્યું તો પછી વિવાહથી રળિયામણું શું ?'

'નરભેરામ, પણ મને લાગે છે કે એ છેક ઠીક નહીં દેખાય.'

'હવે ઠીક ને બીક. હું કહું તે માનો. હા ના કરતાં કુંવારા રહેશો. વખત વીત્યો ફરી આવતો નથી – ને હું તો ભાઈસાહેબ, કાંઈ તમારા જેવો સાધુ નથી – માટે કહી મૂકું છું કે ત્યાર સોરો પ્રસંગ આવ્યે મારો પણ કંઈ જોગ કરાવજો – હું અંત:કરણથી કહું છું તેનો હવે વિશ્વાસ આવ્યો કની ?'

નવીનચંદ્ર આ શાંત લૂંટાલૂંટનો વિચાર દેખી આભો બન્યો. પણ વિચાર કર્યો કે

'આ અભણ લોકનો શો દોષ કાઢવો ? ભણેલા અંગ્રેજ બીજું શું કરે છે ? સિવિલ સર્વિસ એનો અર્થ લૂંટાલૂંટ કે બીજું ? વિના કારણ બહાનાં કાઢી પરરાજ્ય હોઈયાં કરવું એટલે બીજું શું ? હશે, કરોડો રૂપિયાનાં પોટલે પોટલાં દર વર્ષે રંક આર્ય પ્રજાને તજી હનુમાનની પેઠે સમુદ્ર ઓળંગ્યાં કરે – અને સમુદ્રમાં ડૂબી ગયાં હોય એમ આપણે મન તો ગયાં જેવાં જ થાય – અને એવી બીજી અનેકધા હાનિ થાય તેના કરતાં આ લૂંટની વહેંચણી તો સુવર્ણપુરની પ્રજામાં જ થવાની ! – ખીચડીનું ઘી ખીચડીમાં જ !'

સ્વદેશવત્સલ હૃદયમાં લૂંટાતો આર્યદેશ સાંભરી આવ્યો અને અંધકારને સમયે અંત:કરણ ભરાઈ આવતાં આંખમાંથી આંસુની ધારા પડવા માંડી. 'બુદ્ધિધન, હું તારો દોષ નથી કાઢતો. હું તને શુદ્ધ જોવા ઇચ્છું છું. જગત ચોર છે વાસ્તે તું પણ ચોર હોય એ હું ઇચ્છતો નથી – પણ આ

साक्षरा विपरीता राक्षसा भवन्ति ।

તેના આગળ તું ઓછો હાનિકારક છે !' સર્વ વિચાર શોખમાં લીન થયા – અદૃશ્ય થયા અને તકિયો દઈ બેઠેલો પરદેશી સુવર્ણપુરના રાજ્યતંત્રીઓથી સર્વ વાતે જુદો પડ્યો. 'રંક આર્યબન્ધુઓ ! હું તમારે વાસ્તે શું કરું ? મને કાંઈ સૂઝતું નથી.' એ શબ્દ મુખમાંથી નીકળી ગયા; પણ ચિંતાઓના સલવાટમાં, સ્વાર્થશોધના આવેગમાં, વાર્તાની લહમાં, અને ખટપટના આવેશમાં પડેલાં ક્ષુદ્રચિત્તોમાં તે શબ્દ પ્રવેશ કરવા ન પામ્યા – ચિત્તમાં તો શું પણ કર્ણમાંયે જવા ન પામ્યા. આ પરિણામનું જોખમ ઘોડાગાડીના નિર્ઘોષને માથે ન હતું, કારણ નિર્ઘોષ છતાં બુદ્ધિધન અને નરભેરામ પરસ્પરની વાતો સાંભળી શકતા હતા.

આ અરસામાં રાજ્યતંત્રીઓએ ઘણી ઘણી વાતો કરી. કંઈ કંઈ યોજનાઓ થઈ, કંઈ કંઈ સંકલ્પ વિકલ્પ થયા, કંઈ કંઈ તર્ક થયા, કંઈ કંઈ ઘાટ ઘડ્યા, કંઈ કંઈ ભાગ્ય ઊઘડ્યાં, કંઈ કંઈ ચિંતાઓ થઈ અને કંઈ કંઈ ઉપભોગ થયા. સ્મરણશક્તિને થકવે, કલ્પનાને હંફાવે, અને સાધારણ બુદ્ધિને તો મૂર્ચ્છા પમાડે એવી યોજનાઓ કરવી હજી બાકી જણાઈ. આશા અને અનાશા, ભય અને અભય, ઉત્સાહ અને અવસાદ : એવાં એવાં અનેક દ્વંદ્વ સાત્ત્વિક શાન્તિને હજી અદૃશ્ય રાખતાં દેખાયાં અને સંકલ્પવિકલ્પ આનંદનિદ્રાના શબ ઉપર ગૃધ્રગણ પેઠે ભમતા નજરે પડ્યા. વામન તર્ક વૈરાટ સ્વરૂપ ધારી પૃથ્વીથી આકાશ સુધી બે પગલાં ભરી ઊભેલો પ્રત્યક્ષ થયો. કંઈ કંઈ મનુષ્યોનો ન્યાય તેમની પરોક્ષે થતો અને શિક્ષાનો નિર્ણય થતો હજી અટક્યો નહીં. કંઈક મૂર્ખાઓ વહેમનાં પાત્ર ગણાયા, કંઈક લુચ્ચાઓ ઉઘાડા પડી ગયા. કંઈક શુદ્ધજનો સંગતિને લીધે અશુદ્ધમાં ખપ્યા, જાણ્યે-અજાણ્યે પ્રસંગે-અપ્રસંગે કંઈક ઉદ્ધત શબ્દ કોઈથી બોલાયેલો – કંઈક અવિનીતતા થઈ ગયેલી – તેના ફળમાં તેને આજ કંઈ સારી નોકરી મળતી અટકી, અને એ જ રીતે ભિન્ન ભિન્ન નાનામોટા દોષવૃક્ષ ઉપર ધાર્યાં- અણધાર્યાં ફળફૂલ આવ્યાં. એ જ શ્રેણીએ ગુણના પરિપાક થયા. કંઈક દોષ –

કંઈક ગુણ – ઢંકાયા પણ ખરા – ફળદાતા છેતરાયા પણ ખરા. અધિકારે શુભ અશુભ કરવાની શક્તિનો માનવીઓમાં આમ આવિર્ભાવ કર્યો – અને તે અંધકારના ઉદરમાં ગર્ભરૂપે સ્ફુરવા લાગ્યો.

એટલામાં નરભેરામ પોતાના ઘર આગળ ઊતરી પડ્યો અને જયમલ પોતાના ઘરના દ્વારમાં વૃદ્ધ પિતાને ઊભેલા જોઈ ઊતર્યો. તેને ઊતરતો જોઈ, દયાશંકર સાથે બે બોલ બોલી, પોતાના આપત્તિસમયમાં ઉપયોગી થઈ પડનારના પુત્રને આજ પોતે સારું ફળ આપે છે એ વિચાર થતાં બુદ્ધિધન ઊંડો સંતોષ પામ્યો અને ગાડીવાનને 'ચલાવ' કહી આજ્ઞા કરી.

ઘોડાઓએ અંધકારમાં ફાળ ભરી કે બુદ્ધિધનના શબ્દે નવીનચંદ્રને વિચારનિદ્રામાંથી જગાડ્યો.

'નવીનચંદ્ર, તમારે વાસ્તે મેં એક વ્યવસ્થા ધારી છે' કહી તેને વાસ્તે પોતે કરેલો વિચાર કહી બતાવ્યો. નવીનચંદ્ર સર્વ વાત સાંભળી રહ્યો, વિચારમાં પડ્યો, પોતે એક અજાણ્યો પરદેશી તેના ઉપર આટલી મમતા બતાવતા બુદ્ધિધનને જોઈ મનમાં ઉપકારવૃત્તિની સેર છૂટી, અને પોતાને નોકરી તો લેવી ન હતી એટલે આ ઉપકારનો બદલો શું બોલી વાળવો તે સૂઝ્યું નહીં. મોંએ ઉપકાર માની બતાવવો એ તેની પોતાની પ્રકૃતિથી વિરુદ્ધ હતું – ન બતાવવો એ આ દેશમાં આચારવિરુદ્ધ હતું. અંતે વિચાર કરી કંઈક સ્મિત કરી, તે બોલ્યો : 'ભાઈસાહેબ, આ આપની મમતા કાંઈ નાનીસૂની નથી, પરંતુ હું પરદેશી પ્રવાસી છું એ આપ જાણો છો. થોડા સમયમાં મારો એક મિત્ર અત્રે આવવાનો છે તેને મળી – આપને પોશાક મળે એ આપનો સંપૂર્ણ ભાગ્યોદય જોઈ, હું આપની રજા માગી મારા પ્રવાસનો પાછો આરંભ કરવા ઇચ્છું છું.'

પોતાનો પ્રસાદ ન સ્વીકારે એવું આજ સુધી બુદ્ધિધનને કોઈ મળ્યું ન હતું. તેને કાંઈક માઠું લાગ્યું અને પોતાનો કાંઈક તિરસ્કાર થયો ભાસ્યો. પ્રીતિ અસ્થાને દર્શાવી હોય, કારભારીએ ન કરવા જેવી ચૂક કરી હોય – એવી વૃત્તિ મનમાં થઈ અને કાંઈક વિષાદ પણ થયો. આખર ઠરાવ કર્યો કે ભૂલ થઈ તો થઈ પણ ફરી ન કરવી – ગમે એટલું પણ એ પરદેશી – એના ઉપર યોગ્યતા કરતાં વધારે વિશ્વાસ થઈ ગયો – વધારે મમતા દેખાડાઈ ગઈ, હવે એમ કરવાની જરૂર નથી, નવીનચંદ્રને નોકરી આપી હોત તો એક મોટી ભૂલ થાત, નવીનચંદ્રની પોતાની જ મૂર્ખતાથી આ મારી ભૂલ થતી અટકી – ઇત્યાદિ વિચાર કારભારીએ કર્યા અને નોકરીની વાત પડતી મૂકી. શુદ્ધ ચળકતા લોખંડ ઉપર મોંએ ફૂંક મારવાથી શેવાળ વળે તેમ અંતઃકરણની નિર્મળતા ઉપર અધિકારની ફૂંકે આમ પાણી ફેરવ્યું, અને ભૂતકાળની સર્વ સુંદરતા ધોવાઈ ગઈ હોય એમ આટલી મમતાના પાત્ર થયેલા ભણી ઉદાસીનતા થઈ. પોતાને એની સાથે કાંઈ સંબંધ નથી એ ભાન થયું. આ સર્વ દેખાઈ આવે નહીં એમ વાત કરવા માંડી.

'નવીનચંદ્ર, કોણ આવવાનું છે અને તમારે ક્યાં જવાનું છે ?'

આ પ્રમાણે આડીઅવળી વાર્તા થતાં ઘર આવ્યું, ગાડી અટકી અને બેસનાર ઊતર્યા. દ્વારમાં બન્ને જણ પેઠા.

બુદ્ધિધન સાંજે દરબારમાં જવા નીકળતો હતો ત્યારે તેની મેડી આગળ અલકકિશોરી આવી, કાંઈક લાડ કરી, કહી ગઈ હતી કે : 'પિતાજી, આજ તો મારે એક વાનું માગવાનું છે તે એ કે વનલીલાના વરનો કાંઈ સારી જગા પર જોગ કરજો. એ બિચારી કાંઈ બોલતી નથી તેથી મારા મનમાં આવ્યું છે. પેલી કાળકાના વરની તો તમે તે દિવસે ના કહી હતી – પણ આજ તો નહીં ચાલે – હા ! મોઈ રાંડ કાળકા – એના પરથી મારો ભાવ ઊઠી ગયો છે.' બુદ્ધિધને ઉત્તર આપ્યો : 'એના પરથી ઊઠી ગયો ત્યારે આના ઉપર કેમ રહેશે ?'

'પિતાજી, બેમાં ફેર છે. કાળકા તો રાંડ નઠારી છે. વનલીલા પર તો ભાભીનાયે ચાર હાથ છે. ના, આટલું તો મારું કર્યા વિના નહીં ચાલે !'

'ભાભીનું નામ દે છે ત્યારે તો જોઈશું – જા !' કરી હસતો હસતો બુદ્ધિધન ચાલ્યો ગયો. અત્યારે દાદર પર ચડતાં આ સર્વ વાત સાંભરી અને નવીનચંદ્રે ના કહેલી જગા કોને આપવી એ સૂઝતું ન હતું તે સૂઝી આવ્યું. દાદર પર ચડતાં ચડતાં સૌભાગ્યદેવી મનમાં આવતાં મન પાછું શુદ્ધ બનતું હોય તેમ બુદ્ધિધન બોલ્યો :

'નવીનચંદ્ર, તમે જવાનો વિચાર રાખ્યો તે ઘરમાં તો કોઈને નહીં ગમે – પહેલી તો અલક જ મારી જોડે વઢશે કે કેમ જવા દો છો ?'

'હા જી. હું પણ કોઈની પ્રીતિ વીસરનાર નથી. હું મારા ઘરમાં રહ્યો હોઉં તેમ સર્વેએ મારી આગતાસ્વાગતા કરી છે. પણ શું કરીએ ? આવ્યું તે જવાને.'

દાદર આગળ સમરસેન બેઠો હતો તેને છેક ઉપર ચડ્યા પછી બોલાવી બુદ્ધિધને આજ્ઞા કરી :

'સમરસેન, આજ વિદ્યાચતુરનો પત્ર આવ્યો છે. લખે છે કે મુંબઈથી એક ચંદ્રકાન્ત નામના ગૃહસ્થ અત્રે આવનાર છે. ઘણું કરી કાલે સવારે આવી પહોંચશે. હું દરબારમાં હોઈશ માટે ઘેર આવે તો સંભાળ રાખજો બરાબર.'

નવીનચંદ્ર સાંભળી રહ્યો, વિચારમાં પડ્યો અને બોલ્યો : 'ભાઈસાહેબ ! હું એમને કાંઈક ઓળખું છું. રત્નનગરીથી આવતો માર્ગ તો રાજેશ્વર ભણીથી જ છે ને ?'

'હા, પણ કાંઈ કયે વખતે આવશે તે નક્કી નથી – નીકર તો કોઈને રાખત ત્યાં.'

'હું જ જઈશ. જમવા વખતે ઘેર આવી જઈશ.'

'કાંઈ જરૂર નથી – ક્યાં સુધી ત્યાં બેસી રહેશો ?'

એમ કરતાં કરતાં બે જણ જુદા પડ્યા. નવીન વિચારમાં પડી નવીનચંદ્ર પોતાના ખંડમાં ધીમે ધીમે ગયો, દ્વાર વાસ્યાં અને મધ્યરાત્રિના બાર વાગવા આવ્યા હતા તે છતાં નિદ્રા ન આવવાથી, એક બારી ઉઘાડી, પવન ખાતો, એકાંત આકાશ અને અંધકાર જોતો જોતો, પાઘડીલૂગડાં કાઢી, એક ખુરશી પર બેઠો.

બારણે રાત્રિનો પ્રવાહ નિરંકુશ રેલાઈ ગયો હતો. તન તળિયે ડૂબી જઈ ડૂબેલા માણસના જેવા વિકાર પોતે અનુભવતો હોય એમ નવીનચંદ્ર કલ્પવા લાગ્યો.

પ્રકરણ ૧૯
રાત્રિ સંસાર

જવનિકાનું છેદન અને વિશુદ્ધિનું શોધન[1]

"The Crescent Moon, the Star of Love,
Glories of evening, as ye there are seen
With but a span of sky between –
Speak one of you, my doubts remove,
Which is the attendant Page and which the Queen ?'

- Wordsworth's Evening Voluntaries

'ઉદયમાન ચંદ્રકલા ! શૃંગારતારા[2] ! સંધ્યા સમયની કીર્તિમૂર્તિઓ ! આકાશના માત્ર એક તસનું અંતર રાખી પાસે પાસે તમે બે જણીઓ પણે આગળ ઊભી રહેલી દેખાઓ છો તે તેમની તેમ રહીને – તમારા બેમાંથી એક જણ બોલો – મારી શંકાનું સમાધાન કરો – તમારા બેમાં પરિચારિકા કોણ અને રાણી કોણ ?'

– વર્ડ્ઝવર્થનાં સંધ્યાસમયનાં યદચ્છકાવ્ય.[3]

પતિનો દોષ પતિવ્રતાના મનમાં ન વસ્યો અને લીલાપુર જવા તે નીકળ્યો ત્યાં સુધી તે તેની જ સેવામાં રહી. અંતરનું દુઃખ ભૂલવા કરેલો પ્રયત્ન સફળ થવા લાગ્યો. પ્રમાદધન ગયો એટલે તે નીચે ઊતરી અને નણંદની આસપાસ ભરાયેલી કચેરીમાં ભળી. વરવેલી બની દિવસસમયે વરની પાસે આમ આટલી વાર બેસી રહી તે વિશે સર્વેએ એની પુષ્કળ મશ્કરીઓ કરી અને સર્વના આનંદમાં વધારો થયો. કોઈને કાંઈ કામ ન હોય તેમ સર્વ જણે આખો દિવસ અલકકિશોરીની આસપાસ કૂંડાળું વળી ભમ્યાં કર્યું. પાછલે પહોરે સૌભાગ્યદેવી કથા કહેવડાવતી હતી અને આજ સાવિત્રી-આખ્યાન ચાલતું હતું. એ કથામાં પણ આજ નિત્યના કરતાં સવારે મંડળ હતું. એ કથામાં અલકકિશોરીને રસ પડતો નહીં. કથા ચાલવા માંડી તોયે એની કચેરી વેરાઈ નહીં. કથામાં બેઠેલીઓનાં મન પણ આ કચેરીના ગરબરાટથી વિક્ષેપ પામ્યાં. સૌભાગ્યદેવીએ અલકકિશોરીને કહાવ્યું કે તમે સૌ બીજે ઠેકાણે જઈ બેસો. સર્વને

---

૧. જવનિકા = પડદો. શોધન = સોનાને અગ્નિમાં નાખી પરખવું.

૨. શૃંગારતારા = શૃંગારરસની તારા = શુક્ર. તારા = તારો. પરિચારિકા = પરિચરવર્ગમાં રહેનારી દાસી, સાહેલી.

૩. ઊડતી ઇચ્છાએ સૂચવેલાં – તરંગે સુઝાડેલાં – પોતાની મેળે જ રચાઈ ગયેલાં – કાવ્ય.

કુમુદસુંદરીવાળી મેડીમાં જવાની ઇચ્છા થઈ પણ એટલામાં તો એ પોતે જ કથામાં જઈ બેઠી. એટલે સૌએ વિચાર ફેરવ્યો અને ટોળું લઈ અલકકિશોરી ઘર બહાર નીકળી અને સ્ત્રીવર્ગને ભરાવાના એક ઓટલા પર સૌને લઈ મધપૂડાની રાણી પેઠે બેઠી અને ગુંજારવ ચોપાસ પ્રસરવા લાગ્યો.

કથા ઊઠી એટલે કુમુદસુંદરી છાનીમાની પોતાની મેડી ભણી જવા લાગી. સાવિત્રીની પવિત્ર કથાથી તે શાંત થઈ. કૃષ્ણકલિકાનું સ્વપ્ન તેના મનમાંથી ખસતું ન હતું અને ઘણું દાબવાનો પ્રયત્ન કરવા છતાં આંસુ ખળતાં ન હતાં અને તે કથારસથી ઉત્પન્ન થયેલાં આંસુમાં ખપ્યાં. સૌભાગ્યદેવી આજ વહુની મુખમુદ્રા જોઈ રહી હતી. કથાનો અંત આવતાં પોતાની પાસે ઘડી બેઠા વિના એકદમ ઉપર જતી વહુને જોઈ દેવી વહેમાઈ અને વહુને પોતાની પાસે બોલાવી. આવી ન આવી કરી – સાસુ પાસે અશ્રુપાત થઈ જશે એ ભીતિથી વહુ ઉપર ચાલી ગઈ અને વજ્ર જેવું હૃદય કરી મેડીમાં પેઠી. પેસી, દ્વાર વાસી, સાંકળ પણ વાસી. ટેબલ પાસે બેઠી અને પુસ્તક લીધાં. પણ તેમાં મન ગયું નહીં – કંટાળો જ આવ્યો. પલંગ ભણી, બારી ભણી, નવીનચંદ્રની મેડીવાળા, દ્વારની સાંકળ ભણી, પોતે મેડી વચ્ચોવચ બેસી રોઈ હતી તે સ્થળ ભણી, અને ઊમરા ભણી જોતી જોતી આંખે અંતરમાં વળવા માંડ્યું, સ્મરણશક્તિનાં કમાડ ધક્કેલ્યાં, અંદરથી નીકળેલી કલ્પનાને ઉરાડી, ઈર્ષ્યાને સળગાવી અને વિમાનના – બુદ્ધિને ભંભેરી; ફટક લાગી હોય, હબકી હોય અને ડાગળી ચસકી હોય, એમ ફાટી આંખે કુમુદસુંદરી ચારે પાસ જોવા લાગી. નિઃશ્વાસ ઉપર નિઃશ્વાસ નીકળવા લાગ્યા, ઓઠ સુકાયા, ગાલ બેસી ગયા જેવા થયા, આંખો ઊંડી ગયા જેવી થઈ, ઘડીક કંપતી છાતી પર હાથ મૂકી ઊભી રહી, અને અંતે કપાળે હાથ કૂટી ખુરશી પર બેઠી અને તેની પીઠ પર માથું નાંખી દીધું. આ ક્રિયાશૂન્ય સ્થિતિમાં કલાક બે કલાક વીતી ગયા એટલે બારણું ખખડ્યું અને ઉઘાડ્યું કે અલકકિશોરી અને વનલીલા અંદર આવ્યાં. સાંજના પાંચ વાગ્યા અને સર્વ મંડળ વેરાઈ ગયું કે અલકકિશોરી ઘેર આવી અને તેની સાથે વનલીલા પણ આવી. વનલીલાને કુમુદસુંદરીની માનસિક પ્રકૃતિમાં જ ફેર લાગ્યો હતો. કૃષ્ણકલિકા પર માર્ગ પર ઘરેણાં ફેંકાયાં એ ચર્ચાથી આ ફેરનો વહેમ વધ્યો હતો અને તેથી જ ચિંતાતુર વનલીલા સખી પાસે આવી હતી. બન્ને જણ અંદર દાખલ થયાં. કુમુદસુંદરીનું કોમળ વદનકમળ શોકના તાપથી છેક કરમાઈ ગયું હતું પણ અલકકિશોરીના દેખતાં કાંઈ પુછાયું નહીં. કુમુદસુંદરી સાવધાન થઈ અને વાર્તામાં ભળી, પણ શૂન્ય હૃદયમાં આનંદનો લેશ ન હતો અને ફીકા હાસ્યને પુરવણી રજ પણ મળી ન શકી. અંતે સૌ ત્રીજા માળની અગાસી પર ચડ્યાં અને ઉનાળાનો આથમતો દિવસ અગાસીમાંના શાંત પવનથી રમ્ય કરવા ધાર્યો.

વનલીલા બોલી : 'ભાભી, આજ તો આખો દિવસ તમે ઉપરનાં ઉપર રહ્યાં છો. તમારે અમારા વિના ચાલ્યું પણ અમારે તમારા વિના ન ચાલ્યું.'

કુમુદસુંદરીને કીકી સુધી આંસુ ઊભરાયાં હતાં તેને દાબી રાખવાનો પ્રયત્ન કરતાં ઉત્તર દેવાનો સૂઝ્યો નહિ. અંતે શેતરંજની રમત કાઢી. તેમાં પણ જીવ ન પેઠો.

નણંદભોજાઈ રમવા લાગ્યાં અને રોજ જીતતી તે ભાભી દાવ ઉપર દાવ ભૂલવા લાગી અને હારી એટલામાં વનલીલા નીચે મેડીમાં ગઈ હતી તે કુમુદસુંદરીના મેજ પરથી નવું આવેલું બુદ્ધિપ્રકાશ લઈ આવી અને રમતમાં હારેલી કુમુદસુંદરીના હાથમાં મૂકી બોલી : 'ભાભી, આમાં એક ચંદા નામની કવિતા આવી છે તે વાંચવા જેવી છે પણ બરાબર સમજાતી નથી તે સમજાવો.' ચંદ્રને ચંદાનું નામ આપી રચેલી રસિક કવિતા કુમુદસુંદરીએ શાંત કોમળ સ્વરથી ગાવા માંડી અને ઘડીક આનંદને પાછો મેળવતી હોય એમ દેખાવા માંડી. તેનું મુખ હજી અવસન્ન જ હતું પરંતુ 'ચંદા'ના પ્રકાશથી શોકતિમિર પાછું હઠતું સ્પષ્ટ દેખાયું. વાંચતાં વાંચતાં કવિતાનો અંતભાગ આવ્યો. પડવા પર બીજ હતી અને આકાશમાં ચંદ્રલેખા હતી તે જોતી જોતી કુમુદસુંદરી બોલી :

'અલકબહેન, ચંદા છે તે હવે સાંજને પોતાની સખી ગણીને કહે છે તે સાંભળો : અત્યારે આ ચંદ્રમા દેખાય છે તેનું જ વર્ણન છે.

'સલૂણી સંધ્યા સખી પ્રિય મુજ, ભેટ લેવા તે તણી
મુજ હોડલામાં બેસીને બની જાઉં કદી હું બનીઠની;-'
પવન મૃદુથી આંગણું વાળી સમાર્યું સ્નેહથી,
વેર્યાં કુસુમ નવરંગ એમાં ઝીણઝીણા મેહથી.
શાંત એનું નીરખી મુખ મુજ સુખનદી ના થોભતી,
નારંગી રંગે સાળું સુંદર પહેરી સખી શી શોભતી !
ચકચકિત સૌ પહેલ ચોડ્યો તારલો સખી ભાલમાં,
લાડંતી અડકું એહને કદી આવી જઈ બહુ વહાલમાં.
એવી એવી રમત વિધવિધ સખીસંગ રમંતી હું,
પણ ભેટવા આવે મુને એ ત્યાહરે ચમકી બીઉં,
કેમ કે સામેથી પેલી આવી કાળી રાક્ષસી,
મૂઈ રાત્રિ, એણે દૂર સખીઓ કીધી દૂર વચે ધસી.
ઊડી ગઈ મુજ સખી, ઝીણી પાંખ નિજ ઝળકાવીને,
ને મુજને તો રાક્ષસીએ પકડી લીધી આવીને,
રાખી કરમાં થોડી વેળા, પછી મુને તે ગળી ગઈ,–
જાણે નહીં – હું અમર છું ને બેઠી મુજ મંદિર જઈ !'

'કાળી રાક્ષસી' ઉપરથી કૃષ્ણકલિકા સાંભરી આવી અને હબકી હોય એમ કુમુદસુંદરી ઊઠી અને અગાસીની રવેશ આગળ નીચે રસ્તા પર જોવા લાગી – પાછી આવી. સર્વ દેખતાં વિકૃતિ ઢાંકવા પ્રયત્ન કર્યો. એમ કરતાં કરતાં રાત્રિ પડી. અલકકિશોરી અને વનલીલા ગયાં. કુમુદસુંદરી એકલી પડી અને અંધકારથી છાઈ જતા આકાશ ભણી જોતી જોતી ઉપરની કવિતા વારંવાર ગાઈ રહી. એ ગાનની અસર તેના પોતાના જ મન ઉપર થઈ. કૃષ્ણકલિકા ! કૃષ્ણકલિકા ! મેં તારું શું બગાડ્યું હતું ?' એમ કરતી કરતી છાતીએ હાથ મૂકી રવેશને અઠીંગી દુઃખમાં ને દુઃખમાં

ચોપાનિયું ઉઘાડું ને ઉઘાડું છાતી પર રાખી નિદ્રાવશ થઈ દુઃખી અબળા દુઃખ સ્વપ્નો જોવા લાગી અને નિદ્રામાં ને નિદ્રામાં ડૂસકાં ભરતી હતી. બુદ્ધિધનને ખબર ન હતી કે મારા મહાભાગ્યના આવાસના (મહેલના) શિખર ઉપર આવે મંગલ સમયે જ મારી કુમુદના ઓઠમાંથી શોકસ્વર જ્વાળામુખીના ધુમાડા પેઠે આકાશમાં સ્વર્ગમાં – ચડે છે અને ઈશ્વરની આંખમાં ભરાઈ તેને રાતીચોળ કરે છે ! સ્ત્રીને પ્રસન્ન રાખજો ! સત્સ્ત્રી અપ્રસન્ન થઈ – દુભાઈ – ત્યાંથી લક્ષ્મી પાછી ફરવા માંડે છે.' એ મનુવાક્ય – એ આર્યશ્રદ્ધા -ખરી પડતી હોય તેમ કુમુદ ડૂસકાં ભરતી હતી તે સમયે રાણાના બાગમાં બાંક ઉપર સૂતેલા બુદ્ધિધનના મસ્તિકમાં ઉચ્ચાર થતો હતો કે 'મારે તો આ કારભાર નથી જોઈતો !'

કલાકેક આમ સૂઈ રહી એટલામાં પલંગ પર પધારી કરી દાસી અગાસીમાં આવી અને કુમુદસુંદરીને ઉઠાડી નીચે લઈ ગઈ. બુદ્ધિધન જેમ જાગી ઊઠતાં કારભાર મૂકી દેવાની વાત ભૂલી ગયો હતો તેમ કુમુદ પણ જાગી ઊઠતાં કૃષ્ણકલિકાને ભૂલી ગઈ. દાસી ગઈ એટલે બારણું વાસ્યું અને ઊંઘવાને બદલે પાછું બુદ્ધિપ્રકાશ હાથમાં લીધું અને ટેબલ પર કાચદીપાશ્રયમાં દીવો પ્રગટી વાંચવા બેઠી. 'ચંદા' ફરીથી વાંચવા લાગી. ચંદાને મેઘ રમાડે છે અને પજવે છે તે ભાગ વાંચવા લાગી.

'મેઘ પેલો મસ્તીકોરો મુજને રંજાડવા,
કંઈ યુક્તિઓ વિધવિધ કરે ભંગાણ સુખમાં પાડવા !'

વળી ગાતાં ગાતાં આવ્યું :

'ને એહ અસ્થિર મેહુલાશું કદી ભરાઉ નવ રીસે !'

એ પદ વારંવાર ગાવા લાગી, પોતે અસ્થિર પ્રમાદધન પર રિસાતી નથી એ સ્મરવા લાગી, અને મસ્તિકમાં પ્રમાદધન ભરાયો ! તે હવે પ્રિય લાગવા માંડ્યો. તેના જ વિચાર અંતઃકરણમાં ઊભરાવા લાગ્યા, તેની જ છબી સામેના તકતામાં જોઈ રહી અને અતિ પ્રેમથી ગાવા લાગી :

'પ્રમાદધન મુજ સ્વામી સાચા !
એ વણ જૂઠું સર્વ બીજું !
પ્રમાદધન મુજ સ્વામી – મારા !
એ વણ ન્યાઠું સર્વ બીજું !
પ્રમાદધન મુજ સ્વામી વહાલા !
એ વણ અપ્રિય સર્વ બીજું !'

એમ કંઈ કંઈ પદ ઊલટાવી રચવા – ગાવા લાગી, સારંગીમાં ઉતારવા લાગી, અંતર્ આનંદ અનુભવવા લાગી, અને ઘેલી બની હોય એમ એની એ કડીઓ – અનુપ્રાસ વિનાની – અલંકાર વિનાની – જપવા લાગી. 'પ્રમાદ-ધ-ન, પ્રમાદ-ધન, પ્રમાદધન એ નામ જ પ્રત્યક્ષરે ભાર મૂકી બોલવા લાગી, પતિનું નામ કોઈના દેખતાં બોલતી હોય અને શરમાતી હોય તેમ ઘડીક મનમાં ને મનમાં શરમાઈ; કોઈ દિવસ

એ નામ પોતે ન દીધું હોય – ન દેતી હોય, પતિનો સ્પર્શ અચિંત્યો અનુભવતી હોય, એ સ્પર્શની પેઠે જ પતિના નામનો સ્પર્શ જીભને – હૃદયને થતો હોય, તેમ પતિના નામનો એકેકો અક્ષર બોલતાં રોમાંચના શીતળ તરંગોમાં નાહી સીત્કાર બોલાવવા લાગી, ઉત્કંપની લહેરોથી ચમકવા લાગી, અને વિચારમાં પડી સફળ મદનતા અનુભવતી હોય તેમ પળેપળે પોપચાં અર્ધા મીંચવા લાગી. વળી જાગી 'પ્રમાદધન મુજ સ્વામી' ઇત્યાદિ ગાતી ગાતી ઊઠી, પલંગ પર ચડી, એક પગ પલંગ પર અને બીજો બારીના કઠેરા પર મૂકી બારી પરથી પ્રમાદધનની છબી જીવની પેઠે જાળવી ઉતારી, પલંગ પર બેસી ઊતરી, અને ટેબલ આગળ ખુરસી પર બેસી, છબીને સ્નેહભરી આંખે ન્યાળી રહી, ચુંબનની પરંપરા જડ કાચ ઉપર વર્ષાવી, અને અંતે છબીને છાતી સરખી ઝાલી, ભાંગી ન જાય એમ દાબી ફરી રોમાંચ, ઉત્કંપ અને નેત્રોન્મીલન અનુભવવા લાગી. જીવતા પતિનો વિયોગ, કિલ્બિષ વિસરાવી, જડ છબીને પણ પતિવ્રતા પાસે ઘણાં વાનાં કરાવવા લાગ્યો. વિદ્યાવિનીત કુમુદસુંદરી પતિના દોષ ભૂલી તેના ગુણને જ સંભારી ગુણમય પ્રમાદધનરૂપ બની ! અંતે એક હાથ છબી છાતીસરખી રાખી બીજો હાથ લાંબે કરી વળી બોલી :

'પ્રમાદધન મુજ સ્વામી વહાલા !
એ વણ અપ્રિય સર્વ બીજું !'

'સર્વ બીજું' કહેતાં કહેતાં લાંબા કરેલા હાથની હથેલી જગતને ધકેલી નાંખતી હોય તેમ તેના ભમી ફેરવી બતાવી અને બે ભમ્મરો વચ્ચે કરચલી પાડી.

ગમે તેવી વસ્તુ મને પોતાની કહી તો પોતાની – ઈશ્વરે જેની કરી તેની જ – ઋણાનુબંધ(રણારબંધ)નો યોગ જ્યાં ઘડાયો ત્યાં જ ઘડાય છે : એ સુખસાધક બુદ્ધિ આર્યચિત્ત જ સમજે છે. આર્યવૃત્તના ઉચ્છેદક પાશ્ચાત્ય સંસ્કારોથી ભરાઈ જવા છતાં અંગ્રેજી પાઠશાળાના દૂધથી ઊછરેલા આર્યબાળક જૂના વિચાર અને જૂના આચારોથી ભરેલી માતાપિતાની વહાલી રૂઢિશય્યા ત્યજતાં કંપારી થાય છે, મોટી વયે પહોંચવા પછી અંતરમાંથી પણ ગુરુજનને છોડનાર લોકની વિદ્યા ભણીને પણ વિસ્તારી કુટુંબવૃક્ષ[1]માં ઉત્સાહથી રહે છે; 'ભૂગોળ અને ખગોળ'[2] રમનાર પંડિત 'ચૂલા'ના ભડકાના પ્રકાશથી વિશેષ રતાશ પામતા -ખગોળને સળગાવનાર ગોળા જેવા – ગૌર ગાલવાળી અભણ ઉપર મોહ પણ પામે છે અને સ્નેહ દ્રવે છે; એ ઋણાનુબંધનો મહિમા આર્યબુદ્ધિથી હીન જનને અગમ્ય છે. આર્યદેશને દુઃખસાગરમાં પડતો પડતો

---

૧. અંગ્રેજીમાં કુટુંબ એટલે સ્ત્રીપુરુષ અને બાળકસંતતિ એટલાં જ છે; આપણામાં કુટુંબ એટલે માતાપિતા, સ્ત્રીબાળક તેમ જ તરુણસંતતિ, ભાઈ, બહેન, ઇત્યાદિ આખું વૃક્ષ.

૨. ભાઈ તો ભૂગોળ ને ખગોળમાં રમે છે !
પેલીનું તો ચિત્ત ચૂલામાંહ્ય !
દેશી ! કહોની કેવું આ કજોડું તે કહેવાય ?
– નવલરામકૃત બાળલગ્નબત્રીશી

ટકાવનાર અનેક સાધનોમાં એક સાધનરૂપ આ આર્યબુદ્ધિ આર્ય કુમુદસુંદરીના હૃદયકમળ પર લક્ષ્મીપેઠે સ્ફુરવા લાગી અને અનાર્ય જનથી સમજાય નહીં એવું વિશુદ્ધ ઉત્કૃષ્ટ માનસિક ગાન કરવા લાગી.'[૧]

તરંગો પર હીંચકા ખાતું મન ગમે તો શીતળ થયું હોય તેથી કે ગમે તો શ્રમિત થયું હોય તેથી એ હીંચકા ઉપર ને ઉપર જ ઢળી ગયું. નિદ્રાદેવી તેને પોતાના ખોળામાં લેવા લાગી અને પોતાની છાતી પરનો છેડો તેના મુખ પર ઢાંકવા લાગી.

નિદ્રાવશ થતી કુમુદસુંદરી કાંઈક સાવધાન બની અને સૂવાનો વિચાર કરી સુંદર હાથ ઊંચો કરી કમખો કાઢવા લાગી, કમખો નીકળતાં તેના પડમાં રહેલી સોનેરી અક્ષરવાળી ચોળાયેલી પત્રિકા સરી પડી અને સરતાં સરતાં કોમળ અને સચેતન સહવાસી અવયવ ઉપર ઘસાઈ તેને ચેતના – સૂચના આપી. પડતાં પડતાં પણ પાટલીના પગ ગૂંચવાઈ, ભરાઈ અને અંતે તરછોડાઈ વછૂટી. આખરે પડી તે પણ પગના સુકુમાર અંગૂઠા પર પડી. અંગૂઠા આગળથી સંદેશો આવ્યો હોય એમ ચિત્ત એકદમ ચમક્યું અને સજ્જ થયું. પગના બંધુ હાથે પત્રિકા ઉપાડી લીધી અને આંખ આગળ ધરી. આંખે વાંચ્યું :

'શશી જતાં, પ્રિય રમ્ય વિભાવરી !
થઈ રખે જતી અંધ વિયોગથી;
દિનરૂપે સુભગા બની રહે, ગ્રહી
કર પ્રભાકરના મનમાનીતા !'

આંખ ચમકી; નિદ્રા છટકી; બુદ્ધિ જાગી; શશી – ચંદ્ર – ક્ષિતિજમાં ઊગ્યો; હૃદયનો નિઃશ્વાસ ઓઠ ઉપર આવ્યો; 'સરસ્વતીચંદ્ર ! સરસ્વતીચંદ્ર !' કરતી કરતી ઘેલી લૂગડાનાં કબાટ ભણી દોડી અને બીજી અવસ્થામાં સંક્રાંત થઈ. તેનું મનોબળ થઈ ચૂક્યું ભાસ્યું.

મનુષ્યનું જીવન એ અનેક સૂત્રની એક રજ્જુ (દોરી) છે; અનેક આમળાની એક

---

૧. જડ પદાર્થો અને શ્વાન આદિ પશુજાત પર પ્રેમ રાખી શકનાર પાશ્ચાત્યલોકમાં વર્તમાન આર્યલોકના જેવો સ્નેહ કેવળ અપરિચિત નથી – માત્ર ઋણાનુબંધબુદ્ધિની ખામીવાળો છે અને તેથી અનેકધા દુઃખકર નીપજે છે. 'આ મારું' એ બુદ્ધિથી ઊપજતા પ્રેમનું એક કરુણરસિક દૃષ્ટાંત વર્ડ્ઝવર્થના 'ધિ ઈડિઅટ બોય' (The Idiot Boy) નામના કાવ્યમાં છે. ખોવાયેલા જડપુત્રને જોઈ અંગ્રેજ માના મનમાં ઊપજતો પ્રેમ અને આનંદ જોઈ આર્યોને ઘણાક પ્રસંગો – સંબંધો – સાંભરી આવશે.

"She kisses o'er and o'er again
Him whom she loves, her Idiot Boy;
She's happy here, is happy there,
She is unhappy everywhere;
Her limbs are all alive with joy.'

ગાંઠ છે. તે સૂત્રોની – તે આમળાઓની – પોતપોતાની નિરનિરાળી સ્થિતિ – જાતિ – છે અને તેઓમાં ઘણી વખત પરસ્પર વિરોધ આવી જાય છે. આ સૂત્રો અને આમળાઓ, તેમની ઘટના, અને તેમના વિરોધ અધિકતર બુદ્ધિથી, અધિકતર વિદ્યાથી અને અધિકતર રસજ્ઞાનથી વધારે વધારે સૂક્ષ્મ અને વિચિત્ર બને છે અને તેની સંખ્યા પણ વધે છે. પ્રમાદધનમય બનેલું જીવન સરસ્વતીચંદ્રહીન થઈ શક્યું નહીં. એક ભવની પતિવ્રતા બીજા ભવના પતિને ભૂલી શકી નહીં. સત્યને અર્થે દશરથે રામનો ત્યાગ કર્યો, પ્રજાને અર્થે રામે સીતાનો ત્યાગ કર્યો, અને તે છતાં દશરથનું જીવન રામમય રહ્યું અને રામ સીતામય રહ્યા : તેમ જ પતિવ્રતા કુમુદસુંદરી મૂર્ખ અને દૂષિત પતિને મનનો પણ સ્વામી કરી દેવા મથી – પોતાના હૃદયજાળમાં પતિને વણી દીધો અને પતિમૂર્તિમાં હૃદયને યુક્ત (યોગી) કર્યું – તે છતાં સરસ્વતીચંદ્રમય મટી નહીં ! સરસ્વતીચંદ્રને હૃદયમાંથી પતિસ્થાન પરથી ધક્કેલી પાડ્યો અને ત્યાં પ્રમાદધનની સ્થાપના કરી; તોપણ મીંચાયેલી આંખમાં કિરણ રસળે છે, શબ્દ દૂર જતા છતાં કાનમાં ભણકારા વાગે છે, નિદ્રાયમાણ મસ્તિકમાં જાગ્રત સંસાર અસંબદ્ધ સ્વપ્નરૂપે ઘૂમે છે : તેમ પ્રમાદધનમાં સમાધિસ્થ થયેલા ચિત્તમાં સરસ્વતીચંદ્ર સ્ફુરતો હતો. હૃદયસારંગીને ગાન કરાવવામાં ઉભય તાર કારણભૂત થયા.

સરસ્વતીચંદ્રના સ્વહસ્તની પત્રિકાના દર્શનથી ઘેલી બનેલી સુંદરી કબાટ ભણી દોડી, કબાટ જોરથી ઉઘાડ્યું, અને પોતાના સોનેરી ભાતવાળા એક અમ્મરના પડમાંથી એક પત્રોની પોટલી કાઢી કબાટ એમનું એમ રહેવા દઈ ટેબલ પાસે બેઠી. ટેબલ ઉપર રેશમી રૂમાલે બાંધેલી પોટલી છોડી અને સરસ્વતીચંદ્રના સુંદર અક્ષરથી લખાયેલા કન્યકાવસ્થામાં સ્વીકારેલા અનેક પત્રો રસમાં લીન થઈ પળે પળે નિઃશ્વાસ મૂકતી સુંદરી વાંચવા લાગી અને પળવાર પૂર્વાવસ્થામાંથી લીન થઈ વર્તમાન સંસારને ભૂલી. સરસ્વતીચંદ્રે પત્ર દ્વારા ચલાવેલી રમણીય ચર્ચાઓ તેને સુવિદ્યાની નિસરણ પર ફરીથી ચડાવતી ભાસી અને અજ્ઞાનમય કુટુંબમાં ફરીથી વિદ્યાભ્યાસ કરતી હોય તેમ બાળાને મનમાં લાગ્યું. સર્વ પત્ર એક વાર વાંચી રહેતાં છતાં ફરી વાંચવા લાગી. અંતે સરસ્વતીચંદ્રની છબી હાથમાં આવી – તે હાથમાં આવતાં સ્નિગ્ધાનાં નેત્ર ચમક્યાં અને તેમાં નવું તેજ આવ્યું હોય તેમ તે છબીના અક્કેક અવયવ નિહાળવા લાગી અને સુંદરતાના ઘૂંટડા ભરવા લાગી. છબી પોતાના સામી ટેબલ પર મૂકી તેને એક ટશે જોવા લાગી. તેનાં દર્શન કરતી હોય; હૃદયમાં રહેલાનું કાચ જેવા કાગળ પર પ્રતિબિંબ પડ્યું હોય અને તેને આશ્ચર્ય પામી તપાસતી હોય; તેની સાથે વાતો કરતી હોય; તેને ઠપકો દેતી હોય; તેના ઉપર ક્રોધ કરતી હોય; હજી પોતે તેની જ પત્ની હોય તેમ તેના પર પ્રભુતા દર્શાવતી હોય; તેમ કુમુદસુંદરીની દૃષ્ટિ છબી જોતી જોતી અનેકધા વહી. ત્યાગ કર્યા પછી ઘણે વર્ષે રામને જોતી સીતાનું હૃદય થયું હતું તેવું જ અત્યારે થયેલું આનું હૃદય, ઉપરાઉપરી નંખાતા નિઃશ્વાસમાં[1] પળે પળે સ્ફુરતી અને

૧. નીચા શ્વાસ, નિસાસા.

ભાગતી ભ્રૂકુટિમાં છબીને તદ્રૂપ માની જીવમાં જીવ આવ્યો જણવતા ઉચ્છ્વાસમાં,[૧] વચ્ચે વચ્ચે મલકાઈ જતા મુખમાં સરસ્વતીચંદ્રની વર્તમાન અવસ્થા સાંભરી આવતાં ખિન્ન થઈ સંકોચ પામી ઝાકળ જેવા અશ્રુપટલથી ઢંકાઈ જતાં નેત્રકમલમાં અને ક્ષણે ક્ષણે ધડકતા સ્તનપુટ પર મુકાઈ ચંપાઈ જતી હસ્તસ્થલીમાં[૨] મૂર્તિમાન થતું હતું. 'કુમુદસુંદરી !'

છે આશ તજી બન્યું ઉદાસી, રોષભર્યું તજવા થકી,
ટમટમી રહ્યું આ દીર્ઘકાલવિયોગમાં મળવા મથી,
સૌજન્યથી સુપ્રસન્ન, બળી પ્રિય – રુદિતની ઊંડી ઝાળથી,
આ ક્ષણ ગળ્યું રસમય હૃદય તુજ પ્રેમઉદય થયા થકી.[૩]

આ એકાંતમાં એકલીનો એકલો સાક્ષી નાનો પણ તેજસ્વી દીવો કુમુદસુંદરીને આમ કહી દેતો હોય – એમ તેનો ક્ષણભર સ્તબ્ધ અને ક્ષણભર કંપતો પ્રકાશ આખા સંસારના અંધકાર વચ્ચે કુમુદસુંદરીને મન મિત્રવચન જેવો થયો. દીવો કુમુદસુંદરીની તમસા બન્યો. દીવાની જ્યોતનું પ્રતિબિંબ સુંદર કીકીમાં પડી રહ્યું, અને અંજાયેલી આંખ મીંચાઈ રહી. કીકી અને પોપચા વચ્ચે સરસ્વતીચંદ્રને તાદૃશ પ્રત્યક્ષ જોવા લાગી. આ અવસ્થામાં પડેલી આંખો ઉપર નિદ્રાએ કોમળ કરપલ્લવ દાબ્યો અને જાગ્રતસ્વપ્નમાંથી સુસ્વપ્નમાં સંક્રાંતિ અદૃશ્ય રીતે થઈ ગઈ. નિદ્રામાં ખુરશી પરથી જરીક ખસી પડતાં અચિંતી જાગી ઊઠી, સર્વ વસ્તુ હતી ત્યાં ને ત્યાં રહેવા દઈ, કુમુદસુંદરી પલંગ ઉપર જઈ સૂતી.

આજ પલંગ પર પ્રમાદધન ન હતો. એકલી સૂતેલી સહવાસી સંસ્કારોને બળે પરિચિત દશાનાં જ સ્વપ્ન જોવા લાગી. માત્ર જાગ્રત અવસ્થા કાંઈક ઊલટપાલટ રૂપે સ્ફુરી અને સ્વપ્નનો સહચર સરસ્વતીચંદ્ર થયો. દિશા અને કાળના ભેદ વિપરીત થઈ ગયા, વસ્તુઓના સંબંધ અનનુભૂત અને વિચિત્ર બની ઝટોઝટ પલટાવા લાગ્યા. આ સર્વ સૃષ્ટિમાં નિદ્રાયમાણ મસ્તિક સત્યનું ભાન ધરવા લાગ્યું, અને નવીન સુખદુઃખો ભોગવતું હૃદય પાપપુણ્યથી મુક્ત રહી સ્વતંત્ર વર્તન કરતું લાગવા માંડ્યું. દૃશ્ય અને દ્રષ્ટા એક છતાં ભેદ ભાસવા લાગ્યો. કુમુદસુંદરી સર્વતઃ સરસ્વતીચંદ્રમય બની. સ્વપ્નની પાછળ સ્વપ્ન ઊભાં રહ્યાં – દોડાદોડ કરી રહ્યાં – પણ સર્વમાં સરસ્વતીચંદ્ર ખરો !

આ અવસ્થામાં કલાકેક વીતી ગયો. બુદ્ધિધન હજી ઘેર આવ્યો ન હતો અને તેના દ્વાર આગળ ઓટલા પર બેસી સિપાઈઓ વાતો કરતા હતા અને અંતે થાકી એક જણ ગાવા લાગ્યો તે સાંભળતા હતા.

'મોરા બીલમા કબુ ઘર આવે - ?
આવે રે આવે -

---

૧. જીવ પામતું માણસ ઊંચો શ્વાસ લે તે ૨. હાથેલી. ૩. મણિલાલના ઉત્તરરામચરિતના ભાષાંતર ઉપરથી.

ઓ મોરા બીલમા કબુ ઘર આવે - ?
કબુ ઘર આવે - ?'

અંત્ય સ્વર લંબાવી એક સિપાઈ આ ગાતો હતો અને બીજાઓ 'વાહવાહ !' 'સાબાશ !' વગેરે કહેતા હતા તેના ખળભળાટથી કુમુદસુંદરી જાગી ઊઠી, પથારીમાં જ બેઠી થઈ, સરસ્વતીચંદ્રને શોધવા લાગી, ચારે પાસ આંખો ફેરવી જોવા લાગી, 'મોરા બીલમા કબુ ઘર આવે' એ શબ્દે વીંધેલા અંત:કરણમાંથી શોકરુધિર નીકળવા લાગ્યું, અને બીલમા – ઓ બીલમા' કરતી કરતી, અર્ધી જાગતી – અર્ધી ઊંઘતી, કુમુદસુંદરી હજી સ્વપ્નમય રહી વીલે મોંએ મેડી બહાર સંભળાય નહીં એમ રોવા લાગી, રોવું ખાળી શકાયું નહીં, ખાળવાનો પ્રયત્ન કરવાનું જ સાંભર્યું નહીં, અને એમ કરતાં કરતાં ખરેખરી જાગી તોપણ ઉત્પન્ન થયેલી હૃદયવૃત્તિને સંહારી શકી નહીં. પાછી ટેબલ આગળ જઈ બેઠી અને શોકમય – ઊતરી ગયેલે – મોંએ, ગાતી ગાતી ઊછળતા – વર્ષતા – હૃદયને કાગળ ઉપર ટપકાવવા લાગી. કાગળ એ ઘણા હૃદયની ધરતી છે – વર્ષાદ જેવી ઘણી વાતો કાગળ પર ટપકાવી લેવાય છે. ધરતીમાં તેમ કાગળમાં ઘણા હૃદયમેઘ સમાઈ શાંત થાય છે.

'શશી જતાં, પ્રિય રમ્ય વિભાવરી' ઇત્યાદિ ગણગણતાં એક મોટો 'ફૂલ્સકેપ' કાગળ લીધો અને તે ઉપર આંસુ અને અક્ષર સાથે લાગાં પાડ્યાં :

'શશી ગયો ઊગશે ગણીને, ભલે
ટકતી અંધ નિશા; મુજ ચિત્તમાં
પ્રલયકાળ રચી શશી આથમ્યો
નીરખીને ધિક જીવવું જીવનું !'

વળી થોડીવાર લખતી બંધ પડી, ચંદ્રલેખા જેવી હડપચી નીચે રૂપેરી વાદળી જેવી હાથેલી મૂકી, વિચારમાં પડી, અને સરસ્વતીચંદ્રનો જાપ જપતી, તેનું કૃત્ય વિમાસી, એ જાપ પણ પતિવ્રતા ધર્મથી વિરુદ્ધ છે એવું ભાન આવતાં નિ:શ્વાસ પર નિ:શ્વાસ મૂકતી, ફરી લખવા મંડી.

'તજી નાર અનાથ જ એકલડી, પિયુ જાય વિદેશ, પૂઠે મૂકી આશા;
જપવા પ્રિય-જાપ સ્વતંત્ર રહે વિધવા ધ્રૂજતી જોઈ જોઈ નિરાશા;
નહીં આશ મૂકી, પરતંત્ર કરી, પપળાવી નિરાશ મૂક્યું ઉર વહેતું.
જીવમાં જીવ સાહી મૂક્યો પડતો ! રમવું અતિક્રૂર પડ્યું કયમ સહેતું ?'

આંખમાં ઝળઝળિયાં આણી બોલી : 'અરેરે સરસ્વતીચંદ્ર ! મેં તમારો શો અપરાધ કર્યો હતો ? દમયંતીની પણ નળે મારા કરતાં સારી અવસ્થા રાખી હતી. હાય, ઓ, મારી મા ! ઓ ઈશ્વર ! અંબા ! અંબા !' એમ કહેતી કહેતી કાગળ પલાળતી, કાગળ પર ઊંધં માથું મૂકી નિરર્ગળ રોઈ. પતિવ્રતાધર્મ પ્રમાણે આ રોવું અયોગ્ય ગણતી ગણતી પણ રોવું ન ખાળી શકી અને ટેબલ પરથી માથું ઊંચું કરી લઈ લેતી લેતી ગણગણી :

'न किल भवतां स्थानं देव्या गृहेऽमिमतं ततस्
तृणमिव वने शून्ये त्यक्ता न वाप्यनुशोचिता ।
चिरपरिचितास्ते ते भावाः परिद्रवयन्ति माम्
इदमशरणैरद्याप्येवं प्रसीदत रुद्यते ।।[1]

'ઓ પવિત્ર ગંભીરતાના શિખર રામચંદ્રજી ! તમારેયે આવું હતું તો મારી અબળા – બાળકી – અજ્ઞાની જંતુની આ અવસ્થા ક્ષમા કરજો ! મારાથી નથી રહેવાતું – નથી સહેવાતું આ જીવવું ! ઓ ઈશ્વર !'

આમ કહે છે એટલામાં ઘરમાં પેસતા વાતો કરતા નવીનચંદ્ર અને બુદ્ધિધનના સ્વર સંભળાયા. આવી વૃત્તિને સમયે નવીનચંદ્રના સ્વરે મુગ્ધા પર કાંઈ નવીન અસર કરી. નવીનચંદ્ર સરસ્વતીચંદ્ર હોય કે ન હો પણ કુમુદના મનમાં તો ખાતરી થઈ હતી કે એ તો એ જ – બીજું કોઈ નહીં. પૂર્વસંસ્કાર તેના મનમાંથી ખસતા ન હતા. મદનનો તેણે તિરસ્કાર કર્યો હતો પણ સ્નેહ દૂર થઈ શકતો ન હતો – અને મદનના ભણીની પણ એટલી જ બીક હતી. 'સરસ્વતીચંદ્ર ! – નવીનચંદ્ર – સરસ્વતીચંદ્ર – આપણો આવો સંબંધ તે ઈશ્વરે શું કરવા ઘડ્યો હશે ? – અરેરે ! દુષ્ટ હૃદય ! બાહ્ય સંસારને અનુકૂળ થઈ જતાં તે તને શા ઘા વાગે છે ? હે ભગવાન ! મારા ઉપર તે આ શો કોપ ?' તેનું મુખ ગરીબડું બની ગયું. તેનું અંતઃકરણ ડસડસી રહ્યું. અંતરથી બહાર નીકળતા રોવાનું બળ અને બહારથી તેને ખાળી રાખવાનું બળ : જાણે કે એ બે બળની વચ્ચે આવી ગયો હોય તેમ નીચલો ઓઠ બહાર વળી ફરફડવા, રોવા લાગ્યો અને અવશ હાથ લખવા લાગ્યો :

'પૂર્વ જન્મનો સંબંધી તે ખડો હૃદયમાં થાય
જીવતી પણ જડસમી પ્રિયમૂર્તિ જોઈ નયન અકળાય !
પરિચિત પ્રિય રહી ઊભો પાસે નહીં બોલે ! – નહીં બોલું !
અપ્રસંગ ભજવતું ચિરાતું મર્મસ્થળ ક્યાં ખોલું ?'

ગાલે હાથ દઈ લખેલું ગાયું અને આંખો લોહતી લોહતી વળી સજ્જ બની લખવા બેઠી :

'ધર્મ તણે વશ શરીર જડ તો રહી શકે જડ – સાચે !
પણ ચેતન મન કહ્યું ન માને – નહીં ધર્મને ગાંઠે,
એક ભવે ભવ બે, નદજુગના, જેવા, સંગમ પામે
તે વચ્ચે તરતી અબળાનો છૂટકો તો જીતે જાતે !'

---

૧. ઉત્તરરામચરિતમાંથી, (રામચંદ્ર અયોધ્યાવાસીઓને કહે છે) 'તમારા – મારા – ગૃહમાં સીતાદેવી સ્થાન કરે એ તમને ન જ ગમ્યું તો શૂન્ય વનમાં તૃણની પેઠે તેને તજી દીધી ! એટલું જ નહીં પણ એની પાછળ શોક પણ નથી કર્યો. લાંબા પરિચયવાળા આ બધા પદાર્થ હવે મને નિચોવે છે (મારું હૃદય ઓગાળે છે) અને અશરણ બનીને આજ પણ માત્ર આમ રોઈ પડાય છે – તેટલું ક્ષમા કરો.'

છેલ્લાં બે પદ ગાતી 'હાય ! હાય !' કરતીએ કલમ દૂર નાંખી; અને ખુરશીની પીઠ ભણી અવળી ફરી, વિશાળ મેડી પર અને સામી બારી બહારના અંધકાર પર દૃષ્ટિ કરતી બેઠી.

'પરિચિત પ્રિય રહી ઊભો પાસે નહીં બોલે ! નહીં બોલું' એ પદ વારંવાર ગાતી ગાતી 'શું એમ જ ? હાય ! હાય !' એમ કરતી જાય અને રોતી જાય. 'ઓ મારા સરસ્વતીચંદ્ર – મારે તમારે બોલવા વ્યવહાર સરખો પણ નહીં – હાય ! હાય ! એ તે કેમ ખમાય ?' એમ કરી આવેશમાં ને આવેશમાં ખુરસીના તકિયા પર માથું ફૂટ્યું. મનની વેદનામાં શરીરની વેદના જણાઈ નહીં : ક્ષણવાર ત્યાં ને ત્યાં જ માથું રહ્યું અને દુઃખમાં મીંચાયેલી જાગ્રત આંખ આગળ વળી સરસ્વતીચંદ્ર આવી ઊભો. વિદ્યાચતુરને ઘેર એના પ્રથમ પ્રસંગે જોયેલો ચિતાર બિડાયેલી પાંપણો વચ્ચે તાદૃશ થયો અને પ્રથમ પત્રમાં લખેલો.

धन्यासि वैदर्भि गुणैरुदारेर्यया समाकृष्यत नैषधोऽपि ।
अतः स्तुतिः का खलु चन्दिराकाया यदब्धिमप्युत्तरलीकरोति ।।

એ શ્લોક ગાતો ગાતો હસતો હસતો શરમાતી નિમીલિત સ્મિત કરતી મુગ્ધાનો હાથ હાથમાં લેતો સરસ્વતીચંદ્ર સ્વપ્નની પેઠે કુમુદસુંદરીએ મીંચેલી આંખોથી જોયો, અંતરમાં પ્રસન્ન પ્રફુલ્લ થવા છતાં ગભરાઈ, અને એ સ્વપ્નાનંદમાંથી સટકી ઉદાસવૃત્તિથી આંખ ઉઘાડતી ઉઘાડતી માથું ઊંચું કરતી કરતી ગાવા લાગી :

'પૂર્ણ પામી વિકાસ મુખ મુજ હાસ કરતું પ્રેમથી,
તે સમે સિન્ધુ વિશાળું નિજ ઉર વિસ્તરે સામો હસી;
ને કરંતો મંદ મંદ ઘુઘાટ ભર આનન્દશું
ફેંકી તરંગો મુજ ભણી ધીમે ધીમે નાચંત શું !'[1]

સરસ્વતીચંદ્રને આવા સિન્ધુનું રૂપ આપતાં રમ્ય વિચારો મસ્તિકમાં તરવરવા લાગ્યા, પૂર્ણિમાની 'ચંદા' જેવા કુમુદસુંદરીના મુખ પર મધ્યરાત્રે એકાંતમાં ચંદ્રિકા જેવું શાંત રમણીય સ્મિત છલકાવા લાગ્યું અને ઘડીક ઉઘાડી અને ઘડીક મીંચેલી આંખો રાખી ગાયેલી કવિતા તે વારંવાર ગાવા લાગી અને શોકને સ્થળે આનંદ સ્ફુરવા – ઊભરાવા – દશે દિશાએ રેલાવા – લાગ્યો !

'આ ઉપમા સર્વ રીતે યોગ્ય છે ! મહાસિન્ધુના જેવું વિશાળ ઉર – તે મારા જેવી ગુણહીનની પાસે વધારે વિસ્તાર પામ્યું – આહા !

'ને કરંતો મંદ મંદ ઘુઘાટ ભર આનંદશું
ફેંકી તરંગો મુજ ભણી ધીમે ધીમે નાચંત શું ?
ફેંકી તરંગો – તરંગો – મુજ ભણી – ભણી – નાચંત શું !'

---

૧. ચંદા : આ રમતિયાળ તર્કોથી ઊભરાતી કવિતા આપણા લોકપ્રિય વિદ્વેહ ભોળાનાથભાઈના પુત્ર નરસિંહરાવની કરેલી સન ૧૮૮૩ના બુદ્ધિપ્રકાશમાં છપાયેલી.

બોલતાં બોલતાં મુખ દીન થઈ ગયું : 'ખરી વાત. મેં તે એવાં શાં પુણ્ય કર્યાં હોય કે એવા મહાત્મા સાથે એથી વધારે સંબંધ રહે ? એટલું લીંબુઉછાળ રાજ્ય રહ્યું તેટલું ભાગ્ય મારા જેવીને ઓછું ન હતું.' મોં પર શોકના શેરડા પડ્યા, ગૌર ગાલ દુઃખથી વિવર્ણ (ફિક્કા) થઈ બેસી ગયા જેવા થયા, અને હૃદયનો ઊંડો નિઃશ્વાસ મુખમાંથી નીકળી આખી મેડીને – આખા જગતને પાછો શોકમય કરવા બેઠો – પ્રવર્તમાન થયો. આનંદનો ચમકારો પૂરો થઈ રહેતાં પળવાર હસેલી રાત્રિ, હતી એવી અંધારી બની.

એવામાં નવીનચંદ્રે મેડીનું બારણું સપટાવ્યું અને સાંકળ દીધી તેનો ખડખડાટ કુમુદસુંદરીના કાનમાં આવ્યો અને એ ચમકી. માનવીની વૃત્તિ અનુકૂળતા ન હોય ત્યાંથી શોધી કાઢે છે તો અનુકૂળતા પોતાની મેળે જ દોડી આવે ત્યાં વૃત્તિ વિચારનું કહ્યું કરે એ મહાભાગ્યની પરિસીમા વિના બનતું નથી. ચમકેલા ચિત્તે – કાને – નેત્ર પર બળાત્કાર કર્યો અને તે બે મેડી વચ્ચેના દ્વાર ભણી વળ્યું – તો સાંકળ ન મળે ! કુમુદસુંદરી ! નવીનચંદ્ર સરસ્વતીચંદ્ર છે એ વિચારે તારું મસ્તિક ભમાવ્યું ? પ્રમાદધન અને કૃષ્ણકલિકાવાળા આજના જ બનાવે તારું પતિવ્રત શિથિલ કર્યું ? એકાંત, અનુકૂળતા અને વૃત્તિ, ત્રણનો સંગમ થયો ? 'મારા જેવી સામાની વૃત્તિ નહીં હોય તો ?' આ ભીતિ ઘણાંક વિષયાંધને સદ્‌ગુણસાધક થઈ પડે છે. મુગ્ધા, તારામાં એ ભીતિ હતી ? જો મારા પર હજી પ્રીતિ ન હોય તો સરસ્વતીચંદ્ર ઘરબાર છોડી અત્ર આમ શું કરવા આવે ?' એ વિચારે તારા મનની ભીતિ દૂર ન કરી ? પરવૃત્તિ પોતાની વૃત્તિનો પ્રતિધ્વનિ કરે છે તે ભાનથી જ એકદમ મન્મથ નિરંકુશ બની તનમનાટ નથી મચાવી મૂકતો ? ભૂત અને વર્તમાન પતિને સરખાવતાં ભૂતકાળનો પતિ શું અત્યંત મોહક ન લાગ્યો ? તેની સાથે થયેલા પૂર્વ પ્રસંગે શું હૃદયને મૂર્છા ન પમાડ્યું ? વાંચનાર, તારા અંતઃકરણને – તારા અનુભવને – કહે કે આ સર્વનો ઉત્તર ખરેખરો આપે. પાંસુલ ! તારો ઢાંક્યો અનુભવ ઉઘાડી દે અને આ અવસ્થાની ખરી કિંમત કરવાનું સાધન આપ. વિશુદ્ધ ! તારો ક્વચિત્ ખૂણેખાંચરે પડેલો પ્રસંગ સ્મરણમાં આણી આ અવસ્થાની ભયંકરતા – દુસ્તરતા બરોબર સમજાવ. સર્વથા અનિવાર્ય દશાપાશમાં પડેલી અબળા બાળકી પર દયાભરી અમીદૃષ્ટિથી જો, અને અનિવાર્યને નિવારનાર શક્તિ પાસે માગ કે સદ્‌બુદ્ધિનો જય કરે. તું બ્રાહ્મણ હોય તો ગાયત્રી ભણ – બ્રાહ્મણની પ્રાર્થના સદ્‌બુદ્ધિ જ ઇચ્છે છે – તેનું સર્વસંહારી બ્રહ્મત્વ તેમાં જ સમાપ્ત થાય છે – બ્રાહ્મણને સદ્‌બુદ્ધિ વિના બીજું કાંઈ જોઈતું નથી. પવિત્ર ગાયત્રી ! બ્રાહ્મણપુત્રીને તારા તેજથી છાઈ દે. તું એમ કરશે ? – તે તો સર્વજ્ઞ જાણે. માનવી જેટલી ઇચ્છાઓ રાખે છે એ સર્વ સફળ થવાને જ નિર્માઈ હોય એમ કાંઈ જગત જોતું નથી.

વિશુદ્ધિ સદૈવ રહેશે ? લક્ષ્મી ચંચલ છે તો વિશુદ્ધિ ચળ પણ નહીં હોય ? ઈશ્વર રાખે તેવી ખરી. મૂર્ખ અને ધૂર્ત માનવી ! અભિમાન અને દંભ ઊભયને છોડી દે. એટલો તો સુજ્ઞ અને સાધુ થા ! સામાને શિખામણ દેનાર ! પોતાની જ અંતઃપરીક્ષા કર.

ગરીબ બિચારી કુમુદ ! તે ઊઠી અને ઉઘાડી સાંકળ ભણી ગઈ. પાછી આવી.

બે વાર ગઈ અને બે વાર પાછી આવી. સદ્‌ગુણના વિચાર કરવા મંડી. ભ્રષ્ટતાની ભયંકરતા કલ્પવા લાગી. ખુરશી પર બેઠી. 'એ તો જ્ઞાન મને ગમતું નથી.'[૧] – 'ગુણહીન ગોવાળિયા લોકજ્ઞાન નથી પામતે રે'[૨] એવું એવું ગાતી વળી ઊઠી – સાંકળે હાથ અડકાડ્યો – લઈ લીધો અને પાછી આવી ખુરશી પર બેઠી અને ટેબલ ઉપર ઊંધું માથું નાખ્યું. વિચારશક્તિ વીર્યહીન – નપુંસક બની ગઈ. 'તે સમે સિન્ધુ વિશાળું નિજ ઉર વિસ્તરે સામો હસી – ફેંકી તરંગો મુજ ભણી –' આ પદમાં કલ્પનાપક્ષી પકડાયું. 'આ વિશાળ વક્ષઃસ્થળમાં સમાસ પામવો – આ તરંગ – હસ્ત – ભુજ ફેંકાઈને મને સહાય' એ અવસ્થાની અભિલાષરૂપ રમણીયતા ઊંધા પડેલા મસ્તિકને ભોળવવા – લલચાવવા – ફસાવવા – ભમાવવા લાગી. વિચારમાં પડી, વિચારનું નિવાસન (દેશનિકાલ) જોઈ, ઓઠ પર આંગળી મૂકી એક પગ ખુરશી પર અને એક નીચે એમ રાખી તે ઊભી.

બુદ્ધિધનના ઘરથી થોડે જ છેટે વનલીલાનું સાસરું હતું. વનલીલાને સાસુસસરો હતાં નહીં. આ પ્રસંગે તે અગાશીમાં પવનમાં સૂતેલા પતિનું માથું ખોળામાં લઈને તેને નિદ્રાવશ કરતી કરતી ગાતી હતી તે સ્વર તૂટકતૂટક ઘડીઘડી નિઃશબ્દ જગતના વાયુની પાંખ ઉપર બેસી કાન ઉપર આવતા હતા અને કુમુદસુંદરીને નવરાવી દઈ કંપાવતા હતા :

'ઊભા રહો તો કહું વાતડી, બિહારીલાલ !
તમ માટે ગાળી મેં જાતડી, બિહારીલાલ !'[૩]

કુમુદસુંદરીનું મોં વીલું થઈ ગયું. થોડુંક ન સંભળાયું. 'એણે મારે સારુ જાત ગાળી – મેં શું કર્યું ?' એ વિચાર થયો. વળી સંભળાયું :

'તાલાવેલી લાગી તે મારા તનમાં બિહારીલાલ !
કળ ના પડે રજનીદિનમાં, બિહારીલાલ !'[૩]

નિઃશ્વાસ મૂકતાં પોતાને લાગેલી તાલાવેલી સમજાઈ – ન સહેવાઈ અને મુખ મૂક થઈ ગયું. રંગીલું ગીત વળી વાધ્યું :

'બાંધી પ્રીતડી તે તો સદૈવ પાળીએ, બિહારીલાલ
સલિલમીનતણી રીત રાખી રાચીએ, બિહારીલાલ !'[૩]
વનલીલાના કોમળ ગાનની અસર શી કહેવી ?
'બાંધી પ્રીતડી તે તો સદૈવ પાળીએ –'

એ બરોબર ધ્યાનમાં બેસી ગયું. ઓઠ ઉપરથી આંગળી ખસી અને કર્તવ્યનો નિર્ણય કરતો હાથ છૂટો થયો અને પડ્યો ! કુમુદસુંદરી ઉપર મદનનું સામ્રાજ્ય થઈ ગયું –

---

૧. પ્રેમાનંદ, સુદામા આખ્યાન
૨. પ્રેમાનંદ, ભ્રમરપચીશી, 'ગુજરાતનાં અપ્રસિદ્ધ કાવ્ય' સન ૧૮૮૬.
૩. આ પદો વર્તમાન સ્ત્રીગીતમાંથી છે.

તેના મસ્તિકમાં, હૃદયમાં અને શરીરમાં એની આણ વર્તાઈ ગઈ. નિઃશંક બની તેણે ખુરશી તજી અને ઉઘાડી સાંકળ ભણી દૃષ્ટિ કરી પગ ઉપાડ્યો.

આ પ્રસંગે પ્રત્યેક પગલું ભરતાં તેણે વાર કરી અને પ્રત્યેક પગલાની સાથે તેના મન અને શરીરની અવસ્થાઓ પલટાઈ કંઈ કંઈ વિચારો તેને ચમકાવવા લાગ્યા, કંઈ કંઈ અભિલાષો તેનું કાંડું પકડવા લાગ્યા. કંઈ કંઈ આશાઓએ તેને હડસેલી, કંઈ કંઈ સ્વપ્નોએ તેને ભમાવી, કંઈ કંઈ પ્રકારનો નશો તેને ચડ્યો, કંઈ કંઈ લીલાંપીળાં તેણે જોયાં અને કંઈ કંઈ સત્ત્વ ભૂત – તેની દૃષ્ટિ આગળ નાચવા લાગ્યાં. અબળાબુદ્ધિએ મદનની 'મરજાદ' પાળી અને પોતાનાં સર્વ બાળકને જેમનાં તેમ રહેવા દઈ ઘૂંઘટો તાણી ક્યાંક સંતાઈ ગઈ. ભીમ વિકારના ત્રાસથી થાકેલું દુર્બોધન જ્ઞાન જડતાના સરોવરને તળિયે ડૂબકી મારી ગયું. પૃથ્વીને પગ તળે ચાંપી નાંખી આખા બ્રહ્માંડમાં ઝઝૂમતો એકલો હિરણ્યાક્ષ ત્રાડી રહ્યો હતો. સૃષ્ટિમાત્રને નિર્જીવ કરી દઈ પ્રલયસૂર્ય આખા વિશ્વમાં અગ્નિનો વર્ષાદ વર્ષાવી રહે તેમ પવિત્ર સુંદર કુમુદસુંદરીને ભાનહીન અસ્વતંત્ર કરી નાંખી મનોભાવ બળવાન અબળાનો સર્વતઃ નિર્દય પરાભવ કરવા લાગ્યો. અને તે કેવળ જડ જેવી અશરણ – અનાથ – બની ભાસી.

અધૂરામાં પૂરો વનલીલાનો ઉતાવળ કરતો સ્વર સંભળાયો :

'શરદની રાતલડી અજવાળી રે
કહાના, તારી કીકી કામણગારી રે'

છેલ્લું પદ બેત્રણ વખત સંભળાયું. પતિને ખભે હાથ મૂકી તેની આંખો સામું જોઈ તેને મેડીમાં ખેંચતી આંખોના પલકારા કરતી હસતી વનલીલાના હાસ્યમાં ભળી જતા, વધારે વધારે દૂર જતા, ઓછા ઓછા સંભળાતા, ઉતાવળા, ઘસડાતા, સ્વર, 'કહાના, તારી કીકી કામણગારી રે – કહાના તારી કીકી કામણગારી રે – કહાના. તારી કી–' એટલે આવી વિરામ પામ્યા. વનલીલાની અવસ્થાની ઈર્ષ્યા કરતી, પોતાના કહાનાની કીકી સ્મરી તેના કામણને વશ થતી, કુમુદસુંદરી હશે ખરેખરી ચસકી – અને પોતાના હાથમાં પણ ન રહી.

મૂળ આગળ – ઘણે છેટે – થયેલા પુષ્કળ વર્ષાદના બળથી જમાવ પામી ધસી આવતા પૂરને બળે ઊભરાઈ જઈ – ફેલાઈ જઈ – શાંત અને પ્રસન્ન સરિતા એકદમ મલિન થઈ જઈ અસહ્ય અનિવાર્ય વેગથી ખેંચાતી હોય તેમ ધસે; વાયુના ઝપાટાની ઝાપટથી, રમણીય મંદ લીલા કરતી સુમલતા (ફૂલની વેલી) હલમલી જઈ અચિંતી કંપવા માંડે : તેમ કુમુદસુંદરી પરસ્વાધીન થતાં તેને ચમક થઈ હોય તેમ તેનું આખું શરીર પળેપળે ફુવારાની ઉચ્ચ ધારી પેઠે ચમકવા – ઊછળવા – લાગ્યું, ઇષ્ટજન અને પોતે બેની વચ્ચે થોડુંઘણું દેશકાળનું અંતર હજી સુધી રહેતું ન ખમાતાં અધીરા બનેલા કપાળ ઉપર કરચલીઓ પડી અને ફરકવા લાગી – જાણે કે ત્યાં આગળ મદન મહારાજે ધ્વજા ચડાવી દીધી હોય અને આવી પવિત્રતા ઉપર મેળવેલા જયના દર્પથી જગતનો તિરસ્કાર કરી ફરકતી ન હોય ! મસ્તિકમાં નાચતા નિશાચર મદનની

આડીઅવળી પદપંક્તિ પડી હોય, અંતર ભરાઈ રહેલા સરસ્વતીચંદ્રના કલ્પનાભૂતના ફાટા પગ બહાર દેખાઈ આવ્યા હોય, તેમ બેયે વિલ્વળ ભમ્મરો ભાંગી ગઈ અને પોતાના પર પડતી પારકી મલિન દૃષ્ટિને પ્રતાપથી દૂર રાખવાની પવિત્ર શક્તિ જતી રહેતાં જાણે કે નવી અશક્તિ આવી હોય તેમ જાતે જ અપવિત્ર બની શિથિલવિથિલ દેખાવા લાગી. એ ભમ્મરનું જોર નીચું ઊતરી પગમાં થઈને જતું રહ્યું હોય તેમ

'તાલાવેલી લાગી તે મારા તનમાં, બિહારીલાલ !'

એમ વિકળ મોં વતે બોલી જમીન ઉપર પગની પાની વડે અચિંત્યો જોરથી ઠબકારો કર્યો અને વિશુદ્ધિને ઠેસ મારી. પોતાની અને ઇષ્ટજનની વચ્ચે ભીંત કે બારી કાંઈ પણ ન હોય તેમ તેને જોતી હોય એવી – અહુણાં ને અહુણાં તેને પ્રત્યક્ષ જોવા પ્રયત્ન કરતી ખેંચાતી, ખેંચાઈ જતી એક જ કર્મ કરતી – અકર્મ – આતુર અને અધીરી આંખો ધીમા ચાલનારા શરીરથી પણ પહેલી દોડી જઈ ઇષ્ટદર્શન શોધતી શરીરને પાછળ મૂકી અંતરથી નીકળી પડવાનું કરતી હતી : તે જાણે કે – સામી મેડીમાંના ચંદ્રને બળે આકર્ષાતા તન-મન સાગરમાંનું મીનયુગ આકર્ષાઈ અગાડીમાંના અગાડીના ઘપેલાં મોજાંને માથે દેખાઈ આવ્યું ન હોય ! – સામી મેડીના પ્રદેશના કિનારા જેવી બારી પર ઊભેલા માછી મદનના હાથમાંની સૂક્ષ્મ અદૃશ્ય જાળમાં ભરાઈ જવું પવિત્રતાના સાગરમાં રહેનારું મીનયુગ અપવિત્ર હવામાં ખેંચાઈ – તરફડિયાં મારી થાકી વૃથા પ્રયાસ છોડી – નિર્જીવ બનવાની તૈયારી પર આવી પવને પ્રેરેલા ભૂતસંસ્કારના તરંગોના જ હેલારાથી માછી ભણી ધકેલાતું ન હોય ! ઇષ્ટ વસ્તુ જોઈ રહેલી કીકીને બીજું કાંઈ જોવા જ ન દેવું એવો નિર્ણય કર્યો હોય, બાહ્ય સંસારમાં સ્ફુરતા જ્ઞાનનું કિરણ પણ પોતાના ચેતન ભાગની અંદર સરવા ન પામે તેવો માર્ગ પકડ્યો હોય, પોતાનાથી આડુંઅવળું ભૂલેચૂકે ફરકાઈ ન જવાય એવી સાવચેતી રાખી હોય, અને અંતરથી ઊછળતું જ્ઞાન ઊભું જ ન થઈ શકે એમ તેને માથે જડ ભારરૂપ થઈ જવા પોતે જ ભારત યત્ન કર્યો હોય : તેમ આખી આંખ દૃઢ સંકોડાઈ ગઈ – અને 'કહાનાની કામણગારી કીકી'નું જ પ્રતિબિંબ તેમાં અદૃશ્યરૂપે વ્યાપી રહ્યું. હજી કુમુદસુંદરી ઝીણું ઝીણું ગણગણતી હતી, ખભા મરડતી હતી, લહેકા કરતી હતી અને 'કહાના' અને 'કીકી' શબ્દો પર ભાર મૂકતી હતી :

'કહાના ! તારી કીકી કામણગારી રે
કહાના ! તારી કીકી કામણગારી રે
કહાના ! કીકી તારી કામણગારી રે
કહાના ! તારી કીકી કામણગારી રે... ...'

'કામણ' શબ્દ પર ભાર મૂકતાં મૂકતાં તર્જની વડે તર્જન કર્યું અને નીચલો હોઠ કરડી દાંત પણ કચડ્યા.

બારી પાસે આવી તેમ તેમ આટલી ક્રિયા પણ બંધ થઈ ગઈ. આંખો ઉઘાડી છતાં દૃષ્ટિક્રિયા વિરામ પામી હોય – નશો ચડ્યો હોય – તેમ ભાતભાતનાં

લીલાંપીળાં દેખાવા માંડ્યાં. તમ્મર ચડી હોય તેમ આખી મેડી નજર આગળ ગોળ ફરવા – તરવા – માંડી અને સામી ભીંત પળવાર હીંચકા ખાતી લાગી, પળવાર સમુદ્રમાં હોય તેમ ઊંચીનીચી થતી ભાસી અને પળવાર કંપતાદર્પણમાં દેખાતી હોય તેમ નાની મોટી થતી લાગી. 'હવે શું રોવું ?' કરી આંખમાંનું પાણી સુકાઈ ગયું. કાનમાં પ્રથમ તો રાત્રિની ગર્જના જેવો તોરીનો સ્વર ટકટકારો કરી રહ્યો હતો તેને ઠેકાણે 'અનહદ' નાદ સંભળાવા લાગ્યો. નાસિકામાં શ્વાસ રૂંધાઈ રહ્યો અને પ્રાણાયામ જાતે ઉત્પન્ન થયો. બોલવું, ગણગણવું, શ્વાસ લેવો – સર્વ છોડી મોં અધઉઘાડું રહી ગયું અને ઉપર નીચે ન હાલતી ન ચાલતી દાંતની હારો રહી ગઈ – જાણે કે મદનચિતામાં મૂકવા સારુ શબ જ ગોઠવી મૂક્યું હોય અને એ ચિતા પૂરેપૂરી તૈયાર થવાની વાટ જોવાતી હોય ! સેનાધીશના શંખનાદની સૂચના સાંભળવા સ્થિર ઊંચી ડોક કરી વીરસેના ઊભી હોય અને મરણના મુખમાં કૂદી પડવાની વાટ જ જોઈ રહી હોય તેમ સુંદર કંઠ ઉત્કંઠ અને નિશ્ચલ બની ગયો. પાપકૂપમાં પડવા તેના ખોડ ઉપર ઊભી રહી કૂવામાં ડોકું કરી પડવાની તે તૈયારી કરતી હોય તેમ તેના નાજુક અને નાગ જેવા હાથ નાગફણા પેઠે જ ઉપસ્થાન કરી રહ્યા અને ધ્રૂજવા લાગ્યા. કોઈ જોર કરી બારણું ઉઘાડવાની આજ્ઞા કરતું હોય અને અનિચ્છાથી તે માનવી પડતી હોય, બારી ઉપર હાથેલી વડે થાપા દેવા હોય – તેમ કંપતી બાળકના જેવી આંગળીઓ પહોળી રાખી બે હાથે બારી ભણી હાથેલીઓ દેખાડી; – પણ આવા કર્મનાં અપરિચિત કાંડાં, એમાં આશ્રય આપતાં હામ જતી રહી હોય તેમ, લૂલાં પડી ગયાં; અને હાથેલીઓ નિરાધાર હોય એમ, ચતી રહેવાનો યત્ન કરવા છતાં, લટકવા લાગી. આતુરતાથી ઊંચું થતું, અવશતાથી કંપતું, લજ્જાથી સંકોચાતું, આશાથી તળે ઉપર થતું, કામાર્તિથી વેગવાહી બનતી નાડીઓમાં વેગથી ધડકતા રુધિરના ઉછાળાઓથી ફરકતું, સૂક્ષ્મતર થતા, પટુતર થતા જ્ઞાનતંતુઓની સર્વાંગી અને આવેશભરી સ્ફુરણાથી ઊભી થતી રોમરાજિના મૂળે મૂળે આગળ અને શિખરે શિખર ઉપર ઉદ્દીપ્ત થતું, વારાફરતી ચળકાટ અને વિવર્ણતા ધરતું નાનુંસરખું પણ અગણિત મહાવિકારોને સમાસ આપતું, જાતે એક પણ અનેકવૃત્તિમય થતું, ચેતન છતાં જડતાને સ્વીકારતું, પવિત્ર છતાં અપવિત્રતા ભણી ઊલટતું, પ્રમાદઘનનું હોવા છતાં સરસ્વતીચંદ્રની સત્તા માનતું, અને સ્થિર થવા – ક્રિયામાં સંક્રાંત થવા – દેખાઈ આવતા પણ વૃથા પ્રયત્ન કરતું, અસ્થિર, ક્રિયાહીન, દીન અને વિલ્વળ અંગ ઉત્તમાંગના આધારભૂત થવાને બદલે જાતે અગાડી ધપતા ઉત્તમાંગને જ આધારે પાછળ પડી – છૂટું ન પડાતાં – નીચે લટકી રહ્યું હોય એવો વિકાર અનુભવતી બાળા નખથી શિખ સુધી થરથરવા લાગી, વાંચેલા મદનજ્વરના સ્પષ્ટ પ્રયોગની પાત્ર થતી થતી બળી બળી થવા લાગી, અને મરણ પ્રત્યક્ષ ઊભું હોય તેમ બેબાકળી (ભયવ્યાકુળી) અને વીલી બની. તેના સુંદર પ્રફુલ્લ ગાલસંપુટ મુખમાં ચુસાવા લાગ્યા. પક્વ બિમ્બૌષ્ટ વિવર્ણ બન્યા અને માઘમાસની ઠંડીને વશ હોય તેમ સંકોચાઈ ત્રેંકાઈ ગયા. આંખો બાડી થઈ અને સુંદર મુખ કઢ્ઢપું અને પ્રેતના જેવું ભયંકર થયું. માત્ર આ સર્વ વિકૃતિનું તેને પોતાને દર્શન ન

થયું – ભાન ન રહ્યું – જાણે કે આત્મભાન વિનાનું શબ સર્વશઃ ન હોય! આત્મભાનની ન્યૂનતા એ જ ઉત્કર્ષની બાધક છે.

કુમુદસુંદરી આમ દ્વાર ઉઘાડવા ગઈ. દ્વારથી આણીપાસની સાંકળ ઉઘાડવી એના હાથમાં હતી. પેલી પાસની સાંકળ કૃષ્ણકલિકાએ ઉઘાડી હતી – વાસી ન હતી; આ તેનું સખીકૃત્ય કુમુદસુંદરીના અપભ્રંશને અતિ અનુકૂળ લાગ્યું. કુમુદસુંદરી ! તું સાંકળ કેમ ઉઘાડતી નથી ? દ્વાર આગળ હથેલી ધરી છતાં કેમ ધક્કેલતી નથી ? આની આ દશામાં જુગના જુગ વીત્યા છતાં સ્તબ્ધ – અકર્મ – તું કેમ ઊભી રહી છે ? આમ કેટલી વાર તું ઊભી રહેશે ? શું તને નિંદ્રા નથી આવતી ? રાત્રિના બાર વાગી ગયા છે. શું તને કોઈ અટકાવે છે ? દેખાતું તો કોઈ નથી. રસ્તા પરની બારીમાંથી આવતા પવનને લીધે ટેબલ પર કંપતા દીવાએ કુમુદસુંદરીની છાયા ઉઘાડવાની બારી ઉપર જ પાડી હતી. કુમુદસુંદરી સ્તબ્ધ હતી પણ તેની છાયા દીવાની જ્યોતને અનુસરી હાલતી હતી. એ છાયાનું કદ કુમુદસુંદરી કરતાં મોટું હતું. બારી ઉઘાડવા પ્રસારેલી હાથેલીની છાયા સાંકળ આગળ હતી અને તે પણ કશાની 'ના ના' કરતી હોય તેમ હાલતી હતી.

કુમુદસુંદરી ! શું તું અનાથ છે ? શું તારી વિશુદ્ધિનું આવી ચૂક્યું ? શું બહારના ભયથી મુક્ત થઈ – એકાંત પ્રમાદધનશૂન્ય મેડીમાં – સૂવા વારો આવ્યો એટલે તારી વિશુદ્ધિ ચળી ? શું તારી વિશુદ્ધિનો અવકાશ પ્રસંગની ન્યૂનતાને લીધે જ આજ સુધી હતો ? અરેરે ! શું ઈશ્વર વિશુદ્ધિનો સહાયભૂત નથી થઈ પડતો – શું તે તારા જેવા શુદ્ધ સુંદર હૃદયવાળી અબળાને મહાનરકમાં પડતી જોઈ જ રહેશે અને તને તારવા હાથ સરખો નહીં ધરે ?

કમાડ ઉપર પોતાની છાયા પડેલી જોવા મદન-અંધા અશક્ત નીવડી. આ લોક અને પરલોકનો તિરસ્કાર કરી, લજ્જાને લાત મારી, ભયને હસી કાઢી, વિશુદ્ધિને મૂર્છા પમાડી, અને હૃદયને સૂતું વેચી, સામેનું દ્વાર ઉઘાડવાનું સાહસ કરવા વિષમય નાગ જેવો હાથ ધસ્યો ! હાથમાં જીવ આવ્યો તેની સાથે આંખમાં પણ જીવ આવ્યો – દેશનું અંતર પળવારમાં કાપી પોતાની પ્રિય પુત્રીને ઉગારવા ગુણસુંદરીનો શુદ્ધ વત્સલ આત્મા છાયારૂપે રત્નનગરીમાંથી અચિંત્યો દોડી આવ્યો હોય તેમ દ્વાર પરની મા જેવડી છાયા પોતાની માતા જેવી લાગી અને ધસેલા હાથને ઝાલતા જેવો છાયાહસ્ત સામો ધાયો. હાથ દ્વારને અડકતાં જ કુમુદસુંદરી ભડકી અને એકદમ હાથ પાછો ખેંચી લઈ ઊભી. મચ્છેન્દ્રે ગોરખને અચિંત્યો જોયો તેમ પોતે પણ છાયા ભણી ફાટી ભડકેલી આંખે જોઈ, દીન બની, હાથ જોડી આંગળીઓમાં આંગળીઓ પરોવી ઊભી. ભરતી બીજી પાસ વળવા લાગી. નવો જીવ આવ્યો અને દુર્યોધનની ભરસભામાં અશરણ બનેલી દ્રૌપદીનું રક્ષણ કરવા દ્વારિકાથી કૃષ્ણ આવ્યા ને સર્વને અદૃશ્ય પણ પોતાને દૃશ્ય દીનબંધુને અચિંત્યા જોતાં પાંચાલીને હર્ષ થયો હતો તેનાથી અનેકધા વિશેષ હર્ષ પામતી અદૃશ્ય પવિત્ર જનનીમૂર્તિ દેખતી બાળા માતા જેવી છાયા સામું જોઈ રહી, અને પોતાની લજ્જા ઢાંકવા આવેલી જનની આગળ નીચું જોતી

આંખમાંથી આંસુની ધારા સારવા લાગી. મુખ માત્ર છિન્નભિન્ન સ્તવન કરી રહ્યું : પોતે શું કહે છે, કોને કહે છે તેનું ભાન ન રહ્યું : યદૃચ્છાવસ્તુ જીભ પર નાચી રહી.

'બહેની વિશુદ્ધિ ! બચી તું મરતી – જીવી ! જીવી ! તું રહી' 'ઓ મારી માવડી ! અહીંયાં પણ મારી વિશુદ્ધિ તેં સાચવી ? હેં !' પવનમાં અને છાયામાં કોઈ પવિત્ર સત્ત્વ ઊભું લાગ્યું. મુખમાં પવિત્ર કોમળ સરસ્વતી ગાનરૂપે આવી ઊભી. બે હાથ અને મુખ પવનમાં ઊંચાં કરી દીન વદને ગાયું :

*'અનાથનકે નાથ ! ઓ ધાયે ! પ્રભુ અનાથકે નાથ ! (ધ્રુવ)**
શ્રીકૃષ્ણ પોઢ્યા દ્વારિકામાં, ઝબકીને જાગ્યા શ્રીનાથ !
તત્ક્ષણ ઊઠીને ઊભા થયા, પ્રભુ ચૌદ લોકના નાથ, ધાયે૦૧
રુક્મિણી લાગ્યાં પૂછવા : 'સ્વામી, કો કારજ છે આજ ?'
– 'પાંચાલી પાંડવતણી ! તમે શેં ન જાણો એ વાત ? ધાયે૦૨
આજ મારી દાસીને મહાદુઃખ પડ્યું મારે તત્ક્ષણ જાવું રે ત્યાંય !'
ગોવિંદ કહે : 'લાવો ગરુડને, મને પછી પૂછજો એ વાત !' ધાયે૦૩
ગરુડ મૂક્યો મારગે, જાણ્યું રખે પડતી રાત !
'નરસૈંયાચા રે સ્વામી સંચર્યા રે, દ્રૌપદીએ નીરખ્યા શ્રીનાથ !'

'ધાયો પ્રભુ અનાથનકો નાથ –
ધાયો પ્રભુ અનાથનકો નાથ !
ધાયો ધાયો તું પ્રભુ અનાથનકો નાથ !'

'હા ધાયો – ધાયો – તું વિના બીજું કોણ આમ મારી વહારે ચડે ? ઓ મારા પ્રભુ !' છેલ્લી કડીઓ ઊંચું જોઈ, હાથ જોડી, બોલતાં બોલતાં, જીભને જોર આવ્યું, મોં મલકાઈ ગયું, સ્વર કોમળ મધુર થયો, આંખો ચળકવા લાગી, પવિત્રતાની પેટીઓ જેવાં સ્તનપુટ ઉત્સાહથી ધડકવા લાગ્યાં અને રોમેરોમ ઊભાં થયાં. 'દ્રૌપદીએ નીરખ્યા શ્રીનાથ' કહેતાં કહેતાં હૃદય નવી આશા – નવા ઉમળકા-થી ફૂલ્યું અને છાયા ભણી સ્નિગ્ધ ભીની આંખ જોઈ રહી. માતાને બાઝી પડતી હોય તેમ છાયા ભણી હાથ પ્રસાર્યા. ઉપકારનાં અનિવાર્ય આંસુ બંધ ન રહ્યાં. ખાળ્યાં પણ નહીં, અને માતા જેવી છાયાને પગે પુષ્પવૃષ્ટિ પેઠે પડ્યાં. શાંત થતી ઉપકારથી સ્ફુરતી છાતી પર હાથ મૂકતી ગાયેલું ફરી ફરી ગાવા લાગી અને બીજે હાથે દ્વારની સાખ પકડી હાંફતી હાંફતી ઊભી રહી. કંપતી કાયાને ટેકવનાર મળ્યું. રાક્ષસના હાથમાંથી છોડવી માતા પુત્રીને છાતીએ દાબતી હોય તેવી પુત્રીની સ્થિતિ અનુભવમાં આવી. ઈશ્વર કયે માર્ગે રક્ષણ કરશે તેની કલ્પના કરવા ક્ષુદ્ર માનવી ક્યાંથી પામશે ?

ઉપકારનો ઊભરો શમવા આવતાં તેમાં પશ્ચાત્તાપનો પ્રવાહ ભળ્યો. રોતી – આંસુના પટથી ઢંકાતી – આંખ પવિત્ર હૃદયને વશ થઈ અને હૃદય સ્વતંત્ર થવા પામ્યું. થાકેલો પગ જરાક ખસતાં સારંગી અથડાઈ અને દૃષ્ટિ તે ઉપર પડી. સારંગી ભણી

* વર્તમાન સ્તવનોમાંથી; 'અનાથનકે' એ ભાષાશબ્દ લાડતી ભક્તિની સીમાના છે.

દીન લોચન જોઈ જ રહ્યાં, સારંગીમાં જીવ આવ્યા જેવું થયું – તેના તાર જાતે કંપતા ભાસ્યા. એ તારના રણકાર – ભણકારા કાનમાં આવવા લાગ્યા અને નવીનચંદ્રની પવિત્રતા રક્ષવા ગાયેલી કડીઓ, કોઈ અદૃશ્ય સત્ત્વ ગાતું હોય તેમ, સારંગીના તાર ઉપરથી ઊડી પવનમાં તરવા લાગી, નિર્બળ કાન પર વીંઝાવા લાગી :

'શુભ્ર સ્વર્ગમાં વસનારી તે ચળી પડી હરશિરે...
પડવા માંડેલી પડી પછી'.....

* * *

'ભ્રષ્ટ થયું – જરી તેનો શતમુખ વિનિપાત જ નિર્મેલો !
ભ્રષ્ટ થઈ મતિ તેનો શતમુખ વિનિપાત જ નિર્મેલો !
....વિનિપાત જ નિર્મેલો'....

છેલ્લી કડીએ વિચારને જગાડ્યો ને કુમુદસુંદરી છળી હોય તેમ ચમકી 'હાય ! હાય !' એટલા બે શબ્દ બોલી એ ડગલાં પાછી હઠી. અને સારંગીથી બીતી હોય તેમ મોં વિકાસી, બાળકહૃદયને થાબડતી હોય તેમ છાતી પર બે હાથ મૂક્યા.

'મેં શું કર્યું – હું શું કરવા જતી હતી ? પવિત્ર સરસ્વતીચંદ્ર, આવી અપવિત્ર સ્ત્રીથી તારી જોડ ન બંધાત – મારા જેવી ભ્રષ્ટાનો ત્યાગ તેં કર્યો તે કેવળ ઉચિત જ થયું છે !'

'હે ઈશ્વર ! આવી જ રીતે મને સદૈવ પવિત્ર રાખજે !'

'જન્મેજન્મ તું મને સન્મતિ દેજે –
નિર્મળ રહે મન-કાયા રે !
કોટિક ભવનાં કિલ્મિષ નાસે
એ માગું ભવ-રાયા રે ! જન્મે૦'

પવિત્રતાના વિચાર કુમુદસુંદરીના ચિત્તમાં ઊભરાવા લાગ્યા અને તેની ઉત્કર્ષભરી અસર તેના શરીર પર પણ સ્ફુરવા લાગી. તે પાછી ખુરશી પર બેઠી અને જે-પત્રોએ એના મન ઉપર આટલો મોહ પ્રસાર્યો હતો તેના તે પત્રો નિર્મળ ચિત્તથી વાંચી, પૂર્વની નિર્મળ અવસ્થાનાં સ્મારક ગણી, છાતી સરસા ચાંપી, અમ્મરના પડમાં પાછા સાચવી મૂકી, કબાટમાં મૂક્યા. પાછી હતી ત્યાં ને ત્યાં બેઠી અને રાત્રિ જાય છે તેનો વિચાર કર્યા વિના, ઘડિયાળમાં એક વાગ્યો તે કાન આવ્યો છતાં ન સાંભળી, ઘડીક દિવ્ય વિચારમાં પડી. પોતાના મન ઉપર મોહ થયો હતો તેનાં કારણ વિચારી, પોતે કેટલીક ભ્રષ્ટતામાંથી કેવા ઈશ્વરપ્રસાદથી જ ઊગરી તે વાતમાં મનમાં રમમાણ કરી, ગુણસુંદરી, સૌભાગ્યદેવી, વનલીલા અને અલકકિશોરીનાં પવિત્ર રૂપ મન આગળ ખડાં કરવા લાગી. 'અલકબહેન કરતાં હું ગઈ' વિચારી અભિમાન છોડ્યું, અને નણંદની ઉન્મત્ત પણ નિર્દોષ મૂર્ખતાથી છવાયેલા વિશુદ્ધ રત્નોના ભંડાર જેવા તેના ભોળા અંતઃકરણ ઉપર પ્રીતિ ઝરવા લાગી. રમતિયાળ રસીલી પતિવ્રતા

વનલીલા જેવી સહી પોતાને મળી તે મહાભાગ્ય ભાસ્યું, અને તેની સંગતિથી પોતે વધારે ઉત્કર્ષ પામી માનવા લાગી. પળવાર પરનું તેનું પતિસુખ સંભારી બોલી ઊઠી : 'ઓ મારી વનલીલુડી, આ સુખ તને સનાતન છાજજો !' એવો આશીર્વાદ આપ્યો. કપાળે ચાંલ્લો કરેલો અને અંગે સાદાં મંગળભૂષણ પહેરેલાં એવી પતિ વિના જગતમાંની બીજી કાંઈ પણ વાત ન સમજનારી – સમજવા ઇચ્છા પણ ન રાખનારી – સૌભાગ્યદેવી સાસુ વહુની આંખ આગળ આવી ઊભી અને 'બાપુ, મારા જેવી જ થજે' એવો આશીર્વાદ આપતી માથે હાથ મૂકતી લાગી અને ભ્રમમાં કુમુદસુંદરીએ ઊંચું પણ જોયું. ગુણસુંદરીનો પણ સ્વર સંભળાયો : 'બહેન, હું તો હવે આજ સુધી તારી પાસે શિખામણ દેવી હતી. પણ હવે જોજે હોં ! હવે તો તારી મેળે જ સંભાળવાનું છે. તારા પિતાના પવિત્ર કુલને કલંક ન લાગે, તારી માની કૂખ વગોવાય નહીં, આટલું નાનું સરખું પણ આખા મોંનું – શરીરનું – ભૂષણ નાક તે જાય નહીં, તું આટલી ડાહી છે તે ધૂળમાં જાય નહીં, આટલો પરિશ્રમ કરી તને વિદ્યા આપી છે તે નિરર્થક થાય નહીં, પવિત્ર સંસ્કૃત વિદ્યા ખરાબે પડી ગણાય નહીં, લોકવ્યવહારનો તિરસ્કાર કરી આપેલી અંગ્રેજી વિદ્યાને માથે અપવાદ આવે નહીં, આ લોક અને પરલોક ઉભયમાંથી તું ભ્રષ્ટ થાય નહીં, સાધારણ લોકના જેવી વિકારવશ અનાથ તું ગણાય નહીં, તું આવી સુંદર છે તે રાક્ષસી જેવી બને નહીં, તારું સ્ત્રીતેજ જતું ન રહે, તારા આજ તેજસ્વી અને નિર્મળ કાચ જેવા અંતઃકરણ ઉપર જોવું તને જ ન ગમે એવું ન થાય – પુત્રી ! મારી શાણી પુત્રી ! જે કરે તે આ સૌ વિચારીને કરજે, હોં ! અમે તો આજ છીએ ને કાલે નથી. કન્યાદાન સાથે અમારા હાથમાંથી તો તું ગયેલી જ છે. પણ તારી માનો સ્નેહ સંભારજે – તારી માને ભૂલીશ મા – એકલી, પરદેશમાં, પરઘરમાં ઈશ્વરને ખોળે બેઠી બેઠી પણ માને ભૂલીશ નહીં; માનું કહ્યું વિસારીશ નહીં. હવે અમારું કહ્યું માનવું – ન માનવું – તે તારા જ હાથમાં છે – તું અને તારો ઈશ્વર જ જાણનાર છો. અમારે શું ? અમે કોણ ? કર્તાહર્તા ઈશ્વર – અમે તો માત્ર વચમાંનાં દલાલ – આ ઘેરથી પેલે ઘેર સોંપીએ છીએ. તું કાંઈ અમારી નથી – તને શિખામણ દેવી શું કરવા પડે ? પણ માનું હૈયું કહ્યું નથી કરતું – અમારાથી કહેવાઈ જ જવાય છે. કર – ન કર – તે તો તું જાણે. પણ હું તો કહું છું. હવે તું મોટી થઈ. જો, બહેન, જો, બધું તારી મરજી પ્રમાણે કરજે – પણ એક આટલું સરખું માનું કહ્યું માનજે હોં ! જો, સુખદુઃખ બદલાશે, બધું થશે, પણ કર્યું ન કર્યું નહીં થાય. માટે બહેન, જો હું શું કહું છું ? – એટલું માનું કહ્યું સરત રાખજે !' એમ દીનવદને બોલતી બોલતી ગુણસુંદરી ડૂસકાં ભરતી દીકરીએ સાંભળી. પોતાને ખભે હાથ મૂકી પાછળ ઊભી હોય તેમ લાગ્યું અને માના હાથ ઝાલવા પોતાનો હાથ ઊંચો કરી પોતાને ખભે મૂક્યો અને અચિંત્યું પાછું જોયું. પાછું જુએ છે તો 'કુમુદ, જો, બેટા, કોઈ નહીં હોય ત્યાં પણ ઈશ્વર સાક્ષી છે હોં ! સરત રાખજે. હું તો ખોટો બાપ છું, પણ મારો ને તારો બેનો ખરો બાપ તો એ છે, હોં. આ જગતમાં તું જે કામ કરે તે એ બાપને પૂછીને કરજે – એ તને કદી ખોટી સલાહ નહીં આપે, સદૈવ સહાય થશે અને એ તને સર્વત્ર

જડશે. મને ભૂલજે પણ એને ભૂલીશ નહીં. એના કોપપ્રસાદ જેવા તેવા નથી – પાછા ફરે તેવા નથી. મેં તને કોઈ વેળા ક્ષમા આપી હશે – પણ ઈશ્વરની તો શિક્ષા થયે જ જાણીશ. ક્ષમા માગવાનો અવકાશ પણ નહીં રહે.' આમ બોલતું વત્સલતાથી કોમળ પણ ઉપદેશદાનને લીધે કઠણ ભાસતી આંખવાળું પિતાનું મુખ કુમુદસુંદરીએ પોતાની પાછળ હવામાં ઊભેલું દીઠું. તે ચમકી અને ઊભી થઈ ચારે પાસ બાવરી બની જોવા લાગી તો જ્યાં જુઓ ત્યાં પવનમાં કોઈનાં મુખ અને કોઈનાં શરીર તરવરે : એક પાસ પિતાનું, અને બીજી પાસ માતાનું મુખ; એક ઠેકાણે વનલીલા ઊભેલી; એક ઠેકાણે અલકકિશોરી આળસ મરડે; રસ્તા પરની બારી આગળ બુદ્ધિધન ઊભેલો; અગાસીની બારી આગળ સાસુ અઠીંગેલી; નવીનચંદ્રવાળી મેડીની બારી આગળ સરસ્વતીચંદ્ર ઊભેલો અને બાડી આંખે પવિત્રતાની પરીક્ષા કરવા જોઈ રહેલો; અને બધું તો બધું પણ પોતાની જ પાસે ટેબલ પર બાળક કુમુદસુંદરી પણ મોટી બહેનની મશ્કરી કરતી હસતી બેઠેલી લાગી. કુમુદસુંદરી તો આ સર્વ જોઈ ગભરાઈ જ ગઈ કે આ શું ? – આ બધું શું ? – શું આ બધાંએ આજ મને નાણી જોઈ ? આ તે સ્વપ્ન કે સાચું ? એમ વિચારતી, ગભરાતી, ચારપાસ અને ઉપરનીચે દૃષ્ટિ ફેરવવા લાગી. ઘેલી બની ગયેલી કુમુદ આમતેમ દોડવા લાગી અને બાવરી ઉપર નીચે, ભીંતો પર, છત પર, ભોંય પર, પલંગ પર, ટેબલ પર, બારીઓ આગળ અને પવનમાં આમથી તેમ જોવા લાગી, અને ટેબલ પરની કુમુદસુંદરી હળવે હળવે ટોળ કરી ગાતી સંભળાઈ :

'બહેન બાવરી, હોં – તું તો બાવરી હોં !
હાથનાં કર્યાં તે વાગશે હૈયે કે બહેન મારી બાવરી હોં !
બાવરી હોં !'

એમ કહેતી કહેતી નાની બહેન ઊઠી અને સામે આવી હસતી હસતી હાથેલી વતે ચાળા કરવા અને બહેનને બનાવવા લાગી. કુમુદસુંદરી થાકી ગઈ અને ખુરશી પર બેસી રોઈ પડી. 'ઓ ઈશ્વર ! હવે હું આવો વિચાર પણ ફરીથી નહીં કરું !' એમ બોલી નિઃશ્વાસ મૂકી અમૂંઝાઈ ટેબલ પર માથું ઊંધું પટક્યું, રોઈ રોઈ આંખો રાતી કરી દીધી, ટેબલ પરના કાગળ પલાળી દીધા અને છાતી કૂટી. પશ્ચાત્તાપની – ઈશ્વરશિક્ષાની – સીમા આવી. ચોળાયેલી આંખ ઊંચી કરતાં સર્વ દેખાવ અગોચર થયેલો લાગ્યો, મેડી નિત્યના જેવી એકાંત દેખાઈ અને તેમાં પોતાને એકલી હતી તેવી જ જોઈ, ઈશ્વરે ક્ષમા આપી અંતઃકરણે પરખી – ઈશ્વર ત્રૂઠ્યો લાગ્યો. હૃદય ભાર તજી હલકું હલકું થતું અનુભવ્યું.

હજી પ્રાયશ્ચિત્ત પૂરું ન થયું. અશ્રુપાત એનું શરીર ઝબકોળતો ન અટક્યો.

'રોઈ રોઈ રાતી આંકડી, ખૂટ્યું આંસુનું નીર !
નયને ધારા બબ્બે વહે, વહે અંગ રુધિર -
*વૈદર્ભી વનમાં વલવલે !'**

---

* નળાખ્યાનમાંથી

માનસિક વિશુદ્ધિએ પળવાર પોતાનો ત્યાગ કર્યો તેથી વલવલતી જેવી ઉત્કૃષ્ટ બાળા પ્રાયશ્ચિત્તવનમાં અટવાઈ; સમુદ્રનાં મોજાં એક ઉપર એક એમ આવ્યાં જ જાય તેમ રહી રહીને રોવા લાગી; જાગ્રત સ્વપ્નમાં માએ કહેલાં વચન અને બાપે આપેલો ઉપદેશ સંભારીસંભારી પોતાના પુત્રીપણામાં ખરેખરી ન્યૂનતા આવી જાણી પોતાને વારંવાર ધિક્કારવા લાગી; તે વચન અને તે ઉપદેશના અક્ષરેઅક્ષરમાં રહેલું ગંભીર સત્ય પ્રત્યક્ષ કરી કંપવા લાગી; પતિથી, પ્રિયથી, માથી, બાપથી, વિશુદ્ધિથી અને ઈશ્વરથી પણ પોતે વિખૂટી પડી એકલી અનાથ બની હોય તેમ ટળવળવા લાગી; અને 'એ સર્વ સ્વજનની સ્વીકારવા યોગ્ય હવે હું કદી પણ થઈશ ?' એવું મનને સુકાઈ જતે મોંએ મનાવતી પૂછવા લાગી. 'હું અપરાધી કોઈને મોં શું દેખાડું ?' કરી લજ્જાવશ બની ધરતીમાં પેસી જતી હોય તેવા વિકારનો અનુભવ થયો. 'આટલો અપરાધ ક્ષમા કરી હવે મને સ્વીકારો' એમ દીન વદનથી કહેતી ભાસી. અંબારૂપ ઈશ્વરને કે પછી પોતાની માને કાલાવાલા કરતી હોય – 'તે હવે કોઈ પણ સ્થળે દેખાય છે ?' એમ કરી સર્વત્ર જોતી હોય – તેમ આંસુભરી લવી :

'અંબા, ઓ મારી માડી રે ! જોજે તું પદ નિજ ભણી;
કર્યા તે મારા સામું રે – જોઈશ ન તું મુજ કરણી.'

વળી ગદ્‌ગદ કંઠે ગાવા લાગી :

'તેં તો મને દીધી રે આવી માનવી કાયા, માત !
તે તું ન ત્યજ મુને રે, તારા વણ હું કરું રે વલોપાત -
વહાલી મારી માવડી ![1]
દશે એ દિશાઓએ રે મા ! હું જોઉ તે તારો પંથ -
તું વણ તે દેખાડે રે કોણ કે આમ થાવું સંત ?
સૌ સૂનું મા વિના ![2]

'ઓ મા ! ઓ મા !' કરતી કરતી શુદ્ધ પવિત્ર બનતી બનતી કુમુદસુંદરી અશ્રુસ્નાનથી સંસ્કારી થઈ. રોવું છોડી ગંભીર થઈ અને સ્વાધીન દશા પામી.

વસ્તુ, વૃત્તિ અને શક્તિ એ ત્રિપુટીનો યોગ પ્રવૃત્તિનિવૃત્તિનો સાધક છે. સૃષ્ટિના સર્વ પદાર્થો પેઠે એનો પણ સદુપયોગ તેમ જ દુરુપયોગ થાય છે. તે સર્વ ઘટનાનો સૂત્રધાર શું ધારે છે તે તો કહી શકાતું નથી, પણ તેની ઇચ્છાને અધીન રહેતી કોઈક જાતની સ્વતંત્રતા માનવીમાં છે અને તે સ્વતંત્રતાની પ્રવૃત્તિ ઉપરથી જ કર્મમાત્રની શુભાશુભતા કલ્પાય છે. પ્રત્યક્ષ અથવા પરોક્ષ, સત્ અથવા કલ્પિત વસ્તુ ભણી માનવીની વૃત્તિ ખેંચાય છે અથવા જાય છે અને તેમ થવામાં શક્તિ ઓછીવત્તી સાધક અથવા બાધક થાય છે. શક્તિ જડ અથવા ચેતન અંશની હોય છે. જડશક્તિનો ઉપયોગ વૃત્તિને અનુસરનાર જ હોય છે. ચેતનશક્તિ બુદ્ધિને અનુસરી વૃત્તિને અનુકૂળ અથવા પ્રતિકૂળ થાય છે. પૃથગ્જન[1] તેમ જ કેટલાક બીજા એમ માને છે કે સ્વતંત્રતા

૧. સાધારણ માણસો. Vulgar people

એટલે જડશક્તિની નિરંકુશતા. કેટલાક એમ માને છે કે સ્વતંત્રતા એટલે ચેતનશક્તિની નિરંકુશતા. જડશક્તિ પશુઓને અને પશુવૃત્તિના સંસ્કારી માનવીઓને વધારે પરિચિત હોય છે અને તેની સંવૃદ્ધિ સુલભ છે. ચેતનશક્તિની સંવૃદ્ધિ દુર્લભ છે અને સદ્બુદ્ધિને અનુસરવામાં વપરાતી હોય ત્યારે તે શક્તિ જય પામે તે તો પવિત્ર સુખ અને ઈશ્વરપ્રસાદની પરિસીમા છે. આ જય પામવો તે યુદ્ધના પ્રસંગ સિવાય બનતું નથી. કેટલાંક માનવી આવા યુદ્ધપ્રસંગ વિના પવિત્ર રહેલાં હોય છે – પ્રસંગ ન આવે તે પણ એક મહાભાગ્ય જ છે ! પ્રસંગ આવ્યે શુદ્ધ જય પામે તે તો વિરલ જ, પણ જય પામતાં પહેલાં શત્રુના ઘા સહેવા પડે અને આગળ ધપતા પહેલાં જરી પાછળ પડવું પડે તો તેથી યુદ્ધમાં પડનારનો જય સકલંક નથી થતો. આવા પ્રસંગના અપરિચિત માનવી ! આવા યોદ્ધાની પાછી પડેલી પદપંક્તિ અને સામે મુખે ખમેલા ઘામાંથી વહેતું રુધિર જોઈ, તે ઉપરથી તે યોદ્ધાની નિર્બળતાનો વિચાર ન કરતાં તેણે અજમાવેલ દુઃસહ બળનો વિચાર કરી તે યોદ્ધાને માન આપજે – તેની પૂજા કરજે. માનવીની નિર્બળતાનો અંત નથી – તારી નિર્બળતા કસાઈ ઉઘાડી પડી નથી તે લક્ષમાં રાખી – થોડાઘણા પણ બળવાન યોદ્ધાને જોઈ જયનું સ્તવન કરજે – અને પ્રસંગ પડ્યે ઈશ્વર તને પણ એવું જ બળ આપે એવી પ્રાર્થના કરજે. નિર્બળતા ઉપર અનુકંપા ઊપજે અને સન્માર્ગે બળની ઉત્પત્તિ જોઈ અનુમોદન થાય એ પણ સૂક્ષ્મ અનુભવ અને ઉદાર કોમળ પવિત્રતા વિના કેવળ દુર્લભ છે.

ક્ષણવાર નિર્બળ નીવડેલી પણ અંતે પવિત્ર રહી શકેલી બાળક કુમુદસુંદરીની સુંદર અને શક્તિમતી પવિત્રતા મૂલ્યપરીક્ષક ! તારી ચતુરતા ઘણી સૂક્ષ્મ રાખજે અને તેનો સદુપયોગ કરજે. આત્મપરીક્ષા પ્રથમ કરજે કે પરપરીક્ષા શુદ્ધ થાય. પોતાની છાયાથી ચમકદાર અને પોતાની જ કલ્પનાશક્તિ પાસેથી ઉપદેશ લેનાર ચેતનશક્તિ બલિષ્ઠ અને નિરંકુશ મોહના આવરણને ફાડી નાંખે એ વિશુદ્ધિનું મહિમન્ ગવાય તેટલું ઓછું છે.

અશ્રુસ્નાનથી શુદ્ધ બની, હૃદયપશ્ચાત્તાપનું તપ કરી, પવિત્ર સત્ત્વોનું સમાધિમાં દર્શન કરી, વિશુદ્ધિમય બનતી બાળાના મુખ ઉપર નવું નવું તેજ આવવા લાગ્યું, તેનું વિશાળ કપાળ આકાશ જેવું વિશાળતર થયું અને રક્તચંદ્રે પૂર્ણિમા અનુભવી. આંખો આનંદાશ્રુથી સ્નિગ્ધ બની વિકસી ચળકાટથી ઊભરાઈ, અને ગંભીર મંદ સ્મિત શાંત નદી જેવી અધરરેખા ઉપર તરંગાયમાન થયું. પાંખો પ્રસારી વિસ્તાર પામી પ્રફુલ્લ બની, ઊંચી ચાંચ રાખી બેઠેલું રમણીય રસિક નિરંતર સંયુક્ત સ્તનસંપુટાકાર દ્વિજનું[1] જોડું સુવૃત્ત હૃદયમાં ગર્ભરૂપે રહેલા કોમળ આનંદને સેવવા લાગ્યું. હૃદયકમળમાં તત્ક્ષણ ઉદયમાન થતા તેજગર્ભની અસર ઊંચે ચડી જતાં તેની મસ્તિક પણ તર થયું અને વિભ્રમશિખર પામતાં હોય તેમ નયનપુટ પણ અર્ધનિમીલિત થયાં. નખથી શિખ સુધી પવિત્ર તેજ સ્ફુરવા લાગ્યું.

---

૧. બે વાર જન્મનાર – પંખી

મનઆકાશમાં પવિત્રતાનો કોમળ ઉદય થતાં અંધકાર નાશ પામ્યો. મદનનિશાચર અદૃશ્ય થઈ ગયો. કુમુદસુંદરી ઊઠી અને હવે શું કરવું તે વિચારવા લાગી. સૂવાનો વિચાર કર્યો. પણ પલંગ ભણી જતાં જતાં સૂઝી આવ્યું : 'સરસ્વતીચંદ્રની સાથે મારે હવે સંબંધ નથી એ વાત આજથી સિદ્ધ. ઈશ્વર, હવે એ પવિત્ર પુરુષને મારા ભ્રષ્ટ હૃદયમાં આણી અપવિત્ર ન કરીશ – મને મારા યોગ્ય મારા પતિમાં જ રમખાણ રાખજે, એટલો પતિ મને છાજે તો ઘણું છે.

'પણ સરસ્વતીચંદ્રની એક સેવા કરવાનું મારા હાથમાં છે. મુંબઈ જઈ ઘેર જઈ પોતાને ઉચિત વ્યવહારમાં પડે – દેશસેવા કરે – એટલું એને હું સમજાવી ન શકું ? એટલું કાર્ય કરવા એની પાસે જવું એ યોગ્ય ખરું ? ના. પણ પિતા અને મિત્રથી સંતાતા ફરતા રત્ન ઉપર મારી દૃષ્ટિ જાય અને એ રત્નને આમ અંધકાર સમુદ્રમાં પડતું હું જોઈ રહું એ પણ ઉચિત ખરું ? – ના.

'એની પાસે જવામાં વિશુદ્ધિને ભય ખરો ? – હા. મારોયે વિશ્વાસ નહીં અને એનો વિશ્વાસ નહીં.

'ત્યારે ન જવું.'

'પણ ચંદ્રકાંત આવે છે તે પહેલાં કંઈક નાસી જશે તો ? પછી કાંઈ ઉપાય ખરો ? – કાંઈ પણ ઉપાય હોય તો તે આજની રાતમાં જ છે – પ્રભાત થતાં નથી. મારા વિના બીજા કોઈના હાથમાં એ ઉપાય નથી.

'નાસશે ? આટલું સાહસ કરનારનો હવે શો ભરોસો ?

'વિશુદ્ધિને કાંઈ બીક નથી. સ્ત્રી આગળ પુરુષ નિર્બળ છે. મારામાં મારાપણું હશે તો વિકારનો ભાર નથી કે બેમાંથી એકના પણ મનને એ વશ કરે. અને હવે વશ કરે ? – ઈશ્વર મારો સહાયભૂત છે.

'ભયંકર સાહસ કરવાનું છે – પણ આવશ્યક છે.

'ના, હવે મારી વિશુદ્ધિ નિર્ભય છે. મારી માતા, આજ તારો ઉપદેશ – તારી પવિત્રતા – એ મારું અભેદ્ય કવચ છે. હું તારી પુત્રી છું. પતિ ! તમારા કૃત્ય સામું જોવું એ મારું કામ નથી. મારે મારા પોતા ઉપર જવાનું છે. હું કોણ ? કોણ માબાપની દીકરી ? આ ક્ષણભંગુર ક્ષુદ્ર સંસારમાં વિશુદ્ધિને મૂકી બીજું શું લેવાનું છે ? પવિત્ર સાસુજી – મહાસતી દેવી ! – તમારો આશીર્વાદ ફરે એવો નથી ! ત્યારે મલિન વિચાર જખ મારે છે.'

પલંગ પર હાથ મૂકી નીચું જોઈ પળવાર વિચારમગ્ન થઈ. અંતે ઊંચું જોઈ, બે હાથે પલંગ પકડી – સત આવ્યું હોય તેમ ઉશ્કેરાઈ ગાવા લાગી. ગાતાં ગાતાં દીનતા ધરવા લાગી :

'અંબા ! વહેલી આવની તું, અંબા, વહેલી આવ રે, –
મૂક હાથ તુજ મુજ મસ્તક પર, અંબા વહેલી આવ;
અંબા, જગજનની ! ૧

મદનદૈત્યસમ મલિનસત્ત્વને કાઢ તું ઉરથી બહાર રે;
પવિત્ર તારું તેજ હૃદયમાં વસાવ આજની રાત; — અંબા૦ ૨
તેજસી માયા રચી મસ્તિકમાં નિર્મળ સ્વપ્ન તરાવ રે;
ચર્મચક્ષુએ પાટા બાંધી, સતનું ઘેન ચડાવ; — અંબા૦ ૩
શાંત તેજ તુજ, મા, મુજ મુખ પર આજે એવું રાખ રે,
દશામૂઢ પ્રિય ચંદ્ર ન પામે જોઈ જે મોહ જરાય — અંબા૦ ૪
પ્રિય ચંદ્રને દશા ગ્રસે તે હુંથી ન જોઈ શકાય રે,
તેજસ્વીને જોઈ છવાયો કાળજું ફાટી જાય; — અંબા૦ ૫
ન ગણી ભીતિ, ન ગણી રીતિ, મધ્યરાત્રિએ આમ રે -
પવિત્ર કાર્ય કરવા ઉર ચલવતું અઘટતી આ હામ — અંબા૦ ૬
સ્નેહની માયાથી લપટાયાં, તોય તીવ્ર સ્મરબાણ રે,
બુઠ્ઠાં થઈ અમ ઉર ન પેસે ! ૭ એ પરતો દર્શાવ — અંબા૦ ૭
સુખદુઃખમાં ને પતિ પરાયા થતાં તું એકલી એક રે,
છાતી સરખી ચાંપે તે, મા જાળવજે મુજ ટેક ! — અંબા૦ ૮
તુજ ખોળે માથું, મા, રાખે નિજ પુત્રીની લાજ રે;
પર થયેલા પ્રિયને છોડવતાં સત મુજ રહો નિષ્કામ ! — અંબા૦ ૯
પિતા કહો કે કહો જગદંબા ! મારે મન મુજ માત રે !
અગ્નિમાં પેસું તેને, મા, કાઢ બહાર વણ આંચ — અંબા૦ ૧૦

ગાઈ રહી પલંગ એમનો એમ પકડી રાખી, બારીમાંના આકાશ સામું જોઈ, જોસથી ફરફડતે ઓઠે બોલી : 'હે અંબા ! પુરુષ તારા હાથમાંનું રમકડું છે. તેને દુઃખમાંથી ઉગારવો તે તારી સત્તાની વાત છે. તારો પ્રતાપ તેને હસાવે છે — રડાવે છે — રમાડે છે. સૂર્ય તો ઊગતાં ઊગે છે પણ અંધકારની સંહારિણી અને સંસારની તારક તો માતા ઉષા છે. અંબા ! સરસ્વતી અને લક્ષ્મી, વિધાત્રી અને કાલિકા — એ સર્વ તારાં રૂપ છે !

'અંબા ! હું તારી પુત્રી છું — તારા પ્રભાવનો અંશ મારામાં સ્ફુરતો મને લાગે છે. સરસ્વતીચંદ્ર, તમને મહાપાતકમાંથી ઉગારવા એ મારી સત્તામાં છે. મદન તમારી છાતી પર ચડી બેસે તો તેને ભસ્મસાત્ કરવો એ મારું કામ છે.

'સરસ્વતીચંદ્ર ! તમારા મનમાં મારું કહ્યું વસો ! આપણી પૂર્વપ્રીતિને ઉચિત તમારી સેવા હું બજાવી શકું એમ કરો ! હે શુદ્ધિ — બુદ્ધિ ! મારામાં વસો !'

એટલું બોલી ખુરશી પર બેઠી અને જે કાગળ પર પ્રથમ લખવા માંડ્યું હતું તે જ કાગળની પીઠ પર ભૂલથી લખવા માંડ્યું :

'પર થયેલા સ્વજન !

'તારી સાથે બોલવાનો હવે મને અધિકાર નથી, તો ચિત્ત પોતાનો રસ્તો લેખ દ્વારા કરે છે. એ ચિત્ત ઉપર તને કાંઈ પણ અનુકંપા હોય, એ ચિત્ત તારે સારુ બળે છે તેમ એને સારુ તારું ચિત્ત રજ પણ બળતું હોય તો મારા ચિત્તની છેલ્લીવેલ્લી પ્રાર્થના

સુણી લે અને તેના ઉત્તરમાં કંઈ પણ બોલવાને ઠેકાણે પ્રાર્થના સિદ્ધ કર. ઘુવડની દૃષ્ટિ ગઈ તો તે તેનાં કર્મ ! પણ દિવસ જોનાર ! નયન તારે છે તે તો ઉઘાડ !

અવનિ પરથી નભ ચડ્યું વારિ પડે જ પાછું ત્યાં ને ત્યાં :
ટૂંકું કર્મ ટૂંકું રહેવાને સરજેલું આ ધરતીમાં. ૧
નભવચ્ચોવચ્ચ રંગીન થાતાં ગરુડરાજની પાંખ થકી,
સુભગ ઘડીક એ બન્યું; નવાઈ ન, એ દશા જો ના જ ટકી. ૨
પણ ઊંચા નભના સંચારી પક્ષીરાજ, તું આવ્યો આ
ધરતી પર ત્યાંથી ઊડ પાછો; પક્ષહીનનો દેશ જ આ. ૩
ફફડાવી પાંખો સોનેરી, રચ રસયંત્ર તું રસધરમાં !
વિશાળ વ્યોમ માપી લે, ને ન્હા સૂર્યકિરણના સરવરમાં ! ૪
ગિરિશિખરે, ઘનમાં ને નભમાં ઊંચો તું ઊડશે જ્યારે,
સૂર્યબિંબથી સળગી ઊતરતા કરઅંબાર વિષે જ્યારે. ૫
સુવર્ણપક્ષની જશે ભભક ભળી, તે સમય તુજ કીર્તિને
જોઈ જોઈ પૃથ્વી પરથી પૂજીશું – ઉરમર્મથી અનુમોદીને. ૬
નહીં ઉડાયે પોતાથી – પણ પ્રિયની વિમાનગતિ જોઈ
રાચવું એટલું રહ્યું ભાગ્ય તે રાખ ! નીકર રહીશું રોઈ. ૭

સ્નેહ પોતાનું માણસ પૃથ્વીના પડમાં સંતાયેલું હોય ત્યાંથી શોધી કાઢે છે. ચર્મચક્ષુ છેતરાય પણ હૃદયની ઓળખવાની શક્તિ ઓર જ છે. બાહુક દમયંતીથી ઢાંક્યો ન રહ્યો.

કહેનારે કહેવાનું કહી દીધું. ફળદાતા પોતે જ પરકીય બન્યો ત્યાં હજી કેટલો ક્રૂર નહીં થાય તે તેના વિના બીજું કોણ જાણે ? સહેનાર સહેશે – હજી કેટલું સહન કરાવવું તે તારા હાથમાં છે.

લિ. કોણ તે કહ્યે તારી પાસેથી શો લાભ છે ?'

કાગળ લખી રહી અને હાથમાં લીધો.

'આ પત્ર હું એમના ખિસ્સામાં મૂકીશ – અને જાગતા હશે તો એમના ઉપર નાંખી પાછી આવતી રહીશ. એમની સાથે બોલીશ નહીં. એમના સામું જોઈશ નહીં. અંબા, મારી સાથે ચાલ.'

આટલું બોલી એકદમ ઊઠી અને જાણ્યે તેમ જ અજાણ્યે લખાયેલા સર્વ લેખોનું પાત્ર થયેલા પત્રમેઘને ચંદ્રલેખા જેવી બનેલી હાથેલીમાં લટકતો રાખી ખચક્યા વિના ચાલી. જે દ્વાર ઉઘાડવા જતાં આકાશ અને પાતાળ એક થઈ ગયાં હતાં તે દ્વાર પળવારમાં પગ વતે હડસેલી ઉઘાડ્યું અને પોતે અંદર આવી ઊભી.

અંદર કોઈ હતું કે ? તે કોણ હતું ? તે શું કરતું હતું ? કુમુદસુંદરીને આ પ્રસંગે જોઈ તેના મનમાં શું આવ્યું અને તેણે શું કર્યું ?

બુદ્ધિધનની સાથે મોડી રાત્રે ઘેર આવી નવીનચંદ્ર પોતાની મેડીમાં આવ્યો.

આખા દિવસનાં તર્કભર નાટક, બુદ્ધિધનનું પ્રથમ વિકસતું દેખાતું કારભારતંત્ર, કાલ શું થવાનું છે તેની કલ્પના, પોતાનું ઘર, કુમુદસુંદરી, પોતાને નીકળવાનો વિચાર અને તે સંબંધી સર્વ યોજનાઓ : આ સર્વ વિષય નવીનચંદ્રના મસ્તિકમાં ઊભરાવા અને વધવા લાગ્યા અને કોમળ નિદ્રા બીતી બીતી માત્ર દૂર ઊભી રહી.

ખાટલા ઉપર તેને ચટપટી થઈ. અધૂરામાં પૂરું જોડેની મેડીમાંથી કુમુદસુંદરીના અવ્યક્ત સ્વરે અને તેમાં ભળતા સૂક્ષ્મ રુદિતે દ્વારનું અંતર ન જેવું કર્યું અને ઉભય નવીનચંદ્રના કાન પર દુઃખદોષણા પેઠે વીંઝાવા લાગ્યા. નિદ્રા ન જ આવી એટલે તેણે ખાટલાનો ત્યાગ કર્યો અને ગાંસડીમાંથી એક કાગળ કાઢ્યો. તેમાં કેટલીક કવિતા પ્રથમની લખેલી હતી અને કેટલીક નવીનચંદ્ર અત્યારે ઉમેરવા બેઠો. તે પણ લખી રહ્યો અને અંતે ખાટલા પાછળ ખુરસી પર દીવી મૂકી સૂતો સૂતો પોતે લખેલું પોતે વાંચવા લાગ્યો. વાંચતાં વાંચતાં એકાગ્ર થઈ ગયેલા ચિત્તમાં પેસવા અનિદ્રાને અવકાશ મળ્યો. કાગળ પકડી હાથ છાતી પર પડી રહી ગયા અને નયન સ્વપ્નવશ અંતરમાં વળ્યું.

એટલામાં કુમુદસુંદરીએ દ્વાર ઉઘાડ્યું તેની સાથે નિદ્રા પાછી જતી રહી અને આંખો ચમકીને ઊઘડી.

'આ શું ?... કુમુદસુંદરી !' આ પ્રશ્ન નવીનચંદ્રના મસ્તિકાકાશમાં વ્યાપી ગયો. તે દિગ્મૂઢ થયો; સ્વપ્ન કે જાગ્રત તે ન સમજાયું; કલ્પનાવશ થયો, કુમુદસુંદરી પર કંઈ કંઈ વૃત્તિઓવાળી હોવાનો આરોપ કર્યો, પરવૃત્તિનો આભાસ થતાં સ્વવૃત્તિ જાગવા લાગી, વિશુદ્ધિ ડગમગતી – કંપતી – જય પામવા પ્રયાસ કરવા લાગી, મને નિશ્ચય કર્યો કે આંખો ન ઉઘાડવી, આંખોએ નિશ્ચય કર્યો કે પોપચાં જરાક ઉઘાડાં રાખી પાંપણોમાંથી જોવું કે કુમુદસુંદરી શું કરે છે. કુતૂહલ તલપી રહ્યું, હૃદય અધીરું બની ગયું અને શરીર સ્તબ્ધ થઈ ગયું.

દ્વાર ઉઘાડી કુમુદસુંદરી અંદર આવી અને દૃશ્ય પદાર્થ જોવા લાગી. નવીનચંદ્રના ખીસામાં પત્ર મૂક્યો – તેને મૂકતી નવીનચંદ્રે જોઈ. પત્ર મૂકી કુમુદસુંદરીએ પાછું જવાનું કર્યું – પણ નવીનચંદ્રની છાતી પરનો પત્ર દીઠો. સ્ત્રૈણ જિજ્ઞાસા હૃદયમાંથી છલંગ મારી મસ્તિકમાં આવી. પાછાં જવાને સટે કુમુદસુંદરી ખાટલાના ઉશીકા ભણી ચાલી અને ધીમે રહીને સૂતેલાના હાથમાંથી પત્ર ખેંચવા લાગી. કોણ જાણે નવીનચંદ્રની ઇચ્છાથી કે કોણ જાણે કુમુદસુંદરીની ચતુરતાથી આખો પત્ર સરતો સરતો ફાટ્યા વિના હાથમાં આવ્યો.

કુમુદસુંદરીએ અક્ષર ઓળખ્યા ! સરસ્વતીચંદ્ર ખરો ! એ જાગે કે ઊંઘે છે તે જોવા પળવાર એના શરીર પર મુગ્ધ નયન રમમાણ થયું. જે શરીર પર પોતે અત્યંત ઉલ્લાસથી પિતાને ઘેર છાની છાની જોઈ રહેતી તે શરીર ખરું – માત્ર કૃશ અને વિવર્ણ થયું હતું – તે તો થાય જ ! છાતી ઉપર પાંસળીઓ સ્પષ્ટ દેખાતી હતી, મુખ પર લાલાશ ન હતી. અને લક્ષાધિપતિનો બાળક, ઘરબાર તજી, પરદેશમાં,

પરગૃહમાં, આમ અનાથ જેવો પોતાને વાસ્તે જ ભમે છે – એ વિચાર બાળાના મનમાં થયો અને સૂતેલું શરીર ધ્રૂજતી ધ્રૂજતી રોતી રોતી જોવા લાગી.

મન્મથ તો કેવળ ભસ્મસાત્ જેવો થયો પણ પ્રિયદુઃખ જોવાથી થતું દુઃખ દુઃસહ થઈ પડ્યું. કુમુદસુંદરી સરસ્વતીચંદ્રનું શરીર ઊભી ઊભી જોઈ રહી ! નિઃશ્વાસ એક પછી એક નીકળવા જ લાગ્યા; આંખો આંસુથી છલકાઈ ગઈ; પાંપણોમાંથી ગાલ ઉપર, ઓઠ ઉપર, ત્યાંથી ખભા ઉપર અને છાતી ઉપર વસ્ત્ર પલાળતી આંસુની ધાર ટપકટપક થઈ રહી; છાતી તોડી અંતરના ધબકારા સ્તનમાં મૂર્તિમાન થયા, અને અંતરનાં ડૂસકાં મુખમાં ચડી આવ્યાં. વગર બોલ્યે આખું શરીર 'હાય હાય' કરી રહ્યું. પાંચ મિનિટ, દસ મિનિટ, તે આમની આમ ઊભી જ રહી, આંખો ન ઉઘાડવાનો નિશ્ચય કરનારે ન જ ઉઘાડી.

અંતે રોતી રોતી કુમુદસુંદરી ખાટલા પાછળ ગઈ અને પત્ર વાંચવા લાગી. સરસ્વતીચંદ્રનું સર્વ હૃદય તેમાં દુઃખમય અક્ષરરૂપે ચમકતું હતું. શાહી તાજી જ હતી ! દુઃખથી વાંકી વળી ગઈ હોય તેમ વાંકી વળી પત્ર વાંચવા લાગી – ગઝલો ગાવા લાગી :

'દીધાં છોડી પિતામાતા; તજી વહાલી ગુણી દારા,
ગણ્યા ના મર્મ ભેદાતા; લીધો સંન્યાસ એ, ભ્રાતા ! ૧
પિતા કાજે તજી વહાલી, ન માની વાત મેં તારી !
ગણ્યા ના ગાઢ નિઃશ્વાસ; લીધો સંન્યાસ એ, ભ્રાત ! ૨
થયો દારુણ મનમાન્યો, વિફળ થઈ સ્નેહની સાનો,
હવે સુકુમાર ઉર ફાટી જતું જોવું રહ્યું બાકી. ૩
રુએ તે દેવી રોવા દે ! અધિકારી ન લો'વાને
પ્રિયાનાં આંસુ હું, ભાઈ; ન એ રહેવાય જોવાઈ. ૪
અહો ઉદાર વહાલી રે ! ટકાવી દેહ રાખી રે;
ન ભુલાતું તું ભૂલી દે ! વિધિનું ધાર્યું વેઠી લે ! ૫
અહા ઉદાર વહાલી રે ! સતી તું શુદ્ધ શાણી રે !
ન જોડાતું તું જોડી દે ! છૂટેલાને તું છોડી દે ! ૬
અહો ઉદાર વહાલી રે ! સતી તું શુદ્ધ શાણી રે !
છૂટે ના તે નિભાવી લે ! પડ્યું પાનું સુધારી લે ! ૭
અહા ઉદાર વહાલી રે ! દીઠું તે સ્વપ્ન માની રે;
ન ભુલાતું તું ભૂલી દે ! દીસે તેને નિભાવી લે ! ૮
અહો ઉદાર વહાલી રે ! ન નિવારાયું ભાવિ રે,
ન ભુલાતું તું ભૂલી જા – વિધિનું પાયું તે પી જા. ૯
અયિ ઉદાર ઓ વહાલી ! સખા ! વહાલા ! ખરા ભાઈ !
અમીની આંખ મીંચો ને ! જનારાને જવા દો ને ! ૧૦
ગણી સંબંધને તૂટ્યો, ગણી સંબંધને જૂઠો,
કૃતઘ્નીને વિસારો ને ! જનારાને જવા દો ને ! ૧૧

હતી લક્ષ્મી ! હતા તાત ! હતી વહાલી ! હતો ભ્રાત !
નહીં ! – ત્યારે – નહીં કાંઈ, ન લેવું સાથ કંઈ સાહી. ૧૨
અહો તું ભાઈ વહાલા રે ! ભૂલી સંસ્કાર મારા રે,
બિચારો દેશ આ આર્ય ! – કરે તે કાજ કંઈ કાર્ય. ૧૩
અહો તું ભાઈ – ભાઈ રે તું-રૂપી છે કમાઈ રે
બિચારા દેશને, તેને ગુમાવે શોધી શેં મુને ! ૧૪
મૂકી દે શોધવો મુને ! મૂકી દે શોચવો મુને !
પ્રિયાની આ દશા દેખું – નથી સંસારમાં રહેવું. ૧૫
હવે પાછો નહીં આવું ! મૂકયું પાછું નહીં સ્હાઉ !
રહ્યું તે યે તજી દેવું – શું છે સંસારમાં લેવું ? ૧૬
અહો તું જીવ મારા રે ! દીધો શો દંશ દારાને ?
ગણી ના પ્રાણપ્યારી તેં ! ઠગી તેં મુગ્ધ વહાલીને ! ૧૭
અહો તું જીવ મારા રે ! દીધો શો દંશ દારાને ?
થશે શું પ્રાણપ્યારીને ? હણી મુગ્ધા કુમારી તેં. ૧૮
હવે, ઓ ક્રૂર ઉર, ફાટ ! અહોરાત્રિ વહો ધાર,
અભાગી નેત્ર મારાને ! ઘટે નિરાંત તે શાન્તી ? ૧૯
અહો ઓ જીવ મારા રે ! દઈ આ દંશ દારાને;
ઘટે ના વાસ સંસારે – ઘટે સંન્યાસ તો ત્યારે. ૨૦
અહો ઓ જીવ મારા રે ! દઈ આ દંશ દારાને,
ઘટે ના ભોગ-સંસાર, ઘટે ના શાંત સંન્યાસ. ૨૧
શરીરે ભસ્મથી છાયો, ઉરે અત્યંત સંતાપ્યો,
ઊંડો જ્વાળામુખી જેવો, – હવે સંન્યાસ આ તેવો ! ૨૨
તજી તેં ત્યાં પડી છૂટી સરિતા અબ્ધિમાં સૂતી !
ગિરિ ! એ સાંકળી તુંને નહીં તોડી કદી તૂટે; ૨૩
જડાઈ ભૂમિમાં સ્થિર, ઊંચે આકાશ* ઉદ્ગ્રીવ,
થઈ તારે રહ્યું જેવું નદીનું અબ્ધિમાં રોવું. ૨૪
હવે સ્વચ્છંદચારી હું ! યદૃચ્છાવેશધારી હું !
પતંગો ઊડતી જેવી – હવે મારી ગતિ તેવી. ૨૫
ઊડે પક્ષીગણો જેમ, હવે મારે જવું તેમ;
સમુદ્રે મોજું રહે તેવું હવે મારેય છે રહેવું. ૨૬
નહીં ઊંચે – નહીં નીચે મળે આધાર, ઘન હીંચે,
નિરાધાર – નિરાકાર – હવે મારીય એ ચાલ. ૨૭
સ્ફુરે પોતે, ન દેખાય, કુમુદની ગંધ ગ્રહી વાય,
અરણ્યે એકલો વાયુ ! જીવન એ ભાવિ છે મારું. ૨૮

---

* ઊંચી ડોકવાળો.

જહાંગીરી-ફકીરી એ! લલાટે છે લખાવી મેં!
પ્રજાએ હું 'નૃપાળે' હું! ઉરે, ઓ એકલી, તું – તું!' ૨૯

કવિતા વંચાઈ. કાગળ પર ઠેકાણે ઠેકાણે લખનારનાં આંસુ પડવાથી ઘણાક અક્ષરો ચેરાયા હતા અને ઘણેક ઠેકાણે આંસુના ડાઘ ભીના અને તાજા હતા. જેમ જેમ વધારે વાંચતી ગઈ તેમ તેમ કુમુદસુંદરીના મર્મ કચડાવા – ચિરાવા લાગ્યા, દુઃખનો પાર રહ્યો નહીં, અને આંસુનો અવધિ દેખાયો નહીં.

અંતે શોકનું શિખર આવ્યું, કવિતા પૂરેપૂરી વંચાઈ રહ્યા પછી પળવાર વિચારમાં પડી, હૈયાસૂની બની, કુમુદસુંદરી ત્રિદોષ થયો હોય તેમ બકવા લાગી :

'નિરાધાર – નિરાકાર અરણ્યે એકલો એ તો!
હવે પાછો નહીં આવે! ઊંડો જ્વાળામુખી જેવો!
ગણ્યા ના મર્મ ભેદાતા! ન ભુલાતું ન ભુલાય!
ઉરે – ઓ એકલી! તું તું! અરણ્યે એકલો એ તો -
નિરાધાર – નિરાકાર! સહુ હું દુષ્ટને કાજ!
ન ભુલાતું – ન ભુલાય! – નિરાધાર – નિરાકાર!
નહીં તોડી કદી તૂટે!'... ... ...

એમ ગરીબડું મુખ કરી રોતી રોતી – પોતે ક્યાં છે તે ભૂલી જઈ – છિન્નભિન્ન ગાતી કુમુદસુંદરીની આંખમાં તમ્મર આવી, વીજળી શિર પર પડતાં નાજુક વેલી બળી જઈ અચિંતી પડી જાય તેમ મૂર્છા પામી કુમુદસુંદરી ધરતી પર ઢલી પડી, કાગળ હાથમાંથી આઘો પડી ગયો, તેનું લોહી ફટકી ગયું, અને આંખો ન ઉઘાડવાનો નિશ્ચય પડતો મૂકી સરસ્વતીચંદ્ર સફાળો ઊઠ્યો! – ઊભો થયો! અણીને સમયે દૃઢ પ્રતિજ્ઞાઓ જાતે જ સરી જાય છે. ભરસેના વચ્ચે ભક્તને અર્થે જ શ્રીકૃષ્ણ રથચક્ર લઈ ઊભા થયા! સ્નેહસમુદ્ર વિવેકતીરની મર્યાદા નિત્ય જાળવે છે પણ અકળાય છે ત્યારે પ્રતિજ્ઞાપર્વતને પણ પી જાય છે એવી ઈશ્વરની અકળ માયા છે.

મુંબઈ જવાનો ઉપદેશ કરવા આવેલીને ઉત્તર મળી ચૂક્યો. કવિતાના અક્ષરે અક્ષરે હૃદય ચિરાતું ગયું. પોતાના ઉપર સરસ્વતીચંદ્રની નિર્મળ અને અનિવાર્ય પ્રીતિ, એ પ્રીતિ છતાં ગુરુકાર્યને અર્થે કરેલો ત્યાગ અને ત્યાગ કર્યો છતાં ન ખસતો હૃદયસંબંધ, સંબંધ છતાં કરેલો પવિત્ર અને સ્નેહભર ઉપદેશ, કુમુદસુંદરીને આવો ઉપદેશ કરવા છતાં સરસ્વતીચંદ્રનો પોતાનો ભીષ્મ સંન્યાસ, 'એ સંન્યાસ મારા જ પરની પ્રીતિને લીધે અપ્રતિહત છે' એ બુદ્ધિ, હવે એનું શું પરિણામ થશે તે વિષે અમંગળ શંકાઓ, અને એવા અનેક તર્કવિતર્કથી ઊભરાતું હૃદય શોકનો ભાર સહી ન શક્યું અને મૂર્છિત થયું. ખાટલામાંથી ઊઠી નીચે ઊભેલા સરસ્વતીચંદ્રના પગ આગળ મૂર્છાવશ પડેલી અબળા તેનું અંતઃકરણ ચીરવા લાગી. દક્ષયજ્ઞમાં મૂર્છિત થયેલી ઉમાને જોઈ પળવાર અનુકંપાવશ શિવની પેઠે સરસ્વતીચંદ્ર મૂર્છાની મૂર્તિ ઉપર દૃષ્ટિ કરી જોઈ રહ્યો. એક પળમાં અનેક વિચારો સમાસ પામતા વહ્યાં.

આજ સુધી વેશ અને વિકાર ગુપ્ત રાખ્યા હતા તે આજ ઉઘાડા થઈ ગયા તેની સાથે મુખાકૃતિ પણ પ્રકૃતિસ્થ વિકારને વશ દેખાઈ. પોતાના ઘરમાં જ પોતે હોય અને પોતાની સ્ત્રીની જ અવસ્થા જોતો હોય એવો દેખાવ મુખ ઉપર સહસા આવી ગયો. જે વિદ્વત્તા અપ્તરંગીપણાના પડમાં સંતાડી રાખી હતી તે કવિતાની ચાળણીમાંથી આજ ટપકી ગઈ. જે શોકસીમાં પરદેશીપણાના ધુમ્મસમાં અદૃશ્ય રાખી હતી તેના ઉપર અભિજ્ઞાનસૂર્ય શ્યામ ચળકાટ મારવા લાગ્યો.

પરગૃહમાં આ દશા ઉઘાડી પડે – કોઈ દ્વાર ઉઘાડે – તો શી અવસ્થા થાય તેનો વિચાર કરવા અવસર ન હતો. ઘટિકાયંત્રને કૂંચી આપતાં આપતાં અત્યંત સંકોચાતી કમાન ઓચિંતી કડાકો કરી તૂટે તેમ પોતાની મેડીમાં આવેલીના મનમાં પત્ર દ્વારા દુઃખની કૂંચી ફેરવતો ફેરવતો સરસ્વતીચંદ્ર, આખા દિવસ અને રાત્રિનાં વિવિધ દુઃખો ખમી થાકેલી નિઃશ્વસ્ત બની દુઃખ દુઃસહ થતાં મૂર્ચ્છિત થઈ પડેલીને જોઈ ચમક્યો અને શું કરવું તે તેને સૂઝ્યું નહીં. વિચાર અને વિકાર પોતે કરેલી હાનિથી ઓશિયાળા બની નાસી ગયા. ખાટલાના પાયા આગળ નિર્માલ્ય કુસુમમાળા પેઠે પડી રહેલી કુમુદસુંદરીના મુખ આગળ બેઠો. લોકવ્યવહારની નીતિ ભૂલી જઈ તેની મસ્તિકકળી ખોળામાં લઈ આસનાવાસના કેવી રીતે કરવી તે વિચારવા લાગ્યો – વિચારતાં વિચારતાં પોતે વ્યાવહારિક નીતિથી વિરુદ્ધ ચાલે છે તે ભાન આવ્યું, પરંતુ તે નીતિને આ વેળા અપ્રાસંગિક ગણી અવગણી. અવગણી તે છતાં ગણી પણ ખરી. આશ્વાસક હાથ મૂર્ચ્છિત મુખ ઉપર ફરવા ગયો પણ અટક્યો અને માત્ર જડ કેશભારને ટેકવી રહ્યો. હવે શું કરવું તે ન સૂઝ્યું. શું બોલવું – મૂર્ચ્છા કેમ વાળવી તેનો ઉત્તર બુદ્ધિએ ન આપ્યો. પોતાની મેડીમાં કોઈને બોલાવવું પણ શી રીતે ? સર્વથા સર્વ ઉપાય પરવશ રહ્યા.

અંતે પ્રસંગે આપેલી બુદ્ધિને બળે મૂર્ચ્છિત કાનમાં નિઃસ્વર શબ્દ કહેવા લાગ્યો : 'કુમુદસુંદરી ! કુમુદસુંદરી ! ઊઠો ઊઠો ! આમ શું કરો છો ? આપણી બેની વિનાકારણ ફજેતી થશે ! – અસત્ય આરોપ આવશે. સાચી વાત કોઈ માનશે નહીં !' ઘણા ગૂંચવાડામાં પડી આનું આ સરસ્વતીચંદ્ર વારંવાર કહેવા લાગ્યો, પણ કુમુદસુંદરી જાગી નહીં.

રાત્રિ જતી હતી તેમ તેમ ઘરમાં વહેલાં ઊઠનારાંઓને ઊઠવાનો સમય પાસે આવતો હતો. મૂર્છા જોઈ સ્નેહશોકમાં પડેલા હૃદયમાં ભય પણ પેઠો અને સૂક્ષ્મ વિષયોનું ભાન જતું રહ્યું. સરસ્વતીચંદ્રે ઉતાવળ કરવા માંડી અને કુમુદસુંદરીનું મુખ તથા હાથ ઝાલી ધીમે ધીમે ઢંઢોળવા મંડ્યો.

કુમુદસુંદરી ભૂમિ ઉપર બેભાન પડી હતી અને શું થાય છે તે જોવા કે જાણવા અશક્ત હતી. શિયાળામાં અત્યંત શૈત્ય પડવાથી પ્રાણ તજી નાની ચકલી ભૂમિ પર પડી હોય અને ટાઢથી સંકોચાયેલા છતાં પણ તેનાં વીખારયેલાં નાજુક પીછાં ખરી પડવા જેવાં લાગતાં હોય તેમ નાની સરખી બાળક જેવી દેખાતી કુમુદ પડી હતી અને તેનું વસ્ત્ર શરીર પર લપેટાયું છતાં અ-સ્વ-સ્થ થયું હતું. મલમલનો ઝીણો સૂતી વખત

પહેરવાનો સાળુ નિમ્નોન્નત અવયવોનો અત્યંત સહવાસી થઈ પિશુનકર્મ કરતો હતો અને સરસ્વતીચંદ્રનાં લોચનને પ્રિય થવા મથતો હતો. ભૂ-નભના સંયોગ આગળ ઊગતા ચંદ્રને ઢાંકી ઊભેલી અને તેના તેજથી ચળકતી નાની રૂપેરી વાદળીની પેઠે ખાટલાની ઈસ નીચે ભૂમિ પર પડેલી અને પ્રકાશ મારતી ગૌર દેહલતિકા પુરુષના ભયત્રસ્ત લોચનને ભય ભુલાવી રમણીય સાનો કરવા લાગી. મખમલ જેવા કોમળ અને સુંવાળા મિષ્ટમાંસલ અવયવ ચંપાતાં ચંપાતાં જગાડનાર હસ્તને પળવાર મોહનિદ્રામાં લીન કરી સ્પર્શેન્દ્રિય દ્વારા જાગતા મસ્તિકમાં પહોંચવા યત્ન કરવા લાગ્યા. પરંતુ કુસુમકલિકા પેઠે બિડાયેલાં પોપચાં ઉપર સ્ફુરતી અત્યંત અમંગળ શંકાને બળે વિકાર પોતાના ઉદયને અપ્રાસંગિક ઘણી જરીક જાગી નિદ્રાવશ થયો. કરુણરસ ચક્રવર્તી થયો અને સંસ્કારોની પાસે સામંતકર્મ કરાવવા લાગ્યો.

આખરે મહાપ્રયાસે, પ્રયાસના બળથી કે પછી સ્પર્શ ચમત્કારથી કુમુદસુંદરી જાગી અને સરસ્વતીચંદ્રના ખોળામાં પોતાનું માથું જોઈ એકદમ ખડી થઈ આઘી બેઠી; ઈશ્વર જાણે કયા કારણથી સરસ્વતીચંદ્રના હાથે આઘી ખસતીનો હાથ અચિંત્યો ઝાલ્યો અને તેવો જ પાછો પડતો મૂક્યો. કુમુદસુંદરી તેના સામું જોઈ રહી. આ મૂક નાટક કાંઈક વાર રહ્યું. અંતે સરસ્વતીચંદ્ર ઊઠી ખાટલામાં બેઠો. તે જ પળે કુમુદસુંદરી પણ ઊઠી અને સરસ્વતીચંદ્રે લખેલી ગઝલોવાળો પત્ર લઈ છેટે ઊભી. ન બોલવાનો નિશ્ચય ચળ્યો. જયવંત વિશુદ્ધિ ઉભય ચિત્તમાં શાંતિનો વરસાદ વરસાવવા લાગી. ભયથી બંધાયેલી કૃત્રિમ પ્રતિજ્ઞાઓ ભય જતાં મેળે તૂટી. કુમુદસુંદરીને બોલવાની હિંમત આવી. ઘરથી આઘે રાત્રે કામ કરવા રોકાયેલી મજૂર સ્ત્રીઓ છોબંધ ટીપતી ટીપતી રાગ લંબાવતી ગાતી ગાતી અને નિયમસર ટીપતાં ધબકારા વડે તાલ દેતી હતી.

'અખંડ રહો મારી અખંડ રહો આ અખંડ માઝમ રાત !
પિયુ વિના મારો કેમે કર્યો પેલો દિવસડો નવ જાય !' અખંડ૦

સરસ્વતીચંદ્રના સામી પોતે ઊભી તે જ પળે આ સ્વર સાંભળી કુમુદસુંદરીનાં રોમેરોમ ઊભાં થયાં ! **'માઝમરાત'** શબ્દ હૃદયમાં વીંઝાયા ! વળી પાસે રહેનાર મોડી રાત જાગનાર કોઈ પુંશ્ચલીના ઘરમાંથી સ્વર આવતો હતો :

'રંગ માણો મારા રાજ, પધારો, હિંદુ ભાણ રે ! રંગ૦
સૂરજ ! થાને પૂજશું રે ભ-મોતીપારા થાર;
ઘડી એક મોડો ઊગજો – મારો સાહેબો ખેલે શિકાર રે ! રંગ૦
અસવારી પ્રતિ નાથની રે – ઘોડારા ઘમસાર !-
કોઈ વારે હીરામોતી – હું વારું મારા પ્રાણ રે !' રંગ૦

ભયંકર ગીત સાંભળી, લાલચથી ફોસલાયેલી રોમરાજિ પર કોપાયમાન થઈ, હજી પણ પોતાનામાં નિર્બળતાની છાયા દેખી ખિન્ન બની, સરસ્વતીચંદ્ર પરના પોતાના સ્નેહ પર એ છાયાનો આરોપ મૂકી, એ સ્નેહ અને તજ્જન્યશોક ઉભયને લીધે

વિશુદ્ધિના રાજ્યતંત્રમાં ભેદ પડ્યો ગણી, ઉભયનો ત્યાગ કરવો એ ધર્મ છે એવું ભાન આણી, મૂર્ચ્છા પામનારી બળવાન બાળા એકદમ સચેત થઈ અને સરસ્વતીચંદ્રને જે કહેવું હોય તે એકદમ બેધડક બની ટૂંકામાં કહી દેવું એ નિશ્ચય કર્યો. રેતીમાં પડેલી રેખા વાયુથી ઘસાઈ જાય તેમ મૂર્ચ્છાનો આવેશ, વિશુદ્ધિ જાળવવાના વેગવાન પ્રયત્ન આગળ અદૃશ્ય બની ગયો.

સરસ્વતીચંદ્ર આ પ્રસંગે ખાટલામાં નીચું જોઈ બેઠો બેઠો પળવાર ઊંડા વિચારમાં ડૂબી ગયો. 'લક્ષ્મીથી અને સાંસારિક પ્રતિષ્ઠાથી હું મેળે ભ્રષ્ટ થયો તેમ જ આ પળે વિશુદ્ધિના ઉત્કર્ષથી પણ હું ભ્રષ્ટ થયો – આટલો સરખો મારે વાસ્તે કુમુદસુંદરીના મનમાં સારો અભિપ્રાય હશે તે પણ પડતો મૂકવાનું મેં કારણ આપ્યું' – એમ વિચારી મનમાં પોતાના ઉપર ખીજવાયો. અને બારણે ઇન્દ્રસભાનું નાટક જોઈ પાછા આવતાં નાટકનાં ગીતો તૂટક ગાતા લોકનાં ગીતની પાતક અસરથી ત્રાસ પામી કંટાળ્યો. ખીજવાઈ કંટાળી, ઇચ્છવા લાગ્યો કે 'હું આ સુવર્ણપુરમાં ન આવ્યો હોત તો ઉચિત થાત ! અત્યારે ને અત્યારે મને પવનપાવડી જેવું કાંઈ મળે અને હું ઊડી જાઉં ?' આંખ ઊંચી થતાં કુમુદસુંદરીને જોઈ દયાર્દ્ર થયો અને પોતાને અપરાધી માની, શકુંતલાને ઓળખી કાઢી તેને પગે પડતાં ક્ષમાર્થી દુષ્યંતના બોલેલા શબ્દ સ્મરી તે જ વૃત્તિ અનુભવવા લાગ્યો અને સુતનુ હૃદયાત્પત્યાદે શવ્યલૌકમપૈતુ એ શબ્દ મનમાં બોલી પાછું નીચું જોયું.

એટલામાં પવનમાંથી સ્વર આવતા હોય, આકાશવાણી થતી હોય, પૃથ્વીનાં પડમાંથી નાદ ઊપડતો હોય : એમ કુમુદસુંદરીના મુખમાંથી શબ્દ નીકળવા લાગ્યા અને તેની તીવ્ર અને કઠણ આંખ જ જોઈ રહેતો સરસ્વતીચંદ્ર આ શબ્દ ક્યાંથી આવે છે તે જાણી શકતો – જોઈ શકતો – ન હતો. શબ્દ માત્ર તેના કાન સાથે અથડાતાં જ પ્રત્યક્ષ થતા અને મર્મને ભેદતાં જ સમજાતા. કોઈ મંદિરમાં સ્થાપેલી મૂર્તિ બોલી ઊઠતી હોય, રૂપાની ઘંટડીઓ અચિંતી વાગવા માંડતી હોય, કોમળતા, સુંદરતા, પવિત્રતા અને ગંભીરતા – એ સર્વ એકરૂપ બની મૂર્તિમતી થઈ ઉપદેશ કરવા લાગી હોય તેમ કુમુદસુંદરી અપૂર્વ તેજ ધારી બોલવા લાગી.

'તમારી સાથે બોલવાનો મારો અધિકાર તમે જ નષ્ટ કર્યો છે તે છતાં કોણ જાણે શાથી હું આજ બોલું છું – પણ તે છેલવેલ્લું જ બોલું છું.

'મારી ભૂત, વર્તમાન અથવા ભવિષ્ય અવસ્થા જાણવાનો અધિકાર તમે જ તજી દીધો છે – તમને એમ જ ગમ્યું – તમારી ઇચ્છા. એ અવસ્થા હવે તમને જણાવવી એ સર્વથા અનુચિત છે. એટલું જ કહું છું કે ભૂલેચૂકે બીજી કોઈ ભાગ્યહીનની એ અવસ્થા ન કરશો !

'મારે તમને કહેવાનું ને તમારા ખીસામાંના પત્રમાં છે – એટલું પણ તમે મારું હિત કરશો – એટલું પણ સાંભળશો – એવો મને વિશ્વાસ નથી. વિશ્વાસ શી રીતે રાખું ? હું રાખું કે ન રાખું તેની તમારે પરવા પણ શી ? હાસ્તો – ખરી વાત. મૂર્ખીએ એ પત્ર લખાઈ ગયો : લખ્યા વિના ના રહેવાયું.

'સરસ્વતીચંદ્ર ! કૃપા કરી, દયા આણી, મુંબઈ જાઓ. શું ભણેલાઓ સર્વ તમારા જેવા હશે ? શું ક્રૂરતા વિદ્યાની અંગભૂત જ હશે ? મુંબઈ જાઓ કે મારા પિતાને મળો. પણ આમ ક્રૂર ન થશો !

'પતંગ પેઠે રહો – કે સમુદ્રનાં મોજાં પેઠે રહો – કે વાયુ પેઠે રહો ! એ સર્વ નિર્દયતા રચતાં તમને કોઈ રોકે તેમ નથી ! જીવતી છતાં ચિતા વચ્ચે બેઠેલી, તેને કંઈ નાસવાનું છે ? તમે છૂટ્યા પણ મારાથી કંઈ છૂટાયું ? – બળીશું, ઝળીશું, રોઈશું કે મરીશું – વજ્ર જેવું આ કાળજું ફાટશે તે સહીશું – થશે તે થવા દઈશું – તેમાં તમારે શું ? તમારે તમારી સ્વતંત્રતા અખંડ રહી – એટલે થયું.

'ઉત્તર મારે નથી જોઈતો – કહું છું તે વિચારજો એટલે ઘણું.'

'ઈશ્વર તમને સદ્બુદ્ધિ આપો !'

આટલું બોલતાં બોલતાં ગળગળી થઈ ગયેલી, આંખમાં વહેતું આંસુનું પૂર ખાળવા વૃથા પ્રયત્ન કરતી, અંતે રોઈ પડતી, 'મને દુઃખમાં છાતી સરસી તમે કાંઈ હવે ચાંપી શકવા જેવું રાખ્યું છે ?' એવું ભાન આપતી ઠપકો દેતી હોય તેમ ઉતાવળો છેલ્લો ક્રોધકટાક્ષ નાંખતી, દુઃખમય બાળા અચિંતી પોતાની મેડી ભણી દોડી, પાછું પણ જોયા વિના પૂંઠ પાછળ દ્વાર વાસી દીધાં, પાછું જોયું ન જોયું કરી સાંકળ વાસી, અને પલંગ પર પડી રોઈ ઊભરો કાઢ્યો અને શાંત થઈ. શાંત થતાં ટેબલ પર આવી સરસ્વતીચંદ્રની ગઝલો બે વાર વાંચી, બે વાર વાંચતાં મોંએ ચડી, મોંએ ચડતાં તે ગઝલોવાળો પત્ર નિરર્થક થયો; નિરર્થક થતાં તે પાસે રાખવો એ વિશુદ્ધિમાં ન્યૂનતા રાખવા જેવું લાગ્યું, એ ન્યૂનતા મટાડવા માત્ર ફાડી નાંખ્યો, એ ફાડતાં ફાડતાં વિચાર થયો કે સરસ્વતીચંદ્રના હાથનો એક પણ પત્ર હવે મારી પાસે શું કરવા જોઈએ, એ વિચાર થતાં તેના સર્વ પત્ર કાઢી તેનો નાશ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો, નિશ્ચય થતાં હૃદય ફાટતું – ચિરાતું – લાગ્યું, હૃદય ચિરાતાં તેને સાંધતી હોય તેમ સર્વ કાગળો હૃદય સરસા ફરી ફરી ચાંપ્યા – ચૂમ્યા અને અશ્રુપાતથી નવરાવ્યા, અને નવરાવી નવરાવી પ્રિયજનનું શબ હોય તેમ તેમને ખડક્યા – અને દીવા વડે અગ્નિદાહ દીધો ! એ અગ્નિદાહ દેવાતાં હાથમાં ન રહેલા અંતઃકરણે ઠૂઠવો મૂક્યો, બળી રહેલા સર્વ પત્રોની ભસ્મ એકઠી કરી તેને શોકમંદ બનેલા હાથે કાચની એક સુંદર શીશીમાં સંભાળથી રજેરજ ભરી, શીશી પર કાગળ ચોડી, તે પર **'મર્મદારક ભસ્મ'** એવું નામ લખ્યું, શીશીને પણ છાતીસરસી ચાંપી-ચૂમી-ટેબલ પર નિત્ય દૃષ્ટિએ પડે એવે સ્થાને મૂકી, અને પળવાર આંસુને સૂકવી શીશી ભણી જોઈ રહી. અંતે વિચારમાં પડી, ધીમે ધીમે પાછી ફરી; મહાપ્રયાસે પલંગ પર ચડી; પળવાર ત્યાં બેસી રહી; પછી ઢળી પડી સૂતી; અને ખેદમાં ને ખેદમાં રાત્રીના ત્રણ વાગતાં સરસ્વતીચંદ્રનો હવે સનાતન ત્યાગ કર્યો ગણી, હૃદયનો ભાર હલકો કરી ત્યાગનો ને ત્યાગનો જ વિચાર કરતી કરતી, અકલ્પ્ય આત્મપ્રયાસથી વિશુદ્ધ બનવા જતાં ઈશ્વરકૃપાએ મહાજય પામેલી, ભાગ્યશાળી પવિત્ર ઉત્કૃષ્ટ સતી કુમુદસુંદરી તપને અંતે આનંદસમાધિ પેઠે જાતે આવેલી અસ્વપ્ન નિદ્રાને વશ થઈ.

પ્રકરણ ૨૦
રજા લીધી

કોઈ પ્રતાપી સત્ત્વ પોતાની પાસેથી જતું રહેતાં મન છૂટું થાય તેમ કુમુદસુંદરી ગઈ કે સરસ્વતીચંદ્ર શાંત થયો. તેની પાછળ જોઈ રહ્યો અને બારણું બંધ થયું કે 'હાય' 'અરેરે' કરી, બેઠો હતો તે પથારીમાં પડ્યો. આ શું સ્વપ્ન થઈ ગયું ? કુમુદસુંદરી આવી શી ? મૂર્છા શી પામી ? બોલી શું ? ગઈ શું ? તેની અવસ્થા વસ્તુતઃ કેટલી દયાપાત્ર હોવી જોઈએ ? પોતાના મનની કેવી નિરબળતા અનુભવે સિદ્ધ કરી આપી ? ઇત્યાદિ વિચારોના ગૂંચવાડામાં ગૂંચવાતું સ્નેહ અને દયાથી દીન થતું, અનેક વિકારો અનુભવતું મસ્તિક થાક્યુંપાક્યું નિદ્રાવશ થયું તે છેક પ્રાતઃકાળે સાત વાગ્યે જાગ્યું.

સાત વાગ્યા પહેલાં પ્રમાદધન લીલાપુરથી કાર્ય સિદ્ધ કરી પાછો આવ્યો હતો. રાણાને તે ખબર થતાં બુદ્ધિધનને પોશાક આપવાનું તેને તે દિવસે ઠરાવ્યું અને તે બાબતની તૈયારીઓ કરવાનું નરભેરામ તથા જયમલને માથે આવ્યું.

સરસ્વતીચંદ્ર જાગ્યો ત્યારે બુદ્ધિધનના ઘરમાં આ તૈયારીઓની ગરબડ મચી રહી હતી. દાતણ કરી તે પ્રધાનખંડમાં (દીવાનખાનામાં) ગયો તો પ્રમાદધનની આસપાસ કચેરી ભરાઈ હતી અને લીલાપુરના ગપાટા હંકાતા હતા. ઘરના દ્વાર આગળ દરબારી ચારણો ભરાઈ કવિતો બોલતા હતા. ચારણસ્ત્રીઓ, નવા કારભારીના ઘરની સામે ઊભી રહી, જાતે કદાવર તથા કાળી કોળણો જેવી દેખાવા છતાં કોમળ અને સુંદર રાગથી, ચડતા ઊતરતા ઢાળ સાથે, રોમેરોમ ઊભાં કરે એવું રાજગીત ગાતી હતી અને સાંભળનારના ચિત્તમાં શુદ્ધ રાજભક્તિ ઉત્પન્ન કરતી હતી.

દિવસ ચડતો ગયો તેમ તેમ બારણે લોકની ઠઠ વધતી ગઈ અને આખો રસ્તો વસ્તીથી ચિકાર થયો.

ઘરમાં પણ એવી જ રીતે લોક આવતા હતા અમલદારો, મિત્રો, હિતૈષીઓ, થોડોક પણ સંબંધ ધરાવનારાઓ અને એવા અનેક લોક પ્રધાનખંડની મેડીમાં ખીચોખીચ ભરાયા અને અંતે સરસ્વતીચંદ્રને સૂવા આપેલી મેડી પણ ઉઘાડી મૂકી દેવાની અગત્ય પડી.

નીચે ચોકમાં અને તેની આસપાસના ખંડોમાં સ્ત્રીવર્ગ ઊભરાતો હતો અને તે ભાતભાતનાં ઊંચાં ચળકતાં – સાડીઓ, સાળુ, ગવનો વગેરે વસ્ત્રોથી અને સોનારૂપાના તથા હીરામોતીના અલંકારોથી અનેકરંગી વનસ્પતિ ને ફૂલવાળા બાગ જેવો લાગવા માંડ્યો, તારામંડળમાં ચંદ્રલેખા શોભે તેમ ઉત્સાહભરી સ્ત્રીઓ વચ્ચે સૌભાગ્યદેવી શોભતી હતી અને તારા અને ચંદ્ર સર્વને ઢાંકી નાંખનાર વીજળીની પેઠે જાજ્વલ્યમાન અલકકિશોરી ધમકભરી ગર્જતી હતી. શાંત અને મધુર નાની શુકતારા પેઠે એક પાસ કુમુદસુંદરી પ્રકાશ ધરતી હતી. દયાશંકરકાકા અને વૃદ્ધ કુળગોર સ્ત્રીવર્ગની વચ્ચોવચ

ફરતા મંગલસામગ્રી તૈયાર કરાવતા હતા. લાલચોળ કુંકુમ, સુવાસિત અને સુશોભિત પુષ્પો, અગરબત્તીઓ, રૂપાના અને ત્રાંબાપિત્તળના થાળ, લોટા છાબડીઓ અને બીજા પૂજાપાત્ર : આ સર્વેથી આજ બુદ્ધિધનનું ઘર નવી જાતની ધામધૂમ ભર્યું ભાસવા લાગ્યું.

એવામાં રાણાને ત્યાંથી કારભારી થનારને આમંત્રણ આવ્યું. અગાડી વાજાં, પાછળ એક હાથી અને તેની પાછળ ઘોડાગાડીમાં રાણાનો એક ભાયાત, નરભેરામ અને જયમલ બેઠા હતા; તેની પાછળ સવારોની ટુકડી અને સિપાઈઓ હતા. કારભારીને લેવા આવનાર આ સર્વ મંડળ દ્વાર આગળ આવી ઊભું.

આ સર્વ ધામધૂમ વચ્ચે મેડીમાંથી છજામાં અને છજામાંથી મેડીમાં તથા ચોક પરની અગાસીમાં સરસ્વતીચંદ્ર શૂન્ય હૃદયથી આવજા કરતો હતો. કુમુદસુંદરીનો પત્ર ખિસ્સામાં હતો તે વાંચવા પર ચિત્ત હતું પણ આ લોકો વચ્ચે એકાંત મળે તેમ ન હતું. રાત્રે ઊંઘમાં વંચાયો ન હતો. ચંદ્રકાન્ત આવવાનો તે વિચાર પણ મનમાં ઘોળાયાં કરતો હતો. વિચાર અને ઉદાસીનતામાં ડૂબેલો હોવાથી આસપાસની ધામધૂમ દેખતાં છતાં તેને જોતો ન હતો.

બારણે ઘોડાગાડીઓની ઠઠ વધતી હતી અને બહાર તેમ અંદર ઉત્સાહનો ગરબડાટ મચી રહ્યો હતો તેની વચ્ચે એક સરસ્વતીચંદ્ર આમ દેખીતો જુદો પડતો હતો. કુમુદસુંદરી જે દેશમાં હોય ત્યાં પોતે ન વસવું એ ઉભયના હિતને અર્થે આવશ્યક લાગ્યું – પણ એને છોડવી એ જ કઠણ કામ હતું. 'એકવાર છોડ્યા પછી છોડેલીના આકર્ષણે સુવર્ણપુર દેખાડ્યું. એ આકર્ષણની સત્તામાં આવી હવે સુવર્ણપુર છોડવું એ રમતવાત નથી. શી રીતે છોડવું ? ક્યારે છોડવું ? ચંદ્રકાંત આવવાનો છે તેનું શું કરવું ? આવે ત્યાં સુધી રહેવું કે નહીં ? એ મળે એટલે શું કરવું ? એનું મોં કેમ તરછોડાશે ? – મારે માટે જ અહીં સુધી આવે છે ! – એની સાથે પાછા જવું પણ નહીં જ ! અરેરે ! એક માણસની પાછળ બીજા કેટલાં દુઃખી થાય છે ? – તમારી શી અવસ્થા થશે ? – કુમુદસુંદરી ! મારો અપરાધ ક્ષમા કરજે. હું જઈશ જ – ફરી તને મૂર્ચ્છા નહીં પમાડું.'

આ ઉત્સાહ સમયે સરસ્વતીચંદ્ર એકલો જ શોકમાં ન હતો. કૃષ્ણકલિકા અને પ્રમાદધનની વાર્તા વનલીલા દ્વારા અલકકિશોરી પાસે, અલક પાસેથી દેવી પાસે અને દેવી પાસેથી રાત્રે બુદ્ધિધન પાસે પહોંચી ગઈ હતી. વિશુદ્ધ પુરુષને પાંસુલ પુત્ર જોઈ પતિ ખેદ થયો. 'આહા ! મારા પુત્રની વહુ પણ મારા ઘરમાં આમ મારા પુત્રને હાથે પરાભવ પામે છે; અને તેનો ઉપાય કરવા હું અશક્ત છું તો બીજા ફરિયાદીઓનું હું શું ઉકાળવાનો હતો ?' એ વિચાર થયો. 'લોકમાં જણાવાય નહીં અને શિક્ષા થાય નહીં !' – 'આનું શું કરવું ?'

બારી બહાર દૃષ્ટિ પડતાં કૃષ્ણકલિકાના વરને દીઠો : 'આ છોકરો હવે મારી રૈયત છે. મારી પાસે આ બાબતની ફરિયાદ કરવા એની ગુંજાશ ખરી ? ના જ. ત્યારે

હું પ્રમાદને શી શિક્ષા કરું ? – જેથી આ વાત ઉઘાડી ન થાય અને શિક્ષા થાય. વાત ઉઘાડી કર્યા વિના કરેલી શિક્ષાથી ફરિયાદીને શો સંતોષ ? – એ સંતોષ ન અપાય તો તો કારભાર છોડવો જોઈએ.

'કારભાર કોઈથી છોડાયો છે ? પ્રગટ વા ગુપ્ત બલાત્કાર વિના કોઈએ લક્ષ્મીને લાત મારી નથ !

'બસ. બસ. હું ગમે તેમ કરી પ્રમાદને શિક્ષા કરીશ જ – મારી ન્યાયવૃત્તિ જગત જોશે ! હું નરકવાસી નહીં થાઉં ! – માતુશ્રી ! તમે ખમેલો જુલમ મને સાંભરે છે ! એવો જુલમ હું નહીં થવા દઉં ! પ્રમાદ ! – પણ હું તને શું કરું ? તને તે શી શિક્ષા કરું ? – તને શિક્ષા ન કરતાં હું જાતે જ શિક્ષા ખમું તો ?'

એટલામાં સરસ્વતીચંદ્ર બુદ્ધિધનની મેડીમાં આવ્યો.

'કેમ, નવીનચંદ્ર !' શોક ઢાંકી બુદ્ધિધને પૂછ્યું.

'ભાઈસાહેબ, કુમુદસુંદરીને લેવાને રત્નનગરીથી માણસો આવી પહોંચ્યાં છે. તેમના કહેવા પરથી જણાય છે કે ચંદ્રકાન્ત એકબે દિવસ ભદ્રેશ્વરમાં રહેશે. મારે તેમને તરત મળવાનું કારણ છે એટલે જવા રજા માગું છું.'

'પણ કાલે જજો, આજ તો દરબારમાં આવજો. આપણે ઘેર પણ ઉત્સાહ છે. બપોરે જમી કરી રાત્રે વાહન લઈ જજો. અને એમ કરતાં એ પણ અત્રે જ આવવાના છે કની ?'

'હા જી, પરંતુ કંઈ કારણથી મારે અત્યારે જ નીકળવું આવશ્યક છે. જમવાનું તો બપોરસોરો જ્યાં પહોંચીશ ત્યાં થશે. આપ કંઈ મારા ઉપર કૃપા રાખવામાં ન્યૂનતા નથી રાખી અને સ્વાભાવિક રીતે હું જેમ વધારે રહું તેમ ઇચ્છો; પરંતુ અત્યારે મારી વિજ્ઞાપના સ્વીકારશો એ પણ કૃપા થશે.'

બુદ્ધિધન પ્રમાદધનની ચિંતામાં પડ્યો હતો, દરબારમાં જવાની ખટપટમાં ચિત્ત હતું, ગઈ રાત્રીથી જ સરસ્વતીચંદ્ર પરના ભાવમાં કાંઈક ફેર થયો હતો, અને રહેવા ન ઇચ્છનારને રહેવાનો વિવેક કરવો એ કાળક્ષેપ કરવા જેવું લાગ્યું.

'તમારી ઇચ્છા, નવીનચંદ્ર.'

'ભાઈસાહેબ, બોલ્યું ચાલ્યું માફ કરજો. મારી પર આપની કૃપા ઘણી થઈ છે.'

'કાંઈ હરકત નહીં.'

સરસ્વતીચંદ્ર મેડી બહાર ચાલ્યો અને પોતાની મેડીમાં ગયો. કારભારે ચડતું મસ્તિક પરદેશીને વાહનનો જોગ કરી આપવાનો વિવેક કરવો સાંભરી આવેલો ભૂલી ગયો.

મૂર્ખદત્ત નિત્ય પ્રાતઃકાળે આવતો હતો તેની જોડે પોતાની ગાંસડી રાજેશ્વરમાં મોકલી દઈ સરસ્વતીચંદ્ર નીચે આવ્યો અને સૌભાગ્યદેવી તથા અલકકિશોરીની રજા

માગવા લાગ્યો. ત્યાં સ્વાભાવિક રીતે તેને ન જવા દેવાનો આગ્રહ થયો. બુદ્ધિધનની રજાનું નામ આવ્યું એટલે સૌભાગ્યદેવીએ આગ્રહ કરવો છોડી દીધો અને માત્ર ખેદ બતાવ્યો. અલકકિશોરી કહે : 'પિતાજીને જઈને કહી આવું છું – આજ તો ગમે તેમ કરીને રહો – એવું અચિંત્યું શું છે જે ?' આખરે એ પણ શાંત થઈ.

સરસ્વતીચંદ્ર કુમુદસુંદરીને જોતો જોતો ચાલ્યો – તેનું મોં લેવાઈ ગયું – આંખમાં આંસુ આવ્યાં, પગ ઊપડ્યો નહીં. તેને બળાત્કારે ઉપાડ્યો, ઊમરમાં ઠેસ વાગી અને બારણા બહાર નીકળ્યો.

પોતાના કહ્યાની કાંઈ પણ અસર નથી થઈ જાણી ખિન્ન બની, તેને જતો જોઈ રોવા જેવી થઈ, તેની સાથે બોલવાનો અવકાશ પણ નથી વિચારી ઓછું આણી, હવે તેને મળવાનું નથી કલ્પી નિરાશ થઈ. હવે તેનું શું થશે એ વિશે અનેક અમંગળ તર્ક કરતી ભયભીત કુમુદસુંદરી, લોકલજ્જાનો ખરેખરો તિરસ્કાર કરી જતાને જોતી જોતી, નિઃશ્વાસ મૂકી, 'હાય હાય રે' એવી બૂમ પાડી પાછળ ઊભેલી એક સ્ત્રી ઉપર ઢળી પડી. રંગમાં ભંગ થયો. એને ઉઠાડી. 'કંઈ નહીં – એ તો મને કંઈક પેટમાં આંકડી આવી' કહી કુમુદસુંદરી સજ્જ થઈ અને સૌ ભેગી, શૂન્ય તો શું પણ પ્રવાસી બનેલા હૃદયથી છૂટી પડેલી બની, ઉત્સવકાર્યમાં દેહને ભેળવવા લાગી.

કારભારીના દ્વાર બહારની ધામધૂમ વચ્ચે થઈ ઈશ્વર પેઠે સૌ કોઈથી અલક્ષિત છાનોમાનો સરસ્વતીચંદ્ર હૃદયને કારભારીને ઘેર મૂકી ચાલતો થયો.

પ્રકરણ ૨૧

ચાલ્યો

કુમુદસુંદરીએ ખિસ્સામાં કાગળ મૂક્યો હતો તે વાંચવાની જોગવાઈ શોધવા સારુ સરસ્વતીચંદ્રે આટલી ઉતાવળ કરી. બુદ્ધિધનના ઘરમાં – ગામમાં – એ કાગળ ઉઘાડવો – એ અક્ષર કોઈ જુએ – તે પણ ભયંકર હતું; કુમુદસુંદરીને અનિષ્ટકર હતું.

રાજેશ્વરમાં જતાં મૂર્ખદત્ત મળ્યો. સરસ્વતીચંદ્ર તેની સાથે જમ્યો અને જમતાં જમતાં કાંઈક વાત થઈ.

'નવીનચંદ્ર ! તમે અહીંથી હવે શીદ જશો ?'

'મારો ભદ્રેશ્વર ભણી જવાનો વિચાર છે.'

'ગાડીબાડી કરીએ કની ?'

'આણીપાસ થઈને ગાડુંબાડું જતું હશે તેમાં બેસી જઈશું.'

'ભાઈસાહેબે તમને ગાડી ન આપી ?'

'મેં માગી જ નથી. મારે એકલા જવું છે.'

'ત્યારે તમે રસ્તામાં કોઈને કહેશો નહીં કે હું એમને ઘેરથી આવું છું.'

'કેમ ?'

શઠરાય તરફના બહારવટિયા આજ ચારે પાસ ભમે છે – અને ભાઈસાહેબનું માણસ હોય તો તેને બહુ કનડે છે. કુમુદસુંદરી પણ ભદ્રેશ્વર જવાનાં છે અને મને આ બાબત ખબર પડી એટલે અલકબહેનને કહી આવ્યો કે ગમે તો હમણાં જવાનું બંધ રખાવો ને ગમે તો સાથે બહુ સારો બંદોબસ્ત કરજો.'

'હશે. મારે શું બીવાનું હતું ? હું જરા વાડામાં બેસું છું. તમે કોઈ ગાડું આમ જતું હોય તો ઊભું રાખી મને બોલાવજો.' મૂર્ખદત્ત બારણા ભણી ગયો. સરસ્વતીચંદ્ર વાડામાં ગયો અને મૂર્ખદત્તના ખાટલા પર બેસી શોક સાથે ખિસ્સામાંનો પત્ર વાંચવા લાગ્યો. વાંચતાં વાંચતાં પત્રના અક્ષરથી અને હવે અનંત બનેલા વિરહના ભાવથી જેણે આજ સુધી હૃદય ટેકવ્યું હતું તેની આંખમાંથી એકાંત અશ્રુધારા વહેવા લાગી.

'કુમુદસુંદરી ! હું તારે વાસ્તે શું કરું ? તારી ઇચ્છા મારા મુંબઈ જવામાં સમાપ્ત થાય છે ! ખરે ! તું સતી છે. અણગમતા પુરુષને વશ ન થવામાં ઘણીક સ્ત્રીઓ ભયને ગણતી નથી – તેમનું સતીપણું વધારે કે આટલી ઊંડી અને ન ભૂંસાય એવી પ્રીતિ છતાં મળેલા પ્રસંગે આટલી દૃઢતા રાખે તેનું સતીત્વ વધારે ? સીતાને રાવણ ઉપર પ્રીતિ ન હતી અને તેનાથી એ વિમુખ થાય એમાં નવાઈ શી ? કુમુદસુંદરી ! તેં એ નવાઈ કરી – તેં મને બોધ આપ્યો. હું નહોતો જાણતો કે મારામાં આટલી નિર્બળતા હશે. તેં આ બીજી વાર મારું રક્ષણ કર્યું. મેં તારો ત્યાગ ન કર્યો હોત તો તારાથી હું કેટલો ભાગ્યશાળી થાત ! હવે તારો ત્યાગ કરવામાં જ મારું ભાગ્ય રહ્યું. તારો ઉપદેશ મારે માનવો ?

'ક્ષમા કરજે – તારો ઉપદેશ નહીં મનાય. મેં તારી આ દશા કરી દીધી તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત મારે કરવું જોઈએ. હું અથડાઈશ, ભમીશ અને તને સ્મરીશ – મારે મોટા નથી થવું. સંસાર, વૈભવ, મોટાઈ, એ સૌ કોને માટે ? પિતાને વાસ્તે હું સંસારમાં રહ્યો હતો – તારી 'માયા' મને ઉપભોગનાં ઇન્દ્રજાલ દેખાડત. પિતાની વૃત્તિએ મને સંસારમાંથી મુક્ત થવા સ્વતંત્રતા આપી – તારો ત્યાગ કરી હું સંન્યાસી થયો ! હવે એ સ્વપ્ન જોવાં તે શા માટે ?

'પ્રિય ચંદ્રકાંત ! તું વળી ભદ્રેશ્વર ક્યાં ગયો ? શું ત્યાં પણ મારે કુમુદસુંદરીને પાછું મળવાનું રહ્યું ? સુવર્ણપુરને કાલ રાત્રિના સંસારે આમ એકદમ છોડાવ્યું એટલે અહીંયાં તો તને મળાય તેમ નથી.

'ન અહીંયા મળવું – ન ભદ્રેશ્વરમાં મળવું, ત્યારે ક્યાં મળું ? શું તને મળ્યા વિના નહીં ચાલે ? એટલો સંસાર પણ મારે શું બાકી રહ્યો ?'

'ત્યારે હું કોઈ ત્રીજે રસ્તે જ જાઉં ! ચંદ્રકાંત ઉપર કાગળ લખી મોકલીશ.'

'એ રસ્તો શું ક્રૂર નથી ? દુષ્ટ જીવ ! આટલી ક્રૂરતા કરી હજી સંતોષ ન વળ્યો ?'

'પિતાની આજ કેવી સ્થિતિ હશે ? ચંદ્રકાંત પાસેથી તે ખબર મળશે. તેમને મારી પાછળ દુઃખ થયું હશે ? મને થયું તો એમને કેમ ન થાય ?'

'ઈશ્વર એવા સમાચાર આપો કે એ મને ભૂલી ગયા હોય – પણ ચંદ્રકાંત – ગંગાભાભીને પણ મારે સારુ લાગતું હશે. અરેરે ! મેં કેટલાં માણસોને દુઃખી કર્યાં ?'

આમ વિચારો કરે છે એટલામાં પ્રમાદધનનો ખાનગી સિપાઈ રામસેન વાડામાં આવ્યો.

'નવીનચંદ્રભાઈ, જતાં પહેલાં એક વાર આપને પાછા સુવર્ણપુર આવી જવું પડશે.'

'કેમ ?' – ચમકીને સરસ્વતીચંદ્ર બોલ્યો.

'અત્યારે ભાઈસાહેબ દરબારમાં ગયા છે – પણ બીજી નવાજૂની કરીને ગયા છે પદ્માની અને કૃષ્ણકલિકાની વાત –'

રામસેને વીગતવાર સમાચાર કહ્યા. પ્રમાદધન બાબતની બેયે વાતો બુદ્ધિધન પાસે ગઈ હતી. પુત્રની કચાલ સાંભળી પિતાને અત્યંત ખેદ થયો અને આવા કુળમાં આવો અંગારો ક્યાંથી ઊઠ્યો એ વિચાર થયો. કૃષ્ણકલિકાનો વર પ્રમાદ ઉપર ચિડાઈ રહ્યો હતો તે ખબર પડતાં તેને બોલાવ્યો અને તેને સારી પેઠે દિલાસો આપી બુદ્ધિધને પ્રમાદધનને શિક્ષા કરવાનું કહ્યું હતું. શિક્ષા હજી કરી ન હતી પણ વાત પ્રમાદધનને કાને ગઈ અને તેથી તે ઘણો ખિન્ન બની ગયો. નરભેરામ પાસે પિતાજીની ક્ષમા મંગાવવા વિચાર કર્યો પણ મોટી વયના માણસ પાસે મન ઊઘડ્યું નહીં. આથી 'નવીનચંદ્ર' સાંભર્યો અને તે જ કામને અર્થે તેને બોલાવવા રામસેન આવ્યો હતો.

'ભાઈ રામસેન, આ વખત આવ્યો છે તેનું કારણ તું પોતે છે. ભાઈને ખરાબ ટેવ તેં પાડી છે. ભાઈ નહીં સુધરે તો એનું તો જે થવાનું હશે તે થશે પણ તારો રોટલો ગયો સમજજે. જા, જઈને તું જ ભાઈને સુધાર. આવા વિષયમાં હું વચ્ચે નહીં આવું. ભાઈસાહેબ જે કરશે તે વિચાર કરીને જ કરશે. હું આવીશ તો બીજું તો કહેતાં કહીશ પણ પ્રથમ તો એ જ કહીશ કે તને કાઢે. માટે જા, મને બોલાવ્યામાં સાર નથી. પ્રમાદભાઈને કહેજે કે સુધરે અને પિતાના જેવા થાય. અત્યારે એ જે શિક્ષા કરશે તે હજાર વિચાર કરીને કરશે. જા, હું આવવાનો નથી.'

નીચું જોઈ બોલ્યાચાલ્યા વિના રામસેન ચાલ્યો ગયો.

મૂર્ખદત્ત પાછળ છાનોમાનો ઊભો હતો તે આગળ આવી બોલ્યો : 'આમાંથી કાંઈ નવુંજૂનું નક્કી થશે. આવી વાતની ભાઈસાહેબને બહુ ચીડ છે અને ઉતાવળું કામ કરશે તો ભાઈ ઝેર ખાય એટલા શરમાળ છે અને મોટાં માણસોને કોણ કહે કે આમ કરો ? – વારુ, નવીનચંદરભાઈ છે. ગાડું એક બારણે ઊભું રાખ્યું છે. પણ ભદ્રેશ્વર જ જશે એ નક્કી નથી.'

સરસ્વતીચંદ્રનો પિત્તો ઊકળ્યો હતો. કાંઈક રોષભર્યે સ્વરે તે બોલ્યો : 'ભદ્રેશ્વર ઊંધી ગયા – મારે તો ગમે ત્યાં પણ જવું એટલી જ વાત છે – ગમે ત્યાં જઈશ મારી

મેળે – જ્યાં ગાડું ત્યાં હું. મારે તો માત્ર અહીંથી જવું છે.'

બે જણ મંદિરમાં આવ્યા. સરસ્વતીચંદ્ર દ્વાર બહાર આવી ઊભો. પાછળ ગાંસડી લઈ મૂર્ખદત્ત આવ્યો. સરસ્વતીચંદ્ર વિચારમાં પડી ઊભો ઊભો મોં વડે સિસોટી વગાડવા લાગ્યો અને સામે ઊભેલા ગાડા સામું જોઈ રહ્યો.

મોટા બે બળદ જોડેલા એવું, લાંબા પાટિયાંના તળિયાવાળું અને પાંજરાંથી બાંધી દીધેલું ગાડું હતું. પાછળનો ભાગ છેક જમીનને અડકતો હોય એવો દેખાયો અને મોખરે ધારી પર ગાડીવાન બેઠો હતો તે ઠેઠ ઊંચો ઊડી પડવા જતો દેખાયો. ગાડામાં એક ડોશી, એક ચાળીસેક વર્ષનો દુઃખી દેખાતો પુરુષ, અને એક વીસેક વર્ષની સ્ત્રી એટલાં બેઠાં હતાં.

તેમાંનું કોઈપણ દેખાવડું કે ગોરું ન હતું અને વણિગ્વર્ગનાં છે એમ લાગ્યું. ડોશી બ્રાહ્મણ હતી. તે સર્વને લઈ ગાડું રત્નનગરી ભણી જવાનું છે તેમ તપાસ કરતાં મૂર્ખદત્તને માલૂમ પડ્યું. ગાડાવાળાએ સરસ્વતીચંદ્રનું ભાડું કર્યું. મૂર્ખદત્ત બોલ્યો :

'ચંદરભાઈ, તમારે તો ભદ્રેશ્વર જવું છે અને આ ગાડું તો રતનનગરી ભણી જાય છે.'

'ભદ્રેશ્વરનો રસ્તો ક્યાંથી જુદો પડે છે ?'

'અહીંથી દસેક ગાઉ ઉપર મનોહરિયા નામનું ગામડું છે ત્યાંથી એક રસ્તો ભદ્રેશ્વર જાય છે અને બીજો રત્નનગરી જાય છે.'

'ઠીક છે. ત્યારે તો આ જ ગાડામાં જઈશ.'

સરસ્વતીચંદ્ર આજ સુધી કદી આવા ગાડામાં બેઠો ન હતો તે આજ બેઠો. મૂર્ખદત્તને પાંચ રૂપિયા આપ્યા. ગાડામાં નીચે પરાળ પાથરી હતી, તે ઉપર એક ઓછાડ પાથર્યો હતો અને તે ઉપર છેક નીચે સરસ્વતીચંદ્ર બેઠો. દશ વાગ્યા હતા અને માથે ચૈત્રનો તાપ પડતો હતો. ધ્રુવની પેઠે લક્ષાધિપતિનો ભરવૈભવમાં ઊછરેલો પુત્ર આજ આમ બહાર નીકળ્યો જોઈ સૂર્યનારાયણ કુમળા ન થયા. દુઃખી માણસે તેના તાપને ગણ્યો પણ નહીં. ઊડતી રેતીના દડ વચ્ચે ચીલો કાપતું રગશિયું ગાડું પુરુષરત્નને પીઠ પર લઈ ચાલ્યું. અને ઘુમ્મસ પેઠે ચારે પાસ ઊડતું ધૂળનું વાદળું ગાડાને ઘેરી લેવા લાગ્યું. મૂર્ખદત્ત ગાડા પાછળ જરીક ચાલી, રજા લઈ, રસ્તામાં સંભાળ રાખવાનું સરસ્વતીચંદ્રને કહી, ગાડાવાળાને એની ભલામણ કરી પાછો ફર્યો અને અદૃશ્ય થયો.

ગાડાનાં પૈડાંનો ચીલામાં ઘસડાતાં થતો કઠોર સ્વર, માથે તપતો તાપ, ચારપાસની ધૂળ, અને નીચે ખૂંચતી પરાળ એ સર્વની વચ્ચે ગર્ભશ્રીમંત, કોમળ અને શારીર દુઃખનો અપરિચિત સરસ્વતીચંદ્ર શોક વિચારમાં પડી પગથી માથા સુધી ધોતિયું ઓઢી સૂઈ ગયો. સ્વરથી ભરાતા, તાપથી ઊકળતા, ધૂળથી ગૂંચવાતા, અને પરાળના ખૂંચાવાથી કાયર થતા મસ્તિકમાં કંઈ કંઈ વિચાર વિચિત્રરૂપે ઉત્પન્ન થયા. પાછળ કપાતો તપાતો માર્ગ મીંચાયેલી આંખમાં લાંબી નેળ જેવો લાગ્યો અને તેમાં

ધૂળના રંગના વચ્ચે વચ્ચે ભડકાવાળા લાંબા આકાર લંબાતા લાગ્યા. એ આકાર ઘડીક આસપાસના ઝાડ જેવા, ઘડીક માથે તપતાં વાદળાં જેવા અને ઘડીક ઓઢેલા ધોતિયાના તંતુજાળ જેવા દેખાવા લાગ્યા. બળદ હાંકતા ગાડીવાનના ડચકારા, બળદ સાંભળી સમજતો હોય તેમ તેને ગાડીવાન કહેતો તે કઠોર શબ્દ, સળગતા ભડકા જેવા આકાશમાં ઊડતા સમળાઓ અને સમળીઓની લાંબી કઠોર ચીસો, સૂડીથી કપાતાં લક્કડિયાં સોપારી જેવા અચિંતા કાન પર ભચકાતા કાગડાનાં 'કાકા' શબ્દ હોલા અને કાબરોના વનમાં પડઘા પામતા – કાનની ભૂંગળીઓમાં ફૂંકાતા સ્વર, ચકલીઓના ઝીણા ચીંચીકાર, કોણ જાણે ક્યાં સંતાઈ રહેલા અંધ ઘુવડના ગેબી અને ભયંકર પોકાર, ઝાડ પર ખસતી કૂદતી ખિસકોલીઓના ઉષ્ણ પ્લુત સીકાર અને ગાડામાં ઘડીએ ઘડીએ ભરાતાં ઝાંખરાનાં ઉઝરડા : આવા આવા અગણિત શબ્દો કર્ણસ્વપ્નો રચવા લાગ્યા. જેમ તાપના ભડકા, ઓઢેલું ધોતિયું અને મીંચાયેલી પાંપણોને ભેદી અકળાતી કીકીઓમાં દાખલ થતા હતા અને ઓઢેલા વસ્ત્રને ભેદી ઉષ્ણતા ત્વચાને પરસેવાથી નવરાવતી હતી, તેમ જ આ સર્વ સ્વર સૂવા ઇચ્છતા કાનને ઊંઘવા દેતા ન હતા. ઢાળ ઉપર આવતા ગાડાના હેલારાથી શરીર આમથી તેમ ભચકાવા લાગ્યું.

આ સર્વ અવસ્થાની વચ્ચોવચ મસ્તિક નવરું ન પડ્યું. બોલ્યા વિના કુમુદસુંદરીવાળા કાગળમાંની કવિતા ગાઈ. 'કુમુદસુંદરીને ભદ્રેશ્વરમાં પાછું મળવાનું થશે. હું ભદ્રેશ્વર ન જ જાઉં તો શું મને મળવા આવેલાને મારે ન મળવું ? મનોહરિયામાં રહીશ અને એ સુવર્ણપુર જશે ત્યારે વચ્ચે ત્યાં અટકાવી મળીશ. પિતાની ખબર એ આપશે. પિતાને હું સાંભરતો હોઈશ ? એમની શી અવસ્થા હશે ? મુંબઈ પાછા જવું ? ન જવું ? ત્યારે ચંદ્રકાંતને શું કહેવું ?

'કારભાર કેમ મળે છે – દેશી કારભારીઓ કારભાર કોને કહે છે તે તો જોયું. પણ એ રાજ્યોમાં રાજ્યતંત્ર કેમ ચાલતાં હશે – લોકની અવસ્થા કેવી હશે ? – આ સર્વ જોવાનું રહ્યું. સુવર્ણપુરને તો તજ્યું જ. રત્નનગરી જઈને જોઉં ? આ ગાડું ત્યાં જ જાય છે તો !

'પ્રમાદધનને શી શિક્ષા થાય છે તે જણાય તો ઠીક. પણ હવે મારે એ જાણી શું કરવું છે ?

'અરેરે ! કુમુદસુંદરી !

'આ બહારવટિયાની બીક પણ ખરી ! – મૂર્ખદત્તે સૂચના એમને આપી છે એટલે ઠીક છે !'

ગાડું એકબે ગાઉ નીકળી ગયું. ગાડાવાળાએ ગાવા-લલકારવા માંડ્યું :

'મારાં ઠકરાળાં હો ! તમારા દાડમની કળીશા દાંત !
ઘેરે આવજો હો ! આપણે વાળીશું ગુપ્ત ગાંઠ
મારાં ઠકરાળાં હો ! મારું ઘર ખંતરવા પંલે પાર –

ત્યાં તો આવજો હો ! ઉઘાડું મેલીશ અડધું કમાડ.
મારાં ઠકરાળાં હો ! તમારા કાળી નાગણશા વાળ !
ઘેર આવજો હો ! આપણે મહાલીશું માઝમ રાત !'

લલકાર આખે લાંબે માર્ગે વ્યાપ્યો.

લલકારમાં સરસ્વતીચંદ્ર લીન થયો અને કુમુદસુંદરી હૃદયના દ્વારમાં આવતી લાગી. ગાડામાં સ્ત્રીઓ છે એવી પશ્ચિમબુદ્ધિ થતાં ગાડાવાળાએ ગાવું બંધ કર્યું. માથા આગળ બેઠેલી ડોશીએ ગાવા માંડ્યું :

'જીવની આશા તે ડુંગર જેવડી, મરવું પગલાંની હેઠ,
*મરણસમે તારું કો નહિ, સગું ના'વે કો ઠેઠ – જીવ૦'**

સૂતેલા સરસ્વતીચંદ્રની આંખમાં આંસુ આવ્યાં, 'મરવું – મરવું – કુમુદ – કુમુદ –' કરતું કરતું તેનું રોતું હૃદય તાપમાં નિદ્રાવશ થઈ ગયું. ધડકતા હૃદયને, સૂક્ષ્મ અને ચિત્રસંસ્કારી સ્વપ્નસૃષ્ટિને, ચેતનને, ચેતનના હૃદયમાં રહેલા ચેતનને, અને એમ કંઈ કંઈ રત્નોને અંતરમાં વહેતું હૃદયશૂન્ય જડ ગાડું ધીમે ધીમે ચાલવા લાગ્યું. ઊંઘતો ઊંઘતો સરસ્વતીચંદ્ર નવા અજાણ્યા સંસારમાં ચાલ્યો – ક્યાં જવું છે તેનું ભાન હતું, શું કરીશ તેનો વિચાર ન હતો, અને શું અનુભવાશે તેની કલ્પના ન હતી ! જન્મતો માનવી બીજું શું કરે છે ?

ગાડાની પાછળ કેટલેક છેટે પણ ગાડા ભણી અને તેમાં બેસનારા ઉપર અચૂક દૃષ્ટિ રાખતા રાખતા પરસ્પર વાતો કરતા કરતા ત્રણ ઘોડેસવાર આવતા હતા, અને ઘોડાના પગના ડાબલાનો પોલો સ્વર અર્ધ ઊંઘતા સરસ્વતીચંદ્રના કાન ઉપર ડાબકા દેવા લાગ્યો.

ગાડાની સામી પાસ ઘણે જ છેટે ક્ષિતિજમાં સામી ધૂળ ઊડતી હતી અને ઢોલ અને રણશીંગા જેવા સ્વર તથા હોકાર ઘણે આઘેથી આવતા હતા. રખેને એ સ્વર ધીરપુરવાળા બહારવટિયા તરફના તો ન હોય જાણી આવા પ્રસંગોનો અનુભવી ગાડાવાળો કંપતો હતો ને અંદર બેસનારાંને કહેવું કે ન કહેવું તેનો વિચાર કરવા લાગ્યો. ગાડાની લગોલગ જ એક સંન્યાસી ચાલતો હતો તેને જોતાં મૌન ડહાપણ ભરેલું લાગ્યું.

ગાડામાં ડોશી બેઠી હતી તે કંઈક લૌકિક કવિઓનાં પદ ગાતી હતી. અને તેમાંથી છૂટકત્રૂટક કટકા સરસ્વતીચંદ્રના હૃદયમાં પેસતા હતા.

'સુખદુઃખ મનમાં ન આણીએ, ઘટ સાથે રે ઘડિયાં,
ટાળ્યાં તે કોઈનાં નવ ટળે રઘુનાથનાં જડિયાં.'[1]

* * *

---

* પ્રવર્તમાન લોકગીતમાંથી

૧. નરસિંહ મહેતો

જંગલ વસાવ્યું રે જોગીએ, તજી તનડાની આશ જી !
વાત ન ગમે આ વિશ્વની, આઠે પહોર ઉદાસ જી ! – જંગલ૦
સેજ પલંગ રે પોઢતા, મંદિર ઝરૂખા માંહ્યા જી.
તેને નહીં તૃણસાથરો, રહેતા તરુતળ છાંય જી. જંગલ૦
શાલદુશાલા ઓઢતા ઝીણા જરકશી જામા જી
તેણે રે રાખી કંથા ગોદડી સહે શિર વાત ઘામ જી. જંગલ૦

* * *

હાંજી કહેતાં હજારો ઊઠતા, ચાલતાં લશ્કરલાવ જી !
તે નર ચાલ્યા રે એકલા, નહીં પેંજાર પાવ જી ! જંગલ૦[1]

સરસ્વતીચંદ્ર સ્વપ્નાવસ્થ હતો તેને અનેક ડૂસકાં ભરતી આકાશમાં અધ્ધર લટકતી, ગાડા પાછળ દોડતી આવું આવું ગાતી કુમુદસુંદરી દેખાઈ. વળી ડોશી ગાવા લાગી :

'કાયા માયા કૂડી રે, રાખી તારી રહેશે નહીં,
જોને તું વિચારી રે, ઘેલા ! કેમ અક્કલ ગઈ ?'

* * *

'વાદળાની છાયા રે, જોતાં જોતાં છેટે ગઈ !'[2]

* * *

અચિંતી આંખ ઊઘડી અને વાદળની છાયા ભણી કુમુદસુંદરીની છાયા અદૃશ્ય થઈ. આંખ ફરી મીંચાઈ. ડોશીનું ગાન તો ચાલતું જ હતું.

'ભરમાવી દુનિયા ભોળી રે બાવો ચાલ્યો ભભૂતી ચોળી.

* * *

ભોજો ભગત કહે ભવસાગરમાં બાવે માર્યાં બોળી રે. ભ૦'

* * *

કુમુદસુંદરીની વડિયાઈ, લુચ્ચા જમાઈએ ભોળી દીકરીને ભરમાવી માટે, ઠપકો દેતી હોય એવું સરસ્વતીચંદ્રને ભાન થયું. દુઃખમય તે ફરી સ્વપ્નવશ થયો. રગશિયું ગાડું હજી ચાલતું જ હતું. પાછળના અને આગળના સ્વર એકઠા થઈ સ્વપ્નાવસ્થ કાનમાં પેસવા લાગ્યા.

બરોબર મધ્યાહ્ન થયો અને જગતના શિર પર ચડેલો સૂર્ય માનવીનું મસ્તક તપાવવા-ઉકાળવા લાગ્યો.

ચોપાસ મચી રહેતા ગરબડાટ વચ્ચે થઈને સૂર્યનો પ્રકાશ તજી પોતે કોઈ ઊંડી ખોમાં ઊતરી પડતો હોય, અંધકાર ભરેલા ગર્જના મચાવી મૂકતા સમુદ્રનાં મોજાંને ચીરી તેને તળિયે જઈ પહોંચતો હોય – એવું સ્વપ્ન અનુભવતો, સર્વ અંધકાર વચ્ચે માત્ર 'કુમુદદીપ' જોવા પામતો; સરસ્વતીચંદ્ર અંધનિદ્રાના પાતાળમાં ઊંધે માથે પડવા લાગ્યો. પડતાં પડતાં અંગ્રેજ કવિની રજ્જુ જેવી કવિતા તેના હાથમાં આવી તેનો

---

૧. નિષ્કુલાનંદ ૨. દેવાનંદ

આધાર પકડી લઈ લાંબા અજગર પેઠે મુખ વિકાસી ઊભેલી ઊંડી નિરાશાનિદ્રાના કૂવામાં પોતાનો પ્રતિધ્વનિ સાંભળતો સાંભળતો ધીમે ધીમે ઊતરી પડ્યો.

'મચી રહ્યો કોલાહલ આજે દશે દિશ ગાજે
તે મધ્યે થઈ ઊતરી પડતી; પડ, નીચે નીચે જાજે !
નીચે નીચે !
મૃગ પાછળ ધસી પડે રુધિર પીનાર શ્વાન શિકારી;
ધૂમ, વીજળી જતાં, થઈ જાય વ્યોમનો વ્યાપી;
ગ્રહી પતંગઈંધન, પૂઠે વિશદ ઝગી રહે જ્યોત દીવાની;
પૂઠ લેતી મૃત્યુતણી નિશા —નિરાશા કાળી;
પ્રીતિ પાછળ દુઃખની છાય, ઢાંકતી આંખ, પડે ઉઘાડી;
ચડી ઊભય કાળ-હય પીઠે કરે બળ —સવારી,*
પી જતી 'આજ' ને આજ 'કાલ' અભિમાની જોરભરી આવી.
ચુંબક — ઉર ચીરી કળી જતી લોહકુહાડી.
એમ જ ચીરી આ દંભ નીચે,
એમ જ આ સૌ દંભ નીચે
ઊતરી પડની, શૂર, નીચે નીચે ! ૧
આ જગદંભતણા સાગરની નીચે નીચે જાજે,
સમુદ્રતળિયે ઊતરી પડની, પડી નીચે નીચે જાજે,
સમુદ્રની ચીરી ઊર્મિ ઊછળતી નીચે નીચે જાજે.
નીચે નીચે !
પડી નિદ્રાવશ, ઓઢીને અંધ ઓછાડ, વીજળી સૂતી;
મુર્મુરકણિકા[1] ભૂતિને[2] ગર્ભ સ્ફુરી રહેતી;
પ્રિયદૃષ્ટિ અપશ્ચિમ, ઉરે વિરહીએ, ગણી રત્નસમ રાખી;
મણિ રહે ખાણ અંધારી માંહ્ય છુપાઈ :
એમ જ આ સૌ દંભ નીચે
કામણ કંઈ તુજ કાજ હીસે;
ધન્યભાગ્ય ! આ દંભ નીચે
રસિક ! ઊતરી પડ નીચે નીચે !
નીચે નીચે !'[3] ૨

આ માનવીના દુઃખ નીચે ભારે મરતા હોય તેમ ધીમા ચાલતા બળદની પાછળ ગાડું ખેંચાતું હતું, અને આગળ ઊડતા — તડકાથી ચળકતા — ભડકા જેવા — ધૂળકોટમાં પડવા માંડતી આહૂતિ પેઠે અદૃશ્ય બનતું, અદૃશ્ય લક્ષ્યભણી સરસ્વતીચંદ્રના પ્રારબ્ધ પેઠે — અદૃષ્ટ પેઠે — ચાલ્યું.

●

---

* નિરાશા અને દુઃખ ૧. તણખો Spark ૨. રાખોડીને ૩. Shelly's Prometheus Unbound

પરિશિષ્ટ
ગોવર્ધનરામની કૃતિઓ ઉપરનાં મહત્ત્વનાં લખાણોની યાદી

ગોવર્ધનરામ (અંગ્રેજી) - રમણલાલ જોશી.

ગોવર્ધનરામ - મનસુખલાલ ઝવેરી.

ગોવર્ધનરામ : ચિંતક ને સર્જક - વિ. ર. ત્રિવેદી.

ગોવર્ધનરામનું મનોરાજ્ય - રામપ્રસાદ બક્ષી.

ગોવર્ધનરામનું સાલવારી જીવન અને સમકાલીન જીવન - કાન્તિલાલ છ. પંડ્યા.

ગોવર્ધનરામભાઈ : સ્મરણાંજલિ - ચન્દ્રશંકર પંડ્યા.

ગોવર્ધનરામ માધવરામ ત્રિપાઠી અને તેમની સાહિત્યસેવા - મણિશંકર દલપતરામ જોષી.

ગોવર્ધનરામ શતાબ્દી સ્મારક ગ્રંથ - સંપાદકો : વિષ્ણુપ્રસાદ ત્રિવેદી, મગનભાઈ દેસાઈ, ઉપેન્દ્ર પંડ્યા અને યશવંત શુક્લ.

ગોવર્ધનરામ શતાબ્દી ગ્રંથ - સંપાદક : ઉપેન્દ્ર પંડ્યા

જગત્ કાદંબરીઓમાં 'સરસ્વતીચંદ્ર'નું સ્થાન - ન્હાનાલાલ કવિ.

પંડિતયુગનું મહાકાવ્ય - વિ. મં. ભટ્ટ, 'નિકષરેખા'માં પુનર્મુદ્રિત.

'વસંત'નો ગોવર્ધન સ્મારક અંક ('વસંત', વર્ષ ૬, અંક ૩)

વિવિધ વ્યાખ્યાનો ગુ. ૧ : ગો. મા. ત્રિપાઠી અને તેમની કૃતિઓ - બલવંતરાય ક. ઠાકોર.

શ્રીયુત ગોવર્ધનરામ - કાન્તિલાલ છ. પંડ્યા.

'સમાલોચક'નો ગોવર્ધન સ્મારક અંક.

સરસ્વતીચંદ્ર - એ ક્રિટિકલ એસ્ટિમેટ - આર. આઈ. પટેલ

'સરસ્વતીચંદ્ર'નું અવલોકન - વિશ્વનાથ પ્ર. વૈદ્ય.

'સરસ્વતીચંદ્ર'નો મહિમા : એની પાંત્રસૃષ્ટિમાં - રસિકલાલ છો. પરીખ.

ગોવર્ધનરામ ત્રિપાઠીનાં લખાણોની યાદી

(૧) ગ્રન્થો :

૧. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૧ (૧૮૮૭)
૨. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૨ (૧૮૯૨)
૩. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૩ (૧૮૯૮)
૪. સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૪ (૧૯૦૧)
૫. સ્નેહમુદ્રા (૧૮૮૯)
૬. લીલાવતી-જીવનકલા (૧૯૦૫)
૭. દયારામનો અક્ષરદેહ (૧૯૦૮)
૮. સાક્ષર-જીવન (૧૯૧૯- 'સમાલોચક'માં ૧૮૮૯-૧૯૦૩).
૯. Classical Poets of Gujarat and their influcnce of Society and Morals. (૧૮૯૪)
૧૦. નવલરામ લક્ષ્મીરામની જીવનકથા (૧૮૯૧)
૧૧. ગુજરાતના પ્રાચીન સાહિત્યના ઇતિહાસનું દિગ્દર્શન - પુરુષોત્તમ વિશ્રામ સાહિત્યમાળા, અંક ૪. (પહેલી ગુ.સા.પ.ના પ્રમુખ તરીકેનું ભાષણ (૧૯૦૫)
૧૨. યૂરોપ, એશિયા વગેરે ખંડોમાંની મહાપ્રજાઓના જનસ્વભાવનાં લાક્ષણિક દૃષ્ટાન્ત. (૧૮૯૩)
૧૩. માધવરામ-સ્મારિકા (૧૯૦૦)
૧૪. The Effects of the Custom of Early Marriages on the educational Progress of the Natives of India. કરસનદાસ મૂળજી પારિતોષિક નિબંધ (૧૮૭૬).
૧૫. Marriage Forms under Ancient Hindu Law. (૧૯૦૬)
૧૬. Betrothal among the Vadnagara Nagar Brahmins of Nadiad. (૧૮૮૮)
૧૭. Conflicts of laws between Converts and Non converts. (૧૯૦૩)
૧૮. Higher Brahminism in Ancient India. (૧૯૦૩)

(૨) લેખો :

૧. કવિતા, કાવ્ય અને કવિ એ વિષયે મિતાક્ષર. (સમાલોચક ૧૮૯૬, અંક ૧ લો)
૨. આ કાળનાં આપણાં આદિનાટકો. (સમાલોચક-૧૮૯૬, અંક બીજો, ૧૮૯૬, અંક ત્રીજો)

૩. ગુજરાતી શબ્દોની લેખનપદ્ધતિનો વિવેક. (સમાલોચક-૧૮૯૬, અંક ચોથો)

૪. ગુજરાતી લેખનપદ્ધતિ અને રા. નરસિંહરાવ ભોળાનાથ. (સમાલોચક-૧૮૯૭, અંક ચોથો, ૧૮૯૮, અંક ૧, ૨, ૩)

૫. પાશ્ચાત્ય હાસ્યરસ અને તેનું એતદ્દેશીય રૂપાંતર. (સમાલોચક ૧૯૦૪, અંક ૧લો)

૬. મિ. કેખુશરો નવરોજજી કાબરાજીની ટૂંક પિછાન (ગ્રન્થાવલોકન સમાલોચક, ૧૯૦૪, અંક ૪થો)

૭. આપણી જીવનભાવનાનાં વ્યવહારમાં જણાતાં સ્વરૂપ. (ભાષણનું ભાષાંતર-વસંત, ભાદ્રપદ સં. ૧૯૫૮, કાર્તિક સં. ૧૯૫૯)

૮. પ્રાચીન હિન્દનો ઉચ્ચ બ્રાહ્મણધર્મ (વસંત, જ્યેષ્ઠ સં. ૧૯૫૯)

૯. ગુજરાતી ક્રિયાપદની વ્યુત્પત્તિના નિયમો (વસંત, ચૈત્ર સં. ૧૯૬૦)

૧૦. કર્મ, ધર્મ ને જ્ઞાન-તત્સંબંધે દેશકાલનો વિવેક. (ગુજરાતી તા. ૨૧ તથા તા. ૨૮-૧૦- ૧૮૯૪)

૧૧. વેદ અને વેદાન્ત. (શેમાં છપાયો ?)

૧૨. Rules of Conduct (સમાલોચક-૧૯૦૯, અંક ૧-૨)

૧૩. Letters to Dayaram Gidumal Esq. (ગુજરાતી ભાષાંતર સાથે - સમાલોચક ૧૯૦૯, અંક ૨, ૩, ૪; ૧૯૧૦, અંક ૧, ૨.)

૧૪. Letters to Purushottam Vishram Mavji Esq. (સમાલોચક-ગોવર્ધનસ્મારક, અંક, જુલાઈ ૧૯૦૭. ગુજરાતી સારાંશ એ જ અંકમાં, તેમ જ વસંત, ચૈત્ર સં. ૧૯૬૩માં)

૧૫. Chuni the Satee (ઈસ્ટ એન્ડ વેસ્ટ-જુલાઈ, સપ્ટે; ઓકટો, નવેમ્બર, ૧૯૦૨)

૧૬. The Hindu Ideal of Poverty. (ઈસ્ટ એન્ડ વેસ્ટ-જૂન-જુલાઈ, ૧૯૦૩)

૧૭. The Keystone of the Economics of Hinduism (ઈસ્ટ એન્ડ વેસ્ટ-જાન્યુ. ફેબ્રુ. ૧૯૦૫)

૧૮. The Gulf between Englishmen and Indians. (ઇન્ડિયન રિવ્યુ-જાન્યુ. ૧૯૦૬)

૧૯. The Hind Sovereign as Parent of his People. (ઇન્ડિયન રિવ્યુ-જાન્યુ. ૧૯૦૩)

૨૦. Review of Mr. Mallik's 'Problem of Existence.' (ઇન્ડિયન રિવ્યુ. એપ્રિલ, ૧૯૦૪)

૨૧. The Hindu Ideal of Sovereignty and State. (ઇન્ડિયન રિવ્યુ. એપ્રિલ ૧૯૦૫)

૨૨. Review of Mr. Manilal N. Dvivedi's Monism of Advaitism' (ગુજરાતી- તા. ૧૬ તથા ૨૩-૨-૧૮૯૦)

૨૩. Review of Mr. Manasukharam's 'Gokulji Jhala's Life.' (રાસ્તગોફતાર તા. ૧-૬-૧૮૮૪)

(૩) કાવ્યો :

૧. કવિભોગ્ય કવિતા. (સમાલોચક-૧૯૦૪, અંક ૨)

૨. આધ્યાત્મિક કવિ અને તેની કવિતા. (એજન)

૩. અનુપમ તિમિર. (સમાલોચક-૧૯૦૪, અંક ૩)

૪. અનુપમ તેજ (એજન)

૫. પ્રણવપુરુષ. (સમાલોચક-૧૯૦૫, અંક ૧)

૬. કુરુક્ષેત્ર. (સમાલોચક-૧૯૦૫, અંક ૪)

૭. રસસુંદરી અને તત્ત્વાનંદ સ્વામી. (વસંત-ફાલ્ગુન, વૈશાખ-સં. ૧૯૬૧)

૮. સંસારપ્રતિબિંબકાવ્ય. (અરુણોદય-૧૮૯૩.)

(સરસ્વતીચન્દ્રના) પહેલા ભાગમાં એમણે પોતાની શક્તિ ઠાલવી. નવલકથાનો રસ પહેલામાં ભરેલો છે. ચરિત્રચિત્રણ એના જેવું ક્યાંય નથી; બીજામાં હિંદુ સંસાર સરસ ચીતરાયો છે; ત્રીજામાં એમની કળા ઊંડી ગઈ, અને ચોથામાં એમને થયું કે હવે મારે જગતને જેટલું આપવું છે તે આ પુસ્તક દ્વારા જ આપી દઉં તો કેવું સારું !

(મહાદેવભાઈની ડાયરી પુ. ૧) * - ગાંધીજી.

"સ્વ. ગોવર્ધનરામની ઉજ્જવળ કીર્તિ તો 'સરસ્વતીચન્દ્ર' ઉપર જ ધ્વજાની માફક ફરક્યાં કરશે, અને તેમાં પણ એમનાં સ્ત્રીપાત્રો ઉપર... સ્વ. ગોવર્ધનરામની કુમુદ શેકસ્પીઅર અને ડેન્ટીનાં ઉત્તમ સ્ત્રી પાત્રો સાથે જરા પણ અતિ પ્રશંસા વિના મૂકી શકાય એમ છે... 'સરસ્વતીચન્દ્ર' એ અર્વાચીન સમયના હિન્દુસ્તાનના સાંસારિક, રાજકીય, ધાર્મિક વગેરે મહાપ્રશ્નોની ચર્ચાનો 'આકરગ્રંથ છે."

* - સ્વ. આચાર્ય આનંદશંકર ધ્રુવ

"ગુજરાતના જીવન ઉપર 'સરસ્વતીચન્દ્ર'ની મુદ્રા ઊઠી તેવી કોઈની ઊઠી નથી. હકીકતમાં, તેના રચયિતા શ્રીયુત ગોવર્ધનરામ (૧૮૫૫-૧૯૦૭) એ એક જ એવી વિભૂતી છે, જેને ગાંધીજી આવી પહોંચ્યા ત્યાં સુધીમાં ગુજરાતના સાંસ્કૃતિક જીવન અંગેઅસરકારક બનવામાં અને એને ઘડવામાં સૌથી વધુ સફલતા મળી હોય.

'સરસ્વતીચન્દ્ર' અર્વાચીન ગુજરાતનો ગૌરવગ્રન્થ છે, તે સાથે જ એ ગુજરાતના જીવનના એક તબક્કાને એની તમામ ભાવનાત્મક અભીપ્સાઓ તેમ જ વ્યવહારગત મર્યાદાઓ સાથે મૂર્તિમંત કરે છે."

* - ડૉ. ઉમાશંકર જોશી

"સરસ્વતીચન્દ્ર' પ્રેમકથા નિમિત્તે સંસ્કૃતિકથા છે... એનું સૌથી ઉચિત વર્ણન કદાચ 'મહાનવલ' ગણાય; કેમ કે એમાં સારી નવલકથાનાં અમૂક તત્ત્વો તો છે પણ એથી વિશેષ કેટલુંક છે : પ્રજાના પુનર્વિધાનનો આશય એ સંદર્ભે નિયોજાયલી કવિસહજ કાન્તદૃષ્ટિ, ગહન, સંકુલ અને ઉન્નતગામી પર્યેષણા, કવિદૃષ્ટિને મૂર્ત કરવા પ્રયાસતી ભરચક પાત્રસૃષ્ટિ અને એ સકળ સામગ્રીને ઝીલવે સમર્થ ભારક્ષમ વિસ્તારયુક્ત કથાપટ.

વધુમાં, તે પોતાની વિલક્ષણ તેટલી જ અસાધારણ ગુણવત્તાએ કરીને 'વિલ્હેલ્મ મિસ્ટર' (૧૮૩૯), 'વૉર એન્ડ પીસ' (૧૮૮૬-૮૯) તથા 'ઝાં ક્રિસ્ટાફે' (૧૯૧૦-૧૨)ની સમાનકક્ષ લેખે જગતસાહિત્યમાં સૂહાય છે.'

* - વિજયરાય ક. વૈદ્ય

માણસ ઘણાં ઋણ લઈને જન્મે છે, તેમાંનું એક ઋણ તે ઋષિઋણ છે. ઋષિજીવનને તેની અખિલાઈમાં છેક તળિયા સુધી તપાસવામાં પુરુષાર્થ કરે છે એ જ તેમાંથી પોતાને પ્રાપ્ત થયેલું દર્શન રજૂ કરે છે. ગોવર્ધનરામ એવા સર્વદર્શી ઋષિ હતા. તેમણે તે સમયના ગુજરાતનું જ નહિ પણ ભારત વર્ષનું મંથન દર્શાવ્યું છે. ગુજરાતી ભાષાના સાહિત્યમાં તે પછીથી તેવું આજ સુધી કોઈ કરી શક્યું નથી. ભારતના મહોત્સવમાં ગુજરાત બે ચીજ અર્પી શકે તેમ છે : એક મહાત્મા ગાંધી અને બીજી ચીજ ગ્રન્થમણિ 'સરસ્વતીચન્દ્ર'.

* - મનુભાઈ પંચોળી ('દર્શક')